

บทอธิบาย
พระธรรมมาระโก

ฉบับ 2020

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

ผู้เขียน

ผู้เขียนไม่ได้ระบุถึงตัวท่านเองโดยชื่อในที่ใดก็ตามในพระกิตติคุณนี้ นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับพระกิตติคุณทั้งสี่

“ชื่อเรียก ‘ตามมาระโก’ (...[คาตา มาร์กัน]) บางทีได้ถูกเพิ่มเข้ามาเมื่อพระกิตติคุณที่เป็นสารบบได้ถูกรวบรวมและก็มีความจำเป็นที่จะแยกแยะฉบับของมาระโกจากพระกิตติคุณของคนอื่นๆ โดยทั่วไปแล้วชื่อเรียกต่างๆของพระกิตติคุณได้ถูกคิดว่าการเพิ่มเข้าไปในศตวรรษที่สองแต่อาจได้ถูกเพิ่มเข้าไปก่อนหน้านั้นมาก แน่แน่นอนว่าเราอาจกล่าวได้ว่าชื่อเรียกบ่งบอกว่าโดยปี ค.ศ. 125 หรือทำนองนั้นกลุ่มที่สำคัญของคริสตจักรเริ่มแรกได้คิดว่ามาระโกได้เขียนพระกิตติคุณที่สอง” [1]

มีข้อความมากมายของบรรพบุรุษแห่งคริสตจักรเริ่มแรกระบุว่า “ยอห์น มาระโก” ผู้ซึ่งถูกอ้างอิงอยู่บ่อยๆในพระคัมภีร์ใหม่นั้นเป็นผู้เขียน

การอ้างอิงเริ่มแรกที่สุดของประเภทนี้อยู่ใน *ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับนักบวช* ของยูเซบิอุส(ค.ศ. 326) [2] ยูเซบิอุสอ้างอิงถึง *การตีความหมายเกี่ยวกับคำทำนายของพระเป็นเจ้า* ของปาปิอุส (ค.ศ. 140) ซึ่งเป็นงานที่ตอนนี้ได้สูญหายไป ปาปิอุสอ้าง “ผู้อาวุโส” บางทีเป็นอัครทูตยอห์นผู้ซึ่งกล่าวสิ่งดังต่อไปนี้เกี่ยวกับพระกิตติคุณนี้: มาระโกได้เขียนมันแม้ว่าท่านไม่ใช่สาวกของพระเยซูระหว่างพันธกิจของพระเยซูหรือประจักษ์พยานแห่งพันธกิจของพระเยซู ท่านได้ร่วมเดินทางกับอัครทูตเปโตรและฟังคำสอนของท่าน ท่านตั้งพระกิตติคุณของท่านไว้ที่เรื่องราวของประจักษ์พยานและพันธกิจที่ได้กล่าวไว้ของเปโตร

มาระโกไม่ได้เขียนพระกิตติคุณของท่านในลำดับที่เป็นลำดับอย่างเคร่งครัดซึ่งหมายถึงถ้าไม่เป็นลำดับตามลำดับเวลา [3] หรือก็เป็นลำดับทางโวหารและศิลปะ [4] แต่ท่านบันทึกสิ่งที่เปโตรระลึกเกี่ยวกับถ้อยคำและการกระทำของพระเยซูได้อย่างแม่นยำ ท่านถือว่าตัวท่านเองเป็นผู้ตีความของเนื้อหาของเปโตร โดยสิ่งนี้ “ผู้อาวุโส” บางทีหมายถึงว่ามาระโกได้บันทึกคำสอนของเปโตรสำหรับคริสตจักรแม้ว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นคำต่อคำเมื่อเปโตรแสดงออกถึงตัวท่านเอง [5] สุดท้าย “ผู้อาวุโส” กล่าวว่าการบินทักของมาระโกนั้นเชื่อถือได้ทั้งหมด

แหล่งที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของชนบทรรมนิยมที่ว่ามาระโกได้เขียนพระกิตติคุณนี้ก็คือบทนำอันสั้นสู่มาระโก (ค.ศ. 160-180) บทนำนี้กล่าวว่ามาระโกได้รับข้อมูลของท่านจากเปโตรอีกด้วย ยิ่งกว่านั้นมันได้บันทึกว่ามาระโกเขียนหลังจากเปโตรได้ตายไปและที่ว่าท่านได้เขียนพระกิตติคุณนี้ในอิตาลี[6] อีเรนอูส (ค.ศ. 180-185) บิดาแห่งคริสตจักรเริ่มแรกอีกท่านหนึ่งได้บันทึกว่ามาระโกเขียนหลังจากเปโตรและเปาโลได้ตายไป [7] ชนบทรรมนิยมเริ่มแรกอีกอย่างหนึ่งที่บันทึกข้อเท็จจริงเหล่านี้มาจากจัสติน มาร์เทอร์ (ค.ศ. 150-160) เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย (ค.ศ. 195) เทอร์ทูลเลียน (ค.ศ. 200) สารบบโบราณของพระคัมภีร์ใหม่ (ค.ศ. 100) และ โอริเจน (ค.ศ. 230) คำพยานนี้ระบุวันเวลาตั้งแต่ตอนปลายของศตวรรษที่สอง ยิ่งกว่านั้นมันมาจากศูนย์กลางที่แตกต่างกันสามแห่งของคริสตศาสนาเริ่มแรก: เอเชียไมเนอร์ (ตุรกีสมัยใหม่) โรม (อิตาลี) และ อเล็กซานเดรีย (ในอียิปต์) ดังนั้นมีหลักฐานภายนอกที่หนักแน่นที่ว่ามาระโกได้เขียนพระกิตติคุณนี้

มาระโกที่ถูกกล่าวถึงคือ “ยอห์น มาระโก” ที่ถูกอ้างอิงถึงบ่อยๆในพระคัมภีร์ใหม่ (กจ. 12:12, 25; 13:5, 13; 15:36-39; คส. 4:10; ฟม. 24; 2 ทธ. 4:11; 1 ปต. 5:13; เป็นต้น) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านเป็นญาติของบารนาบัส และท่านได้ร่วมเดินทางไปกับบารนาบัสและเปาโลในการเดินทางไปประกาศครั้งแรกของพวกเขาแต่ได้ละทิ้งอัครทูตเหล่านี้ไปเมื่อพวกเขาไปถึงเปอร์กา มาระโกเป็นประโยชน์ต่อเปาโลระหว่างการจำคุกที่โรม ครั้งที่สองของเปาโลและได้อยู่กับเปโตรเมื่อเปโตรอยู่ในกรุงโรมอีกด้วย เปโตรบรรยายถึงท่านว่าเป็น “บุตรชาย” ของท่านบางที่เป็นบุตรบุญธรรม [8]

มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่าคริสตจักรเริ่มแรกคงได้ยอมรับพระกิตติคุณนี้ว่ามีสิทธิอำนาจเนื่องจากว่าผู้เขียนเป็นบุคคลรองโดยปราศจากหลักฐานที่โน้มน้าวว่ามาระโกได้เขียนมัน บางทีลูกาแสดงความสนใจพิเศษในยอห์นมาระโกในกิจการของอัครทูตเพราะว่าท่านเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้มากกว่าที่ว่าท่านเป็นเหตุให้เกิดความแตกแยกระหว่างเปาโลและบารนาบัส [9]

“เป็นที่ชัดเจนว่าท่าน [มาระโก] เป็นอาจารย์และผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่มีความสามารถพิเศษ... การอ่านที่ระมัดระวังเกี่ยวกับพระกิตติคุณนี้จะทำหน้าที่ที่จะแนะนำว่าผู้เขียนเป็นนักศาสนศาสตร์แห่งระดับต้นผู้ไม่เคยลืมว่าความตั้งใจหลักของท่านคือการเสริมกำลังประชากรของพระเจ้าในเวลาแห่งอุปสรรคที่รุนแรง” [10]

วันเวลา

ถ้าคำพยานของบทนำสู่พระธรรมมาระโกและอีเรนอูสนั้นถูกต้อง พระธรรมมาระโกเริ่มแรกที่สุดคงได้เขียนขึ้นหลังจากการตายของเปโตรและเปาโล วันเวลาที่เป็นไปได้มากที่สุดของการตายเพื่อความเชื่อของเปโตรในกรุงโรมก็คือปี ค.ศ. 64-67 บางทีเปาโลได้ตายในฐานะผู้ตายเพื่อความเชื่อที่นั่นในปี

ค.ศ. 67-68 อย่างไรก็ตาม เคลเมนท์แห่งอเล็กซานเดรียและออริเจนทั้งสองได้ตั้งการประพันธ์ของพระกิตติคุณนี้ระหว่างช่วงเวลาของเปโตร นี่อาจหมายถึงว่ามาระโกเขียนขึ้นไม่นานก่อนที่เปโตรได้ตายไป บางทีมาระโกเริ่มพระกิตติคุณของท่านระหว่างปีท้ายๆของเปโตรในกรุงโรมและทำให้เสร็จหลังจากการตายของเปโตร

เวลาที่ช้าที่สุดซึ่งมาระโกอาจได้เขียนพระกิตติคุณของท่านบางทีก็เป็นปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม นักวิชาการหลายคนเชื่อว่าเนื่องจากว่าไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณคนไหนได้อ้างอิงถึงเหตุการณ์นั้นซึ่งได้บรรลุค่าพยากรณ์ พวกเขาทั้งหมดต้องได้เขียนขึ้นก่อนเหตุการณ์นั้น สรุปแล้ว บางทีมาระโกได้เขียนพระกิตติคุณนี้ระหว่างปี ค.ศ. 63 ถึง 70

ที่มาและปลายทาง

ส่วนใหญ่ของขนบธรรมเนียมของคริสเตียนเริ่มแรกกล่าววามะโกได้เขียนในอิตาลี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงโรม [11] คำพยานภายนอกนี้พบการสนับสนุนในหลักฐานภายในของพระกิตติคุณนี้เอง ตัวอย่างหลายอย่างในตัวบทชี้ไปยังการที่มาระโกได้เขียนขึ้นเพื่อผู้อ่านชาวต่างชาติโดยดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนโรมัน ท่านอธิบายว่าธรรมเนียมชีวิตจะได้แปลต่อผู้อ่านชาวต่างชาติ (เช่น 7:2-4; 15:42) ท่านแปลคำอารเมคที่คงไม่เป็นที่คุ้นเคยต่อคนต่างชาติ (3:17; 5:41; 7:11, 34; 15:22) เมื่อเปรียบเทียบกับมัทธิวและลูกา ท่านก็ใช้คำแสดงเกี่ยวกับคำละตินหลายคำและคำที่ยืมมาจากคำละตินซึ่งบ่งบอกถึงอิทธิพลของโรมัน อย่างไรก็ตาม บรรดานักศึกษาพระธรรมนี้บางคนเชื่อว่ามาระโกได้เขียนจากปาเลสไตน์ [12]

มาระโกแสดงถึงความสนใจพิเศษในการข่มเหงและการตายเพื่อความเชื่อซึ่งคงได้เป็นความสนใจพิเศษต่อผู้อ่านชาวโรมันเมื่อท่านเขียน (เช่น 8:34-38; 13:9-13) ตอนนั้นบรรดาคริสเตียนกำลังประสบกับการข่มเหงในกรุงโรมและในสถานที่อื่นๆหลายที่ตลอดจักรวรรดินั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากนี้โรได้เริ่มต้นที่จะข่มเหงคริสเตียนในปี ค.ศ. 65 สำหรับคนโรมัน การตายโดยการถูกตรึงก็เพียงพอที่จะทำให้พระเยซูไรรู้คุณสมบัติในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และส่วนใหญ่ของสิ่งที่มาระโกเน้นก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่สมควรต่อการถูกตรึง [13] สุดท้ายแล้ว การหมุนเวียนเริ่มแรกและการยอมรับโดยทั่วไปถึงพระกิตติคุณนี้ท่ามกลางบรรดาคริสเตียนก็บ่งบอกว่ามันเริ่มต้นจากและไปยังคริสตจักรที่มีพลังและอิทธิพล [14]

“พระธรรมมัทธิวถูกมุ่งไปสู่คนที่เคร่งศาสนา พระธรรมมาระโกได้ถูกเขียนต่อคนที่เข้มแข็ง พระธรรมลูกาถูกกล่าวต่อคนที่คิด พระกิตติคุณของยอห์นถูกมุ่งไปยังคนน่าเวทนา คือคนที่ต้องการความรอด” [15]

คุณลักษณะ

ตามหลักภาษาแล้ว มาระโกใช้คำศัพท์ที่ค่อนข้างจำกัดเมื่อท่านเขียนพระกิตติคุณนี้ ตัวอย่างเช่น ท่านใช้แค่ 80 คำที่ไม่ปรากฏที่อื่นในพระคัมภีร์ใหม่ฉบับกรีกเมื่อเปรียบเทียบกับพระกิตติคุณของลูกาที่มีประมาณ 250 คำเช่นนั้น ลักษณะพิเศษอีกอย่างหนึ่งก็คือว่ามาระโกชอบที่จะถ่ายทอดคำแสดงและวลีละตินไปสู่คำกรีก (เช่น *เซนจูรีโอ* [15:39], *ควอดรัน* [12:42], *ฟลาเจลลารี* [15:15], *ซเปคคิวเลเทอร์* [6:27], *เซนซัส* [12:42], *เซกทาริอุส* [7:4], และ *แพรทอริอุม* [15:6] [16] อย่างไรก็ตาม ภาษาอารเมกมีอิทธิพลต่อคำกรีกของมาระโกอีกด้วยบางทีเนื่องจากเปโตรพูดภาษาอารเมก มาระโกรวมวลีอารเมกมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ (เช่น *โบอาเนอเย* [3:17], *ทาลิธาคุม* [5:41], *โกระบาน* [7:11], *เอฟฟาธา* [7:34], และ *อับบา* [14:36] [17] เป็นที่ชัดเจนว่ามาระโกได้แปลเรื่องราวต่างๆมากมายของเปโตรที่เปโตรเล่าในคำอารเมกไปสู่คำกรีก [18] ผลลัพธ์ก็คือการใช้คำกรีกที่ไม่สวยและผิดไวยากรณ์เมื่อเปรียบเทียบกับลูกาผู้ซึ่งมีรูปแบบการเขียนที่สะอาดสวยงามกว่าอย่างมาก อย่างไรก็ตาม มาระโกใช้รูปแบบการเขียนที่มีอำนาจ สดใหม่และมีพลัง ที่ผ่านมาทางการใช้บ่อยๆของท่านเกี่ยวกับปัจจุบันกาลเชิงประวัติศาสตร์ที่แสดงออกถึงการกระทำที่เกิดขึ้นทันที [19] ยิ่งกว่านั้นมันชัดเจนในการใช้บ่อยๆของท่าน (41 ครั้ง) เกี่ยวกับคำกรีก *ยูฐุส* ที่แปลว่า “ทันที” [20] ผลกระทบที่เป็นผลลัพธ์ก็คือว่าเมื่อบุคคลหนึ่งอ่านพระกิตติคุณของมาระโก บุคคลนั้นก็รู้สึกว่าเขาหรือเธอกำลังอ่านเรื่องราวประจักษ์พยานของผู้รายงานถึงเหตุการณ์ต่างๆ

“แม้ว่าโดยพื้นฐานแล้วได้เกี่ยวข้องกับพันธกิจทางคำพูดมากกว่าพันธกิจทางการเขียน ในการนับถือบางแง่ นั่น ดี. แอล มูดี เป็นผู้ทำเทียมสมัยใหม่กับมาระโกในฐานะผู้สื่อสารแห่งข่าวประเสริฐ ความรู้อย่างแตกฉานทางภาษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษของท่านนั้น ดูเหมือนน้อยกว่าความสมบูรณ์แบบและมีบางขณะที่ท่านอาจได้ทำลายความรู้สึกไวทางไวยากรณ์ของสมาชิกบางคนแห่งผู้ฟังของท่านที่มีการศึกษามากกว่า แต่การไร้ความสามารถนี้ไม่เคยขัดขวางท่านอย่างสำคัญในการสื่อสารข่าวประเสริฐด้วยประสิทธิภาพที่ยิ่งใหญ่ ในทำนองเดียวกัน การผิดพลาดทางวรรณกรรมในบางโอกาสของมาระโกไม่เคยเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสารของท่านในพระกิตติคุณนี้ที่ซึ่งท่านเริ่มต้นชีวิตและพันธกิจของพระเยซูอย่างมีทักษะ” [21]

“หลักฐานชี้ไปยังการที่มาระโกไม่ใช่ศิลปินปะทางวรรณกรรมที่สร้างสรรค์แต่เป็นผู้รวบรวมที่จริงใจและมีสติอย่างยิ่ง” [22]

มาระโกกล่าวถึงผู้อ่านของท่านโดยตรง (เช่น 2:10; 7:19) ผ่านทางถ้อยคำของพระเยซู (เช่น 13:37) และด้วยการใช้คำถามเชิงโวหารที่กล่าวต่อพวกเขา (เช่น 4:41) สิ่งนี้ให้ความรู้สึกที่ตื่นเต้นแก่ผู้อ่านว่าเขาหรือเธอกำลังปฏิสัมพันธ์กับเรื่องราวนี้เป็นส่วนตัว ยิ่งกว่านั้นมันทำให้ผู้อ่านประทับใจด้วยความจำเป็นสำหรับเขาหรือเธอที่จะตอบสนองต่อสิ่งที่เรื่องราวนี้กำลังนำเสนอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาระโกต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้าและที่จะติดตามพระองค์

ในเชิงประวัติศาสตร์แล้ว มาระโกบันทึกรายละเอียดที่ละเอียดลออซึ่งประจักษ์พยานเท่านั้นอาจได้สังเกตได้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าท่านรับจากเปโตร (เช่น 1:27, 41, 43; 2:12; 3:5; 7:34; 9:5-6, 10; 10:24, 32) ท่านเน้นถึงการกระทำของพระเยซูและให้ที่ที่โดดเด่นแก่การอัศจรรย์ของพระองค์ในพระกิตติคุณนี้ มาระโกบันทึกการอัศจรรย์ 20 อย่างของพระเยซู [23] ในอีกด้านหนึ่ง มัทธวเน้นถึงการอภิปรายของพระเยซูซึ่งก็คือคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรของพระองค์ มาระโกบันทึกส่วนที่เล็กกว่าเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเยซูและส่วนที่ใหญ่กว่าเกี่ยวกับการงานของพระองค์มากกว่าที่มัทธวได้บันทึก อย่างไรก็ตาม มาระโกเน้นถึงลำดับความสำคัญของคำสอนในพันธกิจในโลกของพระเยซูเช่นกัน [24] พระเยซูปรากฏในพระกิตติคุณของมาระโกในฐานะ บุคคลแห่งการกระทำ มาระโกเน้นถึงบทบาทของพระเยซูในฐานะ “ผู้รับใช้ของพระเป็นเจ้า”

“และในฐานะผู้รับใช้ดังนั้นพระองค์ก็ได้มาเป็นศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ และนั่นคือการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ของพระกิตติคุณนี้” [25]

“เรื่องราวของมาระโกเกี่ยวกับพระเยซูเป็นหนึ่งในการกระทำที่รวดเร็วและเรื่องเร้าใจอันสูงส่ง มีสองครั้งเท่านั้นในบทที่ 4 และ 13 ที่พระเยซูหยุดพักเพื่อจะให้การอภิปรายที่ยืดยาว” [26]

“พระกิตติคุณนี้เป็นพระกิตติคุณสำหรับเด็กๆที่จะอ่านก่อน...” [27]

ความจริงไปตรงมาเป็นลักษณะเฉพาะของพระกิตติคุณนี้อีกด้วย มาระโกไม่ได้ยกย่องพวกสาวก แต่บันทึกว่าพวกเขาทำสิ่งที่ตรงไปตรงมาเช่นการวิจารณ์พระเยซู ท่านบรรยายถึงความเป็นปฏิกิริยาของสมาชิกครอบครัวของพระเยซูที่มีต่อพระองค์อีกด้วย ท่านเน้นถึงปฏิกริยาและอารมณ์แบบมนุษย์ของพระเยซู

โดยพื้นฐานแล้วพระกิตติคุณทั้งสี่เป็นวรรณกรรมบรรยายในประเภทของพระกิตติคุณเหล่านี้ แครนฟิลด์แยกแยะสี่ประเภทที่แตกต่างของเนื้อหาบรรยายในพระกิตติคุณมาระโก:

“(i) การบรรยายที่ความมากมายของรายละเอียดและความชัดเจนบ่งบอกถึงการได้รับมาโดยตรงจากความทรงจำของประจักษ์พยาน... (ii) การบรรยายที่ซึ่งโดยรูปแบบเต็มที่ของการบรรยายเหล่านั้นและการขาดรายละเอียดที่ชัดเจนก็ให้ความประทับใจเกี่ยวกับการเป็นหน่วยต่างๆของขนบธรรมเนียมเล่าขานซึ่งได้ถูกแสดงอย่างราบเรียบโดยการกล่าวซ้ำบ่อยๆ...(iii) การบรรยายที่แม้ว่าขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียมก็ไม่ดูเหมือนที่จะเป็นหน่วยแท้จริงต่างๆของขนบธรรมเนียมเล่าขานแต่ที่จะได้ถูกสร้างขึ้นโดยมาระโกเอง... (iv) ข้อความสรุปสั้นๆที่บ่งชี้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นระหว่างระยะเวลาที่แน่นอนด้วยคำศัพท์โดยทั่วไป...”[28]

ในทางศาสนศาสตร์แล้ว พระกิตติคุณนี้นำเสนอศาสนศาสตร์พระคริสต์อันสูงส่งที่เริ่มต้นด้วยบทนำเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะ “บุตรของพระเจ้า” (1:1) มาระโกเปิดเผยถึงความพึงพอใจของพระเยซูสำหรับชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” ที่พระองค์ใช้เพื่อจะบรรยายถึงพระองค์เองอยู่บ่อยๆ

จุดประสงค์

คุณลักษณะเหล่านี้ช่วยเราเข้าใจจุดประสงค์ของมาระโกสำหรับการเขียนซึ่งท่านไม่ได้กล่าวโดยตรง จุดประสงค์ของมาระโกไม่ใช่แค่ที่จะให้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวประวัติหรือทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูแก่ผู้อ่านของท่าน ท่านมีจุดประสงค์เชิงปฏิบัติมากขึ้น เนื้อหาเกี่ยวกับชีวประวัติที่ท่านเลือกเพื่อจะรวมไว้และที่จะละเลยไปก็บ่งชี้ว่าท่านต้องการที่จะทำให้อ่านคริสเตียนของท่านที่จะทนต่อการทรมาน และการข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขาอย่างมีประสิทธิภาพได้ ที่จะทำสิ่งนี้ ท่านก็บันทึกเกี่ยวกับการทรมานของพระเยซู ประมาณหนึ่งในสามของพระกิตติคุณนี้กล่าวถึงการทรมานของพระเยซู

“พระกิตติคุณมาระโกได้ถูกเรียกว่าเรื่องราวแห่งการทรมานพร้อมกับบทนำที่ยาว”[29]

ยิ่งกว่านั้น มีการอ้างอิงมากมายถึงการทรมานตลอดพระธรรมนี้ (เช่น 1:12-13; 3:21-22, 30-35; 8:34-38; 10:30, 33-34, 45; 13:8, 11-13) อย่างชัดเจนแล้ว มาระโกบ่งบอกว่าความสัตย์ซื่อและการเชื่อฟังในฐานะสาวกของพระเยซูจะส่งผลต่อการต่อต้าน การทรมานและบางทีความตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเน้นนี้คงได้ทำการต่อผู้อ่านดั้งเดิมที่กำลังเผชิญกับการข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขา มันคือความจำเป็นที่เกิดขึ้นต่อเนื่องในพันธกิจอภิปาล เป็นที่น่าสนใจว่าหัวข้อของการทรมานก็หนักแน่นในจดหมายฝากฉบับแรกของเปโตรเช่นกัน เป็นที่ชัดเจนว่า นี่เป็นหัวข้อที่วางไว้บนหัวใจของเปโตรอย่างหนักอึ้ง มาระโกต้องการให้อ่านชาวต่างชาติของท่านที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเจ้าและคนอื่นๆอีกด้วย ดังนั้นท่านอุทิศความสนใจอย่างมากต่อการที่พระเยซูได้ฝึกอบรมสาวกสิบสองคนเพื่อการรับใช้

“นี่เป็นพระธรรมแห่งการสร้างสาวกพร้อมกับการเน้นที่การเป็นผู้นำแบบผู้รับใช้” [30]

มาระโกมีจุดประสงค์เชิงศาสนศาสตร์ (ศาสนศาสตร์พระคริสต์) เช่นเดียวกับเชิงอภิปาล (การสร้างสาวก) ในการเขียน จุดประสงค์นี้ก็เพื่อจะเน้นถึงความถ่อมใจแท้ของพระบุตรของพระเจ้า ในขณะที่มีทิวนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ มาระโกแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้แบบมนุษย์ของพระเจ้าผู้ได้ทนทุกข์อย่างที่คุณอื่นไม่ได้ทนทุกข์ มาระโกเน้นถึงการเชื่อฟังเต็มที่ของพระเยซูต่อน้ำพระทัยของพระบิดา การเน้นนี้ทำให้พระเยซูเป็นแบบอย่างสำหรับสาวกทุกคนที่จะทำตาม (10:45) คนหนึ่งแปลกใจว่ามาระโกนำเสนอพระเยซูอย่างที่ท่านเสนอเพื่อจะแก้ไขแนวโน้มที่ได้เกิดขึ้นในคริสตจักรเริ่มแรกโดยลัทธินอกรีตภายใต้พวกนอัสติคและคนอื่นๆที่จะคิดถึงพระเยซูในฐานะพระเจ้าแต่ไม่ใช่มนุษย์เต็มที่หรือไม่

“ในขณะที่จุดประสงค์เชิงหนุนนำ [แนะนำ] สำหรับการสร้างสาวกของคริสเตียนจะอธิบายถึงองค์ประกอบเล็กอันหนึ่งในเนื้อหาของมาระโกและแม้กระทั่งจะตีความองค์ประกอบนั้นผิดไป จุดประสงค์เชิงปกป้องความเชื่อสำหรับกางเขนก็จัดเตรียมการอธิบายที่ครอบคลุมเกี่ยวกับองค์ประกอบทั้งหมดและ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับแนวทางต่างๆที่ซึ่งองค์ประกอบเหล่านั้นถูก

นำเสนอ การเข้าด้วยกันเพื่อจะจัดตั้งการปกป้องสำหรับกางเขนก็ไม่ใช่แค่สิทธิอำนาจและความสุดขีดแห่งคำสอนของพระเยซูเท่านั้น แต่เป็นความสำเร็จแห่งการทำนายต่างๆของพระองค์อีกด้วย ไม่ใช่แค่การอัศจรรย์ที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชและการขับผีออกของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นลักษณะที่เหนือธรรมชาติและสิ่งเสริมต่างๆ เกี่ยวกับการตายของพระองค์อีกด้วย ไม่ใช่แค่การดึงคู่หูชนของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นการฝังของพระองค์โดยสมาชิกที่เคร่งศาสนาและกล้าหาญของสภาแซนเฮดรินอีกด้วย ไม่ใช่แค่การรับรองเกี่ยวกับบัพติศมาของพระองค์โดยพระบิดาและการมอบให้ด้วยพระวิญญาณเท่านั้น แต่เป็นการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์อีกด้วย” [31]

“ในมุมมองของข้าพเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐมาระโกนำเสนอพระเยซูในฐานะพระบุตรแท้ของพระเจ้าและในการทำอย่างนั้นก็ตั้งใจที่จะนำเสนอพระเยซูในการต่อต้านต่อผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งของโรมสำหรับจักรพรรดิ ผู้ช่วยให้รอด และเจ้านายที่เหมาะสม ลักษณะทั้งหมดที่ประกอบเป็นลัทธิจักรพรรดิและขนบธรรมเนียมที่หลากหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับตำแหน่งและชื่อเรียกของจักรพรรดิในหลายแนวทางก็พบการแสดงออกในศาสนศาสตร์พระคริสต์ของพันธสัญญาใหม่ ส่วนใหญ่ของลักษณะเหล่านี้ก็คล้ายกันในมาระโก ลักษณะอื่นๆก็คล้ายกันในที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่” [32]

ตำแหน่งของมาระโกท่ามกลางพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ

เป็นสิ่งธรรมดาในทุกวันนี้สำหรับบรรดานักวิชาการที่จะถือลำดับความสำคัญของมาระโก นี่คือนมมืองที่ว่ามาระโกได้เขียนพระกิตติคุณของท่านก่อนและผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มอื่นๆได้เขียนหลังจากที่ท่านเขียน นมมืองนี้ได้เป็นที่นิยมตั้งแต่ศตวรรษที่สิบเก้า [33] ก่อนหน้านั้น นักวิชาการทางพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่ามัทธิวได้เขียนพระกิตติคุณของท่านก่อน [34] ตั้งแต่นั้นมานักวิชาการหลายคนได้สรุปว่ามาระโกเป็นหนึ่งในแหล่งพื้นฐานสองแหล่งที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธได้ใช้ อีกแหล่งก็คือลูกา [35] ณ ปัจจุบันนี้ไม่มีการแก้ไขที่เด็ดขาดต่อปัญหาเกี่ยวกับว่าอันไหนมาก่อนแม้ว่านักวิชาการส่วนใหญ่ซึ่งชอบมาระโกอย่างทิ้งห่าง

บรรดานักวิชาการที่ชื่นชอบลำดับความสำคัญของมาระโกก็ตั้งนมมืองของพวกเขาบนข้อเท็จจริงที่ว่ามาระโกมีประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ของสิ่งที่อยู่ในมัทธิวและประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ของสิ่งที่อยู่ในลูกาตามปกติแล้วมัทธิวและลูกาทำตามลำดับเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆของมาระโก และพวกเขาแทบจะไม่ต่อต้านเนื้อหาของมาระโกเมื่อพวกเขากล่าวถึงหัวข้อเดียวกัน มัทธิวและลูกากล่าวซ้ำการใช้ถ้อยคำของมาระโกอยู่บ่อยๆอีกด้วย บางครั้งพวกเขาตีความและลดบางข้อความของมาระโก ตามปกติแล้ว การบันทึกของมาระโกก็เต็มทีกว่าของมัทธิวและลูกาซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาอาจได้แก้ไขงานของท่าน

อย่างไรก็ตาม บางครั้งมัทธิวและลูกาไม่เห็นด้วยกับมาระโกในเรื่องราวที่เฉพาะ ลูกาละเว้นส่วนที่ใหญ่ของเนื้อหาของมาระโกซึ่งรวมถึงทั้งหมดของสิ่งที่อยู่ในมาระโก 6:45-8:26 ยิ่งกว่านั้น ในแง่ของความเป็นไปได้ที่ว่ามาระโกได้เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 60 ถ้าท่านได้เขียนก่อนนั้น มัทธิวและลูกากงได้เขียนหลังจากการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม นี้ดูเหมือนเป็นไปได้เพราะว่าแม้ว่าเหตุการณ์นั้นได้บรรลุคำพยากรณ์ ผู้เขียนก็ไม่ได้อ้างถึงความสำเร็จเช่นนั้น [36]

จากการที่ได้พิจารณาทุกสิ่ง ข้าพเจ้าก็ชื่นชอบลำดับความสำคัญของมัทธิว ณ ปัจจุบันนี้มุมมองนี้ก็กำลังชื่นชมการฟื้นคืนในความเป็นที่นิยม วิลเลียม ฟาร์มเมอร์ได้เป็นผู้นำท่ามกลางบรรดาผู้ที่ถือลำดับความสำคัญของมัทธิวมาตลอด[37] คริสโตเฟอร์ แมนนัสได้เขียนอังกอร์ ไปเปิด คอมเมนต์ารีในพระธรรมมาระโกได้โต้แย้งอย่างยืดยาวสำหรับการที่มาระโกดึงจาก (ผสมกัน นั่นคือ รวมและหรือย่อ) มัทธิวและลูกา เช่นเดียวกับคำพยากรณ์แบบประจักษ์พยาณของเปโตร[38] อย่างไรก็ตาม การโต้แย้งนี้ก็ไม่จำเป็นต่อการตีความตัวบท

โครงร่าง

I. บทนำ 1:1-13

- ก. ชื่อเรียกของพระธรรม 1:1
- ข. การเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับพันธกิจ 1:2-13
 - 1. พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 1:2-8
 - 2. การรับบัพติศมาของพระเยซู 1:9-11
 - 3. การถูกทดลองของพระเยซู 1:12-13

II. พันธกิจเริ่มแรกในกาลิลีของผู้รับใช้ 1:14—3:6

- ก. การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระเยซู 1:14-20
 - 1. ข่าวสารของผู้รับใช้ 1:14-15
 - 2. พวกสาวกเริ่มแรกของผู้รับใช้ 1:16-20
- ข. การสำแดงเริ่มแรกแห่งสิทธิอำนาจของผู้รับใช้ 1:21-34
 - 1. การสอนและการรักษาของพระเยซูในธรรมศาลาเมืองคาเปอร์นาอุม 1:21-28
 - 2. การรักษาแม่ยายของเปโตร 1:29-31
 - 3. การรักษาชาวกาลิลีหลายคนของพระเยซูหลังจากตะวันตกดิน 1:32-34

- ค. พันธกิจเริ่มแรกของพระเยซูตลอดกาลิลี 1:35-45
 - 1. การเดินทางเทศนาสั่งสอนครั้งแรกในกาลิลี 1:35-39
 - 2. การรักษาคนยิวที่เป็นโรคเรื้อน 1:40-45
- ง. ความขัดแย้งเริ่มแรกของพระเยซูกับพวกผู้นำทางศาสนา 2:1-3:6
 - 1. การรักษาและการยกโทษคนง่อย 2:1-12
 - 2. การทรงเรียกของเลวีและงานเลี้ยงของท่าน 2:13-17
 - 3. คำถามของพวกผู้นำทางศาสนาเกี่ยวกับการอดอาหาร 2:18-22
 - 4. การโต้เถียงเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต 2:23-3:6

III. พันธกิจภายหลังในกาลิลีของผู้รับใช้ 3:7-6:6ก

- ก. การขยายออกแห่งพันธกิจของพระเยซู 3:7-19
 - 1. พันธกิจของพระเยซูต่อฝูงชน 3:7-12
 - 2. การเลือกสาวก 12 คนของพระเยซู 3:13-19
- ข. การปฏิเสธที่เพิ่มขึ้นต่อพระเยซูและผลลัพท์ 3:20-4:34
 - 1. การปฏิเสธที่เพิ่มขึ้นต่อพระเยซู 3:20-35
 - 2. การสอนของพระเยซูด้วยคำอุปมา 4:1-34
- ค. การสำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูและการปฏิเสธของชาวนาซาเร็ธ 4:35-6:6ก
 - 1. การสำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเยซู 4:35-5:43
 - 2. การปฏิเสธพระเยซูโดยชาวนาซาเร็ธ 6:1-6ก

IV. การเปิดเผยตนเองของผู้รับใช้ต่อพวกสาวก 6:6ข- 8:30

- ก. ภารกิจของสาวกสิบสองคน 6:6ข-30
 - 1. การส่งสาวกสิบสองคนไป 6:6ข-13
 - 2. ความล้มเหลวของแอนทิปาสที่จะเข้าใจอัตลักษณ์ของพระเยซู 6:14-29
 - 3. การกลับมาของสาวกสิบสองคน 6:30
- ข. วงจรแรกแห่งการเปิดเผยตนเองต่อพวกสาวก 6:31-7:37

1. การเลี้ยงคน 5,000 คน 6:31-44
2. การเดินบนน้ำของพระเยซูและการกลับไปยังกาลิลี 6:45-56
3. การโต้เถียงกับพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เกี่ยวกับการทำให้เป็นมลทิน 7:1-23
4. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับขนมปังและการขับผีออกจากเด็กหญิงชาวซีเรียฟินีเซีย 7:24-30
5. การรักษาคนหูหนวกที่พูดติดอ่าง 7:31-36
6. การกล่าวขอมรับเบื้องต้นแห่งความเชื่อ 7:37

ค. วงจรที่สองแห่งการเปิดเผยตนเองต่อพวกสาวก 8:1-30

1. การเลี้ยงคน 4,000 คน 8:1-9
2. การกลับไปยังกาลิลี 8:10
3. ความขัดแย้งกับพวกฟาริสีเกี่ยวกับหมายสำคัญ 8:11-13
4. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับเชื้อของพวกฟาริสีและเฮโรด 8:14-21
5. การรักษาคนตาบอดใกล้เบธไซดา 8:22-26
6. การกล่าวขอมรับแห่งความเชื่อของเปโตร 8:27-30

V. การเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มของผู้รับใช้ 8:31- 10:52

ก. การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งแรกและบทเรียนต่างๆ 8:31-9:29

1. คำพยากรณ์หลักแรกเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 8:31-33
2. ชื่อเรียกร่องต่างๆเกี่ยวกับการเป็นสาวก 8:34-9:1
3. การจำแลงพระกาย 9:2-8
4. การมาของเอลียาห์ 9:9-13
5. การขับผีออกจากเด็กชายที่เป็นลมบ้าหมู 9:14-29

ข. การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งที่สองและบทเรียนต่างๆ 9:30-10:31

1. คำพยากรณ์หลักที่สองเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 9:30-32
2. หลุมพรางต่างๆของการเป็นสาวก 9:33-50
3. บทเรียนต่างๆเกี่ยวกับการเสียดละตนเอง 10:1-31

ค. การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งที่สามและบทเรียนต่างๆ 10:32-52

1. คำพยากรณ์หลักที่สามเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 10:32-34

2. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการรับใช้ 10:35-45
3. การรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค 10:46-52

VI. พันธกิจของผู้รับใช้ในกรุงเยรูซาเล็ม บทที่ 11-13

ก. การนำเสนอที่เป็นทางการของพระเยซูต่ออิสราเอล 11:1-26

1. การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต 11:1-11
2. การพิพากษาของพระเยซูเหนืออิสราเอลที่ไม่เชื่อ 11:12-26

ข. การสอนของพระเยซูในพระวิหาร 11:27-12:44

1. การโต้เถียงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู 11:27-12:12
2. การโต้เถียงเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซู 12:13-37
3. การประณามของพระเยซูต่อความน่าเชื่อถือของคนและการชมเชยความเป็นจริง 12:38-44

ค. การสอนของพระเยซูที่บนภูเขามะกอกเทศ บทที่ 13

1. บริบท 13:1-4
2. คำเตือนต่อการหลอกลวง 13:5-8
3. คำเตือนเกี่ยวกับอันตรายส่วนตัวระหว่างการข่มเหง 13:9-13
4. วิกฤตที่กำลังมา 13:14-23
5. การเสด็จมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์ 13:24-27
6. เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระเยซู 13:28-32
7. การแนะนำเชิงสรุป 13:33-37

VII. พันธกิจแห่งการทนทุกข์ของผู้รับใช้ บทที่ 14-15

ก. การคาดหวังถึงการทนทุกข์ของผู้รับใช้ 14:1-52

1. การทนทุกข์ของพระเยซูเนื่องจากการทรยศ 14:1-11
2. การทนทุกข์ของพระเยซูเนื่องจากการละทิ้ง 14:12-52

ข. การทนต่อการทนทุกข์ของผู้รับใช้ 14:53-15:47

1. การไต่สวนโดยคนยิวของพระเยซู 14:53-15:1
2. การไต่สวนโดยคนโรมันของพระเยซู 15:2-20

3. การถูกตรึง การตายและการฝังของพระเยซู 15:21-47

VIII. การเป็นขึ้นจากตายของผู้รับใช้ บทที่ 16

ก. การป่าวประกาศถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 16:1-8

ข. การปรากฏและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 16:9-20

1. การปรากฏสามครั้งหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย 16:9-18

2. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 16:19-20

คาร์สันและมูแบ่งพระธรรมนี้อย่างแตกต่างเล็กน้อยดังต่อไปนี้ [\[39\]](#)

I. ตอนต้นๆของพันธกิจ 1:1-13

การเปลี่ยนผ่าน 1:14-15

II. ส่วนแรกของพันธกิจในกาลิลี 1:16-3:6

การเปลี่ยนผ่าน 3:7-12

III. ส่วนที่สองของพันธกิจในกาลิลี 3:13-5:43

การเปลี่ยนผ่าน 6:1-6

IV. ระยะเวลาที่สรุปแห่งพันธกิจในกาลิลี 6:7- 8:26

การเปลี่ยนผ่าน 8:27-30

V. แนวทางแห่งสง่าราศีและการทนทุกข์ 8:31- 10:45

การเปลี่ยนผ่าน 10:46-52

VI. พันธกิจสุดท้ายในกรุงเยรูซาเล็ม 11:1-13:37

การเปลี่ยนผ่าน 14:1-2

VII. การทนทุกข์และเรื่องราวเกี่ยวกับอุโมงค์ที่ว่างเปล่า 14:3-16:8

ข่าวสาร

มัทธิวนำเสนอพระเยซูในสิมว่งและสีทองแห่งลักษณะของกษัตริย์ มาระโกบรรยายพระองค์ในสิมน้ำตาล และสีเขียวแห่งผู้รับใช้ที่ได้เสด็จมาเพื่อจะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์

ข่าวสารของพระธรรมนี้ก็คล้ายกับข่าวสารของมัทธิว ข้อความที่กระชับของพระธรรมนี้ก็ปรากฏใน 1:14-15: “หลังจากยอห์นถูกจับแล้ว พระเยซูเสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า โดยตรัสว่า ‘เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจาก็มาใกล้แล้ว จงกลับใจใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐ’ พระเยซูได้ข่าวประกาศข่าวดีนี้ระหว่างส่วนใหญ่มหาแห่งพันธกิจในโลกของพระองค์

อีกข้อหนึ่งที่เป็นกุญแจสู่การเข้าใจข่าวสารของพระกิตติคุณนี้คือ 10:45: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” ข้อนี้จัดเตรียมการเน้นที่พิเศษของพระธรรมนี้ซึ่งก็คือบทบาทของพระเยซูในฐานะผู้รับใช้และ โครงร่างโดยทั่วไปของเนื้อหาของมัน

แรกสุด บุตรมนุษย์ได้เสด็จมา นั่นคือการบังเกิดเป็นมนุษย์ บุตรมนุษย์เป็นพระเจ้าที่ได้บังเกิดในธรรมชาติของมนุษย์ อัครลักษณะของพระองค์เป็นหัวข้อหลักในพระกิตติคุณนี้อย่างที่เป็นในพระกิตติคุณทั้งหมด

ประการที่สอง บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อจะได้รับการปรนนิบัติแต่เพื่อจะปรนนิบัติ นั่นคือการรับใช้ ยิ่งกว่านั้นพระกิตติคุณนี้มีสิ่งมากมายที่จะสอนบรรดาสาวกเกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเรา

ประการที่สาม บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก นั่นคือการทนทุกข์ของพระองค์ พระกิตติคุณของมาระโกเน้นถึงการทนทุกข์ของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเป็นเจ้า มาระโกเป็นพระกิตติคุณแห่งผู้รับใช้ของพระเจ้า

แน่นอนว่าโดยธรรมชาตินั้นพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเท่าเทียมและได้เท่าเทียมกับพระบิดามาอยู่เสมอเพราะว่าพระองค์แบ่งปันธรรมชาติแบบพระเจ้าอย่างเดียวกันกับพระบิดา อย่างไรก็ตามในการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

ความหวังสำหรับผู้รับใช้แบบพระเจ้าของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิม อิสยาห์มีสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระเป็นเจ้ามากกว่าผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมคนใดก็ตาม แม้ว่าผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ มากมายได้กล่าวถึงพระองค์เช่นกัน

ในพันธสัญญาใหม่ อัครทูตเปาโลอธิบายถึงความสำคัญของพระเยซูที่กลายมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจามากกว่าผู้เขียนคนใดก็ตาม เนื้อหาเกี่ยวกับโคโลสีที่ยิ่งใหญ่ของท่านในฟิลิปปี 2 ช่วยเราให้เข้าใจสิ่งที่เหมาะสมสำหรับพระบุตรของพระเจ้าที่จะกลายมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซู

ได้จำกัดพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้หยุดที่จะเป็นพระเจ้า แต่พระองค์เทพพระองค์เองไปสู่ธรรมชาติและร่างกายของมนุษย์ สิ่งนี้ได้จำกัดอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น พระองค์ได้จําแนกพระองค์เองต่อภารกิจที่พระบิดาได้กำหนดไว้เพื่อพระองค์ที่ยับยั้งเสรีภาพแบบพระเจ้าของพระองค์ มาระโกนำเสนอพระเยซูในฐานะมนุษย์แท้ผู้ได้เป็นพระเจ้าอีกด้วยในบทบาทของผู้รับใช้

แรกสุดจงพิจารณาถึง *ธรรมชาติ* แห่งการรับใช้ของพระเยซู

บุคคลที่สองของตรีเอกภาพได้กลายมาเป็นผู้รับใช้เพื่อจะสร้างพระกิตติคุณ เพื่อจะสร้างข่าวดีเพื่อมนุษย์ ข่าวดีนี้ก็คือว่าพระเยซูได้จัดเตรียมความรอดเพื่อมนุษยชาติ ที่จะจัดเตรียมความรอดนั้น พระบุตรนิรันดร์ได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ ที่ได้ติดตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระเยซูในฐานะผู้รับใช้นั้นที่กำลังกล่าวถึงการที่พระองค์ได้จัดเตรียมความรอด

มาระโกเริ่มต้นโดยการอ้างอิสยาห์ผู้ได้ทำนายถึงผู้รับใช้ของพระเจ้า (1:3; เปรียบเทียบ อสย. 40:3) ข้ออ้างอิงจากมาลาคีย์ในข้อที่ 2 เป็นแค่บทนำ นี่สำคัญอย่างมากเพราะว่าไม่เหมือนมัทธิวนั้นมาระโกแทบจะไม่อ้างจากพันธสัญญาเดิม [40] อิสยาห์ได้พรรณนาถึงผู้หนึ่งที่จะมาเพื่อจะบรรลุดูประสงค์ของพระเจ้าแห่งการจัดเตรียมความรอดสุดท้ายให้ ภาพของท่านเกี่ยวกับผู้รับใช้นี้ก็แตกต่างและมีรายละเอียดดังเช่นภาพเหมือนที่กำลังถูกวาดจนกระทั่งในบทที่ 53 อิสยาห์ได้พรรณนาถึงการทนทุกข์ที่น่ากลัวของผู้รับใช้ บทนี้เป็นเบื้องหลังที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระกิตติคุณที่สองอย่างที่สุดคือ 110 อยู่เบื้องหลังพระกิตติคุณแรก

ภาพของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์บนกางเขนเป็นภาพสุดท้ายของชุดภาพทั้งหลายที่มาระโกให้แก่เรา ยิ่งกว่านั้นท่านแสดงถึงผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ในการปล้ำสู้ของพระองค์ต่ออำนาจของซาตานและพวกปีศาจของมัน อีกภาพหนึ่งก็คือภาพของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ต่อการต่อต้านของพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล อีกภาพหนึ่งก็คือภาพของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ต่อความเชื่อง้ำและการเข้าใจผิดของพวกเขาของพระองค์เอง สิ่งเหล่านี้เป็นหัวข้อหลักทั้งหมดในพระกิตติคุณของมาระโกที่มีมุมมองร่วมเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์

ในการหันไปสู่การอธิบายทางศาสนศาสตร์ของเปาโลเกี่ยวกับหัวข้อผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ในพระคัมภีร์นั้น เราก็คงคิดว่าท่านได้หยิบเอาการเน้นต่างๆของมาระโก มาระโกไม่ได้แค่นำเสนอพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ในฐานะเป็นการเปิดเผยทางศาสนศาสตร์ที่น่าสนใจเท่านั้น ท่านแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่สิ่งนั้นหมายถึงสำหรับสาวกของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์อีกด้วย เราต้องรับเอาทำนองเดียวกันที่พระเยซูมี (ฟป. 2:5) พวกสาวกของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ควรคาดหวังและเตรียมตัวสำหรับประสบการณ์อย่างเดียวกันต่างๆที่พระองค์ได้ประสบ เราต้องมีความกรุณา ความถ่อมใจและความรักอย่างเดียวกันที่พระองค์มี พระบุตรของพระเจ้าได้ถ่อมพระองค์ลงเพื่อจะมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและมนุษย์ เราต้องเสียสละตัวเราเองเพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกันอีกด้วย

อิสยาห์ได้เปิดเผยว่าความหมายหลักของภารกิจของผู้รับใช้คือที่จะจัดเตรียมความรอดผ่านทาง การเสียดสละตนเอง (อสย. 53) เปาโลเปิดเผยอีกว่าพระบุตรได้กลายมาเป็นผู้รับใช้เพื่อจะจัดเตรียมความรอดผ่านทาง การเสียดสละตนเอง (ฟป. 2) แม้ที่ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ก็คือว่าพระองค์ได้สร้าง พระกิตติคุณ โดยการจัดเตรียมความรอดจากการเป็นทาสของบาป

เมื่อพระเยซูเริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณะชนของพระองค์ พระองค์ได้ป่าวประกาศว่า“เวลากำหนดมาถึงแล้ว” บุคคลที่อิสยาห์และผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ ได้ทำนายตอนนี้ก็ได้มาถึงแล้ว พระเจ้าได้เข้ามาใกล้โดยการ กลายมาเป็นมนุษย์ พระองค์ได้เข้ามาใกล้ในรูปแบบของผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ พระองค์กำลังมุ่งหน้าไปยัง กางเขน พระองค์จะพิชิตสิ่งที่ได้ทำลายมนุษย์และธรรมชาติ พระองค์จะจัดเตรียมข่าวดีสำหรับมนุษยชาติ และวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อจะสถาปนาอาณาจักรที่ขอบธรรมของพระองค์ขึ้นเหนือ โลกทั้งสิ้น ด้วยพระคุณและพระสิริ กางเขนเป็นจุดจจุดของการรับใช้ของพระเยซู

“พระเยซู” เป็นชื่อแบบมนุษย์ของพระองค์ “พระเมสสิยาห์” เป็นชื่อเรียกที่บรรยายถึงบทบาทของพระองค์ แม้ว่าคนส่วนใหญ่ได้เข้าใจผิด “พระบุตรของพระเจ้า” เป็นชื่อเรียกที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ชื่อเรียกสามชื่อนี้ก็เป็นหลักในพระกิตติคุณของมาระโก

นอกเหนือจาก *ธรรมชาติ* แห่งการรับใช้ของพระเยซู เราต้องพิจารณาถึงสิ่งที่มาระโกสอนเกี่ยวกับ *คุณลักษณะ* แห่งการรับใช้ของพระเยซูอีกด้วย

ความเห็นอกเห็นใจของพระเยซูต่อพวกคนบาปก็โดดเด่นในพระกิตติคุณนี้ มาระโกไม่ได้บันทึกถ้อยคำแห่ง ความรุนแรงที่ออกมาจากริมฝีปากของพระเยซูสำหรับพวกคนบาป พระเยซูสงวนความรุนแรงของพระองค์ ไว้สำหรับคนหน้าซื่อใจคด คือบรรดาผู้ที่แสวงที่จะชอบธรรมแต่ไม่ชอบธรรมอย่างแท้จริง พระองค์ได้ รุนแรงต่อพวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้ทำลายชีวิตของคนอื่นๆ

ความเห็นอกเห็นใจมาจากการทนทุกข์ เรามีความเห็นอกเห็นใจสำหรับใครคนหนึ่งที่กำลังเผชิญกับ ประสบการณ์ที่เจ็บปวดบางอย่างที่เราได้ประสบ มันยากที่จะเห็นอกเห็นใจต่อใครคนหนึ่งที่ประสบการณ์ ของเขานั้นไม่เกี่ยวข้องกับเรา

ความเห็นอกเห็นใจมาจากการทนทุกข์และมันสำแดงออกตัวมันเองในการเสียดสละ มันเกี่ยวข้องกับ การแบกภาระของซึ่งกันและกัน ความเห็นอกเห็นใจของพระเยซูที่มีต่อเราที่เป็นคนบาปเกิดขึ้นจากการแบ่งปัน การทนทุกข์ของเราและมันก็ชัดเจนเมื่อพระองค์ได้เสียดสละพระองค์เองเพื่อเรา ถ้าเคยมีใครก็ตามที่ได้แบก ภาระของคนอื่นๆ นั่นก็เป็นพระเยซู (10:45)

จงพิจารณาถึง *ผลลัพธ์* ของการรับใช้ของพระเยซูอีกด้วย นี่คือนพระกิตติคุณ การอ้างอิงถึงพระกิตติคุณนี้ เริ่มต้นและจบพระธรรมนี้ (1:1; 16:20) พระกิตติคุณนี้คือข่าวดีที่ว่าพระเยซูคริสต์ได้ตายเพื่อบาปของเราตาม

พระคัมภีร์ ที่ว่าพระองค์ได้ถูกฝังและที่ว่าพระองค์ได้เป็นขึ้นจากตายในวันที่สามตามพระคัมภีร์ (1 คร. 15:3-4) เมื่อพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย พวกสาวกของพระองค์ก็กลัวและพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่า พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ ถ้อยคำที่รุนแรงที่สุดของพระเยซูเกี่ยวกับการวิจารณ์พวกเขาปรากฏใน 16:14: “พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาในเรื่องความสงสัยและใจคือดิ่ง เพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อคนที่ได้เห็นพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” นี่เป็นจุดสุดยอดของหัวข้อเกี่ยวกับความไม่เชื่อของพวกสาวกที่ดำเนินตลอดพระกิตติคุณนี้ จงดูสิ่งที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาทันทีหลังจากนั้นใน 16:15: “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” พระองค์ได้ส่งพวกเขาออกไปเพื่อประกาศข่าวดีแห่งความรอดที่ได้บรรลุแล้วแก่ทุกคน การเป็นขึ้นจากตายของผู้รับใช้เป็นหลักฐานที่ยิ่งใหญ่แห่งการยอมรับได้ถึง การรับใช้ของพระองค์และมันเรียกร้องการรับใช้จากพวกสาวกของพระองค์

การวิงวอนตลอดไปของพระธรรมนี้คือ “จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ” การกลับใจใหม่เป็นพื้นฐาน การเชื่อเป็นการเรียกที่สำคัญ

พระเยซูไม่ได้เทศนาว่าผู้คนควรเชื่อ เกี่ยวกับ ข่าวประเสริฐ (คำกรีก *ไอซ*) หรือพวกเขาไม่ควรเชื่อ *ใกล้เคียง* ข่าวประเสริฐ (คำกรีก *อโพะ*) พระองค์ได้เรียกพวกเขาที่จะพัก ใน ข่าวประเสริฐ (คำกรีก *เอน*) ข่าวประเสริฐเป็นอาณาเขตแห่งการพัก เราสามารถมีความมั่นใจในข่าวประเสริฐได้ วางความเชื่อของเราใน ข่าวประเสริฐได้และพักในข่าวประเสริฐได้

บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในพระกิตติคุณของมาระโกปฏิเสธที่จะพักในความเป็นจริงที่ว่าพระเยซูไม่ใช่แค่ พระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์มาเพื่อจะช่วยกู้ยิวจากโรม แต่เป็นพระบุตรของพระเจ้าอีกด้วย พวกสาวก มีการพักเล็กน้อยในวิญญาณของพวกเขา เพราะว่าพวกเขายังไม่สามารถพิชิตแนวคิดที่ผิดตามธรรมเนียมอัน จำกัดเกี่ยวกับบทบาทของพระเมสสิยาห์ในประวัติศาสตร์ แม้ว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของ พระเจ้า

การประยุกต์ใช้ของพระกิตติคุณนี้กับคริสตจักรโดยรวมก็คือ: “จงเชื่อข่าวประเสริฐ” อย่างที่พวกสาวกไม่ เพียงแต่เชื่อเท่านั้น แต่คืนวันที่จะเชื่ออีกด้วย ดังนั้นคริสตจักรจะต้องมีความมั่นใจที่ต่อเนื่องและเติบโตใน ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ “พระบุตรของพระเจ้า

มันเป็นข่าวสารแห่งการยกโทษและแห่งฤทธิ์เดช เปโตรจำต้องเรียนรู้ว่ามันเป็นข่าวสารแห่งการยกโทษ หลังจากการปฏิเสธพระเยซูสามครั้งของท่าน สาวกทั้งหมดจำต้องเรียนรู้ว่ามันเป็นข่าวสารแห่งฤทธิ์เดช หลังจากพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเจ้าได้ชุบให้พระเยซูกลับคืนสู่ชีวิต

เมื่อคริสตจักรสูญเสียความมั่นใจในข่าวประเสริฐ งานรับใช้ของคริสตจักรก็อ่อนแอ ถ้าเราสงสัยฤทธิ์เดช ของข่าวประเสริฐ เราก็ไม่มีข่าวสารสำหรับผู้ที่เป็นผู้รับใช้ของบาป ขนาดของความมั่นใจของเราใน

ข่าวประเสริฐจะเป็นขนาดของประสิทธิภาพของเราในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า

เราสามารถมีความมั่นใจที่มากขึ้นในข่าวประเสริฐได้อย่างไร? โดยพื้นฐานแล้วมันไม่ใช่การศึกษาหรือการพยายามหรือการมีประสบการณ์ โดยหลักแล้วมันก็โดยทางงานที่ทำให้กระจำงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าในใจของเรา พวกเขาของพระเยซูนั้นมีคอบอดจนกระทั่งพระเจ้าได้เปิดตาของพวกเขาต่ออัตลักษณ์แท้ของพระเยซูก่อนและจากนั้นก็เพื่อจะเห็นที่หลักของพระเยซูในเวลาและประวัติศาสตร์ พวกเขาได้รวมกลุ่มกันในความไม่เชื่อหลังจากการเป็นขึ้นจากตายจนกระทั่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ความเข้าใจของพวกเขากระจำงเกี่ยวกับความสำคัญของการเป็นขึ้นจากตาย จากนั้นพวกเขาได้ออกไปทุกๆที่ข่าวประกาศข่าวประเสริฐ (16:20)

มาระโกเรียกร้องให้สาวกแต่ละบุคคลของพระเยซูที่จะเชื่อในข่าวประเสริฐนี้ ที่จะพักในข่าวประเสริฐสำหรับการยกโทษจากบาปและเพื่อฤทธิ์เดชสำหรับการรับใช้ ท่านเล่าเรื่องราวของผู้รับใช้ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าผู้ซึ่งการรับใช้ที่สมบูรณ์แบบและเทียบพร้อมกำลังก่อให้เกิดความรอดที่สมบูรณ์แบบ พระบุตรของพระเจ้าได้กลายมาเป็น *ผู้รับใช้* เพื่อจะเข้าไปใกล้ผู้คน เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาและเพื่อจะยกชูพวกเขา นั่น คือข่าวดีซึ่งผู้คนจำเป็นต้องได้ยิน “ ข่าวดี ” นั่นคือเนื้อหาข่าวประเสริฐคือสิ่งที่หมายถึงในวลีนี้ “จงประกาศ *ข่าวประเสริฐ*” [41]

การอธิบาย

I. บทนำ 1:1-13

ส่วนเริ่มต้นนี้ของพระธรรมนี้จัดตั้งเวทีสำหรับการนำเสนอพระเยซูคริสต์ในฐานะผู้รับใช้ที่พิเศษของพระเป็นเจ้า มาระโกละเว้นการอ้างอิงถึงการกำเนิดและวัยรุ่นของพระเยซู [42] หัวข้อเหล่านี้ก็ไม่ตรงประเด็นเมื่อนำเสนอชีวิตของผู้รับใช้

“การเน้นตกลงบนการเปิดเผยที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งภารกิจของท่านนั้นก็เพื่อจะยืนยันการเป็นบุตรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร การเผชิญหน้าของพระองค์กับชาดานจัดเตรียมเบื้องหลังสำหรับการบรรยายถึงความขัดแย้งระหว่างพระบุตรของพระเจ้าและอำนาจของชาดานซึ่งเป็นองค์ประกอบที่โดดเด่นอย่างมากในการบรรยายของมาระโกเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู” [43]

ก. ชื่อเรียกของพระธรรม 1:1 (เปรียบเทียบ ลูกา 3:1-2)

มาระโกอาจได้ตั้งใจให้ประโยคนี้ที่จะแนะนำถึงพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา เนื่องจากว่านั่นคือสิ่งที่

ติดตามมาทันที (ข้อ 4-8) มันสามารถอ้างอิงถึงการเริ่มต้นแห่งพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูและดังนั้นก็เป็นชื่อเรียกของบทนำของพระกิตติคุณนี้ (1:1-13) อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้มากขึ้นที่ว่าข้อนี้เป็นชื่อเรียกสำหรับทั้งพระธรรม มันสรุปพระกิตติคุณทั้งเล่มของมาระโก อนึ่ง พันธสัญญาใหม่ไม่เคยใช้คำว่า “ข่าวประเสริฐ” เพื่อจะอธิบายถึงพระธรรมเล่มหนึ่งของพระคัมภีร์ นั่นเป็นการใช้เมื่อไม่นานนี้มากกว่าของคำนี้

“คำว่า ‘ประเสริฐ’ หรือ ‘ข่าวดี’ ไม่ใช่คำที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นท่ามกลางคริสเตียน ในทางตรงกันข้าม แนวคิดนี้สำคัญทั้งในวัฒนธรรมต่างชาติและยิว ท่ามกลางพวกโรมัน มันหมายถึง ‘ข่าวที่น่ายินดี’ และเชื่อมโยงกับลัทธิของจักรพรรดิผู้ซึ่งวันเกิดของเขานั้นการได้มาซึ่งเสียงส่วนใหญ่และการครอบครองอำนาจได้ถูกเฉลิมฉลองในฐานะโอกาสการฉลองสำหรับทั้งโลก การรายงานเกี่ยวกับการฉลองเช่นนั้นได้ถูกเรียกว่า ‘ข่าวดี’ ในการจารึกและกระดาษสมัยโบราณแห่งยุคจักรพรรดิ”

[44]

อย่างเป็นทางการไปแล้ว มาระโกเริ่มต้นพระกิตติคุณของท่านอย่างที่ท่านเริ่มต้น (“การเริ่มต้น”) เพื่อจะระลึกถึงข้อเริ่มต้นของปฐมกาล ข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์จัดเตรียม “การเริ่มต้น” แห่งความสำคัญที่ยิ่งใหญ่เท่ากับการสร้างโลก เมื่อพระเยซูได้เสด็จมายังโลกและเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ พระเจ้าได้สร้างบางสิ่งใหม่ ข่าวประเสริฐนี้นำเสนอ *การเริ่มต้นใหม่* ที่ซึ่งพระเจ้าเปิดเผย “ข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์” ดังนั้นชื่อเรียกนี้อาจเป็นร่องรอยผู้ที่มาแบบพระเจ้าของพระกิตติคุณที่สอง

“ในกาลาเทีย 4:4-6 เปาโลมองเรื่องราวข่าวประเสริฐเป็นสองส่วนคือ การที่พระเจ้าส่ง ‘พระบุตรของพระองค์’ และ การส่ง ‘พระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์’ มาระโกครอบคลุมส่วนแรกของการส่งสองครั้งเหล่านี้ ข่าวสารเต็มทีของอัครทูตรวมถึงการส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย แต่เรื่องราวเกี่ยวกับการส่งพระบุตรของพระเจ้ามีการเริ่มต้นทางประวัติศาสตร์ด้วยการมาของยอห์นผู้ล้างหน้ามาก่อน”[45]

พระคัมภีร์อ้างอิงถึงการเริ่มต้นสามอย่าง: (1) การเริ่มต้นที่ระบุวันเวลาไม่ได้ในอดีตนิรันดร์ เมื่อ “พระวาตะ” (พระเยซู) ได้มีอยู่กับพระเจ้าพระบิดา (ยน.1:1) (2) การเริ่มต้นของฟ้าและแผ่นดินเมื่อพระเจ้าได้สร้างสิ่งเหล่านั้น (ปฐมก. 1:1) และ (3) การเริ่มต้นของข่าวดี (“ข่าวประเสริฐ”) เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ที่ได้เริ่มต้นเมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูได้เริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณชนของพวกท่าน (มก. 1:1)

คำว่า “ข่าวประเสริฐ” เป็นความเท่าเทียมสมัยใหม่ของคำอังกฤษเก่า “กอด-สเฟล” ซึ่งหมายถึงข่าวดี คำกรีกคือ *ยูอังเกลียน* ข่าวประเสริฐคือ “ข่าวดี” ที่พระเจ้าได้จัดเตรียมความรอดนิรันดร์ให้ผ่านทางพันธกิจของพระเยซูคริสต์ (เปรีบบเทียบ อสย. 40:9; 41:27; 52:7; 61:1-3; รม. 1:16) คำศัพท์นี้สำคัญในการเน้นทาง

ศาสนศาสตร์ของการบรรยายของมาระโก (เปรียบเทียบ 1:14-15; 8:35; 10:29; 13:9-10; 14:9) ที่นี้ “ข่าวประเสริฐ” อ้างอิงถึงเนื้อหาข่าวประเสริฐไม่ใช่พระธรรมมาระโก

“ข่าวประเสริฐไม่ใช่การอภิปรายหรือการโต้แย้ง’ ดร. พอล เอส. ริสส์กล่าว ‘มันคือการป่าวประกาศ!”[46]

คำว่า “ข่าวประเสริฐ” มีเบื้องหลังเกี่ยวกับชาวต่างชาติที่เกี่ยวข้องกับลัทธิจักรพรรดิอีกด้วย การเกิดของ ทายาทต่อบัลลังก์ การเป็นผู้ใหญ่ของเขา และทางเข้าของเขาตำแหน่งก็ได้ถูกป่าวประกาศว่าเป็น “ข่าวดี” “ข่าวประเสริฐ” *ยูอังกะลิออน* ดังนั้นคริสเตียนเริ่มแรกได้เชื่อมโยง “ข่าวประเสริฐ” ของพระเยซูคริสต์กับ “ข่าวประเสริฐ” ของผู้ปกครองแท้จริงแห่งอาณาจักรของพระเจ้า[47]

คำว่า “ข่าวประเสริฐ” บรรยายถึงประเภทที่เจาะจงของวรรณกรรมซึ่งก็คือประเภทของวรรณกรรมอีกด้วย วรรณกรรมข่าวประเสริฐไม่ใช่แค่ประวัติศาสตร์หรือชีวประวัติ มันคือ “การป่าวประกาศเนื้อหาที่ถูก ออกแบบมาเพื่อจะบอกเรื่องราวแห่งการกระทำที่ช่วยไ้หรือรอดของพระเจ้าในชีวิต พันธกิจ การตายและการ เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ”[48] พระกิตติคุณของมาระโกมีข่าวดีที่คริสเตียนเริ่มแรกได้ป่าว ประกาศ (เปรียบเทียบ กจ. 2:36).[49]

“มาระโกไม่ได้เขียนในฐานะนักประวัติศาสตร์ที่ไร้ความสนใจ ท่านเขียนในฐานะนักเทศน์ที่ ถ่ายทอดข่าวดีของพระเจ้าแห่งความรอดโดยการเน้นถึงพันธกิจที่ช่วยไ้หรือรอดของพระเยซู...มาระโก เขียนในฐานะนักศาสนศาสตร์อีกด้วยซึ่งเรียบเรียงและตีความธรรมเนียมเพื่อจะตอบสนอง ความจำเป็นของผู้อ่านของท่าน”[50]

“พระเยซูคริสต์” เป็น หัวข้อ ของพระกิตติคุณนี้ (คำแสดงความเป็นเจ้าของที่เป็นกรรม) พระองค์ทรงเป็น แหล่ง ของพระกิตติคุณนี้อีกด้วย (คำแสดงความเป็นเจ้าของที่เป็นประธาน) บางทีความหมายแรกคือสิ่งที่ มาระโกมีในความคิดที่นี้ ดูเหมือนว่าท่านต้องการที่จะจัดเตรียมเรื่องราวแห่งพันธกิจของพระเยซูเพื่อว่า ผู้อ่านของท่านสามารถมีพื้นฐานทางข้อเท็จจริงสำหรับความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่ พวกเขาเชื่อ ถ้ามาระโกได้หมายถึงว่าพระเยซูคริสต์เป็นแหล่งของข่าวดีนี้ ข้อนี้คงจะไม่เป็นบทบาทที่ดีสู่ พระธรรมนี้ซึ่งนำเสนอมากกว่าสิ่งที่พระเยซูได้สอนอย่างมาก[51]

“พระเยซู” เป็นรูปแบบคำกรีกของคำฮีบรู “โยชูวา” ที่หมายถึง “พระยาเวห์เป็นความรอด” หรือ “ความรอด ของพระยาเวห์” “ พระคริสต์ ” ถ่ายทอดตัวอักษรกรีก *คริสตอส* ซึ่งหมายถึง “ถูกเจิม” คำฮีบรูสำหรับ “ถูกเจิม” คือ มาสียาห์ ที่ซึ่งเราได้รับคำว่า “พระเมสสิยาห์” ณ เวลาที่มาระโกเขียนพระกิตติคุณของท่าน “พระเยซูคริสต์” ได้กลายมาเป็นชื่อเฉพาะไม่ใช่ชื่อ (เยซู) และชื่อเรียก (คริสต์) ซึ่งเป็นความหมายดั้งเดิมของ คำเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม มาระโกตั้งใจให้ “คริสต์” ที่จะมีความหมายเกี่ยวกับยศตำแหน่งเต็มๆที่อีกด้วย (เปรียบเทียบ 8:29; 12:35; 14:61; 15:32) “เยซู” เป็นชื่อโดยทั่วไปท่ามกลางคนยิวจนกระทั่งการเริ่มต้นของ

ศตวรรษที่สอง เมื่อคนยิวได้หยุดใช้ชื่อนี้เพราะว่าพวกเขาเกลียดชังพระเยซูแห่งนาซาเร็ธและคนต่างชาติได้หยุดใช้เนื่องจากการนับถือที่มีต่อพระองค์[52]

นอกจากนี้มาระโกระบุว่าพระเยซูคริสต์เป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ชื่อเรียกนี้ไม่ปรากฏในต้นฉบับเริ่มแรกที่สำคัญบางฉบับของมาระโก แต่บางที่มันก็ถูกต้องสมควร [53] มันแสดงถึงความสัมพันธ์พิเศษของพระเยซูกับพระเจ้าและระบุถึงหัวข้อที่สำคัญในพระกิตติคุณที่สอง (เปรียบเทียบ 1:11; 3:11; 5:7; 9:7; 12:6; 13:32; 14:36, 61; 15:39) ชื่อเรียกนี้ไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกถึงความเป็นพระเจ้าหรือการมีอยู่ก่อนในสวรรค์เนื่องจากว่าบางครั้งมันอธิบายถึงกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ (เช่น 2 ซมอ. 7:14; สดค. 2:7) อย่างไรก็ตาม เมื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงพระเยซูที่นี่ ชื่อเรียกก็เป็นพระเมสสิยาห์ แต่มันแสดงถึงความสัมพันธ์รองกับพระเจ้ามาระโกนำเสนอพระเยซูในฐานะ *ผู้รับใช้ของพระเจ้า* – โดยเฉพาะอย่างยิ่ง-ในพระธรรมนี้ แทนที่จะบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการบังเกิดที่แสดงว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า มาระโกแค่กล่าวข้อเท็จจริงพร้อมกับชื่อเรียกนี้ [54]

“... ตั้งแต่เริ่มต้นผู้บรรยายถึงเรื่องราวของมาระโกจัดตั้งความสัมพันธ์เกี่ยวกับความมั่นใจกับผู้อ่าน โดยการเปิดเผยความลับเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูนานก่อนที่มันกลายมาเป็นที่รู้จักแก่บุคคลต่างๆ ในเรื่องราว เพราะวบบรรทัดแรกเป็นการพูดปองปากต่อผู้อ่านที่เปิดเผยว่าพระเยซูเป็นผู้รับการเจิมคือพระบุตรของพระเจ้า วิธีการนี้ใส่ผู้อ่านไว้ภายในท่ามกลางผู้ที่รู้และช่วยให้ผู้อ่านที่จะเข้าใจมากกว่าบุคคลต่างๆมากมายในเรื่องราวนั้นเข้าใจ วิธีการนี้เป็นรากฐานที่สำคัญในเรื่องราวนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ถูกซ่อนไว้และสิ่งที่เป็นความลับ”[55]

“ข่าวประเสริฐไม่ใช่เรื่องราวลึกลับที่ซึ่งอัตลักษณ์ของบุคคลหลักจะต้องถูกเดาเอา ตั้งแต่แรกแล้วมันถูกทำให้ชัดเจนว่าผู้นี้คือใคร- พระบุตรของพระเจ้า”[56]

เมื่อนำมารวมกัน “เยซู” “คริสต์” และ “บุตรของพระเจ้า” นำเสนอว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ผู้เป็นตัวแทนพิเศษของพระเจ้าแต่เป็นผู้ที่เป็นพระเจ้าเต็มๆที่อีกด้วย

“ตัวอักษรที่จารึกไว้อ้างอิงถึงพระเยซูในฐานะ ‘ผู้รับการเจิม พระบุตรของพระเจ้า’ ณ ตอนปลายของครั้งแรกของเรื่องราว เปโตรยอมรับว่าพระเยซูเป็น ‘ผู้รับการเจิม’ [8:29] และ ณ ตอนปลายของชีวิตของพระเยซู นายร้อยระบุว่าพระเยซูเป็น ‘พระบุตรของพระเจ้า’ [15:39] ครั้งแรกของพระกิตติคุณนี้เน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะกระทำกิจการต่างๆแห่งฤทธิ์เดช ครั้งที่สองเน้นถึงการทนทุกข์ของพระเยซูในการเชื่อฟังแบบบุตรต่อพระเจ้า แม้ว่าการแสดงลักษณะเกี่ยวกับพระเยซูนั้นคงเส้นคงวาตลอด อย่างไรก็ตาม มันก็มีการพัฒนาที่ชัดเจนในการพรรณนาเกี่ยวกับพระเยซูจากครั้งหนึ่งของพระกิตติคุณนี้สู่ครั้งถัดไป ในขั้นแรก พระองค์รับใช้ด้วยฤทธิ์เดช ในขั้นที่สอง พระองค์รับใช้ในฐานะผู้หนึ่งที่ทนทุกข์ ตลอดรูปแบบและโครงสร้างของตอนต่างๆ

กระบวนการสองขั้นตอนก็เตรียมผู้อ่านที่จะถูกดึงดูดอย่างพร้อมมากขึ้นสู่การเห็นชั้นที่สองที่ใหญ่กว่านี้และการยอมรับการเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้น กระทั่งมากขึ้นนี้ถึงพระเยซู”[57]

“ในเรื่องราวข่าวประเสริฐที่ท่านบรรยาย แน่ใจว่ามาระโกก็เล่าถึงพระเยซู อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พัวพันกับเรื่องราวของพระเยซูคือ โครงเรื่องอีกสอง โครงเรื่อง คือ โครงเรื่องของเจ้าหน้าที่ทางศาสนา และ โครงเรื่องของพวกเขา”[58]

ข. การเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับพันธกิจ 1:2-13

มาระโกดำเนินการต่อไปที่จะบันทึกสามเหตุการณ์ที่ผู้อ่านต้องเข้าใจในการที่จะชื่นชมพันธกิจของพระเยซูอย่างถูกต้อง เหตุการณ์เหล่านี้คือพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา การรับบัพติศมาของพระเยซูและการทดลองของพระเยซู สองคำที่ปรากฏตลอดส่วนนี้ของตัวบทเป็นกุญแจสู่การเข้าใจการเน้นของมาระโก “ถิ่นทุรกันดาร” และ “พระวิญญูณ” [59]

1. พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 1:2-8 (เปรียบเทียบ มธ. 3:1-6, 11-12; ลก. 3:3-6; 15-18)

ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าพันธกิจของผู้ล้างหน้ามาก่อนของพระเยซูได้บรรลุคำเผยพระวจนะ มันสร้างผลกระทบที่สำคัญต่อบรรดาผู้ที่ยอห์นได้คิดต่อ [60] จากนั้นมาระโกบันทึกแก่นสารของข่าวสารของยอห์น

1:2-3 มาระโกเริ่มต้นด้วยข้ออ้างอิงจากพันธสัญญาเดิม การเข้าใจที่เหมาะสมถึงพันธกิจของพระเยซูเรียกร้องความเข้าใจถึงคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ท่านเขียนตามตัวอักษรว่า “มีคำเขียนไว้แล้ว” (กาลสมบุรณ์ในตัวบทกรีก) คริสเตียนเริ่มแรกเชื่อว่า พันธสัญญาเดิมเป็นถ้อยคำที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ข้ออ้างอิงนี้เป็นการผสมของคำที่ถูกนำมาจากฉบับเซปทัวจินต์ของอพยพ 23:20 มาลาคีย์ 3:1 และอิสยาห์ 40:3 มาระโกปรับแต่งข้ออ้างอิงนี้เพื่อจะเน้นถึงการเน้นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในตอนต่างๆเหล่านี้ของพันธสัญญาเดิม บางที่ท่านแนะนำข้ออ้างอิงนี้โดยการอ้างอิงถึง อิสยาห์เพราะว่า ส่วนของอิสยาห์มีประเด็นหลักที่ท่านต้องการที่จะเน้น (ข้อ 3) หรือบางทีเพราะว่าอิสยาห์เป็นผู้ที่โดดเด่นกว่าของพวกเขาผู้เผยพระวจนะที่ท่านอ้างอิง [61]

ทะเลทราย (“ถิ่นทุรกันดาร”) ที่ที่พระเจ้าได้พบปะกับประชากรของพระองค์เป็นลักษณะเด่นของพันธสัญญาเดิม พระเมสสิยาห์จะออกมาจากถิ่นทุรกันดาร “พระเป็นเจ้า” ได้พิสูจน์ที่จะเป็นพระเยซู บทนำของมาระโกเกี่ยวกับคำนี้ “ทาง” (คำกรีก *โฮคอส* ตามตัวอักษรคือ ถนนหรือทางหลวง) เริ่มต้นหนึ่งในหัวข้อของท่านนั่นคือ เส้นทางผ่านชีวิต นี่คือนี่ที่สาวกของพระเยซูต้องติดตาม (เปรียบเทียบ 8:27; 9:33; 10:17, 32, 52; 12:14)

นี่คือครั้งเดียวเท่านั้นที่มาระโกอ้างตอนพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิม ยกเว้นเมื่อท่านอ้างพระเยซูที่อ้างถึงพันธสัญญาเดิม ข้ออ้างอิงใน 15:28 ขาดสิทธิอำนาจทางต้นฉบับโบราณข้างเป็นความจริงซ้ำกับมัทธิวจริงๆ!

“ประเด็นของข้ออ้างอิงทั้งหมดก็คือว่าพันธกิจแห่งการเตรียมของยอห์นในความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะนั้นได้รับรองความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูและได้เตรียมสำหรับการเริ่มต้นแห่งพันธกิจที่เป็นทางการของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์”[\[62\]](#)

1:4 “ถิ่นทุรกันดาร” หรือ ทะเลทราย (คำกรีก *เอเรมอส*) ที่ที่ยอห์นรับใช้ก็แห้งและไม่มีใครอาศัยอยู่ มันเป็นที่ถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดียตะวันตกและเหนือของทะเลตาย (มธ. 3:1)

ยอห์นให้บัพติศมาแก่ผู้คนเมื่อพวกเขาให้หลักฐานของ การกลับใจใหม่ “บัพติศมาของการกลับใจใหม่” หมายถึง บัพติศมาที่แสดงออกด้วยการกลับใจใหม่ พวกเขาที่ยอห์นให้บัพติศมา (ตามตัวอักษรคือ ใส่น้ำ) ไม่เพียงแต่เปลี่ยนใจของพวกเขาเท่านั้น ซึ่งก็คือความหมายพื้นฐานของ *เมทานอยา* แต่พวกเขาได้เปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขาอีกด้วย นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวของ *เมทานอยา* ในมาระโก การเปลี่ยนแปลงก็เพื่อและได้ส่งผลต่อ “การยกโทษบาป” (เปรียบเทียบ มธ. 12:41; กจ. 2:38) การเปลี่ยนอุปนิสัยไม่ได้ทำเพื่อได้มาซึ่งการยกโทษ แต่การเปลี่ยนอุปนิสัยแสดงถึงความสำนึกผิดแท้จริงที่ส่งผลต่อการยกโทษ บัพติศมาก็ไม่ส่งผลต่อการยกโทษบาป อย่างที่บางคนสนับสนุน [\[63\]](#) ตรงกันข้าม บัพติศมาแสดงถึงการกลับใจใหม่ที่นำไปสู่การยกโทษบาป

“จุดจบของความหยิ่งคือการเริ่มต้นของการยกโทษ”[\[64\]](#)

สิ่งที่ผิดปกติเกี่ยวกับการบัพติศมาของยอห์นก็คือว่าในสมัยของท่านนั้น พวกคนต่างชาติให้บัพติศมาพวกเขาเองเมื่อพวกเขากลับใจเชื่อผู้ลัทธิยิวและพวกเขาให้บัพติศมาพวกเขาเองเพื่อการชำระทางพิธีกรรม เลวินตี 8:6 เป็นข้อยกเว้น

“นานมาแล้วนั้นอย่างทีอิสราเอลได้ถูกแยกจากอียิปต์โดยการเดินทางผ่านน้ำของทะเลแดง คนชาตินี้ก็ถูกกระตุ้นให้ประสบความสำเร็จกับการแยกกันอีก ผู้คนถูกเรียกสู่การอพยพที่สองในการเตรียมสำหรับพันธสัญญาใหม่กับพระเจ้า”[\[65\]](#)

คำเทศนาของเปโตรในกิจการ 10:37 เริ่มต้น ณ ที่อย่างเดียวกันกับพระกิตติคุณของมาระโกคือด้วยพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา นี่คือร่องรอยหนึ่งแห่งอิทธิพลของเปโตรที่มีต่อพระกิตติคุณที่สอง

1:5 ผู้งชนยิวได้ตอบสนองต่อพันธกิจของยอห์นอย่างกระตือรือร้น ผู้งชนใหญ่จากปาเลสไตน์ได้และกรุงเยรูซาเล็มได้ไปยัง “แม่น้ำจอร์แดน” ในการตอบสนองต่อการเรียกของท่านเพื่อเตรียมตัวสำหรับการปรากฏของพระเมสสิยาห์ การใช้ “ทั้งหมด” ของมาระโกนั้นเกินจริง ไม่ใช่ทุกคนที่ออกมาหายอห์น แต่คนจำนวนมากได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ออกมาก็สารภาพ “บาปของพวกเขา” โดยการจำนนต่อ *บัพติศมา* โดยการยอมให้ผู้ล้างหน้ามาก่อนของ พระเมสสิยาห์ที่จะบัพติศมาพวกเขา พวกเขาที่ได้จำนนต่อการให้บัพติศมาของท่านก็ปฏิญาณที่จะต้อนรับพระเมสสิยาห์เมื่อท่านได้เสด็จมา

“... การสารภาพบาปก็เป็นมากกว่าแค่การยอมรับถึงบาปในชีวิต มันเป็นการเห็นด้วยกับพระเจ้าเกี่ยวกับความหมายโดยนัยทั้งหมดที่เข้าไปสู่ข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลหนึ่งได้ทำบาป มันคือการมองไปที่บาปจากมุมมองของพระเจ้าและการกระทำอย่างสอดคล้อง มันหมายถึงการจัดการบาปนั้น มันหมายถึงความตั้งใจที่จะสิ้นสุดกับบาปนั้น”^[66]

รูปแบบของการให้บัพติศมาของยอห์นก็ยังคงเป็นที่โต้เถียง แม้ว่าประเด็นนั้นเป็นประเด็นรอง บางคนเชื่อว่ายอห์นจุ่มบรรดาผู้ที่ได้มาหาท่าน คนอื่นๆเชื่อว่าท่านพรมหรือเทน้ำบนพวกเขา ^[67] ข้าพเจ้าคิดว่าความเป็นไปได้ที่ดีกว่าคือการจุ่ม ส่วนใหญ่เพราะว่าพวกเขียวปฏิบัติกรจุ่มและเพราะว่ายอห์นได้ให้บัพติศมาของท่าน ณ แม่น้ำจอร์แดน

1:6 การบรรยายนี้ถึงยอห์นคงได้ระบุท่านในฐานะ “คนบริสุทธิ์” โดยพื้นฐานแห่งตะวันออกสมัยโบราณผู้อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เสื้อผ้าของท่านเป็น “ขนอฐ” ที่ถักทอไม่ใช่หนังของอฐ ซึ่งถูกยึดไว้กับ “เข็มขัดที่เป็นหนัง” (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 1:8; เปรียบเทียบ มลค. 4:5-6) โดยพื้นฐานแล้วนี่คือแนวทางที่พวกผู้เผยพระวจนะได้แต่งตั้ง (เปรียบเทียบ สคย. 13:4) อาหารของท่านประกอบด้วย “ตักแตน” แห้งและ “น้ำผึ้ง” ของผึ้ง “ป่า” นี่เป็นอาหารที่สะอาดสำหรับพวกเขียว (เปรียบเทียบ ลนต. 11:21-22)

“[ตักแตนเป็น] สิ่งธรรมดาของอาหารในตอนนั้นและตอนนี้ในตะวันออกใกล้ซึ่งมีวิตามินสูง ไม่มีการให้เหตุผลสำหรับอัตลักษณ์ของคำนี้กับ ‘การอบ’ ฝักของต้นคารอบ บางครั้งเป็นที่รู้จักกันว่า ‘ขนมปังของนักบุญยอห์น’”^[68]

ยอห์นอาจได้เป็นคนนาซีมาตลอดชีวิตหรือท่านอาจแค่ได้ดำเนินชีวิตที่สันโดษเนื่องจากการอุทิศตนต่อพระเจ้า (ลก. 1:15) การปรากฏและอุปนิสัยส่วนตัวของท่านนอกเหนือจากการทรงเจิมโดยพระเจ้าของท่านต้องได้หนุนใจพวกเขียวที่มาหาท่านเพื่อจะละทิ้งการดำเนินชีวิตที่หมกหมุ่นอยู่กับตนเอง - ในการเตรียมตัวสำหรับการปรากฏของพระเมสสิยาห์

“การเปรียบเทียบที่ระมัดระวังของบรรดาผู้ทำพันธสัญญาแห่งคูมารากับยอห์นผู้ให้บัพติศมา... เปิดเผยถึงความแตกต่างทั้งหลายอย่างกว้างขวางมากเกี่ยวกับการทำให้ความเป็นไปได้ของการติดต่อกันไม่สำคัญ” [69]

“ในที่สุดความเจ็บขมึมนั้นก็สิ้นสุดลงโดยการปรากฏ การป่าวประกาศ พิธีและพันธกิจที่น่าตกใจอย่างพันธกิจของเอลียาห์ได้เป็น ที่จริงในหลายๆด้าน ผู้ส่งสารทั้งสองและเวลาของพวกเขาที่มีความเหมือนกันเดียว เป็นสังคมที่มั่นคง มั่งคั่งและหรูหรา แต่อยู่ในอันตรายที่ใกล้เข้ามาของการพิณาศจากโรคภัยที่ซ่อนเร้น เป็นหนอง และสังคมทางศาสนาที่น่าเสียดายการปรากฏของความวิปริตที่ไร้ความหวัง กระนั้นก็มีเชื้อแห่งการบังเกิดใหม่ที่เป็นไปได้แน่นอนที่ทั้งเอลียาห์และยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาสู่ ทันใดนั้นทั้งสองได้ปรากฏเพื่อจะคุกคามการพิพากษาที่น่ากลัวแต่เพื่อจะเปิดการที่ไม่จินตนาการถึงความเป็นไปได้ของความดีอีกด้วย และราวกับว่าเพื่อจะทำให้ความประทับใจเกี่ยวกับความตรงข้ามนี้ลึกมากขึ้น ทั้งสองก็ได้ปรากฏในลักษณะที่ไม่ได้คาดหวังไว้ และแม้กระทั่งต่อต้านนิสัยต่างๆแห่งคนร่วมสมัยของพวกเขา ทันใดนั้นยอห์นได้ออกมาจากถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดีย อย่างที่ เอลียาห์ได้ออกมาจากป่าแห่งกิเลอาด ยอห์นมีภาพลักษณ์อันสันโดษโดยที่แปลกอย่างเดียวกันกับผู้มาก่อนของท่าน ข่าวสารของยอห์นเป็นสิ่งที่คล้ายกันกับข่าวสารของเอลียาห์ การบัพติศมาก็เป็นสิ่งที่คล้ายกันกับพิธีที่แปลกของเอลียาห์บนภูเขา คารเมล และราวกับว่าเพื่อจะทำให้การเปรียบเทียบนั้นสมบูรณ์พร้อมกับความทรงจำและความหวังที่มันทำให้ดีขึ้น แม้กระทั่งรายละเอียดอย่างถี่ถ้วนมากขึ้นที่อยู่รอบๆชีวิตของเอลียาห์ก็พบความคล้ายกันของสิ่งเหล่านั้นในชีวิตของยอห์น” [70]

1:7-8 **สาระสำคัญของมาระโกเกี่ยวกับข่าวสารของยอห์นก็สิ้นสุด** (เปรียบเทียบ มธ. 3:7-10; ลก. 3:10-14) มั่นเน้นถึงการมาของบุคคลหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ผู้จะให้บัพติศมา “ด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์” ยอห์นบรรยายถึงความยิ่งใหญ่ของบุคคลนี้ โดยการเปรียบเทียบตัวท่านเองกับพระเมสสิยาห์ พวกเขาไม่จำเป็นที่จะต้อง “แก้” สายรองเท้าของพวกเขาเจ้านายของพวกเขา แต่ยอห์นรู้สึกถึงการไม่คู่ควร (“ไม่เหมาะสม”) ที่จะทำแม้กระทั่งงานที่เล็กน้อยที่สุดนี้สำหรับ พระเมสสิยาห์ การเน้นนี้ที่ความถ่อมใจของผู้รับใช้ของพระเจ้าก็คงอยู่ตลอดพระกิตติคุณนี้

สิ่งตรงข้ามอีกอย่างหนึ่งคือบัพติศมาของสองคน (ข้อ 8) บัพติศมานี้บอกล่วงหน้าถึงพันธกิจที่เหนือกว่าของผู้หนึ่งที่กำลังมา

“เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้ให้บัพติศมานี้หมายถึงว่าผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ซึ่งกำลังมาจะไม่เพียงแต่ชำระด้วยน้ำเท่านั้นแต่จะนำไปพบกับ การทรงสถิตที่ล้าง ชำระและพิพากษาของพระเจ้าเอง ดังเช่นน้ำท่วมอีกด้วย” [71]

การให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเยซูบางที่ตั้งใจคอยบัพติศมาในอนาคตจากมุมมองของเราในประวัติศาสตร์ ในการบันทึกของมัทธิวและลูกาเกี่ยวกับข้อความนี้ ยอห์นกล่าวว่าพระเยซูจะให้บัพติศมา “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ” คำนำหน้าเดียวก่อนคำนามสองคำในตัวบทกริบบ่งบอกถึงบัพติศมาเดี่ยวด้วยพระวิญญาณและไฟ ในขณะที่บัพติศมาที่คล้ายกันได้เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ (เปรียบเทียบ กจ. 1:5; 2:32-33) ไม่ใช่ทุกสิ่งของสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะได้ทำนายว่าจะเกิดขึ้น-เมื่อบัพติศมานั้นได้เกิดขึ้น-แท้จริงแล้วได้ในปรากฏการณ์นั้น (เปรียบเทียบ อสย. 44:3; ยอล. 2:28-32) ดังนั้นเราคาดหวังถึงบัพติศมาในอนาคตกับพระวิญญาณ-และไฟ-ที่จะบรรลุคำเผยพระวจนะเหล่านี้อย่างสมบูรณ์

2. การรับบัพติศมาของพระเยซู 1:9-11 (เปรียบเทียบ มธ. 3:13-17; ลก. 3:21-23)

ถัดไปมาระโกบันทึกสองเหตุการณ์ที่นำหน้าการเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูทันทีคือการรับบัพติศมาของพระองค์และการถูกทดลองของพระองค์ เหตุการณ์แรกของเหตุการณ์เหล่านี้ส่งสัญญาณถึงการปรากฏของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์และการให้เข้ารับตำแหน่งนั้นของพระองค์ มาระโกบันทึกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรับบัพติศมาของพระเยซูและสองเหตุการณ์ที่ไปด้วยกันซึ่งยืนยันว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์

1:9 ข้อเท็จจริงที่ว่ามาระโกระบุว่าพระเยซูเป็น “พระเยซู” อาจแสดงให้เห็นว่าท่านเขียนพระกิตติคุณของท่านต่อผู้ที่คุ้นเคยกับพระองค์แล้ว (ชื่อ “เยซู” ปรากฏในพระกิตติคุณของมาระโกบ่อยมากกว่าชื่ออื่นใดของพระผู้ช่วยให้รอด) พระเยซูไม่ได้มาหายอห์นจากยูเดียหรือเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบข้อ 5) แต่ “จากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี” ที่ที่พระองค์ได้เติบโตขึ้นและตอนนี้กำลังอาศัยอยู่ [72] ความคลุมเครือของเมืองเล็กน้อยนี้ก็ชัดเจนจากข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ว่าพันธสัญญาเดิม หรือโจเซฟัสหรือทัตมุดไม่เคยอ้างอิงถึงมัน [73]

พระเยซูได้รับบัพติศมาของยอห์นเพื่อจะเข้าส่วนกับมนุษย์และบาปของมนุษย์ (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:21) พระองค์ไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะว่าพระองค์จำเป็นที่จะกลับใจจากบาปส่วนตัวต่างๆ พระองค์ไม่มีบาป! พระองค์ได้จําแนกต่อบัพติศมาอีกด้วยเพราะว่าโดยการทำเช่นนั้น พระองค์ก็ได้เข้าส่วนกับกลุ่มที่เจาะจงของผู้คนที่ยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ นั่นคือ คนชอบธรรมในอิสราเอล

“ถ้าพระองค์ไม่ได้ทำเช่นนั้น พระองค์คงได้ถูกเข้าใจผิด” [74]

พระเยซูเชื่อมโยงการรับบัพติศมาของพระองค์กับการตายของพระองค์ (10:38; ลก. 12:50) ดังนั้น บางทีมันเหมาะสมที่จะสรุปว่าพระองค์ถือว่าการรับบัพติศมาของพระองค์เป็นการยอมรับต่อสาธารณชนถึงบทบาท

ของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของอิสราเอลคือพระเมสสิยาห์ พระเยซูอายุได้ประมาณ 30 ปีในตอนนั้น (ลก. 3:23)

1:10 นี่เป็นครั้งแรกของการใช้ 42 ครั้งของมาระถึงกริยาวิเศษณ์กรีก *ยูรุส* (“ทันที”) ที่ให้ความรู้สึกแห่งการกระทำที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วแก่การบรรยายของท่าน มาระโกใช้คำนี้มากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณอีกสามคนรวมกัน

“เมื่อเรื่องราวลึบหน้าไปความถี่ของคำ “ทันที” ก็ลดลงแต่ปรากฏอีกครั้งในภายหลังเพื่อจะเสริมว่าการจับกุมและการไต่สวนของพระเยซูเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเพียงไร และจังหวะก็หลากหลาย ในขณะที่เริ่มแรกในเรื่องราวนั้นการกระทำก็เปลี่ยนอย่างรวดเร็วจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง จุดสิ้นสุดของการเดินทางก็ช้าลงต่อการบรรยายวันต่อวันของสิ่งที่เกิดขึ้นในสถานที่เดียวคือเยรูซาเล็มและจากนั้นการพรรณนาชั่วโมงต่อชั่วโมงถึงการถูกตรึง เพราะว่าเรื่องราวทั้งหมดเคลื่อนไปสู่เยรูซาเล็มและต่อการถูกตรึง การช้าลงของจังหวะก็ทำให้ประสบการณ์แห่งเหตุการณ์นี้เข้มข้นสำหรับผู้อ่านอย่างใหญ่หลวง”^[75]

มาระโกบรรยายว่า “พระเยซู” เองเห็น “ท้องฟ้า” แหวกออก (“ถูกแยกออก”) แม้ว่าอย่างน้อยแล้วยอห์นผู้ให้บัพติศมาเห็นสิ่งนี้เช่นกัน (ยน. 1:32-34)

“การที่พระเยซูเห็นท้องฟ้าแหวกออกและพระวิญญาณเสด็จลงมายังพระองค์ก็ทำให้พระองค์ตระหนักถึงการได้รับฤทธิ์เดชจากสวรรค์ การตระหนักนี้จะนำพระองค์ที่จะใช้ฤทธิ์เดชนั้นตลอดส่วนที่เหลือของมาระโก”^[76]

มาระโกใช้ถ้อยคำที่ชัดเจน *สสิค โซเมนัส* ซึ่งหมายถึง การฉีกหรือการแยก เพื่อจะอธิบายถึงท้องฟ้าที่เปิดออก คำนี้ทำให้ระลึกถึงอิสยาห์ 64:1 ที่ที่ผู้เผยพระวจนะได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะแยกท้องฟ้าและเสด็จลงมา (เปรียบเทียบ สดค. 18:9, 16-19; 144:5-8) ตอนนี้พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของอิสยาห์ การเสด็จลงมาของพระวิญญาณเหนือพระเยซูได้สถาปนาการทรงเจิมของพระองค์สำหรับพันธกิจ (เปรียบเทียบ ลก. 4:18; กจ. 10:38) พระองค์เป็นผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้า (“พระคริสต์” เปรียบเทียบกับดาวิดผู้รับเจิมอีกคนหนึ่งของพระเป็นเจ้า)

“นกพิราบ” เป็นนกที่เป็นสัญลักษณ์ของการเสียสละตนเองที่ถ่อมใจที่แสดงลักษณะของมัน มันเป็นนกที่คนอิสราเอลที่ยากจนได้ถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเป็นเจ้า วิญญาณอย่างเดียวกันแห่งการเสียสละตนเองที่ถ่อมใจได้อาศัยอยู่ในพระเยซู

“พระวิญญาณ” ที่เสด็จลงมาเหนือพระเยซูที่นี่ก็ไม่บ่งบอกว่าพระเยซูขาดพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ให้ฤทธิ์เดชก่อนหน้านี้ ที่นี้พระวิญญาณได้เสด็จมาเพื่อจะให้ฤทธิ์เดชแก่พระเยซูอย่างเจาะจงเพื่อ

พันธกิจแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ซึ่งเริ่มต้นตอนนี้ พระวิญญาณได้เสด็จ “เข้าไปใน” พระองค์ (คำกรีก *ไอชฺ เออาทน*) ไม่ใช่แค่ “เหนือ” พระองค์ (คำกรีก *เอพิ เออาทน*)

1:11 “เสียงจากฟ้าสวรรค์” ของพระบิดาแสดงถึงการรับรองพระเยซูและภารกิจของพระองค์ด้วยถ้อยคำที่ทำให้ระลึกถึงปฐมกาล 22:2 สิ่งที่เกี่ยวข้องกล่าวถึงผู้กล่าว ถ้อยคำของพระเจ้าจากฟ้าสวรรค์ รวมแนวคิดของกษัตริย์ (สดด. 2:7) และผู้รับใช้ (อสย. 42:1) การรวมกันนี้สถาปนาการเป็นบุตรที่พิเศษของพระเยซู จึงสังเกตถึงการปรากฏของตรีเอกภาพในข้อ 10 และ 11

“อนุประโยคแรกของการป่าวประกาศ [ของพระบิดา] (กับคำกริยาในกาลปัจจุบันของมาลาบอกเล่าในไวยากรณ์) แสดงถึงความสัมพันธ์นิรันดร์และสำคัญ อนุประโยคที่สอง (คำกริยาอยู่ในการบอกเล่าในกาลอดีต) บ่งบอกถึงการเลือกในอดีตสำหรับการปฏิบัติการแห่งหน้าที่ที่เจาะจงในประวัติศาสตร์”^[77]

ตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป ผู้อ่านพระกิตติคุณของมาระโกรู้จักการประเมินที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซู การประเมินนี้กลายมาเป็นมาตรฐานที่ซึ่งเราตัดสินความถูกต้องหรือความไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการเข้าใจของคุณลักษณะอื่นๆเกี่ยวกับพระองค์

“ถ้ามาระโกปฏิเสธความรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูต่อบุคคลที่เป็นมนุษย์ในการเริ่มต้นและตอนกลางของเรื่องราวของพระองค์ จากนั้นใครจะรู้ถึงอัตลักษณ์ของพระองค์? คำตอบคือมาระโกเองในฐานะผู้บรรยาย ผู้อ่านและสิ่งมีชีวิตที่อยู่เหนือธรรมชาติเช่นพระเจ้า ชาตานและพวกปีศาจ”^[78]

พระเยซูเริ่มต้นบทบาทที่เป็นทางการของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:12-16; สดด. 89:26; ฮบ. 1:5) พระองค์ก็เริ่มต้นบทบาทที่เป็นทางการของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเป็นเจ้าในตอนนั้นอีกด้วย (เปรียบเทียบ 8:31; 9:30-31; 10:32-34, 45; 15:33-39)

“การรับบัพติศมาของพระเยซูไม่ได้เปลี่ยนสถานะแบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ไม่ได้มาเป็นพระบุตรของพระเจ้า ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ (หรือ ณ การจำแลงพระกาย 9:7) ตรงกันข้าม การรับบัพติศมาของพระองค์แสดงถึงความสำคัญที่มีอิทธิพลมากแห่งการยอมรับของพระองค์ถึงงานแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเป็นเจ้าเช่นเดียวกับพระเมสสิยาห์ตามเชื้อสายดาวิด เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คือผู้หนึ่งที่ได้รับการรับรองโดยพระบิดาและได้รับฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (ไม่ใช่ทางกลับกัน)”^[79]

3. การถูกทดลองของพระเยซู 1:12-13 (เปรียบเทียบ มธ. 4:1-11; ลก. 4:1-13)

การถูกทดลองของพระเยซูโดยซาตานเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เตรียมผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อพันธกิจของพระองค์[80] การบันทึกของมาระโกก็สั้นและมันเน้นถึงความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ที่การทดลองนี้จัดตั้งเพื่อพระเยซู ผู้เขียนละเว้นการอ้างอิงใดๆถึงความรู้สึกของพระเยซูเกี่ยวกับการทดลอง การตอบสนองของผู้รับใช้ต่อการทดลองต่างๆนั้นสำคัญกว่าความรู้สึกของท่านต่อการทดลองเหล่านั้น พระเยซูต้องได้บอกพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการถูกทดลองของพระองค์เวลาใดเวลาหนึ่งหลังจากมันได้เกิดขึ้น

1:12 “โดยทันที” เชื่อมโยงการถูกทดลองกับการรับบัพติศมาอย่างใกล้ชิด “พระวิญญาณ” องค์เดียวกันที่ได้เสด็จมาเหนือพระเยซู ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ตอนนี้ “เรังเร้า” หรือ ผลักดัน (คำกรีก *เอกบาลโล*) พระองค์ “เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” เพื่อการทดสอบ[81] ในพันธสัญญาเดิม คนอิสราเอลได้เชื่อมโยงแผ่นดินอันเป็นที่อยู่อาศัยและเพาะปลูกกับพระพรของพระเจ้าและถิ่นทุรกันดารกับการสาปแช่งของพระองค์ พระเยซูได้จำนนอย่างถ่อมใจต่อการเข้าส่วนกับมนุษย์และอิสราเอล โดยเฉพาะ ตอนนี้พระองค์ประสบกับผลลัพธ์ต่างๆของการเข้าส่วนนั้นคือ การถูกทดลอง การถูกทดลองไม่ใช่ข้อบ่งชี้ที่ว่าบุคคลหนึ่งอยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้า บางครั้งมันเป็นผลมาจากการติดตามการทรงนำของพระวิญญาณ

“คำพูดที่แสดงออกของมาระโกไม่ได้หมายถึงว่าพระเยซูได้ถูกบังคับให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารต่อต้านความตั้งใจของพระองค์แต่ที่ว่าพระองค์ได้ไปด้วยความรู้สึกที่หนักแน่นของแรงกดดันของพระวิญญาณที่อยู่เหนือพระองค์ เนื่องจากว่าเป้าหมายของภารกิจของพระเมสสิยาห์คือที่จะ ‘ทำลายการงานของมาร’ (1 ยน. 3:8) พระเยซูก็ตระหนักว่าการยอมรับของพระองค์ถึงงานแบบผู้รับใช้ได้ทำให้การเผชิญหน้าจำเป็น มันเป็นการริเริ่มแห่งภารกิจของพระองค์ที่จะโค่นมาร พันธกิจการทำการอัศจรรย์ของพระองค์แห่งสิทธิอำนาจเหนือพวกปีศาจก็ขึ้นอยู่กับชัยชนะที่เกิดขึ้นในการเผชิญหน้า”[82]

“มาระโกทำให้ชัดเจนว่าถิ่นทุรกันดารในเรื่องราวของท่านมีความสำคัญสองอย่าง: บางครั้งมันเป็นบรรยากาศที่เป็นปฏิปักษ์และคุกคาม แต่บางที่มันก็เป็นสถานที่แห่งการเตรียม”[83]

1:13 สถานที่ตั้งตามธรรมเนียมของการทดลองนี้ที่กำหนดวันเวลาย้อนกลับไปยังศตวรรษที่สิบสองคือ *มันส์ ควอรัททาเนีย* คือ “เนินเขาแห่งสี่สิบวัน” มันตั้งอยู่ทางตะวันตกของเยรีโค อย่างไรก็ตามสถานที่ตั้งแน่นอนก็ไม่ใช่ที่รู้จัก

คำกรีก *ไพร์ด โซ* หมายถึงที่จะใส่ใครคนหนึ่งหรือบางสิ่งผ่านทาง การทดลองเพื่อจะแสดงถึงคุณลักษณะของมัน พระเจ้าอนุญาตให้ซาตานที่จะทดลองพระเยซูเนื่องด้วยเหตุผลสองประการ: เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า

พระองค์จะไม่หันเหไปจากน้ำพระทัยของพระบิดา และเพื่อจะแสดงถึงคุณสมบัติของพระองค์สำหรับภารกิจของพระองค์ ชื่อ “ซาตาน” เป็นการถอดตัวอักษรของคำฮีบรู ซาตาน ซึ่งหมายถึง “ปฏิปักษ์”

โดยการละเว้นการอ้างอิงถึงการนำเสนอที่ทดลองสามอย่างซึ่งซาตานได้ตั้งขึ้นนั้น มาระโกก็จัดข้อความสนใจของผู้อ่านไปที่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ทนการทดสอบที่ต่อเนื่องเป็นเวลา “40 วัน” ท่านชี้ถึงความขัดแย้งที่ต่อเนื่องนี้ตลอดพระกิตติคุณนี้ (8:11, 32-33; 10:2; 12:15) การอ้างอิงที่เฉพาะของมาระโกถึง “สัตว์ป่า” เน้นถึงความรุนแรงของการทดลอง พวกยิวเชื่อมโยงถิ่นทุรกันดารกับสัตว์ป่าและความเป็นปฏิปักษ์ของซาตาน (เปรียบเทียบ อสย. 13:20-22; 34:8-15; สดค. 22:11-21; 91:11-13)

“...ในการเปิดโปงของพระองค์ต่อการโจมตีของซาตาน พระเยซูก็เป็น ‘อาดัม’ เช่นเดียวกับ ‘อิสราเอล’ การเป็นบุตรของอิสราเอลได้ทำตามแบบอย่างของการเป็นบุตรของอาดัม เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้าง-พระบิดาในทั้งสองกรณี ถิ่นทุรกันดารสร้างการเชื่อมโยงระหว่างสองกรณี เพราะว่ามันแสดงถึงมโนภาพทางกลับกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการอ้างอิงของมาระโกถึง ‘สัตว์ป่า’(1:13)ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ที่เหมาะสมของพวกสัตว์ก็ถูกแบ่งระหว่างบริเวณพระอุทยานและบริเวณถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็ตาม มันอาจจะเป็นว่าหมวดพระกิตติคุณเหลื่อมมองพวกสัตว์ทั้งในคำสั่งของอาดัมที่จะปกครองโลก (ปฐมก. 1:26-28) และในการเชื่อมโยงของพวกมันกับอำนาจของซาตาน (สดค. 22:11-21; อสค. 34:5, 8, 25; ลก. 10:19) ดังนั้นก็บังชี้ถึงความวุ่นวายที่คุกคามที่จะจัดตั้งตัวมันเองในโลกที่เป็นระเบียบ(อีก)(เช่น โยบ5:22;อสย. 5:17; 14:21; ...)”[84]

บรรดาผู้รับใช้ที่เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า “ได้ปรนนิบัติ” พระเยซูระหว่างเวลาแห่งการทดสอบของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:14) “พวกทูตสวรรค์” อ้างอิงถึงสิ่งมีชีวิตในสวรรค์อยู่เสมอในมาระโก [85] พระเจ้าไม่ได้ละพระบุตรของพระองค์ไว้ตามลำพัง แต่จัดเตรียมพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความจำเป็น

“การปรากฏของพวกทูตสวรรค์เพื่อจะค้ำจุนพระเยซูก็เน้นถึงมิติทางโลกของการทดลองคือ การปล้ำสู้ของพระเยซูกับซาตานเป็นความขัดแย้งระหว่างอาณาจักรของพระเจ้าและอาณาจักรของความชั่ว ดังนั้นในการทดลอง พระเยซูพระบุตรของพระเจาก็แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่พันธกิจของพระองค์จะเกี่ยวข้องคือ การผูกมัดซาตานและการเริ่มต้นของยุคสุดท้ายแห่งความรอด (3:27)”[86]

“อาดัมแรกได้พ่ายแพ้ในสภาพแวดล้อมที่สวยงามและเป็นมิตร อาดัมสุดท้ายได้รักษาความบริสุทธิ์ของท่านไว้ในสภาพแวดล้อมที่อ้างว้างและเป็นปฏิปักษ์” [87]

ในบทนำสู่พระกิตติคุณของท่าน มาระโกก็เน้นถึงความถ่อมใจและการรับใช้ที่สัตย์ซื่อที่พระเยซูมอบแด่พระเจ้า ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นมนุษย์เต็มที กระนั้น ณ เวลา

เดียวกันพระองค์ทรงได้รับการรับรองโดยพระเจ้าอย่างเต็มที่และได้รับการช่วยเหลือโดยพระวิญญาณ และได้รับการเสริมกำลังและการหนุนใจโดยบรรดาผู้ช่วยเหลือที่เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่อีกด้วย บรรดาผู้อ่านที่เผชิญกับการข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขาสามารถพบการหนุนใจอันยิ่งใหญ่ในส่วนนี้ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชัยชนะของพระเยซูเหนือการทดลองจากซาตาน

II. พันธกิจเริ่มแรกในกาลิลีของผู้รับใช้ 1:14-3:6

มาระโกละเว้นปีแห่งพันธกิจในยูเดียเริ่มแรกของพระเยซู (ยน. 1:15-4:42) อย่างที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันอื่นๆ ได้ละเว้น ท่านเริ่มต้นการบันทึกของท่านเกี่ยวกับพันธกิจแห่งการรับใช้ของพระเยซูในกาลิลีคืออิสราเอลทางเหนือ (1:14-6:6ก) เนื่องจากการต่อต้านและการปฏิเสธที่เพิ่มขึ้น พระเยซูก็ได้ทำการถอนตัวหลายครั้งจากกาลิลีที่ติดตามมาโดยการกลับไปยังเขตนี้หลายครั้ง มาระโกบันทึกสี่ครั้งของสิ่งเหล่านี้ (6:6ข-8:30) จากนั้นพระเยซูจากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็ม มาระโกบันทึกบทเรียนต่างๆ เกี่ยวกับหัวข้อที่สำคัญสี่หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการเป็นสาวก -ที่พระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ระหว่างการเปลี่ยนผ่านนี้ -เพื่อผลประโยชน์ของผู้่านของท่าน (บทที่ 10) ถัดไปพระเยซูได้รับใช้ในเยรูซาเล็มและมาระโกเลือกสามเหตุการณ์ที่สำคัญที่นั่นสำหรับการรวมเข้าไว้ด้วยกันในเรื่องราวของท่าน (บทที่ 11-13)

“บุคคลหลักทั้งสี่ก็โดดเด่นเช่นเดียวกับสองกลุ่มแห่งบุคคลรองคือ พระเยซู เจ้าหน้าที่ทางศาสนา พวกสาวก ผู้ชน และกลุ่มเหล่านั้นของบุคคลรองทั้งหลายผู้ที่ไม่ว่าแสดงออกถึงความเชื่อหรือด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งก็เป็นตัวอย่างของสิ่งที่มันหมายถึงที่จะรับใช้”^[88]

ตัวอย่างของบุคคลรองผู้เป็นต้นแบบความเชื่ออันยิ่งใหญ่ในพระเยซูคือคน โรคเรื้อนผู้ได้ร้องขอการชำระ (1:40-45) เพื่อนๆ ของคนอัมพาต (2:3-5) ไยรัส (5:21-24, 35-43) ผู้หญิงที่เป็นโรคโลหิตตก (5:25-34) หญิงซีเรียฟินิเซีย (7:25-30) บิดาของเด็กชายที่ถูกผีสิง (9:14-29) และบารทิเมอัสคนตาบอด (10:46-52) บรรดาผู้ที่เป็นต้นแบบการรับใช้คือผู้หญิงที่ชโลมพระเยซูสำหรับการฝัง (นั่นคือ มารีย์ 14:3-9) ซีโมนชาวไซริน (15:21) โยเซฟจากอาริมาเธีย (15:42-46) และพวกผู้หญิงที่ได้เยี่ยมอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูเพื่อจะชโลมพระศพของพระองค์ (16:1)

มาระโกเน้นถึงพันธกิจของพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ในพระกิตติคุณของท่าน ส่วนที่เหลือของพระธรรมนี้บอกรายละเอียดว่าพระองค์รับใช้พระเจ้าและมนุษย์อย่างไร ระหว่างส่วนแรกแห่งพันธกิจของพระเยซูพระองค์ได้สละชีวิตของพระองค์ในการรับใช้ (1:14-13:37) การทนทุกข์ของพระองค์เป็นการบันทึกถึงการที่พระองค์สละชีวิตของพระองค์ในการถวายตนเองเป็นเครื่องบูชา (บทที่ 14-16) มาระโกเริ่มต้นการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการรับใช้ของพระเยซูด้วยภาพรวมของเหตุการณ์ที่ถูกคัดเลือกไว้ต่างๆ ในพันธกิจเริ่มแรกในกาลิลีของพระเยซูที่เป็นแบบฉบับของพันธกิจทั้งสิ้นของพระองค์ (1:14-3:6) แรกสุดท่านบันทึก

เรื่องราวทั้งสี่ซึ่งเกิดขึ้นในและรอบๆคาเปอร์นาอุมที่เตรียมผู้อ่านด้วยแนวคิดที่ดีเกี่ยวกับสิ่งที่พันธกิจของพระเยซูเป็นเหมือน (1:14-38) จากนั้นมาระโกรวมกลุ่มของเรื่องราวต่างๆที่แสดงถึงการเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเยซูนั้นเพิ่มขึ้นอย่างไร (2:1-3:6)

ก. การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระเยซู 1:14-20

มาระโกแนะนำผู้อ่านของท่านต่อข่าวสารของผู้รับใช้ (ข้อ 14-15) และสาวกพวกแรกของผู้รับใช้ (ข้อ 16-20)

1. ข่าวสารของผู้รับใช้ 1:14-15 (เปรียบเทียบ มธ. 4:12, 17; ลก. 4:14-15)

ประโยคหัวข้อนี้อธิบายพันธกิจทั้งสิ้นของพระเยซูในกาลิลี มันระบุถึงเมื่อไหร่ที่มันเริ่มต้น ที่ไหนที่มันเกิดขึ้น และแก่นสารของสิ่งที่พระเยซูป่าวประกาศที่เป็นพื้นฐานของพันธกิจของพระองค์

1:14 พระเยซูเริ่มต้นพันธกิจในกาลิลีของพระองค์ ซึ่งเป็นระยะหลักแรกแห่งพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์หลังจากผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระองค์ได้จบสิ้นพันธกิจของท่าน ผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซูได้ประสบกับชะตาที่บอกล่วงหน้าถึงสิ่งที่พระเยซูจะประสบ (เปรียบเทียบ 9:31; 14:18) มาระโกใช้รากศัพท์เดียวกันในคำกรีกเพื่อจะอธิบายถึงชายทั้งสองคน ประโยคที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำของคำกริยา *พาราดีโดมิ* (“ถูกคุมตัว” หรือ “ถูกจำคุก” ตามตัวอักษรคือ มอบให้) บ่งบอกถึงการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเจ้าเหนือสถานการณ์ของชายทั้งสองคน

บางทีพระเยซูเลือก “กาลิลี” เป็นสถานที่แห่งพันธกิจของพระองค์เพราะว่าอิทธิพลของพวกฟาริสีและพวกหัวหน้าปุโรหิตที่เป็นปฏิปักษ์ที่นั่นก็น้อยกว่าในยูเดีย คนยิวจำนวนที่น้อยกว่าอาศัยอยู่ในสะมาเรียเช่นกันซึ่งอยู่ระหว่างยูเดียและกาลิลี^[89]

“... พระเยซูเปลี่ยนสถานที่มากกว่าสี่สิบครั้งในการเดินทางของพระองค์ตลอด กาลิลีและไปยังเขตแดนของต่างชาติ”^[90]

พระเยซูป่าวประกาศข่าวดีของพระเจ้า โครงสร้างคำกรีกอนุญาตการแปลที่แตกต่างกันสองอย่างคือ “ข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้า” และ “ข่าวดีจากพระเจ้า” บางทีมาระโกเน้นความหมายที่สองเพราะว่าข้อถัดไปอธิบายถึงสิ่งที่ข่าวดีที่พระเจ้าเปิดเผยผ่านทางพระเยซูเป็น “การประกาศ” “ข่าวดี” นี้เป็นกิจกรรมที่เป็นลักษณะของพระเยซูและมันเป็นรากฐานสำหรับรูปแบบอื่นๆทั้งหมดแห่งพันธกิจของพระองค์

“อย่างที่ ‘ข่าวดี’ *ยูอังเกลลิออน* ถูกใช้อย่างธรรมดามากที่สุด ในสมัยโบราณสำหรับข่าวแห่งชัยชนะ ครั้นนี้ก็เป็นเช่นนั้นอย่างมากที่ว่าชะตาที่ดีถูกถือไว้เพื่อจะสนใจถ้อยคำแห่งการป่าวประกาศและถ้อยคำนั้นสามารถถูกใช้ในคำศัพท์ทางศาสนาได้ซึ่งในการนำเสนอขึ้นการรับข่าวแห่งชัยชนะก็ควบคู่ไป (เปรียบเทียบ *ฟีลอสเทรทัส, ชีวิตของ อะโพโลนีอัส* เล่มที่ 8)”^[91]

1:15 ข่าวสารของพระเยซูมีการป่าวประกาศสองอย่างและคำสั่งสองประการ หนึ่งใน พระองค์ป่าวประกาศว่า “เวลา” ที่พระเจ้าได้ทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิมได้มาถึง (ได้ “บรรลุ”) พระองค์กำลังอ้างอิงถึงการสิ้นสุดของยุคปัจจุบันและการเริ่มต้นของยุคพระเมสสิยาห์อย่างที่มีการป่าวประกาศที่สองของพระองค์ทำให้ชัดเจน (เปรียบเทียบ กท. 4:4; ฮบ. 1:2; 9:6-15)

คำศัพท์ “แผ่นดิน” (คำกรีก *บาสิเลอียา*) อย่างที่มันปรากฏกับ “แผ่นดินของพระเจ้า” ก็ไม่ได้หมายถึงแค่ทุกสิ่งๆ ที่พระเจ้าใช้สิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดเหนือ คำศัพท์ “แผ่นดินของพระเจ้า” ปรากฏ 14 ครั้งในมาระโก:1:15; 4:11, 26, 30; 9:1, 47; 10:14, 15, 23, 24, 25, 12:34; 14:25; และ 15:43 มันหมายถึงแผ่นดินทั่วโลกที่จะจงซึ่งพระองค์เองจะปกครองเหนือโดยตรง [92] แน่แน่นอนว่าพระเจ้ายกปกครองอย่างสิทธิ์ขาดเหนือทุกสิ่งและเหนือประชากรของพระองค์ในแง่ที่จะจงมากขึ้น (1 พศด. 29:12; สดค. 103:19-20) อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่การปกครองของพระเจ้าที่พวกผู้เผยพระวจนะแห่งพันธสัญญาเดิมกล่าวถึง เมื่อพวกเขาบรรยายถึงเชื้อสายของดาวิดที่ปกครองเหนือทั้งโลกจากเยรูซาเล็ม

พันธสัญญาเดิมหลายตอนได้ทำนายถึงการมาแห่งอาณาจักรพระเมสสิยาห์ตามเชื้อสายดาวิด (2 ซมอ. 7:8-17; อสย. 11:1-9; 24:23; ยรม. 23:5-6; ดนล. 2:34; มีคา. 4:6-7; ศคย. 9:9-10; 14:9; เปรียบเทียบ มธ. 20:21; มก. 10:37; 11:10; 12:35-37; 15:43; ลก. 1:31-33; 2:25, 38; กจ. 1:6) พวกผู้ฟังชาวยิวของพระเยซูรู้อย่างแน่นอนถึงสิ่งที่พระองค์หมายถึงเมื่อพระองค์กล่าวว่าแผ่นดินของพระเจ้า “มาใกล้แล้ว” หรือพวกเขาควรรู้ถ้าพวกเขาไม่รู้ การปรากฏของกษัตริย์ให้เหตุผลถึงความใกล้ของแผ่นดินของพระองค์ แต่มันยังคงอยู่ในอนาคต (เปรียบเทียบ 9:47-48) นักคิดหลายคนสรุปว่า “มาใกล้แล้ว” หมายถึงว่า แผ่นดินนั้นได้มาถึงแล้ว แต่แผ่นดินทางโลกของเชื้อสายดาวิดยังไม่ได้มาถึง การมาถึงของมันก็ขึ้นอยู่กับกลับใจทั้งสิ้นของคนยิว (ศคย. 12:10-11:1; รม. 11:26) ซึ่งไม่ได้ติดตามมาในพันธกิจของพระเยซู

“... การระบุถึงแผ่นดินของพระเจ้ากับคริสตจักรซึ่งถูกทำโดยออกัสตินที่ได้หยั่งรากอย่างลึกในความคิดของคริสเตียนก็ไม่ใช่จริงต่อคำสอนของพระเยซู” [93]

พวกยิวจำต้องทำการตอบสนองสองอย่างเนื่องจากว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว พวกเขาต้อง “กลับใจ” และ “เชื่อ” สองคำเหล่านี้เรียกร่องการกระทำที่ต่อเนื่องกัน แต่การกระทำนั้นแท้จริงแล้วเป็นการกระทำเดียวที่เกี่ยวข้องสองขั้นตอนที่เกิดขึ้นเกือบพร้อมกัน การกลับใจเกี่ยวข้องกับการหันจากบางสิ่งและการเชื่อเกี่ยวข้องกับการรับเอาสิ่งอื่น ตัวอย่างเช่น คนที่กำลังจมน้ำที่กำลังยึดเศษไม้ไว้ต้องทำสองสิ่งเมื่อเจ้าหน้าที่คอยช่วยชีวิตคนตกน้ำไปถึงเขา เขาต้องปล่อยไม้และมอบตัวเขาเองแก่เจ้าหน้าที่คอยช่วยชีวิตคนตกน้ำนั้น

เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาเรียกพวกเขาให้กลับใจ ท่านก็กระตุ้นพวกเขาให้ละทิ้งความหวังแห่งความรอดแต่ก่อนของพวกเขาเพราะว่าเจ้าหน้าที่คอยช่วยชีวิตคนตกน้ำอยู่ที่นั่นเพื่อจะช่วยพวกเขาให้รอด เมื่อพระเยซู

กล่าวว่า “จงเชื่อข่าวประเสริฐ” พระองค์หมายถึง “จงเชื่อข่าวดีที่ว่าพระเมสสิยาห์ทรงอยู่ที่นี้” พระเมสสิยาห์เป็นหัวข้อของข่าวประเสริฐและเป็นเป้าหมายแห่งการเชื่อถือนั้น

นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวของวลี “จงเชื่อใน [คำกรีก *เอน*] ข่าวประเสริฐ” ในพันธสัญญาใหม่ มันชี้ไปยังข่าวประเสริฐในฐานะพื้นฐานของความเชื่อ

2. พวกสาวกเริ่มแรกของผู้รับใช้ 1:16-20 (เปรียบเทียบ มธ. 4:18-22; ลก. 5:1-11)

การบันทึกถึงการทรงเรียกของสาวกเริ่มแรกเหล่านี้ทำให้ชัดเจนว่าการกลับใจและการเชื่อข่าวประเสริฐ (ข้อ 15) ควรส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตแต่ก่อนของบุคคลหนึ่งเพื่อจะติดตามพระเยซูตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป นี่เป็นการตอบสนองที่เหมาะสมซึ่งมาระโกแนะนำแก่ผู้อ่านของท่านด้วยตัวอย่างของสาวกเหล่านี้

1:16 “ทะเลกาลิลี” เป็นฉากของอุตสาหกรรมการประมงที่เจริญในสมัยของพระเยซู [94] “ซีโมนและอันดรูว์...เป็นชาวประมง” โดยการค้า

“คำว่า [‘ซีโมน’] ปรากฏเจ็ดครั้งในมาระโก ... และ เปโตร สิบเก้าครั้ง ขนบธรรมเนียมของปาปิแอสที่ว่ามาระโกเป็นล่ามของเปโตรก็ดูเหมือนจะได้รับการยืนยันโดยความถี่ที่มาระโกอ้างถึงเปโตร”[95]

ชาวประมงในทะเลสาบนี้ไม่ได้ชื่นชมสถานะทางสังคมที่สูงส่ง แต่งานของพวกเขาเรียกร้องทักษะคำกรีกสำหรับ “อวน” บรรยายถึงเชือกวงกลมที่มีอวนรูปเต็นท์ติดไว้ ชาวประมงหย่อนอวนประเภทนี้ลงไปใต้น้ำ ปล่อยให้มันจมและจากนั้นก็ดึงเชือกที่ปิดคอของกับดักและทำให้ปลาอยู่ภายใน

1:17-18 ซีโมน (เปโตร) และอันดรูว์ได้พบปะกับพระเยซูมาก่อน(ยน.1:35-42) มาระโกเน้นถึงความเร่งด่วนของการเรียกของพระเยซูและความทันทีของการตอบสนองของสาวก (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 19:19-21) ตามปกติแล้ว ชายหนุ่มที่ต้องการที่จะเรียนรู้จากรับบีก็ได้ออกไปแสวงหาเขา แต่พระเยซูได้เรียกซีโมนและอันดรูว์ที่จะเข้าร่วมในงานเร่งด่วนกับพระองค์

“จงตามเรามา” หมายถึง “จงมาอยู่หลังเราในฐานะสาวก” มันเป็นการเชื่อเชิญแต่ในแง่ของใครที่พระเยซูทรงเป็น มันก็มีพลังของคำสั่ง ชายเหล่านี้คงได้เข้าใจว่ามันเป็นการทรงเรียกที่จะกลายมาเป็นสาวกที่ถาวรของพระเยซู [96] การเปรียบเทียบถึงการจับคนออกจากการพิพากษาของพระเจ้ามาจากพันธสัญญาเดิม (ยรม.16:16; อสค. 29:4-5, 38:4; อมส.4:2; ฮบก. 1:14-17) พระเจ้าทรงเป็นผู้จับคนในทำนองเดียวกัน ทะเลก็มีความหมายเชิงเปรียบเทียบถึงบาปและความตาย(อสย.57:20-21) ตัวอย่างประกอบนี้คงได้ดึงดูดต่อชาวประมง พระเยซูกำลังเรียกชายเหล่านี้ที่จะช่วยพระองค์

ในการช่วยผู้คนที่พ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า โดยการนำข่าวประเสริฐไปยังพวกเขา เหมือนกับการจับปลา การทรงเรียกนี้จะเกี่ยวข้องกับงานหนัก การเสียสละตนเองและทักษะอีกด้วย

“หนึ่ง การทรงเรียกเกิดขึ้นหลังจากความบาดหมางที่เปิดเผยกับและการข่มเหงริเริ่มของเจ้าหน้าที่คนยิว ดังนั้น มันเป็นการทรงเรียกสู่การสามัคคีธรรมในความสัมพันธ์ที่แปลกของพระองค์ต่อธรรมศาลา ประการที่สอง มันบังคับการละทิ้งแห่งอาชีพแต่ก่อนของพวกเขาทั้งสิ้นและแท้จริงแล้วแห่งการผูกพันทางโลกทั้งสิ้น (มธ.4:20,22) ประการที่สาม มันมาจากการทรงเรียกครั้งแรกและแสดงอย่างชัดเจนว่าแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการทรงเรียกสู่การเป็นสาวกเช่นนั้นอย่างเช่นการเรียกของอาจารย์คนอื่นใดในอิสราเอล มันไม่ใช่ที่จะเรียนรู้หลักคำสอนมากขึ้นหรือที่จะติดตามเส้นทางชีวิตที่ได้ดำเนินไปแล้วอย่างเต็มที่ แต่ที่จะเริ่มต้นและที่จะกลายมาเป็นบางสิ่งทีค่อนข้างใหม่ที่ซึ่งอาชีพแต่ก่อนของพวกเขา นำเสนอสัญลักษณ์” [97]

“คำเหล่านี้ (ผู้ซึ่งความดั้งเดิมนั้นประทับตราว่าเป็นถ้อยคำแท้จริงของพระเยซู) แสดงให้เห็นว่าผู้ก่อตั้งที่ยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อปรารถนาไม่ใช่ที่จะมีสาวกเท่านั้น แต่ที่จะมีเกี่ยวกับพระองค์คือบุคคลผู้ซึ่งพระองค์จะฝึกฝนให้สร้างสาวกจากคนอื่นๆ ที่จะหย่อนอวนแห่งความจริงของพระเจ้าไปสู่ทะเลแห่งโลกและที่จะทำให้ฝูงชนใหญ่แห่งวิญญาณที่เชื่อขึ้นชายฝั่งแห่งแผ่นดินของพระเจ้า [เปรียบเทียบ ยน. 17:6]” [98]

“พระเยซูไม่ได้ประดิษฐ์คำศัพท์นี้ ‘ผู้จับคน’ ในสมัยนั้น มันเป็นการบรรยายตามปกติถึงนักปรัชญาและอาจารย์คนอื่นๆ ผู้ ‘จับความคิดของผู้คน’ ผ่านทางคำสอนและการชักชวน” [99]

การตอบสนองของสองพี่น้องที่ทันที (คำกรีก *ยูฐุส*) อย่างน่ายกย่อง พวกเขาเริ่มต้นที่จะติดตามพระเยซูโดยการเลิกงานของพวกเขาในฐานะชาวประมง: “พวกเขาก็ละแหตามพระองค์ไปทันที”

“โดยห่างกันลิบนั้น ในจำนวนที่มากที่สุดของกรณีต่างๆนั้น บุคคลหนึ่งติดตามพระเยซูคริสต์ไม่ใช่เนื่องจากสิ่งใดก็ตามที่พระองค์กล่าวแต่เนื่องจากทุกๆสิ่งที่พระเยซูทรงเป็น”

[100]

การอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเยซูเพิ่มขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป มีการเน้นอันหนักแน่นที่การเป็นสาวกในพระกิตติคุณที่สอง เป็นที่ชัดเจนว่าซีโมนและอันดรูว์เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขามีสิ่งมากมายที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์เต็มตัวของพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 3:22-30)

“อย่างแน่นอนแล้ว เนื่องจากพระเยซูได้เสด็จมานั้นการจับปลาก็จำเป็น”^[101]

1:19-20 จากนั้นพระเยซูก็ให้การทรงเรียกอย่างเดียวกันต่อสองพี่น้องที่คล้ายกันด้วยการตอบสนองอย่างเดียวกัน เป็นที่ชัดเจนว่าชายทั้งสองคนเป็นส่วนหนึ่งในธุรกิจการประมง (เปรียบเทียบ ลก.5:7,10) “ยากอบ”และ“ยอห์น”จำต้องมาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์อีกด้วย (ยน. 1:35-42) มาระโกบันทึกเกี่ยวกับการตัดสินใจของพวกเขาที่จะติดตามพระเยซูมากกว่าที่ท่านได้บันทึกเกี่ยวกับการตัดสินใจของซีโมนและอันดรูว์ “ยากอบ” (ยาโคบในคำฮีบรู) และ “ยอห์น” ได้ตัดขาดความผูกพันทางครอบครัวเพื่อจะติดตามพระเยซู

“... ณ สมัยของพันธสัญญาใหม่ วลี ‘ติดตาม’ ได้เพิ่มลักษณะทางจริยธรรมเข้าไปกับตัวมันเอง เพราะว่าเป็นผู้เหนือกว่าอยู่เสมอที่จะเดินนำหน้าและผู้ต่อยกว่านั้นติดตาม ดังนั้นอย่างน้อยแล้ว ความสัมพันธ์แบบรับบี-สาวกก็ถูกบ่งบอกไว้”^[102]

การอ้างอิงถึง“พวกลูกจ้าง”บ่งบอกว่าบิดาของพวกเขาไม่มั่งคั่งที่ยากอบและยอห์นได้ละทิ้งไป^[103] มันแสดงให้เห็นอีกว่าพี่น้องเหล่านี้ไม่ได้ละบิดาของพวกเขาไว้ตามลำพังโดยปราศจากการช่วยเหลือ พวกเขาไม่ใช่ไม่รับผิดชอบ ข้อเท็จจริงที่ว่ามี “พวกลูกจ้าง” อาจแสดงให้เห็นว่า “พวกเขาอยู่ท่ามกลางสิ่งที่ใกล้ที่สุดต่อชนชั้นกลางที่มี ณ เวลานั้น”^[104] อย่างไรก็ตาม ประเด็นหลักคือความทันทีแห่งการตอบสนองของพวกเขาต่อพระเยซู สิ่งนี้สะท้อนถึงสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูเหนือผู้คน ยากอบและยอห์นเป็นลูกพี่ลูกน้องของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 27:55-56; มก. 15:40; ยน. 19:25) อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอีกด้วย

“น่าสังเกตว่าการทรงเรียกของแต่ละคู่ของพี่น้องเหล่านี้เป็นตามรูปแบบที่คล้ายกันกล่าวคือ (ก) กำลังดำเนินการอยู่ (ข) พระเยซูทรงเห็นพวกพี่น้อง (ค) ทรงเรียกพวกเขา และ(ง)ทันใดนั้นพวกเขาก็ตามพระองค์ไป โดยวิธีแห่งรูปแบบนี้ มาระโกก็จัดตั้งธรรมชาติและจุดประสงค์ของการเป็นสาวก

“ธรรมชาติของการเป็นสาวกคือการทำให้ตนเองเข้าร่วมกับพระเยซูในความจงรักภักดีอย่างสิ้นเชิง. ...

“จุดประสงค์ของการเป็นสาวกถูกป่าวประกาศโดยพระเยซูในการทรงเรียกของพระองค์ที่มีต่อซีโมนและอันดรูว์: ‘จงตามเรามา เราจะตั้งพวกท่านให้เป็นผู้หาคนเหมือนหาปลา’ (1:17) อย่างชัดเจนแล้ว การเป็นสาวกมี ‘งานภารกิจ’ อย่างเช่นจุดประสงค์ของมัน การจู่โจมเป็นธรรมชาติสากลของภารกิจที่พระเยซูคาดการณ์” ^[105]

“ในความตรงข้ามกับบรรดาผู้ที่ติดตามพวกรับบีและดำเนินการคำต่อนั้น พวกสาวกที่ถูกเลือกอย่างเจาะจงของพระเยซูก็จะทุกสิ่งเพื่อจะอุทิศตัวพวกเขาเองอย่างเต็มที่ต่อการติดตามการทรงเรียกนั้น (ลก. 9:61) ยิ่งกว่านั้น ในความตรงข้ามกับรูปแบบของรับบีที่หนึ่งที่กำลังถูกตามก็เลือก

พวกเขา ส่วนพวกนักศึกษาของรับบีทั้งหลายก็เลือกใครที่พวกเขาจะติดตาม ในข้อสังเกตเกี่ยวกับการติดตามพระองค์นั้น พระเยซูทำให้รูปแบบการเป็นสาวกนั้นเป็นส่วนตัว พวกเขาไม่ต้องมุ่งมั่นเพื่อกฎหรือคำสอนในนามธรรม แต่เรียนรู้ที่จะทำให้พวกเขาเองทำตามแบบของบุคคลหนึ่ง” [106]

หมวดพระกิตติคุณนำเสนอพระเยซูที่ “เรียก” พวกสาวกในโอกาสที่แยกกันสี่โอกาส: (1) ในเยรูซาเล็ม พระเยซูเชื้อเชิญอันดรูว์ เปโตร ฟิลิป และนาธานาเอลที่จะ “มา” และ “ตาม” พระองค์ (ยน. 1:35-51). (2) ข้างทะเลกาลิลี พระเยซูเรียกอันดรูว์ ซีโมน (เปโตร) ยากอบและยอห์นที่จะ “ติดตาม” พระองค์ (มธ. 4:18-22; มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11). (3) ข้างชายฝั่งใกล้เมืองคาเปอร์นาอุม พระเยซูเรียกเลวี (มัทธิว) ที่จะ “ติดตาม” พระองค์ (มธ. 9:9; มก. 2:13-14; ลก. 5:27-28). (4) บน “ภูเขา” ในกาลิลี พระเยซู “แต่งตั้ง” สาวกสิบสองคนที่จะเป็น “อัครทูต” (มก. 3:13-19; ลก. 6:12-16; เปรียบเทียบ มธ. 10:1-4)

“ยกเว้นสำหรับยูดาส บางทีพวกสาวกไม่ส่งอิทธิพลต่อแผนการหรือเส้นทางของเหตุการณ์ต่างๆ อย่างมากในการบันทึกของมาระโก. ...

“แม้จะเป็นกลุ่ม พวกสาวกก็เด่นชัดอย่างชัดเจนในฐานะบุคคลเดี่ยว

“... ลักษณะมากมายที่พวกสาวกแสดงออกมาจากลักษณะสองอย่างที่ขัดแย้งคือ พวกสาวกนั้น ‘จงรักภักดี’ ทันทีและ ‘ไม่เข้าใจ’ ในด้านหนึ่ง พวกสาวกนั้น ‘จงรักภักดี’: พระเยซูสั่งให้พวกเขาที่จะติดตามพระองค์และพวกเขาละแนวทางเก่าของพวกเขาไว้ข้างหลังทันทีและให้ความจงรักภักดีทั้งหมดของพวกเขาต่อพระองค์ ในอีกด้านหนึ่ง พวกสาวก ‘ไม่เข้าใจ’: การไม่เข้าใจไม่ใช่อัตลักษณ์หรือจุดหมายของพระเยซูอย่างเต็มที่และไม่เข้าใจความหมายที่สำคัญของการเป็นสาวกเลยนั้น พวกเขาก็ได้ละทิ้งพระเยซูระหว่างการทนทุกข์ของพระองค์” [107]

ข. การสำแดงเริ่มแรกแห่งสิทธิอำนาจของผู้รับใช้ในคาเปอร์นาอุม 1:21-34

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้บันทึกสามเหตุการณ์ของพันธกิจในคาเปอร์นาอุม เหตุการณ์เหล่านี้คือการสอนและการรักษาของพระเยซูในธรรมศาลา การรักษาแม่ยายของเปโตรของพระองค์ และการรักษาคนอื่นๆ หลายคนของพระองค์ เหตุการณ์เหล่านี้แสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูต่อไป เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันเดียวหรือสองวันจากมุมมองของคนยิวที่ซึ่งวันใหม่เริ่มต้น ณ ตะวันตกดิน มาระโกบ่งบอกว่านี่เป็นวันที่เป็นแบบฉบับแห่งพันธกิจสำหรับพระเยซู

1. การสอนและการรักษาของพระเยซูในธรรมศาลาเมืองคาเปอร์นาอุม 1:21-28
(เปรียบเทียบ 4:31-37)

1:21 “คาเปอร์นาอุม” กลายมาเป็นฐานแห่งพันธกิจในกาลิลีของพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 4:16-31) มันตั้งอยู่บนชายฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลีและเป็นศูนย์กลางของเขตที่มีพลเมืองมากที่สุด ในกาลิลี พวกนักโบราณคดีได้ทำงานการฟื้นฟูที่กว้างขวางที่นั่น พวกเขาได้สร้างธรรมศาลาแห่งหนึ่งขึ้นใหม่ที่อยู่บนจุดนั้นในศตวรรษที่สามและสี่

ธรรมศาลาทั้งหลายได้มีขึ้นระหว่างการทำเป็นเชลยที่บาบิโลน ตั้งแต่เดิมแล้วคำนี้บรรยายถึงกลุ่มคน แต่ต่อมามันได้เชื่อมโยงกับอาคารที่ซึ่งผู้คนพบปะ คำว่า “คริสตจักร” ได้ประสบกับวิวัฒนาการที่คล้ายกัน ตามธรรมเนียมแล้ว บรรดาผู้นำของธรรมศาลาท้องถิ่นจะเชื่อเชิญบรรดาอาจารย์เขียนเยียนอันเป็นที่รู้จักเพื่อจะกล่าวต่อที่ประชุม มาระโกอ้างอิงถึงพันธกิจการสอนของพระเยซูอยู่บ่อยๆ แต่ท่านไม่ได้บันทึกสิ่งที่พระเยซูได้สอนมาก การกระทำของพระเยซูเป็นความสนใจต่อท่านมากกว่า สิ่งนี้ดูเหมือนจะสะท้อนถึงอุปนิสัยที่กระฉับกระเฉงของเปโตรผู้ได้ส่งอิทธิพลต่อการเขียนของมาระโก และบางทีคุณลักษณะที่กระฉับกระเฉงของคนโรมันที่มาระโกเขียนถึง

“สิ่งที่พระเยซูกล่าวเปิดเผยความเข้าใจของพระองค์ถึงพระองค์เองและจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์ สิ่งที่พระเยซูทำเปิดเผยขอบเขตและธรรมชาติแห่งสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของพระองค์เป็นหลัก ทั้งสิ่งที่พระเยซูทำและกล่าวกำหนดค่านิยมของพระองค์และพลังแห่งความสัมพันธ์ของพระองค์กับบุคคลอื่นๆ สิ่งเหล่านั้นแสดงถึงความสัตย์สุจริตของพระเยซูในการดำเนินชีวิตตามค่านิยมและการอุทิศตนของพระองค์อีกด้วย”[\[108\]](#)

1:22 มาระโกใช้คำกรีกอันหนักแน่นที่จะบรรยายถึงปฏิกิริยาของผู้ฟังของพระองค์ แม้ว่าท่านไม่ได้บันทึกสิ่งที่พระเยซูสอน คำนั้นคือ *เอกเพลสซัน โท* ซึ่งหมายถึงว่า ถ้อยคำของพระเยซูท่วมทับหรือทำให้ผู้คนประหลาดใจ ลักษณะที่โดดเด่นของพระกิตติคุณของมาระโกคือการอ้างอิงของท่านถึงปฏิกิริยาทางอารมณ์ของผู้คน (เปรียบเทียบ ข้อ 27; 2:12; 5:20, 42; 6:2, 51; 7:37; 10:26; 11:18) แม้กระทั่งปฏิกิริยาเหล่านั้นของพระเยซู (6:6).[\[109\]](#)

“มาระโกละเว่นอย่างมากและในหลายแง่ก็เป็นพระกิตติคุณน้อย แต่ทำการส่งเสริมที่แตกต่างต่อประวัติศาสตร์ทางการประกาศข่าวประเสริฐในการแสดงถึงอุปนิสัยที่โดดเด่นของพระเยซูโดยการแตะต้องที่เป็นจริงเล็กๆน้อยๆ (นี่เป็นหนึ่งในสิ่งเหล่านั้น)”[\[110\]](#)

เป็นสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูที่ทำให้ผู้คนประทับใจ แน่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ใช่แค่ธรรมจารย์ (อาจารย์แห่งธรรมบัญญัติ) แต่เป็นผู้เผยพระวจนะแม้กระทั่งผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่

ที่สุดที่เคยปรากฏ พระเยซูป่าวประกาศการเปิดเผยโดยตรงจากพระเจ้าในฐานะผู้เผยพระวจนะ แทนที่จะตีความการเปิดเผยแต่ก่อนที่พระเจ้าได้ให้แก่คนอื่นๆ และกล่าวซ้ำการตีความของรับบีตามธรรมเนียมเกี่ยวกับธรรมบัญญัติ

“พวกเขา [พวกธรรมจารย์] ได้สถาปนามุมมองของพวกเขาอย่างเป็นนิสัยโดย การอ้างอิงที่ได้เรียนรู้อย่างยาวนานจากรับบีคนอื่นๆ อย่างดีที่สุดแล้ว พวกเขาอาจอ้างสิทธิอำนาจที่ได้มาจากความเข้าใจของพวกเขาถึงธรรมบัญญัติ โดยทั่วไปแล้วการสอนของพวกเขาเน้นเอาความรู้และน่าเบื่อ ถูกครอบงำด้วยความแตกต่างเล็กน้อยเกี่ยวกับกฎระเบียบของเลวี และข้อเรียกร้องที่เคร่งครัดเล็กน้อย”[111]

“โดยพื้นฐานแล้ว ... มาระโกนำเสนอความขัดแย้งของพระเยซูกับเจ้าหน้าที่ทางศาสนาในฐานะผู้หนึ่งแห่งสิทธิอำนาจ: พระเยซูปฏิบัติหรือพระองค์ไม่ได้ปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ ในฐานะผู้หนึ่งที่ได้รับสิทธิอำนาจโดยพระเจ้าใช่ไหม? เมื่อความขัดแย้งนี้เปิดเผย มันก็รุนแรงตามลำดับมากขึ้น จนกระทั่งสุดท้ายแล้วมันจบลงในการตายของพระเยซู”[112]

“ผู้บรรยายวาดภาพพวกเจ้าหน้าที่ในความสว่างทางลบอย่างคงเส้นคงวาตั้งแต่การอ้างอิงแรกของพวกเขาในฐานะผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายที่สอนโดยปราศจากสิทธิอำนาจ ผู้บรรยายสร้างการอธิบายลักษณะของพวกเขาบนการต่อต้านของพวกเขาต่อพระเยซู สิ่งที่พวกเจ้าหน้าที่กล่าวก็เกี่ยวข้องกับคำถามเป็นหลักซึ่งบ่งบอกถึงการกล่าวหาหรือมุ่งเป้าไปที่การทำให้พระเยซูติดกับดัก ในเรื่องของสิ่งที่พวกเขาทำ โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาก็ทำการในการวางแผนเกี่ยวกับการทำลายพระเยซู พระเยซูหรือผู้บรรยายไม่กล่าวสิ่งใดก็ตามที่น่าโปรดปรานเกี่ยวกับพวกเขา และมุมมองภายในของผู้บรรยายเกี่ยวกับความคิดและความรู้สึกของพวกเขาตามปกติแล้วทำให้ผู้อ่านห่างจากพวกเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากการถือว่าทำที่อันโปรดปรานเล็กน้อยเป็นของเฮโรดและปีลาตนั้น ผู้บรรยายก็พรรณนาว่าพวกเจ้าหน้าที่เป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจอย่างสิ้นเชิง”[113]

- 1:23 การเคียดแค้นของชายคนหนึ่งในที่ประชุมได้ขัดจังหวะการประชุม เขาอยู่ภายใต้อิทธิพลของวิญญาณปีศาจ พวกเขาวิงวอนถึงพวกวิญญาณปีศาจว่าเป็น วิญญาณชั่วหรือ “โสโครก” มาระโกใช้คำศัพท์ “ผี” และ “ผีโสโครก” อย่างสลับกันได้ [114] นี่เป็นการอ้างอิงแรกของท่านถึงอิทธิพลของปีศาจในมนุษย์ [115] ชายคนนั้นได้ร้องออกมาด้วยการกรีดร้องทางอารมณ์ที่หนักหน่วง (คำกรีก *อนนคราเซน*)

“พันธสัญญาใหม่หรือแม้กระทั่งวรรณกรรมของรับบีก็ไม่ถ่ายทอดแนวคิดของการอาศัยอยู่ของปีศาจอย่างถาวร ที่ซึ่งต่อมาคำศัพท์ ‘การครอบครอง’ เป็นหน้าที่ของมัน”[\[116\]](#)

1:24 ชายคนนั้นได้ร้องออกมา แต่แท้จริงแล้วเป็นปีศาจที่พูดผ่านทางเขา นี่ก็ชัดเจนเพราะว่าพระเยซูตอบแก่ปีศาจนั้น (ข้อ 25) คำว่า “เรามีอะไรที่จะเกี่ยวข้องกับท่าน?” แสดงถึงคำแสลงฮีบรูที่บ่งบอกถึงความขัดแย้ง (เปรียบเทียบ 5:7; ยชว. 22:24; วนจ. 11:12; 2 ซมอ. 16:10; 19:22) ทุกวันนี้เราอาจแสดงถึงความคิดอย่างเดียวกันโดยการกล่าวว่า “คุณกำลังยุ่งกับเราทำไม? ยุ่งเรื่องตัวเองเถอะ!”

ปีศาจนี้รับรู้ถึงพระเยซู และมันรู้เกี่ยวกับภารกิจของพระองค์ เป็นธรรมดาสำหรับพวกยิวที่จะระบุบุคคลหนึ่งโดยที่แห่งที่มาของเขา (เปรียบเทียบ 10:47; 14:67; 16:6) ในกรณีของพระเยซูนี้คือนาซาเร็ธ เราสามารถแปลคำที่แปลว่า “พระองค์จะมาทำลายเราหรือ” เป็นคำแถลงข้อเท็จจริงว่า: “พระองค์ได้มาเพื่อทำลายเรา” อย่างแม่นยำได้ ไม่ว่าในกรณีใด ปีศาจนี้ได้แสดงความกลัว อย่างชัดเจนแล้ว ปีศาจนี้รู้ว่าพระเยซูเป็นผู้พิพากษาของมัน สิ่งนี้แสดงถึงสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู

โดยการเรียกพระเยซูว่า “องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ปีศาจนี้เป็นพยานถึงการได้รับฤทธิ์เดชของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์-ศัตรูของเหล่าวิญญาณโสโครกทั้งหมด ชื่อเรียกนี้บางทีบ่งบอกถึงความเชื่อถือในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ชื่อเรียก “องค์บริสุทธิ์” เป็นการระบุนั้นเป็นที่นิยมถึงพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม อิสยาห์เรียกพระเจ้าว่าองค์บริสุทธิ์ประมาณ 30 ครั้ง (อสย.1:4;5:19, 24; และข้ออื่นๆ) ในขณะที่ผู้คนอ้างอิงถึงพระเยซูว่าเป็น “พระเจ้า”(7:8) “อาจารย์”(9:17) “บุตรดาวิด” (10:47-48) และ “ท่านอาจารย์”(10:51) พวกปีศาจเรียกพระองค์ว่า “องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (1:24) “พระบุตรของพระเจ้า” (3:11) หรือ “พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด” (5:7)

“การกล่าวขอมรับ’ เหล่านี้... แทบไม่สามารถอธิบายได้ว่าเป็นคำพยานซึ่งถูกกระชากจากพวกปีศาจต่อต้านความตั้งใจของพวกมัน บางทีเป็นไปได้มากกว่าที่สิ่งเหล่านั้นจะถูกเข้าใจว่าเป็นความพยายามอย่างยิ่งที่จะควบคุมพระเยซูหรือที่จะทำให้พระองค์ไร้อันตรายในความสอดคล้องกับแนวคิดโดยทั่วไปของสมัยนั้นว่าโดยการให้ชื่อที่ถูกต้องแท้จริงของวิญญาณ บุคคลหนึ่งสามารถได้รับความเป็นเจ้านายเหนือเขาได้”[\[117\]](#)

1:25-26 พระเยซูไม่ได้ต้องการสูตรทางวิทยาศาสตร์ที่จะขับปีศาจนี้ออก อย่างที่ผู้ขับผีคนอื่น ๆ แห่งสมัยของพระองค์ทำ[\[118\]](#) พระองค์แค่สั่งให้มันที่จะเงียบและจากชายคนนั้นไป บางทีพระเยซูสั่งให้ปีศาจนั้นที่ “ถูกครอบปาก”(คำกรีก *ฟีโมเธทิ* “หุบปากของคุณเสีย!”[\[119\]](#)) เพราะว่าพระองค์ปรารถนาที่จะรักษาการควบคุมไว้เมื่อปีศาจนั้นเปิดเผยอัตลักษณ์ของพระองค์ พวกยิวอาจได้รุ่มล่อมพระเยซู

เพราะว่าพระองค์ได้เลี้ยงและรักษาพวกเขา พวกเขาโรมันอาจได้สรุปว่าพระองค์กำลังก่อการกบฏ เพื่อจะโค่นล้มรัฐบาลและอาจได้จับกุมพระองค์ก่อนเวลาอันควร

“ณ การไต่สวนของพระองค์ เราค้นพบว่าทำไมพระเยซูซ่อนอัตลักษณ์ของพระองค์ เมื่อ ป่าวประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นใครอย่างเปิดเผย พวกเขาเห็นว่าที่กล่าวโทษพระองค์ถึงตาย สำหรับการหมิ่นประมาท ภาวะลำบากสำหรับพระเยซูคือสิ่งนี้: พระองค์สามารถเปิดฉาก การปกครองของพระเจ้า กระนั้นก็หลบเลี่ยงความพยายามของพวกเขาที่จะทำให้ พระองค์ติดกับดักได้อย่างไร? ลักษณะหลายอย่างของลักษณะเด่นทางความลับที่เกี่ยวข้อง กับปัญหา”[120]

ธรรมชาติที่มุ่งร้ายของปีศาจนั้นก็ชัดเจนในการกระทำของมันต่อชายคนนั้น

สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือพวกปีศาจแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีอำนาจในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะทำลายมารและพวกตัวแทนของมัน มาระโกดำเนินการต่อไปที่จะเน้นถึง ความขัดแย้งที่ ต่อเนื่องของพระเยซูกับพลังของปีศาจและอำนาจเหนือพวกมันในพระกิตติคุณของท่าน การเน้น นี้คงได้ให้การหนุนใจแก่ผู้อ่านที่ทนทุกข์ว่าอำนาจของพระเยซูสามารถพิชิตศัตรูใดๆที่อาจโจมตี พวกเขาได้

“เราคาดหวังให้ผู้รับใช้ที่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ และที่จะรับคำสั่ง แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้า ใช้สิทธิอำนาจและออกคำสั่ง-แม้กระทั่งต่อพวกปีศาจ-และคำสั่งของพระองค์ได้รับการ เชื่อฟัง”[121]

“ที่จะปล่อยให้การเปล่งเสียงเชิงป้องกันจากปีศาจดำเนินไปโดยปราศจากการว่ากล่าวคงได้ เป็นการประนีประนอมจุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในโลกคือเพื่อจะเผชิญหน้า ซาตานและปลดมันจากอำนาจของมัน ดังที่เป็นเช่นนั้น การกระทำริเริ่มแห่งการขับผีใน พันธกิจของพระเยซูถูกกำหนดเป็นแผนการแห่งความขัดแย้งที่ยั่งยืนกับพวกปีศาจซึ่งเป็น ลักษณะที่โดดเด่นในการนำเสนอของมาระโกถึงพระกิตติคุณนี้”[122]

1:27-28 ปฏิบัติการของผู้คนต่อการขับผีเป็นส่วนที่สำคัญของการบรรยายของมาระโก พยานทั้งหลาย แสดงออกถึงการตื่นตัวเช่นเดียวกับความประหลาดใจต่อการสำแดงที่พิเศษนี้ถึงสิทธิอำนาจโดย ถ้อยคำและการกระทำ นี่เป็นผลลัพธ์พื้นฐานของ “การจับปลา” ที่พระเยซูและพวกสาวกของ พระองค์ได้ทำ

“สิทธิอำนาจ” ที่ฝูงชนอ้างอิงถึงบางทีเป็นสิทธิอำนาจทางการเผยแพร่พระวจนะ [123] พระเยซู กล่าวและทำการอัศจรรย์ต่างๆเหมือนหนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะแต่ก่อน “คำสอนใหม่”

ของพระองค์ก็ใหม่ในแง่ที่ว่าสิทธิอำนาจทางการเผยพระวจนะนั้นได้แสดงให้เห็นคำสอนของพระองค์นั้นปรากฏชัดในความตรงข้ามกับคำสอนของบรรดาอาจารย์ที่ด้อยกว่าแห่งสมัยของพระองค์—และแม้กระทั่งพวกเรียบปีได้รับสิทธิอำนาจ มั่นใหม่ในคุณภาพไม่ใช่ในเวลา [124]

“ความประหลาดใจหนึ่งที่ติดตามมาอย่างใกล้ชิดกับความประหลาดใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ กระบวนการสอบสวนที่น่าประหลาดใจเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทั้งหมด” [125]

ผลลัพธ์ของการอัครธรรมนี้ก็คือว่าผู้คนทั้งหมดของส่วนนั้นของกาลิลีได้ยื่นเกี่ยวกับพระเยซู

“โดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าฝูงชนตอบสนองต่อคำสอนและการรักษาของพระองค์ด้วยความประหลาดใจหรือความพิศวงนี่ก็เป็นการแสดงออกถึงความไม่เข้าใจไม่ใช่ความเข้าใจ

“... ฝูงชนในการบรรยายของมาระโกก็ถูก ‘เปิดเผยอย่างดี’ ต่อพระเยซูทันทีและ ‘ปราศจากความเชื่อ’ ในพระองค์ ในการถูกเปิดเผยอย่างดีต่อพระเยซู ฝูงชนก็มีความตรงกัน ข้ามกับพวกผู้นำของพวกเขาคือเจ้าหน้าที่ทางศาสนา ในการปราศจากความเชื่อในพระเยซู ฝูงชนก็มีความตรงกันข้ามกับพวกสาวก” [126]

เหตุการณ์นี้เน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูว่าบรรดาผู้นำมัสการในเมืองคาเปอร์นาอุมได้สังเกตการสอนของพระองค์ก่อนและจากนั้นได้เป็นพยานถึงการจับผีของพระองค์ ประชาชนคงได้สรุปว่าผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ของพระยาเวห์เท่านั้นสามารถมีสิทธิอำนาจเช่นนั้นได้ พระเยซูไม่ได้เปิดเผยถึงใครที่พระองค์ทรงเป็นอย่างเต็มที่ในโอกาสนี้ แต่พระองค์ให้การเปิดเผยที่เพียงพอแก่พวกยิวที่ปฏิบัติบิดเบือนนี้เกี่ยวกับพระองค์เองเพื่อว่าพวกเขาควรได้ยอมรับมันและถามหามากขึ้น เจมส์ เอ็ดเวิร์ด สโตธิบายถึงสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระเยซูอย่างที่มีมาระโกบันทึกไว้ในหลายที่ว่าได้สำแดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ [127]

2. การรักษาแม่ยายของเปโตร 1:29-31 (เปรียบเทียบ มธ. 8:14-15; ลก. 4:38-39)

เหตุการณ์นี้ซึ่งเกิดขึ้นทันทีหลังจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นก็แสดงถึงลักษณะที่แตกต่างของสิทธิอำนาจของพระเยซูคือ อำนาจของพระองค์เหนือความเจ็บป่วยทางกายภาพ ในสมัยของพระเยซู ผู้คนถือว่าการเป็นไข้เป็นโรคภัยไข้เจ็บอย่างหนึ่งแต่ก็ไม่จำเป็นที่จะเกี่ยวข้องกับโรคภัยอื่นๆ [128]

“ฉบับที่ลุ่มดให้ชื่ออย่างเดียวกันแก่โรคนี้อย่างเจาะจง... ‘มีไข้แสบร้อน’ และกำหนดการรักษาที่พิเศษสำหรับมัน ที่ซึ่งส่วนหลักจะผูกมัดที่ทำมาจากเหล็กโดยเป็ขงผมกับพุ่มหนามและที่จะทำซ้ำในหลายวันติดต่อกัน อพยพ 3:2, 3, 4 และ 5 หลังจากนั้นพุ่มหนามนั้นจะถูกตัดในขณะที่สูตรพิเศษถูกป่าวประกาศ (แบบ 37ก)” [129]

เรื่องราวนี้เต็มไปด้วยรายละเอียดและมันต้องมาสู่มาระโกผ่านทางเปโตรผู้ที่มีความสนใจพิเศษในการรักษา นี้ เป็นที่ชัดเจนว่า "ซีโมนและอันดรูว์" แบ่งปันบ้านนี้กับ "แม่ยายของเปโตร" และบางทีกับสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆ อำนาจของพระเยซูส่งผลต่อการรักษาทันทีและสมบูรณ์แบบ ข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรมีครอบครัวช่วยเราที่จะชื่นชมการเสด็จที่ท่านได้ทำเพื่อจะติดตามพระเยซู ผลลัพธ์ของการรักษาของหญิงนี้ก็คือว่าเธอได้ปรนนิบัติ

“... การไม่เห็นแก่ตัวหมายถึงความเต็มใจอย่างกระตือรือร้นที่จะรับใช้ผู้อื่น”[\[130\]](#)

“... มันได้ถูกสังเกตมาตลอดว่า สำหรับทุกคนที่ได้รับการฟื้นฟู สุขภาพฝ่ายวิญญาณนั้นพวกเขาควรใช้กำลังนี้ในการรับใช้พระคริสต์และผู้คนของพระองค์”[\[131\]](#)

“การบริการควรเป็นการตอบสนองต่อความดีของพระเจ้าอยู่เสมอ” [\[132\]](#)

การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูสามารถถูกแบ่งออกเป็นสี่กลุ่ม: การขับผี การรักษา การชุบคนตายให้เป็นขึ้น และการอัศจรรย์เกี่ยวกับธรรมชาติ[\[133\]](#) การอัศจรรย์ต่างๆครอบคลุมส่วนใหญ่ของพระกิตติคุณของมาระโก: 47 เปอร์เซ็นต์ของข้อต่างๆในบทที่ 1 ถึง 10 กล่าวถึงการอัศจรรย์เหล่านั้น โดยตรงหรือทางอ้อม[\[134\]](#)

3. การรักษาชาวกาลิลีหลายคนของพระเยซูหลังจากตะวันตกดิน 1:32-34 (เปรียบเทียบ มธ. 8:16-17; ลก. 4:40-41)

ส่วนที่เล็กน้อยนี้แสดงให้เห็นว่าการรักษาแต่ก่อนสองอย่างนั้นไม่ใช่กรณีที่โดดเดี่ยว อำนาจของพระเยซูให้ผลประโยชน์แก่ “หลาย” คน (“ทั้งเมือง”) ผู้ได้มายังบ้านของเปโตรหลังจากตะวันตกดินทำให้วันสะบาโตสิ้นสุดลงซึ่งยอมให้พวกยิวที่จะเดินทางไกลออกไปเพื่อจะได้รับการช่วยเหลือของพระองค์ (เปรียบเทียบ อพย. 20:10; มก. 3:1-5)

“กระบวนการสองขั้นตอนเป็นลักษณะรูปแบบที่แพร่หลายมากที่สุดในการกิตติคุณนี้ มันปรากฏในวลี ประโยค คู่ของประโยคและ โครงสร้างของตอนต่างๆ มันเป็นกุญแจสู่การเข้าใจหลายบรรทัดและหลายตอน ตัวอย่างที่เรียบง่ายคือ ‘เมื่อเย็นแล้ว หลังจากดวงอาทิตย์ตก...’ การอ้างอิงถึงเวลา ‘เมื่อเย็นแล้ว’ ถูกกล่าวซ้ำใน ‘หลังจากดวงอาทิตย์ตก’ อย่างไรก็ตาม นี้ไม่ใช่แค่การกล่าวซ้ำ เพราะว่าส่วนที่สองเพิ่มความแม่นยำและทำให้ส่วนแรกชัดเจน ทั้งสองส่วนประกอบเป็นการบรรยายความคืบหน้าสองขั้นตอน ส่วนแรกก็สำคัญ กระนั้นบ่อยครั้งแล้วการเน้นอยู่ในขั้นตอนที่สองซึ่งตามปกติแล้วมีองค์ประกอบที่สำคัญกว่า ในตัวอย่างนี้ ขั้นตอนที่สองอ้างอิงถึงดวงอาทิตย์ตก ซึ่งแสดงถึงการจบลงของวันสะบาโตอย่างแม่นยำเมื่อผู้คนได้รับอนุญาตที่จะเดินทางและดังนั้นก็สามารถแสวงหาพระเยซูสำหรับการรักษาได้”[\[135\]](#)

“พระเยซูไม่บังคับการรักษาต่อใครๆ พระองค์ไม่ได้แสวงหาผู้คนที่จะมาหาพระองค์ พระองค์เริ่มการรักษาเท่านั้นเมื่อพระองค์รับเอาความผิดชอบสำหรับการรักษาในวันสะบาโต และพระเยซูรักษาโดยไม่คิดมูลค่า โดยปราศจากการผูกมัดใดๆกับการรักษาเหล่านั้น พระองค์ไม่เรียกร้องให้ผู้คนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รับการเจิม (ไม่มีใครเชื่อ) หรือแม้กระทั่งเชื่อในพระเจ้าของคนยิว พระองค์ไม่เรียกร้องให้บุคคลหนึ่งที่จะดีในทางศีลธรรม...พระเยซูไม่คาดหวังที่จะได้รับอย่างเป็นทางการ เพราะพระองค์ไม่เคยขอให้ใครก็ตามที่พระองค์รักษาที่จะติดตามพระองค์ ตามปกติแล้ว พระองค์สั่งพวกเขาอย่างรุนแรงอยู่บ่อยๆที่จะเจ็บหรือกลับบ้าน พวกเขาไปว่าประกาศหรือติดตามโดยพวกเขาเองและพระเยซูไม่ถือว่าภาระทำเป็นเงื่อนไขสำหรับการรักษา”[136]

“ช่างเป็นสัญลักษณ์แห่งความทุกข์ยาก ความจำเป็นและความหวังของโลกนี้จริงๆ ยิ่งกว่านั้น ช่างเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็นอย่างแท้จริงในฐานะผู้ปลอบโยนในศตวรรษหลายด้านของโลก! แน่แน่นอนว่า พระองค์ไม่ทรงเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง หรือพระองค์ไม่ทรงอยู่ในสัญลักษณ์อย่างแท้จริงต่อเราและต่อทุกสมัยมากกว่าเมื่อในความสงบนิ่งของเย็นวันนั้น ภายใต้ท้องฟ้าที่มีแสงสว่างจากดวงดาว พระองค์ได้ดำเนินไปท่ามกลางฝูงชนที่ทนทุกข์ วางพระหัตถ์ของพระองค์ในการอวยพรแห่งการรักษาเหนือพวกเขาทุกคน และการขับผีออกหลายตน ไม่มีภาพใดเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ชัดเจนต่อเรามากกว่าภาพนี้แห่งการรักษาที่ไม่จำกัดแห่งโรคภัยไข้เจ็บใดๆก็ตามของร่างกายหรือจิตใจ ในความไม่จำกัดที่เป็นสุขมันก็ถ่ายทอดความเป็นไปได้อันไม่จำกัดแห่งการผ่อนคลาย ไม่ว่าความทุกข์ใดก็ตามที่ได้ดลใจมาให้เราหรือความเป็นห่วงหรือความโศกเศร้าใดที่กอดใจเรา” [137]

การรักษาของพระเยซูแสดงถึงความเมตตาสงสารของพระองค์ต่อผู้คน

“ไม่มีที่ไหนที่เป็นคุณลักษณะของพระคริสต์มากกว่าจากที่อยู่ในตอนเย็นแห่งฤดูใบไม้ร่วงนี้ที่เมืองคาเปอร์นาอุม”[138]

เดน ออร์ทแลนด์ให้เหตุผลว่ามาระโกใช้และตั้งการอ้างอิงของท่านถึง“ตอนเช้า”และ“ตอนเย็น”ในพระกิตติคุณของท่านเพื่อที่จะนำเสนอพระคริสต์ในฐานะผู้นำมาซึ่งยุคใหม่[139]

บางทีพระเยซูไม่อนุญาตให้พวกปีศาจที่จะระบุพระองค์เพราะว่านี่คงได้กระตุ้นให้ผู้คนที่จะคิดเกี่ยวกับพระองค์อย่างที่ว่าพวกเขาส่วนใหญ่ในตอนนั้นคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระองค์ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงทัศนคติทั่วไปนี้มากเท่าที่พระองค์สามารถทำได้เพราะว่ามันไม่ได้แสดงถึงประเภทของพระเมสสิยาห์ที่พระองค์ทรงเป็น จงสังเกตความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างอิทธิพลของปีศาจและความเจ็บป่วยทางกายภาพเท่านั้น (เปรียบเทียบกับ 6:13)

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ (1:21-34) แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทำการอัศจรรย์ทั้งเพื่อจะระบุพระองค์เองในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าและเพื่อจะสนับสนุนข่าวสารของพระองค์ (ข้อ 15)

ก. พันธกิจเริ่มแรกของพระเยซูตลอดกาลิลี 1:35-45

พระเยซูได้ทำการเดินทางประกาศตลอดกาลิลี มาระโกสรุปการเดินทางแรกของการเดินทางเหล่านี้ (ข้อ 35-39) และจากนั้นเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่สำคัญโดยเฉพาะเหตุการณ์หนึ่งระหว่างการเดินทางนั้น (ข้อ 40-45) ส่วนนี้ดำเนินการต่อไปที่จะนำเสนอพระเยซูในฐานะ “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” ผู้ได้ออกไปทำการงานของพระเมสสิยาห์ที่พระบิดาของพระองค์ได้มอบหมายแก่พระองค์

1. การเดินทางเทศนาสั่งสอนครั้งแรกในกาลิลี 1:35-39 (เปรียบเทียบ ลก. 4:42-44)

ในขณะที่ข้อเหล่านี้บันทึกพันธกิจการเดินทางไปที่ต่างๆของพระเยซู การเน้นของมาระโกก็อยู่ที่การเตรียมตัวฝ่ายวิญญาณของพระเยซูสำหรับพันธกิจนั้นอย่างชัดเจน มันเน้นถึงการฟังพาของพระองค์ที่พระบิดาของพระองค์

1:35 มาระโกบ่งบอกว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในวันถัดไป: “ในเวลาเช้ามีด” หลายคนคงได้เข้าอนดึกหลังจากวันที่ย่งเช่นนั้น แต่พระเยซูได้ตื่นขึ้นแต่เช้ามีดแม้กระทั่งก่อนรุ่งอรุณและได้ไปยังที่ไกล (คำกรีก *เอเรเมน* ข้อ 4 ถิ่นทุรกันดาร เปรียบเทียบ ข้อ12) เพื่อจะอธิษฐาน (คำกรีก *พรอสซูโค* คำโดยทั่วไปสำหรับการอธิษฐาน) การกระทำที่เสียสละนี้วาดภาพว่าพระเยซูทรงฟังพาพระบิดาของพระองค์อย่างคงเส้นคงวาสำหรับกำลังและทิศทางสำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพระองค์ (นั่นคือ ผู้รับใช้ เปรียบเทียบ อสย. 50:4) การอธิษฐานโดยสันโดษบ่งบอกถึงความขัดแย้งกับชาตาคต่อไปเช่นกัน เนื่องจากว่าชาตาคได้เผชิญหน้ากับพระองค์ในถิ่นทุรกันดารมาก่อน การไร้การอธิษฐานแสดงถึงการเพียงพอด้วยตนเอง แต่การอธิษฐานอยู่เสมอเปิดเผยถึงความถ่อมใจ

“มาระโกพรรณนาถึงพระเยซูที่มีการอธิษฐานในสามโอกาสที่สำคัญอย่างคัดสรร แต่ละโอกาสก็อยู่ในสภาพแวดล้อมแห่งความมืดและความโดดเดี่ยว: ใกล้กับการเริ่มต้นของเรื่องราวของพระองค์ (ข้อ 35) ใกล้กับตอนกลาง (6:46) และใกล้กับตอนจบ (14:32-42) ทั้งสามนั้นเป็นโอกาสที่พระองค์ได้เผชิญกับความเป็นไปได้แห่งการบรรลุภารกิจแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในแนวทางที่น่าดึงดูดใจและจำราคาน้อยลง แต่ในแต่ละกรณีพระองค์ได้รับกำลังผ่านทาง การอธิษฐาน” [140]

ในกรณีนี้ คลื่นของการสนับสนุนอันเป็นที่นิยมที่พระเยซูได้อยู่บนในวันก่อนนั้นได้คุกคามที่จะนำพาพระองค์ไปสู่การเป็นผู้นำทางการเมืองที่อาจได้ยุติทางเขน

1:36-37 ซิโมนและบรรดาศหายของเขา-พวกเขาเป็นใครก็ไม่สำคัญ-ไม่เข้าใจความจำเป็นของพระเยซูที่มีต่อการอธิษฐาน พวกเขาดูเหมือนจะมีท่าทีโดยทั่วไปที่ว่าเมื่อสิ่งต่าง ๆ นั้นเป็นที่ปรารถนา เราก็ไม่ต้องการความช่วยเหลือของพระเจ้า ถ้อยคำของพวกเขาบ่งบอกถึงการบงกชเป็นที่ยึดเหนี่ยวว่า พวกเขา รู้สึกว่าพระเยซูไม่ได้ใช้ประโยชน์ของความเป็นที่นิยมของพระองค์ที่จะสนับสนุนภารกิจของพระองค์ พวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าได้นำพาภารกิจของพระเยซู ไม่ใช่การตอบสนองของผู้คน นี่เป็นเหตุการณ์แรกของการเป็นผู้นำที่ หุนหันพลันแล่นของเปโตรที่มาระโกบันทึก

“จุดประสงค์ของพระองค์ [พระเยซู] ไม่ใช่ที่จะรักษาผู้คนมากเท่าที่เป็นไปได้เมื่อการ ดำรงถึงอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาในตัวบุคคลของพระองค์ แต่ที่จะเผชิญหน้าผู้คน ด้วยการเรียกร้องสำหรับการตัดสินใจในมุมมองของการอ้างที่สมบูรณ์ของพระเจ้าเหนือตัว บุคคลของพวกเขา”[141]

1:38-39 เปโตรถือว่าพันธกิจการรักษาของพระองค์เป็นพื้นฐานอย่างที่ยั่งยืนหลายคนที่ท่านถือ พระเยซู ถือว่ามันเป็นแค่ส่วนเล็กๆแห่งภารกิจที่ใหญ่กว่าของพระองค์ พระองค์จำต้อง “ออกมา” จากพระเจ้าเพื่อจะบรรลุภารกิจนี้ เปโตรกระตุ้นให้พระเยซูที่จะอยู่ที่ที่พระองค์ไม่สามารถหลีกเลี่ยง แรงกดดันที่จะทำการอัศจรรย์ (เปรียบเทียบ ยน. 7:3-5) พระเยซูเลือกที่จะเคลื่อนไปส่วนอื่นๆของ “กาลิลี” ที่ที่พระองค์สามารถนำเสนอข่าวประเสริฐ (ข้อ 14) และการอ้างต่างๆของพระองค์ได้ (ข้อ 15) เนื่องจากว่า “นั่นคือสิ่ง-อย่างที่พระองค์ได้กล่าว-“ที่เราได้มาเพื่อ”

ข้อ 39 สรุปรูปการเดินทางประกาศตลอดกาลิลีนี้ มันอาจได้อุบัติยาวนานหลายสัปดาห์หรือแม้กระทั่ง หลายเดือน (เปรียบเทียบ มธ. 4:23-25) พระเยซูมุ่งความสนใจพันธกิจของพระองค์ระหว่างเวลานี้ ไปที่ธรรมศาลาเพราะว่าภารกิจของพระองค์เกี่ยวกับศาสนาโดยเฉพาะไม่ใช่การเมืองหรือ เศรษฐกิจ กิจกรรมหลักของพระองค์คือการป่าวประกาศ (คำกรีก *κρουσι*) ข่าวประเสริฐ แต่ พระองค์รับรองการประกาศของพระองค์ด้วยการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งการอัศจรรย์ที่น่าทึ่งใจมากที่สุด ก็คือการขับผี

โจเซฟัสได้เขียนว่ากาลิลีซึ่งมีแผ่นดินที่อุดมทางเกษตรกรรมอย่างมาก ได้เต็มไปด้วยเมืองต่างๆและ หมู่บ้านต่างๆ ไม่ใช่มีคนอาศัยอย่างน้อย 15,000 คน[142] อย่างไรก็ตาม จำนวนนี้อาจอ้างอิงถึง เมืองต่างๆและหมู่บ้านรอบๆของเมืองเหล่านั้น เพราะว่ามีหลักฐานที่ว่าเมืองต่างๆเช่นเมือง คาเปอร์นาอุมและเบธไซดาทั้งสองอยู่บนทะเลกาลิลีก็มีคนอาศัยอยู่แค่ 2,000 ถึง 3,000 คนในแต่ละเมือง[143] เฮโรดฟิลิปที่ 2 (“เจ้าเมือง”) ได้ยกเบธไซดาจากสถานะแห่งหมู่บ้านไปสู่สถานะแห่ง เมืองเนื่องจากประชากรที่เพิ่มขึ้นของมัน และเรียกมันว่า “เบธไซดา จูเลียส” ในการให้เกียรติแก่ ลูกสาวของซีซาร์ ทิเบเรียส[144] แต่ละกลุ่มของหมู่บ้านต่างๆมีเมืองหัวของมันและธรรมศาลา ต่างๆก็มีอยู่ในเมืองหลวงทางเขตเหล่านี้[145]

2. การรักษาคณิวที่เป็โรครีเอน 1:40-45 (เปรียบเทียบ มธ. 8:1-4; ลก. 5:12-16)

เป็นที่ชัดเจนว่าส่วนนี้บรรยายถึงเหตุการณ์หนึ่งระหว่างการเดินทางประกาศในกาลิลีอย่างทีเพ็งได้สรุปไปมันจัดเตรียมตัวอย่างทีโดดเด่นเกี่ยวกับอำนาจทีเหนือธรรมชาติของพระเยซู นี่เป็นแค่หนึ่งในการรักษาคณิวโรครีเอนสองครั้งทีท่หมวดพระกิตติคุณบันทึก แม้ว่าพระเยซูได้รักษาคณิวโรครีเอนคนอื่นๆนอกเหนือจากคนเหล่านี้ (เปรียบเทียบ มธ. 11:5) เหตุการณ์ทีถูกบันทึกไว้อีกเหตุการณ์หนึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูชำระคณิวโรครีเอน 10 คนในสะมาเรีย (เปรียบเทียบ ลก. 17:11-19) เหตุการณ์ต่างๆของคณิวโรครีเอนในพันธสัญญาเดิมทีประสบกับการรักษาทีเกี่ยวข้องกับมิเรียม (กตว. 12:10-15) และนาอามานคนซีเรีย (2 พกษ. 5) เหตุการณ์นี้ทีมาระโกบันทึกก็สำคัญเพราะว่ามันได้นำพวกผู้นำทางศาสนาจากเยรูซาเล็มไปยังกาลิลีเพื่อจะสอบสวนพระเยซู นี่เป็นการเริ่มต้นของแนวเรื่องปฏิบัติในมาระโก

“พวกคณิวโรครีเอนได้รับอนุญาตทีจะอาศัยอยู่อย่างไม่เกะกะทีใดก็ตามทีพวกเขาเลือก ยกเว้นในเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆทีมีกำแพงจากสมัยโบราณ พวกเขาสามารถแม้กระทั่งเข้าร่วมการประชุมถ้ามีจากถูกเตรียมไว้เพื่อจะกันพวกเขาไว้จากส่วนทีเหลือของทีประชุม อย่างไรก็ตาม โดยไม่คำนึงถึงการเตรียมสองอย่างเหล่านี้ โรครีเอนได้นำมาซึ่งความทรมาณทางกายภาพและจิตใจอันลึกสำหรับทีบุคคลทีเป็นโรครีเอนและชุมชนทีซึ่งหรือใกล้ทีเขาอาศัยอยู่”[\[146\]](#)

“คำศัพท์โดยทั่วไป ‘โรครีเอน’ (คำกรีก *เลปพรา*) รวมถึง โรครีเอนหลายอย่าง-โรครีเอนทีมีลักษณะแดงเป็นวง โรครีเอนขาว โรครีเอนเท้าข้าง-และมันต้องไม่ถูกสรุปว่าโรครีเอนของแฮนเซน (เชื้อโรครีเอนทีถูกแยกออกไปครั้งแรกในปี ค.ศ. 1871) ถูกตั้งใจไว้ทีนี้”[\[147\]](#)

“เพียงแต่พระองค์พอพระทัย” (ข้อ 40) แสดงถึงความมั่นใจของคณิวโรครีเอนในพระเยซูแทนทีจะสงสัยถึงความพอพระทัยของพระเป็นเจ้าทีจะรักเขาเขา[\[148\]](#)

มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวทีบันทึกว่า “ความสงสาร” ได้เคลื่อนพระเยซูทีจะรักษาชายทีนำสงสารนี้ (ข้อ 41) อย่างไรก็ตาม ฉบับแห่งการอัครรรยนี้ของท่านเน้นถึงสิ่งทีคณิวโรครีเอนนี้ทำหลังจากทีพระเยซูได้รักษาเขา

“... พระเป็นเจ้าของเราไม่ได้สัมผัสคณิวโรครีเอนเพื่อทีจะชำระเขา แต่เพื่อจะแสดงแก่เขาและผู้คนรอบๆว่าเขาได้รับการชำระจากโรครีเอนของเขาแล้ว กฎหมายของเลวีห้ามคณิวทีจะสัมผัสคณิวโรครีเอน [เปรียบเทียบ ลก. 13:46] พระเป็นเจ้าของเรามีชีวิตอยู่ภายใต้กฎหมายนั้นและเชื่อฟังมัน การสัมผัสประเภทแรกของมือนมนุษย์ทีคณิวโรครีเอนประสบคือการสัมผัสทีสุภาพแห่งพระบุตรของพระเจ้า”[\[149\]](#)

พระเยซู “เตือนอย่างเข้มงวด” (คำกรีก *เอมบริมาโอมาย*) ต่อคนโรคเรื้อนที่จะไม่บอกใครก็ตามว่าพระเยซูได้ทำเพื่อเขา (ข้อ 43-44; เปรียบเทียบ ข้อ 25, 34; 3:12; 5:43; 7:36; 9:9) มาระโกเท่านั้นที่ใช้คำที่รุนแรงนี้ มันเน้นถึงการบังคับและสิทธิอำนาจที่ซึ่งพระเยซูสั่งและส่งคนโรคเรื้อนที่ได้รับการชำระไปหาปุโรหิต [150]

พระเยซูต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการกลายมาเป็นที่รู้จักแก่คนทำการอัศจรรย์ซึ่งอาจนำไปสู่แรงกดดันที่จะหลีกเลี่ยงกางเขน อย่างไรก็ตาม ชายคนนั้นไม่ได้เชื่อฟังพระเยซู แม้ว่าบางทีเขาคิดว่าเขามีเหตุผลที่ดีที่จะทำอย่างนั้น นั่นคือ ที่จะนำการสรรเสริญมายังพระเยซู การไม่เชื่อฟังของเขาต่อถ้อยคำของพระเยซูลบล้างการทำงานของพระองค์แทนที่จะทำให้มันก้าวหน้าไป พระเยซูจำเป็นที่จะปรนนิบัติผู้คน แต่การกระทำของคนโรคเรื้อนบังคับให้พระองค์ที่จะใช้เวลาในสถานที่ที่ไม่มีคนอาศัยและ โดดเดี่ยว (คำกรีก *เอรมน* ข้อ 4, 35)

บางทีมาระโกชี้ถึงสิ่งนี้เพื่อจะหนุนใจให้ผู้อ่านคริสเตียนของท่านที่จะทำตามพระวาระของพระเจ้าอย่างระมัดระวัง บางครั้งผู้เชื่อไม่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะเราคิดว่าวิธีของเราจะดีกว่าวิธีของพระองค์มันไม่เคยเป็นเลย บ่อยครั้งแล้วมันมีผลลัพธ์อย่างเดียวกันอย่างเช่นการไม่เชื่อฟังของคนโรคเรื้อนที่ได้รับการชำระนี้ มันหวังเหนี่ยวภารกิจของพระเจ้าแทนที่จะทำให้มันก้าวหน้าไป ข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนี้เป็นคนโรคเรื้อนที่ได้รับการชำระนั้นทำให้การเข้าส่วนของผู้เชื่อกับเขานั้นง่าย เนื่องจากว่าโรคเรื้อนในพระคัมภีร์ก็คล้ายกับบาป และผู้เชื่อเป็นคนบาปที่ได้รับการชำระ

เจ. เวอร์นอน แมคกีอ้างอิงนักเทศน์คนหนึ่งที่ออกความเห็นต่อการตอบสนองของคนโรคเรื้อนนี้:

“พระเป็นเจ้าบอกเขาที่จะไม่เล่าแก่ใครก็ตามและเขาได้เล่าแก่ทุกคน พระองค์บอกเราที่จะเล่าแก่ทุกคนและเราไม่เล่าแก่ใครก็ตาม” [151]

การไม่เชื่อฟังของคนโรคเรื้อนไม่ได้ทำลายแผนการของพระเจ้า แต่มันก่อให้เกิดความยุ่งยาก ชาวกาลิลีก็แสวงหาพระเยซูต่อไป (ข้อ 45). [152]

“เราควรเรียนรู้อะไรบ้างจากบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่สำคัญบางบทจากบทนี้ ประการแรก ถ้าพระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาในฐานะผู้รับใช้ จากนั้นการเป็นผู้รับใช้ก็เป็นภารกิจที่สูงสุดของการทรงเรียกทั้งหมด เราจะไม่เป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้นกว่าเมื่อเรากำลังรับใช้คนอื่น ๆ ประการที่สอง พระเจ้าแบ่งปันสิทธิอำนาจของพระองค์กับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ บรรดาผู้ที่อยู่ใต้สิทธิอำนาจท่านนั้นมีสิทธิ์ที่จะใช้สิทธิอำนาจ ประการสุดท้าย ถ้าคุณจะเป็นผู้รับใช้ จงแน่ใจว่าคุณมีความสงสาร เพราะว่าผู้คนจะมาหาคุณเพื่อการช่วยเหลือและแทบจะไม่ถามว่ามันสะดวกหรือไม่!” [153]

ง. ความขัดแย้งเริ่มแรกของพระเยซูกับพวกผู้นำทางศาสนา 2:1-3:6

ถัดไปมาระโกบันทึกสาเหตุการณ์ที่ซึ่งพวกผู้นำของอิสราเอลต่อต้านพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่าไม่อยู่ในลำดับตามวันเวลา เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นระหว่างพันธกิจในกาลิลีของพระเยซู มาระโกดูเหมือนที่จะรวมกลุ่มเหตุการณ์เหล่านั้นเพื่อผู้อ่านของท่านจะเห็นว่าการต่อต้านจากพวกผู้นำโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้นำทางศาสนานั้นเป็นบางสิ่งที่พระเยซูจำต้องต่อสู้กับและพิชิต บางทีผู้อ่านของท่านกำลังเผชิญกับการต่อต้านที่คล้ายกันและส่วนนี้ควรหนุนใจให้คริสเตียนทั้งหมดที่ประสบกับความขัดแย้ง เพราะว่าพวกเขา กำลังพยายามที่จะบรรลุภารกิจของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา

ความเป็นที่นิยมกับฝูงชนได้นำไปสู่ปัญหาต่างๆกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง การต่อต้านพระเยซูก็รุนแรงขึ้นตลอดส่วนนี้

“ความขัดแย้งห้าครั้งระหว่างพระเยซูกับพวกเจ้าหน้าที่ในกาลิลีแสดงถึงความสัมพันธ์ร่วมศูนย์กลาง [ส่วนไขว้] แห่ง ก ข ค ข1 และ ก1. ...

“... ตอนที่เป็ศูนย์กลางนี้ [คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการอดอาหาร 2:18-22] จดจ่อที่การตอบสนองของพระเยซูแทนที่จะเป็นความขัดแย้งหรือการกระทำ และการตอบสนองของพระเยซู ทำให้ห้าตอนทั้งหมดที่ประกอบเป็นรูปแบบร่วมศูนย์กลางนั้นกระจ่าง”[\[154\]](#)

“การบรรยายของมาระโกเป็นการบรรยายเกี่ยวกับความขัดแย้งและความขัดแย้งเป็นพลังที่ผลักดันการบรรยายไปข้างหน้า ความขัดแย้งหลักก็มีระหว่างพระเยซูและอิสราเอลซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ทางศาสนาและฝูงชนชาวยิว เนื่องจากว่าฝูงชนไม่ต่อต้านพระเยซูจนกระทั่งการถูกจับกุมของพระองค์ ปฏิบัติของพระองค์ก็เป็นพวกเจ้าหน้าที่. ...

“กลุ่มต่างๆที่ประกอบเป็นเจ้าหน้าที่ทางศาสนาคือพวกฟาริสี พวกสะดูสี พวกเฮโรด พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมจารย์และพวกผู้ปกครอง”[\[155\]](#)

1. การรักษาและการยกโทษคนง่อย 2:1-12 (เปรียบเทียบ มธ. 9:1-8; ลก. 5:17-26)

“... เมื่อรับบีนิยมไว้อำนาจอย่างยอมรับต่อหน้าความตายที่มีชีวิตแห่งโรคเรื้อน ดังนั้นมันก็ไม่มีย่อยคำแห่งการยกโทษที่จะกล่าวต่อจิตสำนึกที่เป็นภาวะโดยบาปหรือถ้อยคำแห่งการต้อนรับต่อคนบาปได้ แต่นี่เป็นความหมายลึกที่สุดของสองเหตุการณ์ที่ซึ่งข่าวประเสริฐ-ประวัติศาสตร์ตั้งถัดไปจากการรักษาคนโรคเรื้อน: การยกโทษบาปในกรณีของคนง่อย และการต้อนรับหัวหน้าคนบาปในการทรงเรียกของเลวี-มัทธิว”[\[156\]](#)

2:1-2 สองข้อนี้เป็นบทนำสู่สิ่งที่ตามมา มาระโกใช้การสรุปย่อๆอย่างเช่นการสรุปนี้ (เปรียบเทียบ 1:14-15, 39; 2:13; 3:7-12, 23; 4:1, 33-34; 8:21-26, 31; 9:31; 10:1; 12:1) สิ่งเหล่านั้นเป็นลักษณะของรูปแบบทางวรรณกรรมของท่าน “หลังจากผ่านไปหลายวัน” แปลวลีของยิวที่หมายถึง “หลังจากช่วงเวลาค่อนข้างมาก”^[157]

เมื่อพระเยซูกลับไป “ยังคาเปอร์นาอุม” หลังจากหนึ่งในการเดินทางประกาศของพระองค์ มันก็ไม่ได้ใช้เวลานานกับข่าวเกี่ยวกับการมาถึงของพระองค์ที่จะหมุนเวียนไป ในไม่ช้าคนท้องถิ่นได้ห้อมล้อมพระองค์ พระเยซูไม่สามารถหาสถานที่ที่สงบเงียบแม้กระทั่งที่บ้านในคาเปอร์นาอุม พระองค์ใช้โอกาสอย่างเมตตาที่จะสนทนา (คำกรีก *สาลเอโอ*) กับพวกเขา การบันทึกของมาระโกเน้นถึงความเป็นที่นิยมของพระเยซู

2:3-4 “ในการที่จะเข้าใจการกระทำที่ข้อเหล่านี้บรรยาย มันก็จำเป็นที่จะนิกภาพการออกแบบของบ้านชนบทโดยทั่วไปของปาเลสไตน์ ปกติมันเป็นโครงสร้างห้องเดี่ยวเล็กๆพร้อมกับหลังคาราบทางเข้าไปสู่หลังคาที่โดยทางบันไดด้านข้าง ตามปกติแล้วหลังคาเองถูกทำขึ้นด้วยท่อนไม้พร้อมกับหลังคาใบจากและดินที่อัดแน่นเพื่อที่จะป้องกันฝน บางครั้งกระเบื้องถูกวางระหว่างท่อนไม้และหลังคาใบจากและดินที่วางไว้เหนือสิ่งเหล่านั้น”^[158]

“หลังคาดินเหนียวจำเป็นต้องถูกกลิ้งหลังจากฝนตกหนักแต่ละครั้งเพื่อที่จะรักษามันไม่ให้รั่ว...” ^[159]

ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่านี่เป็นหลังคาของระเบียบที่ติดอยู่กับบ้าน^[160] การบันทึกที่มีรายละเอียดอันพิถีพิถันของมาระโกพรรณนาถึง “ชายสี่คน” ที่เกือบบ้าคลั่งที่จะนำเพื่อนที่เป็นนอกรีตของเขาไปยังพระเยซูเพื่อว่าพระเยซูจะรักษาเขา พวกเขาต้องไม่เป็นห่วงเกี่ยวกับความเสียหายที่พวกเขากำลังทำต่อบ้านและดินที่พวกเขาทำร่วงหล่นไปยังทุกๆคนที่อยู่ข้างล่าง “แคร่” (คำกรีก *คราบัททอส*) ที่ซึ่งคนง่อยนอนบนนั้นเป็น “ผ้าห่มหรือเสื่อที่บุนมหนา”^[161]

2:5 ความเพียรพยายามที่พวกเขามีนั้นพิสูจน์ “ความเชื่อ” ของพวกเขาในความสามารถและความเต็มใจของพระเยซูที่จะรักษา (เปรียบเทียบ ยก. 2:26) พระเยซูตอบสนองด้วยการจัดการกับความจำเป็นของเพื่อนของพวกเขาคือว่าพวกเขาได้คาดหวังไว้ บาปเป็นรากของความเจ็บป่วยทั้งหมด ไม่ใช่ที่ว่ามีคุณสมบัติซึ่งกันที่ใกล้ชิดระหว่างความบาปและความเจ็บป่วยอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ ลก. 13:1-3; ยน. 9:2-3) พระเยซูได้ยกโทษบาปของชายนั้นอย่างมีสิทธิอำนาจอย่างที่พระเจ้าท่านนั้นสามารถทำได้ และดังนั้นก็ได้จัดการกับสาเหตุสูงสุดของความเจ็บป่วย เราอาจคิดว่าพระเยซูกำลังป่าวประกาศการยกโทษของพระเจ้าเนื่องจากความเชื่อของพวกเขาเท่านั้น อย่างที่นาธานได้ป่าวประกาศการยกโทษของพระเจ้าเกี่ยวกับดาวิด (2 ซมอ. 12:13) แต่พวกธรรมาจารย์ถือว่าถ้อยแถลงของพระเยซูเป็นการหมิ่นประมาท (ข้อ 7)

“เราต้องยกย่องลักษณะหลายอย่างของชายเหล่านี้ คือคุณสมบัติต่างๆที่แสดงถึงว่าเราเป็น ‘ผู้หาค้นเหมือนหาปลา’ สำหรับสิ่งหนึ่งแล้ว พวกเขาเป็นห่วงอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับเพื่อนของพวกเขาและต้องการที่จะเห็นเขาได้รับการช่วยเหลือ พวกเขามีความเชื่อที่เชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถและจะตอบสนองความจำเป็นของเขา พวกเขาไม่ใช่แค่ ‘อธิษฐานเกี่ยวกับมัน’ แต่พวกเขาทำบางอย่างเกี่ยวกับคำอธิษฐานของพวกเขา และพวกเขาไม่อนุญาตให้สถานการณ์ที่ลำบากที่จะทำให้พวกเขาท้อใจ พวกเขาทำงานด้วยกันและกล้าที่จะทำบางสิ่งที่แตกต่าง และพระเยซูได้ให้รางวัลแต่ความพยายามของพวกเขา มันคงเป็นการง่ายเพียงไรสำหรับพวกเขาที่จะกล่าวว่า ‘เอาละ มันไม่มีเหตุผลเลยในการพยายามที่จะพบพระเยซูในวันนี้! บางทีเราสามารถกลับมาในวันพรุ่งนี้ได้” [162]

“สิ่งที่เราต้องการในคริสตจักรในทุกวันนี้คือ คนหามเปล-ชายและหญิงที่มีความเชื่อประเภทที่จะออกไปและนำผู้ที่ยังไม่รอดมาเพื่อพวกเขาสามารถได้ยินข่าวประเสริฐได้ มีผู้คนมากมายในทุกวันนี้ที่เป็นง่อยด้วยความง่อยของบาป ความง่อยของความไม่สนใจหรือความง่อยของอคติ ผู้คนจำนวนมากจะไม่เข้ามาในคริสตจักรที่ที่ข่าวประเสริฐถูกป่าวประกาศนอกจากว่าคุณถือหมุมหนึ่งของเปลและนำพวกเขาเข้ามา” [163]

2:6-7 การอ้างของพระเยซูที่จะครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าทำให้พวกธรรมาจารย์ที่ปรากฏตัวนั้นไม่พอใจ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขากำลังนั่งในบ้านที่เต็มไปด้วยฝูงชนแสดงถึงความนับถือที่พวกเขิวให้แก่พวกเขา ไม่มีผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมคนใดเคยอ้างสิทธิอำนาจส่วนตัวเพื่อจะยกโทษบาป แม้ว่านัธได้ป่าวประกาศการยกโทษของพระเจ้าแก่ดาวิด (2 ซมอ. 12:13) พวกยิวเชื่อแม้กระทั่งว่าพระเมสสิยาห์ไม่สามารถยกโทษบาปได้เพราะว่าพันธสัญญาเดิมไม่เคยถือว่าอำนาจนั้นเป็นของพระองค์ “พระเจ้า” เท่านั้นสามารถทำอย่างนั้นได้ (เปรียบเทียบ อพย. 34:6-9; สดค. 103:3; 130:4; อสย. 43:25; 44:22; 48:11; ดนล. 9:9; มีคา. 7:18). [164] ดังนั้นพวกเขาก็ถือว่าการอ้างของพระเยซูนั้นเป็นการหมิ่นประมาท [165] ภายหลังพวกเขาได้กล่าวโทษพระเยซูจนถึงความตายเนื่องจากสิ่งที่พวกเขาถือว่าเป็นการหมิ่นประมาท (14:61-64)

“ดังนั้นตั้งแต่ตอนต้นๆของเรื่องราว พระเยซูก็เดินบนลวดขึงตึง-ภายใต้การคุกคามที่ต่อเนื่อง-และต้องหลบเลี่ยงการกล่าวหาที่ใส่ร้ายจนกระทั่งเวลาที่เหมาะสม การหลบหนีที่แคบของพระองค์จากการกล่าวหาที่รุนแรงเช่นนั้นตั้งแต่เริ่มแรกในเรื่องราวก็ส่งเสริมความตึงเครียดและภาวะที่คาราคาซังอยู่ในความขัดแย้งนี้อย่างสำคัญ” [166]

“จุดประสงค์หลักของการอัศจรรย์ต่างๆคือที่จะสอน ที่จะเปิดเผย พระคริสต์ใช้การอัศจรรย์ต่างๆที่จะแสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (มก. 2:7) ที่จะสนับสนุนการอ้างของพระองค์ถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ (มธ. 9:27) และที่จะทำหน้าที่เป็นตัวอย่างประกอบถึงความจริงฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งต่างๆ (ดู ยน. 6:32-35) แต่ยิ่งกว่านั้นการอัศจรรย์ต่างๆก็ย้ำ

เดือนเราถึงผลลัพธ์ต่างๆของบาป-ความเจ็บป่วย ความมืดบอด ความตาย-และของ
อำนาจของพระเป็นเจ้าที่จะทำบางสิ่งเกี่ยวกับผลลัพธ์เหล่านั้น นั่นคือเหตุที่การรักษาทาง
กายภาพของพระองค์อย่างมากมายอธิบายอย่างดีถึงความรอดฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทำให้
มันคงเมื่อพระองค์ได้ตายไปและได้เป็นขึ้นจากตาย”[167]

- 2:8-9 การรับรู้ของพระเยซูในโอกาสนี้ดูเหมือนจะได้เป็นการหยั่งรู้ที่เรียบง่าย (เปรียบเทียบ 5:30; 8:12)
แทนที่จะเป็นความเข้าใจถ่องแท้ทางการเผยพระวจนะ (ความรู้ที่เหนือธรรมชาติ).[168]

พระเจ้าเท่านั้นสามารถรักษาและยกโทษบาปได้ การกระทำเหล่านี้ก็เป็นไปไม่ได้ต่อมนุษย์อย่างเท่า
เทียมกัน อย่างไรก็ตาม บุคคลหนึ่งไม่สามารถพิสูจน์การอ้างของเขาที่จะยกโทษบาปได้ แต่การอ้าง
ของเขาที่จะสามารถรักษาอัมพาตก็เป็นที่น่าพิศวงได้ ดังนั้นพวกธรรมจารย์ที่กักตักเอาว่าการอ้างที่จะ
รักษาอัมพาตนั้นเป็นการอ้างที่ใหญ่กว่า พระเยซูใช้กลไกแบบรับบิอยู่บ่อยๆถึงการถามคำถามที่
เผชิญหน้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรับมือกับฝ่ายตรงข้าม (เปรียบเทียบ 3:4; 11:30; 12:37)

- 2:10-11 พระเยซูเลือกที่จะทำสิ่งที่พวกเขาถือว่ายากกว่าเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระองค์สามารถทำสิ่งที่
พวกเขาถือว่าง่ายกว่า

“พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ซึ่งพวกเขาสามารถเห็นได้เพื่อพวกเขาอาจรู้ว่าพระองค์ได้ทำ
การอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งที่พวกเขาไม่สามารถเห็นได้”[169]

นี่เป็นการใช้ครั้งแรกของมาระโกถึงชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” ท่านใช้มัน 14 ครั้ง (เปรียบเทียบ ข้อ 28;
8:31, 38; 9:9, 12, 31; 10:33, 45; 13:26; 14:21 [สองครั้ง], 41, 62) บรรดานักวิชาการได้โต้แย้ง
ความหมายของชื่อเรียกนี้ แต่หลักฐานที่ดีที่สุดซึ่งไปยังพระเยซูที่หมายถึงว่าพระองค์ทรงเป็น
พระเมสสิยาห์ของพระเจ้า-มนุษย์ที่เป็นตัวแทน (เปรียบเทียบ ดนล. 7:13-14).[170]

“เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเลือกชื่อนี้สำหรับพระองค์เองเพราะว่าการใช้ของชื่อนี้จะไม่เชื่อมโยง
พระองค์ทันทีในการคิดของผู้คนกับการแสดงความหมายที่น่าปรารถนาซึ่งได้พัฒนารอบๆคำศัพท์
โดยทั่วไป *เมสสิยาห์* ดังนั้น การใช้ของพระองค์ถึงคำศัพท์นี้ก็ปิดซ่อนครึ่งหนึ่งและเปิดเผยครึ่งหนึ่ง
ถึงการระบุตนเองของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ส่วนตัว ในขณะที่คำศัพท์นี้ถูกตระหนักว่าจะ
มีการเชื่อมโยงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ชื่อเรียก *บุตรมนุษย์* จะไม่บังคับให้ผู้คนที่ทำการตัดสินใจ
ก่อนเวลาอันควรเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์ในแง่ของการคาดหวังถึงพระเมสสิยาห์ตามปกติ
ของพวกเขา มันจะช่วยให้พระองค์ที่จะเชื่อมโยงการนำเสนอตนเองเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของ
พระองค์กับมุมมองมากขึ้นในความสอดคล้องกับตัวบุคคลและคำสอนของพระองค์เอง”[171]

พระเยซูใช้ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” เมื่อพระองค์กล่าวถึงการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (8:31; 9:9-13, 31; 10:33, 45; 14:21, 41) ยิ่งกว่านั้น พระองค์ใช้มันเมื่อกล่าวถึงการเสด็จกลับมาในอนาคตด้วยพระสิริของพระองค์ (8:38; 13:26, 32; 14:62) ดังนั้นพระองค์ใช้ชื่อเรียกนี้เพื่อจะรวมแนวคิดของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์กับพระเมสสิยาห์ในความคิดของผู้ฟังของพระองค์ มันเชื่อมโยงและทำให้พระองค์เข้าส่วนกับมนุษย์ในฐานะบุตรมนุษย์อีกด้วย คือมันเน้นถึงธรรมชาติแบบมนุษย์ของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่มี “สิทธิอำนาจ ในโลกที่จะยกโทษบาป” คือผู้พิพากษาของมนุษย์ทุกคน

ข้อ 10 อ่านอย่างถี่ถ้วน อย่างชัดเจนแล้ว มันเริ่มด้วยพระเยซูที่กล่าวต่อพวกธรรมาจารย์ โดยปราศจากการจบประโยคของพระองค์ พระองค์ก็ได้หันไปหาคนง่อยและกล่าวต่อเขา (ข้อ 11) นักอรรถาธิบายบางคนได้สรุปว่าพระเยซูไม่ได้กล่าวส่วนแรกของข้อ 10 แต่มาระโกสอดแทรกมันไว้ในการบรรยายในฐานะถ้อยแถลงต่อผู้ฟังของท่าน [172] บรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้ตามปกติแล้วชี้ให้เห็นว่ามาระโกไม่ได้บันทึกการเปิดเผยของพระเยซูถึงพระองค์เองในฐานะบุตรมนุษย์ต่อผู้ไม่เชื่อก่อนการเป็นขึ้นจากตาย [173] บรรดาผู้สนับสนุนถือว่าข้อ 28 เป็นถ้อยแถลงอีกประการหนึ่งโดยมาระโกต่อผู้ฟังของท่าน

“จุดประสงค์ของการอธิบายของมาระโกก็คือที่จะทำให้ชุมชนแห่งผู้เชื่อตระหนักว่าพวกเขาได้ประสบความสำเร็จกับการยกโทษแบบพระเมสสิยาห์ของบุตรมนุษย์” [174]

อย่างไรก็ตาม ประเภทนี้ของการสอดแทรกแบบข้อคิดเห็นก็ผิดปกติในพระกิตติคุณสัมพันธ์ บางทีพระเยซูกล่าวต่อพวกธรรมาจารย์และจากนั้นปล่อยให้ข้อคิดเห็นของพระองค์ต่อคนง่อยพร้อมกับการรักษาที่อัศจรรย์เป็นการสรุปของถ้อยคำของพระองค์ต่อพวกเขา [175]

พระเยซูให้คำสั่งสามอย่างแก่คนง่อย “จงลุกขึ้น” ทดสอบความเชื่อของเขา “ยกแคร่” เรียกร้องให้เขาที่จะรับเอาความรับผิดชอบสำหรับตัวเขาเองที่คนอื่นได้รับการมาก่อน “แล้วกลับบ้านของท่าน” ให้ทิศทางแก่เขาที่เขาต้องการ

“การป่าวประกาศในข้อ 10 หมายถึงว่าผู้หนึ่งที่มีสิทธิอำนาจที่จะยกโทษในสวรรค์ก็ปรากฏในบุตรมนุษย์เพื่อจะยกโทษบาปในโลก” [176]

2:12 ชายคนนั้นได้ตอบสนองต่อคำสั่งสามประการ “อย่างทันที” และอย่างเชื่อฟัง การรักษาของพระเยซูนั้นสมบูรณ์และทันที ทุกคนในบ้านนั้นเป็นพยานถึงการอัศจรรย์รวมถึงพวกผู้นำทางศาสนา พวกเขาได้ประหลาดใจ (คำกรีก *เอกซิสทัสซาย* ตามตัวอักษรคือ “เสียดสี” เปรียบเทียบ 3:21; 5:42; 6:51) พวกเขาได้เป็นพยานถึงบางสิ่งที่ไม่ว่าพวกเขาหรือคนอื่นได้เคยเห็น ไม่มีใครเคยให้หลักฐานแห่งการยกโทษบาปของคนอื่น นี่เป็นพยานที่หนักแน่นถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม จากปฏิกิริยาของผู้สังเกต เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาส่วนใหญ่ได้ประหลาดใจต่อการอัศจรรย์ทางกายภาพ (แม้กระทั่ง “สรรเสริญพระเจ้า”) - แต่ไม่ได้นมัสการพระเยซูในฐานะพระเจ้า

“ดังนั้นส่วนนี้ก็จบด้วยการรับรู้ถึงอำนาจของพระองค์ที่พระเจ้าให้มา ผู้ฟังของมาระโกจะต้องอนุมานว่าดังนั้นการถูกตรึงจะไม่ยุติธรรม”[\[177\]](#)

มาระโกบันทึกเหตุการณ์ 13 เหตุการณ์ที่แยกกันที่ที่พระเยซูขัดแย้งกับสถาบันของยิว: 2:1-12, 13-17, 18-22, 23-28; 3:1-6, 20-34; 6:1-6; 7:1-23; 8:1-10; 10:1-12; 11:15-19; 12:1-12, และ 13-27.[\[178\]](#)

2. การทรงเรียกของเลวีและงานเลี้ยงของท่าน 2:13-17 (เปรียบเทียบ มธ. 9:9-13; ลก. 5:27-32)

การทรงเรียกของเลวีในฐานะหนึ่งในสาวกของพระเยซูเป็นฉากสำหรับเหตุการณ์ที่สองของการต่อต้านจากพวกผู้นำทางศาสนาที่มาระโกบันทึกในส่วนนี้

“จากการที่ได้แสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะยกโทษบาป (ข้อ 1-12) อย่างเหมาะสมแล้วมาระโกก็สามารถแนะนำเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูที่เรียกคนบาปได้”[\[179\]](#)

2:13 “อีก” (คำกรีก *พาลิน*) ระบุเหตุการณ์นี้ในฐานะโอกาสที่แตกต่าง (เปรียบเทียบ 1:16) พระเยซูได้อยู่ในคาเปอร์นาอุมซึ่งใกล้กับทะเลกาลิลีอย่างมาก แต่ตอนนี้พระองค์ได้กลับไปยังขอบน้ำที่ที่พระองค์สามารถสอนฝูงชนขนาดใหญ่ที่ติดตามพระองค์ได้ (เปรียบเทียบ 1:45; 2:13; 3:7, 13; 4:1; 5:21; และข้ออื่นๆ)

“การกระทำนี้ก็มีความหมายเมื่อมันถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบที่ปรากฏซ้ำในพระกิตติคุณของมาระโก หลังจากการสำแดงถึงอำนาจที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พระเยซูก็ถอนตัวจากประชาชนไปยังบริเวณเปล่าเปลี่ยว ไม่ว่าจะเป็ดินทุรกันดาร ภูเขาหรือทะเล ... เหมือนกับการกลับไปยังดินทุรกันดาร การเคลื่อนที่ไปยังทะเลก็นำมาซึ่งทางเข้าโดยเจตนาสู่อาณาเขตของอำนาจต่างๆที่สำแดงความเป็นปึกแผ่นของพวกมันต่อพระเจ้า”[\[180\]](#)

2:14 “เลวี” เป็นชื่อจริงของชายคนหนึ่งในขณะที่มัทธิว (“ของขวัญจากพระเจ้า” นาธาเอลและเซโอดอร์เช่นกัน) เป็นชื่อเล่น มัทธิวใช้ชื่อหลังสำหรับตัวท่านเองในพระกิตติคุณของท่าน (มธ. 9:9; เปรียบเทียบ มก. 3:18) แต่มาระโกและลูกากกล่าวถึงท่านโดยชื่อจริงของท่าน

“... ในกาลิลีนั้นมันก็ปกติที่จะมีสองชื่อ-ชื่อหนึ่งคือชื่อของยิวอย่างเข้มงวด อีกชื่อคือชื่อของกาลิลี (บทความของทัลมุด โดยกัททิน หน้า 34ข)”[\[181\]](#)

“มันไม่ใช่ไม่ปกติสำหรับคนหนึ่งที่จะได้รับหรือทักท้อชื่อใหม่ ณ เวลาที่เข้าไปสู่อาชีพใหม่”[\[182\]](#)

พวกยิวถูกคนเก็บภาษีเพราะว่าพวกเขาทำงานเพื่อคนโรมันและเพราะว่าบ่อยครั้งแล้วพวกเขาเรียกได้เงินเพื่อโรมจากเพื่อนยิวของพวกเขา[183] เลวีทำงานเพื่อเฮโรดแอนติปาสเนื่องจากว่าเขาอาศัยอยู่ในคาเปอร์นาอุม ถนนหลักผ่านทางคาเปอร์นาอุมที่เชื่อมต่อดามัสกัสและฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

“คาเปอร์นาอุมเป็นสถานที่สำคัญแรกในอาณาเขตของเฮโรดแอนติปาสที่ผู้เดินทางจากอาณาเขตของเฮโรดฟิลิปหรือทศบุรีจะผ่านทะเลซึ่งไปรอบปลายด้านเหนือของทะเลสาบ”[184]

ภาษีที่เลวีเก็บ ณ “ด่านภาษี” ของท่านก็รวมถึง: ค่าธรรมเนียมการส่งออกและการนำเข้า ภาษีการขายและศุลกากรและค่าธรรมเนียมหลายอย่าง[185] เลวีได้สละธุรกิจที่ร่ำรวยเมื่อท่านเลือกที่จะติดตามพระเยซู ชาวประมงอาจกลับไปสู่การประมงได้ แต่คนเก็บภาษีไม่สามารถกลับไปยังงานของเขาได้เนื่องจากว่าหลายคนแข่งขันเพื่ออาชีพนี้-แม้ว่ามันเกี่ยวข้องกับกำบังออกทางสังคม อย่างไรก็ตาม เลวีตอบสนองทันทีต่อการเชื่อเชิญที่กรุณาและมีสิทธิอำนาจผู้ “จงเริ่มต้นติดตามเรา และที่จะทำอย่างนั้นต่อไปในฐานะนิกายแห่งชีวิต”[186]

“กล่าวอย่างเรียบง่ายแล้ว การเป็นสาวกคือการติดตามพระคริสต์”[187]

“เมื่อคนยิวเข้าไปสู่บริการศุลกากรเขาก็ถูกถือว่าเป็นคนที่ถูกขับไล่จากสังคม เขาไร้คุณสมบัติในฐานะผู้พิพากษาหรือพยานในกระบวนการศาล ได้ถูกขับออกจากธรรมศาลาและในสายตาของชุมชน ความขายน้ําของเขาก็ขยายไปยังครอบครัวของเขา”[188]

“ถ้ามีทริวได้ปฏิเสธการทรงเรียกนั้น ท่านคงได้มีชื่อเสียงไม่ดีในท้องถิ่นในฐานะผู้ติดตามของการค้าที่มีชื่อเสียงไม่ดีซึ่งคนทั้งหมดเกลียด เนื่องจากว่าท่านได้ตอบสนองต่อการทรงเรียก ท่านก็ได้มีชื่อเสียงทั่วโลกในฐานะผู้หนึ่งที่ทำให้การบันทึกถึงถ้อยคำของพระเยซูแก่คนทั้งหลาย พระเจ้าไม่เคยทรยศต่อผู้ที่ปฎิการทรงเรียกของเขabenพระองค์”[189]

ข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งเลวีและยากอบน้อยมีบิดาชื่อ “อัลเฟอัส” ก็ไม่จำเป็นที่จะหมายถึงว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันเป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ใช่พี่น้องกัน ไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณคนไหนที่เชื่อมโยงพวกเขาอย่างที่พวกเขาเชื่อมโยงซีโมนและอันดรูว์หรือยากอบและยอห์น ยิ่งกว่านั้นอัลเฟอัสเป็นชื่อโดยทั่วไปอย่างเป็นทางการ

2:15-16 การทานอาหารด้วยกันหมายถึงบางสิ่งในโลกของพระเยซูที่มันไม่หมายถึงในทุกวันนี้ในตะวันตก การต้อนรับขับสู้เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในวันออกใกล้โบราณ เมื่อใครคนหนึ่งเชื่อเชิญอีกคนหนึ่งที่จะทานกับเขา เขาก็หยิบยื่นคำสัญญาแห่งความจงรักภักดีและการปกป้องไปยังบุคคลนั้น ที่จะยอมรับการเชื่อเชิญสู่การทานอาหารเย็นก็บ่งบอกถึงความเต็มใจที่จะกลายมาเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดของเจ้าบ้าน การยอมรับของพระเยซูถึงการสามัคคีธรรมที่ไต่ระดับ “คนบาป” (นั่นคือ คนที่สังคมไม่ยอมรับ) โดยการกระทำแล้วก็ถ่ายทอดการยกโทษที่พระองค์ได้ให้ทางคำพูดใน 2:5[190]

“มันเป็นการนำเสนอแห่งสันติสุข การวางใจ ความเป็นพี่น้องและการยกโทษ กล่าวโดยสรุปแล้ว การแบ่งปันที่โตะหมายถึงการแบ่งปันชีวิต”[191]

อาหารมื้อนี้เกิดขึ้นในบ้านของเลวี (ลก. 5:29) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านมีบ้านหลังใหญ่ที่รองรับกลุ่มคนอย่างง่าย ๆ ซึ่งบ่งบอกว่าท่านมีความมั่งคั่งในระดับหนึ่ง

ตามปกติแล้วพวกยิวแห่งสมัยของพระเยซูทานอาหารของพวกเขาแบบนั่งลง พวกเขาพึงหมอนหรือพรมเท่านั้นเมื่อแขกพิเศษปรากฏหรือเพื่ออาหารเลี้ยงฉลอง[192] เป็นที่ชัดเจนว่าเลวีถือว่าการปรากฏของพระเยซูกับท่านนั้นเป็น โอกาสพิเศษ

คำนำหน้า “พวกเขา” ที่ได้ติดตามพระเยซูบางที่เป็น “พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป” แม้ว่าบางทีมันอาจเป็นพวกสาวก

“คำนี้ [สาวก] เองไม่รวมถึงแนวคิดของความรอดในมันหรือมันไม่เป็นการรับรองถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลที่ถูกเรียกว่าสาวกเป็นบุคคลที่ได้รับความรอด”[193]

คำศัพท์ “พวกธรรมาจารย์ที่เป็นพวกฟาริสี” ไม่ปรากฏในที่อื่นใดในหมวดพระกิตติคุณ คนเหล่านี้เป็นธรรมาจารย์ที่เป็นของกลุ่มของฟาริสี

“พวกฟาริสีเป็นพรรคที่ก้าวหน้าท่ามกลางประชาชนแม้ไม่ใช่จากประชาชน เป้าหมายของพวกเขาก็คือว่าอิสราเอลควรกลายเป็นชนชาติที่ชอบธรรมแห่งพันธสัญญา ต่อเป้าหมายนี้ พวกเขาก็สอนการเชื่อฟังและการปฏิบัติตาม ‘ธรรมเนียมของผู้อาวูโส’ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์จากคำบอกเล่าที่ดัดแปลงธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสอย่างมีประสิทธิภาพกับยุคต่อๆมาและเปลี่ยนคำสั่งต่างๆ”[194]

“พวกคนเก็บภาษี” มีชื่อเสียงแย่เพราะว่าบ่อยครั้งแล้วพวกเขาไม่ซื่อสัตย์[195] คำศัพท์ “พวกคนบาป” อ้างอิงถึงพวกยิวที่ไม่ทำตามธรรมเนียมของพวกฟาริสีเช่นเดียวกับพวกคนบาปที่แท้ พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูเชื่อว่าพระองค์ไม่ควรสมาคมกับผู้คนเช่นนั้น ถ้าพระองค์มีการนับถือที่จริงใจสำหรับพันธสัญญาเดิมอย่างที่ว่าพวกเขาถ้ายอมรับที่จะมี ที่จะทำอย่างนั้นก็เสี่ยงต่อการทำให้เป็นมลทินทางพิธีกรรม

“... ฉบับที่ลบล้างแยกแยะสองประเภทของ ‘คนเก็บภาษี’: ผู้รวบรวมภาษีโดยทั่วไป (กับบาย) และ มอกเฮส หรือมอกซา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เป็น คูแอนนิเออ หรือเจ้าหน้าที่ศุลกากร แม้ว่าทั้งสองประเภทตกอยู่ภายใต้การประณามของรับบี คูแอนนิเออ-เช่นมัทธิวเป็น-เป้าของการประณามอย่างมากที่สุด”[196]

2:17 คนที่ชอบธรรมด้วยตนเองเช่นพวกฟาริสีไม่เห็นความจำเป็นที่มีความชอบธรรมแท้ เพราะว่าพวกเขาถือว่าพวกเขาเอง “ชอบธรรม” แล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่พวกฟาริสีถือว่าเป็น “พวกคนบาป” ก็

แสดงถึงคนบาปแท้ คือบรรดาผู้ที่ขาดความชอบธรรม พระเยซูกล่าวว่าพระองค์ใช้เวลากับพวกคนบาปเพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่รู้สึกถึงความจำเป็นที่มีต่อสิ่งที่พระองค์จะนำเสนอ นั่นคือ การรักษาฝ่ายวิญญาณ เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์คัดแปลงสภาพจิตอันเป็นที่รู้จักดี พระเยซูใช้คำศัพท์ “ชอบธรรม” และ “พวกคนบาป” อย่างเห็นบแนมที่นี้

“มันจะเป็นจริงที่จะกล่าวว่าถ้อยคำนี้ของพระเยซูตีประเด็นสำคัญของพระกิตติคุณนี้ สิ่งใหม่ในคริสต์ศาสนาไม่ใช่หลักคำสอนที่ว่าพระเจ้าช่วยคนบาปให้รอด ไม่มียิวคนไหนคงได้ปฏิเสธสิ่งนั้น มันเป็นการยืนยัน ‘ที่ว่าพระเจ้าทรงรักและช่วยพวกเขาให้รอดในฐานะคนบาป’...นี่เป็นหลักคำสอนแท้และมีสง่าราศีแห่งคริสตศาสนาแท้ในยุคใดๆ”[197]

“การอ้างอิงที่เจาะจงในข้อ 17 ถึงการทรงเรียกคนบาปของพระเยซูผู้อาณาจักรของพระเจ้า บ่งบอกว่าพื้นฐานของการสามัคคีธรรมที่โต๊ะเป็น การยกโทษของพระเมสสิยาห์ และมีอาหารเองเป็นการคาดหวังถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์”[198]

ข้อนี้เป็นถ้อยแถลงที่สรุปอย่างดีเกี่ยวกับภารกิจของพระเยซูระหว่างพันธกิจใน โลกของพระองค์ มันเป็นหนึ่งในกรกล่าวสองอย่างเท่านั้นในมาระโกที่ซึ่งพระเยซูแสดงถึงจุดประสงค์ของพระองค์ในการเสด็จมา (เปรียบเทียบ 10:45) ที่นี้พระองค์นำเสนอพระองค์เองในฐานะพระผู้รักษา ซึ่งเป็นชื่อเรียกของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม (อพย. 15:26)

“ท่ามกลางคำตอบหรือคำแก้ตัวที่จับใจของพระองค์ต่อพวกเขาที่ตรวจสอบพระองค์ก็คือคำเหล่านั้นที่ซึ่งพระองค์แก้ต่างพระองค์เองสำหรับการเข้าร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป มีสามอย่างด้วยกันที่ได้กล่าวในหลายโอกาส: อย่างแรกอยู่ในการเชื่อมโยงกับงานเลี้ยงของมัทธิว [มธ. 9:12-13; มก. 2:17; ลก. 5:31-32]; อย่างที่สองในบ้านของซีโมนคนฟาริสี [ลก. 7:36]; และอย่างที่สองในโอกาสที่ไม่ได้ระบุอย่างละเอียดเมื่อพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้นำคำถามที่รุนแรงมายังพระองค์ว่า ‘คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา’ [ลก. 15:2] ... อย่างแรกอาจถูกแยกแยะว่าเป็น ข้อโต้แย้งแบบอาชีพ และเป็นเช่นนี้: ‘เราไปเยี่ยมพวกคนบาปบ่อยๆ เพราะว่าเราเป็น แพทย์ และพวกเขาเจ็บป่วยและต้องการการรักษา...’ อย่างที่สองอาจถูกบรรยายว่าเป็น ข้อโต้แย้งทางการเมือง มันก็เป็นเช่นนี้: ‘มันเป็นนโยบายที่ดีที่จะเป็นเพื่อนกับพวกคนบาปผู้ซึ่งมีอะไรมากมายที่จะได้รับการยกโทษ เพราะว่าเมื่อพวกเขาได้รับการฟื้นฟูสู่เส้นทางแห่งคุณความดีและความศรัทธา ความรักของพวกเขาจะยิ่งใหญ่แค่ไหน!...’ อย่างที่สามอาจถูกตั้งชื่อเป็นข้อโต้แย้งจากสัญญาตามธรรมชาติ และดำเนินไปเช่นนี้: ‘เราต้อนรับพวกคนบาปและทานกับพวกเขา และโดยวิธีนี้ก็แสวงหาการฟื้นฟูทางศีลธรรมของพวกเขา เนื่องด้วยเหตุผลอย่างเดียวกันที่เคลื่อนผู้เลี้ยงแกะที่จะไปตามหาแกะที่หลงหาย ละฝูงแกะที่ไม่ได้พลัดหลงไว้’

ถิ่นทุรกันดารกล่าวคือเพราะว่ามันเป็นธรรมชาติที่จะแสวงหาสิ่งที่สูญหายและที่จะมีความยินดีมากในการพบสิ่งต่างๆที่สูญหายไปกว่าในการครอบครองสิ่งต่างๆที่ไม่เคยสูญหาย...”[199]

“...บุคคลเดียวที่พระเยซูไม่สามารถทำอะไรกับเขาได้ก็คือบุคคลที่คิดว่าเขาเองดีจนเขาไม่ต้องการสิ่งใดที่จะทำเพื่อเขา และบุคคลเดียวที่พระเยซูสามารถทำอะไรกับเขาได้คือบุคคลที่เป็นคนบาปและคนล้มเหลวและผู้รุ่มอย่างนั้นและผู้มีความปรารถนาในใจของเขาแห่งใจทั้งหลายสำหรับการรักษา ที่จะไม่มีความรู้สึกแห่งความจำเป็นก็คือที่จะตั้งสิ่งกีดขวางระหว่างเรากับพระเยซู ที่จะมีความรู้สึกแห่งความจำเป็นคือที่จะมีหนังสือเดินทางไปสู่การทรงสถิตของพระองค์”[200]

3. คำถามของพวกผู้นำทางศาสนาเกี่ยวกับการอดอาหาร 2:18-22 (เปรียบเทียบ มธ. 9:14-17; ลก. 5:33-39)

การคัดค้านที่สามซึ่งพวกผู้นำทางศาสนาได้กล่าวก็เกิดจากความล้มเหลวของพวกสาวกของพระเยซูที่จะถือรักษาวันอดอาหารตามธรรมเนียม ไม่ใช่ตามพระคัมภีร์ที่พวกฟาริสีถือรักษา(เปรียบเทียบ ลนต.16:29)การสมาคมของพระเยซูกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาปดูเหมือนสำหรับพวกเขาว่ามันส่งผลต่อการละเลยการปฏิบัติที่ศรัทธาต่างๆ เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีสิทธิอำนาจที่จะล้มล้างการปฏิบัติที่มีอยู่ทั่วไปต่างๆแห่งความศรัทธาและที่จะเปลี่ยนความโศกเศร้าของการอดอาหารไปสู่ความยินดีของงานเลี้ยง[201]

2:18 เราไม่รู้ว่าทำไมพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมา “กำลังถืออดอาหาร” บางทีมันเป็นเพราะว่าท่านอยู่ในคุกหรือบางทีมันเป็นการแสดงออกถึงการกลับใจใหม่ที่ถูกรื้อถอนมาเพื่อจะเร่งการมาของอาณาจักรของพระเจ้า พวกฟาริสีอดอาหารสัปดาห์ละสองครั้งคือวันจันทร์และวันพฤหัสบดี (เปรียบเทียบ ลก. 8:12).[202] งานเลี้ยงของเลวีอาจได้เกิดขึ้นในหนึ่งในวันเหล่านี้ พวกสาวกของพระเยซูจะต้องได้ออดอาหาร (เปรียบเทียบ มธ. 6:16-18) แต่เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้ถือรักษาการอดอาหารพิเศษที่พวกเขาฟาริสีได้ถือรักษา[203]

2:19-20 พระเยซูตอบสนองด้วยคำอุปมาที่ซึ่งพระองค์ทรงเป็น “เจ้าบ่าว” และพวกสาวกของพระองค์เป็นเพื่อนๆ (“ผู้ปรนนิบัติ”) “ของเจ้าบ่าว” (เปรียบเทียบ ยน. 3:29) พระเยซูจำต้องมาผูกพันกับอิสราเอลเจ้าสาวของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ การเปรียบเทียบถึงพระเมสสิยาห์ในฐานะเจ้าบ่าวอาจไม่เป็นที่รู้จักท่ามกลางพวกยิว ณ เวลานั้น[204] งานเลี้ยงแต่งงานดูเหมือนจะอยู่ห่างแคว่เวลาอันสั้น พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวว่ามันจะเกิดขึ้นหลังจากการตายและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระเมสสิยาห์และหลังจากความทุกข์ลำบาก เจ้าบ่าวคงจะได้ละเพื่อนๆของพระองค์และเจ้าสาวของพระองค์ก่อนงานเลี้ยง ในฐานะที่พวกเขายังคงอยู่ด้วยกัน พวกเขาสามารถและยินดีได้-ไม่โศกเศร้าซึ่งการอดอาหารแสดงถึง ธรรมเนียมของยิวยกเว้นเพื่อนของเจ้าบ่าวจากพันธะทางศาสนาบางอย่าง

รวมถึงการเข้าร่วมในการอดอาหารประจำสัปดาห์[205] นี่เป็นการพูดเป็นนัยครั้งแรกของพระเยซูถึงการสิ้นพระชนม์ที่กำลังมาของพระองค์ในพระกิตติคุณของมาระโก[206]

2:21-22 คำอุปมาอีกสองเรื่องทำให้ชัดเจนว่าทำไมการอดอาหารไม่เหมาะสมสำหรับพวกเขาสาวกของพระเยซูในตอนนั้น[207] ไม่เพียงแต่เวลานั้นผิดเท่านั้น แต่ยุคของพระเมสสิยาห์ที่พระเยซูจะนำมาจะทำให้รูปแบบตามธรรมเนียมเก่าแก่ต่างๆของลัทธิยิวซึ่งรวมถึงฟาริสีนิยมนั้นล้าสมัย ลัทธิยิวจะ “เก่า” และพระเยซูจะจัดตั้งรูปแบบ “ใหม่” แห่งอาณาจักรของพระเจ้าในโลกที่จะคล้ายกับเสื้อผ้าใหม่ (เปรียบเทียบ ฮบ. 8:13) ซึ่งก็คืออาณาจักรของพระเมสสิยาห์

“เสื้อผ้า” เป็นสัญลักษณ์ของการปกคลุมสภาพที่บาปของมนุษย์ในการใช้ของพันธสัญญาเดิม (เช่น ปฐก.3:21; อสย.61:10) พวกยิวจะต้องทิ้ง “เสื้อผ้าเก่า” แห่งยุคของโมเสสและสวมใส่ “เสื้อผ้าใหม่” แห่งยุคของพระเมสสิยาห์ ลัทธิยิวนั้นจะแข็งและไม่ยืดหยุ่นอีกด้วยเนื่องจากธรรมเนียมต่างๆที่ได้ปกคลุมมัน เหมือนหนังแพะเก่าที่เก็บเหล่าอู้งุ่น อาณาจักรของพระเยซูไม่สามารถปฏิบัติกรภายในข้อจำกัดเหล่านั้นได้ มันจะเป็นพาหนะใหม่และยืดหยุ่นกว่าสำหรับการนำความยินดี (“เหล่าอู้งุ่นใหม่”) มาสู่มนุษยชาติ

คำอุปมาแรกของสามคำอุปมาเหล่านี้อาจตรงประเด็นกับพวกเขาสาวกของยอห์นมากกว่าเนื่องจากว่าพวกเขาคาดหวังถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังมา พระเยซูอาจได้มุ่งคำอุปมาที่สองและสามไปยังพวกฟาริสีมากกว่าเนื่องจากว่าพวกเขาต้องการที่จะถือรักษาการปฏิบัติที่เคร่งครัดต่างๆของลัทธิยิวที่ตอนนี้เก่าแก่และไม่ยืดหยุ่น

4. การโต้เถียงเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต 2:23-3:6

เหตุการณ์ที่คงอยู่สองเหตุการณ์เกี่ยวกับการต่อต้านจากพวกผู้นำทางศาสนาได้เกิดขึ้นและเกี่ยวข้องกับ การถือรักษาวันสะบาโต ในกรณีแรก พวกฟาริสีต่อต้านพระเยซูสำหรับการอนุญาตให้พวกเขาสาวกของพระองค์ที่จะทำบางสิ่งที่พวกเขาถือว่าบาป ในกรณีที่สอง พวกเขาต่อต้านพระองค์สำหรับการทำบางสิ่งด้วยพระองค์เองที่พวกเขาคัดค้าน

การเค็ดรวงข้าวในวันสะบาโต 2:23-28 (เปรียบเทียบ มธ. 12:1-8; ลก. 6:1-5)

2:23-24 พวกเขาสาวกของพระเยซูทำบางสิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสอนุญาตเมื่อพวกเขาเค็ดรวงข้าวสาลีหรือบาร์เลย์ (ฉธบ. 23:25) อย่างไรก็ตาม โดยการทำมันในวันสะบาโตพวกเขาก็ได้ละเมิดการตีความตามธรรมเนียมของฟาริสีเกี่ยวกับธรรมเนียมบัญญัติ พวกฟาริสีสอนว่าที่จะทำสิ่งที่พวกเขาทำก็ ก่อตั้งการเก็บเกี่ยว การนวดและการสีร่อนและนั่นเป็นงานที่ต้องห้ามในวันสะบาโต (อพย. 20:10).[208]

“การอ้างอิงนี้ถึงการปลูกข้าวโพดเป็นข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนเดียวในพระกิตติคุณสัมพันธ (เปรียบเทียบ 6:39) ที่พันธกิจนี้ครอบคลุมอย่างน้อยหนึ่งปี เหตุการณ์นี้ต้องได้เกิดขึ้นในสองสามสัปดาห์ หลังจากปีศาจคือตั้งแต่เมษายนจนถึงการเริ่มต้นของมิถุนายน”[209]

2:25-26 เหตุการณ์ที่พระเยซูอ้างอิงถึงอยู่ใน 1 ซามูเอล 21:1-6 มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่จะ อ้างอิงว่า “อาบียาซาร์” เป็น “มหาปุโรหิต” ในตอนนั้น นี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับพันธสัญญาเดิม เนื่องจากว่า *อาหิเมเลค* บิดาของอาบียาซาร์เป็นมหาปุโรหิตในตอนนั้นตามผู้เขียน 1 ซามูเอล ทางแก้ไขที่ดีที่สุดต่อปัญหานี้ดูเหมือนจะเป็นว่าพระเยซูอ้างอิงถึงอาบียาซาร์เพราะว่าเขาเป็นปุโรหิต อันเป็นที่รู้จักกันดีกว่าในรัชกาลของดาวิด วลี “ในสมัยของ” หรือ “ในยุคของ” บางทีหมายถึง “ระหว่างช่วงเวลาของ” มากกว่า “ระหว่างการเป็นมหาปุโรหิตของ”[210]

“เป็นไปได้ว่าทั้งบิดาและบุตรชายมีชื่อทั้งสอง (1 ซมอ. 22:20; 2 ซมอ. 8:17; 1 พศด. 18:16) อาบียาซาร์ถูกอ้างอิงแม้ว่าทั้งสองได้เกี่ยวข้อง”[211]

ประเด็นของพระเยซูคือสิ่งนี้: อย่างที่พวกฟาริสีได้ตีความมันอย่างผิดๆนั้น ดาวิดได้ละเมิดธรรมเนียมบัญญัติโดยการทานขนมปังที่พวกปุโรหิตเท่านั้นจะต้องทาน อย่างไรก็ตาม เขาสามารถทำอย่างนั้นได้เพราะว่าคนของ ดาวิดนั้นมีความจำเป็น อีกครั้งหนึ่ง ความผิดเป็นเรื่องราวของการตีความแบบฟาริสีที่ผิดไม่ใช่การละเมิด แท้จริงของธรรมเนียมบัญญัติ อีกตัวอย่างหนึ่งของการละเมิดตัวอักษรของธรรมเนียมบัญญัติเพื่อจะรักษาวิญญาณของมันคือการที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ให้การอนุญาตแก่คนอิสราเอลผู้ไม่สะอาดที่จะทานปัสกา (2พศด.30:18-20) พระเจ้าไม่คัดค้านสิ่งนั้นเช่นกัน

“... ใจความของข้อโต้แย้งก็คือว่าข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ไม่ประณามดาวิดสำหรับการกระทำของท่านแสดงให้เห็นว่าความไม่ยึดหยุ่นที่ซึ่งพวกฟาริสีตีความธรรมเนียมบัญญัติที่เป็นพิธีกรรมนั้นไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ และไม่ใช่ว่าเป็นการเข้าใจที่เหมาะสมถึงธรรมเนียมบัญญัติเองอีกด้วย”[212]

การอธิบายอีกอย่างหนึ่งของการกระทำของดาวิดก็คือว่าพระเจ้าอนุญาตมันเนื่องจากความเร่งด่วนของสถานการณ์ของท่านและที่พระเยซูอ้างว่าภารกิจของพระองค์ก็เร่งด่วนเช่นกัน[213] มุมมองที่สามก็คือว่า ดาวิดสามารถละเมิดธรรมเนียมบัญญัติได้เพราะว่าท่านเป็นผู้รับเจิมของพระเป็นเจ้าและดังนั้นที่อยู่เหนือธรรมเนียมบัญญัติและพระเยซูสามารถละเมิดธรรมเนียมบัญญัติได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รับเจิมของพระเป็นเจ้า

พวกฟาริสีล้มเหลวในสองแง่ หนึ่ง พวกเขาไม่แยกแยะว่าธรรมเนียมบัญญัติไหนสำคัญกว่า การตอบสนองต่อความจำเป็นแท้จริงของมนุษย์นั้นสำคัญกว่าการละเว้นจากงานในวันสะบาโต

“ความจำเป็นของมนุษย์เป็นธรรมเนียมบัญญัติที่สูงกว่าพิธีกรรมทางศาสนา”[214]

ประการที่สอง พวกเขาไม่ตระหนักว่าพระเยซูเป็นผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมของพระเป็นเจ้าที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าจะเสด็จมา: บุตรของดาวิด มาระโกไม่ได้ใช่อ้างอิงอย่างเต็มที่ที่มัทธิวได้อ้างอิงว่าพระเยซูได้ชื่อว่าผู้หนึ่ง **ที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหาร** ได้มา (มธ. 12:6) การเน้นของมาระโกไม่ใช่อยู่ที่พระเยซูในฐานะกษัตริย์มากเท่ากับอยู่ที่พระเยซูในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมของพระเป็นเจ้า ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้า พระเยซูมีสิทธิที่จะจัดเตรียมสำหรับความจำเป็นทางกายภาพของพวกสาวกของพระองค์-แม้ว่านั่นหมายถึงการละเมิดธรรมเนียมที่ควบคุมการนมัสการทางพิธีกรรม

2:27-28 พวกฟาริสีทำให้วันสะบาโตเป็นเสื่อของผู้ป่วยโรคจิตที่ขัดขวางพวกยิวแม้ว่าพวกยิวยอมรับว่ากิจกรรมที่ช่วยชีวิตบางอย่างเข้าแทนที่การถือรักษาวันสะบาโต[215] พระเยซูชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าให้วันสะบาโตเป็นของประทานที่ดี “สำหรับมนุษย์” พระองค์ได้ออกแบบมันมาเพื่อจะทำให้ประชากรของพระองค์เป็นอิสระจากการทำงานที่ไม่หยุดหย่อนและที่จะให้การพักผ่อนแก่พวกเขา การถือรักษาวันสะบาโตจำเป็นต้องมีความยืดหยุ่นพอเพื่อจะรับรองการส่งเสริมสวัสดิภาพของมนุษย์ ประเด็นของพระเยซูก็เป็นดังต่อไปนี้

“ใครก็ตามสามารถละเมิดวันสะบาโตเพื่อจะตอบสนองต่อความจำเป็นที่สมเหตุสมผลของมนุษย์ที่การถือรักษาวันสะบาโตนั้นจะไม่ตอบสนองได้”[216]

“หลักการก็คือว่าวันสะบาโตเป็นแค่วิธีสู่เป้าหมาย นั่นคือสิ่งดีของมนุษย์”[217]

“เนื่องจากวันสะบาโตถูกสร้างเพื่อมนุษย์ ผู้ที่เป็นพระเป็นเจ้าของมนุษย์...มีสิทธิอำนาจที่จะกำหนดกฎและการใช้ของมัน”[218]

มาระโกเท่านั้นบันทึกว่า“วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต” (ข้อ 27)หนึ่งในความเป็นห่วงของพระองค์ในพระกิตติคุณนี้คือสวัสดิภาพของมนุษยชาติ

“หลักการเบื้องหลังทั้งหมดที่พระเจ้าสั่งการในธรรมบัญญัติของพระองค์เกี่ยวกับวันสะบาโตก็คือมันจะเป็นพรสำหรับมนุษย์”[219]

“ผู้ซึ่งขาดสุดท้ายในการใช้ของทุกสิ่งคือความรักและไม่ใช้ธรรมบัญญัติ”[220]

เนื่องจากว่าในพันธสัญญาเดิมนั้น วันสะบาโตเป็น “วันของพระเป็นเจ้า” ในแง่ที่พิเศษถ้อยแถลงของมาระโกเกี่ยวกับพระเยซูในข้อที่28ระบุว่าพระองค์เป็นพระเจ้าอีกครั้งสำหรับผู้อ่าน [221] พระเยซูมีสิทธิที่จะกำหนดวิธีที่ผู้คนใช้วันสะบาโต อย่างไรก็ดีอ้างอิงไปก่อนหน้านี้ ก็มีคำถามเกี่ยวกับว่าถ้อยคำในข้อนี้เป็นถ้อยคำของพระเยซูหรือของมาระโกกันแน่ (เปรียบเทียบ ข้อ 10)

“... เอกซุซิวา [สิทธิอำนาจ] ของพระเยซูสำแดงมันเองตรงข้ามกับธรรมเนียมของรับบี
ลำดับชั้นทางศาสนาและธรรมเนียมของวิหาร สำคัญที่สุดนี้คือการตีความวันสะบาโตใหม่
ของพระเยซู...”[222]

“พระคริสต์ไม่ได้ถือสิทธิ์เสรีภาพของพระองค์ที่จะละเมิดกฎวันสะบาโต แต่ตรงกันข้าม
พระองค์ป่าวประกาศคุณสมบัติของพระองค์ที่จะตีความกฎนั้น”[223]

“ด้วยถ้อยคำนี้มาระโกทำให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจชัดเจนถึงประเด็นทางศาสนศาสตร์ของ
ส่วนนี้ สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อว่าพวกเขาจะเข้าใจความมีเกียรติแท้ของพระเยซู:
พระองค์ทรงเป็นเจ้าของเป็นนายแห่งวันสะบาโต”[224]

ผู้เขียนคนหนึ่งแสวงหาที่จะพิสูจน์ว่าพันธสัญญาใหม่สอนการถือรักษาวันสะบาโตสำหรับคริสเตียน
[225] ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพันธสัญญาใหม่ทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ รม. 7:4; 10:4; 14:5; กท. 4:10-11)

นี่เป็นหนึ่งในเจ็ดเหตุการณ์ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกที่ซึ่งพระเยซูมีความขัดแย้งกับพวกผู้นำทางศาสนา
เกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต แผนภูมิข้างล่างลงลายชื่อเหตุการณ์เหล่านั้นในลำดับตามลำดับเวลาที่
เป็นไปได้

ความขัดแย้งเกี่ยวกับวันสะบาโต				
เหตุการณ์	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
พวกสาวกเด็กรวงข้าวในกาลิลี	12:1-8	2:23-28	6:1-5	
พระเยซูรักษาคคนเป็นอัมพาต ณ สระสิโลอัมในเยรูซาเล็ม				5:1-18
พระเยซูรักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบในคาเปอร์นาอุม	12:9-14	3:1-6	6:6-11	
พระเยซูอ้างอิงถึงพวกยิวที่เข้าสู่หนัดในวันสะบาโต				7:22-23
พระเยซูรักษาคคนตาบอดแต่กำเนิดในเยรูซาเล็ม				9:1-34
พระเยซูรักษาหญิงหลัง โกงในยูเดีย			13:10-17	
พระเยซูรักษาชายที่เป็น โรคบวมน้ำในเพอเรีย			14:1-6	

การรักษาในวันสะบาโต 3:1-6 (เปรียบเทียบ มธ. 12:9-14; ลก. 6:6-11)

เหตุการณ์ดังต่อไปนี้แสดงถึงสิทธิอำนาจสิทธิขาดของพระเยซูเหนือวันสะบาโต นี่เป็นเหตุการณ์สุดท้ายในชุดนี้ของเรื่องราวความขัดแย้งในส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ บทที่ 12) มันจัดเตรียมจุดสูงสุดในส่วนนี้ของการบรรยายของมาระโก

3:1-2 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันสะบาโตที่แตกต่างกับ “วันสะบาโต” ที่เพิ่งบรรยายไว้ใน 2:23-28 (เปรียบเทียบ ลก. 6:6) สถานที่ของธรรมศาลานี้ก็ไม่สำคัญ คำกรีก *เซไรโน* (“มือลึบ”) บ่งบอกว่าชายคนนั้นไม่สามารถใช้มือของเขาได้ (เปรียบเทียบ 4:6; 5:29; 9:18; 11:20-21) พวกเขาฟาริสีได้เฝ้าดูพระเยซูต่อไปเพื่อจะ “กล่าวหาพระองค์” (2:23; 3:6) แทนที่จะประเมินการอ้างของพระองค์อย่างจริงจัง พวกเขาส่วนใหญ่มองหาโอกาสที่จะทำให้พระองค์เสียชื่อเสียง ที่นี่พวกเขาพบโอกาสที่จะกล่าวหาพระองค์ด้วยความผิดสถานหนักในอิสราเอลนั่นคือการละเมิดวันสะบาโต (อพย. 31:14-17)

3:3-4 แทนที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง พระเยซูก็กระตุ้นความขัดแย้งขึ้น พระองค์ทำอย่างนั้นเพื่อจะสอนบทเรียนแก่พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ คำถามของพระองค์ตั้งประเด็นของการถือรักษาวันสะบาโตจากระดับของสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายระดับของสิ่งที่เป็ศิลปะกรรม สิ่งที่เป็นศิลปะกรรมคือสิ่งที่มีมนุษยธรรม^[226] สำหรับพระเยซูที่จะไม่รักษาชายคนนั้นคงได้เป็นการละเมิดจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับวันสะบาโตนั่นคือ ที่จะนำพระพรไปยังประชาชน (เปรียบเทียบ ยก. 4:17) ยิ่งกว่านั้นโดยการรักษาชายคนนั้น “ในวันสะบาโต” พระเยซูก็ทำสิ่งที่ “ดี” ในขณะที่พวกเขาฟาริสีก็ทำสิ่งที่ “ชั่ว” โดยการพยายามที่จะทำให้พระองค์ติดกับดัก

“พระองค์ ได้ดำเนินอย่างก้าวที่จะช่วยชีวิตของชายที่นำเวหนานี้ พวกเขาได้คิดเกี่ยวกับวิธีแห่งการฆ่าพระองค์”^[227]

“แต่พระเยซูไม่สามารถที่จะรอและทำการรักษาของพระองค์ในวันธรรมดาหรือ? ถ้าจะรอคอยคงได้ละความประทับใจที่จ้องอย่างสิ้นเชิงต่อประชาชน—ราวกับว่ามันผิดกฎอย่างสิ้นเชิงที่จะรักษาในวันสะบาโต นี่เป็นความผิดพลาดที่พระเยซูต้องการที่จะกำจัด”^[228]

มาระโกเท่านั้นเขียนว่าพวกผู้วิจารณ์นั้นเจียบบางที่เพื่อจะอธิบายถึงความผิดของพวกเขา

3:5 อย่างไรก็ตาม โยชนันแล้ว พระเยซูกำลัง “มองไปรอบๆ” หาใครคนหนึ่งที่จะตอบคำถามของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 34; 5:32; 9:8; 10:23; 11:11) การแสดงออกนี้ก็ค่อนข้างบ่อยในพระกิตติคุณที่สอง มันปรากฏครั้งเดียวในที่อื่นใน ลูกา 6:10 เป็นที่ชัดเจนว่าเปโตรได้ระลึกถึง “การมองไปรอบๆ” ของพระเยซูและสื่อสารสิ่งเหล่านี้แก่มาระโกว่าเป็นการบ่งชี้ที่สำคัญถึง “การมองหา” *การตอบสนองที่เหมาะสมจากประชาชนของพระองค์*

นี่เป็นที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ที่ผู้เขียนกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงพระพิโรธ (คำกรีก *ออเก* ซึ่งอธิบายถึงนิสัยที่มั่นคงเป็นระเบียบแห่งความคิด) นี่เป็นกรณีของความเดือดดาลที่ชอบธรรมต่อหน้าความชั่วที่ไม่กลับใจ “ความแข็งกระด้าง [ตามตัวอักษรคือ “การทำให้แข็งกระด้าง”] ของใจ” (คำกรีก *โพโรเซ*) สามารถหมายถึง “ความมืดบอด” อีกด้วย (เปรียบเทียบ รม.11:25;อพ. 4:18).^[229] นี่เป็นเรื่องราวเดียวของการอัศจรรย์ที่บันทึกความสงสารของพระเยซูที่มีต่อเปาเปาแห่งพระพิโรธของพระองค์ กาลของคำกรีกบ่งบอกว่าพระเยซูทรงพระพิโรธชั่วขณะ (กาลอดีต) แต่ท่าทีแห่งความสงสารของพระองค์นั้นคงเส้นคงวา (กาลปัจจุบัน) การอ้างอิงต่างๆถึงอารมณ์ต่างๆของพระเยซูก็แปลกต่อพระกิตติคุณของมาระโก สิ่งเหล่านั้นแสดงถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์

“การกระทำของพระเยซูก็สอดคล้องกับความรักและความเมตตาของพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบในฐานะมนุษย์แท้ พระเยซูก็ประสบกับอารมณ์แบบมนุษย์ตามปกติ ท่ามกลางอารมณ์เหล่านั้นก็คือความโกรธเช่นเดียวกับความโศกเศร้าต่อบาปที่ผู้อื่น ใน ปฏิกริยาของพระองค์ต่อการปฏิเสธที่เฉื่อยชาของพวกฟาริสีที่จะตอบสนองต่อความจริงซึ่ง ก็คือพระคริสต์ที่บังเกิดเป็นมนุษย์ก็เปิดเผยถึงคุณลักษณะของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของเรา^[230]

“ความบาปของคนบาปก็ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเยซูคริสต์อย่างมาก และวิธีที่จะ โกรธและไม่บาปคือที่จะ โกรธต่อบาปอย่างที่พระคริสต์ได้โกรธ”^[231]

“การต่อต้านของพวกเขา [พวกฟาริสี] ขึ้นอยู่กับความเข้าใจผิดโดยพื้นฐาน-การไร้ความสามารถหรือการปฏิเสธที่จะเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นตัวแทนในยุคสุดท้ายของพระเจ้าที่เสรีภาพสิทธิ์ขาดของพระองค์เกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติและธรรมเนียมเกิดจากข้อเท็จจริงนั้น”^[232]

เนื่องจากว่าพระเยซูไม่ได้ใช้สิ่งใดแต่ใช้ถ้อยคำของพระองค์ที่จะรักษา พวกศัตรูของพระองค์ก็ไม่สามารถกล่าวหาพระองค์ถึงการทำงานในวันสะบาโตได้ งานที่สร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ในโอกาสนี้ทำให้ระลึกถึงงานของพระองค์ในการสร้างโลก (ปฐมก. 1) พวกฟาริสีควรได้ทำการเชื่อมโยงนั้นและนมัสการพระเยซูในฐานะพระเจ้า

“ดังนั้นเมื่อพระเยซูในฐานะบุตรมนุษย์ป่าวประกาศว่าพระองค์เองเป็นเจ้าของวันสะบาโต...พระองค์ก็ทักท้อสิทธิอำนาจที่ซึ่งวันสะบาโตได้ถูกจัดตั้งโดยพระเจ้าผู้สร้าง

“การจัดการสิทธิ์ขาดนี้ต่อวันสะบาโตเป็นแบบฉบับของการทำทนายต่างๆของพระเยซูที่มีต่อธรรมเนียมของรับบีโดยรวม การทำทนายเช่นนั้นส่วนใหญ่พบได้ ณ ตอนเริ่มต้นและตอนสรุปของมาระโกราวกับที่จะบ่งบอกว่าตั้งแต่ตอนต้นจนถึงตอนจบนั้นยาแก้พิษต่อ ‘เชื้อของพวกฟาริสี’ (8:15) ก็คือ *เอ็กซูซิอา* [สิทธิอำนาจ] ของพระเยซู พระองค์ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของความบริสุทธิ์

โดยการสัมผัสและการชำระคนโรคเรื้อน (1:40-45) และโดยการสมาคมกับพวกคนบาปและพวกคนเก็บภาษี (2:13-17) พระองค์ตั้งประเด็นของการชำระให้บริสุทธิ์โดยการละเมิดอาหารต้องห้ามในการอดอาหาร (2:18-22) และโดยการทานด้วยมือที่ไม่ได้ล้าง (7:1-23) ให้เป็นคำถาม พระองค์ฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งงานในคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับการหย่าร้าง (10:1-12) และพระองค์ปฏิเสธพวกธรรมจารย์อย่างเปิดเผย (12:38-40) ในคำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด พระองค์ก็ทักท้วงเอาความยิ่งใหญ่เหนือกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอลผู้ซึ่งตาม 2 ซามูเอล 7:14 นั้นจะเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์ (12:35-37)”[\[233\]](#)

3:6 ข้อนี้เป็นจุดสูงสุดของส่วนการเผชิญหน้าทั้งหมดนี้ (2:1-3:6) เมื่อถูกเผชิญหน้าด้วยข้อโต้แย้งต่างๆ และการกระทำต่างๆ ที่โหม่นมัวที่สุดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู พวกฟาริสีก็เลือกที่จะปฏิเสธสิ่งเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น แทนที่จะละพระเยซูไว้ตามคำพัง พวกเขาคำเนินขั้นตอนเพื่อจะฆ่าพระองค์ เมื่อเรื่องราวพระกิตติคุณเปิดเผย มันก็ชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่าพวกศัตรูของพระเยซูต่อต้านพระองค์เพราะว่าพระองค์จัดตั้งการคุกคามต่อสิทธิอำนาจของพวกเขา แรงจูงใจนั้นก็ชัดเจนที่นั่นเช่นกัน เพราะว่า “พวกเฮโรด” เป็นผู้สนับสนุนของสิทธิอำนาจของโรมันเหนือปาเลสไตน์ ด้วยกันนั้นพวกฟาริสีและพวกเฮโรด “กล่าวว่าพระองค์อาจเป็นอิทธิพลทางการเมืองที่ก่อความไม่สงบในปาเลสไตน์”[\[234\]](#) สองกลุ่มนี้มีความเหมือนกันเล็กน้อยยกเว้นศัตรูของพวกเขา นั่นคือพระเยซู

นี่เป็นการอ้างอิงที่ชัดเจนแรกของมาระโกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พวกศัตรูของพระเยซูได้ตัดสินใจที่จะ “ทำลายพระองค์” พวกเขาแค่ต้องการที่จะวางแผนว่าทำอะไร โดยไม่คำนึงถึงการคัดค้านของพวกเขามีต่อพระเยซูที่ทำงานในวันสะบาโต พวกเขาก็ไม่สนใจที่จะวางแผนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในวันนั้น จากมุมมองของพวกเขา ถ้อยคำและงานของพระองค์ทำลายการเข้าหาทั้งสิ้นของพวกเขาถึงธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งก็คือ “ความศรัทธา” ภายนอกของพวกเขาและการกระทำของพวกเขา

การตัดสินใจนี้ของพวกศัตรูของพระเยซูที่จะฆ่าพระองค์ก็จัดตั้งจุดเปลี่ยนในการบรรยายของมาระโก มันเป็นหมุดหลักฐานที่กระทบพันธกิจของพระเยซูตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

III. พันธกิจภายหลังในกาลิลีของผู้รับใช้ 3:7- 6:6

มีความคล้ายกันทางโครงสร้างบางอย่างระหว่าง 1:14-3:6 และ 3:7-6:6 ในการบรรยายของมาระโก การเริ่มต้นและการจบของสองส่วนนี้ก็คล้ายกัน ส่วนแรกบรรยายถึงพันธกิจของพระเยซูในกาลิลีก่อนที่พวกผู้นำทางศาสนาได้ตัดสินใจที่จะฆ่าพระองค์ และส่วนที่สองแสดงถึงพันธกิจของพระเยซูหลังจากการ

ตัดสินใจนั้น การตัดสินใจนั้นเป็นพื้นฐานสำหรับการแบ่งพันธกิจในกาลิลีของพระเยซูไปสู่ระยะเริ่มแรก และภายหลัง

ก. การขยายออกแห่งพันธกิจของพระเยซู 3:7-19

ส่วนนี้คล้ายกับ 1:14-20 ในแง่ที่ว่ามันบันทึกการอธิบายโดยทั่วไปถึงพันธกิจของพระเยซู (ข้อ 7-12) และการเรียกสาวกมากขึ้นของพระองค์ (ข้อ 13-19)

1. พันธกิจของพระเยซูต่อฝูงชน 3:7-12 (เปรียบเทียบ มธ. 12:15-21)

ส่วนนี้แนะนำพันธกิจต่อไปของพระเยซูในกาลิลีที่ตามหลังการตัดสินใจของพวกเขาผู้นำทางศาสนาที่จะฆ่าพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:14-15; 2:13) มันจัดเตรียมรายละเอียดมากขึ้นกว่าเรื่องราวที่คล้ายกันในมัดทิธ

3:7-8 “ทะเล” ที่ซึ่งพระเยซู “ถอนตัว” จากคือทะเลกาลิลี พระองค์ไปที่นั่นแทนที่จะไปบริเวณต่างๆที่อยู่ทางใต้ไกลออกไปมากขึ้นที่ที่มันคงง่ายมากขึ้นสำหรับพวกศัตรูของพระองค์ที่จะรบกวนพระองค์ พระองค์ได้ถอนตัวเนื่องจากการวางแผนที่จะฆ่าพระองค์ของพวกเขาผู้นำทางศาสนา (มธ. 12:15)

มาระโกใส่พวกเขาไว้ในตำแหน่งการเน้นแรกในคัมภีร์ พวกเขาได้แบ่งปันการแตกแยกของพระเยซูกับพวกเขาผู้นำทางศาสนา พวกเขาจะเป็นเป้าแห่งการเตรียมของพระองค์สำหรับพันธกิจในอนาคตเนื่องจากการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระเยซู

มาระโกบรรยายถึงหลายคนที่มาหาพระเยซูจากทั่วปาเลสไตน์ของยิว “เยรูซาเล็ม” อยู่ใน “ยูเดีย” ไปทางใต้[235] “อิดูเมอา” ที่ถูกเอ่ยที่นั่นเท่านั้นในพันธสัญญาใหม่ก็เป็นเขตแดนของคนเอโดมเก่าที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของยูเดีย ผู้คนมาจากด้านตะวันออกของแม่น้ำ “จอร์แดน” อีกด้วย (เพื่อเรียและทศบุรี [236]) และจากชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียนจนถึงชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือ (“ดินแดนรอบเมืองไทระและเมืองไซดอน”) มันน่าสนใจที่ว่าสถานที่เหล่านี้จัดตั้งบางสิ่งของโครงร่างของพระกิตติคุณนี้ พระเยซูรับใช้ครั้งแรกในกาลิลี (บทที่ 1-6) จากนั้นในเมืองไทระ ไซดอน และทศบุรี (บทที่ 7) และสุดท้ายในเยรูซาเล็ม (บทที่ 10-16).[237] อย่างน่าสังเกตแล้ว ที่ขาดไปก็คือผู้คนจากสะมาเรียซึ่งเป็นดินแดนของบรรดาผู้ทำลายภาพพจน์ของคนยิวที่ได้แยกจากคนยิวคนอื่นๆ

3:9-10 พระเยซูกล่าวต่อฝูงชนจาก “เรือ” ลำเล็กๆ (คำกรีก *พลอยอารีออน* ไม่ใช่เรือหาปลาแต่เป็นเรือแจวหรือเรือพาย) ในทะเลสาบเมื่อพวกเขา “เบียดเสียด” พระองค์มากเกินไป เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาทำให้เรือลำเล็กนี้สะควกเมื่อใดก็ตามที่พระเยซูกล่าวต่อฝูงชนจากชายฝั่ง ถ้าพระองค์จำเป็นที่จะถอยหลังจากพวกเขา พระองค์คงต้องมีสถานที่ที่จะล่าถอย บางทีมาระโกอ้างอิงรายละเอียดนี้เพื่อจะเน้นถึงจำนวนที่มากของฝูงชนผู้ได้ติดตามพระเยซู ยิ่งกว่านั้นมันแสดงถึงความเต็มใจของพระเยซู

ที่จะปรับการนำเสนอของพระองค์ต่อความจำเป็นของผู้ฟังของพระองค์ บางที “ชาวประมงที่ยิ่งใหญ่” คือเปโตรเป็นสาเหตุสำหรับคำอธิบายนี้

ฝูงชนดูเหมือนจะมีความสนใจเล็กน้อยในการนมัสการพระเยซูในฐานะพระเจ้า แต่พวกเขากระตือรือร้นที่จะรับเอาผลประโยชน์ทางกายภาพจากพันธกิจของพระองค์ ผลประโยชน์เหล่านี้พระเยซูมอบแก่พวกเขาอย่างมีพระคุณ

3:11-12 เหมือนแต่ก่อนนั้น พระเยซูดำเนินการที่จะจับผีต่อไป พระองค์ห้ามพวกเขาที่จะเปิดเผยอัตลักษณ์ของพระองค์อีก จงสังเกตว่าพวกปีศาจรู้เกี่ยวกับตรีเอกภาพ[238] การกระทำของพระเยซูคงได้กระตุ้นให้ผู้คนที่เชื่อโยงชื่อเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” กับด้านทางกายภาพต่างๆแห่งพันธกิจของพระเยซูเกือบสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 1:34) ยิ่งกว่านั้น โดยวิธีนี้พระเยซูก็ยับยั้งการควบคุมเหนือการเปิดเผยพระองค์เองของพระองค์และความคืบหน้าแห่งภารกิจของพระองค์มากขึ้น บางทีพระองค์ไม่ต้องการให้ผู้คนที่เชื่อโยงพระองค์กับพวกปีศาจเหล่านี้อีกด้วย

แนวคิดที่ว่าพระเยซูทำให้พวกปีศาจเจ็บเพราะว่าพวกมันแสวงหาที่จะควบคุมพระองค์โดยการใช้พระนามของพระองค์และด้วยวิธีนั้นก็ได้รับอำนาจเหนือพระองค์นั้นดูเหมือนไม่น่าจะเป็นไปได้สำหรับข้าพเจ้า[239] แน่แน่นอนว่าในขณะที่ความขัดแย้งกับอำนาจของปีศาจเป็นหัวข้อในพระกิตติคุณของมาระโก พวกปีศาจก็ไม่มีอำนาจเหนือพระเยซูเพียงเพราะว่ารู้จักพระนามของพระองค์ นี่เป็นไสยศาสตร์ของคนต่างชาติ

“การกล่าวยอมรับแรกสุดของการเป็นพระบุตรดูเหมือนจะได้มาจากพวกวิญญาณชั่วผู้รู้จักพระเยซูดีกว่าพระองค์เป็นที่รู้จักโดยพวกสาวกของพระองค์เอง”[240]

2. การเลือกสาวก 12 คนของพระเยซู 3:13-19 (เปรียบเทียบ ลก. 6:12-16)

การเลือกสาวก 12 คนของพระเยซูจากท่ามกลางผู้ติดตามหลายคนของพระองค์ก็จัดตั้งความก้าวหน้าที่สำคัญในพันธกิจของพระองค์ ชายเหล่านี้จะเป็นผู้รับประโยชน์หลักแห่งการอบรมของพระองค์สำหรับการเป็นผู้นำที่จะดำเนินการกิจของพระองค์ แผนการที่จะเอาชีวิตของพระองค์ไปก็ทำให้การอบรมพวกสาวกนั้นจำเป็น

3:13 สถานที่แน่นอนของเหตุการณ์นี้ก็ไม่แน่นอน บางทีมันเป็นที่ใดที่หนึ่งในกาลิลีเนื่องจากว่าส่วนนี้ทั้งหมดบรรยายถึงพันธกิจของพระเยซูที่นั่น (1:14-6:6ก) แรกสุดพระเยซูได้เรียกพวกสาวกของพระองค์ที่จะร่วมกับพระองค์ จากนั้นจากกลุ่มที่ใหญ่ขึ้นนั้น พระองค์ได้เลือกชาย 12 คนเป็นอัครทูต (ลก. 6:13) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเลือกอัครทูต 12 คนเพื่อการเป็นผู้นำเหนือ 12 เผ่าของอิสราเอลในการปกครองแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ (มธ. 19:28) ในแง่ของการปฏิเสธพระเยซู

ของอิสราเอล พวกเขา ก็กลายเป็นส่วนสำคัญของคริสตจักรซึ่งพันธสัญญาใหม่ไม่เคยอ้างอิงถึงว่าเป็น “อิสราเอลใหม่”^[241] ที่เป็นคำศัพท์ที่บรรดานักศาสนศาสตร์เชิงพันธสัญญาได้ประยุกต์ใช้กับคริสตจักรที่ได้สร้างความสับสนที่รุนแรงในความคิดของนักศึกษาพระคัมภีร์หลายคน

“...จากยอเดาซึ่งเป็นมโนภาพที่เตือนความทรงจำถึงการเรียกของพระยาเวห์ต่อโมเสสบนภูเขาซีนาย (อพย. 19:20) พระเยซูก็เรียกสาวกสิบสองคนอย่างลึทธิขาดไปสู่ชุมชนใหม่ (มก. 3:13-19) และสู่ภารกิจที่พบได้ในความสัมพันธ์กับพระองค์เอง (‘ให้อยู่กับพระองค์’ ข้อ 14) พระองค์ให้สิทธิอำนาจของพระองค์แก่สาวกสิบสองคนและส่งพวกเขาออกไปด้วยอำนาจเหนือพวกปีศาจ (6:7-13) และด้วยเสรีภาพจากธรรมเนียมของบรรพบุรุษ (7:5-13)”^[242]

“ในโลกการบรรยายของมาระโก ภูเขาแสดงถึงความใกล้ชิดต่อพระเจ้าและดังนั้นก็เป็นสถานที่แห่งการสื่อสารและการเผชิญหน้าของพระเจ้า-มนุษย์ บนยอดเขา พระเยซูอธิษฐาน (6:46) ถูกจำแลงโดยพระเจ้า (9:2-8) และบอกล่วงหน้าถึงอนาคต (13:3-5)”^[243]

มาระโกเน้นว่าพระเยซูริเริ่มการนัดหมายนี้และสาวกสิบสองคนตอบสนองอย่างสมัครใจ (เปรียบเทียบ 19:20) บางทีท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะย้ำเตือนผู้อ่านของท่านว่าพระเจ้าได้เลือกพวกเขาเป็นสาวก พวกเขาไม่ได้แสวงหาสิทธิพิเศษนี้ การตอบสนองของสาวกเริ่มแรกเหล่านี้ก็จัดเตรียมแบบอย่างที่ดีสำหรับบรรดาผู้ติดตามถัดไปทั้งหมดของพระเยซู

“บรรดาผู้ที่มันเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะเรียก พระองค์ก็ทำให้เต็มใจที่จะมา”^[244]

3:14-15 “สาวกสิบสองคน” กลายมาเป็นคำศัพท์เฉพาะสำหรับกลุ่มนี้ของพวกสาวก ดันฉบับเริ่มแรกบางฉบับเพิ่ม “เป็นกลุ่มคนที่พระองค์ทรงเรียกว่าอัครทูต” (เปรียบเทียบ NIV) บางทีนี่ไม่อยู่ในพระกิตติคุณดั้งเดิมของมาระโก บางทีผู้คัดลอกได้แทรกมันไว้จากการที่ได้อ่านลูกา 6:13 ซึ่งเป็นตอนที่คล้ายกันแม้ว่าบางคนไม่เห็นด้วย^[245]

พระเยซูได้แต่งตั้งสาวกสิบสองคนเหล่านี้เพื่อจุดประสงค์สองอย่าง: เพื่อจะ “อยู่กับพระองค์” และ “เพื่อประกาศ” ลำดับก็สำคัญ

“การสามัคคีธรรมกับพระองค์ต้องนำหน้าการประกาศเกี่ยวกับพระองค์”^[246]

พระเยซูให้ความสามารถแก่สาวกเหล่านี้อีกด้วย (“สิทธิอำนาจ” ที่มอบหมายให้ คำกรีก *ἐξουχία*) “เพื่อจะจับผี” พร้อมกับการประกาศ การอัศจรรย์ต่างๆจะโน้มน้าวผู้ฟังหลายคนของพวกเขาว่าพระเจ้าได้ส่งพวกเขาในฐานะเป็นผู้แทนของพระองค์ บางทีมาระโกอ้างอิงถึงการจับผีเพราะว่านี่เป็นการสำแดงที่ยิ่งใหญ่

ที่สุดของสิทธิอำนาจของพวกเขาไม่ใช่อย่างเดิวนั่น พระกิตติคุณนี้บันทึกการอบรมสาวกสิบสองคนของพระเยซูในด้านพื้นฐานสองด้านเหล่านี้โดยเฉพาะ: การอยู่กับพระเยซูและการประกาศ

3:16-19 ตารางดังต่อไปนี้แสดงถึงสาวก 12 คนอย่างที่เราพบปรากฏในรายการทั้งสี่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่เราในพระคัมภีร์

	มธ. 10:2-4	มก. 3:16-19	ลก. 6:14-16	กจ. 1:13
1.	ซีโมน เปโตร	ซีโมน เปโตร	ซีโมน เปโตร	เปโตร
2.	อันดรูว์	ยากอบ	อันดรูว์	ยอห์น
3.	ยากอบ	ยอห์น	ยากอบ	ยากอบ
4.	ยอห์น	อันดรูว์	ยอห์น	อันดรูว์
5.	ฟีลิป	ฟีลิป	ฟีลิป	ฟีลิป
6.	บารโธโลมิว	บารโธโลมิว	บารโธโลมิว	โรมัส
7.	โรมัส	มัทธิว	มัทธิว	บารโธโลมิว
8.	มัทธิว	โรมัส	โรมัส	มัทธิว
9.	ยากอบบุตรอัลเฟอัส	ยากอบบุตรอัลเฟอัส	ยากอบบุตรอัลเฟอัส	ยากอบบุตรอัลเฟอัส
10.	ธัธเคอัส	ธัธเคอัส	ยูดาสนบุตรของยากอบ	ยูดาสนบุตรของยากอบ
11.	ซีโมน เศโลเท	ซีโมน เศโลเท	ซีโมน พรรคชาตินิยม	ซีโมน พรรคชาตินิยม
12.	ยูดาสอิสคาริโอท	ยูดาสอิสคาริโอท	ยูดาสอิสคาริโอท	

ทั้งสี่รายการมีสามกลุ่มของแต่ละสี่ชื่อ ตัวบุคคลเดียวกันนำแต่ละกลุ่มแม้ว่ามีความหลากหลายภายในแต่ละกลุ่ม บางทีกลุ่มเหล่านี้จัดตั้งทีมพันธกิจที่แบ่งเป็นคู่ๆเมื่อสาวกสิบสองคนประกาศโดยปราศจากพระเยซู (6:7)

“รายการเกี่ยวกับพวกอัครทูตของมาระโกมีชื่อเล่นส่วนตัวที่น่ารักตามปกติแล้วคืออารเมคมากกว่ารายการใดๆในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ”[247]

มาระโกไม่เคยใช้สองชื่อ “ซีโมน เปโตร” เปโตร (“เต็มไปด้วยหิน”) เป็นชื่อจริงที่สองของซีโมนซึ่งก็คือชื่อเล่นของท่าน รายการทั้งหมดตั้งเปโตรขึ้นก่อนและตั้งยูดาสิสคาริโอทไว้สุดท้ายยกเว้นรายการของกิจการของอัครทูตที่ละเว้นเขา

“พระเยซู ให้ ชื่อ ใหม่แก่เปโตรเพราะว่ามันเป็นธรรมเนียมของยิวที่จะตั้งชื่อใครคนหนึ่งที่ได้ประสบกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตนั้นใหม่ การตั้งชื่อใหม่ของพวกสาวกก็มีความคล้ายกันกับการตั้งชื่อใหม่ของอับราม (ปฐมก. 17:3-5) และของซาโล (กจ. 9[; 13:9])”[248]

“โบอาเนอเย” เป็นคำฮีบรูแต่เหตุที่พระเยซูเรียกยากอบและยอห์นว่า “บุตรฟ้าร้อง” ก็ไม่เป็นที่รู้จัก บางทีพวกเขามีธรรมชาติที่หุนหันพลันแล่น (เปรียบเทียบ 9:38; ลก. 9:54) “อันดรูว์” หมายถึง “เป็นลูกผู้ชาย” และ “ฟิลิป” หมายถึง “ความรักมัว”

“ในตำนานเกี่ยวกับคริสตจักร ท่านถูกกล่าวว่าได้เป็นผู้ขบถมา”[249]

“บารโธโลมิว” ไม่ใช่ชื่ออย่างแท้จริงแต่เป็นชื่อสกุล ซึ่งหมายถึง “บุตรของทัลไม (ทอเลมี)” ท่านอาจมีอีกชื่อหนึ่งแต่พวกสาวกอ้างอิงถึงท่านในฐานะบารโธโลมิวอย่างคงเส้นคงวา อีกชื่อหนึ่งของมัทธิว (“ของขวัญจากพระเจ้า”) คือเลวี

“ยากอบบุตรอัลเฟอัส” เป็นที่รู้จักกันว่ายากอบน้อย (หรือเล็ก 15:40) “ซัดเคอัส” และ “ยูดาบุตรหรือพี่น้องของยากอบ” อาจเป็นบุคคลเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน “ซีโมน เสโลเท” เป็นบุคคลเดียวกันกับซีโมนพรรคชาตินิยม “เสโลเท” เป็นรูปแบบอารเมคของ “เซลเลท” พวกเขาเซลเลทเป็นพรรคการเมืองต่อมาที่มุ่งไปที่การโค่นล้มรัฐบาลโรมัน ดังนั้นมันไม่น่าเป็นไปได้ที่ซีโมนเป็นสมาชิกของพรรคนี้ บางทีชื่อ “เซลเลท” อ้างอิงถึงบุคลิกภาพของซีโมนไม่ใช่ความเกี่ยวเนื่องทางการเมือง[250] “อิสคาริโอท” เป็นชื่อของที่มาแต่สถานที่ที่แน่นอนของบ้านเกิดของยูดาสก็ไม่แน่นอน แม้ว่าหลายคนเชื่อว่ามันเป็นเมืองหนึ่งในยูเดียที่ชื่อเคริโอท (เปรียบเทียบ ยชว. 15:25) “อิสคาริโอท” หมายถึง “คนแห่งเคริโอท”[251]

ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า “อิสคาริโอท” อาจหมายถึง “คนกริช” จากคำละติน-กรีกผสม *ชิคาริโอเทส*[252] ในกรณีนี้ ยูดาสอาจได้เป็นหนึ่งในผู้รักชาติคนยิวที่ได้แสวงหาที่จะโค่นล้มการปกครองของโรมโดยการลอบฆ่าคนโรมันและฆ่าหลวงโรมันชาวยิวที่เป็นผู้นำ (เปรียบเทียบ กจ. 21:38) อีกทฤษฎีหนึ่งก็คือว่า “อิสคาริโอท” มาจาก คำอารเมค *sqr* “ซึ่งหลากหลายในความหมายตั้งแต่ ‘น้ำตาลเจือปนด้วยแดง’ ไปจนถึง ‘แดงดำ’”[253]

“มันเป็นกลุ่มที่แปลกของพวกผู้ชายที่พระเป็นเจ้าของเราได้เลือกที่จะเป็นสาวกของพระองค์ สี่คนจากพวกเขาเป็นชาวประมง คนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี อีกคนหนึ่งเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองที่ดุจดั่งและรุนแรง(?) ในเชิงปฏิบัติแล้วหกคนจากพวกเขาเราก็ไม่รู้อะไร ทั้งหมดเป็นฆราวาส ไม่มีนักเทศน์หรือผู้เชี่ยวชาญในพระคัมภีร์ในคนเหล่านั้น กระนั้นด้วยชายเหล่านั้นนั่นเองที่พระเยซูได้สถาปนาคริสตจักรของพระองค์และได้เผยแผ่ข่าวดีของพระองค์ไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก”[254]

“คริสตศาสนาเริ่มต้นด้วยการยืนยันกันว่าผู้คนที่หลากหลายที่สุดควรอาศัยอยู่ด้วยกันและด้วยการทำให้พวกเขาทำอย่างนั้น ได้เพราะว่าพวกเขาทั้งหมดอาศัยอยู่กับพระเยซู”[255]

“การเรียนรู้ ุศ ความมั่งคั่งที่มอบแต่การรับใช้พระองค์ [พระเยซู] พระองค์จะไม่ดูถูก แต่พระองค์ชื่นชอบบรรดาผู้ที่อุทิศตนผู้ที่ไม่มีสิ่งใดจากความได้เปรียบเหล่านี้มากกว่าบรรดาผู้ที่ไม่มีอุทิศตนผู้ที่มีสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด และด้วยเหตุผลที่ดีที่ได้เตรียมไว้ ยกเว้นในสายตาของอคติร่วมสมัย เพราะว่ามันสำคัญเล็กน้อยเกี่ยวกับตำแหน่งทางสังคมหรือแม้กระทั่งประวัติศาสตร์แต่ก่อนของสาวกสิบสองคนได้เป็น พวกเขามีคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณสำหรับงานที่พวกเขาได้ถูกเรียกให้ทำ สุดท้ายแล้วสิ่งที่บอกคือไม่ใช่สิ่งที่อยู่ภายนอก แต่คือสิ่งที่อยู่ภายใน”[256]

ข. การปฏิเสฐที่เพิ่มขึ้นต่อพระเยซูและผลลัพท์ 3:20-4:34

เมื่อพันธกิจของพระเยซูขยายไป การปฏิเสฐพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้าก็เป็นเช่นกัน มาระโกบันทึกการปฏิเสฐที่เพิ่มขึ้นซึ่งพระเยซูประสบ (3:20-35) และจากนั้นอธิบายว่าพระเยซูสอนฝูงชนด้วยคำอุปมาในฐานะเป็นผลลัพท์ (4:1-34).

1. การปฏิเสฐที่เพิ่มขึ้นต่อพระเยซู 3:20-35

มาระโกกลับไปหัวข้อการต่อต้านอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 2:1-3:6) ท่านชี้แนะผู้อ่านของอ่านกลับไปกลับมาระหว่างการยอมรับพระเยซูในระดับผิวเผินโดยฝูงชน การอุทิศตนที่เพิ่มขึ้นของพวกสาวกของพระองค์ต่อพระองค์ และการเป็นปฏิปักษ์ที่เพิ่มขึ้นของพวกผู้นำทางศาสนา รูปแบบที่เป็นโครงสร้างนี้เน้นถึงความตรงข้ามระหว่างสามกลุ่ม

ในส่วนนี้ มาระโกใช้โครงสร้างรูปไข่เพื่อแสดงถึงการต่อต้านสองประเภทที่แตกต่างกันที่พระเยซูเผชิญซึ่งสาวกหลายคนของพระองค์เผชิญเช่นกัน ท่านใช้โครงสร้างแบบ “ประกบ” ในที่อื่นอีกด้วย (เปรียบเทียบ 5:21-43; 6:7-31; 11:12-26; 14:1-11, 27-52) มันจดจ่อความสนใจไปที่ส่วนกลางของส่วนนี้ (รูปไข่) ในกรณีนี้คือการกล่าวหาที่รุนแรงที่ว่าชาดาน ได้ควบคุมพระเยซู

ก การต่อต้านของครอบครัว 3:20-21

ข การต่อต้านของพวกศัตรู 3:22-30

ก' การต่อต้านของครอบครัว 3:31-35

แผนการของครอบครัวของพระเยซู 3:20-21

ภาพที่ผู้เขียนวาดคือภาพเกี่ยวกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ในบ้านหลังหนึ่งในคาเปอร์นาอุม (“เรือ”) พวกยิวที่ต้องการการรักษาหรือความโปรดปรานอย่างอื่นบางอย่างจากพระเยซูก็ได้พรวดพราดเข้ามาทางประตู พวกเขาเฝ้าจนพระเยซู “พระเยซูไม่สามารถรับประทานอาหารได้” นับประสาอะไรกับการได้รับการพักที่จำเป็นบ้าง บ้านหลังนี้เต็มไปด้วยผู้แสวงหาอย่างเต็มที่ บางทีผู้คนมากขึ้นล้อมรอบอาคารนั้นซึ่งพยายามที่จะเข้าไปทางประตูและหน้าต่าง ผู้รับใช้ของพระเป็นเจ้ากำลังทำการรับใช้อย่างต่อเนื่อง

สมาชิกครอบครัวของพระเยซูได้ยื่นเกี่ยวกับความยุ่งสุดขีดของพระองค์ คำกรีกที่แปลว่า “ผู้คนของพระองค์เอง” (NASB ตามตัวอักษรคือ “บรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์”) เป็นคำแสลงที่หมายถึงสมาชิกครอบครัวของพระองค์ไม่ใช่แค่พวกสาวกของพระองค์^[257] พวกเขารู้สึกห่วงใยสุขภาพของพระองค์ บางทีพวกเขากังวลว่าพระองค์ไม่ได้ทานอย่างเหมาะสม พวกเขาแม้กระทั่งได้สรุปว่าสภาพที่ทำงานมากเกินไปได้กระทบต่อเสถียรภาพทางจิตใจของพระองค์

ครอบครัวของพระเยซูตัดสินใจที่จะไปคาเปอร์นาอุมจากนาซาเร็ธและ “รู้ง” (‘คัมครอง’) พระองค์เพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง คำกรีก *คราเทชาย* (“ทำการกักกัน” หรือ “ควบคุม”) ในที่อื่นอธิบายถึงการจับกุมใครคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ 6:17; 12:12; 14:1, 44, 46, 49, 51) ดังนั้นมันดูเหมือนว่าความตั้งใจที่ดีที่สุดได้จูงใจครอบครัวของพระเยซู อย่างไรก็ตาม พวกเขาอ่านหลักฐานผิดพลาดไป พระเยซูไม่ได้ยุ่งเกินไปหรือพระองค์เสียดสี (เปรียบเทียบ กจ. 26:24; 2 คร. 5:13) พระองค์กำลังดำเนินการนำพระทัยของพระบิดาของพระองค์

บางครั้งบรรดาผู้ที่มีความเป็นห่วงต่อสวัสดิภาพของสาวกก็ประยุกต์ใช้ความกดดันที่จะจากไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า สิ่งนี้จัดตั้งการต่อต้านไม่ใช่การช่วยเหลือ ผู้อ่านบางคนของการบันทึกของมาระโกที่ประสบกับการข่มเหงจากสมาชิกในครอบครัวสำหรับการติดตามพระเยซูก็สามารถเข้าส่วนได้

ความไม่เชื่อถือนอกของพวกศัตรูของพระเยซู 3:22-30 (เปรียบเทียบ มธ. 12:22-37; ลก. 11:14-26)

เป็นที่ชัดเจนว่ามันอยู่ระหว่างเวลาที่ครอบครัวของพระเยซูได้จากนาซาเร็ธไปเพื่อจะกักกันพระองค์ และเวลาที่พวกเขาได้มาถึงในคาเปอร์นาอุม (ข้อ 31) ที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น การบันทึกของมาระโกก็สั้นกว่าการบันทึกของมัทธิวและเน้นถึงธรรมชาติของความเป็นปฏิปักษ์ที่เพิ่มขึ้นของพวกผู้นำทางศาสนา

3:22 ในขณะที่ผู้ขัดขวางในครอบครัวที่มีเจตนาดีมาจากนาซาเร็ธซึ่งอยู่ทางตะวันตก พวกปฏิปักษ์ที่มุ่งร้ายก็เคลื่อนมา “จากเยรูซาเล็ม” ไปยังทิสไต “พวกธรรมจารย์” (อาจารย์แห่งธรรมบัญญัติ) ผู้สถาปนาคณะผู้แทนที่เป็นทางการได้สรุปว่าชาตาน (“เบเอลเซบูล นายผี”) “ได้สิง” พระเยซูและให้อำนาจแก่พระองค์ที่จะขับผีออก พวกเขาถือว่าพระเยซูเข้าร่วมกับชาตาน

“ในภาษากรีก ชื่อนั้นคือ *เบเอลเซบูล* อยู่เสมอ; ‘เบเอลเซบูล’ มาจาก[คำละติน]วัลเกตบางคนถือว่าชื่อนี้เป็นการใช้ศัพท์ผิดที่เป็นที่ดูถูกจากชื่อเรียกของพระแห่ง เอโครน คือ บาลเซบูล ‘เจ้าแห่งแมลงวัน’ เพื่อจะทำให้มันหมายถึงเจ้าแห่งมูลสัตว์ อย่างเป็นทางการเป็นไปได้มากขึ้น มันหมายถึงเจ้าแห่งที่พำนักนั้นคือที่พำนักของเหล่าวิญญาณชั่ว สิ่งนี้เห็นด้วยการอ้างอิงถึง ‘คนที่มีกำลังมาก’ ในข้อ 27 เช่นเดียวกับข้อคิดเห็นของพระคริสต์ในมัทธิว 10:25 ว่าในฐานะ ‘เจ้าบ้าน’ พระองค์ได้ถูกเรียกว่าเบเอลเซบูล”[\[258\]](#)

3:23-27 พระเยซูตอบการกล่าวหาต่อพระองค์ “ด้วยคำอุปมา” (เปรียบเทียบ มธ. 12:29; ลก. 11:21-22) นั่นคือ พระองค์ใช้การเปรียบเทียบ พระองค์ชี้ให้เห็นว่ามันไร้เหตุผลสำหรับพระองค์ที่จะ “ขับ” ตัวแทนของชาตานถ้าพระองค์เป็นหนึ่งในตัวแทนของชาตาน จากนั้นชาตานจะทำงานต่อต้านตัวมันเอง ดังนั้น เมื่อแท้จริงแล้วพระเยซูทำลายงานของชาตาน พระองค์ต้องแข็งแกร่งกว่าชาตาน (ข้อ 27)

“มันอาจพอที่จะกล่าวว่า 3:22-27 ป่าวประกาศพันธกิจของพระเยซูโดยปราศจากการเจาะจงคำว่า ‘เมื่อ’ เพื่อจะสะท้อนถึงการพ่ายแพ้ในยุคสุดท้ายของชาตานอย่างที่เราเห็นได้ใน การขับผีของพระองค์”[\[259\]](#)

“พระเยซูหลีกเลี่ยงข้อกล่าวหาบางโอกาสโดยการพูดด้วยปริศนา”[\[260\]](#)

3:28-30 พระเยซูติดตามการปฏิเสธของพระองค์ด้วยคำเตือนที่รุนแรง “เกือบเหมือนคำสาบาน”[\[261\]](#) คำว่า “เรากล่าวกับท่านอย่างแท้จริงว่า” หรือ “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า” ปรากฏ 13 ครั้งในพระกิตติคุณนี้ ซึ่งอยู่ในริมฝีปากของพระเยซูเสมอ วลีนี้ปรากฏ 30 ครั้งในมัทธิว หกครั้งในลูกา และ 25 ครั้งในยอห์น (ที่ที่ “จริงๆ” มีสองครั้งอยู่เสมอ) มันแสดงว่าพระเยซูกล่าวด้วยสิทธิอำนาจ

ของพระองค์เอง การกล่าวที่เปรียบเทียบกันได้ในพันธสัญญาเดิมคือ “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่นั้นใด’”

“การใช้ ‘อาเมน’ ของพระองค์เพื่อจะแนะนำและรับรองถ้อยคำของพระองค์เองก็ปราศจากการเปรียบเทียบในวรรณกรรมของยิวทั้งหมดและในส่วนของพันธสัญญาใหม่ ... ‘อาเมน’ แสดงว่าถ้อยคำของพระองค์นั้นเชื่อถือได้และเป็นจริงเพราะว่าพระองค์อุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่อการทำและการกล่าวน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังที่เป็นเช่นนั้น การบัญญัติอาเมนไม่ใช่เป็นลักษณะที่สำคัญอันสูงส่งแห่งถ้อยคำของพระเยซูเท่านั้น แต่เป็นการยืนยันเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์อีกด้วย: พระเยซูทรงเป็นพยานแท้จริงของพระเจ้า”[\[262\]](#)

“ในแง่ของบริบท สิ่งนี้ [บาป] อ้างอิงถึงท่าที (ไม่ใช่การกระทำหรือคำพูดที่สั้น โดย) แห่งความเป็นปฏิปักษ์ที่คูหมิ่นพระเจ้าซึ่งปฏิเสธอำนาจที่ช่วยให้รอดของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ที่แสดงออกในตัวบุคคลและการทำงานที่ได้รับอำนาจโดยพระวิญญาณของพระเยซู มันเป็นความพึงใจของบุคคลหนึ่งที่มีต่อความมืดแม้ว่าเขาได้ถูกเปิดเผยต่อความสว่าง (เปรียบเทียบ ยน. 3:19) ท่าทีที่ยืนกรานเช่นนั้นแห่งความไม่เชื่อถือว่าจิตใจสามารถแข็งกระด้างไปสู่สภาพที่ซึ่งการกลับใจและการยกโทษซึ่งเป็นสื่อโดยพระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งก็เป็นไปไม่ได้ บุคคลนี้มีความผิด (เอนนอกคอส โน้มเอียง ยึดจาย) แห่งบาปนิรันดร์ (คำเอกพจน์ บาปสูงสุดเพราะว่ามันไม่ได้รับการยกโทษตลอดไป เปรียบเทียบ มธ. 12:32) ยูดาอิสตารีโอท (เปรียบเทียบ มก. 3:29; 14:43-46) พิสูจน์ถึงความเป็นจริงของถ้อยคำเหล่านี้”[\[263\]](#)

บาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ไม่ใช่แค่การตัดสินใจของใครคนหนึ่งผิดไป อย่างที่บางคนได้สรุป[\[264\]](#)

เราไม่ควรจดจ่อที่ข้อยกเว้นต่อการยกโทษแต่อย่างเดียวนะ เราล้มเหลวที่จะชื่นชมความกว้างของการยกโทษที่พระเยซูนำเสนอที่นี่ “บาปทั้งหมด” หมายถึง ทุกประเภทและทุกชนิดของบาป ไม่ใช่บาปทั้งหมดที่ปราศจากข้อยกเว้น พระเยซูไม่ได้สอนจักรวาลนิยมคือทฤษฎีที่ว่าทุกคนจะไปยังสวรรค์ “การหมิ่นประมาท” เป็นประเภทหนึ่งของบาปนั่นคือ คำพูดที่เป็นปฏิปักษ์ มุ่งร้าย เป็นอันตราย และดูถูกพระเจ้า นี่เป็นประเภทของบาปที่พวกธรรมจารย์ได้ทำ

พวกธรรมจารย์ได้ทำบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาถือว่าอำนาจแห่งการขับผีนั้นเป็นของซาตานแทนที่จะเป็นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ 1:11-12).

“จากการที่ได้ปฏิเสธคำพยานของพระบิดา พระบุตรและการพิสูจน์ตัวจริงที่อัศจรรย์ของพระวิญญาณในตอนนี้ ก็ไม่มีสิ่งใดที่ถูกทำไว้สำหรับความรอดของบรรดาผู้นำศาสนาเหล่านั้น”[265]

“บรรดาผู้ที่ต้องใส่ใจต่อคำเตือนของข้อนี้มากที่สุดในทุกวันนี้คือบรรดาอาจารย์ทางศาสนา ศาสตร์และบรรดาผู้นำที่เป็นทางการของคริสตจักรทั้งหลาย”[266]

คำกล่าวนี้ของพระเยซูได้ก่อให้เกิดความกังวลมากแก่หลายคนตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร หลายคนได้สงสัยว่าพวกเขาได้ทำบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้หรือไม่ ความเป็นห่วงที่ว่าบุคคลหนึ่งอาจได้ทำไปก็เป็นข้อบ่งชี้ที่ดีว่าบุคคลนั้นบางทีไม่ได้ทำ วิธีที่จะหลีกเลี่ยงบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้คือที่จะเชื่อพยานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เกี่ยวกับพระเยซูในพระคัมภีร์นั่นคือว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ (นั่นคือ พระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:1)

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะทำบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ในทุกวันนี้-โดยสิ่งนั้นคุณหมายถึงว่าบุคคลหนึ่งสามารถทำบาปในวันนี้ มาอยู่ภายใต้การทำให้สำนึกเนื่องจากมันในวันพรุ่งนี้ มาหาพระเจ้าด้วยการกลับใจ และพระองค์จะไม่ยกโทษคุณหรือ คุณซี พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อบาปทั้งหมดไม่ใช่แค่บาปบางอย่าง พระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อบาปทั้งหมดแล้ว ยกเว้นบาปเดียวคือบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ ไม่มีสิ่งทีเรียกว่าการสามารถที่จะทำบาปในทุกวันนี้ที่พระองค์จะไม่ยกโทษ ทำที่และสภาพของผู้ไม่เชื่อนั้นยกโทษให้ไม่ได้-ไม่ใช่การกระทำ เมื่อคนหนึ่งดูหมิ่นด้วยปากของเขา นั่นไม่ใช่สิ่งที่กล่าวโทษเขา มันคือทำที่แห่งใจของเขาซึ่งเป็นสภาพถาวร-นอกจากว่าเขาหยุดต่อต้าน นี่คือการบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์คือที่จะต่อต้านงานแห่งการทำให้สำนึกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจและชีวิต”[267]

การแทรกแซงของครอบครัวของพระเยซู 3:31-35 (เปรียบเทียบ มธ. 12:46-50; ลก. 8:19-21)

3:31 “มารดาของพระองค์” คือมารีย์พร้อมกับน้องๆร่วมมารดาของพระเยซูในที่สุดก็ “มาถึง” จากนาซาเร็ธ (เปรียบเทียบ ข้อ 20-21) โดยการสอดแทรกความขัดแย้งของพระเยซูกับพวก ธรรมาจารย์ในเรื่องราวนี้ มาระโกก็เพิ่มความอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่านของท่านเกี่ยวกับผลลัพธ์ของความขัดแย้งของพระเยซูกับครอบครัวของพระองค์ บางทีบ้านหลังที่พระเยซูปรากฏก็เต็มไปด้วยผู้คนจนครอบครัวของพระองค์ไม่สามารถเข้าไปได้ แต่ต้องส่งถ้อยคำไปยังพระองค์ว่าพวกเขาได้มาถึงแล้ว การเข้าหานี้สะท้อนถึงความสัมพันธ์ทางครอบครัว มารดาและน้องๆของพระเยซูไม่ใช่หยาบคายแต่กำลังคาดหวังว่าพระเยซูจะตอบรับการปรากฏของพวกเขาโดยการออกมาพบพวกเขาอย่างให้เกียรติ พวกเขาต้องการที่จะพูดคุยกับพระองค์อย่างเป็นทางการและเป็นส่วนตัวและโน้มน้าวให้พระองค์ที่จะยับยั้งกิจกรรมของพระองค์

มีสามทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ “น้องๆ” เหล่านี้กับพระเยซู (1) มุมมองแบบเฮลวีเดียน (ตาม เฮลวีดิอุส ค.ศ. 380) ก็คือว่าพวกเขาเป็นน้องร่วมสายโลหิตของพระองค์ที่เกิดจากมารีย์ หลังจากการบังเกิดของพระเยซู นี่เป็นมุมมองอันชื่นชอบท่ามกลางผู้ถืออิกาย โปเรตสแตนท์ (2) มุมมองแบบเอพิฟาเนียน (ตาม เอพิฟาเนียส ค.ศ. 382) ก็คือว่าพวกเขาเป็นพี่น้องร่วมบิดาของพระองค์คือพวกบุตรชายของโยเซฟโดยการแต่งงานแต่ก่อน มุมมองนี้ยินยอมความเป็นพรหมจารีย์ถาวรของมารีย์และเป็นที่ชื่นชอบโดยผู้ถืออิกายโรมันคาทอลิกมากมาย (3) มุมมองแบบไฮเออโรนีเมียน (ตาม เจอโรม ค.ศ. 383) ก็คือว่าพวกเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องของพระเยซูคือเป็นบุตรชายของมารีย์ภรรยาของเคลโอปัสซึ่งเป็นน้องสาวของมารีย์มารดาของพระเยซูซึ่งได้รับการยืนยันโดยบรรดาผู้สนับสนุน[268]

3:32-34 ฟุ้งชนที่ “นั่งรอบๆ” พระเยซูเป็นที่ชัดเจนว่าประกอบด้วยกลุ่มของพวกสาวกของพระองค์ (ข้อ 34) คำถามของพระเยซูจดจ่อที่คุณภาพแห่งความสัมพันธ์กับพระองค์เอง พระองค์หมายถึง: “ใครเป็นประเภทของผู้คนที่เป็นครอบครัวของเรา?” พระองค์มองไปรอบๆอีกครึ่งหนึ่งแต่ครั้งนี้มองด้วยความรักใคร่ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) พระองค์ระบุว่าพวกสาวกของพระองค์เป็นบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดต่อพระองค์ นี่คงได้เป็นถ้อยแถลงที่น่าตกใจสำหรับบรรดาผู้ฟังของพระองค์ เพราะว่าพวกยิวเห็นคุณค่าความสัมพันธ์ทางครอบครัว *โดยธรรมชาติ* อย่างสูงส่ง พระเยซูไม่ได้ปฏิเสธความสัมพันธ์ทางครอบครัว (เปรียบเทียบ 7:10-13) พระองค์กำลังสอนลำดับความสำคัญของความสัมพันธ์ *ฝ่ายวิญญาณเหนือฝ่ายธรรมชาติ*

3:35 บรรดาผู้ที่ทำตาม “น้ำพระทัย” ของพระเจ้าไม่ใช่แค่บรรดาผู้ที่ประกาศการเป็นสาวกนั้นจัดตั้งครอบครัวฝ่ายวิญญาณของพระเยซู คำศัพท์ “มารดาและพี่น้องของเรา” เป็นการเปรียบเทียบ “บิดา” นั้นขาดหายเพราะว่าพระเยซูมีแค่พระบิดาฝ่ายวิญญาณองค์เดียวเท่านั้น “บรรดามารดา” ฝ่ายวิญญาณของพระองค์เป็นสาวกผู้หญิงที่เชื่อผู้ค้ำจุนพระองค์ในแนวทางของมารดา พระเยซูอ้างถึงสิทธิอำนาจที่จะกำหนดความเป็นมารดาและความสัมพันธ์ทางพี่น้องขึ้นใหม่: ตามการทำตาม “น้ำพระทัย” ของพระเจ้าแทนที่จะเป็นเชื้อสายทางโลหิต (เปรียบเทียบ 6:1-6).[269]

ส่วนนี้ควรเป็นการหนุ่ใจที่ยิ่งใหญ่ต่อสาวกคนใดก็ตามที่กำลังประสบกับการข่มเหงสำหรับความเชื่อของเขาหรือของเธอ สาวกเช่นนั้นเป็นผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโก สาวกบางคนประสบกับความสัมพันธ์ทางครอบครัวที่แตกหักและแม้กระทั่งการขับไล่นี้อาจเนื่องจากการอุทิศตนของพวกเขาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า บางคนประสบกับการต่อต้านที่เข้มข้นจากบรรดาผู้ไม่เชื่อที่พยายามจะทำให้การทำงานของพวกเขาค่อยๆ รางวัลงหนึ่งสำหรับการเสียดสีเช่นนั้นคือความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเยซูคริสต์

2. การสอนของพระเยซูด้วยคำอุปมา 4:1-34

นี่เป็นหนึ่งในช่วงการสอนที่ยาวสามช่วงที่มาระโกบันทึก (เปรียบเทียบ 7:1-23; 13:3-37) คำอุปมาสามเรื่องของพระเยซูในตอนนี้บรรยายถึงคุณลักษณะของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์

“คุณลักษณะทั้งหมดของงาน ณ ช่วงเวลานั้นและจนกระทั่งการเสด็จมาของพระเป็นเจ้าถูกบรรยายไว้ในบทที่สี่นี้”^[270]

คำอุปมาเป็นตัวอย่างประกอบที่สอนความจริงโดยการเปรียบเทียบ (คำกรีก *พาราโบเล่* ตามตัวอักษรคือ “บางสิ่งที่ถูกโยนไว้ข้างๆ,” ความคล้ายกัน) บางเรื่องก็เป็นเรื่องยาว แต่เรื่องอื่นๆก็เป็นคำอุปมาอุปไมยอุปโลกน์ ความคล้ายคลึงหรือคำกล่าวเชิงสุภาษิตสั้นๆ (เปรียบเทียบ 2:19-20, 21, 22; 3:24-25, 27) คำนิยามอันเป็นที่นิยมที่ว่าคำอุปมาเป็นเรื่องราวทางโลกพร้อมกับความหมายในสวรรค์แท้จริงแล้วก็แม่นยำตราบเท่าที่มันดำเนินไป การใช้คำอุปมาสำหรับการสอนเป็นกลไกของรับบีโดยทั่วไปที่พระเยซูรับมาและใช้ด้วยทักษะที่ยิ่งใหญ่

“คำอุปมาเริ่มต้นอย่างไรดีจึงสาในฐานะภาพที่จับกุมความสนใจของเราและกระตุ้นความเอาใจใส่ของเรา แต่เมื่อเราศึกษาภาพนั้น มันก็กลายมาเป็นกระจกที่ซึ่งเราเห็นตัวเราเองโดยทันที ถ้าเรามองต่อไปด้วยความเชื่อ กระจกนั้นก็กลายมาเป็นหน้าต่างที่ซึ่งเราเห็นพระเจ้าและความจริงของพระองค์ เราตอบสนองต่อความจริงนั้นอย่างไรจะกำหนดความจริงต่อไปอะไรที่พระเจ้าจะสอนเรา”^[271]

บริบทของ 4:1-2 (เปรียบเทียบ มธ. 13:1-3ก; ลก. 8:4)

พระเยซูอาจได้สอน “คำอุปมา” เหล่านี้ไม่นานหลังจากเหตุการณ์ที่มาระโกเพิ่งได้เสร็จสิ้นการบันทึกไป (3:20-35; เปรียบเทียบ มธ. 13:1) ถ้าเป็นเช่นนั้น นี่คงเป็นวันที่ยู่อย่างมากในพันธกิจของพระเยซู มันอาจได้รวมเหตุการณ์ทั้งหมดไว้ใน 3:19-4:4 (เปรียบเทียบ มธ. 12:22-13:53; ลก.8:4-25) ตามฮาวาร์ด เฮนดริกส์ หมวดพระกิตติคุณบันทึกแค่ 52 วันในชีวิตในโลกของพระเยซู^[272] “อีก” มองกลับไปยัง 3:7 และบางที่ถึง 2:13 “เรือ” (คำกรีก *พลอยอน*) ที่พระเยซู “ประทับ” เป็นพาหนะที่ใหญ่กว่าเรือพาย (คำกรีก *พลอยอารีออน* เปรียบเทียบ 3:7) บางที่เป็นเรือหาปลา

มัทธิวบันทึกพระเยซูที่ให้คำอุปมาสองกลุ่มในโอกาสนี้: คำอุปมาสี่เรื่องแก่ฝูงชน (มธ. 13:3ข-35) และสี่เรื่องแก่พวกสาวก (มธ. 13:36-52) มาระโกบันทึกแค่คำอุปมาของพระเยซูที่มีต่อฝูงชน ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสองบันทึกคำอธิบายของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์แม้ว่าสิ่งที่ทั้งสองบันทึกว่าพระองค์กล่าวนั้นไม่เหมือนกัน

คำอุปมาเรื่องดิน 4:3-9 (เปรียบเทียบ มธ. 13:3ข-9; ลก. 8:5-8)

พระเยซูแนะนำและสรุปคำอุปมานี้ด้วยคำสั่งที่ผู้ฟังของพระองค์ควรให้การพิจารณาอย่างระมัดระวังต่อมัน (ข้อ 3, 9, เปรียบเทียบ ข้อ 23)

“มันเป็นเหมือนป่า ‘หยุด-มอง-ฟัง’ ที่ทางข้ามรางรถไฟ”^[273]

การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับคำอุปมานี้ก็เกือบเหมือนของมัทธิว นี่เป็นคำอุปมาเดียวที่พระเยซูกล่าวในวันนี้ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งสามบันทึก บางทีพระเยซูสอนคำอุปมานี้หลายครั้งระหว่างพันธกิจของพระองค์ในฐานะนักเทศน์ที่เดินทางไปทีต่างๆและพวกสาวกก็คุ้นเคยกับมัน มันเป็นคำอุปมาที่สำคัญอีกด้วยเพราะว่ามันแนะนำองค์ประกอบต่างๆที่ปรากฏในคำอุปมาอื่นๆที่พระเยซูสอนในวันนั้นอย่างเช่น เมล็ดพืช

โรดส์และมิชชีแนะนำว่า “การตีความเมล็ดพืชที่ตกลงบนดินที่ ‘เต็มไปด้วยหิน’ บ่งบอกถึงความหมายที่ตรงกันข้ามและน่าตกใจของชื่อนั้น [นั่นคือ เปโตร “ศิลา”] ซึ่งบรรยายถึงเปโตรและสาวกคนอื่นๆอย่างไม่ผิดพลาด”^[274]

การอธิบายของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ 4:10-29

ส่วนนี้ของการบรรยายของมาระโกบันทึกถ้อยคำของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ที่ฝูงชนไม่ได้ยิน

จุดประสงค์ของคำอุปมาต่างๆ 4:10-12 (เปรียบเทียบ มธ. 13:10-17; ลก. 8:9-10)

4:10 มาระโกเท่านั้นที่บันทึกว่าบรรดาผู้ที่ขอให้พระเยซูที่จะอธิบายคำอุปมาต่างๆรวมถึงสาวกสิบสองคนและสาวกคนอื่นๆ (ข้อ 10) เป็นที่ชัดเจนว่าคำถามของพวกเขาเกี่ยวกับ *ทำไม* พระเยซูใช้คำอุปมาต่างๆที่จะสอนเช่นเดียวกับสิ่งที่คำอุปมาเหล่านั้นหมายถึง พระองค์สามารถกล่าวอย่างชัดเจนขึ้นได้ แต่พระองค์ตั้งใจเลือกที่จะกล่าวอย่างเป็นปริศนา

4:11-12 พระเยซูแยกความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่ยอมรับคำสอนของพระองค์เช่นสาวกสิบสองคนและบรรดาผู้ที่ปฏิเสธมันเช่นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี บุคคล “ภายนอก” เหล่านั้นคือบรรดาผู้ที่อยู่นอกวงของการเป็นสาวก พระเจ้าให้การเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมาแก่บรรดาผู้ที่ยอมรับคำสอนของพระเยซู พระองค์ยับยั้งการเปิดเผยนั้นไว้จากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ คำอุปมาต่างๆเป็นพาหนะของการเปิดเผยนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ผู้ยอมรับสามารถเข้าใจการเปิดเผยที่เป็นปริศนานี้แต่พระองค์ทำให้มันไม่เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ไม่เชื่อ วิธีแบบอุปมาทำหน้าที่เป็นตัวกรองเพื่อจะแยกคนสองประเภทเหล่านั้น

“... มีประเภทของความคืบหน้าเกี่ยวกับเลขคณิตในสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ สำหรับผู้ที่มิบางสิ่งก็จะได้รับมากยิ่งขึ้น (มธ. 25:29) และความเข้าใจต่อสิ่งที่ผู้คำอุปมาหนึ่งจะนำไปสู่การรับรู้ฝ่ายวิญญาณถึงความหมายของคำอุปมาอื่นๆ ตรงกันข้ามนั้น ความล้มเหลวที่จะเข้าใจจะนำไปเราไปสู่ความสับสนมากยิ่งขึ้นจนกระทั่งเราสับสนอย่างสิ้นเชิงที่ค้นหาในความมืด”[275]

“... อย่างที่พระเยซูกำหนดล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เองส่วนหนึ่งโดยการรักษาในวันสะบาโตโดยไม่คำนึงถึงการที่พวกฟาริสีเฝ้าดูพระองค์ด้วยความตั้งใจเกี่ยวกับการฆาตกรรม (ดู 3:1-6 พร้อมกับข้อคิดเห็น) และส่วนหนึ่งโดยการเลือกผู้ทรยศ (ดู 3:16-19 พร้อมกับข้อคิดเห็น) ดังนั้นพระองค์ก็กำหนดล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เองส่วนหนึ่งโดยการกล่าวด้วยคำอุปมาอีกด้วย”[276]

ครูสอนศาสนาแห่งสมัยของพระเยซูใช้คำอุปมาต่างๆอย่างกว้างขวาง ดังนั้นผู้ฟังของ พระเยซูก็คุ้นเคยกับคำอุปมาเหล่านั้น แต่พวกเขาใช้คำอุปมาต่างๆเพื่อจะอธิบายและทำให้ชัดเจนเท่านั้น ไม่ใช่ที่จะปิดซ่อน[277]

“... คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืชทั้งสามเรื่องอธิบายถึงลักษณะที่หลากหลายของอาณาจักรของพระเจ้า โดยการพรรณนาถึงการปกครองสิทธิ์ขาดของพระเจ้าที่ทำการในปัจจุบันแต่ในแนวทางที่ไม่ได้เป็นที่คาดหวังในลัทธิยิว (เปรียบเทียบ เยริมีอัส, คำอุปมาต่างๆ, 146-53)”[278]

พระเจ้ากำลังทำสิ่งที่พระองค์ได้ทำผ่านอิสยาห์หลายศตวรรษก่อนหน้านั้นผ่านทางพระเยซู การอ้างอิงของพระเยซูถึงอิสยาห์ 6:9-10 ก็บรรยายถึงการเปรียบเทียบนี้ นักเขียนคนหนึ่งเชื่อว่าพระเยซูหมายถึงว่าพวกยิวส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในการเนรเทศฝ่ายวิญญาณ[279] เราอาจเพิ่มว่านี่เป็นผลกระทบสองอย่างของการเปิดเผยอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ 1 คร. 2:6-16) พระเจ้าใช้มันเพื่อจะให้ความกระจ่างแก่ผู้ยอมรับแต่พระองค์ใช้มันเพื่อจะทำให้ผู้ไม่ยอมรับสับสนอีกด้วย การไร้ความสามารถของพวกเขาที่จะเข้าใจเป็นการพิพากษาของพระเจ้าสำหรับความไม่เชื่อของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 11:25-32) ความกระจ่างต่อไปเรียกร้องการยอมรับเชิงบวกของการเปิดเผยในปัจจุบัน ความรู้นี้เป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับพวกสาวกของพระเยซู มันคงได้เป็นการหนุนใจแก่ผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโกเมื่อพวกเขาได้แบ่งปันข่าวประเสริฐกับคนอื่นๆและสังเกตการตอบสนองสองอย่าง อย่างที่มันเป็นสำหรับผู้อ่านสมัยใหม่

“การพิพากษานั้นคือการพิพากษาที่มีเมตตา คำอุปมาที่ซึ่งฝูงชนที่ใจไร้ความรู้สึกได้ยินโดยปราศจากการเข้าใจพวกเขาก็จดจำไว้ เนื่องจากรูปแบบที่ทะลุทะลวงและน่าประทับใจของมัน และเมื่อใจของพวกเขาสามารถที่จะรับเอาความหมายของมัน ความหมายนั้นจะชัดเจนต่อพวกเขา ในเวลาเดียวกันพวกเขาก็ได้รับการช่วยให้พ้นจากความผิดแห่งการปฏิเสธความจริงที่เรียบง่าย”[280]

“ตลอดพันธกิจเราสามารถเห็นแรงจูงใจสองอย่างเหล่านี้ (การเปิดเผยและการปิดบัง) ที่ทำการในด้านหนึ่ง พระเยซูรวบรวมฝูงชนมาอยู่รอบๆพระองค์และสอนพวกเขา ส่งสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ และเปิดเผยอำนาจและความเมตตาของพระเจ้าโดยการอัศจรรย์ของพระองค์ การเปิดเผยตนเองของพระเจ้าจะไม่ถูกบรรลุได้ในสถานการณ์ที่ยู่ยาก ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูสอนฝูงชนทางอ้อมโดยใช้คำอุปมา แสวงหาที่จะปิดซ่อนการอัศจรรย์ของพระองค์และห้ามพวกฟาริสีที่จะป่าวประกาศอัตลักษณ์ของพระองค์ แรงจูงใจสองอย่างซึ่งทั้งสองก็จำเป็นต่อจุดประสงค์ของพระเจ้าก็อยู่ในความตึงเครียดอย่างต่อเนื่อง-ข้อเท็จจริงที่อธิบายความไม่คงเส้นคงวาที่ชัดเจนบางอย่าง (เช่น ระหว่างคำสั่ง *เอกีเร ไอซ์ โท เมชัน* [“ลุกขึ้นและออกมา”] ใน 3:3 และคำสั่งบ่อยๆ ต่อความเงียบ)”[281]

“การเปิดเผยตนเองของพระเจ้าถูกซ่อนไว้เพื่อว่ามนุษย์จะถูกละไว้ให้มีที่ว่างเพียงพอที่จะทำการตัดสินใจส่วนตัว การหันแท้อจริงสู่พระเจ้าหรือการกลับใจ (*เอพิสเทรเฟอีน*) นั้นถูกทำให้เป็นไปได้โดยการทำให้สามารถภายในของพระเจ้าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (*เดโคทาย*) แต่จะถูกทำให้เป็นไปได้ไม่ได้โดยแรงกดดันภายนอกแห่งการสำแดงของสง่าราศีที่เปิดเผยของพระเจ้า การเปิดเผยถูกซ่อนไว้เพื่อเห็นแก่เสรีภาพของมนุษย์ที่จะเชื่อ”[282]

การอธิบายถึงคำอุปมาเรื่องดิน 4:13-20 (เปรียบเทียบกับ มธ. 13:18-23; ลก. 8:11-15)

4:13 พระเยซูเชื่อว่าพวกสาวกควรได้เข้าใจคำอุปมาเรื่องดิน แท้จริงแล้ว มันเป็นหนึ่งในคำอุปมาที่ง่ายกว่าที่จะเข้าใจ

4:14-20 พระเยซูไม่ได้ให้หลักการตีความหลายอย่างแก่พวกสาวกของพระองค์ที่ซึ่งพวกเขาสามารถเข้าใจคำอุปมาต่างๆ พระองค์ให้การตีความที่เป็นตัวอย่างในฐานะเป็นรูปแบบที่พวกเขาสามารถประยุกต์ใช้ในการเข้าใจคำอุปมาอื่นๆ ได้

“เมล็ด” แสดงถึง “พระวจนะ” หรือข่าวสารของพระเจ้าที่ “ผู้หว่าน” ป่าวประกาศ ผู้คนทำการตอบสนองเชิงลบหรือเชิงบวกเมื่อพวกเขาได้ยินข่าวสารนี้ พวกเขาอาจทำการตอบสนองเชิงลบเนื่องจากเหตุผลใดก็ตามของสามเหตุผล โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล การตอบสนองเชิงลบพิสูจน์ถึงการไม่เกิดผลในชีวิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม การตอบสนองเชิงบวกจะก่อให้เกิดผลฝ่ายวิญญาณแต่ผลนั้นจะอยู่ในจำนวนที่หลากหลายซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่หลากหลาย

“แต่ละอย่างของใจที่ไร้ผลทั้งสามได้รับอิทธิพลโดยศัตรูที่แตกต่างกัน: ใจที่แข็งกระด้าง-มารเองฉวยเมล็ดไป; ใจที่ตื่นเงิน-เนื้อหนังปลอมแปลงความรู้สึกทางศาสนา; ใจที่ถูกครอบงำ-สิ่งต่างๆของโลก

ระงับการเติบโตและขัดขวางการเก็บเกี่ยว สิ่งเหล่านี้เป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ทั้งสามของคริสเตียน:
โลก เนื้อหนังและมาร (อฟ. 2:1-3)”[283]

นักคิดบางคนต้องการที่จะรู้ว่าดินไหนที่แสดงถึงผู้เชื่อและดินไหนแสดงถึงผู้ไม่เชื่อ นี่ไม่ใช่ประเด็น
ของพระเยซูในคำอุปมานี้ ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อต้องต้อนรับพระวจนะอย่างยินดีแทนที่จะยอมให้ศัตรูของ
พระวจนะที่จะทำให้มันไม่เกิดผล

“พระวจนะ” ที่พระเยซูหว่านคือข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมา ผู้คนที่
พระองค์กล่าวต่อก็ให้การตอบสนองในลักษณะเหล่านี้ อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้เป็นการตอบสนอง
ที่เป็นแบบฉบับซึ่งแสดงถึงการป่าวประกาศพระวจนะของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์ท่ามกลาง
ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อเช่นเดียวกัน ผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโกคงได้พบการหวนใจในคำอุปมานี้ที่จะรับ
เอาพระวจนะของพระเจ้า-ในฐานะดินดี-และที่จะระมัดระวังเกี่ยวกับพวกศัตรูที่จำกัดการเกิดผล
ของคริสเตียน

“พระวจนะทั้งหลายอาจมีหลักและเพียงพอย่างมีชีวิตแม้ว่ามันขึ้นอยู่กับผู้ฟังแต่ละคนที่จะยอมให้
พระวจนะเหล่านั้นจมเข้าไปและก็เกิดผล ถ้าเขาแค่ฟังโดยปราศจากการตอบสนอง-โดยปราศจากการ
ทำบางสิ่งเกี่ยวกับพระวจนะและการอุทิศตัวเขาเองต่อความหมายของพระวจนะเหล่านั้น-จากนั้น
พระวจนะเหล่านั้นก็อยู่ในอันตรายของการสูญหายหรือการที่ไม่ได้มาสู่สิ่งใดเลย ดังนั้นเรื่องราว
ทั้งหมดก็กลายมาเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับการตอบสนองของผู้เรียนรู้ และเกี่ยวกับความสำคัญของ
การเรียนรู้ด้วยความตั้งใจและการเชื่อฟังทั้งสิ้นของบุคคลหนึ่งและไม่ใช่ด้วยสมองของบุคคลหนึ่ง
เท่านั้น”[284]

“สรุปแล้ว บรรดาผู้ฟังที่ดีต้องรับพระวจนะโดยทันทีเพื่อว่าซาตานไม่สามารถฉวยพระวจนะไปเสีย
พวกเขาต้อนรับพระวจนะอย่างลึกๆเพื่อว่าการข่มเหงไม่สามารถชักจูงพวกเขาที่จะเลิกศรัทธา
เนื่องจากพระวจนะนั้น พวกเขาต้องรับพระวจนะอย่างเฉพาะเพื่อว่าความเป็นห่วงอื่นๆไม่รัดพระ
วจนะนั้น ความเข้าใจที่เป็นผลลัพธ์จากการยอมรับประเภทนี้ไปไกลกว่าปัญญาเพื่อจะตะแคงต้องการ
ประพฤติ การอุทิศตนและมอบถวาย... ดังนั้นความล้าลึกลับกลายเป็นว่าการปกครองของพระเจ้า
ถูกสถาปนาไม่ใช่โดยการพิชิตแต่โดยการกล่าว และที่ว่าบุคคลหนึ่งเข้าร่วมในการปกครองของ
พระเจ้าไม่ใช่โดยการเข้าร่วมในกองทัพแต่โดยการฟังข่าวสารในแนวทางที่ถูกต้อง ...”[285]

คำอุปมาเรื่องตะเกียง 4:21-25 (เปรียบเทียบ ลก. 8:16-18)

ถ้อยแถลงของพระเยซูในส่วนนี้ดูเหมือนจะจัดกระจายไปทั่วพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ ข้อ 21 ปรากฏในมัทธิว
5:15 และใน ลูกา 11:33 ข้อ 22 อยู่ในมัทธิว 10:26 และในลูกา 12:2 ข้อ 24 ปรากฏในมัทธิว 7:2 และใน

ลูกา 6:38 ข้อ 25 อยู่ในมัทธิว 13:12 และ 25:29 อีกด้วย นอกเหนือไปจากลูกา 19:26 ปรากฏการณ์นี้ไม่ได้หมายถึงว่าส่วนนี้ขาดความน่าเชื่อถือ มันหมายถึงว่าพระเยซูใช้ถ้อยคำเหล่านี้บ่อยๆ ณ เวลาอื่นๆระหว่างพันธกิจการสอนของพระองค์-ไม่ใช่แค่ที่นี่ พระองค์เป็นนักเทศน์ที่เดินทางไปตามที่ต่างๆและนักเทศน์ที่เดินทางไปตามที่ต่างๆใช้ข่าวสารอย่างเดียวกันด้วยถ้อยคำที่เหมือนหรือคล้ายกันกับผู้ฟังที่แตกต่างไป

4:21 พระเยซูดำเนินการกล่าวของพระองค์ต่อพวกสาวกที่ชอบไต่ถามต่อไป (เปรียบเทียบ ข้อ 10-20) “ตะเกียง” คงได้เป็นจานดินขนาดเล็กพร้อมขอบที่ถูกคลึงเพื่อจะก่อรูปร่างน้ำ ขึ้นส่วนเล็กๆของผ้าตามปกติก็แขวนเหนืออ่างน้ำจากลำตัวของตะเกียงที่ทำหน้าที่เป็นไส้ตะเกียง ตะเกียงที่ใช้ในครัวเรือนเหล่านี้ตามปกติรองรับน้ำมันในจำนวนของสองสามช้อนชาและตั้งอยู่บนการขยายออกของไม้หรือปูนฉาบผนังที่ยื่นออกจากกำแพง “แข่ง” เป็นภาษาละตินโดยทั่วไปที่รองรับประมาณสองแกลลอน (หนึ่งส่วนสี่บุชเชิล)

ตะเกียงดูเหมือนจะแสดงถึงความกระจ่างที่พระเยซูเพิ่งได้ให้เกี่ยวกับจุดประสงค์ของคำอุปมาต่างๆและความหลายของคำอุปมาเรื่องดิน พระองค์ไม่ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะซ่อนสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้บอกพวกเขาแต่ที่จะเผยแพร่มัน ในสมัยของพระองค์ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยเกี่ยวกับอาณาจักรที่ใกล้เข้ามาโดยเฉพาะ ในขอบเขตที่กว้างขึ้นของการประยุกต์ใช้ มันจะรวมถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผย (เปรียบเทียบ สดด. 119:105)

การตีความอีกอย่างหนึ่งเห็นว่าพระเยซูเป็นความสว่างที่พวกสาวกของพระองค์จะไม่ซ่อนไว้ [286] ในที่อื่นนั้นพระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองในฐานะความสว่างของโลก (ยน. 8:12) อย่างไรก็ตามในบริบทนี้ “ความสว่าง” ดูเหมือนจะแสดงถึง การเปิดเผย ความสว่างมีความหมายเชิงเปรียบเทียบสองอย่างในพระคัมภีร์

4:22 ข้อก่อนหน้านี้นี้แสดงออกถึงคำอุปมา ข้อนี้อธิบายความเป็นจริงตามตัวอักษร ในฐานะหลักการ ผู้คนไม่ซ่อนสิ่งที่มีค่าต่างๆไว้เป็นนิศัย พวกเขาซ่อนสิ่งเหล่านั้นไว้ชั่วคราวและจากนั้นพวกเขาก็นำสิ่งเหล่านั้นออกมาให้เห็น ถ้าสิ่งเหล่านั้นถูกซ่อนไว้เป็นนิศัย พวกมันก็สูญหายอย่างแท้จริง ผู้คนซ่อนสิ่งเหล่านั้นเพื่อปกป้องพวกมันไว้จากคนอื่นๆ ผู้จะใช้พวกมันอย่างผิดๆและนำไปเสียตัวอย่างเช่น ผู้คนที่เป็เจ้าของเครื่องเพชรพลอยหรือสมบัติศิลปะอาจเก็บรักษาสิ่งเหล่านั้นให้ปลอดภัยในช่วงเวลาหนึ่งแต่พวกเขาก็แสดงสิ่งเหล่านั้นต่อสาธารณชน ณ เวลาอื่นๆ การรักษาสิ่งเหล่านั้นไว้เป็นส่วนตัวตลอดเวลา ก็เป็นการใช้อย่างผิดๆเกี่ยวกับจุดประสงค์ของสิ่งเหล่านั้น

พวกสาวกไม่ควรสรุปว่าเนื่องจากว่าก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้ซ่อนลักษณะต่างๆเกี่ยวกับอาณาจักรที่พระเยซูกำลังเปิดเผย พระองค์ก็ไม่ต้องการให้สิ่งเหล่านั้นที่จะยังคงไม่เป็นที่รู้จัก เวลาได้มาถึงที่จะป่าวประกาศสิ่งเหล่านั้นต่อสาธารณชน

“อาณาจักรของพระเจ้าอย่างที่ปรากฏในตัวบุคคลและพันธกิจของพระเยซูตอนนี้ เป็นการเปิดเผยที่ ถูกซ่อนไว้ต่อบรรดาผู้ที่ไม่มีมัน แต่พระองค์ก็ได้ตั้งใจไว้ว่าภายหลังมันควรได้รับการสำแดงที่มีสง่าราศี ผ่านทางพันธกิจของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์”[\[287\]](#)

- 4:23 สิ่งที่พระเยซูได้บอกฝูงชน (ข้อ 9) ตอนนี้พระองค์กล่าวซ้ำอย่างเจาะจงสำหรับพวกสาวกของ พระองค์ พวกเขาสามารถ “ฟัง” ได้ พวกเขาต้องใช้ความสามารถนั้น โดยการใส่ใจต่อสิ่งที่พระเยซู เพิ่งได้กล่าวไป
- 4:24 พวกสาวกต้องพิจารณาอย่างระมัดระวังถึงสิ่งที่พระเยซูกำลังบอกพวกเขา ระดับที่พวกเขาใส่ใจต่อ สิ่งที่พระองค์กล่าวจะเป็นระดับที่ซึ่งพวกเขาจะได้รับประโยชน์จากมัน พระเจ้าจะอวยพร พวกสาวกที่ใส่ใจอย่างมีพระคุณด้วยประโยชน์ที่ใหญ่กว่าแม้กระทั่งความพยายามที่พวกเขาใช้ในการ ใส่ใจพระวาระของพระองค์ พระพรของพวกเขาจะมากอย่างไม่สมส่วน
- 4:25 ถ้าบุคคลหนึ่งทำงานหนักเพื่อจะได้รับบางสิ่งที่ดี ตามปกติแล้วเขาหรือเธอก็ได้รับสิ่งอื่น ๆ เพิ่มเติม ถ้าสาวกใส่ใจและซึมซับการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้ พระเจ้าจะเพิ่มความสามารถของเขาหรือของ เธอที่จะเข้าใจและรับเอาการเปิดเผยมากขึ้น อย่างไรก็ตาม หลักการนี้ทำการในอีกทางหนึ่งเช่นกัน บุคคลที่ไม่ใช้ความสามารถของเขาหรือของเธอที่จะเข้าใจและตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้า ก็สูญเสียความสามารถนั้นอย่างเหมาะสม พวกสาวกต้องใช้ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู และอาณาจักรของพระเจ้า-โดยการป่าวประกาศข่าวประเสริฐ-มิฉะนั้นพวกเขาจะสูญเสีย ความสามารถของพวกเขาและความเข้าใจของพวกเขา นี่เป็นการทรงเรียกสำหรับพวกสาวกที่จะ เดือดร้อนไป (เปรียบเทียบ 2 ปต. 3:18 ซึ่งเป็นข้อไขของจดหมายฝากนั้น ข้าพเจ้าเชื่ออย่างนั้น)

คำอุปมาเรื่องเมล็ดที่งอกขึ้นด้วยตัวมันเอง 4:26-29

เนื่องจากคำอุปมานี้เสริมคำอุปมาเรื่องดิน มันดูเหมือนว่าพระเยซูกล่าวมันต่อฝูงชน (เปรียบเทียบ ข้อ 1-9) มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณผู้เดียวที่บันทึกส่วนนี้ของการอภิปรายนี้ คำอุปมาแต่ละเรื่องต่อฝูงชนนั้นก็ อธิบายบางอย่างเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ คำอุปมาเรื่องเชื้อที่ถูกซ่อนไว้ในแป้งก็คล้ายกับ คำอุปมานี้ (เปรียบเทียบ มธ. 13:33; ลก. 13:20-21)

อัตลักษณ์ของคนนั้นในคำอุปมาก็เป็นลำดับรองแม้ว่าในแง่ของคำอุปมาก่อนหน้านั้น บางทีเขาแสดงถึง พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ องค์ประกอบที่สำคัญคือเมล็ดเดือโตอย่างไร ในคำอุปมาก่อนหน้านั้น เมล็ดแสดงถึงข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าและมันก็หมายถึงสิ่งเดียวกันที่นี้ ใจความสำคัญหลักของ คำอุปมานี้คือเมล็ด[\[288\]](#)

“เมล็ด” เข้าไปในดิน “และงอก” อย่างลึกลับโดยปราศจากงานที่ชัดเจนของผู้หว่าน พระเจ้าเป็นเหตุให้มันงอกขึ้น ชาวสวนรู้สภาพต่างๆ ที่ช่วยหรือขัดขวางการเติบโตแต่พวกเขาไม่เข้าใจกระบวนการการเติบโตอย่างแท้จริงหรือพวกเขาไม่สามารถก่อให้เกิดการเติบโตได้ พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำอย่างนั้นได้ ดินเองดูเหมือนจะเป็นเหตุให้พืชเติบโตโดยอัตโนมัติเมื่อพวกมันเคลื่อนผ่านระยะที่หลากหลายจากการงอกไปสู่การเติบโตใหญ่ พระเยซูเน้นข้อเท็จจริงนี้โดยการใส่คำกรีก *ออโทมเท* (“โดยมันเอง”) ในตำแหน่งแรกที่เน้นในประโยคนั้น

“พระวณะที่ถูกหว่านอย่างเหมาะสมก็คือทุกสิ่งที่จำเป็น มันดูแลตัวมันเอง มันเต็มไปด้วยชีวิตและฤทธิ์เดช (ฮบ. 4:12)”[\[289\]](#)

สุดท้ายแล้วผู้หว่านที่ไม่ทำหน้าที่ที่เห็นได้ในการเติบโตของพืชก็กลับไปยังทุ่งนาในฐานะผู้เก็บเกี่ยวของมนุษย์บุคคลที่เป็นพระเจ้าเดียวกันที่ริเริ่มการหว่านก็เก็บเกี่ยวอีกด้วย

คำอุปมานี้คงได้หนุนใจให้พวกสาวกที่จะตระหนักว่าการประกาศของพระเยซู และการประกาศของพวกเขาเองในการหวังถึงอาณาจักรของพระเจ้านั้นก็จะเกิดผลในเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าจะเป็นเหตุให้เมล็ดที่พวกเขาได้หว่านในหุและความคิดของหลายคนที่จะงอกไปสู่ชีวิตใหม่และที่จะเติบโต การเติบโตของชุมชนที่เชื่อจะเพิ่มขึ้นแม้ว่าไม่มีใครสามารถอธิบายได้อย่างเต็มที่ว่าทำไมมันกำลังเติบโตยกเว้นที่ว่าพระเจ้ารับผิดชอบมัน (เปรียบเทียบกับ มธ. 16:18) สุดท้ายแล้ว จะมีการเก็บเกี่ยวพืชผลเมื่อพระเจ้าผู้เป็นผู้หว่านสูงสุดเห็นว่าเวลานั้นเหมาะสม บางทีสิ่งนี้อ้างอิงถึงตอนปลายของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ คำอุปมานี้เชื่อมประวัติศาสตร์ตั้งแต่เวลาริเริ่มของการหว่านในสมัยของพระเยซู ซึ่งไปสู่จุดสูงสุดในการเก็บเกี่ยว ณ ตอนปลายของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (พันปี)

การตีความอีกอย่างหนึ่งของคำอุปมานี้เห็นว่ามันเป็นการอธิบายถึงการเติบโตภายในผู้เชื่อแต่ละคน [\[290\]](#) ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้คืออัตลักษณ์ของอาณาจักรของพระเจ้า นักตีความคนอื่นๆ เห็นว่ามันเป็นการพรรณนาถึงการปรากฏที่ลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ ณ เวลาแห่งการเก็บเกี่ยว [\[291\]](#) อย่างไรก็ตาม การเน้นในคำอุปมานี้อยู่ที่การเติบโตของเมล็ดไม่ใช่การเก็บเกี่ยวของพืชผล มุมมองที่สามถือวาระยะของการเติบโตเป็นยุคระหว่างการเสด็จมาพร้อมกับการเก็บเกี่ยวที่ปรากฏเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ในโลก [\[292\]](#) มุมมองนี้จำกัดคำอุปมาต่อ “รูปแบบความลึกลับ” แห่งอาณาจักรของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่พบสิ่งใดในคัมภีร์ที่จะพิสูจน์การตีความ “อาณาจักรของพระเจ้า” อย่างที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้หรือแค่รูปแบบความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่าเมื่อพระเยซูกล่าวว่ามีแผ่นดินสวรรค์ (หรือพระเจ้า) คล้ายกับบางสิ่ง สิ่งที่พระองค์บรรยายก็รวมถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (พันปี) มันไม่ใช่แค่แสดงถึงยุคระหว่างการเสด็จมาที่นำไปสู่การเริ่มต้นของมัน

อุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด 4:30-32 (เปรียบเทียบกับ มธ. 13:31-32; ลก. 13:18-19)

คำอุปมาที่สามและสุดท้ายที่มาระโกบันทึกว่าพระเยซูให้แก่ฝูงชนก็เน้นถึงความตรงข้ามระหว่างการเริ่มต้นที่ไม่สำคัญของอาณาจักรของพระเจ้าและขนาดใหญ่ที่น่าประทับใจสุดท้ายของมัน

“แม้ว่าถูกใช้ในเชิงสุภาภิตในปาเลสไตน์ในฐานะเป็นตัวอย่างของเมล็ดที่เล็กที่สุด แท้จริงแล้วมัน [เมล็ดมัสตาร์ด] ก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น”^[293]

เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาป่าวประกาศว่าแผ่นดินสวรรค์ “มาใกล้แล้ว” พระองค์ก็ได้เริ่มต้นการเตรียมสำหรับการเปิดทำการของแผ่นดินนั้น พระองค์ได้หว่านเมล็ด การเริ่มต้นนั้นเป็นการเริ่มต้นที่ไม่ดีอย่างมาก แม้ว่าพระเยซูมีการติดตามอันเป็นที่นิยม พระองค์ก็มีสาวกไม่กี่คนที่ติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ อย่างไรก็ตาม คำอุปมานี้ทำให้ฝูงชนแน่ใจว่าวันหนึ่งแผ่นดินนั้นจะใหญ่อย่างน่าประทับใจ พันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่า มันจะครอบคลุมโลกและรวมคนต่างชาติและคนยิวเข้าด้วยกัน (สดด. 2; อสค. 17:22-24; 31:6; ดนล. 4:12; และข้ออื่นๆ) รูปแบบสุดท้ายของแผ่นดินนั้นก็อยู่ ณ ตอนปลายของแผ่นดินนั้นและไม่ใช่อยู ณ การเริ่มต้นของมันเมื่อพระเยซูเสด็จมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์เพื่อจะเริ่มต้นมัน คำอุปมานี้บรรยายถึงแผ่นดินสวรรค์ไม่ใช่คริสตจักร (คริสเตียนทั้งหมด) และไม่ใช่ชาวคริสต์ (คริสเตียนที่กล่าวยอมรับทั้งหมด)

การเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเจ้านั้นเล็กและน่าท้อใจ พระเยซูประสบกับการปฏิเสธและละโลกนี้ไว้ในฐานะเป็นความล้มเหลวที่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าที่พวกผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมและพระเยซูได้ทำนายไว้-ในฐานะเป็นองค์การทั่วโลกที่จะปกครองทุกด้านของชีวิต ความหวังนี้หนุนใจผู้เชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เชื่อที่กำลังทนทุกข์เนื่องจากความเชื่อของพวกเขา เราสามารถบากบั่นต่อไปได้โดยรู้ว่าการงานของเราในการกระจายข่าวประเสริฐนั้นจะไม่ใช่ประโยชน์

“ตัวอย่างของเม็ล็คมัสตาร์คควรป้องกันเราไว้จากการตัดสินใจที่สำคัญของผลลัพธ์โดยขนาดของการเริ่มต้น”[\[294\]](#)

ข้อสรุปย่อ 4:33-34 (เปรียบเทียบ มธ. 13:34-35)

คำอุปมาอื่นๆบางเรื่องที่พระเยซูสอนก็รวมถึงคำอุปมาดังต่อไปนี้ที่มีบทวิบบันทิก: พระองค์สอนคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน (มธ. 13:24-30, 36-43) และคำอุปมาเรื่องเชื้อที่ซ่อนไว้ในแป้ง (มธ. 13:33) แก่ฝูงชน พระองค์สอนคำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ (มธ. 13:44) ไข่มุก (มธ. 13:45-46) อวน (มธ. 13:47-50) และเจ้าของบ้าน (มธ. 13:52) แก่พวกสาวกอีกด้วย

มาระโกสรุปการบันทึกของท่านเกี่ยวกับคำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าของพระเยซูโดยการอธิบายถึงจุดประสงค์และการเข้าหาของพระเยซูในการสอนในแนวทางนี้ สิ่งเหล่านี้เป็นแค่คำอุปมาไม่กี่เรื่องที่พระเยซูใช้เพื่อจะแก้ไขแนวคิดอันเป็นที่นิยมที่ผิดเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาทั้งหลายก็คล้ายกับเหยื่อสำหรับฝูงชน คำอุปมาเหล่านั้นทำให้พวกเขาแสวงหาสิ่งที่พระเยซูจะนำเสนอต่อไป ซึ่งรวมถึงการเปิดเผยถึงพระองค์เองในฐานะพระเจ้า-มนุษย์ เมื่อผู้แสวงหามาเพื่อจะติดตามพระเยซูในฐานะสาวก พระองค์ก็อธิบายถึงลักษณะแท้จริงของแผ่นดินของพระองค์อย่างชัดเจนมากขึ้นเพื่อจะเตรียมพวกเขาไว้สำหรับแผ่นดินนั้น เมื่อมาระโกกล่าวว่าพระเยซูไม่ได้กล่าวต่อฝูงชนโดยปราศจากคำอุปมา ท่านก็หมายถึงว่าพระเยซูกล่าวโดยทางอ้อมอย่างต่อเนื่องและในลักษณะที่ซ่อนไว้ต่อพวกเขา[\[295\]](#)

คำอุปมาสามเรื่องที่มาระโกเลือกที่จะบันทึกก็เปิดเผยถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญสามอย่างเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาเรื่องดินแสดงให้เห็นว่าจะมีความหลากหลายของการตอบสนองต่อข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาเรื่องเมล็ดที่เติบโตโดยตัวมันเองสอนว่าข่าวดีจะนำมาซึ่งผลโดยตัวของมันเอง คำอุปมาเรื่องเม็ล็คมัสตาร์คเปิดเผยว่าแม้ว่าพระวจนะนั้นเล็กน้อย สุดท้ายแล้วมันจะผลิตบางสิ่งที่ใหญ่อย่างมากและมีประโยชน์

เมื่อเราป่าวประกาศข่าวประเสริฐในทุกวันนี้ เรากำลังป่าวประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงว่าข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าที่โยนผู้ให้บังเกิดมาพระเยซูและสาวกรุ่นแรกของพระเยซูประกาศนั้นเป็นอย่างเดียวกันกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ที่เราประกาศ พวกเขาได้จัดอย่างเจาะจงที่แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ว่าใกล้เข้ามาเราจัดจ่อที่การวางใจในพระเมสสิยาห์อย่างไรก็ตาม อย่างที่ข่าวประเสริฐของพวกเขารวมถึงความสำคัญของการวางใจในพระเมสสิยาห์ ดังนั้นข่าวประเสริฐของเราก็รวมถึงความสำคัญของการเตรียมสำหรับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ อย่างน้อยแล้วมันควรเป็นอย่างนั้น แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมาควรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการคิด แรงจูงใจ และการป่าวประกาศของสาวกสมัยใหม่ของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ 6:10).

ค. การสำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูและการปฏิเสธของชาวนาซาเร็ธ 4:35-6:6

ทั้งๆที่มีการสำแดงถึงฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติ ผู้คนก็พลากการเห็นว่าเป็นใครอย่างแท้จริงต่อไป ทำไมหรือ? เพราะว่าการทำให้กระจ่างมาในฐานะของขบวนการจากพระเจ้าเท่านั้น (มธ. 16:17) ส่วนนี้ นำเสนอหลักฐานมากขึ้นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู (4:35-5:43) และความล้มเหลวของบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ดีที่สุดในใจว่าพระองค์ทรงเป็นใครอย่างแท้จริง (6:1-6ก)

1. การสำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเยซู 4:35-5:43

มีการอัศจรรย์สี่อย่างในส่วนนี้ พระเยซูรับรองพระวาทะของพระองค์ (ข้อ 1-34) ด้วยการทำงานของพระองค์ (4:35-5:43) พระองค์สำแดงฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ พวกปีศาจ ความเจ็บป่วยและความตาย จุดประสงค์ของการอัศจรรย์เหล่านี้คือที่จะแสดงถึงความสามารถของพระเยซูที่จะพิชิตอำนาจทั้งหมดที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า^[296]

การห้ามพายุ 4:35-41 (เปรียบเทียบ มธ. 8:18, 23-27; ลก. 8:22-25)

ลักษณะที่เฉพาะหลายอย่างของการบรรยายของมาระโกบ่งชี้ว่าอย่างน้อยแล้วบางอย่างของมันก็มาจากการบันทึกของประจักษ์พยาน: บางที่เป็นเปโตร สิ่งเหล่านี้รวมถึงการอ้างอิงถึง “วันนั้น” (ข้อ 35) “พระองค์ [พระเยซู] ประทับ” และ “เรืออีกหลายลำ” (ข้อ 36)) “ท้ายเรือ” และ “หมอน” (ข้อ 38) และการว่ากล่าวความหวาดกลัวและความฉงนสนเท่ห์ของพวกเขา (ข้อ 38, 41)

4:35-36 พระเยซูและพวกสาวกคงได้ข้ามจากด้านตะวันตกไปยังด้านตะวันออกของทะเลสาบ (เปรียบเทียบ 5:1) ผู้คนจำนวนน้อยอาศัยอยู่ที่ด้านตะวันออก เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูต้องการที่จะหลีกเลี่ยงฝูงชนที่ไม่ได้ให้การพักแก่พระองค์ตลอดวันนั้น (3:20-4:34) และก่อนหน้านั้น ตามปกติแล้วมาระโกไม่ให้การกำหนดเวลาที่แม่นยำ บางทีท่านทำอย่างนั้นในที่นี้ (“ตอนเย็น”) เพื่อจะเน้นย้ำฝูงชนถึงความยุ่งสุดขีดของพระเยซูที่เคลื่อนพระองค์ที่จะ ถอนตัวชั่วคราว “พระองค์ประทับ” (ข้อ 36) บางทีหมายถึงพระองค์เหน็ดเหนื่อยและเมื่อยล้า

4:37-38 ทะเลกาลิลีหวั่นไหวง่ายต่อพายุรุนแรงที่เกิดขึ้นทันทีเนื่องจากภูมิศาสตร์ของมัน

“สำหรับส่วนใหญ่ บรรยากาศที่นิ่งและหนักหน่วง แต่กระแสนลมเย็นเมื่อผ่านจากด้านตะวันตกก็ถูกดูดลงไปในความหมุนวนของอากาศหรือโดยช่องเขาแคบต่างๆที่แยกทะเลสาบจากนั้นพายุทันทีก็เกิดขึ้นที่ซึ่งบริเวณนั้นรู้จักกันไปด้วย”^[297]

บางทีพระเยซูกำลังบรรทมบนที่นั่ง “ท้ายเรือ” ที่มี “หมอน” อยู่บนมัน ข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูสามารถบรรทมในพายุเช่นนั้น ได้ก็แสดงถึงการเหน็ดเหนื่อยทางกายภาพของพระองค์ซึ่งเป็นข้อ

บ่งชี้อีกอย่างหนึ่งของความเป็นมนุษย์เต็มตัวของพระองค์ นี่เป็นที่เดียวที่มีทิว มาระโกและลูกา บันทึกว่าพระเยซูบรรทมแม้ว่าพระองค์ได้บรรทม ณ เวลาอื่นๆแน่นอน

“ที่นี้ในพระองค์นั้นเรามองเห็นด้านตรงกันข้ามของโยนาห์ (ยนา. 1:5,6); ผู้เผยพระวจนะที่หลบหนีก็นอนในท่ามกลางอันตรายที่เหมือนกันจากจิตสำนึกที่ตายแล้ว ส่วนพระผู้ช่วยให้รอดนั้นจากจิตสำนึกที่บริสุทธิ์- โดยการปรากฏของเขานั้นโยนาห์ก็ทำอันตราย, พระเยซูให้คำสัญญาและความแน่ใจถึงการช่วยกู้จากอันตราย”[298]

มาระโกเท่านั้นบันทึกการว่ากล่าวของพวกสาวก มันไม่เหมาะสมเนื่องจากใครที่พระเยซูทรงเป็นอย่างไรก็ตาม พวกสาวกยังไม่เล็งเห็นอย่างเต็มที่ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร พวกเขาไม่ชอบข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูดูเหมือนจะไม่เป็นห่วงเกี่ยวกับความปลอดภัยของพวกเขา จึงสังเกตความตรงข้ามระหว่างความกังวลของพวกสาวกและการขาดความเป็นห่วงของพระเยซู

“มันเป็นการร้องแห่งการไม่วางใจ แต่บ่อยครั้งแล้วก็เป็นกรรื่องที่ถูกทำให้เข้ากันโดยผู้เชื่อในทุกวันนี้ในสถานการณ์ที่ยู่ยากเมื่อพวกเขารู้สึกว่างค์พระผู้เป็นเจ้าได้ละทิ้งพวกเขา”[299]

พวกสาวกไม่ควรที่จะกลัว พระเยซูได้บอกพวกเขาว่าพวกเขากำลังจะไปอีกฟากหนึ่ง; พระองค์ได้บ่งบอกว่าพวกเขาจะไปถึงที่นั่น (ข้อ 35) ประการที่สอง พระองค์ทรงอยู่กับพวกเขา; พวกเขาจะไม่ตายเพราะว่าพระองค์จะไม่สิ้นพระชนม์ก่อนเวลาของพระองค์ ประการที่สาม พระเยซูบรรทมอย่างสงบสุขและไม่กลัวพายุ ประการที่สี่ พระองค์ได้สำแดงความสงสารต่อพวกเขาและฝูงชนหลายครั้ง

“เราลืมสิ่งที่เราได้เรียนรู้ระหว่างเวลาแห่งการสอนไปในระหว่างเวลาแห่งการทดสอบไว้แค่นั้น”[300]

4:39-40 มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่บ้านที่ถ้อยคำที่พระเยซูกล่าว พระเยซูกล่าวต่อสิ่งทรงสร้างของพระองค์ดังเช่นเด็กของพระองค์ (“จงเจียบ จงสงบและจงอยู่อย่างนั้น”) และมันตอบสนองอย่างเหมาะสม ลมก็หยุดและคลื่นก็สงบ

“ในการห้ามพายุ (4:35-41) ‘การห้าม’ ลมและ ‘การจำกัด’ คลื่นของพระองค์ถูกทำให้เป็นวลีในภาษาของการขับผีซึ่งทำให้ระลึกถึงอำนาจของพระเจ้าเหนือความโกลาหล ณ การทรงสร้าง ทั้งสองจากถูกระทบด้วยพระวจนะเท่านั้น”[301]

“ในการบรรยายของมาระโก ทะเลเป็นที่แห่งความโกลาหลและการทำลายเช่นเดียวกับที่แห่งการสั่งสอนและการสามัคคีธรรม”[302]

พระเยซูแสดงถึงความผิดหวังที่ว่าพวกสาวกไม่ได้แสดงถึงความเชื่อที่เติบโตมากขึ้น (เปรียบเทียบ 7:18; 8:17-18, 21, 32-33; 9:19) “ซีซลาด” (NASB, คำกรีก *ซีลอส*) หมายถึง กลัว “ไม่มีความเชื่อ” หมายถึง ไม่มีการวางใจในพระองค์ในโอกาสนี้ พวกเขายังไม่ได้ตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า- ผู้ที่ควบคุมธรรมชาติ (เปรียบเทียบ สดค. 89:8-9; 104:5-9; 106:8-9; 107:23-32)

“... พระเยซูคาดหวังความเข้าใจในส่วนของพวกสาวกและพวกเขาแสดงถึงการขาดที่ลึกซึ้งจากสิ่งนั้น ผลลัพธ์ก็คือความขัดแย้งปะทุระหว่างพระเยซูและพวกสาวกและไม่มีที่ไหนที่สิ่งนี้ชัดเจนกว่าในเรื่องชุดของฉากเกี่ยวกับเรื่องทั้งสามฉากและการอัศจรรย์การเลี้ยงคนสองครั้งพร้อมกับการอัศจรรย์ต่างๆที่กระจายท่ามกลางฉากเกี่ยวกับเรื่อง”[\[303\]](#)

4:41 ตอนนี้พวกสาวก “กลัว” มากกว่าที่ผ่านมาเมื่อลมและคลื่นกำลังท่วมเรือของพวกเขา คำกรีกที่มาระโกใช้ *เอ โฟเบเชซาน โฟบน* บรรยายถึงความเกรงกลัวที่นับถือซึ่งผู้คนรู้สึกต่อหน้าอำนาจที่เหนือธรรมชาติ (เปรียบเทียบ 16:8) พวกเขาได้เห็นพระเยซูทำการรักษาและการจับผีมากมาย แต่เป็นการเปิดเผยใหม่ถึงขอบเขตแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ (เปรียบเทียบ สดค. 107:23-30) พวกเขายังไม่เข้าใจใครที่พระองค์ทรงเป็นอย่างแท้จริงอย่างที่มันชัดเจนจากคำถามของพวกเขา

เรื่องนี้ควรหนุนใจสาวกทุกคนของพระเยซูด้วยความรู้ที่ว่าพระองค์สามารถควบคุมสถานการณ์ตามธรรมชาติแห่งชีวิตรวมถึงอายุของมันเป็นและรักษาพวกเขาให้ปลอดภัยได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นี่คงได้เป็นการเปิดเผยที่ปลอดภัยต่อผู้อ่านดั้งเดิมของท่านในการถูกข่มเหงของพวกเขา

“จึงไม่แปลกใจที่ว่าในศิลปะของคริสเตียนแรกๆนั้น คริสตจักรถูกพรรณนาว่าเป็นเรือที่ถูกผลักไปบนทะเลที่อันตราย; พร้อมกับพระเยซูในท่ามกลางนั้นก็ไม่มีอะไรที่จะกลัว”[\[304\]](#)

“อย่างแน่ใจแล้ว ไม่มีการบรรยายใดที่สามารถคงเส้นคงวามากขึ้นด้วยการทักท้วงพื้นฐานที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์”[\[305\]](#)

การช่วยกู้คนผีเข้าที่เมืองเกราธา 5:1-20 (เปรียบเทียบ มธ. 8:28-34; ลก. 8:26-39)

แม้ว่ามาระโกได้รายงานแล้วว่าพระเยซูได้ขับผีหลายตน กรณีนี้พิเศษ

“พระคริสต์ผู้ได้ถูกกล่าวหาโดยพวกฟาริสีถึงการแปลงรูปและการเป็นทูตของซาตาน [มธ. 12:24; มก. 3:22; ลก. 11:15] ก็อยู่ที่นี้เผชิญหน้ากับการสำแดงสุดขีดแห่งอำนาจและอิทธิพลของผี ดังนั้นอีกครั้งหนึ่งมันเป็นการอัศจรรย์ในคำอุปมาซึ่งกำลังจะเกิดขึ้น คำถามซึ่งได้ถูกตั้งขึ้นโดยพวกศัตรูก็กำลังจะถูกนำไปสู่ประเด็นของการสำแดงเชิงปฏิบัติ”[\[306\]](#)

“เรื่องราวนี้ที่ชัดเจนกว่าเรื่องอื่นใดในหมวดพระกิตติคุณก็บ่งชี้ว่าหน้าที่ของการสิงของผีคือที่จะ บิดเบือนและทำลายฉายาของพระเจ้าในมนุษย์”[307]

5:1 มาระโกและลูกาเรียกบริเวณนี้ว่า “เขตแดนของเมืองเก-ราชา” แต่มัทธิวเรียกมันว่าเขตแดนกาธารา เกอร์เกซา (ถูกอ้างอิงว่าเป็น เกอร์ซาและเคอร์ซาอีกด้วย) เป็นหมู่บ้านเล็กๆที่อยู่ประมาณครึ่งทาง บนชายฝั่งตะวันออกของทะเลสาบ กาธาราคือเมืองที่ใหญ่กว่าซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของ ปลายทางใต้ของทะเลสาบหกไมล์ เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่งใกล้กับทั้งสอง เมืองบนชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบ อีกเมืองหนึ่งที่มีชื่อคล้ายกัน เกราชา (ญะรือช) อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบ 37 ไมล์ซึ่งอยู่ไกลเกินไปทางตะวันออกเฉียงใต้เพื่อจะมี คุณสมบัติว่าเป็นสถานที่ตั้งของการอัศจรรย์นี้

“ณ สถานที่ตั้งของเคอร์ซา ชายฝั่งก็ราบ และไม่มีอุโมงค์ แต่ไกลออกไปทางใต้ประมาณ หนึ่งไมล์นั้นก็ยังมีทางค่อนข้างลาดชันภายในสี่สิบหลาจากชายฝั่งและจากที่นั่นประมาณสอง ไมล์อุโมงค์ที่เป็น โพรงต่างๆก็ถูกพบซึ่งดูเหมือนจะเคยถูกใช้เพื่อการอาศัย”[308]

5:2-5 มาระโกให้รายละเอียดหลายอย่างที่บรรยายถึงชายคนนี้นี้น่าจะมากกว่ามัทธิวหรือลูกาให้ สิ่งนี้สะท้อนถึง เรื่องราวประจักษ์พยานและความสนใจพิเศษของมาระโกในกิจกรรมของปีศาจ มัทธิว เขียนว่ามี ชายสองคนแต่มาระโกและลูกาอ้างอิงแค่คนที่โดดเด่นกว่าจากทั้งสอง มาระโกเน้นถึงกำลังทาง กายภาพที่ยิ่งใหญ่ของชายคนนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าก็เนื่องจากการควบคุมที่ เพิ่มขึ้นของพวกปีศาจที่มีเหนือเขา ตอนนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถยับยั้งเขาได้ ชายที่น่าสงสารนี้ก็น่า สิ้นเวทในสภาพของเขา

“เขาท่องเที่ยวไปตามใจเหมือนสิงโตในป่า”[309]

5:6-7 แนวทางที่ชายคนนี้เกี่ยวข้องกับพระเยซูก็แสดงให้เห็นว่าพวกปีศาจภายในเขานั้นรับรู้ที่พระเยซู เป็นใครคนหนึ่งที่อยู่เหนือพวกมัน พวกปีศาจควบคุมการเคลื่อนไหวทางกายภาพของชายคนนี้และ ถ้อยคำของเขา พวกมันกล่าวต่อพระเยซูว่าเป็น “พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด”- ซึ่งตระหนักถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ (ปฐก. 14:18-24; กดว. 24:16; อสย. 14:14; ดนล. 3:26; 4:2; เปรียบเทียบ มก. 1:23-24) “พระเจ้าสูงสุด” เป็นชื่อเรียกที่ถูกใช้ในพันธสัญญาเดิม โดยคนที่ไม่ใช่คนยิวเป็นหลัก เพื่อจะแสดงถึงพระเจ้าของอิสราเอล[310] นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนี้ถูกเข้าต่อพระเยซูก็ แสดงให้เห็นว่าพวกปีศาจถือว่าพระเยซูเป็นผู้ที่อยู่เหนือพวกมัน พวกปีศาจกลัวว่าพระเยซูจะส่ง พวกมันไปยังการพิพากษานิรันดร์ของพวกมันทันทีซึ่งเป็นบางสิ่งๆที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำได้ (ว. 20:1-3; เปรียบเทียบ มธ. 8:29; ลก. 8:31) ผู้ทรนออันวอน (“ข้าขอร้องท่าน”) ขอการช่วยกู้

จาก “การทรมาน”[\[311\]](#) อย่างเหน็ดเหนื่อยแล้ว มันร้องขอความเมตตาจากพระเยซูในพระนามของพระเจ้า (“โดยพระเจ้า”) บางทีมันทำสิ่งนี้เพราะว่ามันรู้ว่าพระเยซูอยู่ภายใต้พระบิดาของพระองค์

5:8 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวต่อปีศาจที่เป็นหัวหน้า กาลกรีกที่ไม่สมบูรณ์สามารถหมายถึงว่าพระเยซูได้สั่งให้พวกปีศาจที่จะจากไปอย่างซ้ำๆอย่างที่มีการแปลของ NASB และ NIV บ่งบอกไว้ อย่างไรก็ตาม มันสามารถหมายถึงว่าบางสิ่งกำลังจะติดตามมา ในกรณีนี้ การแปลเช่น AV “เพราะพระองค์ได้กล่าวต่อมัน” ก็ดีกว่า เป็นที่ชัดเจนว่า ในข้อที่ 8 มาระโกให้เหตุผลแก่เราถึงการขอร้องของพวกปีศาจในข้อที่ 7 แม้ว่าพระเยซูไม่ได้อนุญาตให้พวกปีศาจจากไปจนกระทั่งในข้อที่ 13

5:9 ข้อเหล่านี้ดำเนินการสนทนาจากข้อที่ 7ต่อไปใหม่ “กองพล” คือทหารโรมัน 4,000 ถึง 6,000 คน [\[312\]](#) บางทีปีศาจที่เป็นหัวหน้าใช้สิ่งนี้เป็นจำนวนเต็มเพื่อจะแสดงถึงปีศาจเป็นพันๆคน (เปรียบเทียบ ข้อ 13).[\[313\]](#) คำว่า “กองพล” บ่งบอกถึงการจัดการ กำลัง การกดขี่และสิทธิอำนาจของพวกมันเหนือชายที่พวกมันมีอิทธิพลต่ออีกด้วย[\[314\]](#) บางทีพระเยซูถามคำถามนี้เพื่อประโยชน์ของพวกสาวก

5:10 ข้อนี้แสดงถึงความเหนือกว่าของอำนาจ (สิทธิอำนาจ) ของพระเยซูซึ่งพวกปีศาจรับรู้ มันก็ไม่ได้ชัดเจนว่าทำไมพวกปีศาจต้องการที่จะคงอยู่ในเขตแดนของ “เมือง” นั้น

5:11-13 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกปีศาจขออนุญาตที่จะเข้าไปในสุกรเพื่อว่าพวกเขาสามารถทำลายพวกมันได้ อย่างไรก็ตาม ตัวบทก็ไม่กล่าวไม่ว่าพวกปีศาจผลักดันสุกรหรือสุกรผลักดันพวกปีศาจ การอนุญาตของพระเยซูได้ส่งผลต่อทุกคนที่เห็นอำนาจที่ทำลายอันยิ่งใหญ่และจำนวนของพวกปีศาจและชายคนนั้นที่ประสบกับการช่วยกู้ที่อัศจรรย์ มันส่งผลต่อความเสียหายของพวกปีศาจเองอีกด้วย

“พวกมันได้รับอนุญาตที่จะเข้าไปในสุกร แต่การถูกทำลายของสุกรทั้งฝูงก็ติดตามมาและสิ่งที่พวกมันกลัวที่สุดก็มาเหนือพวกมัน จากการที่ไม่พบเครื่องมือที่จะทำงานในและผ่านได้นั้น พวกมันก็ถูกผล็อยอย่างเลื่องไม่พ้นสู่เรือนจำที่ซึ่งพวกมันคงได้หลีกเลี่ยงมากที่สุด”[\[315\]](#)

มาระโกเท่านั้นบันทึกจำนวนของสุกร (“ประมาณ 2,000 ตัว) อย่างเช่นเคย มาระโกถึงความสนใจไปยังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู

“สัตว์จำนวนน้อยคือดังเป็นส่วนตัวเช่นสุกร กระนั้นการวิ่งกรุกกัน ไปก็เกิดขึ้นพร้อมกัน”[\[316\]](#)

“เรื่องราวของการช่วยกู้คนหนึ่งกลายเป็นเรื่องราวของการช่วยกู้แผ่นดิน”[\[317\]](#)

สิทธิ์อะไรที่พระเยซูมีที่จะนำมาซึ่งการสูญเสียนี้ต่อพวกเจ้าของของสุกร? (เปรียบเทียบ มธ. 21:19)?

“มันอาจเพียงพอที่จะตอบสิ่งนี้ว่าพระคริสต์ไม่ได้ส่งพวกปีศาจเข้าไปในสุกร พระองค์แค่ขับไล่พวกมันออกจากชายคนนั้น ทุกสิ่งที่เกินกว่านี้ก็เป็นแค่การอนุญาต แต่สมมุติว่าพระองค์ได้ทำอย่างนั้น-คนก็มีคุณค่ามากกว่าสุกร และถ้าการอนุญาตตามการขอร้องของวิญญาณชั่วได้ช่วยในทางใดก็ตามเกี่ยวกับการรักษาผู้ทนต์ทุกขี้ที่เป็เหตุให้พวกมันที่จะปล่อยการควบคุมของพวกมันที่มีต่อเขาอย่างง่ายมากขึ้น ใต้บรรเทาการกำเริบของการออกไปของพวกมัน (เปรียบเทียบ มก. 9:26) นี่คงได้เป็นแรงจูงใจเพียงพอสำหรับการอนุญาตให้พวกมันที่จะพินาศ มันคงจำเป็นสำหรับการรักษาถาวรของชายคนนั้นที่ว่าเขาควรมีหลักฐานภายนอกนี้และคำพยานที่ว่าอำนาจรक्तिทำให้เขาเป็นทาสได้หยุดการควบคุมของพวกมันแล้ว เขาอาจจำเป็นที่จะให้การช่วยกู้ของเขาถูกประทับตราและเป็นที่ยอมรับแก่เขาต่อหน้าการถูกทำลายที่เปิดเผยของพวกศัตรูของเขา ไม่ใช่ในแนวทางใดก็ตามที่จะถูกชักจูงว่าพระคริสต์ได้ทำให้เขาเป็นอิสระอย่างแท้จริงและเป็นนิรันดร์ อย่างที่อิสราเอลเมื่อออกจากอียิปต์ต้องเห็นคนอียิปต์ตายบนชายฝั่งทะเลก่อนที่จะพวกเขาสามารถเชื่ออย่างแท้จริงว่าไม้เท้าของผู้กดขี่ของพวกเขาได้แตกหักเป็นนิรันดร์ (อพย. 14:30)”[318]

นี่เป็นเหตุการณ์เดียวของหลายเหตุการณ์ที่ซึ่งพระเจ้าอนุญาตให้สัตว์ที่จะตายเพื่อจะบรรลุจุดประสงค์ที่สูงกว่า (เปรียบเทียบ กษัตริย์เหน่ออียิปต์และการถูกทำลายของปศุสัตว์ของพวกศัตรูของอิสราเอลระหว่างการพิชิตแผ่นดินแห่งพระสัญญา ปศุสัตว์ที่ตายไประหว่างการบุกกรุกเยรูซาเล็มของบาบิโลน เป็นต้น)

5:14-15 นักคิดความบางคนเชื่อว่าพวกเจ้าของของสุกรเป็นคณยิวที่ไม่นับถือการห้ามของโมเสสต่ออาหารเนื้อหมู (ลนต. 11:7) หรือบางทีการขายเนื้อหมูแก่คนต่างชาติในเขตแดนนั้น ดังนั้นพระเยซูคงได้ลงโทษพวกเขาโดยการอนุญาตให้หมูของพวกเขาก็จะพินาศ [319] อย่างไรก็ตาม การอธิบายนี้ไม่น่าเป็นไปได้เนื่องจากสถิติประชากรของเขตทศบุรี (คนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่) ซึ่งบริเวณนี้ก็อยู่ในส่วนนั้น (เปรียบเทียบ มธ. 8:31)

“... มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่ว่าพระเป็นเจ้าจะรับความเจ็บปวดเช่นนั้นเพื่อจะลงโทษการละเมิดธรรมบัญญัติทางพิธีกรรมเมื่อพระองค์เองก็เผชิญกับการกล่าวหาถึงการละเมิดมันอย่างต่อเนื่อง (มก. 7:5)”[320]

“เมือง” ที่นี้บางทีเป็นเกอร์เกซา ชายที่ถูกผีสิงก่อนหน้านั้นได้เป็นคนบ้าคลั่งที่ไม่อยู่กับที่ แต่ตอนนี้เขา “นั่ง” อย่างสงบสุข (“มีสติสัมปชัญญะ”) เขาได้เปลือยเปล่าอย่างไร้ความอาย (ลก. 8:27) แต่ตอนนี้เขา “สวมใส่” ตัวเขาเอง เขาเคยปราศจากการควบคุม แต่ตอนนี้เขาควบคุมประสาทสัมผัสของเขาและตัวเขาเอง ความกลัวของผู้คนเกิดขึ้นบางส่วนก็มาจากการคาดหวังสิ่งที่จะพระเยซูอาจทำกับอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ครอบครองอย่างชัดเจน

5:16-17 บางทีผู้คน “อ่อนวอน” พระเยซูที่จะ “เสด็จไปเสียจากเขตเมืองของพวกเขา” เพราะพวกเขาให้เหตุผลว่าถ้าพระองค์ได้จัดการกับความชั่วอย่างรุนแรง-ในที่สุดแล้วพระองค์ก็ได้ทำลายพวกเขาอีกด้วย แทนที่จะหันไปหาพระองค์ด้วยการนมัสการ พวกเขาที่หันไปจากพระองค์สู่ความมิดที่พวกเขาชื่นชอบ (เปรียบเทียบ ยน. 1:11; 3:19) การบรรยายของมาระโกบ่งบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับสุกรที่รบกวนประชากรท้องถิ่นซึ่งบ่งชี้ว่าการสูญเสียทางเศรษฐกิจได้มีบทบาทในการขอร้องของพวกเขา

5:18-19 ทำไมพระเยซูสั่งให้ชายคนนั้นที่จะบอกคนอื่นๆเกี่ยวกับ “สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำแก่เขาว่ามากเพียงไร” ในขณะที่พระองค์บอกให้คนโรครึ้นที่ได้รับการชำระแล้วที่จะไม่บอกใครก็ตาม (1:44; เปรียบเทียบ 5:43; 7:36)? เป็นที่ชัดเจนว่ามีอันตรายน้อยกว่าในเขตแดนของคนต่างชาตินี้ที่ผู้คนจะสร้างปัญหาสำหรับภารกิจของพระเยซู อย่างที่พวกเขาได้ก่อให้เกิดในเขตแดนของคนยิว เราไม่จำเป็นต้องเข้าใจว่าคำสั่งของพระเยซูเป็นการห้ามถาวรต่อการติดตามพระองค์ของชายคนนั้น บางทีชายคนนี้มีร่วมกับพระเยซูใหม่และกลายมาเป็นสาวกหลังจากที่เขาได้เป็นพยานในท้องถิ่น การใช้ที่คล้ายกันเกี่ยวกับชื่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 19) และ “เยซู” (ข้อ 20) แสดงว่าชายคนนั้นถือว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 7; ลก. 8:39)

คำสั่งของพระเยซูต่อชายคนนี้ในเขตแดนของคนต่างชาติคงได้ช่วยผู้อ่านชาวต่างชาติของมาระโกที่จะรู้ถึงสิ่งที่เป็นการตอบสนองที่เหมาะสมต่อการช่วยผู้พวกเขาของพระองค์

“แม้ว่าเราไม่ได้ถูกทรมานโดยมาร กระนั้นมันก็ควบคุมเราในฐานะทาสของมันจนกว่าพระบุตรของพระเจ้าช่วยผู้เราจากการปกครองแบบเผด็จการของมัน เราก็ตีเดินเตล็ดเตร่ไปแบบเปลือยเปล่า นึกขาดและผิครูปจนกระทั่งพระองค์ฟื้นฟูเราสู่จิตใจที่ปกติ”[\[321\]](#)

5:20 “ทศบุรี” เป็นสหพันธ์ของเมืองกรีก 10 เมือง ทั้งหมดยกเว้นหนึ่งเมืองอยู่ทางด้านตะวันออกของทะเลสาบ หนึ่งในเมืองเหล่านั้นคือเกอร์เกซา เมืองอื่นๆคือดามัสกัส คานาธา ซิโรโปลิส อิปโปส ราฟาน่า เบลล่า ดิออน ฟิลาเดลเฟีย และกาตารา[\[322\]](#)

ผู้คนประหลาดใจต่อคำพยานของชายคนนี้ นั่นก็ดีตราบเท่าที่มันดำเนินไป แต่มันคงได้นำพวกเขาที่จะแสวงหาพระเยซู บางทีพวกเขาบางคนได้แสวงหา

“การประกาศข่าวประเสริฐที่เป็นแบบอย่างไม่ใช่ประเด็น ตรงกันข้าม การประกาศข่าวประเสริฐทำหน้าที่เป็นประเด็นทางศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่ว่าการกระทำแห่งอำนาจของพระเยซูได้คลุ้ใจให้คนที่เคยถูกผีสิงที่จะทำเกินคำบัญชาที่พระเยซูให้แก่เขาอย่างมาก”[\[323\]](#)

การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้เน้นถึงอำนาจและสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระเยซู และเหตุการณ์เหล่านี้นำเสนอการเปิดเผยที่ใหญ่ขึ้นถึงบุคคลของพระองค์ต่อพวกสาวกมากกว่าที่พวกเขาได้เป็นพยานก่อนหน้านั้น ยิ่งกว่านั้นมันจัดเตรียมต้นแบบเกี่ยวกับวิธีที่พวกสาวกสามารถแสดงออกถึงความกตัญญูของพวกเขาต่อพระเจ้าสำหรับการทำงานที่ช่วยให้รอดของพระองค์ในชีวิตของพวกเขา

“ยิ่งกว่านั้น ในการไหลของการบรรยายของมาระโก เรื่องนี้ต้องถูกอ่านต่อฉากหลังของข้อโต้แย้งระหว่างพระเยซูและพวกธรรมจารย์เกี่ยวกับการจับผีของพระองค์ใน 3:22-27 มันบรรยายอย่างชัดเจนว่าพระเยซูเป็นผู้นำซึ่งการปกครองสิทธิ์ขาดของพระเจ้าผู้สูงสุดถูกสถาปนาผ่านการผูกมัด ‘คนที่มีกำลังมาก’ (3:27) ผู้ซึ่งผ่านทางกองพลนั้นได้ควบคุมชายคนหนึ่งอย่างมีพลังจนไม่มีใครสามารถผูกมัดด้วยโซ่ตรวนของมนุษย์ได้ (5:3-5)”[\[324\]](#)

การชุบลูกสาวของไยรัสให้เป็นขึ้นและการรักษาผู้หญิงที่เป็นโรคโลหิตตก 5:21-43 (เปรียบเทียบ มธ. 9:18-26; ลก. 8:40-56)

นี่เป็นหนึ่งในส่วนต่างๆของพระกิตติคุณของมาระโกที่มีโครงสร้างรูปไข่ (เปรียบเทียบ 3:22-30; 6:14-29; 11:15-19)

ก การวิงวอนของไยรัสเพื่อลูกสาวของเขา 5:21-24

ข การรักษาผู้หญิงที่เป็นโรคโลหิตตก 5:25-34

ก' การชุบลูกสาวของไยรัสสู่ชีวิต 5:35-43

ในกรณีนี้ การล่าช้าที่ก่อให้เกิดโดยการรักษาผู้หญิงนั้นก็สร้างปัญหาที่ใหญ่ขึ้นที่พระเยซูพิชิตอย่างง่ายดาย การบันทึกนี้เกี่ยวกับการอัศจรรย์สองอย่างก็เปิดเผยต่อไปถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ มันแสดงถึงความไวของพระองค์ต่อความโศกเศร้าของมนุษย์อีกด้วย[\[325\]](#)

“การรักษาลูกสาวของไยรัสแสดงว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต และการรักษาผู้หญิงที่มีปัญหาของโลหิตตกอย่างต่อเนื่องแสดงว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสุขภาพ”[\[326\]](#)

นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่ามาระโกไม่ได้ตามลำดับตามลำดับเวลาของเหตุการณ์ต่างๆ แต่ปรับเปลี่ยนเหตุการณ์เหล่านั้นใหม่เพื่อจะสร้างประเด็นทางศาสนศาสตร์ของท่าน[\[327\]](#) อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งสามบันทึกเหตุการณ์ต่างๆในลำดับเดียวกัน ดังนั้นบางทีเหตุการณ์เหล่านั้นปรากฏในลำดับนี้ [\[328\]](#) การบันทึกของมาระโกเป็นการบันทึกเต็มที่สุดของทั้งสาม

“การทำให้พายุสงบและการรักษาคนถูกผีสิงเป็นการสำแดงถึงอำนาจเต็มที่ที่อยู่ในพระคริสต์ การรักษาผู้หญิงและการชุบลูกสาวของไฮร์สให้เป็นขึ้นก็เป็นหลักฐานของประสิทธิภาพเต็มที่ของความเชื่อ”[329]

5:21 จากการถอนตัวจากกาลิลีสู่เขตแดนทศบุรีทางตะวันออกเฉียงใต้ (4:35-5:20) ตอนนี้พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ก็กลับไปยังด้านตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบและสู่กาลิลี ทันใดนั้นฝูงชนชาวยิว “มาเฝ้าพระองค์” อีก

5:22-24 “นายธรรมศาลา” ไม่ใช่ปุโรหิตแต่เป็นผู้นำฆราวาสที่มีความรับผิดชอบสำหรับการประชุมนมัสการและสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพของธรรมศาลา ชื่อเรียกที่เป็นเกียรตินี้บรรยายถึงสมาชิกที่โดดเด่นของธรรมศาลาอีกด้วย[330] ดังที่เป็นเช่นนั้น “ไฮร์ส” (รูปแบบกรีกของคำฮีบรู “ยาอีร์”: “เขาจะให้ความสว่างหรือทำให้ตื่นตัว” หรือ “เขาผู้ให้ความกระจ่าง”; เปรียบเทียบ กดว. 32:41; วนจ. 10:3) อย่างไม่สงสัยแล้วได้ชื่นชมการนับถืออย่างมากในชุมชนของเขา เรื่องราวการรักษาส่วนใหญ่ก็ไม่ระบุชื่อ ดังนั้นบางทีมาระโกรวมชื่อไฮร์สไว้เนื่องจากการเชื่อมโยงของการอัศจรรย์ของพระเยซูเกี่ยวกับการทำให้เด็กหญิงนั้นตื่นขึ้นสู่ชีวิต (เปรียบเทียบ ข้อ 39) “การวางมือบน” คนป่วยเพื่อการรักษาก็เชื่อมโยงฤทธิ์เดชของผู้รักษากับบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือ (เปรียบเทียบ 6:5; 7:32; 8:23, 25)

เมื่อกลับไปยังกาลิลี ทันใดนั้นพระเยซูก็เริ่มต้นที่จะรับใช้ในการตอบสนองต่อการอ้อนวอนที่เต็มไปด้วยอารมณ์เร่งด่วนนี้ แต่ฝูงชนที่ห้อมล้อมก็ทำให้การเดินทางไปข้างหน้าของพระองค์ช้าลง

5:25-28 มาระโกเน้นถึงสภาพที่สิ้นหวังของผู้หญิงนั้นโดยการบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเธอที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ได้ข้ามไป อย่างที่ไม่เป็นลักษณะเฉพาะนั้น มาระโกบรรยายถึงสภาพเลวร้ายด้วยชุดของรูปแบบของคำกริยาที่เติม -ing หรือ -ed ทั้งเจ็ด ก่อนที่เธอได้พบพระเยซู นั้นเธอก็รักษาไม่หาย เธอได้มีความเชื่อในความสามารถของพระเยซูที่จะรักษาเธอและความเชื่อถือว่าเธอสามารถรับเอาการรักษาโดยการแตะเสื้อผ้านี้ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:10; 6:56) เธอได้พยายามที่จะสงบเสงี่ยมไว้เนื่องจากว่าสภาพของเธอทำให้เธอและทุกคนที่แตะต้องเธอ นั้นไม่สะอาดทางพิธีกรรม (ลกต. 15:25-27) บางทีเธอได้มาจากที่ไกลบางที เนื่องจากเป็นที่ชัดเจนว่าไม่มีใครในฝูงชนนั้นรู้จักเธอหรือคัดค้านต่อการที่เธออยู่ที่นั่น

5:29 เมื่อ (คำกรีก *ยูฐอส* “ทันใดนั้น”) เธอได้แตะฉลองของพระเยซู เธอก็รู้ว่าเธอหายเป็นปกติ การรักษานั้นก็ทันที แต่มันได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการมีส่วนร่วมที่มีสติของพระเยซู ฤทธิ์เดชที่พระองค์มีก็เป็นเช่นนั้น

5:30 อย่างทันใดนั้น (คำกรีก *ยูฐอส*) พระเยซูรับรู้ว่า “ฤทธิ์เดช... ช่านออก” จากพระองค์

“มันเป็นบางส่วนของฤทธิ์เดช [คำกรีก *ดูนามิส*] ที่เหนือธรรมชาติของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้รู้สึกว่าจะออกจากพระองค์ไปในการบรรลุการรักษาที่อัศจรรย์”[331]

“ความฉับไวของการรู้ของพระองค์ ความสัพพัญญูซึ่งมาระโกเขียนถึง การอ้างถึงพระนามของพระเยซูและตำแหน่งที่ไปข้างหน้าของมันทั้งหมดนั้นก็แสดงถึงความเป็นเหนือธรรมชาติของความรู้ของพระเยซูที่จะเป็นอีกประเด็นหนึ่งของการเน้น”[332]

“บิดาคนหนึ่งที่มาท่ามกลางลูกๆของเขาและเรียกร้องว่า ใครได้ทำความผิดนี้? เขาเองก็มีสติแม้กระทั่งในขณะที่เขาถาม แต่ในเวลาเดียวกันก็เต็มใจที่จะนำผู้กระทำผิดไปสู่การกล่าวยอมรับที่อิสระ และเพื่อจะตั้งเขาไว้ในสภาพที่ยกโทษให้ได้ นั้น เขาละเมียดกลุของความจริงที่สูงที่สุดในทางใดทางหนึ่งไหม? ความผิดอย่างเดียวกันอาจพบได้ในความผิดของเอลิซา ‘เกหะซี เจ้าไปไหนมา?’ (2 พกษ. 5:25) เมื่อใจของเขาได้ไปกับคนใช้ของเขาตลอดทางที่เขาได้ไป แม้กระทั่งในคำถามของพระเจ้าเองต่ออาดัม ‘เจ้าอยู่ที่ไหน?’ (ปฐมก. 3:9) และต่อคาอิน ‘อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน?’ (ปฐมก. 4:9) ในแต่ละกรณีก็มีจุดประสงค์ทางศีลธรรมในคำถาม-คือ โอกาสที่ถูกมอบให้ ณ ช่วงเวลาสุดท้ายสำหรับการทำดีบางส่วนจากความผิดพลาดโดยการกล่าวยอมรับที่เปิดเผยซึ่งเป็นโอกาสซึ่งพวกเขาผู้ซึ่งแบบอย่างของเขานั้น ได้ถูกอ้างอิงที่นั่นซึ่งทนทุกข์ที่จะหลีกเลี่ยงแต่ที่ซึ่งผู้หญิงนี้ได้รับพระคุณที่จะใช้”[333]

5:31-32 ความรุนแรงของการตอบของพวกสาวกก็พิเศษต่อมาระโก ลูกาเขียนว่าเปโตรได้พูดมัน (ลก. 8:45) บางทีพวกสาวกร้อนรนที่จะให้พระเยซูไปถึงบ้านของไฮรัสก่อนที่มันจะสายเกินไป กระนั้นพระเยซูต้องการที่จะกล่าวต่อหญิงนั้น และทำให้เธอแน่ใจว่ามันเป็นความเชื่อของเธอในพระองค์ที่ได้ส่งผลต่อการรักษาของเธอ ไม่ใช่แค่การสัมผัสของเธอ พระองค์ “ทอดพระเนตรดูรอบๆ” แสงใบหน้าในฝูงชนเพื่อจะค้นหาผู้หญิงแห่งความเชื่อ

“คำนำหน้านามและรูปแบบของคำกริยาที่เติม -ing หรือ -ed ในคำกรีกเป็นเพศหญิงซึ่งบ่งบอกถึงผู้กระทำที่เป็นผู้หญิงในกรณีนี้ พระเยซูมองหาผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชายในฝูงชนนั้น... แน่นนอนว่าพระเยซูรู้ความแตกต่างระหว่างการเบียดเสียดที่หายาบของฝูงชนและการสัมผัสที่อ่อนไหวของมือของผู้หญิง ถ้ามันเป็นผู้ชายที่แสวงหาการรักษา บางทีเขาคงได้จับเสื้อผ้า”[334]

“ฤทธิ์เดชที่รักษาของพระองค์ไม่ได้ทำงานโดยอัตโนมัติเหมือนแบตเตอรี่ที่ปล่อยไฟของมันเมื่อลัดวงจรโดยอุบัติเหตุ พระเยซูรับรู้ว่าในพระองค์เองโดยปราศจากข้อชี้แนะภายนอก

ถึงความสำคัญของการแต่งตั้งของผู้หญิงนั้นและก็เต็มใจที่จะให้เกียรติความเชื่อของเธออย่างกระตือรือร้น ทันทันนั้นพระองค์ก็รู้สึกถึงฤทธิ์เดชที่รักษาของพระองค์ออกไปยังเธอ ฤทธิ์เดชของพระองค์ซึ่งเป็นความสามารถภายในที่จะปฏิบัติภารกิจอยู่ภายใต้การควบคุมแห่งความตั้งใจที่มีสติของพระองค์อยู่เสมอ การมีสติของพระองค์ถึงฤทธิ์เดชที่ออกจากพระองค์ก็บ่งบอกว่าพันธกิจการรักษาของพระองค์นั้น ทำให้พระเยซูต้องใช้พลังงานฝ่ายวิญญาณอย่างมาก มันคงอธิบายว่าทำไมพระองค์พบว่ามันจำเป็นในบางครั้งที่จะหลบหลีกฝูงชนเพื่อจะหาเวลาสำหรับการทำให้สดชื่นผ่านการสามัคคีธรรมกับพระบิดา” [335]

5:33-34 พระเยซูไม่ได้ว่ากล่าวเธอ แม้ว่าความเชื่อของเธอในพระองค์ดูเหมือนจะได้ผสมกับไสยศาสตร์ กระนั้นพระองค์ต้องการที่จะกล่าวต่อเธอด้วยเกรงว่าเธอจะสรุปว่าการแต่งตั้งพระองค์คือสิ่งที่ได้รักษาเธอ ถ้อยคำของพระองค์เต็มไปด้วยความไวและความสงสารฝ่ายวิญญาณ เธอไม่มีอะไรที่จะกลัวจากพระองค์ บางทีผู้หญิงนั้นกลัวเพราะเธอได้รับฤทธิ์เดชของพระเยซูอย่างแอบๆ ซ่อนๆ (อย่างลับๆ ล่อๆ) บางทีส่วนหนึ่งของความกลัวของเธอก็คือเธอได้ทำให้พระเยซูไม่สะดวกทางพิธีกรรม [336] เช่นเดิม เราได้เห็นว่าการตอบสนองพื้นฐานต่อการเปิดเผยถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคือความกลัว (เปรียบเทียบ 4:41; 5:15)

นี่เป็นที่เดียวในหมวดพระกิตติคุณที่ที่พระเยซูเรียกใครคนหนึ่งว่า “ลูกหญิง” ความเชื่อของหญิงนั้นในพระเยซูไม่ใช่แค่ส่งผลต่อการรักษาทางกายภาพของเธอแต่ (พูดเป็นนัยสองอย่าง) ได้นำเธอเข้าไปในครอบครัวฝ่ายวิญญาณของพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ อสย. 53:10; มก. 3:35; 7:26; 10:52) “ความเชื่อ” ของเธอเป็นวิธีที่ซึ่งเธอได้รับการช่วยเหลือของพระเยซู มันแสดงออกถึงความเชื่อถึงที่ว่าพระเยซูสามารถรักษาเธอได้และหวังว่าพระองค์จะรักษา

วลี “จงไปเป็นสุข” (คำฮีบรู *ชาโลม*) เป็นวิธีโดยทั่วไปของการกล่าว “อ้อลา” ท่ามกลางพวกยิว (เปรียบเทียบ วนจ. 18:6; 1 ซมอ. 1:17)

ชาโลม “... หมายถึงไม่ใช่แค่เสรีภาพจากความกังวลภายใน แต่หมายถึงความมีสุขภาพดีหรือความสมบูรณ์แห่งชีวิตที่มาจาก การถูกนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า” [337]

เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับผู้หญิงนี้ที่จะประสบกับการรักษา พระเยซูทำให้เธอแน่ใจว่าการรักษาของเธอ นั้นสมบูรณ์และถาวรด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “ที่หายโรคนั้นก็เพราะลูกเชื่อ” ตอนนี้เธอสามารถชื่นชมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเข้าร่วมในการนมัสการในที่สาธารณะได้เช่นเดียวกับสุขภาพที่ดีทางกายภาพเนื่องจากเธอสะอาดแล้ว

“จากมุมมองของมาระโก เหตุการณ์ทั้งสิ้นเป็นการเรียกหาความเชื่อที่สุดขีด”[338]

5:35 ถ้าพวกสาวกไม่มีความอดทน (ข้อ 31) ไยรัสต้องไม่อดทนมากแค่ไหน ใจของเขาต้องแตกสลายเพียงไรเมื่อถ้อยคำมาถึงเขาว่า “ลูกสาว” ของเขาได้ “ตายไป” แล้ว

“มีความหมายในลำซำของพระองค์ที่อยู่เสมอจากการล่าช้านั้นการช่วยเหลือจะมาจากความมีคณันความสว่างจะมา”[339]

ผู้คนที่รายงานถึงการตายของลูกสาวของไยรัสก็ถือว่าพระเยซูเป็นอาจารย์หรือรับบีธรรมดา พวกเขาเชื่อว่าพระองค์สามารถช่วยคนที่มีชีวิตเท่านั้น

“มันไม่มีการพูดเปรยถึงใครก็ตามที่ถือว่ามันไม่ถูกต้องที่ว่าพระเยซูไม่ได้ดำเนินการเร็วเท่าที่จะเร็วได้ที่จะไปยังบ้านของไยรัส หรือที่ว่าพระองค์ควรได้รับมือกับคนเป็นโรคโลหิตตกหลังจากกรณีที่รุนแรงกว่าของเด็ก ณ ประตูกแห่งความตาย...มันค่อนข้างเป็นแบบปาเลสไตน์ที่จะยังคงทำสิ่งต่างๆที่ควรจะทำ ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อทางจิตวิทยา”[340]

5:36 ไยรัสได้เชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาลูกสาวของเขาได้ และเขาเพิ่งได้สังเกตผลลัพธ์ของการเชื่อในพระเยซู (ข้อ 25-34) ความเชื่อของเขาพร้อมกับการหนุนใจของพระเยซูช่วยให้เขาที่จะ “เชื่อ” (เชื่อต่อไป) ว่าพระเยซูยังคงสามารถช่วยเหลือลูกสาวของเขาได้ พระเยซูกล่าวอย่างแท้จริงว่า “จงหยุดกลัว จงเชื่อต่อไป”

5:37 พระเยซู “อนุญาต” ให้อาสาสมัครของพวกสาวกของพระองค์เท่านั้น “ที่จะไปกับพระองค์” เพื่อจะเป็นพยานถึงการอัศจรรย์นี้ (เปรียบเทียบ มธ. 17:6; มก. 9:2; 14:33) พระองค์อาจได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะจำกัดการตอบสนองอันเป็นที่นิยมต่อมัน ถ้าฝูงชนมารวมกลุ่มกันกับพระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้รักษาพวกเขา พวกเขาจะแสวงหาการช่วยเหลือทางกายภาพจากพระองค์มากแค่ไหนถ้าพวกเขารู้ว่าพระองค์สามารถชุบคนตายให้เป็นขึ้น ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่าบ้านนั้นเล็กเกินไปสำหรับสาวกคนอื่นๆที่จะเข้าไปกับครอบครัว[341]

“จากมุมมองของเราในขณะที่การชุบคนตายให้เป็นขึ้นอาจเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด การอัศจรรย์นี้ก็มาในชุดของการอัศจรรย์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่สิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง”[342]

ทำไมพระเยซูได้เลือกเปโตร ยากอบและยอห์น- แทนที่จะเป็นคนอื่นๆอีกสามคนจากพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 9:2)? บางทีพวกเขาได้พิสูจน์ว่าเป็นผู้ที่รับรู้หรือตอบสนองมากที่สุดต่อสิ่งที่

พระองค์ได้สอนพวกเขามาจนขณะนี้ (เปรียบเทียบ มธ. 25:19) หรือมันอาจได้เป็นว่าพระเยซู มองเห็นล่วงหน้าว่าพวกเขาจะมีบทบาทของการนำพวกอัครทูตในอนาคต

5:38 พระเยซูปล่อยฝูงชนกลุ่มหนึ่งไปแต่ได้พบอีกกลุ่มหนึ่งที่รอคอยพระองค์ที่บ้านของ ไยรัส[343] อย่างที่เป็นธรรมเนียม ผู้รับจ้าง โศกเศร้ากำลังทำการ: ร้องไห้ คร่ำครวญ ร้องเพลง เป่าปี่และปรบมือ ของพวกเขา (เปรียบเทียบ ยรม. 9:17; อมส. 5:16).[344] มิชนาห์ ระบุว่าแม้กระทั่งสามปีที่ยากจน ที่สุดจะต้องจ้างคนเป่าปี่อย่างน้อยสองคนและผู้หญิงคนหนึ่งที่จะคร่ำครวญเมื่อภรรยาของเขาตาย ไป [345] เป็นที่ชัดเจนว่าการตายของเด็กหญิงตัวเล็กนี้ได้ถูกคาดหวังไว้จนพวกผู้โศกเศร้าพร้อม ขณะที่เธอตายไป

5:39-40 พระเยซูหมายถึงว่าเธอ “กลับ” ในความตาย พระองค์ใช้คำว่า “กลับ” ในเชิงเปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ มธ. 9:24; ยน. 11:11-14) พระองค์หมายถึงว่าแม้ว่าเธอได้ตายไป การตายของเธอก็จะไม่ถาวรมากไปกว่าการกลับ [346] อย่างไรก็ตามพวกผู้สังเกตการณ์ที่อยู่ที่นี่นั้นถือถ้อยคำของ พระเยซูตามตัวอักษรและเยาะเย้ยแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่สำหรับการวินิจฉัยวินิจฉัยภายนอกของพระองค์ การตอบสนองของพวกเขาพิสูจน์ว่าเด็กหญิงนั้นได้ตายไป พระเยซูกับพวกเขาออกไปและอนุญาต ให้บรรดาผู้ที่พระองค์ต้องการเท่านั้นที่จะอยู่เพื่อจะเป็นพยานถึงการอัศจรรย์

ดาเนียลได้ทำนายว่าพระเจ้าจะชุบบรรดาผู้ “กลับ” ในความตายให้ฟื้นขึ้น (ดนล. 12:2) พระองค์ได้ ทำสิ่งนั้นที่นี่แม้กระทั่งใช้ถ้อยคำของดาเนียล “กลับ” ด้วยเหตุนี้พระองค์ก็สำแดงว่าพระองค์กำลัง ทำสิ่งที่ดาเนียลได้ทำนายว่าพระเจ้าจะทำ

5:41 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูจับ “เบน” ของเด็กหญิงที่ตายไปเพื่อที่จะเชื่อมโยงฤทธิ์เดชของพระองค์กับการรักษาของเธอในความคิดของพยาน พระองค์ไม่จำเป็นที่จะจะต้องเธอเพื่อจะชุบให้เธอฟื้นขึ้น เอลิยาห์ (1 พกษ. 17:17-23) และเอลีซา (2 พกษ. 4:18-37) ทั้งสองได้ชุบเด็กๆให้คืนสู่ชีวิต แต่ทั้งสองจำเป็นต้องใช้ความพยายามและใช้เวลาในการทำอย่างนั้นมากกว่าที่พระเยซูได้ทำ บางทีมันเป็นการรักษานี้ที่นำหลายคนที่จะระบุว่าพระเยซูเป็นเอลิยาห์ (6:15) การจะต้องคนตายส่งผลต่อการ เป็นมลทินทางพิธีกรรม แต่พระเยซูพิชิตสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ที่เป็นทั้งการรักษาและการ ชำระ

มาระโกเท่านั้นบันทึกคำสั่งของพระเยซูในภาษาอารเมคและแปลมันเพื่อผู้อ่านชาวโรมันของท่าน

“มาระโกให้การแปลที่เป็นความจริงข้ามกับสูตรทางเวทมนตร์ต่างๆที่ลึกลับและไม่เป็น เรื่องจนพวกเขาเยาะเย้ยผู้ที่จะเป็นผู้แปล...”[347]

ในทุกกรณีของพระเยซูที่ซุบคนตายให้ฟื้นขึ้นในหมวดพระกิตติคุณ พระองค์ก็กล่าวต่อคนตายโดยตรง (เปรียบเทียบ ลก. 7:14; ยน. 11:43)

“มีการแนะนำว่าถ้อยคำเหล่านั้นของพระองค์เป็นถ้อยคำที่ถูกใช้โดยมารดาในแต่ละเช้าเพื่อจะกระตุ้นลูกสาวของเธอจากการหลับ”[\[348\]](#)

มีความแตกต่างทางตัวอักษรเดียวระหว่างคำสั่งของพระเยซูที่นี่และคำสั่งที่เปโตรพูดเมื่อท่านรื้อฟื้น โครคัสสู่ชีวิต (กจ. 9:40) เปโตรกล่าวว่า “*ทาภิธา คุม*” นี้แสดงให้เห็นว่า พระเยซูใช้ฤทธิ์เดชของพระองค์ต่อไปผ่านทางเปโตรหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 1:1-2)

5:42 เมื่อพระเยซูฟื้นฟูชีวิต การคืนสู่สภาพเดิมก็ทันที (คำกรีก *ยูฐาส* สองครั้งในข้อนี้) ไม่ใช่ตามลำดับอย่างที่มีมันเป็นจริงเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะแต่ก่อนอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1 พกษ.17:19-20; 2 พกษ. 4:33) บางทีมาระโกอ้างอิงถึงอายุของเด็กหญิงนั้นเพราะว่าเธออายุ 12 ปีและผู้หญิงที่พระเยซูเพิ่งได้รักษาไปก็ได้ทนทุกข์กับโรคภัยไข้เจ็บของเธอเป็นเวลา 12 ปี (ข้อ 25) หญิงนั้นได้เริ่มต้นดำเนินชีวิตในเมื่อเธอควรได้ตายไปจากสภาพที่รักษาไม่ได้ของเธอ เด็กหญิงนั้นเพิ่งตายไปในเมื่อเธอควรได้ดำเนินชีวิตในฐานะหญิงสาว พระเยซูสามารถ- และได้-ช่วยกู้ทั้งสองจากความตาย ทุกคนที่ปรากฏตัวก็แสดงถึงความประหลาดใจสุดขีดต่อฤทธิ์เดชของพระเยซู (เปรียบเทียบ 4:41) คำกรีกจาก *เอกซิสมเทมิ* ตามตัวอักษรหมายถึงพวกเขา “เสียดสีด้วยความประหลาดใจมาก”[\[349\]](#)

5:43 พระเยซูให้คำสั่งสองประการแก่พวกผู้สังเกตการณ์ หนึ่ง พระองค์บอกพวกเขาที่จะไม่บอกใครก็ตามเกี่ยวกับการอัศจรรย์ผู้ไม่จำเป็นที่จะรู้เกี่ยวกับมัน เป็นที่ชัดเจนว่าหลายคนที่อยู่นอกบ้านคงได้ค้นพบสิ่งที่ได้เกิดขึ้น แต่พระเยซูต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการเปิดเผยที่ไม่จำเป็นอย่างน้อยก็ทันทีเพื่อว่าพระองค์สามารถดำเนินพันธกิจของพระองค์ไปพร้อมกับเสรีภาพเต็มที่ของการเคลื่อนไหว (เปรียบเทียบ 1:43-45) พระองค์ต้องการให้บรรดาผู้ที่ปรากฏตัวที่จะรักษาเหตุการณ์นี้ไว้เป็นความลับเท่าที่จะเป็นไปได้[\[350\]](#)

คำสั่งที่สองของพระองค์เปิดเผยถึงความสงสารต่อเนื้อหาของพระองค์ที่มีต่อเด็กหญิงนั้นในความจำเป็นของเธอ ยิ่งกว่านั้นมันทำให้ชัดเจนว่าพระองค์ได้รื้อฟื้นเธอสู่ชีวิตทางกายภาพที่ต้องการการค้ำจุน พระองค์ไม่ได้ทำให้เธอเป็นขึ้นสู่รูปแบบใหม่ของชีวิตพร้อมกับร่างกายที่เป็นอมตะ (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:35-57)

การอัศจรรย์สองอย่างนี้ (การชุบชีวิตของลูกสาวของไยริสและการรักษาหญิงที่เป็นโรคโลหิตตก) สอนพวกสาวกว่าพระเยซูไม่ได้มีแค่อำนาจที่จะควบคุมธรรมชาติ (4:35-41) และวิญญานปีศาจ (5:1-20) เท่านั้นแต่ความตายอีกด้วย นี่เป็นการเปิดเผยที่สำคัญต่อบรรดาผู้ที่ใช้ความเชื่อบางอย่างในพระองค์ พวกเขาเรียนรู้ว่า

พระเยซูเป็นมากกว่ามนุษย์ และแม้กระทั่งเป็นมากกว่าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาผู้เผยพระวจนะ อย่างไม่สงสัยแล้ว พระเจ้าใช้การเปิดเผยเหล่านี้เพื่อจะช่วยให้พวกเขาเห็นว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า (8:29)

“ความเชื่อเกี่ยวข้องกับมากกว่าการแค่เชื่อว่าพระเยซูสามารถทำการอัศจรรย์ได้ ไม่มีใครสงสัยสิ่งนั้นในนาซาเร็ธ พวกเขาสงสัยว่าพระองค์สามารถทำสิ่งที่พระองค์ทำได้อย่างไร เนื่องจากใครที่พวกเขา ‘รู้’ว่าพระองค์เป็น ดังนั้นโดยความหมายโดยนัย ความเชื่อแห่งการรักษาสำหรับมาระโกในสองเรื่องเหล่านี้หมายถึงมากกว่าความเชื่อในผู้ทำการอัศจรรย์ ทั้งไยรัสและหญิงนั้นแสดงถึงความเชื่อที่ว่าด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งพระเจ้าทำการในพระเยซู ดังนั้นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ใช้เรื่องเหล่านี้เพื่อจะเน้นถึงบทบาทของความเชื่อและผลที่ตามมาของมัน คือตัวบุคคลของพระเยซูอย่างประจักษ์ในพันธกิจของพระองค์ที่เน้นถึงบทบาทของความเชื่อในเรื่องเหล่านี้”[\[351\]](#)

2. การปฏิเสศพระเยซูโดยชาวนาซาเร็ธ 6:1-6ก (เปรียบเทียบกับ มธ. 13:54-58)

แม้ว่าพระเยซูให้หลักฐานเพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ (4:35-5:43) บรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ดีที่สุดในสถานะทางสังคมทางกายภาพก็ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ (6:1-6ก) การปฏิเสธนี้นำพระเยซูที่หันจากฝูงชนอย่างมากขึ้นไปยังการฝึกฝนพวกเขาของพระองค์ (6:6ข-8:30)

6:1 มาระโกอ้างอิงถึงการปรากฏของพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู แต่มีทิวละเว็นรายละเอียดนั้น เป็นที่ชัดเจนว่ามาระโกบันทึกเหตุการณ์นี้เพราะว่ามันจัดตั้งอีกโอกาสหนึ่งสำหรับการฝึกฝนการเป็นสาวกซึ่งเป็นความเป็นห่วงโดยเฉพาะของมาระโกในส่วนนี้ของพระกิตติคุณของท่าน พระเยซูเยี่ยมเยียนนาซาเร็ธในฐานะรับบีที่เตรียมพวกเขาของพระองค์สำหรับพันธกิจของพวกเขา นี่เป็นการปฏิเสธครั้งที่สองในนาซาเร็ธที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์บันทึก การปฏิเสธแรกเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูละนาซาเร็ธไปเพื่อจะจัดตั้งฐานแห่งการปฏิบัติการณ์ของพระองค์ในคาเปอร์นาอุม (มธ. 4:13; ลก. 4:16-31)

6:2-3 การตอบสนองของผู้คนในธรรมศาลานี้ก็ตรงข้ามกับการตอบสนองของไยรัสนาซาเร็ธศาลาอีกแห่งหนึ่ง (5:22) มาระโกบันทึกสามคำถามที่พวกเขาผู้สังเกตการณ์ในนาซาเร็ธตั้งขึ้น พวกเขาแปลกใจว่าพระเยซูได้รับคำสอนและสิทธิอำนาจที่พระองค์สำแดงจาก “ที่ไหน” พวกเขาถามซึ่งกันและกันว่า ใคร ได้ให้ “ปัญญา” ที่พระองค์สำแดงนั้นแก่พระองค์ และพวกเขาถามว่า พระเยซูได้รับความสามารถที่จะทำ “การอัศจรรย์ต่างๆ” อย่างไร เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้สรุปว่าคำสอนสิทธิอำนาจและการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์มาจากพระเจ้า

“ในสิ่งนี้ พวกเขาก็ไม่ใช่ไม่เหมือนยุควิทยาศาสตร์สมัยใหม่ของเราซึ่งเป็นห่วงเกี่ยวกับคำถามในทางกลไก ‘อย่างไร’ มากกว่าคำถามเชิงศาสนศาสตร์ ‘ทำไม’ อย่างมาก”^[352]

คำถามต่างๆของชาวนาซาเร็ธแสดงถึงความไม่เชื่อถือนและความเป็นปฏิปักษ์ ความคุ้นเคยส่วนตัวของพวกเขาเกี่ยวกับครอบครัวของพระเยซูและลักษณะชีวิตแต่ก่อนของพระเยซูท่ามกลางพวกเขาได้ทำให้มันยากสำหรับพวกเขาที่จะคิดเกี่ยวกับพระองค์ว่าเป็นสิ่งใดก็ตามที่มากกว่าแค่มนุษย์ นี่เป็นที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ที่ผู้เขียนอ้างอิงถึงพระเยซูในฐานะช่างไม้ “ช่างไม้” (คำกรีก *τεκτων*) ทำงานกับหินและเหล็ก เช่นเดียวกับไม้ ^[353] ในเชิงโวหารแล้วพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูถามว่าไม่ว่าพระเยซูไม่ใช่คนงานธรรมดาพร้อมกับมือของพระองค์อย่างที่เขาส่วนใหญ่เป็นหรือไม่

“ไม่มีสิ่งใดที่คงเส้นคงวาในความศรัทธาแห่งประเภทบางอย่างของเพลงสรรเสริญและการภาวนาว่าแนวคิดที่ผิดพลาดที่ว่าคำกรีกควรจะถูกแปลว่า ‘ช่างไม้’ ซึ่งบ่งบอกถึงที่ต่ำต้อยในสังคมร่วมสมัย คำกรีกนี้มีระดับกว้างของความหมายตั้งแต่ผู้ต่อเรือไปจนถึงช่างแกะสลัก แต่ก็บ่งบอกเกือบตลอดเวลาถึงบุคคลแห่งทักษะค่อนข้างมากและสามารถแม้กระทั่งถูกใช้เกี่ยวกับแพทย์ จนเดี๋ยวนี้ตั้งแต่การเป็นช่างไม้ในหมู่บ้าน (มธ.13:55) ที่เกี่ยวข้องในการทำคานไถและแอก (ซึ่งชาวนาคนใดก็ตามแห่งสมัยของเขาก็สามารถที่จะผลิตได้) โยเซฟอาจได้เป็นผู้สร้างแห่งความสามารถบางอย่างที่ท่องเที่ยวไปทั่วบริเวณที่ใหญ่ต่างๆของประเทศต่อเบื้องหลังเช่นนั้นการสละตนเองของพระเยซูก็ถูกมองว่าเป็นบางสิ่งที่น่าประทับใจมากกว่าคำว่า ‘ช่างไม้’ บ่งบอกไว้อย่างมาก

“คำอารเมค *นักการ* ก็ขยายออกในความหมายตั้งแต่ผู้ทำเฟอร์นิเจอร์ไปจนถึงผู้สร้างพร้อมกับทักษะที่เกี่ยวข้องหลายอย่างในระหว่างนั้น ช่างฝีมือเช่นนั้นเป็นผู้ท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ ซึ่ง ณ สมัยของพระเยซูนั้นพวกเขาก็ได้มีอยู่เป็นเวลาหลายศตวรรษ ในแง่ของความหมายโดยนัยของลูกา 4:22 และ ยอห์น 6:42 พร้อมกับพระคัมภีร์ตอนนี้ที่ผู้คนในนาซาเร็ธไม่รู้จักพระเยซูด้วยสายตาเมื่อพระองค์กลับมาจากการเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ครั้งแรก เราก็ต้องสรุปว่าพระองค์ได้ใช้เวลาเล็กน้อยในนาซาเร็ธ ตามหลักการแล้วเมื่อนั้นเองก็ถูกตั้งไว้สำหรับช่างฝีมือที่ท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ ผู้สามารถไม่เพียงแต่ตั้งครอบครัวของเขาที่นั่น แต่สามารถเดินทางอย่างง่ายดายไปยังเมืองชายฝั่งทั้งหลายและยังเมืองต่างๆที่มองลงไปเห็นทะเลกาลิลีอีกด้วย”^[354]

เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะใคร่ครวญถึงสิ่งที่พระเยซูไม่ได้เลือกที่จะเป็น: ทหาร คนเก็บภาษี ชาวประมง นักวิชาการ เป็นต้น อาชีพที่พระองค์ได้เลือก-ซึ่งก็ทักท้วงเอาว่าพระองค์มีทางเลือก-ก็เป็นอาชีพที่ได้ให้การส่งเสริมทางบวกแก่เพื่อนบ้านของพระองค์และหลีกเลี่ยงอาชีพที่ “เป็นปัญหา” ซึ่งอาจได้ประนีประนอมการทรงเรียกของพระองค์

“เป็นการปฏิบัติโดยทั่วไปท่ามกลางพวกยิวที่จะใช้ชื่อของบิดาไม่ว่าเขามีชีวิตอยู่หรือตายไป ผู้ชาย
ได้ถูกเรียกว่าบุตรของมารดาของเขาเท่านั้นเมื่อบิดาของเขาไม่เป็นที่รู้จัก”[355]

ก่อนหน้านั้นผู้คนแห่งนาซาเร็ธได้อ้างอิงถึงพระเยซูว่าเป็นลูกของโยเซฟ (ลก.4:22) เป็นที่ชัดเจนว่าตอนนี้
พวกเขาเรียกพระองค์ว่า “ลูกของมารีย์” ในฐานะเป็นการดูถูกที่จงใจซึ่งบ่งบอกว่าพระองค์เป็นลูกนอก
กฎหมาย (เปรียบเทียบกับ วนจ. 11:1-2; ยน. 8:41; 9:29) พวกยิวไม่ได้กล่าวอย่างดูถูกเกี่ยวกับการเกิดของบุคคล
เช่นนั้นถ้าพวกเขาเชื่อว่าเขาคำเนินชีวิตอันเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้า แต่ถ้าบุคคลนั้นกลายมาเป็นคนที่เลิก
เชื่อ พวกเขา ก็กล่าวต่อสาธารณะชนและอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับการเกิดนอกกฎหมายของเขา[356] ดังนั้นการ
เรียกชื่อนี้สะท้อนถึงความเชื่อถือของชาวนาซาเร็ธที่ว่าพระเยซูไม่ได้เกิดจากหญิงพรหมจารีย์และไม่ได้เป็น
ที่โปรดปรานต่อพระเจ้า[357]

“บางครั้งเราก็ใกล้ผู้คนเกินไปที่จะเห็นความยิ่งใหญ่ของพวกเขา”[358]

6:4 พระเยซูไม่ได้อ้างหรือแต่งสุภาษิตที่จะตอบการปฏิเสชนี้ มันแสดงถึงหลักการหนึ่งนั่นคือ:
ความขุ่นเคืองทำให้เกิดการดูถูก พระเยซูบ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ซึ่งพระองค์ก็
ทรงเป็น ผู้คนแห่งนาซาเร็ธไม่สามารถแม้กระทั่งชื่นชมด้านนี้แห่งคุณลักษณะของพระเยซูได้
เพราะว่าพวกเขาถือว่าพระองค์เป็นใครคนหนึ่งเหมือนพวกเขาเอง

“ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาพูดโดยทั่วไปของสมัยนั้นก็เหมาะสมที่นี่ ‘ผู้เชี่ยวชาญคือเพื่อน
ธรรมดาจากอีกเมืองหนึ่ง’”[359]

6:5-6ก มาระโกเน้นว่าพระเยซูทำการอัศจรรย์ในการตอบสนองต่อความเชื่อ ที่นี่เราเห็นอีกด้านหนึ่งของ
เหรียญนั้น การปฏิเสชนของชาวนาซาเร็ธที่จะเชื่อในพระเยซูส่งผลต่อการที่พระองค์ไม่สามารถที่จะ
ทำการอัศจรรย์หลายอย่างท่ามกลางพวกเขา “ความไม่เชื่อ” จำกัดการทำการของพระเจ้า
(เปรียบเทียบกับ กจ. 14:9-10)

“ประเด็นของ *อูก เอดูเนโต* [“ไม่มีการอัศจรรย์”] ไม่ใช่ที่ว่าพระเยซูไร้อำนาจถ้าปราศจาก
ความเชื่อของมนุษย์ แต่ที่ว่าในการขาดหายไปของความเชื่อนั้นพระองค์ไม่สามารถทำการ
งานที่ยิ่งใหญ่ใน *ความสอดคล้องกับจุดประสงค์แห่งพันธกิจของพระองค์*; เพราะว่าที่จะได้
ทำการอัศจรรย์ต่างๆที่ความเชื่อขาดหายไปในการมีส่วนใหญ่นั้นคงได้แค่ที่จะได้ทำให้
ความผิดของมนุษย์นั้นเลวลงและทำให้พวกเขาแข็งกระด้างต่อพระเจ้า”[360]

นี่เป็นครั้งเดียวที่มาระโกกล่าวว่าพระเยซูประหลาดพระทัย พระเยซูประหลาดพระทัยที่ว่าความไม่เชื่อของ
ชาวนาซาเร็ธก็หนักแน่นอย่างที่มีนัย เป็น บ่งบอกว่าการตัดสินใจของพวกเขาที่จะไม่เชื่อทุกๆที่มีหลักฐานก็

เพียงพอที่จะนำพวกเขาไปสู่การสรุปอีกอย่างหนึ่ง ในเชิงศีลธรรมนั้นพวกเขาควรถูกตำหนิสำหรับความไม่เชื่อของพวกเขา

“ผู้คนแห่งนาซาเร็ธแสดงถึงความมีอคติของอิสราเอล การปฏิเสธของพวกเขาที่จะเชื่อในพระเยซูก็พรรณนาถึงสิ่งที่พวกเขาจะประสบในไม่ช้า (เปรียบเทียบ 6:7-13) และผู้อ่านของมาระโก (ตอนนั้นและตอนนี้) จะประสบในการกระจายข่าวประเสริฐ”[\[361\]](#)

IV. การเปิดเผยตนเองของผู้รับใช้ต่อพวกสาวก 6:6ข-8:30

การเป็นปฏิบัติที่เพิ่มขึ้นของพวกเขาผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลและการปฏิเสธโดยฝูงชน (3:7-6:6ก) ได้นำพระเยซูที่จะจดจ่ออย่างเพิ่มขึ้นที่การอบรมพวกสาวกของพระองค์ ส่วนนี้ของพระกิตติคุณของมาระโกแสดงถึงการที่พระเยซูทำอย่างนั้น ในขณะที่พระเยซูให้ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นสำหรับพันธกิจแก่พวกสาวกของพระองค์ (6:6ข-30) จุดจดจ่อของการสั่งสอนของพระเยซูคืออัตลักษณ์ของพระองค์เอง ซึ่งพวกสาวกมีความยุ่งยากอย่างมากที่จะเข้าใจ (6:31-8:30)

“หลังจาก ‘การเริ่มต้นของพระกิตติคุณนี้’ ใน 1:1-15 ครั้งแรกของพระกิตติคุณของมาระโกก็แบ่งออกเป็นสามส่วนหลักอย่างเป็นระเบียบ (1:16-3:12; 3:13-6:6; 6:7-8:26) แต่ละส่วนเริ่มต้นด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับพวกสาวก (1:16-20; 3:1-19; และ 6:7-13) แต่ละส่วนค่อยๆจบลงด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับการตอบสนองทางลบที่ได้ก่อให้เกิดโดยพันธกิจของพระเยซู (3:1-6; 6:1-6ก; 8:14-21) และแต่ละส่วนจบด้วยข้อความสรุปที่ทำให้ผู้อ่านระลึกถึงธรรมชาติแห่งพันธกิจของพระเยซู (3:7-12; 6:6ข; 8:22-26)”[\[362\]](#)

ก. การกิจของสาวกสิบสองคน 6:6ข-30

นี่เป็นอีกส่วนหนึ่งของส่วน “ประกบ” หรือส่วนไขว้ของมาระโก เหตุการณ์หลักคือพระเยซูส่งสาวกสิบสองคนไปในการกิจการประกาศและการรักษาที่ได้ขยายพันธกิจของพระองค์เอง ภายในเรื่องราวนี้นี้ระหว่างการจากไปของพวกเขาและการกลับมาของพวกเขา ผู้เขียนก็ได้แทรกเรื่องราวของการตายของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ลักษณะหลักของเรื่องราวนั้นที่ได้ทำให้มาระโกสนใจคือการรับรู้ของเฮโรด แอนทิปาส ถึงใครที่พระเยซูทรงเป็นอัตลักษณ์ของพระเยซูซึ่งเป็นหัวใจของส่วนนี้ ก็กลายมาเป็นหัวข้อหลักของส่วนต่างๆที่ตามมา (6:31-8:30)

1. การส่งสาวกสิบสองคนไป 6:6ข-13 (เปรียบเทียบ มธ. 9:35-11:1; ลก. 9:1-6)

พระเยซูรับใช้ในกาลิลีต่อไป พันธกิจของพระองค์ต่อสาวกสิบสองคนเป็นส่วนที่สำคัญของพันธกิจของพระองค์ มันเตรียมพวกสาวกสำหรับการรับใช้ในอนาคตต่อไป มันคาดหวังถึงพันธกิจของพระองค์ผ่าน

ทางพวกเขาหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์อีกด้วย นี่เป็นการเดินทางครั้งที่สามไปตามหมู่บ้านต่างๆของกาลิลีที่มาระโกรายงาน (เปรียบเทียบ 1:14, 39)

6:6 ข้อความเปลี่ยนผ่านสั้นๆนี้แนะนำพันธกิจสองอย่างของพระเยซูโดยส่วนตัว และผ่านทางพวกสาวกของพระองค์ ความสนใจของมาระโกอยู่ในการอบรมของพวกสาวก ดังนั้นท่านก็เน้นสิ่งนั้น มัทธีวให้การอธิบายที่ยาวกว่าเล็กน้อยเกี่ยวกับพันธกิจส่วนตัวของพระเยซู (มธ. 9:35)

“... พระองค์ได้ไปสอนยังหมู่บ้านต่างๆ นี่เป็นบทเรียนที่สอดคล้องสำหรับคนงาน คริสเตียน มีบางคนในงานของพระเจ้าผู้ไม่ต้องการที่จะไปยังสถานที่เล็กน้อยเพื่อจะรับใช้แท้จริงแล้วข้าพเจ้าได้ถูกวิจารณ์โดยผู้รับใช้และคนงานคริสเตียนบางคนสำหรับการไปยังคริสตจักรเล็กๆบางแห่งแทนที่จะไปยังคริสตจักรที่ใหญ่กว่าบางแห่ง ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ตั้งแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ไว้สำหรับเราที่นี่เมื่อมันกล่าวว่าพระองค์ได้เสด็จไปตามหมู่บ้านต่างๆของพวกเขา เพื่อนๆเอ๋ย จงจินตนาการว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ พระบุตรของพระเจ้ารับใช้ในหมู่บ้านเล็กๆที่นี้ในโลกนี้ พระองค์อาจได้ส่งโทรเลขไปยังกรุงโรมและเข้าโรงละครครึ่งวงกลมเพื่อการประชุมใหญ่”[\[363\]](#)

6:7 พระเยซู “เรียกสาวกสิบสองคน” มายังพระองค์เอง และจากนั้นได้ส่งพวกเขาออกไปในฐานะตัวแทนที่เป็นทางการของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:14) ในวัฒนธรรมของพระเยซู บุคคลที่ถูกส่งไป (ผู้ส่งสาร) ถูกถืออย่างแท้จริงว่าเป็นบุคคลที่ได้ส่งไป (เจ้านาย) [\[364\]](#) พระเยซูทำตามธรรมเนียมและปัญญาของยิวในการส่งพวกสาวกออกไป “เป็นคู่ๆ” ซึ่งมาระโกเท่านั้นอ้างอิงถึง (เปรียบเทียบ มธ. 17:6; 19:15; ปญจ. 4:9-12) โดยพื้นฐานแล้วนี่ก็เพื่อที่จะรับรองความสัตย์จริงของข่าวสารของพวกเขາโดยการเตรียมพยานสองปากให้ (เปรียบเทียบ กคว. 35:30; มธ. 17:6)

สาวกสิบสองคนจะต้องประกาศแผ่นดินของพระเจ้า (ลก. 9:2) และที่จะทำการอัศจรรย์เพื่อที่จะรับรองข่าวสารของพวกเขาสำหรัผู้ฟังชาวยิวของพวกเขา (มธ. 10:1; ลก. 9:1-2) มาระโกแค่อ้างอิง “สิทธิอำนาจเหนือ” พวกฝอยที่มันเป็นการสำแดงที่มีพลังมากที่สุดของอำนาจของพระเยซูที่ทำการผ่านทางพวกเขา นี่เป็นภารกิจที่จะเตรียมสาวกสิบสองคนสำหรับความรับผิดชอบที่ใหญ่ขึ้นในการรับใช้ของพระเยซูในภายหลัง

“พระเยซูให้สิทธิอำนาจแก่พวกสาวกเพื่อจะเป็นตัวแทนของพระองค์ในเรื่องทั้งถ้อยคำและฤทธิ์เดช ข่าวสารและการกระทำของพวกเขาก็ต้องเป็นการขยายออกแห่งข่าวสารและการกระทำของพระองค์เอง”[\[365\]](#)

6:8-9 สาวกสิบสองคนจะต้องไม่นำอาหาร ย่ามและเงินไปกับพวกเขา

“มันเป็นธรรมเนียมทั้งในตะวันออกและตะวันตกที่จะเก็บเงินทอนเล็กน้อยไว้ในสายคาด
[“เข็มขัด”] ของบุคคลหนึ่ง”[366]

พวกเขาจะต้องไม่แม้กระทั่งที่จะเอาเสื้อนอกปกติไปด้วย-ที่ชาวปาเลสไตน์บ่อยครั้งใช้เป็นผ้าห่มในตอน
กลางคืน สาวกสิบสองคนจะต้องพึ่งพาพระเจ้าที่จะเตรียมความจำเป็นของพวกเขา รวมถึงความจำเป็น
สำหรับเจ้าบ้านที่ขอต้อนรับแขก ความเร่งด่วนแห่งภารกิจของพวกเขาเรียกร้องการเดินทางที่เบาและมัน
ห้ามการเตรียมที่ละเอียด พวกเขาสามารถเอาไม้เท้า (“ไม้ถือ”) ไปได้และพวกเขาจะต้องมี “รองเท้าแตะ” แต่
พวกเขาจะต้องไม่เอาสิ่งสำรองไป เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเน้นถึงสิ่งที่จะไม่นำไปมากกว่าสิ่งที่จะนำไป
เพื่อที่จะกีดกันพวกเขาไว้จากความรู้สึกใดๆแห่งการพึ่งพาตนเอง[367]

การบันทึกของมัทธิวรายงานว่าพระเยซูห้ามไม่ให้อรองเท้าไป ส่วนมาระโกกล่าวว่าพระองค์อนุญาตให้เอา
ไป (มธ. 10:10) บางทีรองเท้าสำรองคือสิ่งที่พระเยซูห้าม มัทธิว 10:9-10 และ ลูกา 9:3 ห้ามเอาไม้เท้าไป
แต่มาระโก 6:8 อนุญาต ทางแก้ไขหนึ่งต่อความขัดแย้งที่เด่นชัดนี้อาจจะเป็นว่าพระเยซูให้คำสั่งเหล่านี้
มากกว่าหนึ่งครั้ง[368] พระเยซูกำลังอบรมพวกสาวกของพระองค์ที่จะรับใช้ไม่ใช่เป็นเจ้านายเหนือคนอื่น ๆ
หรือที่จะคาดหวังให้คนอื่น ๆ ที่จะรับใช้พวกเขา

“คำสั่งที่เจาะจงต่างๆประยุกต์ใช้อย่างแท้จริงกับภารกิจสั้นๆนี้ระหว่างช่วงชีวิตของพระเยซูเท่านั้น
แต่ในหลักการแล้ว ด้วยการดัดแปลงที่จำเป็นตามสภาพอากาศและสถานการณ์อื่นๆ คำสั่งเหล่านั้น
ยังคงมีไว้สำหรับพันธกิจที่ดำเนินต่อไปของคริสตจักร การรับใช้แห่งพระวาระของพระเจ้ายังคง
เป็นเรื่องราวของความเร่งด่วนสุดขีดซึ่งเรียกร้องการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิง”[369]

6:10-11 โดยปกติแล้วสาวก 12 คนจะต้องพักในบ้านของเจ้าบ้านที่ขอต้อนรับแขกนานเท่าที่พวกเขา
ยังคงอยู่ในเมืองที่เจาะจงนั้น แทนที่จะย้ายจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง นี้จะลดความไขว่เขวและมี
แนวโน้มที่จะสงวนชื่อเสียงที่ดีของสาวกไว้ ผู้ซึ่งคนอื่น ๆ อาจถือว่าโลกถ้าเขาย้ายบ่อยๆ การย้ายไป
ยังการต้อนรับที่ดีกว่าเพื่อเห็นแก่ความสะดวกก็จะนำความอับอายไปยังเจ้าบ้านคนก่อนอีกด้วย

ตามธรรมเนียมแล้วพวกยิวสะบัดผงกลี้ออกจากเสื้อผ้าและรองเท้าของพวกเขาเมื่อพวกเขาเข้าไปยัง
เขตเดือนของยิวอีกครั้งจากเขตแดนของคนต่างชาติ[370]

“ในวันชนธรรมแห่งสมัยที่พระกิตติคุณได้ถูกเขียนขึ้น พวกยิวได้สร้างความแตกต่าง ระหว่างเขต
แดนของยิวและของคนต่างชาติ พวกยิวถือว่าแผ่นดินของพวกเขาเป็นบริสุทธิ์ และแผ่นดินของคน
ต่างชาตินั้นไม่สะอาด”[371]

การสะบัดผงคลีออกจากเท้าของพวกเขาแสดงถึงผลกระทบที่เป็นมลทินแห่งการติดต่อกับคนต่างชาติ เมื่อสาวกสิบสองคนทำสิ่งนี้ มันบ่งบอกว่าบรรดาผู้ที่ปฏิเสธข่าวสารของพวกเขาก็ไม่เชื่อ เป็นมลทินและอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 13:51; 18:6)

“การสะบัดผงคลีไม่ใช่ที่จะถูกถือว่าเป็นการสาปแช่ง แต่เป็นพยานซึ่งถูกตั้งใจให้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของใจ คำกรีกกล่าวอย่างเจาะจงถึงคำเตือนที่มีต่อพวกเขาไม่ใช่การกระทำสำคัญสาบานต่อพวกเขา เปรียบเทียบ กจ. 13:51; 18:6”[\[372\]](#)

“มันเป็นเครื่องหมายที่มองเห็นได้ถึงการยอมรับหรือการปฏิเสธพระอาจารย์และพระบิดาผู้ได้ส่งพระองค์ไป (มธ. 10:40, ลก. 10:16) และดังนั้นก็เป็นดัชนีของความสัมพันธ์ที่ซึ่งพลเมืองโดยรวมมีต่อคำสั่งนิรันดร์”[\[373\]](#)

การกระทำนี้จะเป็นเหตุให้บรรดาผู้ที่ปฏิเสธข่าวสารที่จะพิจารณาการตัดสินใจของพวกเขาใหม่

6:12-13 สาวกสิบสองคนจะต้องทำสามสิ่งอย่างเดียวกันที่พระเยซูทำในพันธกิจของพระองค์(เปรียบเทียบ 1:4, 14-15, 32-34, 39; 3:10) การกิจของพวกเขาเป็นการขยายออกของภารกิจของพระองค์(เปรียบเทียบ 16:15-20) มาระโกไม่ได้อ้างอิงว่าพระเยซูส่งพวกเขาไปหาพวกยิวเท่านั้น บางที่ท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะถือว่าพวกเขาเองดำเนินการพันธกิจของพระเยซูอย่างที่ว่าสาวกสิบสองคนได้ทำในตอนนั้น (เปรียบเทียบ มธ. 10:5-6) สาวกสิบสองคนเรียนรู้ว่าฤทธิ์เดชของพระองค์ไปไกลว่าการปรากฏส่วนตัวของพระองค์และที่ว่าพระเจ้าจะทำงานผ่านทางพวกเขาอย่างที่พระองค์ได้ทำผ่านทางพระเยซู

“การมาของพวกเขายังหมู่บ้านก็นำมาซึ่งการรักษาและความรอดในแง่ที่ครอบคลุมมากที่สุด เพราะว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของพระองค์ พระเยซูได้แต่งตั้งพวกเขาและพวกเขามาในนามของพระองค์ สิ่งที่พระเยซูได้ทำด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์เองอย่างที่ได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า พวกสาวกก็ทำด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์”[\[374\]](#)

มาระโกเท่านั้นอ้างอิงสาวกสิบสองคน “ชโลม” ผู้คน “ด้วยน้ำมัน” ตามปกติแล้วผู้คนทาน้ำมันเพื่อจุดประสงค์ทางการรักษาในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 10:34; ยก. 5:14).[\[375\]](#) พิธีนี้แสดงถึงว่าพระเจ้าเสด็จลงมาเหนือบุคคลที่ถูกเจิมซึ่งช่วยให้บุคคลนั้นที่จะรับใช้พระองค์และแยกบุคคลที่ถูกเจิมไว้เพื่อการใช้ของพระเจ้า สิ่งนี้เช่นกันคงได้มีความสำคัญที่พิเศษสำหรับสาวกที่เป็นผู้อ่านที่ได้ประสบกับการทรงเจิมของพระเจ้าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ การกลับใจเชื่อ และผู้ที่มีพันธกิจที่คล้ายกันในสมัยของพวกเขา (และของพวกเรา)

ส่วนนี้แสดงถึงพระเยซูที่ดำเนินการอบรมพวกสาวกของพระองค์ต่อไปสำหรับพันธกิจที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา และดำเนินการที่จะขยายพันธกิจแห่งการรับใช้ของพระองค์เองต่อไปผ่านทางพวกเขา ในหน้าที่ของพวกเขา ลักษณะการรับใช้ของพวกเขา และการตอบสนองของพวกเขาต่อปฏิกริยาที่มีต่อพันธกิจของพวกเขา นั้น พวกเขาจะต้องปฏิบัติพวกเขาเองในฐานะผู้รับใช้ของผู้รับใช้

“จนเดี๋ยวนี้พวกเขาได้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆในครอบครัวภายใต้การดูแลของบิดามารดาของพวกเขา หรือเหมือนลูกนกในรังซึ่งถูกปกป้องโดยปีกของแม่ของพวกมันและจำเป็นที่จะอำพาทของพวกมันให้กว้างเพื่อจะได้รับการเติมเต็ม; ตอนนี้พวกเขาจะต้องกลายมาเป็นเหมือนเด็กชายที่จากบ้านของบิดาของพวกเขาไปเพื่อจะทำหน้าที่เป็นลูกมือฝึกหัดหรือเป็นเหมือนลูกนกที่เริ่มมีปีกซึ่งจากรังอันอบอุ่นที่พวกมันได้รับการเลี้ยงดูเพื่อจะใช้ปีกของพวกมันและแสวงหาอาหารเพื่อพวกมันเอง”^[376]

“การมีส่วนร่วมนี้ของสาวกสิบสองคนในพันธกิจของพระเยซูและความสำเร็จที่เด่นชัดของมัน ส่งเสริมอย่างใหญ่หลวงต่อการเหน็บแนมในภาพของมาระโกเกี่ยวกับสาวกสิบสองคนในส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ (6:7-8:26) ในด้านหนึ่ง มันเริ่มต้นด้วยภารกิจที่พิเศษนี้ผู้ซึ่งความสำเร็จของเขา ซึ่งถูกรายงานไว้ใน 6:30 เป็นที่ชัดเจนว่าได้ไปถึงวังของเฮโรด (6:14) และนำไปสู่การตอบสนองที่ไม่ลดละโดยฝูงชน (6:31-33) ในอีกด้านหนึ่ง สาวกสิบสองคนที่ได้ประสบกับการทรงเรียกและความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเยซู และตอนนี้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในพันธกิจนี้ก็ถูกมองว่าขาดการเข้าใจ (6:52; 7:18; 8:14-21) และแม้กระทั่งสะท้อนถึง ‘ใจที่แข็งกระด้าง’ (6:52; 8:17-18) การเหน็บแนมที่เพิ่มขึ้นนี้ระหว่างสิทธิพิเศษและการขาดความเข้าใจของสาวกสิบสองคนก็มีเมล็ดของมันในส่วนก่อนหน้า (เช่น 4:11; เปรียบเทียบ 4:13; 4:33-34; เปรียบเทียบ 4:41)”^[377]

2. ความล้มเหลวของแอนทิพาสาที่จะเข้าใจอัตลักษณ์ของพระเยซู 6:14-29

ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สองแทรกเรื่องราวนี้เข้าไปในการบรรยายของท่านเกี่ยวกับภารกิจของสาวกสิบสองคน มันคล้ายกับการใส่เข้าไปในแซนวิช (เปรียบเทียบ ข้อ 30) บางทีเหตุการณ์เกิดขึ้นระหว่างภารกิจของสาวกสิบสองคนที่เพิ่งป่าวประกาศไป มันอธิบายถึงการต่อต้านที่เพิ่มขึ้นต่อพระเยซูและมันจัดเตรียมการนำพาที่มีประโยชน์สำหรับพวกสาวกของพระเยซู การบันทึกของมาระโกเป็นการบันทึกเต็มที่ที่สุดของการบันทึกของพระกิตติคุณสัมพันธ์ ณ จุดนี้

ความคิดเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู 6:14-16 (เปรียบเทียบ มธ. 14:1-3; ลก. 9:7-9)

6:14 “เฮโรด” แอนทิพาสาไม่ใช่กษัตริย์อย่างแท้จริง “กษัตริย์” เป็นการระบุนั้นเป็นที่นิยมแทนที่จะเป็นชื่อเรียกที่เป็นทางการในกรณีของเขา เขาเป็นเจ้าของเมือง (ผู้ปกครองหนึ่งในการแบ่งแยก [ทางการเมือง] ทั้งสี่) ผู้ได้เกิดมาในปี 20 กคศ. และได้ปกครองเหนือกาลิลีและเพอเรียตั้งแต่ปี 4 กคศ. ถึง คศ. 39

เมื่อเขาได้ถูกเนรเทศไปยังกอล เพอเรีย ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของแม่น้ำจอร์แดนและทางใต้ของทศบุรี เขตแดนทางเหนือของมันก็อยู่ครึ่งทางระหว่างทะเลกาลิลีและทะเลตาย และเขตแดนทางใต้ของมันก็อยู่ครึ่งทางระหว่างปลายด้านเหนือและปลายด้านใต้ของทะเลกาลิลี เขตแดนของอัมโมนตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเพอเรีย บางทีมาระโกเรียกแอนทิพาสว่ากษัตริย์เพราะว่านั่นคือแนวทางที่ผู้คนในเขตแดนของเขาอ้างถึงเขาอย่างเป็นทางการเป็นที่นิยม[378] มันเป็นปกติสำหรับมาระโกผู้ซึ่งกำลังเขียนเพื่อชาวโรมันที่จะใช้ชื่อเรียกนี้เนื่องจากว่ารัฐบาลโรมันใช้มันเพื่อจะบรรยายถึงผู้ปกครองทางตะวันออกเฉียงเหนือทั้งหมด [379]

คำนำหน้าของ “มัน” (NASB) หรือ “สิ่งนี้” (NIV) ดูเหมือนจะเป็นพันธกิจของพวกสาวกของพระเยซู (ข้อ. 7-13) พันธกิจของพวกเขาคงจะอยู่ที่อัครทูตของพระเยซู ซึ่งเป็นหัวข้อของส่วนนี้ อย่างน่าสนใจแล้ว พระเยซูส่งพวกไปในการกิจนี้แม้ว่าการเข้าใจของพวกเขาเองเกี่ยวกับอัครทูตของพระเยซูนั้นยังคงเป็นบางส่วน พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะแบ่งปันสิ่งที่พวกเขาเชื่อแม้ว่าพวกเขาจะเข้าใจมากขึ้นในภายหลัง

มัทธิวนั้นก็ว่าเฮโรดได้ยื่น “การรายงาน (ข่าว) เกี่ยวกับพระเยซู” (มธ. 14:1) และลูกาเขียนว่าเขาได้ยื่นถึง “เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น” (ลก. 9:7) สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเสริมไม่ใช่การบรรยายเฉพาะอย่างร่วมกัน เฮโรดได้ยื่นเกี่ยวกับพันธกิจที่พระเยซูดำเนินการ

ผู้คนกำลังอธิบายถึงฤทธิ์เดชที่อัศจรรย์ของพระเยซูในหลายแนวทางที่แตกต่างกัน มาระโกอ้างอิงสามอย่าง บางคนกล่าวว่า “ขอห์นผู้ให้บัพติศมา” ได้ “เป็นขึ้นมาจากตาย” และเขาเป็นบุคคลที่ทำการอัศจรรย์เหล่านี้ ขอห์นไม่ได้ทำการอัศจรรย์ก่อนการตายของท่าน (ยน. 10:41) ดังนั้นมุมมองนี้อาจได้เกิดขึ้นจากข้อมูลที่ผิด

“ขอห์นเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซูในการเกิด พันธกิจและการตายของท่านแนวทางที่ผู้คนระบุถึงขอห์นผู้ให้บัพติศมาก็หลากหลายเท่ากับแนวทางที่พวกเขาระบุถึงพระเยซู”[380]

6:15-16 บางทีมุมมองที่ว่าพระเยซูเป็น “เอลียาห์” ก็เป็นหนึ่งที่มาของมันต่อการอธิบายของขอห์นถึงพระเยซูในฐานะ “ผู้ที่กำลังเสด็จมา” (มลก. 3:1; 4:5; เปรียบเทียบ จธบ. 18:15-19) บางคนสรุปว่าพระเยซูเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” (เหมือนหนึ่งในผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิม) เนื่องจากการประกาศและฤทธิ์เดชที่ทำการอัศจรรย์ของพระองค์ มุมมองของเฮโรดที่ว่าพระเยซูเป็นขอห์นที่ได้เป็นขึ้นจากตายสู่ชีวิตดูเหมือนจะเกิดขึ้นจากจิตสำนึกที่ผิดของเขา-เนื่องจากว่าเขาได้ฆ่าขอห์นเป็นที่ชัดเจนว่าเฮโรดไม่ได้ยื่นเกี่ยวกับพระเยซูก่อนที่เขาได้ฆ่าขอห์น

การตายของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู 6:17-29 (เปรียบเทียบ มธ. 14:4-12)

ข้อ 17-29 เป็นการบันทึกย้อนหลังที่ซึ่งมาระโกอธิบายว่าขอห์นได้ตายไปอย่างไร นี่เป็นเรื่องราวเดียวในพระกิตติคุณของมาระโกที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระเยซูโดยตรง[381] ทำไมมาระโกรวมมันไว้? บางทีท่านทำ

อย่างนั้นเพราะว่าการตายของยอห์นบอกเหตุล่วงหน้าถึงจุดจบที่รุนแรงของพระเยซู มาระโก 14 ข้อ 6 การตายของยอห์นแต่สามข้อเท่านั้นแก่พันธกิจของท่าน ท่านให้การบันทึกเกี่ยวกับการทนทุกข์สองเรื่องอย่างแท้จริง: ของพระเยซูและของยอห์น[382]

“แม้ว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระเยซูโดยตรง กระนั้นมันก็ตรงประเด็นกับประวัติศาสตร์ของพระเยซู การทนทุกข์ของผู้ล่วงหน้ามาก่อนเป็นเครื่องชี้ไปยังการทนทุกข์ภายหลังของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 2:19-20) ความคล้ายกันระหว่าง 6:17-29 และ 15:1-47 ก็น่าสนใจ: เช่น การกล่าวของเฮโรดที่มีต่อยอห์นในฐานะ *อันเนียร์ ดิคาโยส ไค ฮักกิโอส* [“คนชอบธรรมและบริสุทธิ์”] (ข้อ 20) และท่าทีของปีลาตต่อพระเยซู (15:5, 14); ความเกลียดชังที่ไม่ปราณีของนางเฮโรเดียสที่มีต่อยอห์น และความเกลียดชังที่ไม่ปราณีของพวกเขาผู้นำชาวยิวที่ต่อพระเยซู: การยอมของเฮโรดและของปีลาตต่อแรงกดดัน; รายละเอียดเกี่ยวกับการฝังของยอห์นและของพระเยซู”[383]

มาระโกแสดงถึงความสนใจโดยเฉพาะในสิ่งที่ “กษัตริย์” เฮโรดแอนติพาสและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเฮโรเดียส ทำต่อยอห์น[384] เหตุผลหลักที่มาระโกรวมส่วนนี้ไว้จะปรากฏในภายหลัง (9:13)

6:17-18 แท้จริงแล้วเฮโรด ฟิลิปที่ 1 เป็นลูกพี่ลูกน้องของเฮโรด แอนติพาสไม่ใช่พี่น้อง [385] เฮโรเดียสเป็นลูกสาวของอริสโตบูลัสบุตรชายของเฮโรดมหาราชและนางมาเรียมน และดังนั้นก็เป็นหลานสาวของเฮโรด แอนติพาส[386] มันผิดกฎหมายสำหรับเฮโรดที่จะแต่งงานกับเฮโรเดียสเพราะว่า “การแต่งงาน” ของพวกเขาเป็นการร่วมประเวณีของผู้มีความใกล้ชิดทางพันธุกรรมกันมาก มันเป็นการล่วงประเวณีอีกด้วย-เพราะว่าฟิลิปยังมีชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ ลนต. 18:16; 20:21)! แอนติพาสได้เข้าร่วมลัทธิยิว ดังนั้นเขาได้วางตัวเขาเองไว้ภายใต้ธรรมนูญของโมเสส [387]

“เราเห็นแบบอย่างที่เป็นตัวอย่างของความกล้าหาญทางศีลธรรมนั้นในยอห์น ซึ่งพวกอาจารย์ที่เคร่งศาสนาทั้งหมดควรที่จะมี ไม่ลังเลใจที่จะก่อให้เกิดความโกรธของผู้ยิ่งใหญ่และมีอำนาจบ่อยครั้งเท่าที่พบว่ามันจำเป็นกับผู้ซึ่งที่มีการยอมรับเกี่ยวกับบุคคล เพราะว่าเขาไม่รับใช้พระเจ้าอย่างจริงจัง”[388]

“ไม่ใช่แม้กระทั่งราชวงศ์ถูกยกเว้นจากการเรียกสู่การกลับใจครั้งใหญ่” [389]

6:19-20 ความชื่นชอบของแอนติพาสที่มีต่อเฮโรเดียสก็ขัดแย้งกับการนับถือและความสนใจของเขาในยอห์น เขาต้องการที่จะรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์ทั้งสองและความตึงเครียดก็เกิดขึ้นในฐานะที่เป็นผลลัพธ์

“ความเป็นกษัตริย์เปลี่ยนแปลงที่ต่างๆ: ข้าแผ่นดินไม่กลัวราชา; ราชากลัวข้าแผ่นดิน”[390]

แอนทิพาสามารถดำเนินชีวิตกับความตึงเครียดนี้ได้ แต่เฮโรเดียสไม่สามารถดำเนินได้ ดังนั้นเธอได้แสวงหาที่จะฆ่าคู่ปรับของเธอ เป็นที่ชัดเจนว่าแอนทิพาปกป้องยอห์นจากเฮโรเดียสซึ่งเป็นนางเยเซเบลสมัยปัจจุบัน ยอห์น “ชอบธรรม” ในความสัมพันธ์ของท่านกับคนอื่นและ “บริสุทธิ์” ในความสัมพันธ์ของท่านกับพระเจ้า อย่างไม่สงสัยแล้ว ความซับซ้อนที่กษัตริย์รู้สึกได้เกิดขึ้นกับความรักใคร่ที่ขัดแย้งของเขามีต่อเฮโรเดียสและยอห์น บางครั้งคนบาปที่ไม่กลับใจก็อยากรู้หรืออยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวฝ่ายวิญญาณและผู้คนฝ่ายวิญญาณ นี้ดูเหมือนจะได้เป็นจริงเกี่ยวกับแอนทิพา บางทีกษัตริย์และยอห์นได้สนทนาเมื่อใดก็ตามที่เฮโรดได้เยี่ยมชมเขื่อนป้อมมาคาร์ตซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนที่ที่ยอห์นเป็นนักโทษ สถานที่ตั้งของมันในเพอเรียตอนใต้ซึ่งอยู่ทางใต้ของปลายด้านเหนือของทะเลตายได้มองลงไปเห็นทะเลนั้น บางทีนี่เป็นสถานที่ตั้งของเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ [\[391\]](#)

“เฮโรดได้เกรงขามโดยความบริสุทธิ์ของคุณลักษณะของยอห์น ได้เกรงกลัวท่านอย่างที่คุณเลวเกรงกลัวคนดี” [\[392\]](#)

6:21-23 สุดท้ายแล้วเฮโรเดียสก็สามารถใช้อุบายกับสามีของเธอไปสู่การขจัดเวรกรรมของเธอ “ซาโลเม” เป็นลูกสาวของเฮโรเดียสโดยฟิลิป มีความแตกต่างบางอย่างเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับอายุของเธอ นักวิชาการบางคนเชื่อว่าเธอคงได้อยู่ในช่วงอายุ 15-17 ปี ณ เวลานั้น [\[393\]](#) และคนอื่นๆถือว่าเธอคงอายุได้ประมาณ 20 ปี [\[394\]](#) อย่างไม่สงสัยแล้วการเดินทางของเธอนั้นกระตุ้นกำหนด [\[395\]](#)

“การเดินทางเดี่ยวในสมัยนั้นในสังคมเช่นนั้นก็เป็นละครใบ้ที่น่ารังเกียจและเต็มไปด้วยวาระที่องค์หญิงแห่งสายโลหิตกษัตริย์ควรเปิดเผยและลดคุณค่าตัวเองนั้นก็เกินความเชื่อถือ เพราะว่าการเดินเหล่านั้นเป็นศิลปะของโสเภณีอาชีพ ข้อเท็จจริงที่ว่าเธอได้เดินอย่างนั้นก็เป็นการอธิบายที่น่ากลัวเกี่ยวกับคุณลักษณะของซาโลเมและของแม่ผู้ยอมและกระตุ้นให้เธอที่จะทำอย่างนั้น” [\[396\]](#)

วลี “จนถึงกึ่งราชสมบัติ” เป็นการเปรียบเทียบซึ่งหมายถึง “ณ การเสียดสละส่วนตัวที่ยิ่งใหญ่” (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 13:8; อสร. 5:3; 7:2) แอนทิพาไม่สามารถให้กึ่งราชสมบัติของเขาได้ เพราะว่าเขาขาดสิทธิอำนาจที่จะทำอย่างนั้น [\[397\]](#)

“ในบรรดาผู้ที่ความหลงใหลและความหุหุรหุรได้ทำลายคำสั่งของตนเองในช่วงเวลาที่ตามอำเภอใจจะกล่าวและทำสิ่งที่พวกเขาเสียใจอย่างขมขื่นในช่วงเวลาที่เย็นชาของพวกเขา” [\[398\]](#)

“มีความเหมือนที่แน่นอนอีกด้วยระหว่างการบรรลุของเอสเธอร์เกี่ยวกับการทำลายฮามานและการบรรลุของซาโลเมเกี่ยวกับการทำลายยอห์น บางทีเรื่องราวของซาโลเมย้ายเดือนมาระโกถึงเอสเธอร์ด้วยผลลัพธ์ที่ว่าท่านใช้ภาษาบางอย่างของเอสเธอร์ในฉบับเซปทัวจินท์” [\[399\]](#)

6:24-25 พวกผู้หญิงจะต้องไม่ปรากฏ งานเลี้ยงเช่นนั้นในฐานะผู้สังเกตการณ์ ดังนั้นซาโลเมจำต้องจากห้องโถงงานเลี้ยงไปเพื่อจะปรึกษากับมารดาของเธอ เป็นที่ชัดเจนว่าลูกสาวแบ่งปันความเกลียดชังของมารดาของเธอแทนที่จะเป็นการนับถือของเฮโรดที่มีต่อท่าน เธอรีบกลับไปหาเฮโรดด้วยคำร้องขอของเธอก่อนที่จะเขาอาจเปลี่ยนข้อเสนอที่ฟุ่มเฟือย บางทีเธอขอศีรษะของยอห์น “บนาถาด” เพื่อจะทำให้ท่านขายหน้าต่อไปซึ่งเปรียบเทียบยอห์นกับสัตว์-ที่ถูกฆ่าและเตรียมไว้สำหรับอาหารเย็น

6:26-28 อีกครั้งหนึ่งเท่านั้นที่มาระโกใช้คำกรีก *เพริคูปอส* ที่แปลว่า “เสียใจอย่างมาก” หรือ “เป็นทุกข์อย่างยิ่ง” ก็อยู่ใน 14:34 ที่ที่มันบรรยายถึงความทรมาณของพระเยซูในสวนเกทเซmani การใช้ที่ไม่บ่อยนี้แสดงถึงขอบเขตของความกังวลของแอนทิตาสเกี่ยวกับภาวะลำบากที่การร้องขอของซาโลเมได้สร้างเพื่อเขา ความหยิ่งของเขาได้นำเขาไปสู่ปัญหาอย่างความหยิ่งของปีลาดได้ทำในภายหลัง ผู้ปกครองทั้งสองเหล่านี้ได้ถวายคนชอบธรรมและบริสุทธิ์บนแท่นบูชาแห่งความเป็นที่นิยมส่วนตัวของพวกเขา

“เหมือนกับหลายคนเนื่องจากว่าสมัชชของเขานั้นสภาพแวดล้อมได้ระงับจิตสำนึกของเขา”[\[400\]](#)

“การเดินก็คุ้มค่าชีวิตของผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า ผู้ปกครองของอิสราเอลเป็นเช่นนั้น”[\[401\]](#)

คำกรีก *สเปคูลัททอรา* ที่แปลว่า “เพชรฆาต” เป็นคำที่ยืมมาจากละตินซึ่งสะท้อนถึงอิทธิพลของโรมันในพระกิตติคุณของมาระโก มันอ้างอิงถึงองค์รักรักรักของเฮโรด ข้อเท็จจริงที่ว่าสุดท้ายแล้ว “ศีรษะ” ของยอห์นได้ไปถึงเฮโรเดียสแสดงว่าเธอเป็นบุคคลที่รับผิดชอบสำหรับการตายของท่าน อย่างไรก็ตาม สามีของเธอได้ให้คำสั่งที่จะประหารท่าน ดังนั้นเขาควรถูกดำเนินคดีด้วย ในกรณีของพระเยซู พวกผู้นำทางศาสนาของชาวยิวเรียกร้องการตายของพระองค์อย่างที่เขาโรเดียสได้ทำไปและเหมือนกับเฮโรด ปีลาดได้ให้คำสั่งที่เป็นทางการสำหรับการประหาร

6:29 ความคล้ายกันต่างๆระหว่างการฝังของยอห์นและการฝังของพระเยซูก็จับใจอีกด้วย (เปรียบเทียบ 15:42-47) ยอห์นตายตามลำพัง พวกสาวกของท่านไม่ได้อยู่กับท่าน สิ่งเดียวกันก็เป็นจริงเกี่ยวกับพระเยซู ด้วยข้อยกเว้นของยอห์นสาวกของพระองค์และสาวกผู้หญิงบางคนของพระองค์ เฮโรดให้การอนุญาตแก่พวกสาวกของยอห์นที่จะฝังศพของท่าน อย่างที่ปีลาด อนุญาตให้โยเซฟแห่งอาริมาเธียที่จะฝังพระเยซู สาวกของแต่ละคนให้การฝังที่มีเกียรติแก่อาจารย์ของพวกเขาในอุโมงค์

ส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าผู้คนที่ประกาศการกลับใจและเข้าไปที่พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์สามารถคาดหวัง: การต่อต้าน การข่มเหง การจำคุก และบางทีการตายเพื่อความเชื่อ นี่เป็นการปลอมโยนสำหรับพวกสาวกที่ทนทุกข์สำหรับพยานของพวกเขาที่มีต่อพระเยซู มันไม่ได้ผ่อนคลายพวกเขาจากการทนทุกข์ของพวกเขาหรือยื่นความหวังแห่งการหลีกเลี่ยงให้ แต่มันช่วยให้พวกเขาที่จะเห็นว่าพวกเขาอยู่ในวงสมาคมที่ดีที่สุด

นี่เป็นการหนุนใจบางอย่าง ในเชิงประวัติศาสตร์นั้น ผู้ที่ตายเพื่อความเชื่อ ได้พบกำลังในการระลึกว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของวงสมาคมใหญ่ผู้ได้แบ่งปันการทนทุกข์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

3. การกลับมาของสาวกสิบสองคน 6:30 (เปรียบเทียบ ลก. 9:10)

ข้อนี้ชี้ถึงการสรุปของภารกิจแบบอัครทูตของสาวกสิบสองคนและผู้เขียนได้แนะนำไว้ในข้อ 7-13 ด้วยระยะสั้นของการอบรมสาวกสิบสองคนของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์ก็เคลื่อนไปยังระยะถัดไป

นี่เป็นครั้งเดียวที่มาระโกเรียกสาวกสิบสองคนว่า “พวกอัครทูต” (คำกรีก *อะพอสโทลอย* ตามตัวอักษรคือผู้ที่ถูกส่งไป) ไม่มีหลักฐานตามตัวบทที่ดีใดๆสำหรับการปรากฏของมันใน 3:14 ตอนนี้อัครทูต 12 คนกลับไปหาผู้หนึ่งที่ได้ส่งพวกเขาไป และ “รายงานต่อพระองค์” เกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น มาระโกใช้ “พวกอัครทูต” ในแง่ทั่วไปเกี่ยวกับตัวแทนหรือผู้แทนที่มีสิทธิอำนาจ (เปรียบเทียบ กจ. 14:14; และข้ออื่นๆ) แทนที่จะเป็นชื่อเรียกเฉพาะ (เปรียบเทียบ อฟ. 2:20; และข้ออื่นๆ)

“ตัวแทนนี้ปฏิบัติกรในนามของผู้หนึ่งที่ได้มอบสิทธิอำนาจให้ ดังนั้นคำว่า ‘พวกอัครทูต’ และการกระทำของพวกเขาเกี่ยวกับการรายงานต่อพระเจ้าแสดงถึงความสัมพันธ์ที่พึ่งพาของสาวกสิบสองคนกับพระเจ้า ภารกิจของพวกเขาเป็นการขยายออกของภารกิจของพระองค์” [\[402\]](#)

ด้วยข้อยกเว้นของยูดาส อิสคาริโอท ชายเหล่านี้ภายหลังได้กลายมาเป็น “พวกอัครทูต” ที่เป็นทางการ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขานำเสนอการรายงานของพวกเขาต่อพระเจ้าผู้ใดที่หนึ่งในกาลิลีบางทีใกล้กับคาเปอร์นาอุม

ข. วงจรแรกแห่งการเปิดเผยตนเองต่อพวกสาวก 6:31-7:37

มาระโกเรียบเรียงเหตุการณ์ที่เลือกสรรต่างๆ ในการอบรมพวกสาวกของพระองค์ของพระเจ้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์นำพวกเขาไปสู่การเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นถึงใครที่พระองค์ทรงเป็นและสู่การอุทิศตนที่ลึกซึ้งขึ้นต่อพระองค์อย่างไร พระเจ้านำพวกเขาผ่านชุดของประสบการณ์ที่คล้ายกันสองอย่างเพื่อจะสอนพวกเขาถึงบทเรียนเหล่านี้ พระองค์จำต้องทำมันสองครั้งเพราะว่าพวกสาวกซ้าที่จะเรียนรู้

1. การเลี้ยงคน 5,000 คน 6:31-44 (เปรียบเทียบ มธ. 14:13-21; ลก. 9:11-17; ยน. 6:1-13)

การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ทำหน้าที่ที่สำคัญในพระกิตติคุณของท่าน บทนำที่ยาวผิดปกติเตรียมฉากท้องเรื่องสำหรับการอัศจรรย์นี้ มันเน้นถึงความถ่อมใจของพระเจ้าและการอัศจรรย์เองแสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ภายหลังมาระโกอ้างอิงถึงการอัศจรรย์นี้สองครั้ง (6:52; 8:17-21) ที่แสดงให้เห็นว่าพวกสาวกไม่ได้เรียนรู้สิ่งที่พวกเขาควรได้เรียนรู้จากมัน อาหารมือนี้นับไม่ถ้วนก็ตรงกันข้ามกับงานเลี้ยงในป่าของแอนทิปาสที่มาระโกเพิ่งได้บรรยายไป (ข้อ 17-29) มันแสดงถึงความเรียบง่ายของการจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับฝูงชนขนาดใหญ่-เมื่อเปรียบเทียบกับงานเลี้ยงที่หรูหราและเห็นแก่ตัวของ

เฮโรดซึ่งส่งผลต่อการตายของคนชอบธรรมและบริสุทธิ์ [403] มีการเน้นในส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้เช่นกัน ถึงการที่พระเยซูเอาใจใส่คนของพระองค์เองอย่างไร

6:31 ข้อนี้ไม่ปรากฏในพระกิตติคุณเล่มใดๆของหมวดพระกิตติคุณ พระเยซูเตรียม “การพัก” สำหรับผู้รับใช้ที่ยังของพระองค์โดยการนำพวกเขาออกไปยัง “ไม่ใช่ทะเลทรายในแง่ที่เราใช้คำนี้ แต่สถานที่ที่แห้งแล้ง โดดเดี่ยว อ่างว่าง ไม่มีคนอาศัยอยู่” [404] (คำกรีก *เอรัมอส*) ที่ที่ฝูงชนที่ตอนนี้มากกว่าที่เคยมีมา-ก็ไม่ดูเหมือนที่จะติดตาม(เปรียบเทียบ 1:35)สถานที่นี้ที่อยู่ใกล้กับเบธไซดา จูเลียสบนฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบ (เปรียบเทียบ ลก. 9:10; ยน. 6:1) เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ว่ามาระโกไม่ได้บันทึกการประเมินของพระเยซูเกี่ยวกับงานของพวกเขา แต่อ้างอิงถึง*การพิจารณา*ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาในฐานะคนงาน

“เพื่อประสิทธิภาพที่ดำเนินต่อไป คนงานทุกคนในตอนนี้และตอนนั้นต้องหยุดเพื่อจะหายใจเข้าและผ่อนคลายเล็กน้อย”[405]

6:32-34 “หลาย” คนคาดหวังถึงที่ที่พระเยซูมุ่งหน้าไปพร้อมกับพวกเขาของพระองค์ใน “เรือ” ขนาดใหญ่ บางที่เป็นเรือประมง (คำกรีก *พลอยออน*) พวกเขาสามารถที่จะเดินรอบปลายทางทิศเหนือของทะเลสาบ “ด้วยเท้า” และพบเรือที่นั่นเมื่อมันจอด แทนที่จะรู้สึกหงุดหงิด พระเยซูรู้สึกสงสารฝูงชน พระองค์เห็นพวกเขาเหมือนแกะที่ขาดผู้เลี้ยงที่จะจัดเตรียมสำหรับความจำเป็นของพวกเขา (เปรียบเทียบ กดว. 27:17; 1 พกษ. 22:17; 2 พศด. 18:16; อสค. 34:5) อย่างที่ดาวิดได้ทำไป พระเยซูก็จัดเตรียมเพื่อแกะของพระองค์ในบริเวณถิ่นทุรกันดารที่ห่างไกล (ยน 10:1-21; เปรียบเทียบ อสค. 34:23-25) พระองค์เริ่มต้นสอนพวกเขาและเป็นที่ชัดเจนว่าได้สอนเป็นเวลาหลายชั่วโมง (ข้อ 35) การสอนเป็นความจำเป็นที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขาแม้ว่าการรักษาคือสิ่งที่พวกเขาปรารถนา

“ข้อเท็จจริงที่ว่าเรามีการบันทึกทั้งหกของพระเยซูที่เลี้ยงฝูงชนในหมวดพระกิตติคุณ (สองครั้งในมาระโก ความคล้ายกันสองครั้งในมัทธิว ครั้งหนึ่งในลูกา และครั้งหนึ่งในยอห์น) บ่งชี้ว่าคริสตจักรเริ่มแรกถือว่าการเลี้ยงคนอยู่ท่ามกลางสิ่งที่แจ่มแจ้งที่ใหญ่ที่สุดและมากที่สุดสำหรับความเชื่อเกี่ยวกับการงานอันยิ่งใหญ่ของพระเยซู” [406]

6:35-36 พวกเขาทักท้วงเอาว่าพระเยซูต้องการให้ผู้คนที่จะจัดเตรียมอาหารเย็นของพวกเขาเอง พวกเขาเข้าเฝ้าพระองค์ถึงเวลา (“เวลาก็ก็นานแล้ว”) เพื่อว่าพระองค์สามารถปล่อยพวกเขาไปเสีย พระเยซูมีบางสิ่งในความคิด พระองค์ต้องการสอนพวกเขาและฝูงชนที่จะพึ่งพาพระองค์สำหรับความจำเป็นต่างๆของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นแหล่งสูงสุดแห่งทุกสิ่งทีพวกเขาจำเป็น

“การสนทนาที่ยืดยาวของพระเยซูกับพวกสาวกเกี่ยวกับขนมปังก็เป็นองค์ประกอบที่เด่นในการบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการเลี้ยงฝูงชน” [\[407\]](#)

ขนมปังเป็นลักษณะสำคัญที่กระจายไปทั่วของ 6:14-8:30. [\[408\]](#)

6:37 พระเยซูแนะนำว่าพวกสาวกเองต้องเลี้ยงฝูงชน เพราะว่าพระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะตระหนักถึงการไร้ความสามารถของพวกเขาที่จะทำอย่างนั้น คำว่า “พวกท่าน” เป็นการเน้นในคัมภีร์ไบเบิลจากการที่ได้ยอมรับถึงการไร้ความสามารถของพวกเขา ความสามารถของพระเยซูจะสร้างความประทับใจที่ยิ่งใหญ่กับพวกเขา มันจะสอนพวกเขาว่าพระองค์ทรงแตกต่างจากพวกเขา การตอบสนองของพวกสาวกแสดงว่าพวกเขายังไม่ได้เรียนรู้ที่ฟังปาฐกถาสำหรับความจำเป็นพื้นฐานของพวกเขา แทนที่จะขอให้พระองค์จัดเตรียมสิ่งที่ฝูงชนต้องการ พวกเขาก็คำนวณราคาของอาหารและสรุปว่าพวกเขาไม่สามารถหามาเพื่อจะจ่ายมันได้ “สองร้อยเหรียญเคนาไรอัน” เป็นการเทียบเท่าของค่าจ้างทั้งปีสำหรับคนงานประจำวัน (เปรียบเทียบ มธ. 20:2)

6:38 พระเยซูถามพวกเขาว่า “ขนมปังกี่ก้อน” ที่พวกเขามี เพราะว่าพระองค์จะใช้สิ่งที่พวกเขามีเพื่อจะเลี้ยงฝูงชน ตามปกติแล้วพระเยซูใช้สิ่งที่พวกสาวกมีเพื่อจะตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของคนอื่น ในขณะที่ขนมปังก็ไม่เพียงพอ พวกมันยังคงเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นในการอัศจรรย์นี้ ในขณะที่พวกสาวกต้องตระหนักถึงความไม่เพียงพอแห่งแหล่งของพวกเขา พวกเขาก็ต้องเข้าใจอีกว่ามันคือแหล่งเหล่านั้นอย่างที่มีมัน ไม่เพียงพออย่างที่มีมันเป็นนั่นที่พระเยซูใช้ “ขนมปัง” บาร์เล่ย์ที่ถูกกล่าวถึงก็เล็กและแบน (เปรียบเทียบ ยน. 6:9) บุคคลหนึ่งสามารถทานขนมปังหลายก้อนได้ในอาหารมื้อหนึ่ง [\[409\]](#) “ปลาเล็กสองตัว” (คำกรีก *ออปซารีอา*) บางทีเค็มและแห้งและกระดูกและทั้งหมดตามปกติใช้กินกับขนมปังในฐานะเป็นรสนิยม [\[410\]](#)

6:39-40 มาระโกเท่านั้นที่บันทึก “หญ้าสด” ดังนั้นก็ระบุวันเวลาการอัศจรรย์นี้ในปลายฤดูหนาวหรือต้นฤดูใบไม้ผลิ [\[411\]](#) ยอห์นระบุวันเวลายังอย่างเจาะจงมากขึ้นว่าใกล้กับเพนเทคอสต์ซึ่งอยู่ในปลายมีนาคมหรือต้นเมษายน (ยน. 6:4) โสเนอร์ระบุวันเวลาวันเพนเทคอสต์นี้ ณ วันที่ 13-14 เมษายน ค.ศ. 32. [\[412\]](#) ในฤดูร้อนหญ้าจำนวนมากเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลในปาเลสไตน์แม้ว่าตอนนั้นหญ้าสดอาจได้ถูกพบในสถานที่ที่ถูกกำบังและใกล้กับทะเลสาบ [\[413\]](#)

การแบ่งที่เป็นระเบียบของผู้คนอย่างน้อยก็ทำให้การแจกอาหารสะดวกขึ้น วลีกรีก *ชิมโพซิอา* *ชิมโพซิอา* (ข้อ 39) และ *พราซิไอ* *พราซิไอ* (ข้อ 40) พรรณนาถึงผู้คนที่กระจายไปบนไหล่เขาเหมือนแปลงสวนหลายแปลง การจัดการนี้อาจสะท้อนถึงความสัมพันธ์แบบนักเรียน – อาจารย์ที่พวกเรับปีส่งเสริมโดยการให้นักเรียนของพวกเขาเป็นแถวๆ [\[414\]](#) นี้ดูเหมือนไม่น่าเชื่อต่อข้าพเจ้า คำแนะนำอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพระเยซูตั้งใจให้การจัดการนี้ที่จะระลึกถึงอิสราเอลที่ตั้งค่ายในถิ่น

ทูลกันดาร (เปรียบเทียบ อพย. 18:21).[\[415\]](#) ดังนั้นผู้อ่านควรถือว่าพระเยซูเป็น โมเสสที่สองและฝูงชนเป็นประชากรใหม่ของพระเจ้า[\[416\]](#) มุมมองนี้มีองค์ประกอบที่ดึงดูดใจบางอย่าง อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ที่ปรากฏตัวที่นั่นบางทีเป็นผู้ไม่เชื่อ

6:41 โดยการอธิษฐานนั้น พระเยซูก็ให้การขอบคุณ (“อวยพร”) แต่พระเจ้าสำหรับอาหารและย้าเดือน ผู้คนว่ามันมาจากพระองค์ การให้การขอบพระคุณก่อนอาหารเป็นการปฏิบัติของคนยิวโดยทั่วไป และของคริสเตียนเริ่มแรก พระเยซู “อวยพร” พระเจ้าสำหรับการให้อาหาร พระองค์ไม่ได้อวยพรอาหารเอง “แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์” ทำให้แน่ใจต่อไปว่าเป็นพระเจ้าเองที่พระองค์อธิษฐานต่อ แม้ว่ากรมองลงไปในขณะที่อธิษฐานเป็นธรรมเนียม ขนมนึ่งนี้บางทีเป็น “‘ขนมนึ่ง’ ที่หนาขนาดนิ้วและรูปร่างแบน” [\[417\]](#)

มาระโกไม่ได้บันทึกว่าพระเยซูได้ทำการอัศจรรย์นี้อย่างไร แม้เป็นที่ชัดเจนว่าการทวีคูณเกิดขึ้นในพระหัตถ์ของพระเยซู ท่านเน้นว่าเป็นพระเยซูที่ได้ทำ นี่เป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดต่อท่าน พระเยซูตอบสนองความจำเป็นของผู้คนในทางที่สร้างสรรค์นับไม่ถ้วน เป็นสิ่งสำคัญสำหรับพวกสาวกที่จะจัดจ่อที่แหล่งของการจัดเตรียมซึ่งก็คือพระเจ้าแทนที่วิถีทางและวิธีที่พระองค์ใช้เพื่อจะจัดเตรียม โดยการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร และจากนั้นจัดเตรียมมันเพื่อผู้คนอย่างอัศจรรย์ พระเยซูกำลังเสนอหลักฐานที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า คนทั้งหลายที่ครุ่นคิดในฝูงชนได้ระลึกถึงการจัดเตรียมมานาที่อัศจรรย์ของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดาร (ยน. 6:14) และตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นผู้รับใช้ของ พระเจ้าที่นำส่งสิ่งที่พระเจ้าได้จัดเตรียม นั่นคือ พระองค์ทรงเป็น “โมเสสที่สอง”

พระเยซูปรนนิบัติผู้คนผ่านทางพวกสาวกผู้นำเสนอสิ่งที่พระองค์ได้จัดเตรียมแก่ฝูงชน พวกสาวกทำหน้าที่เป็นบริกร นี่เป็นงานของพวกสาวกที่เป็นผู้รับใช้ นี่เป็นอีกบทเรียนหนึ่งในเรื่องการเป็นสาวก

“พระองค์สามารถรับเอา อวยพรและหักชีวิตของเราเพื่อจะเป็นพระพรแก่ฝูงชนที่หิวฝ้าย วิญญาณใน โลกรอบๆเรานี้ด้วย” (เปรียบเทียบ มก. 14:22, อาหารเมื่อสุดท้าย)”[\[418\]](#)

6:42-44 ความอุดมสมบูรณ์และความเพียงพอของการจัดเตรียมของพระเยซูก็ชัดเจนในจำนวนของเศษอาหารที่ยังไม่ได้ถูกกิน “ตะกร้า” (คำกรีก *คอปีนอย*) “สิบสอง” ตะกร้าเต็มเป็นประเภทของเครื่องสานขนาดใหญ่แม้ว่าไม่มีอาหารที่สามารถกินได้ที่เหลือไว้มาก ผู้ที่รอบรู้บางคนเชื่อว่า *คอปีนอย* บรรยายถึงตะกร้าใบเล็กๆ แต่คนส่วนใหญ่เชื่อว่าตะกร้าเหล่านั้นมีขนาดใหญ่ พระเยซูจัดเตรียมอย่างใจกว้าง แต่พระองค์ก็ไม่จัดเตรียมอย่างฟุ่มเฟือยจนมีการสิ้นเปลืองที่ไม่จำเป็น

“ไม่มีใครที่ถูกส่งไปจากพระคริสต์แล้วที่ว่างเปล่า แต่บรรดาผู้ที่มาหาพระองค์ก็เต็มไปด้วยพวกเขาเอง”[\[419\]](#)

“เป็นไปได้ที่จะสรุปว่าอาหารที่เหลือได้ให้อาหารที่เพียงพอสำหรับสาวกแต่ละคนสำหรับการใช้ของเขาเอง เมื่อเราให้น้ำพระทัยของพระเจ้ามาก่อน พระองค์ก็เอาใจใส่ความจำเป็นต่างๆของเรา (มธ. 6:33) และจัดเตรียมอาหารประจำวันแก่เรา”[\[420\]](#)

การอัศจรรย์นี้เปิดเผยตัวตนของพระเยซูแก่ฝูงชน แต่ผลกระทบของมันต่อพวกสาวกนั่นเองที่มาระโกเน้น ตามที่ระบุไว้ เหตุการณ์ที่อัศจรรย์นี้มีบทเรียนมากมายเกี่ยวกับการเป็นสาวกเช่นเดียวกับการเปิดเผยถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู

2. การเดินบนน้ำของพระเยซูและการกลับไปยังกาลิลี 6:45-56

ตอนนี้พระเยซูกลับจากชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบไปยังชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของมัน

การเดินบนน้ำ 6:45-52 (เปรียบเทียบ มธ. 14:22-33; ยน. 6:14-21)

การอัศจรรย์นี้ตามหลังการเลี้ยงคน 5,000 คนเพียงแค่วันเดียว การอัศจรรย์ทั้งสองเป็นส่วนที่สำคัญของรายการอบรมการเป็นสาวกของพระเยซูสำหรับสาวกสิบสองคน ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ทำให้ทะเลสงบด้วยคำสั่งจากพระโอรสของพระองค์ (4:35-41) ที่นี่ พระองค์ใช้ร่างกายทั้งสิ้นของพระองค์ที่จะเดินบนน้ำทะเล

6:45 เป็นที่ชัดเจนว่าการเลี้ยงคน 5,000 คนได้เกิดขึ้นที่ด้านตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี ซึ่งอยู่ทางใต้ของเบธไซดา จูเลียส เมืองนี้ตั้งอยู่ด้านตะวันออกของสถานที่ที่แม่น้ำจอร์แดนไหลลงสู่ทะเลสาบบนชายฝั่งทางเหนือของมัน บางเมืองอาจได้อยู่ด้านตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน[\[421\]](#)

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูส่งพวกสาวกของพระองค์ไปยัง “เบธไซดา” โดยทางเรือแต่พวกเขาไปลงเอยที่เอนเนซาเรธใกล้กับคาเปอร์นาอุม (ข้อ 53; เปรียบเทียบ ยน. 6:17) เปโตร อันดรูว์และฟิลิปมาจากเบธไซดา (เปรียบเทียบ ยน. 1:44; 12:21-22) บ้านของเปโตรและอันดรูว์อยู่ในคาเปอร์นาอุม (มก. 1:29) อีเดอร์ไซม์ที่กักเอาว่ามี “เบธไซดา” ที่สองที่ใกล้กับคาเปอร์นาอุม[\[422\]](#) แต่เป็นที่ชัดเจนว่านี่ไม่ใช่กรณี มีแค่ “เบธไซดา” (จูเลียส) เดียวบนชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี[\[423\]](#) “เรือ” เป็นเรือลำที่พวกสาวกได้ใช้เพื่อจะเดินทางตอนต้นๆของวันนั้น (ข้อ 32) พระเจ้าได้ปรากฏแก่อิสราเอลจากภูเขา (ฉธบ. 33:2; ฮบก. 3:3) และตอนนี้พระเยซูปรากฏแก่พวกสาวกของพระองค์หลังจากที่ได้อยู่บนภูเขากับพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน[\[424\]](#)

6:46 นี่เป็นวิกฤตที่สองจากสามวิกฤตที่เคลื่อนพระเยซูที่จะอธิษฐานซึ่งมาระโกบันทึก (เปรียบเทียบ 1:35; 14:32-36) เป็นที่ชัดเจนว่าความปรารถนาของฝูงชน-ที่จะบังคับพระเยซูเพื่อจะทำให้พระองค์เป็น กษัตริย์ผลักดันพระองค์ที่จะอธิษฐาน (คำกรีก *พรอสูคะมาย* เปรียบเทียบ ยน. 6:15) นี่เป็นการ ทดลองอีกอย่างหนึ่งเพื่อจะรับประกันการเป็นผู้นำของอิสราเอลโดยปราศจากกางเขน การอ้างอิง ถึงพระเยซูที่อธิษฐานแสดงถึงความถ่อมใจของพระองค์และการพึ่งพาของพระองค์ที่พระบิดาของ พระองค์อยู่เสมอ ภูเขาที่แตกต่างกันซึ่งที่พระเยซูละพวกสาวกไว้

“อย่างเช่นใน 1:35 การอธิษฐานของพระเยซูอาจแนะนำว่าพระองค์เป็นบุคคลในทาง พระเจ้าไม่ใช่ผู้ร้ายที่สมควรต่อการถูกตรึง แต่ไม่มีข้อบ่งชี้ที่ว่าพระองค์อธิษฐานขอฤทธิ์เดช เพื่อจะทำการอัศจรรย์ ตามมาระโกนั้น ฤทธิ์เดชนั้นอยู่ใน พระเยซูแล้ว”[\[425\]](#)

6:47-48 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกได้ไปถึงเบธไซดา จูเลียส แต่พระเยซูยังไม่ได้ไปหาพวกเขา (ยน. 6:17) จากนั้นพวกสาวกได้หันเรือของพวกเขาไปยังคาเปอร์นาอุม (เปรียบเทียบ ยน. 6:17) บางทีมาระโก บ่งบอกว่าพระเยซูมีนิมิตที่เหนือธรรมชาติ[\[426\]](#) คนอื่นๆแนะนำว่ามันคงเป็นการง่ายสำหรับ พระเยซูที่จะเห็นพวกสาวกจากสถานที่แห่งการอธิษฐานของพระองค์บนยอดเขา เนื่องจากว่า พวกเขาคงอยู่ไม่กี่ไมล์จากที่ที่พระองค์อธิษฐาน บางทีดวงจันทร์ให้แสงสว่างแก่ทะเลสาบ

พวกสาวกอยู่ “กลางทะเลสาบ” (ทะเล) ในแง่ที่ว่าพวกเขาอยู่ค่อนข้างไกลจากแนวชายฝั่ง “เวลายาม ที่สี่” - โดยการนับของ โรมัน ซึ่งมาระโกใช้- คงเป็นระหว่างตี 3 และ 6 โมงเช้า (พวกยิวแบ่งกลางคืน ไปสู่สามยาม[\[427\]](#)) พระเยซูตั้งใจที่จะผ่านไปข้างพวกสาวกบางทีเพื่อจะทำให้พวกเขาแน่ใจ (เปรียบเทียบ พย. 33:19, 22; 34:6; 1 พกษ. 19:11; มก. 6:50).[\[428\]](#)

“มาระโกบรรยายว่า ‘พระองค์ทรงดำเนินเหมือนจะผ่านพวกเขาไป’ ซึ่งส่งผลต่อความคิด แผลงจากการพิจารณาที่ละเอียดสำหรับความอ่อนแอของพวกเขาอย่างที่เราเข้าใจมัน พระองค์รู้สิ่งพระองค์จะถูกสำคัญคิดเมื่อ ได้ถูกสังเกตเป็นครั้งแรก และดังนั้นพระองค์ ปรารถนาที่จะดึงดูความสนใจของพวกเขา ณ ระยะห่างที่ปลอดภัยเพื่อมิให้กลัว โดยการ ปรากฏท่ามกลางพวกเขาทันที พระองค์อาจทำให้พวกเขาไขว้เขว [เป็นบ้า]”[\[429\]](#)

การอธิษฐานอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพระเยซูตั้งใจที่จะผ่านพวกเขาไป เพราะว่าพระองค์ ต้องการให้ พวกสาวกที่จะเรียกหาความช่วยเหลือจากพระองค์ (เปรียบเทียบ ลก.24:28-29).[\[430\]](#)

“ข้าพเจ้ามีข่าวดีบางอย่างสำหรับคุณ เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย ‘พระองค์เห็นพวกเขาทำงานหนักใน การติกรรเชียง [“กำลังติกรรเชียงด้วยความลำบาก” ข้อ 48] พระองค์เห็นคุณ พระองค์รู้ปัญหา ต่างๆของคุณคุณไม่ต้องส่งเปลวไฟขึ้นไปเพื่อจะให้พระองค์รู้พระองค์แล้ว”[\[431\]](#)

แม้ว่าพระเยซูได้อธิษฐานมาตลอด พระองค์ก็ไม่ได้ลืมหรือละทิ้งพวกสาวกของพระองค์ บางทีพระองค์ได้อธิษฐานเพื่อพวกเขา

“... แทนที่จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการช่วยกู้พวกสาวกของพระองค์ของพระเยซูผู้เป็นทุกข์ แต่ไม่อยู่ในอันตราย (เปรียบเทียบ 4:35-41) นี่เป็นเรื่องราวการปรากฏเกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองของพระเยซูต่อบรรดาผู้ติดตามของพระองค์เอง”[\[432\]](#)

“เมื่อใดก็ตามที่พระอาจารย์ขาดหายไปจากพวกสาวก (หรือดูเหมือนที่จะเป็นอย่างนั้น อย่างเช่นใน บทที่ 4:35-41) พวกเขา ก็พบว่าพวกเขาเองอยู่ในความเป็นทุกข์ และแต่ละครั้งที่พวกเขาประสบกับความทุกข์ทรมาน มันเป็นเพราะว่าพวกเขาขาดความเชื่อ (บทที่ 4:35-41; 6:45-50; 9:14-19)”[\[433\]](#)

6:49-50 มาระโกบันทึกว่าสาวก “ทุกคน” เห็นพระเยซูและพวกเขาทั้งหมดคิดว่าพระองค์เป็นผี (คำกรีก *φαντασμα*, ปีศาจ วิญญาณ ไม่ใช่บุคคลที่วิญญาณออกจากร่างที่ได้ตายไป)[\[434\]](#) พระเยซูบอกให้พวกเขาที่จะ “ทำใจดีๆ” และหยุดกลัว (เปรียบเทียบ อสย. 41:10, 13-14; 43:1; 44:2) นักตีความบางคนเชื่อว่าการอ้างอิงถึงพระเยซูที่ผ่านพวกเขาไป (ข้อ 48) และถ้อยคำของพระองค์ “นี่เราเอง” บ่งบอกถึงการปรากฏของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 3:14; 33:19, 22; 1 พกษ. 19:11; อสย. 41:4; 43:10; 51:12; 52:6) อย่างไม่สงสัยนั้น อย่างน้อยแล้ว อนุประโยคนั้นบ่งบอกถึงการระบุตนเอง

“... การเดินบนน้ำของพระเยซู (6:45-52) อธิบายว่าพระเยซูเหยียบที่ที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถเดินได้ [โยบ 9:8; เปรียบเทียบ สดด. 77:19; อสย. 43:16] และระบุพระเยซูโดยถ้อยคำอย่างเดียวกัน (*เอโก เอมี* [เราเป็น]) ที่ถูกใช้สำหรับการเปิดเผยตนเองของพระเจ้าแก่โมเสส (อพย. 3:14 LXX)”[\[435\]](#)

“ดังนั้น ในฐานะเรื่องราวที่สรุปของการรวบรวมการอัศจรรย์ มันก็จัดเตรียมคำตอบต่อคำถาม ‘ท่านผู้นี้เป็นใครกันหนอ?’ ที่ตั้งโดยพวกสาวกหลังจากพระเยซูห้ามพายุในเรื่องราวเริ่มต้นของการรวบรวมนี้ (4:41)”[\[436\]](#)

6:51 มาระโกละเว้นการบันทึกถึงเปโตรที่เดินบนน้ำ (มธ. 14:28-31) นี้ดูเหมือนผิดปกติถ้าเปโตรมีอิทธิพลต่อการเขียนของมาระโก บางทีเปโตร “ลังเลใจที่จะพรรณนาตนเองในเหตุการณ์ที่พิเศษและน่าตื่นเต้นเช่นนั้น”[\[437\]](#)

การอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งได้เกิดขึ้น (เปรียบเทียบ 4:35-41) “ลม” สงบลง (“หยุด”) เมื่อ พระเยซูก้าว “เข้าไปในเรือ” สิ่งนี้ทำให้พวกสาวก “ประหลาดใจ” (คำกรีก *เอกซิสถานโท* เปรียบเทียบ 2:12; 5:42) มากขึ้น

6:52 นี่คือเหตุผลที่พวกเขาตอบสนองอย่างที่เขาได้ตอบสนองในชุดของการอัศจรรย์ต่างๆนี้ มาระโกเท่านั้นบันทึกมันบางทีในฐานะเป็นผลลัพธ์ของการเทศนาของเปโตร พวกเขาอ้าง “ไม่” ได้เรียนรู้ (“ได้รับความเข้าใจองค์ใดๆ”) จากการเลี้ยงคน 5,000 คน (“ขนมปัง”)—ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ความคิดที่รวบรวมของพวกเขาไม่ได้เปิดต่อความเป็นไปได้

“สำหรับมาระโกนั้น นี่เป็นบทเรียนหลักเกี่ยวกับสาวกที่อยู่ ณ ใจกลางของพระกิตติคุณของท่าน เหตุการณ์นี้เป็นการทดสอบ เพราะว่าเมื่อพระเยซูเข้าไปในเรือ พวกเขา ก็ไปถึงชายฝั่งอย่างรวดเร็ว”

[438]

การทรงรักษาคนเจ็บป่วยใกล้เยนเนซารेत 6:53-56 (เปรียบเทียบ มธ. 14:34-36)

พระเยซูกลับไปยังบริเวณทางตะวันตกเฉียงเหนือของชายฝั่งทะเลกาลิลีจากบริเวณของคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ที่พระองค์ได้ไปมาเมื่อเร็ว ๆ นี้

“... พายุตามที่แท้จริงบนน้ำก็ติดตามมาโดยพายุฝ่ายวิญญาณบนแผ่นดิน ซึ่งทันทีและรุนแรงอย่างเท่าเทียม และไม่ได้อันตรายต่อจิตใจของสาวกสิบสองคนน้อยกว่าอีกพายุหนึ่งที่มีต่อร่างกายของพวกเขา” [439]

6:53 “เยนเนซารेत” เป็นชื่อของทั้งเมืองและที่ราบที่ซึ่งเมืองนี้ตั้งอยู่ [440] เขตนี้เป็นชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบ มันโดดเด่นเนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ทางเกษตรกรรมของมันจนอีกชื่อหนึ่งสำหรับทะเลกาลิลีคือทะเลเยนเนซารेत (ลก. 5:1). [441] มันเป็นบริเวณของประชากรหนาแน่น

6:54-56 ข้อเหล่านี้สรุปพันธกิจของพระเยซูในหลายเมืองในหลายวันก่อนการถอนตัวถาวรไปของพระองค์ ยังฟินิเซีย มาระโกเน้นถึงความเป็นที่นิยมมากมายของพระเยซูและการรักษาที่ใจกว้างของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่ “เจ็บป่วย” จากฝูงชน “หายป่วย” (ข้อ 56) ตามตัวอักษรคือ “รอด” (คำกรีก *ໄໝໄໝ*) คนเจ็บป่วยได้ประสบความสำเร็จจากการช่วยกู้จากความเจ็บป่วยของพวกเขาและการฟื้นฟูสู่ความมีอนามัยทางกายภาพ นั่นคือความรอดในที่นี้

3. การโต้เถียงกับพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เกี่ยวกับการทำให้เป็นมลทิน 7:1-23

(เปรียบเทียบ มธ. 15:1-20)

การเผชิญหน้านี้ทำหน้าที่เป็นส่วนที่สำคัญในการตัดสินใจของพระเยซูที่จะถอนตัวจากกาลิลีอีกครั้ง (ข้อ 24; เปรียบเทียบ 2:1-3:6) พร้อมด้วยความเป็นที่นิยมที่เพิ่มขึ้น (6:53-56) ก็มีการต่อต้านที่เพิ่มขึ้นจากพวกผู้นำทางศาสนาของยิว โดยเนื้อแท้แล้วส่วนนี้เป็นอีกกลุ่มหนึ่งของการสอนของพระเยซู มันเปิดเผยพระเยซูมาก

ขึ้นและดำเนินการเตรียมพวกสาวกต่อไปสำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา ในการบันทึกของมาระโก คำว่า “มลทิน” (ข้อ 2, 5, 15, 18, 20, 23) และ “ธรรมเนียม” (ข้อ 3, 5, 8, 9, 13) เป็นข้อไข

การคัดค้านของพวกผู้นำทางศาสนา 7:1-5

7:1-2 เป็นครั้งที่สองที่มาระโกบันทึกถึงคณะผู้แทนของพวกผู้นำทางศาสนาที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะสอบสวนพระเยซู (เปรียบเทียบกับ 3:22) ผู้เขียนอธิบายถึงสิ่งที่มีอยู่ที่ “เป็นมลทินทางพิธีกรรม” เป็น “นั่นคือไม่ได้ล้าง”- สำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่าน “พวกธรรมจารย์” และ “พวกฟาริสี” ไม่ได้คัดค้านเพราะว่าพวกสาวกกำลังทานด้วยมือที่สกปรก แต่เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ผ่านพ้นพิธีการชำระให้บริสุทธิ์ที่ยอมรับได้ก่อนการทานด้วยมือของพวกเขา

7:3-4 ข้อเหล่านี้ไม่ปรากฏในการบันทึกที่คล้ายกันของมัทธิว ข้อเหล่านี้อธิบายถึงธรรมเนียมของฟาริสีสำหรับบรรดาผู้ที่คุ้นเคยกับมันเช่นผู้อ่านดั้งเดิมชาวต่างชาติของมาระโก ในสมัยของพระเยซู “พวกยิว” สื่อสาร “ธรรมเนียมต่างๆของบรรพบุรุษ” ด้วยปากจากรุ่นสู่รุ่น ประมาณปี ค.ศ. 200 พวกเรบีได้รวบรวมธรรมเนียมเหล่านี้ไปสู่มิชนาห์ซึ่งกลายมาเป็นพื้นฐานสำหรับทั้ทุก (ปี ค.ศ. 425) พวกฟาริสีล้างมือของพวกเขาตามธรรมเนียมหลังจากการเยี่ยมเยียน สถานที่พบปะชุมนุมกัน เพื่อที่จะขจัดพวกเขาเองจากมลทินที่การเกี่ยวข้องกับคนต่างชาติได้ก่อกำขึ้น พวกยิวส่วนใหญ่ถือว่าการละเมิดธรรมเนียมเหล่านี้เป็นบาป [\[442\]](#)

“แท้จริง เรบีที่ได้ถือคำสั่งนี้ด้วยการดูถูกก็ถูกฝังอย่างแท้จริงในการถูกตัดออกจากศาสนา”[\[443\]](#)

7:5 พวกนักวิจารณ์ขอคำอธิบายจากพระเยซูถึงการประพาศของพวกสาวกของพระองค์ เพราะว่าในฐานะอาจารย์ของพวกเขา พระองค์ก็มีความรับผิดชอบสำหรับพวกเขา พวกเขาสงสัยว่าความล้มเหลวของพวกสาวกที่จะล้างอย่างเหมาะสมบ่งชี้ว่า พระเยซูไม่นับถือธรรมเนียมทั้งหมดของบรรพบุรุษ การดำเนิน เป็นคำเปรียบเทียบกับอิบรูที่หมายถึงการประพาศที่เป็นนิสัย (เช่น ปฐก. 5:24; สดค. 1:1) มันปรากฏบ่อยๆในพระกิตติคุณของยอห์นและในจดหมายฝากต่างๆของเปาโล

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับที่มาของสิทธิอำนาจ 7:6-13

ในการตอบนั้น พระเยซูไม่ได้อธิบายหรือให้เหตุผลถึงการประพาศของพวกสาวกของพระองค์ ตรงกันข้ามพระองค์กล่าวถึงประเด็นของที่มาของสิทธิอำนาจทางศาสนา (ข้อ 6-13) และธรรมชาติของการเป็นมลทิน (ข้อ 14-23)

7:6-7 พระเยซูเรียกพวกนักวิจารณ์ของพระองค์อย่างกล้าหาญว่า “คนหน้าซื่อใจคด” พวกเขาปฏิบัติตนที่จะทำให้เกียรติแก่พระเจ้าด้วยอุปนิสัยของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้ให้เกียรติพระองค์ด้วยใจของ

พวกเขาอย่างแท้จริง สิ่งที่ “อิสยาห์” ได้กล่าวเกี่ยวกับคนหน้าชื่อใจคดในสมัยของท่านก็เข้ากับพวกนักวิจารณ์เหล่านี้อย่างแท้จริง พวกเขาเน้นถึง “คำสั่งสอน” ของมนุษย์เพื่อจะกีดกันหลักการต่างๆ

“พระเยซูเรียกปรบึกว่า ‘คนหน้าชื่อใจคด’ (*ฮูปพอคริตุน*) ซึ่งเป็นคำในภาษากรีกโบราณที่หมายถึง ‘ที่จะเล่นบทบาท’ ‘นักแสดง’ มันไม่บอกถึงเสียงสอดแทรกทางศีลธรรมเกี่ยวกับการหลอกลวงที่คำภาษาอังกฤษของเราบอกถึงในทุกวันนี้ ตรงกันข้าม มันอ้างอิงถึงความขัดแย้งในอุปนิสัยของบุคคลหนึ่งที่ทำให้ตนเองเหินห่างจากพระเจ้าอย่างไร้สติ ซึ่งเป็นบุคคล ‘ไม่อยู่ในทางพระเจ้า’... โดยการกระทำของบุคคลนั้น...” [444]

7:8-9 พระเยซูแยกแยะคำสั่งของพระเจ้าจากธรรมเนียมของมนุษย์ พวกเรีบปีได้สร้างรั้วรอบธรรมเนียมบัญญัติ-โดยการจัดตั้ง “ข้อปฏิบัติ” และ “ข้อห้าม”- เพื่อจะกันคนอิสราเอลไว้จากการละเมิดธรรมเนียมบัญญัติ อย่างไรก็ตาม แทนที่จะปกป้องมัน ข้อเรียกร้องตามกฎหมายของพวกเขาบิดเบือนและแม้กระทั่งขัดแย้งกับธรรมเนียมบัญญัติ นี่เป็นปัญหาอยู่เสมอที่ไปกับการพยายามที่จะออกกฎหมายการเชื่อฟังต่อพระวณะของพระเจ้า การเคร่งครัดในกฎเกี่ยวข้องกับการทำธรรมเนียมบัญญัติต่างๆที่พระเจ้าไม่ได้ทำ และการปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นว่ามีสิทธิอำนาจอย่างเท่าเทียมกับพระวณะของพระเจ้า พวกฟาริสีแม้กระทั่งได้ละทิ้งคำสั่งของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของธรรมเนียมโดยวจาของพวกเขาที่มาจากมนุษย์ พระเยซูปฏิเสธสิทธิอำนาจของธรรมเนียมบัญญัติโดยวจา

7:10-13 พระเยซูอ้างอิงตัวอย่างของการที่พวกนักวิจารณ์ของพวกเขาใช้ธรรมเนียมของมนุษย์ที่จะ “พัก” คำสั่งของพระเจ้าไว้ก่อน พวกเขาปฏิญาณตนที่จะให้เกียรติ “โมเสส” ผู้ซึ่งพระเจ้าสั่งให้คนอิสราเอลที่จะ “ให้เกียรติ” “บิดามารดา” ของพวกเขาและคุกคามการไม่เชื่อฟังด้วยความตาย (อพย. 20:12; 21:17) การให้เกียรติบิดามารดาแสดงออกด้วยตัวเองในการสนับสนุนทางการเงินและการดูแลบางส่วนถ้าจำเป็น

มาระโกตีความคำว่า “*โกระบาน*” ว่าเป็นของขวัญที่มอบถวายแด่พระเจ้าสำหรับผู้่านต่างชาติของท่าน [445] คำนี้เป็นคำกรีกแต่มันถ่ายทอดตัวอักษรเป็นคำฮีบรู ที่พวกยิวใช้เมื่อพวกเขามอบถวายบางสิ่งแด่พระเจ้า ธรรมเนียมชาวยิวอนุญาตให้ผู้คนที่จะป่าวประกาศบางสิ่งที่พวกเขาเป็นเจ้าของว่าถูกมอบถวายแด่พระเจ้า [446] นี้ไม่ได้หมายถึงว่าพวกเขาจะต้องให้มันแก่พวกปุโรหิตหรือแม้กระทั่งเล็กน้อยการใช้ของมันด้วยพวกเขาเอง อย่างไรก็ตาม มันทำให้พวกเขาเป็นอิสระจากการให้มันแก่คนอื่นๆ - แม้กระทั่งพ่อแม่ที่ขัดสน [447]

“ประวัติศาสตร์เปิดเผยว่าพวกผู้นำทางศาสนาของยิวได้มาสู่การให้เกียรติแก่ธรรมเนียมของพวกเขาเหนือกว่าพระวณะของพระเจ้ามาก รัชปี เอลิเอเซอร์กล่าวว่า ‘ผู้ที่เปิดเผยพระคัมภีร์ในการต่อต้านต่อธรรมเนียมก็ไม่มีส่วนแบ่งในโลกที่จะมา’ มิชนา ซึ่งเป็นการ

รวบรวมของธรรมเนียมของยิวใน *ทัลมุด* บันทึกว่า ‘มันเป็นความคิดที่ใหญ่ที่จะสอนสิ่งใดก็ตามที่ตรงข้ามกับเสียงของพวกเรามากกว่าที่จะขัดแย้งกับพระคัมภีร์เอง’ แต่ก่อนที่เราวิจารณ์เพื่อนๆ ชาวยิวของเรา บางทีเราควรตรวจสอบถึงอิทธิพลอะไรที่ ‘บรรพบุรุษคริสตจักรของเรา’ กำลังมีในคริสตจักรแบบคริสเตียนของเราเอง ยิ่งกว่านั้น เราอาจผิดเกี่ยวกับการแทนที่ความจริงของพระเจ้าด้วยธรรมเนียมของมนุษย์”[\[448\]](#)

พระเยซูอ้างสิทธิอำนาจเพื่อจะจัดระเบียบความสัมพันธ์ทางสังคมใหม่ พระองค์กล่าวว่าความรับผิดชอบของบุตรที่จะจัดเตรียมสำหรับบิดามารดาของเขาก็แทนที่ทางเลือกทางกฎหมายของ *โคระบาน* [\[449\]](#) บางทีคริสเตียนสามารถถวายแรงงานขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากเกินไป ถ้าพวกเขาล้มเหลวที่จะปฏิบัติความรับผิดชอบส่วนตัวของพวกเขาโดยการบริจาคเงินนั้น

“ใครคนหนึ่งได้บอกข้าพเจ้าเมื่อหลายปีมาแล้วว่าบิดาของเขาอยู่ในโรงพยาบาลและมารดาของเขาป่วยแต่เขามีเงินบ้างที่เก็บไว้เพื่อการบริจาคแก่คริสตจักร เมื่อข้าพเจ้าถามต่อไป เขาก็กล่าวว่าบิดามารดาของเขามีความจำเป็นจริงๆ และจะต้องรับการบริจาคถ้าเขาไม่ได้ช่วยพวกเขา ดังนั้นข้าพเจ้าได้บอกเขาว่าความรับผิดชอบของเขาคือมีต่อพวกเขา เราได้รับแนวคิดที่แปลกและเคร่งศาสนาในทุกวันนี้”[\[450\]](#)

จงสังเกตว่าพระเยซูเทียบเท่าสิ่งที่ไม่เสสกล่าว (ข้อ 10) กับพระวณะของพระเจ้า (ข้อ 13) ยิ่งกว่านั้นพระองค์ถือเป็นผู้เขียนโทรหาที่เป็นโมเสส ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พวกนักวิจารณ์เสรีนิยมสมัยใหม่เกี่ยวกับพระคัมภีร์นั้นปฏิเสธ พวกศัตรูของพระเยซูล้มเหลวที่จะตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างคำสั่งที่ได้รับการดูแลและไม่ได้รับการดูแล “พวกท่าน” ในข้อที่ 11 อยู่ในตำแหน่งที่เน้นในคัวบทกรีกซึ่งบ่งบอกถึงความตรงข้ามที่ชัดเจนระหว่างมุมมองของพระเจ้าและมุมมองของพวกนักวิจารณ์ พวกเขาไม่เพียงแต่ปฏิเสธพระวณะของพระเจ้า (ข้อ 9) แต่พวกเขาทำให้พระวณะใช้ไม่ได้อีกด้วย นั่นคือ ได้ปล้นสิทธิอำนาจของพระวณะไป (ข้อ 12) มาระโกรวมถ้อยคำของพระเยซูที่บ่งบอกว่าเป็นเพียงตัวอย่างเดียวของการที่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เหล่านี้ได้ทำให้สิทธิอำนาจของสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยนั้นเป็นโมฆะ โดยธรรมเนียมต่างๆ ของพวกเขา (ข้อ 13)

“เราต้องมีการระมัดระวังที่ว่าเราไม่ยอมให้กฎเกณฑ์และกฎระเบียบที่จะทำให้การอ้างถึงการกุศลและความรักนั้นเป็นอัมพาตไป”[\[451\]](#)

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับธรรมชาติแท้จริงของการเป็นมลทิน 7:14-23

พระเยซูดำเนินการตอบสนองของพระองค์ต่อพวกนักวิจารณ์ต่อไปโดยการจัดจ่อที่การปฏิบัติเฉพาะซึ่งพวกเขาได้คัดค้าน (ข้อ 5) คำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ก่อให้เกิดการเป็นมลทินนั้นสำคัญอย่างมาก พวกเขาได้ออกนอกน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้ไปมากเนื่องจากธรรมเนียมต่างๆของพวกเขา

7:14-15 [16] สิ่งที่พระเยซูจำต้องกล่าวนั้นสำคัญอย่างมากจนพระองค์กระตุ้นให้ “ฝูงชน” ที่ปรากฏตัวที่จะ “ฟัง” อย่างตั้งใจต่อถ้อยคำของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 4:3) จนเดี๋ยวนี้การตอบสนองของพระองค์ก็ได้มีต่อพวกนักวิจารณ์ของพระองค์เป็นหลัก

ข้อที่ 15 กล่าวถึงหลักการทั่วไป มันอธิบายถึงสิ่งที่ไม่ได้ก่อและสิ่งที่ก่อให้เกิดความไม่สะอาด อาหารไม่ได้ก่อให้เกิดแต่ความคิดนั้นก่อให้เกิด (เปรียบเทียบกับ อสย. 29:13) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกำลังกล่าวในทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ทางการแพทย์และทางกายภาพ พระเยซูอธิบายถึงความตั้งใจของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเกี่ยวกับอาหารที่สะอาดและไม่สะอาด (ลนต. 11; ฉรบ. 14) คนยิวที่ทานอาหารไม่สะอาดก็เป็นคนไม่สะอาดเนื่องจากเขาหรือเธอไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะว่าอาหารได้ทำให้เขาหรือเธอไม่สะอาด

“สาระสำคัญคือ คำกล่าวนั้นประกาศถึงหลักการที่ว่า *บุคคล* เท่านั้นที่สามารถไม่สะอาดได้ ไม่ใช่ *สิ่งของ*” [452]

ข้อที่ 16 เกี่ยวข้องกับความแท้จริงที่น่าสงสัย ภายหลังจากผู้คัดลอกอาจได้เพิ่มมันไว้ในฐานะเป็นผลลัพธ์ของการอ่าน 4:9 และหรือ 4:23 มันอาจเป็นจริงเนื่องจากว่าหลายต้นฉบับเริ่มแรกนั้นมีมัน นักแปลสมัยใหม่ส่วนมากตัดสินใจว่ามันเป็นการเพิ่มภายหลังเข้ากับตัวบท

7:17 พระเยซูได้เสร็จสิ้นการตอบสนองของพระองค์ต่อพวกนักวิจารณ์ของพระองค์และการสอนฝูงชนของพระองค์ พระองค์เข้าไปใน “บ้าน” ที่อยู่ใกล้พร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ ที่นั่นพวกเขาได้ถามคำถามหนึ่งต่อพระองค์ที่บ่งบอกว่าพวกเขายังไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์หมายถึง สิ่งที่พระองค์ได้กล่าวก็เป็นการปฏิบัติเมื่อพระองค์ได้กล่าวมัน บางทีพวกเขาไม่สามารถเชื่อได้ว่าพระองค์หมายถึงสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวอย่างแท้จริง ในพระกิตติคุณของมาระโก บ้านเป็นสภาพแวดล้อมตามปกติที่ที่พระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์อย่างเป็นทางการ (เปรียบเทียบกับ 9:28, 33; 10:10)

7:18-19 พวกเขาได้เห็นและได้ฟังพอที่จะสามารถเข้าใจความหมายของพระเยซู “ความแข็งแกร่งด้าน
แห่งหัวใจ” ของพวกเขาเป็นหัวข้อที่โดดเด่นใน 6:31- 8:26 (เปรียบเทียบ 6:52; 8:14-21)

มาระโกตีความความสำคัญของคำสอนของพระเยซูสำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่าน มาระโก
หมายถึงว่าคริสเตียนไม่จำเป็นต้องถือรักษาข้อห้ามเกี่ยวกับอาหารของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส
(เปรียบเทียบ รม. 14:14; กท. 2:11-17; คส. 2:20-22) นี่เป็นเสรีภาพ ที่ คริสเตียนชาวยิวได้ปล้ำสู้
ด้วยเป็นเวลาหลายปีระหว่างระยะแรกของคริสตจักร (เปรียบเทียบ กจ. 10; 11; 15) การเปิดเผย
ภายหลังอธิบายว่าพระเยซูได้ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสทั้งหมดสิ้นสุดลงในฐานะประมวล
กฎหมาย (รม. 10:4; และข้ออื่นๆ)

“ในข้อที่ 6-13 พระเยซูเทียบเท่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสกับพระวาระของพระเจ้า และต่อ
ว่าพวกฟาริสีสำหรับการทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นโมฆะด้วยธรรมเนียมของพวกเขา
ตอนนี้พระเยซูเองกำลังทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นโมฆะเกี่ยวกับอาหาร แต่มันเป็น
สิทธิพิเศษของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าที่จะเปลี่ยนธรรมเนียมปฏิบัติ การ
เปลี่ยนแปลงเช่นนั้นไม่ถือว่าเป็นธรรมเนียมของมนุษย์เพราะว่าถ้อยคำของพระเยซูเป็น
ของพระเจ้า”[\[453\]](#)

“ข้อความนี้ [“เป็นการประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด”] เป็นที่ชัดเจนว่ามีสายตาของมัน
อยู่ที่สถานการณ์อย่างที่ได้พัฒนาขึ้นในคริสตจักรทั้งหลายที่เป็นผลมาจากภารกิจของ
เปาโลที่ซึ่งคำถามต่างๆเกี่ยวกับอาหารที่สะอาดและไม่สะอาด (เปรียบเทียบ กจ. 10:9-16;
11:5-10 และดู รม. 14:13-23) และอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นกลายมาเป็นประเด็นสด
ต่างๆ (อย่างที่เราได้จาก 1 คร. 8:10) บทนี้ในมาระโก 7 บางทีเป็นการป่าวประกาศที่ชัดเจน
ที่สุดของจุดประสงค์ของมาระโกเมื่อคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในโลกกรีก-โรมันผู้ปรารถนาที่
จะเผยแพร่เอกสารทางการของเสรีภาพของคนต่างชาติโดยการบันทึกการปลีกตัวของ
พระเยซูจากพิธีกรรมของยิวด้วยคำศัพท์ที่เรียบง่ายที่สุดและที่จะชี้แจงถึงการประยุกต์ใช้
ของสิ่งนี้แก่ผู้อ่านของท่านด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจน”[\[454\]](#)

ถ้าเปโตรได้ส่งอิทธิพลต่อการเขียนของมาระโก มันก็น่าสนใจที่ว่าสาวกที่ได้ปล้ำสู้กับความไม่
เต็มใจที่จะละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับอาหารควรได้กล่าวออกมาอย่างหนักแน่นสำหรับ
การสิ้นสุดของสิ่งเหล่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่ามาระโกได้รับเนื้อหาสำหรับ พระกิตติคุณของท่านจาก
คำเทศนาของเปโตรเป็นส่วนใหญ่อ่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านั้น ดังนั้นมันก็ดูเหมือนว่าสุดท้าย
แล้วเปโตรได้เรียนรู้บทเรียนนี้

“กฎเกณฑ์ทางพิธีกรรมเหล่านี้ในธรรมเนียมปฏิบัติมีหน้าที่เป็นการสอนความเป็นจริงและความสำคัญของ ความบริสุทธิ์ ทางศีลธรรมในเชิงสัญลักษณ์ กฎเกณฑ์เหล่านั้นเรียกร่องการแยกภายนอกที่ชี้ไปยังความจำเป็นสำหรับสภาพใจภายในแห่งการแยกไปยังพระเจ้า แต่กฎเกณฑ์ภายนอกเหล่านี้ในตัวของมันเอง ไม่ได้แสดงถึงความบริสุทธิ์ของใจที่ซึ่งกฎเกณฑ์เหล่านั้นชี้ถึง กฎเกณฑ์เหล่านั้นเป็นเงาและไม่ใช่สสาร (ฮบ. 10:1) เมื่อกฎเกณฑ์เหล่านั้นพบความสำเร็จของพวกมันในพระคริสต์ สิ่งที่เป็นเงาทางพิธีกรรมเหล่านี้ก็เลิกใช้แล้ว” [455]

“ที่แท้พระเยซูกำลังกล่าวว่า สิ่งของ ไม่สามารถไม่ว่าไม่สะอาดหรือสะอาดในแง่ทางศาสนาแท้จริงใดๆเกี่ยวกับคำศัพท์ บุคคล เท่านั้นสามารถเป็นมลทินได้อย่างแท้จริง และสิ่งที่ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นมลทินคือการกระทำของเขาเอง ซึ่งเป็นผลผลิตแห่งใจของเขาเอง” [456]

7:20-23 พระเยซูกล่าวซ้ำและเจาะจงมากขึ้นเพื่อว่าพวกสาวกจะเข้าใจพระองค์ รายชื่อบาปต่างๆเริ่มจากการกระทำหกอย่าง (คำนามที่เป็นพหูพจน์) ไปยังทำที่หกอย่าง (คำนามที่เป็นเอกพจน์; เปรียบเทียบรม. 1:29-31; กท. 5:19-23) การบันทึกของมัทธิวรวมแค่บาปหกอย่างเท่านั้น “ความคิดชั่วร้าย” เป็นพื้นดินที่ซึ่งการกระทำและทำที่ที่ชั่วร้ายเติบโตจาก ลำดับในตัวบทก็เป็นจริงต่อชีวิต บาปเริ่มจากใจ (ธรรมชาติของมนุษย์) ไปยังความคิด (ความคิดของมนุษย์) สู่อำนาจการกระทำ (การกระทำของมนุษย์)

การโต้แย้งนี้กับพวกฟาริสีและพวกธรรมจารยเป็นองค์ประกอบที่นำพระเยซูไปสู่การถอนตัวจากกาลิลีเป็นครั้งที่สาม (เปรียบเทียบ 4:35-36; 6:31-32)

4. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับขนมอบและการขับมือออกจากเด็กหญิงชาวซีเรียฟินีเชีย 7:24-30 (เปรียบเทียบ มธ. 15:21-28)

พระเยซูเพิ่มพันธกิจของพระองค์ที่มีต่อคนต่างชาติเมื่อพระองค์ประสบกับการต่อต้านที่เพิ่มขึ้นจากพวกยิว การถอนตัวจากกาลิลีครั้งที่สามนี้ได้นำพระเยซูออกจากปาเลสไตน์เป็นครั้งแรก มาระโกบันทึกอีกว่า พระเยซูทำสิ่งมากขึ้นนอกกาลิลีและสิ่งน้อยลงภายในกาลิลีกว่าผู้ประกาศคนอื่นๆ โดยการชี้ถึงสิ่งนี้ มาระโกก็ช่วยผู้อ่านของท่านตระหนักว่าพันธกิจต่อคนต่างชาตินี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเนื่องจากการปฏิเสธสุดท้ายของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซู นักเขียนคนหนึ่งเชื่อว่าประเด็นของเรื่องราวนี้ก็คือว่าพระเยซูสามารถรักษาได้ [457] แต่นี่ดูเหมือนไม่รอบคอบ มาระโกรวมสามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกปาเลสไตน์และเหตุการณ์หนึ่งติดตามหลังการกลับของพระเยซู

มีการเชื่อมโยงทางเหตุผลระหว่างส่วนนี้และส่วนที่มาก่อนมัน (7:1-23) พระเยซูได้อธิบายว่าทำไมพระองค์ไม่ถือรักษาการแยกตามธรรมเนียมจากการสมาคมที่เป็นมลทิน ตอนนี้พระองค์อธิบายสิ่งนั้นโดยการเข้าไปในเขตแดนของคนต่างชาติ การติดต่อกันนี้คงได้ทำให้พระองค์ไม่สะอาดทางพิธีกรรมตามธรรมเนียมของพวกเขา

“เหตุการณ์ก่อนหน้านี้แสดงถึงพระเยซูที่ปลงล้างความแตกต่างระหว่างอาหารสะอาดและไม่สะอาด ในสัญลักษณ์นั้น มันสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเรามีพระเยซูที่ปลงล้างความแตกต่างระหว่างผู้คนที่สะอาดและไม่สะอาด?” [458]

7:24 ตามปกติแล้วมาระโกเริ่มต้นย่อหน้าใหม่ด้วยคำกรีก *ไค* (“และ”) ที่นี้ท่านใช้ *เด* (“และ” หรือ “ตอนนี้”) ความแตกต่างนี้บ่งบอกถึงการเปลี่ยนที่สำคัญในการบันทึก ความเป็นปฏิปักษ์ของพวกเขา ผู้นำของอิสราเอลได้นำพระเยซูที่จะแก้ไขพวกเขา “และ” ที่จะละกาลิลีไปเพื่อพันธกิจที่อื่น

บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่บ่อยครั้งกล่าวถึงฟินิเซียว่าเป็น “แผ่นดิน (เขต) ของเมืองไทระ (และหรือไซดอน)” เพราะทั้งสองเป็นสองเมืองที่โดดเด่นของเขตนั้น ไทระอยู่บนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนประมาณ 40 ไมล์ทางตะวันตกเฉียงเหนือของคาเปอร์นาอุม พระเยซูไปที่นั่นเพื่อจะอยู่ตามลำพังกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม ชื่อเสียงของพระองค์ก็ไปกับพระองค์ และพระองค์ไม่สามารถที่จะ *ไม่เผยตัว* ได้ โจเซฟัสบรรยายถึงผู้คนของเขตนี้ดังต่อไปนี้:

“... พวกเขาเป็นที่รู้จักกันว่าได้เกิดมาเป็นความเป็นศัตรูที่ใหญ่ที่สุดต่อเรา...” [459]

7:25-26 “ซีเรียฟินิเซีย” รวมคำว่าซีเรียและฟินิเซีย ฟินิเซียเป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดของโรมันที่ใหญ่ขึ้นแห่งซีเรียซึ่งรวมถึงทั้งหมดของปาเลสไตน์-กาลิลี, สะมาเรีย, เพอเรีย, ยูเดีย, อิดูเมีย, และ เขตอื่นๆ [460] ชาวฟินิเซียคนอื่นๆอาศัยในที่อื่นๆเนื่องจากพวกเขาเป็นผู้คนที่มีความเชื่อและพยานี้อย่างเช่น คนลิเบีย-ฟินิเซียอาศัยอยู่ในแอฟริกาเหนือ [461] “ซีเรียฟินิเซีย” แยกแยะชาวฟินิเซียจากซีเรียจากชาวคาร์เทจโดยเฉพาะ [462]

ผู้หญิงที่ได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและแสวงหาพระองค์เป็นคนต่างชาติ ฟีลิปเปทรามานลูกสาวเล็กๆของเธอ (เปรียบเทียบกับข้อ 30) การขอร้องที่ยินหยัดของเธอแสดงถึงความเชื่อของเธอในพระเยซู เธอเชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาเธอได้ถ้าพระองค์จะทำ

7:27-28 บางทีพระเยซูได้สนทนากับหญิงนั้นด้วยภาษากรีกซึ่งเป็นปกติในบริเวณ หญิงนั้นยอมรับว่าพวกเขามีการอ้างเอาก่อนในพันธกิจของพระเยซู อย่างไรก็ตาม ถ้าสุนัขเลี้ยงตัวเล็กๆ (คำกรีก *คูวาริออน*) ได้รับเศษอาหารจากโต๊ะ จากนั้นเธอรู้สึกว่ามีสิทธิ์ต่อเศษอาหารจากโต๊ะของพระเยซู เธอบ่งบอกว่าคนต่างชาติไม่จำเป็นต้องรอเพื่อจะได้รับพระพรของพระเยซูจนกระทั่งใน

เวลาภายหลัง พวกเขาสามารถกินเมื่อ “ลูกๆ” กิน นั่นคือระหว่างพันธกิจของพระเยซู พระพรเล็กน้อยของคนต่างชาติจะไม่ตัดสิทธิ์พวกยิวจากสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขามี

“คนต่างชาติไม่ใช่ถูกเรียกว่า ‘สุนัข’ แต่ ‘ลูกสุนัข’ ไม่ใช่คนเก็บขยะภายนอกแต่เป็นเพื่อนในบ้านเรือน”[463]

“ชื่อเรียกนี้ของ ‘ท่าน’ ที่มายังริมฝีปากของ ‘ผู้เชื่อ’ ในมัทธิวอย่างคงเส้นคงวาปรากฏครั้งเดียวที่นี่เท่านั้น พร้อมกับเสียงกังวานแห่งการกล่าวยอมรับในมาระโกและจัดตั้งเวทีสำหรับการหมายเหตุแบบสรุปของพระเยซูและการนำเสนอแห่งการช่วยเหลือของพระองค์ที่มีต่อหญิงนั้น”[464]

7:29-30 คำตอบของหญิงนั้นเปิดเผยถึงปัญญาที่ว่องไวและความถ่อมใจ แต่มันเป็นความเชื่อที่ยืนหยัดของเธอที่พระเยซูได้ให้รางวัล (เปรียบเทียบกับ มธ. 15:28)

“ในความตรงข้ามกับธรรมเนียมของบรรพบุรุษ พระเยซูก็อ้าแขนรับ [อย่างมีสิทธิอำนาจ] คนที่ถูกแยกจากธรรมเนียมของโมเสสและรับบี: คนโรคเรื้อน (1:40-45), คนเก็บภาษีและคนบาป (2:13-17), และแม้กระทั่งคนต่างชาติที่ไม่สะอาดซึ่งรวมถึงผู้หญิงชาวซีเรียฟินีเชีย (7:24-30)”[465]

การจากไปยังบ้านของหญิงคนนี้โดยปราศจากพระเยซูแสดงถึงความเชื่อของเธออีกด้วย นี่เป็นเหตุการณ์เดียวของพระเยซูที่รักษาจากระยะไกล-โดยปราศจากคำสั่งทางเสียง-ที่มาระโกบันทึกดังที่เป็นเช่นนั้น มันแสดงถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูที่ทำการเพื่อความจำเป็นของหญิงนี้ การรักษาก็ทันที่อย่างเช่นเคย บางทีหนึ่งในพวกสาวกไปกับหญิงนั้นและรายงานสิ่งที่มาระโกเขียนในข้อที่ 30

เหตุการณ์นี้คงได้จุดประกายความสนใจที่พิเศษสำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติ มันแสดงว่าพระเยซูให้รางวัลแก่ความเชื่อของคนต่างชาติเช่นเดียวกับความเชื่อของคนยิว พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะช่วยเหลือทุกคนต่างชาติและคนยิว (10:45)

5. การรักษาคนหูหนวกที่พูดติดอ่าง 7:31-36

มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่จะบันทึกการอัศจรรย์นี้ เป็นที่ชัดเจนว่าท่านรวมมันไว้ในพระกิตติคุณของท่านเพราะว่ามันเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของพระเยซูที่รักษาคคนต่างชาติ การอัศจรรย์ที่เฉพาะนี้ก็สำคัญอีกด้วยเพราะว่ามันบอกเหตุผลล่วงหน้าถึงที่พระเยซูที่เปิดหูฝายวิญญานของพวกสาวกของพระองค์ ตั้งแต่ 6:31 ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของการถอนตัวครั้งที่สองและการกลับนั้นถึง 7:37พระเยซูได้เปิดเผยพระองค์

เองด้วยความชัดเจนที่เพิ่มขึ้นแก่พวกสาวกแต่ด้วยการตอบสนองเล็กน้อย การกล่าวซ้ำถึงบทเรียนเหล่านี้ บางบทเรียนก็ได้ตามมาซึ่งไปสู่จุดสูงสุดในการกล่าวยอมรับของพวกสาวกที่มีต่อพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า (8:1-30)

7:31 พระเยซูใช้เส้นทางวงกลม ครั้งแรกเดินทางไปทางเหนือถึงไซคอนซึ่งอยู่ทางเหนือของไทระ ประมาณ 20 ไมล์ และสุดท้ายแล้วก็กลับไปยังด้านตะวันออกของทะเลกาลิลี พระองค์ทะลุคึกเข้าไปยังเขตแดนของคนต่างชาติ บางคนในเขตนี้ได้ยินคำพยานเกี่ยวกับอดีตคนถูกผีสิงผู้ซึ่งพระเยซูได้รักษาใกล้กลับกาการา (เปรียบเทียบ 5:1-20) เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูวนรอบปาเลสไตน์ทางเหนือและเข้าถึงทะเลกาลิลีจากทางเหนือหรือทางตะวันออก การเดินทางนี้อาจใช้เวลาหลายสัปดาห์หรือแม้กระทั่งหลายเดือน[466]

7:32 คำกรีกที่บรรยายถึงความบกพร่องในการพูดของชายคนนี้คือ *มอกลิลอส* ก็เป็นคำที่หายาก มันปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพันธสัญญาใหม่และในอิสยาห์ 35:6 เท่านั้นในฉบับเซปทัวจินท์ของพันธสัญญาเดิม การปรากฏของมันที่นี่ก็สำคัญเพราะว่าอิสยาห์ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะคลายลิ้นของคนใบ้เมื่อพระองค์เสด็จมา (เปรียบเทียบ ข้อ 37)

“การพูดที่บกพร่องตามปกติแล้วเป็นผลจากการได้ยินที่บกพร่องทั้งทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณ”[467]

7:33 พระเยซูมีการสัมผัสส่วนตัวกับชายคนนี้อย่างที่พระองค์ได้มีกับคนอื่นๆมากมายที่พระองค์ได้รักษาซึ่งมาระโกเน้น เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูทำสิ่งที่พระองค์ทำเพื่อช่วยชายคนนั้นตั้งความหวังใจของเขาไว้ที่พระองค์เอง บางทีพระองค์พาชายคนนั้นออกจากฝูงชนเพื่อว่าเขาจะสามารถจ้องและจดจำได้ดีขึ้น[468]

“การวางมือในตัวเองก็คงมีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ และแม้กระทั่งโดยการปราศจากการเคลื่อนไหว พระองค์อาจได้บรรลุมัน โดยการกระทำเดียวแห่งความตั้งใจของพระองค์ แต่มันเป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ได้ทำการใช้ที่อุดมแห่งหมายสำคัญภายนอกต่างๆ เมื่อพวกมันถูกพบว่ามีประโยชน์ ดังนั้น โดยการเอานิ้ว พระหัตถ์จุ่มและลิ้น พระองค์ก็ตั้งใจที่จะชี้ให้เห็นว่าความสามารถของการพูดถูกถ่ายทอดโดยพระองค์เองเท่านั้น และโดยการเอานิ้วพระหัตถ์แยงเข้าที่หูทั้งสอง พระองค์ก็แสดงให้เห็นว่ามันเป็นหน้าที่ของพระองค์ที่จะแยงหูของคนหูหนวก”[469]

“การกระทำที่เป็นสัญลักษณ์เหล่านี้ซึ่งธรรมดาพอท่ามกลางผู้รักษาคนกรีกและคนยิวก็บ่งบอกแก่ผู้ทนทุกข์ถึงความเจ็บป่วยไปได้ที่ว่าเขาจะได้รับการรักษา”[470]

“บางทีพวกมันเป็นวิธีที่จะกระตุ้นความสนใจและเพิ่มความเชื่อในจิตใจที่ซบเซาของผู้
ทนทุกข์”[471]

พระองค์อาจได้บ้วนน้ำลายลงบนพื้นดินก่อนและจากนั้นได้ “แตะ” “ลื่น” ของชายคนนั้นด้วยนิ้วพระหัตถ์
ของพระองค์ การกระทำทั้งสองอย่างคงได้บอกชายคนนั้นว่าพระเยซูตั้งใจที่จะทำบางสิ่งเกี่ยวกับลื่นและ
ปากของเขา

“...ตามที่คาดคะเนนั้นน้ำลายมีหน้าเกี่ยวกับการบำบัดในทั้งโลกของกรีก-โรมัน (เช่น
Pliny, *Nat. Hist.* 28.4.7; Tacitus, *Hist.* 6.18; Suetonius, *Vesp.* 7) และโลกของชาวฮิว
(Str-B, 2:15-17)”[472]

7:34-35 “การแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์” และการถอนพระทัยเป็นการกระทำต่างๆที่ถูกตั้งใจที่จะ
ถ่ายทอดแก่ชายคนนั้น โดยการมองขึ้นไป พระเยซูก็เชื่อมโยงการรักษาที่กำลังมากับ พระเจ้า โดย
การถอนพระทัยหรือการครวญคราง พระองค์ก็แสดงถึงความสงสารของพระองค์ที่มีต่อชายคนนั้น
และข้อเท็จจริงที่ว่า การรักษาเกี่ยวข้องกับสงครามฝ่ายวิญญาณ(เปรียบเทียบ ยน.11:33)
[473] ตามปกติแล้วนี่เป็นการอัศจรรย์ที่ยาก และแม้กระทั่ง พระเยซูจำเป็นต้องทำจัดการที่พิเศษ
เพื่อที่จะทำมัน

“ไม่มีใครบอกเราอย่างมากเกี่ยวกับอารมณ์ต่างๆของพระเยซูอย่างที่มาระโกบอก”[474]

พระเยซูพูดภาษาอารเมคเนื่องจากว่านี่เป็นภาษาที่เป็นธรรมดาในปาเลสไตน์ (เปรียบเทียบ 5:41)
บางทีชายคนนั้นสามารถอ่านริมฝีปากของพระเยซูได้ อีกครั้งหนึ่งการรักษาของ พระเยซูก็ทันที
ตอนนี้ชายคนนั้นไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น แต่เขาพูดโดยปราศจากข้อบกพร่องใดๆ อีกด้วย การใช้ที่
ละเอียดอ่อนของพระเยซูเกี่ยวกับวิธีที่จะรักษาชายคนนี้นี้คงได้ลดความเป็นไปได้ของเวทมนต์และ
จحد้อที่พระองค์ในฐานะพระผู้รักษา

“เรื่องราวของการรักษาชายหูหนวกเป็นตัวอย่างของเสรีภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
จากวิถีธรรมดาใดๆ ถ้าเราเข้าใจข้อเท็จจริงทั้งหมดของสภาพของชายคนนี้และทุกสิ่ง
ที่พระอาจารย์ปรารถนาที่จะทำเพื่อเขา เราจะเห็นความจำเป็นของทุกๆ ขั้นตอนใน
กระบวนการนั้น”[475]

7:36 คำสั่งอีกคำสั่งหนึ่งที่จะไม่แพร่พรายเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ก็ถูกมองข้ามไป (เปรียบเทียบ
1:44;5:43)

“ความประพฤติของฝูงชนเป็นตัวอย่างที่ดีของแนวทางที่ผู้คนปฏิบัติต่อพระเยซู ซึ่งให้ความเคารพทั้งสิ้นแต่พระองค์ ยกเว้นการเชื่อฟัง”[476]

“บทบาทของพระเยซูเมื่อเป็นที่รู้จักกันแล้วก็ดึงดูดฝูงชนอยู่เสมอในพระธรรมมาระโก” [477]

“ความขัดแย้งที่ยุ่งยาก... ไม่ได้อยู่กับพวกศิเพราะว่าพระเยซูมีสิทธิอำนาจจาก พระเจ้าที่จะทำลายพวกเขา หรือพระเยซูก็ไม่ได้คืนรนอย่างมากในความขัดแย้งกับธรรมชาติ เพราะว่ามีสิทธิอำนาจที่จะควบคุมพวกเขา ผู้คนเลือกและไม่มีสิ่งใดสามารถถูกบังคับเหนือพวกเขาได้... พระองค์สามารถสั่งให้คนหูหนวกที่เป็นใบ้ที่จะฟังและพูด แต่พระองค์ไม่สามารถทำให้เขาเงิบหรือหยุดยั้งคนอื่นๆจากการฟังเขาได้ ยิ่งกว่านั้น พระองค์ไม่สามารถทำให้พวกสาวกของพระองค์เข้าใจหรือสามารถยับยั้งพวกเจ้าหน้าที่ที่จะหยุดการต่อต้านพระองค์ได้”[478]

6. การกล่าวยอมรับเบื้องต้นแห่งความเชื่อ 7:37 (เปรียบเทียบ มธ. 15:29-31)

มาระโกแสดงออกถึงความประหลาดใจของฝูงชนด้วยคำที่สวดขิดที่ปรากฏที่นี่ในพันธสัญญาใหม่เท่านั้น: *ฮิบแพเพอริส โซส* มันหมายถึง “รู้สึกท่วมท้นอย่างสุดขิด” (เปรียบเทียบ 1:22; 6:2; 10:26; 11:18) ถ้อยคำของพวกเขาที่ว่าพระเยซูทำทุกๆสิ่ง “อย่างดี” ก็ทำให้ระลึกถึงปฐมกาล 1:31 ที่ที่โมเสสเขียนว่าพระเจ้าเห็นว่ทุกๆสิ่งที่พระองค์ได้สร้างนั้นดี การฟื้นฟูการได้ยินแก่คนหูหนวกและการพูดแก่คนใบ้เป็นงานของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 35:3-6) มัทธีวบันทึกว่าพระเยซูได้รักษาคนอื่นๆหลายคนที่มีโรคภัยไข้เจ็บที่หลากหลายเวลานี้ (มธ. 15:29-31)

ก. วงจรที่สองแห่งการเปิดเผยตนเองต่อพวกสาวก 8:1-30

พวกสาวกยังไม่ได้เข้าใจบทเรียนต่างๆที่พระเยซูแสวงหาที่จะสอนพวกเขา มาระโกจัดตั้งพระกิตติคุณของท่านเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าในการอบรมการเป็นสาวกของพระองค์นั้น พระเยซูกล่าวซ้ำบทเรียนต่างๆของพระองค์เพื่อที่จะอบรมพวกสาวก นักเขียนคนหนึ่งสังเกตโครงสร้างที่คล้ายกันแบบซ้ำๆในส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ดังต่อไปนี้ [479]

6:31-44	การเลี้ยงฝูงชน	8:1-9
6:45-56	การข้ามทะเลและการขึ้นบก	8:10
7:1-23	ความขัดแย้งกับพวกฟาริสี	8:11-13
7:24-30	การสนทนาเกี่ยวกับขนมปัง	8:14-21
7:31-36	การรักษา	8:22-26
7:37	การกล่าวขอมรื้ถึงความเชื่อ	8:27-30

1. การเลี้ยงคน 4,000 คน 8:1-9 (เปรียบเทียบ มธ. 15:32-38)

การอัศจรรย์นี้กล่าวข้บเรียนเกี่ยวกับการเลี้ยงคน 5,000 คน- สำหรับพวกสาวกที่ไม่ได้เรียนรู้สิ่งทีพวกเขาควรได้เรียนรู้จากการอัศจรรย์แต่ก่อน (ข้อ 17-21) [\[480\]](#)

“มาระโกเข้าใจอย่างชัดเจนว่ามีสองโอกาสที่พระเยซูเลี้ยงฝูงชนอย่างอัศจรรย์”[\[481\]](#)

การเลี้ยงที่อัศจรรย์สองครั้งของพระเยซู	
การเลี้ยงคน 5,000 คน	การเลี้ยงคน 4,000 คน
ขนมปัง 5 ก้อน ปลา 2 ตัว มธ. 14:17, 19; มก. 6:38, 41; ลก. 9:13, 16; ยน. 6:9	ขนมปัง 7 ก้อนกับปลาเล็กๆ สองสามตัว มธ. 15:34, 36; มก. 8:5-7
อาหารที่เหลือ 12 กระจบุง มธ. 14:20; มก. 6:43; ลก. 9:17; ยน. 6:13	อาหารที่เหลือ 7 กระจบุง มธ. 15:37; มก. 8:8
ผู้ชาย 5,000 คนบวก ผู้หญิงและเด็ก มธ. 14:21; มก. 6:44; ลก. 9:14; ยน. 6:10	ผู้ชาย 4,000 คนบวกผู้หญิงและเด็ก มธ. 15:38; มก. 8:9

8:1-3 พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ยังคงอยู่ในเขตทศบุรีซึ่งอยู่ทางตะวันออกของทะเลสาบ “สามวัน” ได้ผ่านไปและตอนนี้ฝูงชนก็หิวจากการที่ได้ใช้เสบียงที่พวกเขาได้นำมากับพวกเขาจนหมด บางทีพระเยซูได้รอสามวันเพื่อจะรู้ว่าพวกสาวกจะขอให้พระองค์เลี้ยงฝูงชนนี้อย่างที่พระองค์ได้เลี้ยงฝูงชนแต่ก่อนนั้นหรือไม่ (6:31-44) พวกเขาไม่ได้ขอ “ความสงสาร” ของพระเยซูที่มีต่อฝูงชนได้นำให้พระองค์ที่สื่อสารสภาพเลวร้ายของพวกเขา แม้กระทั่งด้วยการบอกเป็นนัยนี้ พวกสาวกก็ไม่ได้ขอให้พระเยซูที่จะตอบสนองความต้องการ แม้กระทั่งสภาพแวดล้อมที่คล้ายกันก็ไม่ได้เตือนความทรงจำของพวกสาวก

8:4 มีสามทางของการเข้าใจคำถามของพวกสาวกในข้อนี้ ทางหนึ่งก็คือว่าพวกเขาได้ลืมว่าพระเยซูได้เลี้ยงคน 5,000 คนอย่างสิ้นเชิง บางทีหลายเดือนได้ผ่านไปตั้งแต่พระเยซูได้เลี้ยงคน 5,000 คน นี้อาจเหมือนเป็นไปไม่ได้อย่างมาก เนื่องจากว่าการอัศจรรย์นั้นคงได้สร้างความประทับใจที่ยิ่งใหญ่ต่อพวกเขา ความเป็นไปได้ที่อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพวกเขาระลึกถึงการอัศจรรย์แต่ก่อนได้แต่ถามคำถามของพวกเขาเพื่อจะกระตุ้นให้พระเยซูที่จะทำซ้ำมัน - โดยปราศจากการบอกให้พระองค์ที่จะทำอย่างนั้น[482] ความเป็นไปได้ที่สามก็คือว่าพวกสาวกได้ระลึกถึงการเลี้ยงคน 5,000 คนแต่ยังไม่เข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูสามารถตอบสนองต่อความจำเป็น ณ เวลานี้ได้ นี้อาจเหมือนจะเป็นการเข้าใจที่ถูกต้องในแง่ของสิ่งที่ตามมา

ทำไมพวกสาวกไม่ได้เรียนรู้ว่าพระเยซูสามารถเลี้ยงฝูงชนอย่างอัศจรรย์ได้? การพึ่งพาพระเยซูแทนที่จะพึ่งพาตนเองก็เป็นบทเรียนที่ยุ่ยากอย่างมากที่จะเรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุคคลหนึ่งมีการรับรู้ที่จำกัดถึงใครที่พระเยซูทรงเป็น ยิ่งกว่านั้น ความลึกลับบางครั้งของพระเยซูที่จะทำการอัศจรรย์อาจได้กีดกันพวกสาวกไว้จากการขอความช่วยเหลือจากพระองค์[483] คำถามของพวกเขาเปิดเผยถึงความมีอคติของพวกเขา แทนที่จะคิดเกี่ยวกับการส่งฝูงชนไป พวกเขาก็สิ้นหวังเกี่ยวกับการหาอาหารที่เพียงพอเพื่อจะทำให้ทุกๆคนอิ่มในถิ่นทุรกันดารนั้น (คำกรีก *เอริ โมน* เปรียบเทียบ 6:32) อย่างน้อยแล้วพวกเขาอ้างอิงคำถามของพวกเขาต่อพระเยซู ณ เวลานี้ (เปรียบเทียบ 6:37)

8:5 พระเยซูได้ถามพวกเขาด้วยคำถามเดียวกันที่พระองค์ได้ถามก่อนที่พระองค์ได้เลี้ยงคน 5,000 คน (6:38) แม้กระทั่งสิ่งนี้ก็ไม่ได้ย้ำเตือนพวกสาวกที่จะวางใจให้พระเยซูจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของพวกเขา

8:6-7 มาระโกอธิบายถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทำอย่างแท้จริง และด้วยความแม่นยำที่มากกว่ามัทธิวอธิบาย (มธ. 15:36) สิ่งนี้สะท้อนถึงความสนใจที่เป็นแบบฉบับของท่านในรายละเอียด

“การเปรียบเทียบคำอธิษฐานของพระเยซูที่ถูกนำเสนอก่อนการอัศจรรย์เกี่ยวกับการเลี้ยงสองอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าคำอธิษฐานแรกรวมถึงพระพรแบบชาวยิวแห่งการมองไปยังสวรรค์ (6:41) ส่วนคำอธิษฐานที่สองเป็นการขอบพระคุณที่เรียบง่าย (8:6)”[\[484\]](#)

8:8-9 อีกครั้งหนึ่งอย่างเป็นแบบฉบับแล้ว การจัดเตรียมของพระเยซูก็เพียงพอและอุดมบูรณ์แต่ไม่ใช่มากเกินไปจนเกินไป ประเภทของตะกร้าที่ถูกอ้างอิง (คำกรีก *สปูริส*) ก็ใหญ่พอที่จะใส่คนได้ (เปรียบเทียบ กจ. 9:25)

นักวิจารณ์พระคัมภีร์บางคนได้ให้เหตุผลว่ามัทธิวและมาระโกบอกเรื่องราวของการเลี้ยงที่อัศจรรย์เดียวสองครั้งและทำความเข้าใจที่ให้เกิดผลสำหรับความแตกต่างในเรื่องราว[\[485\]](#) อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างระหว่างเรื่องราวทั้งสองเรื่องก็ใหญ่จนผู้อ่านส่วนใหญ่เชื่อว่าพระเยซูได้เลี้ยงกลุ่มคนที่แตกต่างกันสองกลุ่มในโอกาสที่แยกกันสองโอกาส

ประเด็นที่โต้แย้งได้อีกประเด็นหนึ่งคือไม่ว่าฝูงชนนี้เป็นชาวต่างชาติหรือไม่เนื่องจากว่าสถานที่ตั้งเป็นของต่างชาติเป็นหลัก และฝูงชนแต่ก่อนเป็นชาวยิวในแ่งของสถานที่ตั้งของมัน บางทีมีคนต่างชาติที่ปรากฏในโอกาสนี้มากกว่าคนยิวในอีกโอกาสหนึ่ง สิ่งนี้ชี้ถึงการผสมของคนยิวและคนต่างชาติที่พระเยซูช่วยเหลือและที่เชื่อในพระองค์ ซึ่งบอกเหตุล่วงหน้าถึงการผสมที่รวมกันของคริสตจักรและอาณาจักร

2. การกลับไปยังกาลิลี 8:10 (เปรียบเทียบ มธ. 15:39)

พระเยซูและพวกสาวกได้กลับไปยังกาลิลีโดยทางเรือหลังจากที่พวกเขาได้เลี้ยงคน 5,000 คน (6:45-56) พวกเขาได้ทำสิ่งเดียวกันหลังจากการเลี้ยงคน 4,000 คน สถานที่ตั้งที่แน่นอนของ “กาลมาโนธา” ก็ไม่เป็นที่รู้จักแต่มันคงอยู่ใกล้กับกาดัน (มักดาลา?) ทางด้านตะวันตกของทะเลสาบ (มธ. 15:39)

“มักกาดันเป็นชื่อของเมือง ในขณะที่กาลมาโนธาในอารเมคหมายถึง ‘ท่าเรือ’ ดังนั้นกาลมาโนธาเป็นท่าเรือของมักกาดันและตั้งอยู่ใกล้กับคาเปอร์นาอุม”[\[486\]](#)

3. ความขัดแย้งกับพวกฟาริสีเกี่ยวกับหมายสำคัญ 8:11-13 (เปรียบเทียบ มธ. 16:1-4)

การบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ก็เต็มทีว่าการบันทึกของมาระโก บางทีมาระโกแค่ได้สรุปมันเพื่อเปรียบเทียบกับ 7:1-23 และเพื่อจะพัฒนาหัวข้อของท่านเกี่ยวกับนอมมการเป็นสาวก

8:11 มัทธิวบันทึกว่าพวกเขาเสด็จไปกับพวกฟาริสี (มธ. 15:1) อีกครั้งหนึ่งพวกเขาออกจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะโต้แย้งไม่ใช่เรียนรู้ พวกเขาได้ขอให้พระเยซูที่จะจัดเตรียมการยืนยันบางอย่างถึงสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าและความน่าเชื่อถือของพระองค์ พวกเขาต้องการหลักฐานทันที เปิดเผยและเด็ดขาดที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพระองค์ (เปรียบเทียบ 11:30) ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้สรุปว่าอำนาจของ

พระองค์มาจากซาตาน (3:22) การอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูได้ทำก็ไม่ได้โน้มน้าวพวกเขา พวกเขาไม่ได้เรียกร่องการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งของการอัศจรรย์เหล่านี้ แต่เรียกร่องประเภทที่แตกต่างของการรับรอง- บางทีคล้ายกับสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ให้คนอิสราเอล ณ ภูเขาซีนายเพื่อจะรับรองว่าโมเสสเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พวกเขาทำสิ่งนี้เพื่อจะทำให้พระเยซูอยู่ภายใต้การทดลอง (คำกรีก *ไพราด โซ*) ที่จะเปิดเผยถึงคุณลักษณะแท้ของพระองค์ พวกเขาหวังว่าจะเปิดโปงพระองค์ในฐานะคนหลอกกลวง

“‘หมายสำคัญ’ (*เซไมออน*) แตกต่างในมาระโกอย่างคงเส้นคงวาตั้งแต่ ‘มหัศจรรย์’ หรือ ‘การอัศจรรย์’ (*คูนามิส*) ไม่มีที่ไหนในพระกิตติคุณสัมพันธที่ ‘หมายสำคัญ’ อ้างอิงถึง ‘การอัศจรรย์’ หรือ เหตุการณ์ที่อัศจรรย์ถูกเรียกว่า ‘หมายสำคัญ’.... พวกเขาแสวงหา ‘หมายสำคัญ’ ในแง่ของพันธสัญญาเดิมของยิว ซึ่งเป็นการยืนยันหรือการรับรองถึงพันธกิจของพระเยซู[487]

“... พระกิตติคุณสัมพันธใช้ *เซไมออน* เพื่อจะแสดงถึงหลักฐานภายนอกที่โน้มน้าวถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า...”[488]

บางทีพวกฟาริสีต้องการให้พระเยซูที่จะให้หลักฐานที่ได้แย้งไม่ได้แก่พวกเขาว่าพระเจ้ารับรองความน่าเชื่อถือของพระเยซู[489]

“พวกฟาริสีมีความก้าวหน้า เป็นพรรคท่ามกลางผู้คน ไม่ใช่จากผู้คน เป้าหมายของพวกเขาก็คือว่าอิสราเอลควรกลายเป็นชนชาติที่ชอบธรรมแห่งพันธสัญญา ที่จะไปถึงเป้าหมายนี้ พวกเขาก็ได้สอนการยอมทำตาม ‘ธรรมเนียมของบรรพบุรุษ’ ซึ่งเป็นประมวลกฎด้วยวาจาที่ปรับเข้ากับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสอย่างมีประสิทธิภาพแก่สมัยต่อๆมาและการเปลี่ยนแปลงชื่อเรียกร่องต่างๆ”[490]

8:12 คำกรีกที่แปลว่า “ถอนพระทัย” คือ *อานัสแทนด์ โซ*

“มันอธิบายถึงความ โศกเศร้าและความผิดหวังของพระเยซูเมื่อเผชิญหน้ากับความเชื่อของบรรดาผู้ที่ควรได้มีการตอบสนองต่อพระองค์มากขึ้นเนื่องจากสิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณต่างๆของพวกเขา”[491]

“การถอนหายใจทางกายภาพ สาเหตุทางฝ่ายวิญญาณของมัน- ความรู้สึกแห่งความเป็นศัตรูที่ไม่ลงรอยกัน ความไม่เชื่อที่ไม่สามารถเปลี่ยนได้ และความหายนะที่ใกล้เข้ามา”[492]

“วิญญาณของพระองค์” อ้างอิงถึงวิญญาณแบบมนุษย์ของพระเยซู พวกยิวร่วมสมัยที่ต่อต้านพระเยซูจัดตั้ง “ชนรุ่น” ที่พระองค์อ้างอิงถึง พระองค์ปฏิเสธที่จะให้ประเภทของหมายสำคัญที่พวกเขาเรียกร้องเพราะว่า หลักฐานที่พระองค์นำเสนออีกมากกว่าเพียงพอที่จะโน้มน้าวบุคคลที่เปิดใจ พระเยซูแยกแยะระหว่างการอัศจรรย์ (คำกรีก *ดูนามิส*) และหมายสำคัญ (คำกรีก *เซไมออน*) โดยใช้คำที่สองนี้ พระองค์ได้ให้การอัศจรรย์มากมายเพื่อจะสนับสนุนความเชื่อ พระองค์จะไม่ให้ “หมายสำคัญ” แก่บรรดาผู้ที่โน้มเอียงในการไม่เชื่อฟัง จากสิ่งนี้ ผู้อ่านของมาระโกจะต้องเรียนรู้ว่าการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูเป็นหลักฐานที่เพียงพอเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์

8:13 พระเยซูละจากผู้ไม่เชื่อไปอีกครั้ง (เปรียบเทียบ 4:35; 7:24) พระองค์กระทำในความสอดคล้องกับการพิพากษาที่ถูกป่าวประกาศของพระองค์ พระองค์จากไปสู่ชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบ ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป พันธกิจของพระเยซูก็จัดจ่อที่พวกสาวกของพระองค์มากกว่าที่สาธารณชน

เหตุการณ์นี้ได้เป็นและเป็นบทเรียนต่อพวกสาวกในเรื่องความสำคัญของการยอมรับหลักฐานที่พระเยซูมอบให้เกี่ยวกับบุคคลที่เหนือธรรมชาติของพระองค์

4. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับเชื่อของพวกฟาริสีและเฮโรด 8:14-21 (เปรียบเทียบ มธ. 16:5-12)

ส่วนนี้คล้ายและทำให้ระลึกถึงคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับขนมปังของลูกๆ เมื่อพระองค์ได้ขับผีออกจากเด็กหญิงชาวฟินีเซีย (7:24-30) ในทั้งสองกรณี ในเชิงเปรียบเทียบแล้ว ขนมปังมีเชื่อแสดงถึงคำสอนหญิงชาวต่างชาติต้องการคำสอนของพระเยซู และดังนั้นที่แสดงถึงแบบอย่างในทางบวกสำหรับพวกสาวก พวกผู้นำทางศาสนาของยิวปฏิเสธคำสอนของพระเยซู และในขณะที่เดียวกันก็พัฒนาคำสอน (เชื่อ) เท็จ ซึ่งพระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะหลีกเลี่ยง

8:14 “ขนมปังก้อนเดียว” ทำให้ระลึกถึงการเลี้ยงที่อัศจรรย์สองครั้งต่อฝูงชนสองกลุ่ม การขาดแคลนขนมปังไม่ควรเป็นความหวังที่ยิ่งใหญ่ต่อพวกสาวกเนื่องจากอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเยซู

8:15 พระเยซูใช้ “เชื่อ” ในก่อนขนมปังในฐานะเป็นบทเรียนอันมีตัวอย่างประจักษ์แก่ตา: เพื่อจะอธิบายถึงคำสอนที่เสื่อมทรามและแพร่หลาย “ของพวกฟาริสี” และ “ของพวกเฮโรด” เชื่อเป็นการเปรียบเทียบโดยปกติสำหรับอิทธิพลที่มองไม่เห็น แพร่หลายและเสื่อมทรามในทั้งแควดวงของยิวและแควดวงของกรีก[493] คำสอนของพวกฟาริสีก็คือว่าพระเยซูได้รับสิทธิอำนาจของพระองค์จากซาตานแทนที่จากพระเจ้า (3:22; เปรียบเทียบ 7:8-13) มันเป็นการปฏิเสธถึงบทบาทของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่รับการเจิมของพระเจ้าซึ่งก็คือพระเมสสิยาห์

คำสอนของเฮโรด แอนทิปาส คือสิ่งที่เขาเชื่อและสื่อสารก็เหมือนกันที่ว่าพระเยซูไม่ใช่พระเมสสิยาห์ เฮโรดเพิ่งได้บอกคนอื่น ๆ ว่าพระเยซูเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่กลับคืนสู่ชีวิต (6:14-16) พวกฟาริสีและเฮโรดแม้ว่าแตกต่างอย่างมากจากซึ่งกันและกันในหลายด้านก็ส่งเสริมมุมมองนอกรีตอย่างเดียวกันที่ว่าพระเยซูไม่ใช่พระเมสสิยาห์ซึ่งน้อยกว่า พระเจ้าอย่างมาก อย่างสั้นๆ เชื่อนี้คือความ *ไม่เชื่อ* เหมือนกับเชื่อทำที่นี้ได้เริ่มต้นที่จะแทรกซึมประชากรโดยทั่วไป

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าเชื่อของพวกฟาริสีคือธรรมเนียมที่น่าเชื่อถือใจคดและชอบธรรมด้วยตนเอง และเชื่อของเฮโรดคือวิญญาณของเขาแห่งความหยิ่งที่ยิ่งใหญ่ [494] และอีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าเชื่อของพวกฟาริสีเป็นความเคร่งศาสนาที่เท็จและไม่คงเส้นคงวา และเชื่อของเฮโรดเป็นการไม่อยู่ในทางพระเจ้า [495]

8:16 ความสนใจของพวกสาวกในปัญหาของการขาดอาหารก็แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับความเป็นห่วงที่เราร้อนของพระเยซูเกี่ยวกับความไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 12, 15) ความจริงฝ่ายวิญญาณได้ล้มเหลวที่จะทำให้พวกเขาประทับใจเพราะว่าพวกเขามีจิตใจที่ไม่เปิดต่อมัน (ข้อ 17)

8:17-21 พระเยซูว่ากล่าวพวกสาวกของพระองค์อย่างรุนแรงสำหรับการขาดการเข้าใจฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (เปรียบเทียบ อสย. 6:9-10; ยรม. 5:21; อสค. 12:2) ในแง่ของการเลี้ยงที่อัศจรรย์สองครั้งที่พวกเขาได้เป็นพยานและโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารที่เหลืออย่างมายนั่น พวกเขาควรได้เข้าใจใครที่พระองค์ทรงเป็น พวกเขาได้ “จดจำ” ข้อเท็จจริงต่างๆ (ข้อ 19-20) แต่พวกเขาไม่ได้ “เข้าใจ” ความสำคัญของข้อเท็จจริงเหล่านั้น (ข้อ 21) อย่างที่พระเจ้าได้จัดเตรียมอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์สำหรับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูก็ได้จัดเตรียมอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์สำหรับพวกเขาในถิ่นทุรกันดารอีกแห่งหนึ่ง ข้อสรุปควรจะชัดเจน พระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่โมเสสได้ทำนายว่าจะมาหลังจากท่านและแทนที่ท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์แบบพระเจ้า

“การว่ากล่าวของพระองค์ไม่ใช่เนื่องจากความล้มเหลวของพวกเขาที่จะเข้าใจความหมายของคำเตือนของพระองค์ (ข้อ 15) แต่ต่อความล้มเหลวของพวกเขาที่จะเข้าใจความหมายของการปรากฏของพระองค์กับพวกเขา”[496]

เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ว่าพวกสาวกรับรู้ถึงใครที่พระเยซูทรงเป็น ปราศจากการรับรู้เช่นนั้น พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพระองค์ที่เป็นจริงและพึงพอใจ การใช้คำถามต่างๆของพระเยซูบังคับให้พวกเขาที่จะปฏิสัมพันธ์กับความหมายโดยนัยของสิ่งที่พวกเขาได้ยินและเห็น

“ในแนวทางนี้ ดูเหมือนมาระโกจะกล่าวว่าการเป็น ‘คนวงใน’ แม้กระทั่ง ‘สาวก’ ก็ไม่ได้รับรองว่าบุคคลหนึ่ง ‘เข้าใจ’ หรือ ‘รับรู้’ ถึงความสำคัญของพระเยซูและพันธกิจของพระองค์”^[497]

เหตุการณ์นี้จบลงด้วยคำถามแต่ไม่มีคำตอบ ที่จะถอดความ: “พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ - แม้กระทั่งหลังจากเราได้อธิบายมันแก่พวกท่าน?” นี่เป็นข้อบ่งชี้ที่ว่าแม้กระทั่งในตอนนั้นพวกสาวกก็ไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้อธิบาย มาระโกก็ละผู้อ่านไว้ลอยๆ คำตอบเป็นความสำคัญมากที่สุด สุดท้ายแล้วเปโตรได้กล่าวมั่นในข้อ 29 อย่างไม่รู้ตาม ผู้อ่านพระกิตติคุณนี้รู้คำตอบแล้วเนื่องจากสิ่งที่มาระโกได้เขียนแต่ก่อน

5. การรักษาคนตาดอกใกล้เบธไซดา 8:22-26

มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่จะบันทึกการอัศจรรย์นี้ มันสอดคล้องกับการรักษาคนตาคือหนูกที่พูดผิดอย่าง (7:31-36) ซึ่งเป็นการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งที่มาระโกเท่านั้นได้บันทึก นี่เป็นการอัศจรรย์เดียวในมาระโกที่ไม่ได้เกิดขึ้นทันที มันเกิดขึ้นอย่างเป็นลำดับ การมองเป็นการเปรียบเทียบตามปกติสำหรับการเข้าใจ พวกสาวกควรได้เห็นว่คนหูหนวกเป็นภาพของพวกเขาเองซึ่งไม่สามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเยซูกล่าว ชายตาบอดนี้แสดงถึงพวกเขาในการไร้ความสามารถของพวกเขาที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเยซูสำแดงแก่พวกเขาอีกด้วย (เปรียบเทียบ ข้อ 21) พระเยซูสามารถและจะทำให้พวกเขาหายเป็นปกติได้อย่างที่พระองค์ได้รักษาคคนที่จำกัดทางกายภาพสองคนนี้

8:22 อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ เบธไซดา จูเลียสตั้งอยู่บนชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบ (เปรียบเทียบ 6:45) เป็นที่ชัดเจนว่า เพื่อนๆ ของ “คนตาบอด” ได้นำเขาไปยังพระเยซู

“... นี่คือการรับรองของข้าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่สำหรับคำอธิษฐานวิงวอนเพื่อให้เห็นแก่คนอื่นๆ”^[498]

8:23-24 “การกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่นี่ก็สำคัญ จากการที่ได้ละเบธไซดาไว้กับการพิพากษา (มธ. 11:21-24) พระองค์คงไม่ได้รับการรักษาในหมู่บ้านนั้นหรืออนุญาตให้คำพยานต่อไปที่จะเกิดขึ้นที่นั่น (ข้อ 26) การภาคทัณฑ์ของเบธไซดาในฐานะชุมชนได้สิ้นสุด แต่พระองค์ยังคงสำแดงความเมตตาแก่บุคคลต่างๆ” ^[499]

พระเยซูอาจได้นำชายคนนั้นออกจากเบธไซดาเพื่อว่าพระองค์จัดตั้งความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเขาได้ (เปรียบเทียบ 5:35-43; 7:31-37) และหรือบางทีที่จะหลีกเลี่ยงการเปิดเผย (เปรียบเทียบ ข้อ 26) ความเต็มใจของชายคนนี้จะติดตามพระเยซูแสดงถึงความเชื่อบางอย่าง เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์ทั้งสามเท่านั้นที่พระเยซูทำการส่วนตัวที่มาระโกบันทึก ในทั้งสามกรณี สาวกบางคนได้ปรากฏตัวในฐานะพยาน

การแปลของภาษาอังกฤษอนุญาตการตีความที่ไม่เป็นที่พอใจถึงสิ่งที่พระเยซูทำ นั่นคือ การถ่มน้ำลายใส่ไบหน้าของชายคนนั้นและการวางมือของพระองค์บนศีรษะหรือไหล่ของเขา ด้วยทริกกระตุ้นให้เราที่จะตีความข้อมูลอย่างแตกต่าง บางทีพระเยซูทำจำนวนเล็กน้อยของน้ำลายของพระองค์กับตาของชายคนนั้นด้วยนิ้วของพระองค์ การกระทำนี้คงได้ทำให้มันชัดเจนต่อชายตาบอดนั้นว่าพระเยซูกำลังรื้อฟื้นการมองเห็นของเขาอยู่ ในอีกนัยหนึ่ง พระเยซูใช้น้ำลายเพื่อจะช่วยเหลือความเชื่อของชายคนนั้นไม่ใช่ในฐานะตัวแทนการรักษา[500] บางทีน้ำลายบอกชายคนนั้นว่าการรักษามาจากปากของพระเยซู (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:3, 6, และข้ออื่นๆ) อย่างไรก็ตาม อีเตอร์ไชม์อ้างว่า:

“... การใช้น้ำลายเป็นการรักษาของยิวอันเป็นที่รู้จักกันดีสำหรับโรคเกี่ยวกับตา” [501]

พระเยซูถามชายคนนั้นว่า “ท่านเห็นอะไรบ้างหรือไม่?” เพื่อจะทำให้เขากล่าวสิ่งที่เขาเห็นเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่า ชายคนนั้นได้สูญเสียการมองเห็นของเขาไป ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้ตาบอดตั้งแต่เกิด เขาารู้สิ่งที่ “ต้นไม้” ดูเหมือน ตาบอดจากโรคได้เป็นและยังคงเป็นปกติในประเทศทางตะวันออกกลางหลายประเทศ

8:25 ทำไมพระเยซูได้รักษาชายคนนั้นในระยะต่างๆตามลำดับ? บางทีพระเยซูได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระองค์สามารถรักษาในลักษณะใดๆก็ได้ที่พระองค์เลือก[502] บางทีชายคนนั้นกลัวและพระเยซูรักษาเขาอย่างทีพระองค์รักษาเพื่อสงเคราะห์ความจำเป็นต่างๆของเขา[503] บางทีพระองค์ทำอย่างนั้นเพื่อจะแสดงแก่พวกเขาว่าพระองค์เลือกที่จะให้การรับรู้ฝ่ายวิญญาณที่ละชั้น บางทีพระองค์ต้องการที่จะนำเสนอพระองค์เองในฐานะแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ บางทีนี่เป็นการอัศจรรย์ที่ยากผิดปกติ ดังนั้นวิธีการของการรักษาได้ยกย่องฤทธิ์เดชของพระเยซู[504] บางทีพระเยซูมีมากกว่าหนึ่งเหตุผล

“การอัศจรรย์นี้เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับการคืนรนของพระเยซูกับพวกเขาใช่ไหม? พันธกิจในโลกของพระเยซูระหว่างเวลาที่พระเยซูต้องคืนรนต่อสู้กับพวกเขาผู้ซึ่งได้อุทิศตนต่อพระองค์ทันทีแต่ทนทุกข์อยู่กับความไม่เข้าใจนั้นเป็นระยะที่หนึ่งใช่ไหม? เวลาหลังจากอีสเตอร์เมื่อพระเยซูควรได้นำพวกเขาเหมือนกับชายคนนี้จะ ‘เห็นทุกอย่างอย่างชัดเจน’ นั้นเป็นระยะที่สองใช่ไหม?”[505]

สามระยะเหล่านี้ของความบอดของชายคนนี้เป็นแบบฉบับของความบอดฝ่ายวิญญาณที่ซึ่งพระเยซูช่วยกู้ผู้เชื่อ หนึ่งในผู้เชื่อตาบอดต่อความจริงฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิงในสภาพที่ไม่ได้รับความรอดสอง ตอนนี้พวกเขา “เห็นผ่านทางกระจกอย่างมึน” (1 คร. 13:12, AV) สาม พวกเขาจะเห็นอย่างชัดเจนเมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า “หน้าต่อหน้า” (“รู้แจ้ง”; 1 คร. 13:12).[506]

มาระโกระมัดระวังที่จะบันทึกว่าชายคนนั้น “มองอย่างตั้งใจ” (NASB) ความรับผิดชอบของมนุษย์มีส่วนในการรักษาเนื้ออย่างเช่นการได้รับความเข้าใจฝ่ายวิญญาณมี อย่างไรก็ตาม ก็เป็นพระเจ้าผู้รับผิดชอบสุดท้ายสำหรับการรับรู้ บางทีพระเยซูได้รักษาเส้นประสาทตาของชายคนนั้นอย่างสมบูรณ์ในตอนแรก แต่เหมือนกับเด็กๆ นั้น ชายคนนั้นจำต้องเรียนรู้ที่จะจดจ่อที่วัตถุ ดังนั้นพระเยซูได้สัมผัสตาของชายคนนั้นเป็นครั้งที่สองซึ่งให้ความสามารถที่จะเห็นอย่างชัดเจนแก่เขา[507]

“อย่างไรก็ตาม จุดจ่อของเรื่องนี้อยู่ที่การรักษาเต็มตัวของชายคนนั้น พวกเขาแสดงถึงพวกเขาเองที่จะอยู่ในความจำเป็นแห่งการสัมผัสที่สอง และเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงการที่พวกเขาประสบกับมัน เวลาต้องมาเมื่อพวกเขาจะเห็นทุกอย่างอย่างชัดเจน”[508]

8:26 บางทีพระเยซูให้คำสั่งนี้เพื่อจะปกป้องภารกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:44-45; 5:43; 7:36) ชายคนนั้นดูเหมือนจะได้อาศัยอยู่ที่ใดที่หนึ่งที่ไม่ใช่ในเบธไซดา

“ดังนั้น 8:26 ไม่กำหนดความลับเกี่ยวกับการอัศจรรย์หรือวิธีที่ซึ่งพระเยซูได้ส่งผลต่อมัน นับประสาอะไรกับความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (สำหรับอัตลักษณ์ของพระองค์เมื่อพระคริสต์ยังไม่ได้เข้าไปในภาพ) ตรงกันข้าม ข้อนี้บ่งบอกถึงการสำแดงของการรักษา: ตอนนี้ชายคนนั้นสามารถเห็นเพื่อจะกลับบ้าน โดยปราศจากการต้องการให้ผู้คนที่จะนำเขาไปที่นั่นอย่างที่เขาต้องการพวกเขาที่จะนำเขาไปยังพระเยซู (ข้อ 22)”[509]

ด้วยการอัศจรรย์นี้ พระเยซูก็ได้บรรลุอีกด้านหนึ่งของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้าจะเปิดตาบอด (อสย. 35:5-6) บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาเดิมได้อ้างว่าเป็นพระเจ้าผู้ให้สายตาแก่คนตาบอด (สดด. 146:8; อสย. 29:18) การสรุปควรจะชัดเจน: พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์

คนตาบอดผู้ซึ่งพระเยซูได้รักษา (ในลำดับตามลำดับเวลาที่เป็นไปได้)	
คนตาบอดหลายคนในกาลิลี	ลก. 7:21
คนถูกผีสิงคนที่ตาบอดและเป็นใบ้ในธรรมศาลาในกาลิลี	มธ. 12:22
คนตาบอดสองคนในกาลิลี	มธ. 9:27-34
คนตาบอดหลายคนในกาลิลี	มธ. 15:30-31

คนตาบอดคนหนึ่งในเมืองเบธไซดา	มก. 8:22-23
คนตาบอดแต่กำเนิดคนหนึ่งในเยรูซาเล็ม	ยน. 9:1-41; เปรียบเทียบ 11:37
ขอทานตาบอดสองคนใกล้เยรีโคซึ่งคนหนึ่งเป็นบารทิเมอัส	มธ. 20:29-34; มก. 10:46-52; ลก. 18:35-43
คนตาบอดบางคนในบริเวณพระวิหาร	มธ. 21:14

6. การกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อของเปโตร 8:27-30 (เปรียบเทียบ มธ. 16:13-20; ลก. 9:18-21)

การรักษาคนหูหนวกที่พูดติดอ่างได้ส่งผลต่อการกล่าวยอมรับถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูที่ขาดการระบุถึงพระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า (7:37) การรักษาคนตาบอดเป็นเหตุการณ์ที่พระเจ้าใช้เพื่อจะเปิดตาของพวกสาวกผู้ตลัษณ์ของพระเมสสิยาห์ตามพระคัมภีร์ของพระเยซูที่เปโตรสื่อสาร

มาระโกเน้นถึงความสัมพันธ์ของสาเหตุและผลลัพธ์ระหว่างสองเหตุการณ์ล่าสุดเหล่านี้ต่อไปโดยการสร้างโครงร่างส่วนต่างๆอย่างคล้ายกัน หนึ่ง ท่านนำเสนอสถานการณ์ต่างๆ (ข้อ 22, 27) สอง ท่านบรรยายถึงการเห็นและการเข้าใจบางส่วน (ข้อ 23-24, 28) สาม ท่านบันทึกการให้การเห็นและการเข้าใจ (ข้อ 25, 29) สี่ ท่านบันทึกคำสั่งของพระเยซูที่จะเงียบไว้ (ข้อ 26, 30).[\[510\]](#)

“มาระโกต้องการรับรู้ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ไว้ ณ ศูนย์กลางของการบันทึกของท่าน ความสำคัญหลักของช่วงเวลานี้ถูกบ่งชี้โดยข้อเท็จจริงที่อยู่ในบรรทัดแรกของพระกิตติคุณนี้แล้วที่ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ กระนั้นระหว่างบทที่ 1:1 และ บทที่ 8:29 ก็ไม่มีการรับรู้ถึงข้อเท็จจริงนี้ทั้งๆที่มีลำดับที่โดดเด่นของเหตุการณ์ต่างๆซึ่งเรียกร้องการตัดสินใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู...

“ดังนั้นการรับรู้ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์เป็นจุดของชุมทางที่ซึ่งกระแสทางศาสนศาสตร์ของครั้งแรกของพระกิตติคุณนี้บรรจบกันและจากที่ซึ่งพลังของครึ่งหลังของพระกิตติคุณนี้กำเนิดมาจาก ไม่มีทางอื่นใดที่มาระโกสามารถบ่งชี้อย่างเงียบขามมากขึ้นถึงความสำคัญทางประวัติศาสตร์และศาสนศาสตร์ของการสนทนาในบริเวณใกล้เคียงของซีซารียาฟิลิปปี”[\[511\]](#)

8:27-28 พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์เดินทางไปทางเหนือต่อไปจากเบธไซดาไปยัง “ซีซารียาฟิลิปปี” ที่ที่เฮโรดฟิลิปอาศัยอยู่ ซึ่งห่างไปประมาณ 25 ไมล์ พวกสาวกกล่าวยอมรับความเชื่อถือของพวกเขาที่ว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (“พระคริสต์”) ใกล้สถานที่ที่คนต่างชาติดกล่าว

ยอมรับว่าซีซาร์เป็น “พระเป็นเจ้า” พระเยซูถามคำถามแรกในข้อ 27 ด้วยมุมมองต่อการถามคำถามที่สองในข้อที่ 29 ในมาระโก คำถามต่างๆของพระเยซูนำไปสู่คำสอนใหม่อยู่บ่อยๆ (เปรียบเทียบกับ 9:33; 12:24, 35) คำตอบอันเป็นที่นิยมต่างๆต่อคำถามแรกของพระเยซูก็สะท้อนถึงมุมมองที่ไม่เพียงพอเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาระบุพระเยซูในบทบาทเบื้องต้นแต่ล้มเหลวที่จะตระหนักถึงบทบาทสมบูรณ์ของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าคนจำนวนน้อยเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ดังนั้นพวกสาวกก็ไม่แม้กระทั่งอ้างถึงความเป็นไปได้

เนื่องจากว่าบางคนเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ที่ได้ตายไปในตอนนั้น) เอลิยาห์ หรือหนึ่งในผู้เผยพระวจนะ (ของพันธสัญญาเดิม) มันก็ชัดเจนที่ว่าพวกเขาเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายบนพื้นฐานของพันธสัญญาเดิม [512] นักตีความบางคนปฏิเสธว่าพันธสัญญาเดิมสอนการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย

8:29 พระเยซูเน้น “พวกท่าน” เมื่อพระองค์ถามคำถามนี้ ในความตรงข้ามกับฝูงชนนั้น พระองค์ต้องการที่จะรู้ใครที่พวกสาวกเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็น “เปโตร” กล่าวเพื่อพวกสาวก เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกคนอื่นๆเห็นด้วยกับข้อความนี้ของท่านและไม่ได้ทำการคัดค้าน นี่เป็นครั้งแรกในมาระโกที่เปโตรทำหน้าที่เป็นโฆษกเพื่อสาวกสิบสองคน กระนั้นตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป เปโตรเป็นตัวแทนที่โดดเด่นของสาวกคนอื่นๆ ชื่อของเปโตรปรากฏสองครั้งก่อนในมาระโก และ 16 ครั้งหลังจากเหตุการณ์นี้ มันปรากฏห้าครั้งก่อนเหตุการณ์นี้ในมัทธิวและ 18 ครั้งหลังจากนั้น สี่ครั้งก่อนในลูกาและ 16 ครั้งหลังจากนั้น และสี่ครั้งก่อนในยอห์นและ 29 ครั้งหลังจากนั้น[513]

“... ชื่อของเปโตร ‘ศิลา’ เป็นการเหินแสมเพราะว่าท่านคิดว่าท่านเป็นเหมือนศิลา ท่านดูเหมือนจะเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่ชื่อเล่นของท่านบ่งบอกไว้ เพราะว่าท่านนอนหลับและภายหลังจบลงด้วยความล้มเหลวภายใต้ข้อสังเกตที่กล่าวหาของสาวใช้ของมหาปุโรหิต”[514]

“คริสต์” เป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของภาษาอังกฤษของคำกรีก *คริสตอส* ที่แปลคำฮีบรู *มาชียาห์* ซึ่งหมายถึง “ผู้รับการเจิม” ดั้งเดิมแล้วคำฮีบรูนี้มีความหมายกว้างและรวมถึงใครก็ตามที่ได้รับการเจิมโดยพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพวกปุโรหิต กษัตริย์และผู้เผยพระวจนะ ต่อมาในพันธสัญญาเดิมมันก็มาสู่การมีความหมายเฉพาะเกี่ยวกับกษัตริย์ตามเชื้อสายของดาวิดที่เป็นพระเจ้าผู้จะปรากฏเพื่อจะช่วยเหลืออิสราเอลและสถาปนาอาณาจักรทั่วโลก (สดด. 110:1; ดนล. 9:25-26) ในมาระโก พระเยซูแทบไม่ได้ใช้คำศัพท์นี้ด้วยตนเอง (เปรียบเทียบกับ 9:41; 12:35; 13:21) และพระองค์ไม่เคยใช้ชื่อนี้เกี่ยวกับพระองค์เอง บางทีพระองค์หลีกเลี่ยงมันเนื่องจากการแสดงความหมายทางการเมืองและการเข้าใจผิดอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับมัน แต่พระเยซูยอมรับชื่อเรียกนี้เมื่อคนอื่นๆประยุกต์ใช้มันกับพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 14:6-62; ยน. 4:25-26)

“... ชื่อเรียก ... ก็เหมาะสมโดยเฉพาะที่จะแสดงถึงความสัมพันธ์แท้จริงของพระองค์ทั้งกับพันธสัญญาเดิมและกับประชากรของพระเจ้า...ชื่อเรียกที่ถูกประยุกต์ใช้กับพระเยซูก็ระบุว่าพระองค์ทรงเป็นความหมายแท้จริงและความสำเร็จของการสืบต่อที่ยาวนานของบรรดากษัตริย์และปุโรหิตที่ได้รับการเจิม ของอิสราเอลซึ่งก็คือกษัตริย์และปุโรหิต ...; ผู้เผยพระวจนะที่ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้บรรลู่เชื้อสายที่ยาวนานของพวกผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลและผู้หนึ่งซึ่งชีวิตของชนชาติอิสราเอลทั้งหมดพบความสำเร็จและความหมายในพระองค์ ในผู้ซึ่งและเพื่อเห็นแก่พระองค์นั้นประชาชนอิสราเอลก็ได้เป็นและตอนนี้อิสราเอลใหม่เป็นประชากรที่ได้รับการเจิมของพระเจ้า”[515]

ช่วงเวลาแห่งคำถามนี้ในพันธกิจของพระเยซูก็สำคัญอย่างมาก พวกเขาได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ตั้งแต่การเริ่มต้นของการติดต่อของพวกเขากับพระองค์ (ยน. 1:41, 51) อย่างไรก็ตาม การเข้าใจของพวกเขาถึงพระเมสสิยาห์ในตอนนั้นคือการเข้าใจตามธรรมเนียมของสมัยของพวกเขา นั่นคือการเข้าใจเกี่ยวกับผู้นำทางการเมือง เช่นเดียวกัน ผู้ชนได้สัมผัสเหลวที่จะเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นมากกว่านั้น พวกผู้นำทางศาสนาก็เป็นปฏิปักษ์มากขึ้น พวกเขากำลังจะได้รับการเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับพระเยซูที่จะมีความหมายโดยนัยที่มีค่ามากสำหรับพวกเขา ดังนั้นมันจำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะกล่าวยอมรับอัตลักษณ์ของพระเยซูอย่างชัดเจนและอย่างไม่ผิดพลาดในตอนนี้

ทำไมมาระโกได้บันทึกแค่ที่ว่าเปโตรกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์” แทนที่จะเป็นข้อความเต็มๆของท่าน “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:16)? การเน้นของมาระโกตลอดพระกิตติคุณของท่านอยู่ที่ความถ่อมใจของพระเยซูอย่างที่เราได้เห็น โดยการละเว้นส่วนท้ายของข้อความของเปโตร มาระโกก็ไม่ได้หมายถึงว่าเปโตรได้สัมผัสเหลวที่จะยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู นี่คือนี่ที่เปโตร กล่าวยอมรับอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามในมาระโก คำว่า “เมสสิยาห์” รวมถึงแนวคิดของความเป็นพระเจ้าอย่างที่ยืนยันในพันธสัญญาเดิม ก่อนหน้านั้นเมื่อพวกเขาได้พบ “พระเมสสิยาห์” ก่อนที่พระเยซูเรียกพวกเขามาเป็นพวกเขาของพระองค์ พวกเขาก็ได้ใช้ชื่อเรียกในแนวทางอันเป็นที่นิยม (ยน. 1:41, 51) มาระโกไม่ได้บันทึกข้อความเหล่านั้น ท่านนำเสนอพวกเขาที่ใช้ชื่อเรียก “เมสสิยาห์” ในความหมายตาม พระคัมภีร์ที่แท้จริงของมันสำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่าน

“สำหรับคริสเตียนแห่งโรมผู้อ่านมาระโก การกล่าวยอมรับ ‘พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์’ ก็เป็นการกล่าวยอมรับถึงความเชื่อของพวกเขาอย่างแท้จริง...”[516]

การกล่าวยอมรับของเปโตรจัดตั้งเส้นระดับน้ำสูงในการเข้าใจและการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเยซู พวกเขายังมีสิ่งมากมายที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับความสำคัญของพระเยซูที่เป็น พระเมสสิยาห์ซึ่งพันธสัญญาเดิมได้สัญญาไว้และทั้งหมดเกี่ยวกับความหมายโดยนัยของมัน อย่างไรก็ตามตอนนี้พระเยซูสามารถสร้างบนความเชื่อและการอุทิศตนของพวกเขาได้

“...อัครลักษณะของพระเยซูถูกเปิดเผยอย่างต่อเนื่องในสามระยะแม้ว่าจากความเห็นของผู้อ่านเท่านั้น.

“ระยะแรกในการเปิดเผยที่ต่อเนื่องถึงอัครลักษณะของพระเยซูคือการกล่าวยอมรับของเปโตรในนามของพวกสาวก (8:27-30)”[\[517\]](#)

8:30 บางทีพระเยซูสั่ง (“เตือน”) พวกสาวก “ที่จะไม่บอกใครเกี่ยวกับพระองค์” เนื่องด้วยอย่างน้อยสามเหตุผล หนึ่งใน การป่าวประกาศเช่นนั้นคงได้กีดขวางภารกิจของพระองค์ สอง พวกสาวกคงไม่สามารถที่จะรับมือกับคำถามและการต่อต้านที่การป่าวประกาศเช่นนั้นจะก่อให้เกิด พวกเขายังคงถือแนวคิดที่ผิดมากมายเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลที่ พระเยซูจำต้องแก้ไข พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะเตรียมพวกเขาเพื่อว่าพวกเขาจะเป็นตัวแทนของพระองค์อย่างมีประสิทธิภาพได้ สาม พระเยซูต้องการความเป็นส่วนตัวสำหรับการทำนายถึงการทนทุกข์และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์

“ณ ศูนย์กลางของพระกิตติคุณของท่าน มาระโกก็ตั้งการกล่าวยอมรับของเปโตรที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ไว้ จนถึงจุดนี้คำถามที่จำเป็นมาตลอดคือ ‘พระองค์ทรงเป็นใคร?’ หลังจากการป่าวประกาศของเปโตรในนามของสาวกสิบสองคน การบันทึกของมาระโกก็มุ่งไปยังกางเขนและการเป็นขึ้นจากตาย ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป คำถามที่จำเป็นสองคำถามก็คือ ‘พระองค์ทรงเป็น พระเมสสิยาห์ประเภทไหน และการที่จะติดตามพระองค์หมายถึงอะไร?’ พระคัมภีร์ตอนที่สำคัญมากนี้เป็นประเด็นที่ซึ่งครั้งแรกของพระธรรมนี้นำไปสู่และจากที่ซึ่งครั้งหลังดำเนินการต่อไป”[\[518\]](#)

V. การเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มของผู้รับใช้ 8:31- 10:52

จากการที่ได้เข้าใจอัครลักษณะแท้ของพระเยซู ถัดไปพวกสาวกก็หันไปทางใต้กับพระเยซูและมุ่งหน้าจากซีซารียาฟิลิปไปยังเยรูซาเล็ม ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ย้อนรอยการเดินทางนั้นและเน้นถึงการเตรียมพวกสาวกของพระองค์ของพระเยซูสำหรับการตายและการเป็นขึ้นจากตายที่กำลังมา

“มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่ผู้บรรยายตีกรอบการเดินทางไปยังเยรูซาเล็มด้วยเรื่องการรักษาสองเรื่องเกี่ยวกับความบอด [8:22-26; 10:46-52] เพราะแน่นอนว่าการเดินทางนั้นดูเหมือนจะถูกควบคุมโดยความพยายามที่เร่งด่วนของพระเยซูที่จะรับมือกับความบอดของพวกสาวกต่อสิ่งต่างๆของพระเจ้า”[\[519\]](#)

มาระโกจัดตั้งโครงร่างการบันทึกของท่านรอบๆการทำนายสามครั้งของการทนทุกข์ของพระเยซูที่พระองค์ให้แก่พวกสาวก แต่ละหน่วยเริ่มต้นด้วยการทำนายที่ติดตามมาโดยการตอบสนองของพวกสาวก จากนั้น

บทเรียนต่างๆที่พระเยซูสอนพวกเขาเกี่ยวกับการเป็นสาวกก็ตามมา จนกระทั่งตอนนี้ มาระโกรายงานถึงพระเยซูที่กล่าวด้วยคำศัพท์ที่ซ่อนเร้น (เปรียบเทียบ 2:20; 4:33-34) จากจุดนี้เป็นต้นไป พระองค์กล่าวอย่างชัดเจนมากขึ้นต่อทั้งพวกสาวกและฝูงชน

“การเปิดนี้ที่สำคัญทางศาสนศาสตร์ภายในตัวบทที่ใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระเยซูในพระกิตติคุณมาระโก มันชี้ไปไกลกว่าการปิดซ่อนของพระเยซูซึ่งไปถึงจุดสูงสุดของมันที่กางเขนสู่พระสิริที่ถูกเปิดเผยของพระองค์ ในกางเขนและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู ความลับของอาณาจักรของพระเจ้าถูกเปิดเผยไว้อย่างถาวรเช่นเดียวกับถูกเปิดเผยอย่างมีสง่าราศี มาระโกเปิดเผยถึงความตึงเครียดนี้ซึ่งอยู่ในพระกิตติคุณนี้ผ่านทาง การตอบสนองของพวกสาวกที่มีต่อคำสอนที่เอาจริงเอาจังของพระเยซูตลอดบทที่ 8:31- 10:52”[\[520\]](#)

ก. การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งแรกและบทเรียนต่างๆ 8:31-9:29

ในส่วนนี้ มาระโกบันทึกการทำนายที่ชัดเจนครั้งแรกเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ของพระเยซู (8:31) การตอบสนองของพวกสาวกที่มีต่อมัน (8:32-33) และหลายบทเรียนในเรื่องการเป็นสาวก (8:34-9:29) เคนเน็ธ ฮานนาระบุการทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์เจ็ดครั้งในมาระโก: 8:30-33; 9:30-32; 10:32-34, 45; 12:1-12; 14:3-9, และ 22-31.[\[521\]](#)

1. คำพยากรณ์หลักแรกเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 8:31-33 (เปรียบเทียบ มธ. 16:21-23; ลก. 9:22)

8:31 การเปิดเผยที่ชัดเจนของพระเยซูถึงการทนทุกข์ที่กำลังมาถึง การตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์เป็นผลจากการกล่าวขอมรับถึงความเชื่อของเปโตร ตอนนี้พวกสาวกพร้อมที่จะรับสิ่งที่คงได้เข้าใจยากมาตลอด – ถ้าตอนนั้นพวกเขายังมองว่าพระเยซูทรงเป็นแค่พระเมสสิยาห์ทางการเมือง พระเยซูอ้างอิงถึงพระองค์เองในฐานะ “บุตรมนุษย์” ซึ่งเป็นชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์ตามพระคัมภีร์ (ดนล. 7:13-14; เปรียบเทียบ มก. 2:10, 28) โดยห่างกันสิบนี้เป็นคำศัพท์อันโปรดที่พระเยซูใช้เพื่อจะอธิบายถึงพระองค์เองในหมวดพระกิตติคุณ มันปรากฏ 81 ครั้ง ในการใช้ของพันธสัญญาเดิมของมัน ชื่อเรียกนี้แสดงถึงพระเมสสิยาห์ที่เสด็จมาด้วยพระสิริ- แต่ก็ทนทุกข์และตายอีกด้วย ชื่อเรียกนี้ไม่เป็นที่นิยมดังเช่น “พระเมสสิยาห์” ดังนั้นเมื่อพระเยซูใช้มัน ผู้คนที่ไม่คุ้นเคยกับพันธสัญญาเดิมน้อยครั้งก็ไม่รู้สิ่งที่พระองค์หมายถึง “บุตรมนุษย์” เป็นสำนวนในสมัยของพระเยซูอีกด้วยที่คนส่วนใหญ่คงได้เข้าใจว่าเป็น การพูดคววนสำหรับ “เรา”- ซึ่งเพิ่มเข้ากับความอยากรู้อยากเห็นเมื่อพระเยซูใช้มัน [\[522\]](#)

ที่นี้พระเยซูเปิดเผยว่าบุตรมนุษย์ “ต้อง” (คำกรีก *คาย*) ทนทุกข์เนื่องจากพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาเป็นส่วนใหญ่แห่งสมัยของพระเยซูเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์โดยปราศจากการทนทุกข์และการตาย

“ความจำเป็นเกิดขึ้นครั้งแรกจากความเป็นปรปักษ์ของมนุษย์ ครั้งที่สองจากธรรมชาติฝ่ายวิญญาณของงานของพระองค์ซึ่งทำให้มันเป็นไปได้สำหรับพระองค์ที่จะต่อต้านพลังที่จะบังคับ และครั้งที่สามจากพระประสงค์แห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ได้ทำให้การตายของพระเยซูเป็นสิ่งที่ศูนย์กลางในการไถ่ [อสย. 52:13-53:12]”[\[523\]](#)

สามกลุ่มที่จะปฏิเสธพระเยซูก็ก่อให้เกิดสภาพแซนเฮดริน “พวกผู้ใหญ่” เป็นสมาชิกที่เป็นฆราวาสของสภานี้ พวกเขาเป็นผู้นำแห่งความมั่งคั่งและเป็นผู้นำของครอบครัวชนชั้นสูง “พวกหัวหน้าปุโรหิต” เป็นพวกปุโรหิตระดับสูงและส่วนใหญ่เป็นพวกฟาริสี พวกเขาครอบครองตำแหน่งที่มาจากบรรพบุรุษและดูแลพระวิหารและระบบการถวายบูชา พวกหัวหน้าปุโรหิตรวมถึงอันนาส คายาฟาและพวกผู้นำของ 24 ส่วนของความเป็นปุโรหิต “พวกธรรมจารย์” หรือ “อาจารย์สอนธรรมบัญญัติ” เป็นนักตีความธรรมบัญญัติที่ได้รับการรับรองและพวกเขาส่วนใหญ่เป็นพวกฟาริสี พวกเขาเป็นนักศาสนศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญบัญญัติในลัทธิยิวผู้เป็น “ผู้เชี่ยวชาญ” ใน “ธรรมบัญญัติต่างๆ” ของอิสราเอล ด้วยกันนั้นสามกลุ่มเหล่านี้จัดตั้งแถวหน้าร่วมกันในฐานะฝ่ายตรงกันข้ามของพระเยซู

พระเยซูป่าวประกาศถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ “หลังจากสามวัน” อีกด้วย ผู้อ่านของมาระโกคงได้เข้าใจวลีนี้ว่าเหมือนกับ “ในวันที่สาม” (เปรียบเทียบ สย. 6:1-2; มธ. 16:21; ลก. 9:22) ด้วยทุกๆการป่าวประกาศถึงการตายที่กำลังมาถึงของพระองค์ พระเยซูก็รวมถึงพระสัญญาแห่งการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ แม้ว่าพวกสาวกล้มเหลวที่จะเข้าใจถึงความหวังนี้

“ข้อที่ 31 ก็สำคัญโดยเฉพาะเพราะว่ามันเป็นการอธิบายเดียวในพระกิตติคุณของมาระโกถึง ‘ความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์’ พระเยซูไม่ต้องการให้ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ที่จะถูกเปิดเผยเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับกรทนทุกข์ การปฏิเสธและการตาย การคาดหวังอันเป็นที่นิยมต่างๆถึงความเป็นพระเมสสิยาห์คงได้ขัดขวางถ้าไม่กีดกันความสำเร็จแห่งภารกิจของพระเมสสิยาห์ที่ได้แต่งตั้ง (*คาย* ‘ต้อง’) โดยพระเจ้าของพระองค์”[\[524\]](#)

8:32 จนเดี๋ยวนี้พระเยซูได้แค่บอกเป็นนัยถึงการทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:20; 4:33-34; 7:14-15, 17-23) พวกเขาไม่พร้อมสำหรับการเปิดเผยที่ชัดเจนนี้ว่าพระเมสสิยาห์จะทนทุกข์ ตายและเป็นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เปโตรเข้าใจมันแต่ปฏิเสธที่จะยอมรับมัน ท่านไม่สามารถไถ่เกื้อมมองนี้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์กับมุมมองอันเป็นที่นิยมได้ คำที่มาระโกเลือกใช้เพื่อจะอธิบายถึงการว่ากล่าวของเปโตรก็เป็นคำที่รุนแรง (คำกรีก *เอพิทีมา โอ*) มันเป็นคำเดียวกันที่ท่านใช้เพื่อจะอธิบายถึง

พระเยซูที่ทำให้พวกผีเสียบ (เปรียบเทียบ 1:25; 3:12) เปโตรตอบสนองด้วย “แนวทางที่โธ้อวดแห่งการประพฤติ”[\[525\]](#) บางทีท่าน “พา” พระเยซู “ไปคุยส่วนตัว” เพื่อจะหลีกเลี่ยงการที่จะว่ากล่าวองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าสาวกคนอื่นๆ[\[526\]](#)

“มีการทักท้ออยู่บ่อยๆว่าการบ่งบอกที่ว่าพระเมสสิยาห์จะทนทุกข์ต้องได้เป็นการตกใจต่อเปโตร บางทีมันคงเป็นการบ่งบอกที่ว่าพระองค์จะทนทุกข์หลังจากการถูกปฏิเสธโดยพวกเจ้าหน้าที่ของอิสราเอลนั่นเองที่ได้เรียกร้องการว่ากล่าวของ เปโตร แนวคิดของพระเมสสิยาห์ที่ประสบความสำเร็จกับความทุกข์ทรมานที่มีสง่าราศี ณ เจ็อมมือของศัตรูของอิสราเอลอาจไม่ได้แปลกต่อท่านด้วยกัน...”[\[527\]](#)

8:33 พระเยซูกล่าวการว่ากล่าวของพระองค์ต่อสาวกคนอื่นๆเช่นเดียวกับต่อเปโตร สิ่งนี้บ่งชี้ว่าเปโตรกำลังกล่าวเพื่อพวกเขา พระเยซูกล่าวต่อเปโตรว่าเป็น “ซาตาน” เพราะพระองค์ตระหนักว่าซาตานเป็นแหล่งสูงสุด (และทันที) ของการแนะนำของเปโตร (เปรียบเทียบ มธ. 4:10) ถ้อยคำของเปโตรต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้าในการขึ้นขอบแนวคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อันเป็นที่นิยม นักตีความบางคนเชื่อว่าพระเยซูไม่ได้เรียกเปโตรว่าซาตาน แต่กล่าวต่อซาตานโดยตรง [\[528\]](#)

2. ข้อเรียกร้องต่างๆเกี่ยวกับการเป็นสาวก 8:34-9:1 (เปรียบเทียบ มธ. 16:24-28; ลก. 9:23-27)

ตอนนี้พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายต่อพวกสาวกของพระองค์ว่าการทนทุกข์จะไม่เป็นแค่ชะตาของพระองค์เท่านั้นแต่เป็นของพวกเขาอีกด้วย

“ข้อเท็จจริงที่ว่า การทนทุกข์เป็นลักษณะที่ถูกคาดหวังและเป็นคุณลักษณะของการเป็นผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์เป็นหัวข้อที่คงเส้นคงวาในหมวดพระกิตติคุณเช่นเดียวกับในพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งนี้ก็ชัดเจนจากส่วนกลางของพระกิตติคุณของมาระโกซึ่งตีกรอบรอบๆการป่าวประกาศที่เป็นวงจรถึงการตายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และใกล้เข้ามาของพระเยซูและการทรงเรียกที่ตามมาของพระองค์สู่การเป็นสาวก” สิ่งที่ถูกถกทอเข้าไปในวงจรเหล่านั้นคือหัวข้อที่ปรากฏซ้ำๆของการเข้าใจผิดบ่อยๆของพวกสาวกอีกด้วย”[\[529\]](#)

8:34 ตอนนี้พระเยซูกล่าวต่อ “ฝูงชน” เช่นเดียวกับ “พวกสาวกของพระองค์” เพราะข้อเรียกร้องนั้นก็เป็นอย่างเดียวกันสำหรับใครก็ตามที่พิจารณาถึงการเป็นสาวก บางคนในฝูงชนกำลังคิดเกี่ยวกับการมาเป็นสาวกของพระเยซูแต่ยังไม่ได้ทำการตัดสินใจ

“พระองค์กล่าวถึงข้อเรียกร้องสองอย่างที่ผูกพันด้วยกันเหมือนกลับใจและเชื่อ (เปรียบเทียบ 1:15)”[\[530\]](#)

หนึ่ง ข้อเรียกร้องในเชิงลบคือการปฏิเสธตนเองซึ่งแทนที่ความชอบและแผนการต่างๆของบุคคลหนึ่งเองด้วยลำดับความสำคัญและแผนการของพระเจ้า[531]

“ที่จะปฏิเสธตนเองคือที่จะบอกเลิก ไม่ใช่แค่บาปของบุคคลหนึ่ง แต่ตนเองของบุคคลหนึ่งที่จะหันไปจากรูปเคารพแห่งการเอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง”[532]

อีกอันหนึ่ง ข้อเรียกร้องในเชิงบวกคือการติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อและอย่างเปิดเผย-แม้ว่านั่นจะหมายถึงความอับอาย การทนทุกข์และบางทีการตายทางกายภาพ (เปรียบเทียบ 1:17-18; 2:14; 10:21, 52)

การทำให้กระจ่างเชิงอธิบายสื่ออย่างก็ตามมา ซึ่งแต่ละอย่างก็ถูกเกริ่นนำด้วย “เพราะ” (คำกรีก *การ*, ข้อ 35-38) กับการหนุนใจ (ข้อ 38) สิ่งเหล่านี้เป็นคำเตือนที่เหมาะสมสำหรับพวกสาวกปัจจุบันและบรรดาผู้ที่พิจารณาถึงการเป็นสาวก สำหรับผู้เชื่อ สิ่งเหล่านั้นประยุกต์ใช้กับการสูญเสียรางวัลและสำหรับผู้ไม่เชื่อก็ประยุกต์ใช้กับการสูญเสียชีวิตนิรันดร์ นั่นคือ ความรอดที่พวกเขาอาจได้มี ทั้งสองประเภทของผู้คนที่อยู่ในผู้ฟังของพระเยซูเมื่อพระองค์กล่าวถึงนี้

8:35 พระเยซูใช้คำว่า “ชีวิต” (คำกรีก *ซุเค*) ในสองทางในข้อนี้ การแปลคำกรีกนี้เป็น “วิญญาณ” ที่นี้ได้เป็นเหตุให้บางคนที่จะสรุปว่าพระเยซูกำลังเตือนแก่การสูญเสียความรอด พระองค์ไม่ได้ทำอย่างนั้น ในการปรากฏครั้งแรกของมันในแต่ละอนุประโยค “ชีวิต” อ้างอิงถึงชีวิตทางกายภาพของบุคคลหนึ่ง ในส่วนที่สองของแต่ละอนุประโยค “มัน” หมายถึง ตัวตนที่สำคัญ (จิตใจ/วิญญาณ) ที่ดำเนินการที่จะมีชีวิตต่อไปไกลพ้นความตาย เช่นเดียวกัน “สูญเสีย” มีสองความหมาย ในอนุประโยคแรก “สูญเสียมัน” หมายถึง การสูญเสียรางวัลสำหรับผู้เชื่อ และการสูญเสียความรอดสำหรับผู้ไม่เชื่อ ในอนุประโยคที่สอง “สูญเสียชีวิตของเขา” หมายถึง การสูญเสียชีวิตทางกายภาพ - ซึ่งสามารถรวมถึงการทนทุกข์ทางกายภาพ การสูญเสียสุขภาพและหรือสวัสดิภาพหรือการตายตามตัวอักษร

พระเยซูหมายถึงว่าถ้าบุคคลหนึ่งต้องการที่จะยึดการควบคุมแห่งชีวิตของเขาหรือของเธอในตอนนี้อาหรือเธอจะประสบกับการสูญเสียบางสิ่งที่มีค่ามากกว่าในอนาคต ตรงกันข้ามถ้าบุคคลหนึ่งจะปล่อยการควบคุมแห่งชีวิตของเขาหรือของเธอไปเพื่อจะติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อเขาหรือเธอจะได้รับบางสิ่งแห่งคุณค่าที่สุดซึ่งใหญ่กว่า [533]

“การยืนยันที่สงบ ‘เพราะเห็นแก่เรา’ สะท้อนถึงการมีสติของพระคริสต์เกี่ยวกับ ความสูงสุดที่พิเศษของพระองค์ที่อ้างเอาความจงรักภักดีอย่างสิ้นเชิงจากพวกสาวกของพระองค์ อย่างเป็นธรรม และข่าวประเสริฐ ซึ่งถูกเพิ่มมาในมาระโกเท่านั้น (เปรียบเทียบ 10:29)

ก็ขึ้นไปยังข่าวสารที่พระองค์ยอมรับและเผยแพร่ว่าด้วยการแลกเปลี่ยนชีวิตของพระองค์เอง สองอย่างก็จัดตั้งสองด้านของความเป็นจริงที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่ง พระคริสต์ทรงเป็นที่รู้จักต่อเราผ่านทางข่าวประเสริฐเท่านั้นและความเต็มใจของเราต่อข่าวประเสริฐหมายถึงความจงรักภักดีของเราต่อพระองค์”[534]

“ในครั้งหลังของ มาระโก ‘ข่าวประเสริฐ’ แสดงถึงข่าวสารที่ถูกป่าวประกาศโดยคริสตจักร ที่ซึ่งพระเยซูทรงเป็นเนื้อหา (บทที่ 8:35; 10:29; 13:10; 14:9) อย่างแน่นอนแล้วดังเช่นใน บทที่ 1:1”[535]

8:36-37 *ซูเค* ในข้อเหล่านี้หมายถึงตัวคนที่สำคัญ (จิตใจ/วิญญาณ) มันโง่เงาที่จะสงวนความสะดวกของบุคคลหนึ่งไว้ในตอนนี้ เพราะว่าโดยการทำอย่างนั้นบุคคลหนึ่งก็ส่งเวบบางสิ่งแห่งคุณค่าที่ใหญ่กว่ามากที่พระเจ้าจะให้แก่เขาหรือเธอ “ทั้งโลก” รวมถึง: ทริพ์สมบัติในโลก ตำแหน่ง ความเพลิดเพลินและอำนาจทั้งหมดที่โลกสามารถจัดเตรียมให้ได้ ข้อ 37 เน้นถึงธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของการเลือก

8:38 “ใครก็ตาม” หมายถึง ผู้ไม่เชื่อหรือผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 34) สำหรับผู้ไม่เชื่อที่มีชีวิตอยู่เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จกลับมาเพื่อจะจัดตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น พระเยซูที่ “ละอายต่อหน้า” “พระบิดา” ของพระองค์ จะส่งผลต่อการสูญเสียความรอดของพวกเขา สำหรับผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้น มันจะหมายถึงการสูญเสียรางวัลของพวกเขา นี่เป็นการอ้างอิงที่ชัดเจนแรกในมาระโกต่อการเสด็จกลับมาด้วยพระสิริของพระเยซู (ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ แม้ว่า 4:21-22 และ 30-32 มีการอ้างอิงที่ไม่เปิดเผย) การละอายเกี่ยวกับพระเยซูซึ่งปฏิเสธการอ้างของพระองค์ก็มีผลลัพธ์ที่รุนแรงต่างๆ

“... ความขัดแย้งนี้ระหว่างพระเยซูและพวกสาวกบนเส้นทางสู่เยรูซาเล็มก็เป็นตัวอย่างของความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของพวกสาวกและค่านิยมของพระเยซู” [536]

“... ทำไมคุณควรปฏิเสธตนเอง แยกกางเขนของคุณและติดตามพระเยซู? (1) เพราะว่า คุณจะรักษาชีวิตของคุณไว้ตลอดกาลแม้ว่าคุณสูญเสียมันในตอนนี้ นี่คือนิยามของมทรัพย์พร้อมกับผลตอบแทนที่ดีกว่าที่คุณเคยใฝ่ฝันถึง (ข้อ 35) (2) เพราะว่าชีวิตของคุณมีคุณมากกว่าทั้งโลกอย่างมาก ดังนั้นอย่าถูกหลอกลวงไปสู่การทำข้อตกลงที่โง่เงา (ข้อ 36) (3) เพราะว่าเมื่อคุณ ได้สูญเสียชีวิตของคุณ ก็ไม่มีการซื้อมันกลับ ไม่ว่าคุณจะเสนอราคาแพงแค่ไหนก็ตาม โอกาสที่จะลงทุนในอนาคตคือตอนนี้ อย่าปล่อยให้มันผ่านไปโดยไม่คว้าไว้ (ข้อ 37) (4) เพราะว่าเมื่อสถานการณ์พลิกไปในโลกที่เป็นปฏิปักษ์นี้ เมื่อบุตรมนุษย์ที่มีสง่าราศีเสด็จกลับมาด้วยการรับรองของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์และพร้อมกับพวกทูต

สวรรค์ที่บริสุทธิ์ในฐานะกองทัพของพระองค์ คุณจะต้องการอยู่ฝ่ายพระองค์ ไม่ใช่ฝ่ายโลก [ข้อ 38]”[537]

9:1 ข้อนี้เป็นความจริงเชิงบวกเกี่ยวกับอาณาจักรที่กำลังมา ส่วน 8:38 กล่าวถึงความจริงเชิงลบ มันสรุปคำเตือนที่จริงจังของพระเยซูในตอนนี้ในเรื่องข้อความที่หนุนใจ บางคนที่ยืนอยู่ในฝูงชนที่ผสมผสานนั้นจะไม่ประสบกับความตายก่อนที่พวกเขาเห็นการชมก่อนของอาณาจักรที่บุตรมนุษย์สถาปนาหลังจากพระองค์เสด็จมาด้วยพระสิริ (8:38; เปรียบเทียบ 2 ปต. 1:16-19) บุคคลเหล่านั้นคือเปโตร ยากอบและยอห์น (ข้อ 2-8) อีกมุมมองหนึ่งแต่ค่อนข้างเป็นไปได้ไม่น้อยก็คือว่าพระเยซูกำลังอ้างอิงถึงการตายที่ใกล้เข้าและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์[538]

ส่วนนี้ควรเตือนผู้ไม่เชื่อและผู้เชื่อเช่นกัน มันเป็นการหนุนใจที่จะมาเป็นสาวกของพระเยซูและที่จะติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ การเลือกเกี่ยวข้องกับการสูญเสียหรือการได้รับนิรันดร์ ส่วนนี้คงได้เป็นการหนุนใจที่พิเศษสำหรับผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโกผู้ประสบกับการเลือกแห่งการประสบกับการข่มเหงและความทุกข์ยากสำหรับการอุทิศตนที่สัตย์ซื่อหรือการละทิ้งชีวิตแห่งการเป็นสาวกของพวกเขา การทนทุกข์และการสูญเสียชั่วคราวจะเป็นส่วนของพระเยซูและนั่นจะเป็นชะตาของพวกสาวกของพระองค์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ในที่สุดแล้วจะประสบกับพระสิริและพระพรอย่างที่พระองค์จะประสบ

3. การจำแลงพระกาย 9:2-8 (เปรียบเทียบ มธ. 17:1-8; ลก. 9:28-36)

เหตุการณ์นี้ไม่เพียงแต่บรรลุการทำนายของพระเยซูในข้อ 1 แต่ก็ได้รับรองสิ่งที่เปโตรได้กล่าวยอมรับใน 8:29 อีกด้วย ทั้งๆที่มีการตายของพระเยซูที่ใกล้เข้ามา (8:31-32) มันก็ได้ทำให้พวกสาวกของพระองค์แน่ใจถึงพระสิริในที่สุด (8:38) พระเยซูเพิ่งได้เสร็จสิ้นการกล่าวต่อผู้ฟังกว้างๆ (8:34) ตอนนี้พระองค์กล่าวต่อผู้ฟังที่แคบเข้ามาอย่างมาก (ข้อ 2)

“... จุดเปลี่ยนซึ่งแท้จริงแล้วเป็นวิกฤตในเรื่องราวนี้ถูกเข้าถึงเมื่อพระเยซูป่าวประกาศการทนทุกข์ของพระองค์ ในความคิดของคนส่วนใหญ่ แน่นนอนว่าการกล่าวถึงความตายบ่งบอกถึงความพ่ายแพ้และความล้มเหลวของภารกิจ สิ่งที่ทำเป็นคือข้อบังชี้ที่โน้มน้าวและน่าทึ่งใจที่ว่าพระเยซูดำเนินการที่จะเป็นตัวแทนแห่งการไถ่ของพระเจ้าต่อไป การจำแลงพระกายทำหน้าที่เป็นจุดประสงค์นี้ มันถูกตั้งใจที่จะทำให้อ่านของมาระโกแน่ใจว่าความจำเป็นของการตายของพระเยซูก็ไม่ได้เป็นผลจากการถอนตัวจากความโปรดปรานของสวรรค์”[539]

“นอกจากการจำแลงพระกายพัฒนาในฐานะเป็นการปรากฏของพระเจ้าที่ ‘ชินาย’ ใหม่ พร้อมกับพระเยซูที่เป็นบุคคลหลัก”[540]

มันเหมาะสมที่การจำแลงพระกายซึ่งได้แสดงตัวอย่างถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์นั้นได้เกิดขึ้นบน “ภูเขาสูง” เนื่องจากว่าภูเขาแสดงถึงอาณาจักรที่กำลังมาของพระเจ้าในนิมิตของดาเนียลเกี่ยวกับอนาคต (ดนล. 2:35, 44)[\[541\]](#)

9:2-4 การบันทึกของมาระโกเกือบเหมือนกับการบันทึกของมัทธิวที่นี่ ท่านเพิ่มว่าเสื้อผ้าของพระเยซูนั้นขาวว่า “นั้กฟอก” มนุษย์คนใดๆสามารถทำได้ (“ทำให้ขาว”) นี้สะท้อนถึงคำพยานของประจักษ์พยานถ้าไม่ใช่สิ่งอื่น คำกรีก *สทิลโบ* ที่แปลว่า “รัสมิ” ก็อธิบายถึง ดาบที่แวววับและแสงอาทิตย์บนโลในวรรณกรรมทางโลก[\[542\]](#) บางทีการอ้างอิงถึงหกวันที่ติดตามมาด้วยการเปิดเผยควรทำให้ระลึกถึงอพยพ 24:15-16 โมเสสได้อยู่บนภูเขาซีนายเป็นเวลาหกวันและจากนั้นพระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองในวันที่เจ็ด นี่เป็นเส้นเวลาที่แม่นยำมากที่สุดในการกิดดิคุณของมาระโกก่อนเรื่องราวการทนทุกข์ มันเชื่อมโยงความสำเร็จนี้กับคำทำนายของพระเยซูในข้อที่ 1 อีกด้วย ในพันธสัญญาเดิม พระสิริของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกมาด้วยความสว่างที่เจิดจ้า มาระโกใส่เอเลียห์ไว้ในตำแหน่งที่โดดเด่นก่อนโมเสส (ข้อ 4) บางทีเพราะว่าท่านจำต้องได้เป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ (มลก. 3:1; 4:5)

ทำไมพระเยซูได้เลือกเปโตร ยากอบและยอห์นที่จะเป็นพยานถึงการจำแลงพระกายแทนที่จะเป็นสาวกคนอื่นๆบางคน? บางทีพระองค์ได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าพระองค์กำลังฝึกฝนพวกเขาสำหรับการเป็นผู้นำท่ามกลางสาวกคนอื่นๆและสำหรับคริสตจักร อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพระองค์ได้เลือกพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเป็นคนอ่อนแอที่สุดของพวกสาวกและต้องการการหนุนใจที่พิเศษ[\[543\]](#)

9:5-6 มาระโกอธิบายถึงความผิดพลาดของเปโตรในข้อที่ 5 ในข้อที่ 6 ท่านอธิบายมันอย่างเต็มที่มากกว่าที่ถูกอธิบาย มัทธิวไม่ได้ให้เหตุผลสำหรับถ้อยคำของเปโตร อีกครั้งหนึ่งเปโตรต่อต้านการทนทุกข์และการตายของพระเยซู แม้ว่าไม่ได้ตระหนักอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่ท่านกำลังทำอยู่ (เปรียบเทียบกับ 8:32) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านเชื่อว่าพระเยซูจะจัดตั้งอาณาจักรของพระองค์ทันที (เปรียบเทียบกับ กจ. 1:6)

เปโตรได้ตระหนักถึงโมเสสและเอเลียห์สำหรับใครที่พวกเขาเป็นอย่างไร? ธรรมิกชนในสวรรค์ใส่ป้ายชื่ออะไรไหม?

“คำตอบที่ดีกว่ามากก็คือธรรมิกชนในสวรรค์ไม่จำเป็นต้องถูกแนะนำและเอ่ยชื่อต่อเราแต่เป็นที่รู้จักทันทีผ่านทางความรู้ที่ถูกต้องที่กระทำขึ้นโดยพระเจ้า”[\[544\]](#)

9:7-8 บ่อยครั้งแล้ว “เมฆ” พรรณนาถึงการทรงสถิตและการปกป้องของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม (เช่น อพย. 16:10; 19:9; 24:15-16; 33:1; 40:34-38; กดว. 9:15-22; 1 พกษ. 8:10-11; อสย. 4:5)

บางทีเมฆได้ล้อมรอบและปิดบังพระเยซู โมเสสและเอลียาห์แทนที่จะทอดเงาเหนือพวกเขา [545] “เสียง” จากสวรรค์ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าแม้ว่าพวกเขาจะปฏิเสธพระเยซูและพวกโรมันจะประหารพระองค์ พระองค์ยังทรงเป็นที่โปรดปรานแก่พระบิดา (เปรียบเทียบ 1:11).[546] มันช่วยให้สาวกเหล่านี้เข้าใจความเหนือกว่าของพระเยซูต่อผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของผู้รับใช้แต่ก่อนของพระเจ้า อีกด้วย (เปรียบเทียบ จธบ. 18:15; สดค. 2:7; อสย. 42:1) พวกเขาหายไป แต่พระเยซูทรงคงอยู่- ซึ่งบ่งชี้ถึงการสิ้นสุดของพันธกิจของพวกเขาในความตรงข้ามกับพันธกิจที่ดำเนินต่อไปของพระเยซู การฟังพระเยซูในแง่เต็มที่ที่สุดหมายถึงการเชื่อฟังพระองค์

การเปิดเผยนี้ควรหนุนใจสาวกทุกคนของพระเยซู ความอัปยศอดสูของบุตรมนุษย์จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ การได้รับศักดิ์ศรีของพระองค์ แน่แน่นอนว่าพระองค์จะเสด็จกลับมายังโลกและสถาปนาอาณาจักรที่พวกผู้เผยพระวจนะของพระคัมภีร์ได้ทำนายไว้ สาวกที่สัตย์ซื่อสามารถคาดหวังถึงอนาคตที่มีสง่าราศีกับพระองค์ อย่างแน่นอนอย่างที่พระบุตรอันเป็นที่รักสามารถมองไปข้างหน้ายังอาณาจักรนั้น (เปรียบเทียบ 8:35)

4. การมาของเอลียาห์ 9:9-13 (เปรียบเทียบ มธ. 17:9-13)

การปรากฏของเอลียาห์บนภูเขานำไปสู่การอภิปรายถึงบทบาทของท่านในฐานะผู้ล่วงหน้านำมาก่อนของพระเมสสิยาห์ การสนทนานี้ได้พัฒนาขณะที่พวกเขาติดตามพระเยซูลงไปจากภูเขานั้น

9:9 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูสั่งให้เก็บเป็นความลับเพื่อจะหลีกเลี่ยงการถูกรุมล้อม (เปรียบเทียบ ข้อ 15, 25; 1:34, 43-44; 3:11-12; 5:43; 7:36; 8:30) วิลเลียม ริดพัฒนามุมมองที่ว่าพระเยซูไม่เคยอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์และที่ว่าคริสตจักรเริ่มแรกได้เริ่มต้นแนวคิดนั้น [547] เขาให้เหตุผลว่ามาระโกประดิษฐ์เหตุการณ์นี้ที่ซึ่งพระเยซูสั่งให้เก็บเป็นความลับเกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์เพื่อจะแก้ไขความขัดแย้งนี้ นักวิชาเชิงอนุรักษ์นิยมส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธทฤษฎีนี้เพราะว่าหลักฐานสำหรับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูนั้นกระจายไปทั่วในหมวดพระกิตติคุณ

ถ้าฝูงชนได้ขึ้นเกี่ยวกับการสำแดงนี้ถึงพระสิริของพระเยซู มันจะใส่เชื่อเพลิงแห่งการคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อันเป็นที่นิยมซึ่งได้สร้างความกดดันสำหรับพระเยซูที่จะหันไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่เป็นคำสั่งสุดท้ายที่จะเก็บเป็นความลับในพระกิตติคุณนี้ มันเป็นคำสั่งเดียวพร้อมกับความจำกัดทางเวลา ผู้คนที่ในไม่ช้าพวกเขาจะบอกเรื่องราวการจำแลงพระกายแก่นั้นจะเข้าใจมันเท่านั้นหลังจากพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย ด้วยการเป็นขึ้นจากตายที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา พวกเขาสามารถชื่นชมข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาด้วยพระสิริเพื่อจะสถาปนาอาณาจักรของพระเมสสิยาห์

- 9:10 พันธสัญญาเดิมสอนการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย (สดด. 16; อสย. 26:19; ดนล. 12:2; เปรียบเทียบ ยน. 11:24) แต่พวกเขาไม่สามารถทำให้การเปิดเผยนั้นเข้ากันได้กับข้อความของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะเป็นขึ้นมาในวันที่สามหลังจากที่พระองค์ได้ตายไป (8:31) แนวคิดทั้งสิ้นของพระเมสสิยาห์ที่ตายก็ไม่สามารถเป็นที่เข้าใจได้ต่อพวกเขา
- 9:11 แทนที่จะขอการอธิบายเกี่ยวกับประเด็นการจำแลงพระกาย พวกเขาตั้งคำถามเกี่ยวกับปัญหาที่ใหญ่ขึ้นถึงพระเมสสิยาห์ที่ตาย ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระองค์จะตาย คำสอนของพวกเขาเกี่ยวกับเอลียาห์ที่เป็นผู้ล่องหนมาก่อนของพระเมสสิยาห์ได้หมายถึงอะไร? (มลค. 3:1-4; 4:5-6)? พวกเขาสอนว่าท่านจะห็นใจของผู้คนกลับไปยังพระเจ้า (เปรียบเทียบ มลค. 4:6) แต่เอลียาห์ไม่ได้ปรากฏและคนส่วนใหญ่ไม่ได้กลับมา
- 9:12 พระเยซูรับรองการตีความของพวกเขาถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับเอลียาห์ พระองค์ดำเนินการที่จะอธิบายว่าการตีความนั้นไม่ได้หักล้างสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้ทำนายไปเกี่ยวกับการทนทุกข์และการถูกปฏิเสธที่น่าอัศจรรย์ของพระองค์เอง (สดด. 22; อสย. 52:13-53:12)
- 9:13 พวกเขาคิดว่าเอลียาห์ยังคงต้องมา แต่พระเยซูอธิบายว่าท่านได้มาแล้ว พวกเขาศัตรูของท่านได้ทำต่อท่านในสิ่งที่พันธสัญญาเดิมได้บันทึก พระเยซูกล่าวถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมา (มธ. 17:13) ตอนพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมที่พระเยซูอ้างอิงถึงคือ 1 พงศกษัตริย์ 19:1-3 และ 10 ที่นั่นอาหับและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเยเซเบลได้สาบานที่จะฆ่าเอลียาห์ พวกเขา “ปรารถนา” ที่จะประหารท่านเสีย นี่คือนิยามที่ “กษัตริย์” เฮโรด แอนทิปาสและโดยเฉพาะอย่างยิ่งนางเฮโรเดียสได้ทำต่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาอย่างแท้จริง ตอนนี้เราเห็นว่าทำไมมาระโกบันทึกเรื่องราวของการตายของยอห์น (6:17-29) มันก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้บรรลุคำพยากรณ์เกี่ยวกับเอลียาห์ที่มา

“ในกรณีนี้พระคัมภีร์ได้บอกล่วงหน้าถึงอนาคตไม่ใช่โดยคำพยากรณ์แต่โดยต้นแบบชะตาที่ได้ตั้งใจไว้สำหรับเอลียาห์ (1 พกษ. 19:2, 10) ได้เกิดขึ้นกับยอห์น” [548]

เป็นที่ชัดเจนว่ามาระโกไม่ได้อ้างอิงว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์นี้อย่างที่มัทธีวได้อ้างอิง เพราะว่าอัตลักษณ์ของท่านก็ชัดเจนต่อผู้อ่านที่ระมัดระวัง อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จยังไม่สมบูรณ์เพราะว่าใครคนหนึ่งจะมาด้วยวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์เพื่อจะเตรียมทางก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์ (มลค. 4:5; เปรียบเทียบ วว. 11)

การอภิปรายนี้ทำให้มันชัดเจนสำหรับพวกเขาและสำหรับผู้อ่านของมาระโกถึงการที่ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูเข้ากันได้กับคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมที่ดูเหมือนขัดแย้งมัน พวกเขาของพระเยซูต้องไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับพระองค์ที่เป็นบุตรมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากว่าพวกเขา

สามารถคาดหวังถึงการทดสอบผ่านทางกรณเหตุสำหรับความเชื่อของพวกเขา ความสำคัญของความเชื่อที่หนักแน่นมาทางเหตุการณ์ถัดไปที่มาระโกบรรยาย

5. การขับผีออกจากเด็กชายที่เป็นลมบ้าหมู 9:14-29 (เปรียบเทียบ มธ. 17:14-20; ลก. 9:37-43ก)

นี่เป็นการขับผีครั้งสุดท้ายที่มาระโกบันทึก การบรรยายของท่านถึงเรื่องราวนี้รวมถึงรายละเอียดมากกว่าของมัทธิวและของลูกา การขาดพระสิริของพวกสาวกในเรื่องราวนี้ตรงข้ามกับพระสิริของพระองค์ในการจำแลงพระกาย

9:14-15 มาระโกไม่ได้อธิบายถึงเหตุผลสำหรับความประหลาดใจมากของฝูงชน (คำกรีก *เอกเซทซัมเบธ เซซาน*) ณ การเห็นพระเยซู เนื่องจากว่าพระเยซูได้ห้ามเปโตร ยากอบ และยอห์นไว้จากการกล่าวเกี่ยวกับการจำแลงพระกาย มันไม่น่าเป็นไปได้ที่แสงสายัณห์ที่มีสง่าราศีได้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองของฝูงชน บางทีความล้มเหลวของสาวกอีกเก้าคนที่ขับผีออกที่ตามมาโดยการปรากฏส่วนตัวของพระองค์ได้ก่อให้เกิดการตอบสนองสุดขีดของพวกเขา (เปรียบเทียบ 10:32)

9:16-18 บางทีมาระโกเท่านั้นบันทึกคำถามของพระเยซูเพื่อจะเน้นถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์อีกครั้งหนึ่งผลลัพธ์ของกิจกรรมของพวกผีแสดงถึงจุดประสงค์ที่ทำลายของพวกเขา (เปรียบเทียบ 5:1-5) พระเยซูได้มอบอำนาจแก่พวกสาวกของพระองค์เพื่อจะขับผีออก (3:15) และพวกเขาได้ทำอย่างประสบความสำเร็จมากก่อนหน้านี้ (6:13) เด็กชายนี้แสดงถึงอาการของโรคลมบ้าหมูเนื่องจากการทรมาณของพวกผี

9:19 “ยุคที่ขาดความเชื่อ” รวมถึงบิดานี้และฝูงชนและบางทีพวกสาวก สาวกเก้าคนไม่สามารถขับผีออกได้เนื่องจากความเชื่อที่อ่อนแอของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 29) คำถามเชิงโวหารแรกของพระเยซูแสดงถึงความผิดหวังที่ว่ากรทงสถิตของพระองค์กับพวกเขาไม่ได้ส่งผลต่อความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ 4:40; 6:50, 52; 8:17-21) คำถามที่สองของพระองค์เปิดเผยถึงภาระหนักที่ความไม่เชื่อของพวกเขาตั้งไว้บนพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:5; 8:12)

“บางทีมาระโกต้องการให้ผู้ฟังของท่านเองที่จะรับเอาคำเตือนที่มีต่อความไม่เชื่อในพระเยซูซึ่งเป็นความไม่เชื่อที่ก่อให้เกิดโดยเรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับการถูกตรึง”[\[549\]](#)

9:20-22 การบันทึกที่พิเศษของมาระโกเกี่ยวกับคำถาม “นานแค่ไหน?” ครั้งที่สามของพระเยซู? แสดงถึงความเมตตาสงสารของพระองค์ ฟีได้ทรมาณเด็กชายนั้นเป็นเวลาหลายปี เป็นที่ชัดเจนว่าความล้มเหลวของสาวกเก้าคนได้ทำให้ความมั่นใจของบิดาในพระเยซูที่จะช่วยเหลือบุตรของเขานั้นอ่อนแอ

9:23-24 บิดานั่นกล่าวว่า “ถ้าท่านสามารถ” แต่พระเยซูได้ตอบว่ามันไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับ *ถ้าเราสามารถ* แต่เป็น *ถ้าท่านเชื่อว่าเราสามารถ* สิ่งนี้เน้นถึงการเข้าใจของบิดานั้นถึงใครที่พระเยซูทรงเป็น (เปรียบเทียบกับ 1:40) ประเด็นไม่ใช่บิดานั้นเชื่อหนักแน่นแค่ไหนว่าพระเยซูจะรักษาบุตรชายของเขา [550] นี่เป็นความแตกต่างที่สำคัญ ตามปกติแล้ว “ผู้รักษาแห่งความเชื่อ” สมัยใหม่เน้นถึงจำนวนของความวางใจซึ่งบุคคลที่มาขอความช่วยเหลือนั้นมีแทนที่จะเป็นเป้าของความวางใจนั้น ต่อมาพระเยซูเปิดเผยว่าความล้มเหลวของพวกเขาที่จะรักษาเด็กชายนั้นเป็นผลจากการขาดความวางใจในพระองค์เช่นกัน (ข้อ 29)

“บุคคลหนึ่งที่มีความเชื่อจะไม่ตั้งความจำกัดต่อฤทธิ์เดชของพระเจ้า” [551]

“แต่ความเชื่อที่มีผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจะจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าในการทำการวิงวอนของมัน คำอธิษฐานที่กระตุ้นโดยความเชื่อก็ขอในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า” [552]

บิดานั้นประกาศความมั่นใจของเขาในพระเยซูซึ่งไม่สมบูรณ์แบบอย่างที่เขาเป็นและขอให้พระเยซูที่จะเสริมกำลังความเชื่อของเขา

“เขาป่าวประกาศว่าเขาเชื่อและกระนั้นก็ยอมรับว่าเขาเองมีความ *ไม่เชื่อ* สองข้อความเหล่านี้อาจดูเหมือนขัดแย้งซึ่งกันและกันแต่ไม่มีใครจากเราที่ไม่ประสบความสำเร็จทั้งสองอย่างในตัวของเขาเอง” [553]

เขาเป็นผู้เชื่อที่ไม่เชื่อนั่นคือ ผู้เชื่อผู้ซึ่งความเชื่อของเขานั้นอ่อนแอ

“ไม่มีตัวอย่างประกอบที่ดีกว่าอันใดเกี่ยวกับหลักคำสอนเกี่ยวกับการนับว่าชอบธรรมแห่งความเชื่อที่สามารถพบได้กว่าถ้อยคำของชายคนนั้นที่นี่” [554]

9:25-27 พระเยซูกระทำอย่างรวดเร็วเพื่อจะหลีกเลี่ยงการเผยแพร่ที่ใหญ่ขึ้น

“การกล่าวต่อวิญญาณที่หูหนวกเช่นเดียวกับเป็น ใบก็เพิ่มความยุ่งยากของการขับผีซึ่งพระเยซูกำลังปฏิบัติการและอาจก่อให้เกิดการเหน็บแนมบางอย่างในแง่ที่ว่าวิญญาณที่หูหนวกไม่ควรสามารถที่จะได้ยินคำสั่งของพระองค์ที่จะออกมา-แต่พระองค์ทำให้มันได้ยิน” [555]

“...การเพิ่มจำนวนมากขึ้นของคำศัพท์เกี่ยวกับความตายและการเป็นขึ้นจากตายในข้อ 26-27 และความเท่าเทียมกับเรื่องราวของการทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้นจากตาย [5:39-42] บ่งชี้ว่ามาระโกปรารถนาที่จะพาดพิงถึงความตายและการเป็นขึ้นจากตาย

การปลดอำนาจของซาตานนั้นเป็นการพลิกกลับของความตายและการขึ้นยืนถึงชีวิตอยู่เสมอ”[556]

9:28-29 เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกเก้าคนไว้ประสิทธิภาพเพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าอำนาจที่จะขับผีออกซึ่งพระเยซูได้ให้แก่พวกเขานั้นตอนนี้มีอยู่ใน (ส่วนหนึ่งของ) พวกเขา มันไม่ใช่อย่างนั้น มันยังคงเป็นอำนาจของพระเจ้าและมันมาจากพระองค์โดยตรง ดังนั้นพวกเขาจำเป็นต้องยอมรับการพึ่งพาของพวกเขาที่พระองค์สำหรับอำนาจเพื่อจะประสบความสำเร็จได้

“ประสบการณ์สามารถสอนได้ แต่มันไม่สามารถให้อำนาจได้”[557]

ชีวิตการอธิษฐานของพระเยซูสะท้อนถึงแม้กระทั่งการพึ่งพาของพระองค์ที่พระบิดา บางกรณีก็เรียกร้องอำนาจฝ่ายวิญญาณมากกว่ากรณีอื่นๆ และผีบางตัวก็แข็งแกร่งกว่าผีตัวอื่นๆ (มธ. 12:45) บางทีต่อมานักคิดลอกเพิ่ม “และการอดอาหาร” เพราะว่าการอดอาหารบ่อยครั้งแล้วก็ไปด้วยกันกับการอธิษฐานที่รื้อร่นในคริสตจักรเริ่มแรกอย่างที่มีบันทึกไว้ในอิสราเอล[558]

เหตุการณ์นี้สอนพวกสาวกว่าพวกเขาต้องรับใช้พระเจ้าด้วยการพึ่งพาที่มีสติอย่างต่อเนื่องที่พระองค์ซึ่งแสดงออกด้วยตนเองด้วยการอธิษฐาน “การอธิษฐาน” เป็นวินัยที่ย้ำเตือนพวกสาวกถึงพระเจ้าและแสดงออกถึงการพึ่งพาของพวกเขากับพระองค์ มันเสริมความเชื่อของพวกเขากับพระเยซูในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์อีกด้วย ผู้จะพิชิตซาตานและควรถูกค่าแก่พระสิริอย่างเต็มที่การจำแลงพระกายเป็นพยาน

ข. การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งที่สองและบทเรียนต่างๆ 9:30-10:31

เป็นครั้งที่สองที่พระเยซูได้บอกพวกสาวกของพระองค์ถึงการตายที่ใกล้เข้ามาและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (เปรียบเทียบ 8:31) และอีกครั้งหนึ่งพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์หมายถึง (เปรียบเทียบ 8:32-33) พระเยซูตอบสนองด้วยการสอนพวกเขาถึงบทเรียนเพิ่มเติมในเรื่องการเป็นสาวก (เปรียบเทียบ 8:34-9:29)

1. คำพยากรณ์หลักที่สองเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 9:30-32 (เปรียบเทียบ มธ. 17:22-23; ลก. 9:43-45)

บางทีพระเยซูและพวกสาวกได้จากเขตของซีซาร์ียาฟีลิปปีและภูเขาเฮอร์โมนหรือที่ใดก็ตามที่พวกเขาอยู่ในตอนนี้ไป และมุ่งไปทางใต้ที่ไกลออกไปยังเยรูซาเล็มผ่านทางกาลิลี เนื่องจากสิ่งที่อยู่ข้างหน้าในเยรูซาเล็ม อีกครั้งหนึ่งพระเยซูเตรียมพวกเขาโดยการบอกพวกเขาว่าพระองค์จะประสบกับการประหารและประสบกับการเป็นขึ้นจากตาย

9:30 พันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูในกาลิลีได้สิ้นสุดลง พระองค์ต้องการที่จะผ่านบริเวณนั้นโดยปราศจากการไขว้เขวต่อไปจากฝูงชน

9:31 พระเยซูมุ่งไปที่การสอนพวกสาวกของพระองค์ระหว่างระยะนี้ของพันธกิจของพระองค์ ที่นี้พระองค์เปิดเผยแก่พวกเขาเป็นครั้งแรกว่าใครคนหนึ่งจะส่งพระองค์ไปหรือมอบพระองค์ (คำกรีก พาวาติโคทาย) แก่พวกศัตรูของพระองค์ ท้ายที่สุดพระเจ้าได้ทำสิ่งนี้ แต่ยุคาสเป็นตัวแทนที่เป็นมนุษย์ซึ่งนำน้ำพระทัยของพระองค์ให้เกิดขึ้น บางทีมีความตรงข้ามที่ถูกตั้งใจไว้ระหว่าง “บุตรมนุษย์” และ “คนทั้งหลาย” ในข้อนี้

“... ในโลกที่เสื่อมเสียนั้นมนุษย์ก็กลายมาเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า ในฐานะจุดสูงสุดแห่งแผนการต่างๆของพระองค์เพื่อความรอดของพวกเขา พระองค์ก็ได้ส่งผู้หนึ่งมายังพวกเขา ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและต้นแบบสูงสุดของพวกเขา พวกเขาถือและปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะศัตรูที่แย่งที่สุดของพวกเขา มนุษย์และบุตรมนุษย์ได้ยืนอยู่บนด้านตรงกันข้ามในสงครามเกี่ยวกับยุคสุดท้ายของพระเจ้าที่มีต่ออำนาจต่างๆของความชั่ว”[559]

มาระโกบันทึกว่าพระเยซูกล่าวว่าพระองค์จะเป็นขึ้นเนื่องด้วยอำนาจของพระองค์เอง (กรรตุวาจก) มัทธิวกว่าว่าพระเยซูกล่าวถึงการถูกทำให้เป็นขึ้น (กรรมาจก มธ. 17:23) บางทีพระเยซูกล่าวทั้งสองสิ่งระหว่างเวลาแห่งการสอนของพระองค์ บางทีข้อนี้สรุปคำสั่งที่พระเยซูได้ให้แก่พวกสาวกเมื่อพวกเขาเดินไป[560]

9:32 พวกสาวกไม่ได้เข้าใจเพราะว่าพระเจ้าได้ยับยั้งความเข้าใจไว้จากพวกเขา (ลก. 9:45) ในขั้นต้นพระเจ้าอาจดูเหมือนทำการคนละเรื่องกับพระองค์เองซึ่งเปิดเผยผ่านทางพระเยซูและการปิดซ่อนโดยการทำให้ใจของพวกสาวกแข็งกระด้าง การแก้ไขดูเหมือนจะเป็นว่าพระเจ้ากำลังทำการกับพวกสาวกอย่างที่พระองค์ได้ทำกับฝูงชนผ่านทางคำอุปมาต่างๆของพระเยซู ถ้าเป็นอย่างนั้น ความไม่รู้ของพวกสาวกก็เป็นผลลัพธ์ของความมืดบอดของพระเจ้าที่ความไม่เชื่อของพวกเขาได้ก่อให้เกิด ความเต็มใจของพวกเขาก็จะคงอยู่ในความไม่รู้และไม่ได้ขอให้พระเยซูที่จะอธิบายข้อความของพระองค์ก็เป็นหลักฐานของความไม่เชื่อของพวกเขา บางทีความจริงจำที่ว่าพระเยซูได้เรียกเปโตรว่า “ซาตาน” (8:33) ก่อนหน้านั้นได้ทำให้พวกเขา “กลัวที่จะถาม” พระเยซูถึงสิ่งที่พระองค์หมายถึง มาระโกบ่งบอกว่าทั้งหมดที่พวกเขาได้รับจากการเปิดเผยนี้คือความรู้สึกแห่งความโศกเศร้า (มธ. 17:23)

อย่างคล้ายกัน เราก็สำแดงถึงรูปแบบของความไม่เชื่อเมื่อเราล้มเหลวที่จะแสวงหาการอธิบายถึงการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ที่เราพบว่าสับสน

“ความกลัวของพวกเขาก็เป็นที่น่าใจได้ เพราะว่าการตายของพระอาจารย์ของพวกเขา อาจลงท้ายแม้กระทั่งเรียกร้องการตายของพวกเขา พระเยซูเองได้ทำให้สิ่งนี้ชัดเจนพอ ใน 8:34-37 แต่บางทีความกลัวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขา ก็เกี่ยวกับชะตาที่ใกล้เข้ามาของ รับบีอันเป็นที่รักของพวกเขา”[561]

“ความคิดของมนุษย์มีความสามารถที่น่าประหลาดใจสำหรับการปฏิเสธสิ่งที่มันไม่ ต้องการที่จะเห็น...มนุษย์ยังคงยอมรับส่วนต่างๆของข่าวสารของคริสเตียนที่พวกเขาชอบ และเหมาะกับพวกเขาและปฏิเสธที่จะเข้าใจส่วนที่เหลือ”[562]

2. หลุมพรางต่างๆของการเป็นสาวก 9:33-50

ถัดไปพระเยซูสอนพวกเขาถึงบทเรียนต่างๆที่รับมือกับอันตรายทั้งหลายที่คุกคามประสิทธิภาพของพวกเขาในฐานะสาวกของพระองค์ อันตรายเหล่านี้คือความต้องการที่มีต่อความยิ่งใหญ่ ความโง่เขลาของ ทำที่เกี่ยวกับการแบ่งแยก และความล้มเหลวในการมีวินัยในตนเอง พวกเขาจะทนทุกข์อย่างที่ว่าพระองค์จะทนทุกข์ ยิ่งกว่านั้น การทนทุกข์ของพวกเขาจะคุกคามเอกภาพของพวกเขากับพระเยซูและกับซึ่งกันและกัน

“พระเยซูเตือนต่อวิญญาณแห่งอภิชนนิยมที่สามารถมีอยู่ภายในทีมพันธกิจและระหว่างทีม พันธกิจต่างๆ คำตอบต่ออภิชนนิยมจากภายในคือที่จะมีใจของผู้รับใช้และคำตอบต่อ อภิชนนิยมต่อคนนอกคือที่จะตระหนักถึงเอกภาพของครอบครัวของพระเจ้าที่อยู่เหนือ กลุ่มที่เล็กกว่าทั้งหลายของพันธกิจ”[563]

ความต้องการที่มีต่อความยิ่งใหญ่ 9:33-37 (เปรียบเทียบกับ มธ. 18:1-5; ลก. 9:46-48)

9:33-34 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกลับไป “ยังคาเปอร์นาอุม” หลังจากหลายเดือนของการขาดหายไป นี่เป็นกิจกรรมที่ถูกบันทึกไว้สุดท้ายของพระองค์ที่นั่น แทนที่จะอภิปรายถึงการตายที่ใกล้เข้ามา และการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู พวกเขาสาวกก็ได้เถียงเกี่ยวกับอนาคตของพวกเขาเองใน อาณาจักรของพระเจ้า ความเจียบของพวกเขาบางที่เป็นผลลัพธ์ของความอับอาย

“ความโปรดปรานที่สำแดงแก่เปโตร ยากอบและยอห์นในการเลือกพวกเขาที่จะเป็น ประจักษ์พยานถึงการคาดการณ์ไว้ถึงพระสิริที่กำลังมาถึงนั้นบ่งบอกถึงการมีสิทธิก่อนที่ สอดคล้องในอาณาจักรของพระเจ้าเองไหม? สาวกสามคนนั้นหวังว่ามันเป็นอย่างนั้น สาวกคนอื่นๆไม่หวังให้เป็นอย่างนั้นและดังนั้นการโต้เถียงก็ได้เริ่มต้น”[564]

9:35 โดยการนั่งโดยพระองค์เอง พระเยซูก็ทักท้วงเอาตำแหน่งตามธรรมเนียมของรับบี พระองค์สอนพวกเขาว่าความยิ่งใหญ่ในอาณาจักรของพระองค์ขึ้นอยู่กับการใช้ที่เสียสละ ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมดบันทึกถ้อยคำของพระองค์ซึ่งบ่งชี้ถึงความสำคัญของบทเรียนนี้

“วิญญาณของการรับใช้เป็นหนังสือเดินทางสู่การมีตำแหน่งสูงในอาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่ามันเป็นวิญญาณของพระอาจารย์ผู้ซึ่งพระองค์เองกลายมาเป็น *คิอักคะนอส แพนตน* [“ผู้รับใช้ของทุกคน”] [\[565\]](#)

คำกรีกสำหรับผู้รับใช้ *คิอักคะนอส* อธิบายถึงใครคนหนึ่งที่ได้รับใช้อย่างเต็มใจ มันไม่ได้อธิบายถึงสถานภาพที่เหมือนทาสของบุคคลเช่นนั้น ซึ่ง *คูลอส* (ทาส) บ่งบอกไว้ ความต้องการที่จะดีเยี่ยมไม่จำเป็นที่จะไม่เป็นฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:1) อย่างไรก็ตาม มันต้องรวมถึงความเต็มใจที่จะตั้งสวัสดิภาพของคนอื่น ๆ มาก่อนความสนใจที่เห็นแก่ตัว [\[566\]](#)

9:36-37 “ขณะที่โดยการนั่งนั้น พระองค์ [พระเยซู] ก็ถือท่าทางที่มีสิทธิอำนาจของอาจารย์ ดังนั้นพระองค์ก็ทำให้เด็กนั้นที่จะถือท่าทางที่แสดงความเคารพนับถือแห่งการยืนอย่างที่จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหนึ่งที่จะมาเป็นตัวแทนของเด็กทุกคนที่จะเชื่อในพระเยซู (ดู ข้อ 42 ...)” [\[567\]](#)

เด็กเป็นบุคคลที่สำคัญน้อยที่สุดในวัฒนธรรมยิวและกรีก-โรมัน [\[568\]](#) โดยการใช้ “เด็ก” เป็นตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์ของพระองค์ พระเยซูกำลังกล่าวว่าการรับใช้เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ผู้คนแม้กระทั่งบุคคลที่ไม่สำคัญเช่นเด็กๆ คำอารเมกเดียวกันหมายถึงทั้ง “เด็ก” และ “ผู้รับใช้” [\[569\]](#)

“พระเยซูเป็นหนึ่งในบุคคลแรกที่เคยมองว่าบุคคลใดก็ตามมีค่าอย่างแท้จริงแก่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็กๆ ความเป็นห่วงสำหรับเด็กๆ ไม่ใช่ถูกประดิษฐ์ขึ้นโดยรัฐสวัสดิการ มันย้อนกลับไปยังคำสอนของพระเยซู” [\[570\]](#)

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะเปรียบเทียบคนถ่อมใจที่สุดของพวกเขาของพระองค์กับเด็ก (เปรียบเทียบ ข้อ 42) นี่เป็นจุดจดจ่อของคำสอนของพระเยซูที่มีทิวบันทึก (เปรียบเทียบ มธ. 18:3-14)

ความโง่เขลาของท่าทีเกี่ยวกับการแบ่งแยก 9:38-42 (เปรียบเทียบ มธ. 18:6-7; ลก. 9:49-50)

9:38 นี่เป็นที่เดียวที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์อ้างอิงว่าขอให้นักออกมากตามลำพัง ขอให้นักกล่าวเพื่อสาวกคนอื่นๆ ที่อยู่ในบ้านนั้น (ข้อ 33)

เป็นที่ชัดเจนว่าคนขับคันนั้นเป็นผู้เชื่อในพระเยซู แม้ว่าไม่ใช่หนึ่งในสาวกสิบสองคนหรือบางที่ไม่ใช่ แม้กระทั่งบุคคลหนึ่งที่ใช้เวลาอย่างมากในการติดตามพระเยซูไปรอบๆ เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้สั่ง

ให้พวกผีที่จะละผู้คนที่พวกมันทรนไปโดยการใส่พระนามของพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกสิบสองคนไม่ได้ใส่ใจที่ว่าชายคนนี้อ้างถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะขับผี พวกเขาคัดค้านต่อการกระทำของเขาเพราะว่าพระเยซูยังไม่ได้บัญชาให้เขาที่จะทำอย่างนั้นอย่างที่เราองค์ได้บัญชาสาวกสิบสองคน (3:14-15) บางทีความสำเร็จของเขาและความล้มเหลวเมื่อไม่นานนี้ของสาวกเก้าคนรอบกวนพวกเขาต่อไป ในแง่ของสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้กล่าวไปเกี่ยวกับการยอมรับเด็กเล็กๆ ยอห์นก็ไม่ได้แน่ใจว่าสาวกสิบสองคนได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในการว่ากล่าวชายคนนั้นหรือไม่ พวกเขาพยายามที่จะปกป้องเกียรติของพระเยซูโดยการว่ากล่าวเขา (เปรียบเทียบกับ กคจ. 11:26-29)

“มันน่าทึ่ง ... ว่าหลังจากแต่ละคำพยากรณ์หลักสามอย่างนั้น ผู้เขียนพระกิตติคุณก็สอดแทรกการตอบสนองของหนึ่งในสาวกสามคนที่ใกล้ชิดที่สุดกับพระเยซูคือ เปโตร (บทที่ 8:32-33) ยอห์น (บทที่ 9:38) และยากอบกับยอห์น (บทที่ 10:35-37) มาระโกแสดงให้เห็นในแนวทางนี้ว่าแม้กระทั่งคนที่มีสิทธิพิเศษมากที่สุดของพวกสาวกก็ล้มเหลวที่จะเข้าใจสิ่งที่การทนทุกข์มีความหมายสำหรับชีวิตและภารกิจของพวกเขา”[\[571\]](#)

“ตอนนี้ยอห์นก็ไม่ใช่สิ่งที่คุณจะเป็น แต่แตกต่างจากตนเองในอนาคตของคุณ มากเท่ากับผลสัมฤทธิ์ที่สองของมันแตกต่างจากผลเดียวกันในปีที่สามสุดท้ายของการเติบโตของมัน ผลของพระวิญญาณในที่สุดแล้วจะสูงในสาวกคนนี้อย่างน่าทึ่งและสวยงามอย่างมาก แต่ในระหว่างนั้นมันก็เขียว ขมและเหมาะที่จะทำให้เข็ดฟันเท่านั้น”[\[572\]](#)

9:39-40 พระเยซูไม่ได้ใส่ใจที่ว่าชายคนนั้นกำลังขับผีออกโดยการวิงวอนพระนามของพระองค์ เนื่องจากว่าชายคนนั้นมีการนับถือเช่นนั้นสำหรับพระเยซู “ในไม่ช้า” เขาจะไม่กล่าวต่อต้านพระองค์ โดยการขับผีออก เขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้ต่อต้านพระเยซู พระเยซูแสดงถึงความจริงที่ตรงข้ามในมัทธิว 12:30: “ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อต้านเรา” ไม่มีพื้นที่ที่เป็นกลางเกี่ยวกับการปรับตัวของบุคคลหนึ่งที่มีต่อพระเยซู ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าพวกสาวกไม่ควรถือว่าผู้ขับผีนั้นเป็นปฏิปักษ์- เพียงเพราะว่าเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มของพวกเขา เขากำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและจะไม่ต่อต้านพวกเขา

“ตรงกันข้ามกับความประสงค์ของคริสเตียนสมัยใหม่มากมายผู้ที่บ่อยครั้งมีข้อเรียกร้องและการคาดหวังทางหลักคำสอนที่ไม่ยืดหยุ่นนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูส่งเสริมการสามัคคีธรรมและยอมรับอย่างโดดเด่น”[\[573\]](#)

“พระเยซูหลีกเลี่ยงการบังคับมนุษย์อย่างนุ่มนวลไปสู่ตำแหน่งที่ซึ่งพวกเขาจะต้องทำการตัดสินใจสุดท้ายเกี่ยวกับพระองค์และก็ใช้วิธีสอนแห่งการกระทำที่ล่าช้าเพื่อจะให้เวลาแก่พวกเขาเท่าที่จะเป็นไปได้ในการตัดสินใจ ดังนั้นตราบเท้าที่จุดที่สำคัญยังไม่ถูกไปถึง

หลักการของมาระโก 9:40 ก็ถือไว้และท่าทีของสาวกที่มีต่อบรรดาผู้ที่ยังไม่ได้ตัดสินใจคือ
ที่จะเป็นท่าทีของการตระหนักถึงผู้เชื่อที่เป็นไปได้ของพรุ่งนี้ในผู้ไม่เชื่อของวันนี้...”[574]

9:41 แนวคิดที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อนคือ “ชื่อ” ผู้ขับผีไม่เพียงแต่ได้รับพระพรของพระเจ้าเท่านั้น แต่
ใครก็ตามที่ทำการใดๆเพื่อจะช่วยเหลืออีกบุคคลหนึ่งไว้แม้กระทั่งชื่อของสาวกของพระเยซูก็จะ
ได้รับรางวัลของพระองค์อีกด้วย การช่วยเหลือนี้ขยายไปถึงการกระทำที่เกือบไม่สำคัญของการให้
“ถ้วย” “น้ำ” เย็นแก่บุคคลที่กระหายบางคน การกระทำนี้เป็นประโยชน์น้อยกว่าการช่วยกู้จากการ
ทรมานของปีศาจอย่างมาก

นี่เป็นหนึ่งในโอกาสที่หายากเมื่อพระเยซูใช้ชื่อเรียก “พระเมสสิยาห์” ถึงพระองค์เอง การใช้ชื่อ
เรียกนั้นที่นี้ทำให้บทเรียนมีพลังมากขึ้น บุคคลที่ให้ถ้วยน้ำเย็นอาจมีแค่ความเข้าใจที่ผิวเผิน
เกี่ยวกับพระเยซู อย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคลนั้นเสนอความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่เรียบง่ายแก่หนึ่งในสาวก
ของพระเยซู-“เพราะ” เขาเป็นสาวกของ “พระเมสสิยาห์”-บุคคลนั้นจะได้รับพระพรของพระเจ้า

9:42 ข้อนี้ให้อีกด้านหนึ่งของแนวคิดที่เพิ่งได้แสดงไป ใครก็ตามที่กีดกันสาวกของพระเยซูไว้จากการ
ติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อก็สามารถคาดหวังถึงการปฏิบัติที่รุนแรงจากพระเจ้าได้ บางทีพระเยซู
ใช้เด็กเล็กๆที่ปรากฏตัวเพื่อจะอธิบายหรือแสดงถึงสาวกที่เป็นเหมือนเด็ก (ข้อ 36-37; เปรียบเทียบ
มธ. 18:3-14) พระเยซูอ้างอิงถึง “หิน โมกก่อนใหญ่” ที่ใช้ลาจับเคลื่อน (คำกรีก *มุลอส โอนิคอส*)
ไม่ใช่หินก้อนเล็กที่ผู้คนหันด้วยมือ (คำกรีก *มุลอส*) พวกโรมันได้ เอาผู้ก่อการกำเริบบางคนไปถ่วง
น้ำในกาลิลี (เปรียบเทียบ กจ. 5:37) และกลุ่มหนึ่งของชาวกาลิลีจำต้องได้รับมือกับผู้สนับสนุนบาง
คนของเฮโรด[575] บางทีพวกสาวกได้ยื่นเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านี้

“เหตุการณ์อันสั้นนี้เป็นตัวแทนของการว่ากล่าวที่หนักแน่นต่อวิญญาณแห่งการแบ่งแยกนิยม
มันประณามท่าทีที่ผูกขาดนั้นซึ่งยืนยันว่าบรรดาผู้ที่ดำเนินงานของพวกเขาในความสอดคล้องกับ
มุมมองและการปฏิบัติของเราสามารถเป็นที่ยอมรับได้ว่ากำลังทำงานของพระเจ้าอย่างแท้จริง
ถ้าพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาอยู่ฝ่ายพระเจ้าในการทำสงครามกับซาตาน แม้ว่ามุมมองของ
พวกเขาอาจไม่สมบูรณ์ พวกเขาต้องไม่ถูกประณามสำหรับงานเช่นนั้นหรือเห็นว่าเป็นที่เกลียดชัง”
[576]

“อย่างที่มีการยอมรับและการรับใช้ผู้เชื่อแบบเด็กของสาวกสิบสองคนจะขัดขวางการอ้างสิทธิ์ต่างๆสู่
ความยิ่งใหญ่ ดังนั้นการที่สาวกสิบสองคนปล่อยให้ผู้ขับผีอิสระดำเนินพันธกิจของเขาไปโดย
ปราศจากพวกเขาเองก็จะขัดขวางการอ้างสิทธิ์อย่างเดียวกันเหล่านั้น”[577]

“กล่าวโดยสรุป ผู้จับผิดอิสระจะต้องไม่ถูกขัดขวาง (1) เพราะเพื่อนผู้เชื่อที่น่าสงสัยนอกแควดวงที่ไกลขีดของบุคคลหนึ่งประเมินจำนวนของผู้คนที่จงรักภักดีต่อพระเยซูต่ำไป (ข้อ 39ข); (2) เพราะว่าคุณรู้สึกแห่งการแข่งขันกันทำให้ผู้เชื่อล้มเหลวที่จะตระหนักถึงเพื่อนๆของพวกเขา (ข้อ 40); และ (3) เพราะว่าการต้อนรับผู้ส่งสารแห่งข่าวประเสริฐนำความรอดไปยังผู้ไม่เชื่อเมื่อก่อน [แต่ก่อน] (ข้อ 41) ในขณะที่การเป็นเหตุให้แม้กระทั่งเด็กที่เชื่อในพระเยซูที่จะทำบาปก็นำการพิพากษามาเหนือผู้เชื่อที่ก่อให้เกิดบาปนั้น (ข้อ 42)”[578]

เป็นที่ชัดเจนว่าข้อนี้ได้เรียนรู้บทเรียนนี้อย่างดี อย่างเป็นหลักฐาน โดยการอ้างอิงบ่อยๆถึงการรักซึ่งกันและกันที่ปรากฏในงานเขียนของท่าน

ความล้มเหลวในการมีวินัยในตนเอง 9:43-50 (เปรียบเทียบ มธ. 18:8-14)

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายเพิ่มเติมถึงความสำคัญของพวกสาวกที่จัดการกับบาปในชีวิตของพวกเขาอย่างรุนแรง พระองค์เพิ่งได้เตือนเกี่ยวกับการนำสาวกคนอื่นๆให้หลงไป ตอนนี้พระองค์เตือนต่อการถูกนำไปหลงไปด้วยตนเอง

“การล่อลวงวิญญาณที่เรียบง่ายเป็นงานที่ง่ายคายอย่างย่อยยับ แต่ยังมีงานที่ง่ายกว่าคือการล่อลวงตนเองโดยการปล่อยให้ร่างกายนำวิญญาณให้หลงไป”[579]

9:43-48 พระเยซูเปรียบเทียบอวัยวะของร่างกายมนุษย์กับตัวแทนต่างๆของกิจกรรมที่เป็นบาปต่างๆ พระองค์ไม่ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำการผ่าตัดทางกายภาพ แต่ทำการผ่าตัดฝ่ายวิญญาณเพื่อจะตัดบาปภายในของพวกเขาเองออกเสีย ภาษานั้นพูดเกินจริง แต่พระเยซูบรรยายถึงบาปแต่ต่างๆ การกล่าวซ้ำสามครั้งเน้นถึงความสำคัญของคำเตือนนี้ (เปรียบเทียบ รม. 6:12-13)

“มันไม่ใช่ธรรมเนียมของปาเลสไตน์ที่จะอ้างอิงถึงกิจกรรมที่เป็นนามธรรมแต่ถึงอวัยวะที่เจาะจงของร่างกายที่มีความรับผิดชอบต่อมัน เนื่องด้วยเหตุผลนี้ พระเยซูกล่าวถึงมือ เท้า ตาที่ทำผิด ซึ่งเป็นอวัยวะทั้งหมดที่มีหน้าที่ที่สำคัญอย่างสูงที่จะบรรลุ”[580]

ที่พระเยซูไม่ได้หมายถึงที่จะตัดส่วนหนึ่งของร่างกายตามตัวอักษรจะชัดเจน ถ้ามือของข้าพเจ้าทำผิดต่อข้าพเจ้าวันหนึ่งและข้าพเจ้าก็ตัดมันออก และวันถัดไปเท้าของข้าพเจ้าทำผิดต่อข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ตัดมันออก และวันถัดไปตาของข้าพเจ้าทำผิดต่อข้าพเจ้าและข้าพเจ้าตัดมันออก มันก็จะไม่นานก่อนที่ร่างกายทั้งสิ้นของข้าพเจ้าจะหมดไป

“อย่างที่คุณแพทย์ไม่ลังเลใจที่จะตัดแขนที่เน่าเปื่อยเพื่อจะช่วยชีวิตให้รอด ดังนั้นการปฏิบัติที่ชั่วร้ายและทำลายแม้ว่ามีค่าต่อเราในฐานะเป็นส่วนแห่งชีวิตของเรานั้นต้องถูกสังเวยเพื่อจะช่วยวิญญาณ [บุคคล] ให้รอด” [581]

“ตนเองต้องถูกปฏิเสธเพื่อว่ามันจะไม่ถูกทำลาย” [582]

“นรก” แปลคำกรีก *เกเฮนนา* ซึ่งเป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของวลีสิบรูป *เก ฮิน โนม* (ตามตัวอักษรคือ “หุบเขาฮินโนม”) หุบเขานี้ซึ่งอยู่ทางใต้ของเยรูซาเล็มเป็นที่ที่ก่อนหน้านั้นคนยิวที่เลิกเชื่อได้ถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชาแก่พระของต่างชาติคือโมเลค (เปรียบเทียบ ยรม. 7:31; 19:5-6; 32:35) กษัตริย์โยสิยาห์ได้ทำลายการปฏิบัตินี้และเปลี่ยนสถานที่นั้นไปสู่ที่ทิ้งขยะของเมืองที่ทิ้งขยะเผาไหม้อย่างต่อเนื่อง (2 พกษ. 23:10) ไฟไม่เคยดับที่ *เกเฮนนา* ของเยรูซาเล็มและพวกหนอนที่กินขยะก็ไม่เคยตาย

“ไฟที่ดับไม่ได้” ต้องหมายถึง *นิรันดร์* [583] “ไฟ” ภายนอกและ “ตัวหนอน” ภายในเป็นภาพของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการถูกทำลาย (เปรียบเทียบ อสย. 66:24) ดังนั้น *เกเฮนนา* ก็กลายมาเป็นภาพของสถานที่แห่งการลงโทษนิรันดร์ (เอโนค 27:2; 90:26) ไม่ใช่การทำลายล้าง [584] คำว่า *เกเฮนนา* ปรากฏ 12 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ และในทั้งหมดของการปรากฏเหล่านี้พระเยซูก็ได้กล่าวมั่นยกเว้นอันเดียว (นั่นคือ ยก. 3:6)

พวกสาวกควรดำเนินการกระทำที่คิดและเด็ดเดี่ยวต่อต้านสิ่งใดก็ตามที่อาจนำพวกเขาไปจากความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระเยซู การทดลองทางกายภาพมาทางมือ (สิ่งที่เราทำ) เท้า (ที่ที่เราไป) และตา (สิ่งที่เราเห็น) เป็นหลัก พวกสาวกที่เป็นผู้เชื่อจะประสบกับการสูญเสียรางวัลในอาณาจักรของพระเจ้าถ้าพวกเขาไม่ฝึกหัดการมีวินัยในตนเอง พวกสาวกที่เป็นผู้ไม่เชื่อจะประสบกับการประณามนิรันดร์ถ้าพวกเขาล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้น

ข้อ 44 และ 46 ขาดหายไปในด้านฉบับเริ่มแรกที่สำคัญหลายฉบับ บางทีนักคัดลอกได้เพิ่มข้อเหล่านี้ในภายหลังเพื่อจะใส่ความเท่าเทียมในพระคัมภีร์ตอนนั้น สองข้อนั้นกล่าวซ้ำข้อ 48

9:49 เป็นที่ชัดเจนว่าข้อนี้พาดพิงถึงเลวินิตี 2:13 (เปรียบเทียบ อพย 30:35; อสค. 43:24) “ทุกคน” ที่นี้อาจอ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อที่เข้าไปยังนรก ผู้ไม่เชื่อเป็นสิ่งที่มาก่อนทันทีของข้อนี้ อย่างที่เกลื่อนกอนอมอาหารไว้ ดังนั้นพระเจ้าจะถนอมพวกเขาไว้ในการทรมานเป็นนิรันดร์ [585] การผันแปรของมุมมองนี้ก็คือว่าผู้ไม่เชื่อต้องผ่านการชำระให้บริสุทธิ์เพื่อจะได้รับความรอด [586]

การตีความที่สองก็คือว่า “ทุกคน” อ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อที่อาศัยอยู่ในโลกที่เป็นปฏิปักษ์ พวกสาวกที่เชื่อของพระเยซูเป็นบรรดาผู้ที่พระองค์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขา อย่างที่พวกปุโรหิตของพันธสัญญาเดิม ไรยเกลือบนสัตว์บูชา ดังนั้นพระเจ้าจะปรุงรสเครื่องบูชาที่มีชีวิตของพระองค์ด้วย

ความยากลำบากที่เผ็ดร้อนเพื่อจะชำระความเชื่อของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1ปต.1:7; 4:12). [587] อาร์โม เกเบลินเชื่อว่าเกลือที่นี้แสดงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สงวนผู้เชื่อไว้จากความไม่บริสุทธิ์และก่อให้เกิดความบริสุทธิ์ในใจ [588] ริชาร์ด เลนสกี เชื่อว่ามันแสดงถึงพระวณะของพระเจ้า “ในฤทธิ์เดชของมันที่จะเผาความปรารถนาชั่วที่จะทำให้คนอื่นๆติดกับดักไปจากใจของเรา (ข้อ 42) และความปรารถนาชั่วที่จะยอมให้อวัยวะทางกายของเราเองที่จะทำให้ตัวเราเองติดกับดัก (ข้อ 43-48)” [589]

การตีความที่สามก็คือว่า “ทุกคน” อ้างอิงถึงทุกคน คือผู้ไม่เชื่อและผู้เชื่อเช่นกัน [590] พระเจ้าจะทำให้ทุกคนประสบกับความยากลำบากที่เผ็ดร้อน พระองค์ทำสิ่งนี้กับผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อเช่นกัน ระหว่างชีวิตในโลกของพวกเขา (ยก. 1:1-18) พระองค์จะทำสิ่งนี้แก่งานของผู้เชื่ออีกด้วยเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพลังพิพากษาของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ มธ. 25:14-46; 1 คร. 3:10-15) พระองค์จะทำสิ่งนี้แก่ผู้ไม่เชื่อเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระองค์ ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วว. 20:11-15) สำหรับข้าพเจ้าแล้วนี่ดูเหมือนจะเป็นการตีความที่ดีที่สุด มันคือ “ทุกคน” ตามตัวอักษรและสอดคล้องกับการเปิดเผยอื่น ประเด็นก็คือว่าทุกคนควรตระหนักว่าการทดสอบของพระเจ้าเป็นส่วนที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของชีวิต [591]

เนื่องจากว่าข้อนี้ปรากฏในมาระโกเท่านั้น มันคงได้มีความสำคัญที่พิเศษสำหรับผู้อ่านดั้งเดิม ถ้าพวกเขาเป็นคริสเตียนชาวโรมัน มันคงได้หนุนใจพวกเขาที่จะตระหนักว่าไฟแห่งการข่มเหงเป็นส่วนหนึ่งของการทรงเรียกของพวกเขา ทุกคนจะประสบกับความยากลำบาก (เปรียบเทียบ ยก. 1:1-18) บางครั้งเรากล่าวว่า “ฝนเล็กน้อยต้องตกเข้าไปในทุกๆชีวิต” เราสามารถเปลี่ยนสิ่งนั้นเล็กน้อยและกล่าวว่า “เกลือเล็กๆแห่งการทดสอบต้องตกเข้าไปในทุกๆชีวิต”

9:50 พระเยซูใช้ “เกลือ” ต่อไปในฐานะเป็นภาพของการทดสอบ พระองค์กล่าวว่าการทดสอบจากพระเจ้าอย่างเช่นเกลือที่อยู่บนอาหารก็ “ดี” สำหรับเรา เกลือถนอมอาหารไว้ ป้องกันการเน่าเสีย และเพิ่มรสชาติ การทดลองใจต่างๆที่พระเจ้าอนุญาตให้ผู้คนที่ประสบควรมีผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ที่คล้ายกันกับพวกเขา (เปรียบเทียบ ยก. 1:2-4) อย่างไรก็ตาม ถ้าเกลือขาดรสชาติ มันก็จะไม่บรรลุผลลัพธ์ที่ปรารถนาไว้ของมัน (เปรียบเทียบ มธ. 5:13)

ในทำนองเดียวกัน ถ้าการทดลองใจต่างๆของพระเจ้าสูญเสีย “การกัด” ของพวกมัน-นั่นคือถ้าเราไม่ไวและไม่ตอบสนองต่อวินัยในตนเองที่พระองค์กำลังแสวงหาที่จะสอนเราโดยการทำให้ใจของเราแข็งกระด้าง-การทดลองใจเหล่านี้สามารถหยุดที่จะเป็นประโยชน์ต่อเราได้ ดังนั้นเราต้อง “มีเกลือใน” ตัวเราเองนั่นคือ ยอมรับการทดลองใจต่างๆที่พระเจ้าส่งมายังเราที่เรารื้อการมีวินัยในตนเองแทนที่จะปฏิเสธสิ่งเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น เราต้องดำเนินชีวิตอย่างสงบ “กับซึ่งกันและกัน” แทนที่จะแบ่งแยกกัน (ข้อ 38) หรือแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว (ข้อ 34)

ข้าพเจ้าคิดว่าอีกมุมมองหนึ่งที่เป็นไปได้ไม่น้อยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูหมายถึง โดยการเปรียบเทียบถึง “เกลือ” ก็ตามมา มุมมองนี้เชื่อมโยงกับการอ้างอิงต่างๆในบริบทที่ไกลกว่า

“มันดูเหมือนเป็นไปได้ว่าความเค็มของเกลือแสดงถึงสิ่งที่พวกสาวกจะต้องเตรียมตัวเพื่อจะสูญเสียชีวิตของพวกเขา (8:35) และเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาจะต้องไม่ละอาย (8:38) นั่นคือข้าพเจ้าประเสริฐ ถ้อยคำของพระเยซู พระเยซูเอง”[\[592\]](#)

คำสั่งนี้สรุปส่วนนี้ของคำแนะนำที่รับมือกับศัตรูของความจงรักภักดีของสาวก (9:33-50)

3. บทเรียนต่างๆเกี่ยวกับการเสียสละตนเอง 10:1-31

พระเยซูให้ชุดนี้ของบทเรียนต่างๆ ณ ทางใต้ของกาลิลีในเพอเรียและยูเดียไม่ใช่ในกาลิลี สิ่งตรงข้ามอีกอย่างหนึ่งคือผู้ฟัง พระองค์ให้คำสั่งอันก่อนแก่พวกสาวกในบ้าน แต่พระองค์ให้คำสอนของพระองค์แก่ฝูงชนและพวกสาวกในที่กลางแจ้ง

การเปลี่ยนผ่านจากกาลิลีสู่ยูเดีย 10:1 (เปรียบเทียบ มธ. 19:1-2)

แม้ว่ามาระโก ไม่ได้บันทึกมัน พระเยซูก็ได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมอย่างมากแก่พวกสาวกขณะที่พวกเขาเดินทางจากคาเปอรนาอุมในกาลิลีไปยังเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ มธ. 8:19-22; 18:15-35; ลก. 9:51-18:14; ยน. 7:2-11:54) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไปจากคาเปอรนาอุมและเดินทางผ่านสะมาเรียถึงเยรูซาเล็ม จากนั้นพระองค์ดำเนินไปทางตะวันออกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในเพอเรียซึ่งอยู่ทางตะวันออกและทางเหนือของทะเลตาย จากที่นั่นพระองค์ก็กลับไปยังเยรูซาเล็มอีกครั้ง จากการที่ได้จากเยรูซาเล็มไปพระองค์ก็เยี่ยมชมเขตแดนทางเผ่าของเอฟราอิมซึ่งเดินทางไกลออกไปทางเหนือเข้าไปในสะมาเรีย มุ่งหน้าไปทางตะวันออกเข้าไปในเพอเรียและกลับสู่เยรูซาเล็มเป็นครั้งที่สาม พันธกิจที่ตามมาได้เกิดขึ้นระหว่างการเคลื่อนที่เป็นรูปวงแหวนสุดท้ายนี้ในเพอเรียและยูเดีย[\[593\]](#)

คำแนะนำของพระเยซูเกี่ยวกับชีวิตสมรส 10:2-12 (เปรียบเทียบ มธ. 19:3-12)

10:2 คำสอนนี้พัฒนามาจากความพยายามของพวกฟาริสีที่จะทำให้พระเยซูติดกับ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเพอเรียซึ่งเป็นเขตแดนของเฮโรด แอนติปาส บางทีพวกฟาริสีต้องการที่จะทำให้พระเยซูอธิบายถึงมุมมองของพระองค์เกี่ยวกับการหย่าร้างเพราะว่าพวกเขาคิดว่ามันเป็นอย่างเดียวกันกับมุมมองของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ยอห์นได้สูญเสียศิษย์ของท่านอย่างแท้จริงเนื่องจากมุมมองของท่านในเรื่องชีวิตสมรส บางทีพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูหวังว่าพระองค์จะต่อต้านผู้ปกครองชาวโรมันด้วยมุมมองของพระองค์อีกด้วย รูปแบบของคำถามของพวกเขาบ่งบอกว่าพวกเขาคิดว่าพระเยซูต่อต้านการหย่าร้างเนื่องด้วยเหตุผลใดก็ตาม

พวกฟาริสีทั้งหมดเชื่อว่าพันธสัญญาเดิมอนุญาตให้ชายชาวยิวที่จะหย่าร้างภรรยาของพวกเขาและที่จะแต่งงานใหม่ (ฉธบ. 24:1-4) ภรรยาคนยิวไม่สามารถหย่าร้างพวกสามีของพวกเขาได้ พวกฟาริสีไม่เห็นด้วยท่ามกลางพวกเขาเองในเรื่องเหตุผลสำหรับการหย่าร้าง. บรรดาผู้ติดตามของรับบี ชัมไมเชื่อว่าโมเสสหมายถึงเหตุผลเดียวคือการผิดประเวณี นั่นคือ บาปทางเพศใดๆ พวกสาวกของรับบีฮิลเลลถือว่าสิ่งใดก็ตามที่ภรรยาทำซึ่งไม่เป็นที่โปรดปรานต่อสามีของเธอก็จัดตั้งเหตุผลที่ถูกต้องสมควรสำหรับการหย่าร้าง [594]

10:3 พระเยซูตอบสนองในแนวทางของรับบีด้วยอีกคำถามหนึ่ง พระองค์ถามพวกฟาริสีถึงสิ่งที่โมเสสซึ่งเป็นสิทธิอำนาจผู้ซึ่งพวกเขาทั้งหมดกล่าวยอมรับที่จะรู้จักนั้นได้สอน พระเยซูส่งพวกเขาสู่พระวณะของพระเจ้าแทนที่จะได้เถียงเกี่ยวกับการตีความทางธรรมเนียมที่พวกฟาริสีถือว่ามิสิทธิอำนาจ

10:4-5 พวกฟาริสีถือว่าการอนุญาตของโมเสสเป็นความต้องการของพระเจ้า แต่พระเยซูถือว่ามันเป็นที่ยินยอมของพระเจ้า

“ความแตกต่างจะต้องถูกสร้างขึ้นระหว่างสิ่งที่จัดตั้งน้ำพระทัยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าและการจัดเตรียมเหล่านั้นซึ่งคำนึงถึงความเป็นบาปแท้จริงของมนุษย์และถูกออกแบบมาเพื่อจะจำกัดและควบคุมผลลัพธ์ต่างๆของมัน ในขณะที่พระบัญญัติสิบประการ (ในการเชื่อมโยงนี้ อพย. 20:14) และพระคัมภีร์ตอนเช่นนั้นอย่างเช่นข้อต่างๆที่ถูกอ้างอิงในข้อ 6-8 แสดงถึงคำสั่งที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 ก็เป็นการจัดเตรียมของพระเจ้าที่จะรับมือกับสถานการณ์ต่างๆที่ก่อให้เกิดขึ้นโดย *สคเลรอคคาร์ดิอา* [การแข็งกระด้างของใจ] ของมนุษย์ และที่จะปกป้องบรรดาผู้ที่จะทนทุกข์เนื่องจากผลลัพธ์ของมันจากผลลัพธ์ที่แย่ที่สุดของมัน (ส่วนมากที่มีในพันธสัญญาเดิมก็ตกอยู่ภายในประเภทของการจัดเตรียมเช่นนั้น)”[595]

10:6-8 พระเยซูเปรียบเทียบมุมมองของพวกฟาริสีเกี่ยวกับชีวิตสมรสกับมุมมองของพระเจ้าเกี่ยวกับมัน พระเจ้าได้สถาปนาชีวิตสมรส

“ในปฐมกาล 2:24 ‘เพราะเหตุนั้น’ ไม่ได้อ้างอิงถึงการที่พระเจ้าทำให้มนุษย์แรกที่เป็น ‘ชายนั้นให้เป็นหญิง’ แต่อ้างอิงถึงการที่พระเจ้าสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม ดังนั้นเหตุผลสำหรับการที่ผู้ชายละบิดาและมารดาของเขาไป การผูกพันกับภรรยาของเขา และการกลายมาเป็นเนื้อเดียวกันกับเธอก็ไม่ใช่เรื่องเพศ มันเกี่ยวข้องกับที่มาของเอวาในอาดัม เนื่องจากว่าผู้หญิงมาจากผู้ชาย ผู้ชายก็ควรรวมตัวเขาเองกับผู้หญิงเพื่อจะรำลึกถึงเอกภาพดั้งเดิมของพวกเขา”[596]

ชีวิตสมรสเกี่ยวข้องกับความร่วมมือกันทางกายภาพของผู้ชายและผู้หญิงที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดเป็นพิเศษ คือ ความสัมพันธ์แบบ “เนื้อเดียวกัน” (ปฐมก. 2:24) “เนื้อเดียวกัน” เป็นการแสดงออกของภาษาอาหรับ-ฮีบรู ซึ่งหมายถึง “หนึ่ง”^[597] ความสัมพันธ์นี้ใกล้ชิดกว่าแม่กระทั่งความสัมพันธ์แบบพ่อแม่-ลูก ยิ่งกว่านั้นมันดำเนินต่อไปตลอดส่วนที่เหลือแห่งชีวิตของสามีและของภรรยา

“ถ้อยคำต่างๆถูกใช้ [โดยพระเยซู] ราวกับว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นของพระเจ้าเอง”^[598]

“ความสำคัญของทั้งหมดนี้ก็คือว่าชีวิตสมรสจากธรรมชาติของมันและจากการสถาปนาโดยพระเจ้าที่ซึ่งมันถูกสถาปนาขึ้นก็ยังยืนอย่างดีเลิศ มันไม่ใช่ข้อตกลงแห่งความสะดวกชั่วคราวและไม่ใช่การรวมกันที่อาจถูกยุติตามใจ”^[599]

“ในขณะที่องค์ประกอบฝ่ายวิญญาณก็สำคัญอย่างจำเป็นในชีวิตสมรส การเน้นที่นี้ก็คือว่าชีวิตสมรสเป็น การรวมกันทางกายภาพ คือ สองคนกลายมาเป็นเนื้อเดียวกันไม่ใช่วิญญาณเดียวกัน เนื่องจากชีวิตสมรสเป็นการรวมกันทางกายภาพ สาเหตุทางกายภาพเท่านั้นสามารถยุติมันได้-ไม่ว่าความตาย (รม. 7:1-3) หรือการพิศประเวณี (มธ. 5:32; 19:9)”^[600]

10:9 พระเยซูทำการสรุปจากสิ่งที่พระคัมภีร์ซึ่งพระองค์เพิ่งได้อ้างอิงไปนั้นเปิดเผย ดังนั้นมันคิดสำหรับผู้ชายที่จะทำลายความผูกพันที่พระเจ้าได้สร้างไว้ ดังนั้นพระเยซูไม่ได้เข้าข้างไม่ว่ากับสำนักของการตีความของรับบีใดๆ พระองค์ยืนยันอุดมคติของพระเจ้าในชีวิตสมรส นั่นคือ ไม่มีการหย่าร้าง

10:10-12 พวกเขาต้องการการอธิบายจากมุมมองของพระเยซู ดังนั้นพวกเขาก็ถามพระองค์เกี่ยวกับมันเป็นการส่วนตัว มาระโกบันทึกการตอบที่ตรงไปตรงมาของพระองค์ สามีหรือภรรยาไม่ควรหย่าร้างคู่สมรสของพวกเขาและแต่งงานใหม่กับคนอื่น ที่จะทำอย่างนั้นก็จัดตั้งการล่วงประเวณีต่อคู่สมรสต่อไป

ข้อ 12 เป็นลักษณะเฉพาะในมาระโก ภายใต้กฎหมายของโรมันนั้นภรรยาสามารถหย่าร้างสามีของเธอได้ แต่ภายใต้กฎหมายของยิวนั้นเธอไม่สามารถหย่าร้างได้^[601] อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อยกเว้นอย่างเช่นในกรณีของเฮโรเดียสผู้ได้หย่าร้างฟิลิปเพื่อจะแต่งงานกับแอนทิพาส(6:17-18)^[602] น้องสาวของเฮโรดมหาราชก็หย่าร้างสามีของเธอเช่นกัน^[603] พระเยซูถือว่าการหย่าร้างทั้งหมดที่ติดตามมาด้วยการแต่งงานใหม่เป็นการจัดตั้งการล่วงประเวณีไม่ว่าใครได้ริเริ่มมันก็ตาม การหย่าร้างนั้นผิด แต่การหย่าร้างที่ติดตามมาด้วยการแต่งงานใหม่ก็ใช่

“องค์ประกอบใหม่ในคำสอนนี้ซึ่งไม่ได้เป็นที่ประจักษ์อย่างสิ้นเชิงในศาลของรับบีก็คือแนวคิดเกี่ยวกับสามีที่ล่วงประเวณีต่ออดีตภรรยาของเขา ตามกฎหมายของรับบี ผู้ชายอาจล่วงประเวณีต่อผู้ชายที่แต่งงานแล้วอีกคนหนึ่ง โดยการล่อลวงภรรยาของเขา

(จธบ. 22:13-29) และภรรยาอาจล่วงประเวณีต่อสามีของเธอโดยการนอกใจ แต่สามีไม่สามารถถูกกล่าวว่ายล่วงประเวณีต่อภรรยาของเขาได้ ... การทำให้เข้มข้นที่เทียบขนาดนี้เกี่ยวกับแนวคิดของการล่วงประเวณีได้มีผลกระทบแห่งการยกสถานะของภรรยาผู้ความมีเกียรติอย่างเดียวกันกับสามีของเธอและใส่สามีไว้ภายใต้พันธะแห่งความซื่อสัตย์”[604]

การละเว้นของมาระโกถึงอนุประโยคข้อยกเว้นที่มัทธิวได้รวมไว้ก็เนื่องจากผู้ฟังของท่านอีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 5:32; 19:9) ท่านไม่ต้องการที่จะดึงความสนใจไปยังกรณียกเว้นเพราะว่าถ้าทำอย่างนั้นก็จะทำให้ประเด็นหลักอ่อนแอ นั่นคือ ผู้คนไม่ควรหย่าร้าง การหย่าร้างก็ปกติอย่างมากในโลกกรีก-โรมัน เป็นที่ชัดเจนว่ามัทธิวรวมการอนุญาตของพระเยซูที่จะให้หย่าร้างสำหรับการผิดประเวณี เพราะว่าหัวข้อของวิธีที่จะรับมือกับกรณีหย่าร้างที่เกี่ยวข้องกับความไม่ซื่อสัตย์ชื่อทางการสมรสก็เป็นความสนใจที่พิเศษต่อพวกยิวซึ่งเป็นผู้ฟังหลักของท่าน

คำแนะนำของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นเหมือนเด็ก 10:13-16 (เปรียบเทียบ มธ. 19:13-15; ลก. 18:15-17)

การวางใจที่เรียบง่ายในพระเยซูที่เด็กๆ ในส่วนนี้แสดงถึงที่ตรงข้ามกับความเป็นปฏิกิริยาของพวกฟาริสีในย่อหน้าก่อนหน้า การเชื่อมโยงทางความคิดอีกอย่างหนึ่งคือความคืบหน้าจากการอภิปรายถึงชีวิตสมรสสู่การอภิปรายถึงเด็กๆ

10:13-14 การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ก็คล้ายกับการบันทึกของมัทธิวอย่างมาก อย่างไรก็ตาม มาระโกเท่านั้นบันทึกว่าพระเยซู “เด็สดาล” (คำกรีก *เอกกานันคเทเซน*) เมื่อพระองค์เรียนรู้ว่า “พวกสาวก” กำลังขัดขวางบรรดาผู้ที่ “กำลังนำ” “เด็กเล็กๆ (คำกรีก *ไพดิอา*) มาหาพระองค์” นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านที่ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้คำกริยาที่หนักแน่นนี้เกี่ยวกับพระเป็นเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 20:24; 21:15; 26:8; มก. 10:41; 14:4; ลก. 13:14; 2 คร. 7:11) นี่เป็นข้อบ่งชี้ข้อหนึ่งเกี่ยวกับความสนใจของผู้เขียนพระกิตติคุณในความเป็นมนุษย์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:25, 41, 43; 3:5; 7:34; 8:12; 9:19) ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้สั่งให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่ห้ามผู้ขบผีที่ได้ขบผีออกในพระนามของพระเยซู (9:39) พวกสาวกกำลังใช้สิทธิอำนาจของพวกเขาในทางที่ผิดโดยการกันบางคนออกไปจากการมาหาพระเยซู คือ บรรดาผู้ที่อยู่นอกแวดวงของพวกเขาและบรรดาผู้ที่ถูกถือว่าไม่สำคัญโดยทั่วไป

“คำกรีก *ไพดิอา* สามารถบ่งชี้ถึงเด็กใดๆตั้งแต่ทารกจนถึงอายุประมาณสิบสองปี”[605]

“มีบิดามารดาผู้จะต้องให้คำตอบต่อพระเจ้าสำหรับการกั้นลูกๆของพวกเขาไว้จากพระเยซู”

[606]

“อาณาจักรของพระเจ้า ‘เป็นของ’ เด็กๆ ในแง่ที่ว่าเด็กๆ ชื่นชมของขวัญว่าเป็นสิ่งที่สมบูรณ์ คือบางสิ่งที่คุณคาดหวังว่าพวกเขาไม่สามารถทำเพื่อจะสมควรได้รับ”[607]

“มีการกล่าวไว้อย่างดีว่าโดยปราศจากถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูและท่าทีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา เด็กๆ คริสตจักรของคริสเตียนคงได้แตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่มันเป็น”[608]

10:15 ข้อนี้ปรากฏในมาระโกและลูกา (ลก. 18:17) แต่มัทธีวันก็ยกข้อความที่คล้ายกันของพระเยซูในอีกโอกาสหนึ่ง (มธ. 18:3) มันขยายถ้อยคำของพระเยซูในข้อที่ 14 ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าผู้คนที่ต้องรับเอาสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ “อาณาจักรของพระเจ้า” อย่างที่เด็กเล็กๆ รับสิ่งต่างๆ นั้นคือ ด้วยการวางใจ ความถ่อมใจ การเชื่อฟังและการพึ่งพาที่พระองค์เอง ความสามารถส่วนตัวและความพยายามไม่กำหนดการรับเอาของขวัญที่ดีที่สุดในพระเจ้า ของบุคคลหนึ่งแต่การปรับตัวที่เหมาะสมต่อพระเยซูนั้นกำหนด

“ที่จะรับเอาอาณาจักรของพระเจ้าดังเช่นเด็กเล็กๆ คือที่จะยอมให้ตนเองที่จะได้รับมันมา เพราะว่าคุณคนหนึ่งรู้ว่าเขาไม่สามารถอ้างเอามันได้ในฐานะสิทธิ์หรือความพยายามของคุณคนหนึ่งที่จะได้รับมัน”[609]

“เราบอกให้เด็กเล็กๆ ที่จะประพฤติเหมือนผู้ใหญ่ แต่พระเยซูบอกผู้ใหญ่ที่จะถ่อมแบบเด็กเล็กๆ!”[610]

10:16 มาระโกเขียนอีกว่าพระเยซู “อุ้ม” เด็กเล็กๆ ไว้ “ในอ้อมพระกรของพระองค์” และอวยพรพวกเขาอย่างร้อนรน (คำกรีก *คาทิว โลกเออิ*) นี่เป็นการกระทำของบิดาในชีวิตของยิว (เปรียบเทียบ ปฐก. 27:38) คำกรีกนี้ปรากฏที่นั่นในพันธสัญญาใหม่ พวกเขาถือว่าเด็กเล็กๆ เป็นบุคคลที่ไม่สมควรต่อความสนใจของพระเยซู แต่พระเยซูเห็นว่าพวกเขาเหล่านั้นสำคัญในสิทธิ์ของพวกเขาเองและมีคุณสมบัติที่สำคัญต่างๆ ซึ่งผู้ใหญ่ต้องปลุกฝัง มาระโกบันทึกแปดครั้งว่าพระเยซูสัมผัสใครคนหนึ่งและในแต่ละกรณีนั้นผลลัพธ์ก็เป็นประโยชน์ (เปรียบเทียบ 1:41; 3:10; 5:28, 41; 6:56; 7:32; 8:22; 10:13)

“พระเยซูไม่ได้แค่สัมผัสเด็กเล็กๆ เท่านั้น ซึ่งในข้อที่ 13 เป็นจุดประสงค์ที่ถูกกล่าวไว้ถึงบรรดาผู้ที่นำพวกเขาไปยังพระองค์ พระองค์สวมกอดพวกเขาอีกด้วย ใน 9:36 พระเยซูได้อุ้มเด็กคนหนึ่ง การสวมกอดเป็นการแสดงต่อสาธารณะถึงการยอมรับและคุณค่าของเด็กในอาณาจักรของพระเจ้า”[611]

“นี่เป็นการไหลล้นของความรักแบบพระเจ้าของพระเยซูที่มีต่อเด็กเล็กๆ มันเป็นประสบการณ์นี้ที่พวกเขาในการไม่ไวต่อความรู้สึกของพวกเขานั้นก็กับเด็กเล็กๆไว้จากการมีและกันพระเยซูไว้จากการให้! จึงไม่แปลกใจที่พระเยซูเดือดดาล”[\[612\]](#)

คำแนะนำของพระเยซูเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ 10:17-31

คำถามจากชายคนหนึ่งในกลุ่มชนได้ริเริ่มเหตุการณ์นี้ จากนั้นพระเยซูดำเนินการที่จะแนะนำพวกเขาของพระองค์ต่อไปหลังจากการเผชิญหน้านั้น ตำแหน่งของส่วนนี้ในพระกิตติคุณของมาระโกก็สำคัญ มันปรากฏหลังจากคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความสำคัญของการรับเอาอาณาจักรของพระเจ้าด้วยการวางใจและความถ่อมใจ (ข้อ 13-16) และมันนำหน้าการทำงานครั้งที่สามของพระเยซูเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ (ข้อ 32-34) ชายหนุ่มนั้นคิดว่าเขาสามารถรับเอาอาณาจักรของพระเจ้าด้วยความประพฤติและการถือสิทธิ์ของตนเองไม่ใช่เหมือนเด็กเล็กๆ การทรงเรียกที่ติดตามมาของพระเยซูผู้การอุทิศตนก็จัดตั้งการป่าวประกาศเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์

การเผชิญหน้ากับขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวย 10:17-22 (เปรียบเทียบ มธ. 19:16-22; ลก. 18:18-23)

10:17 มาระโกผูกเหตุการณ์นี้เข้ากับสิ่งที่มาก่อนทันทีอย่างใกล้ชิดมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเห็นชายหนุ่มนี้ที่แสดงถึงความตรงข้ามอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้สอนพวกเขาของพระองค์ ชายคนนั้น “ร่ำรวย” (ข้อ 22) *หนุ่ม* (มธ. 19:20) เป็น *ขุนนาง* (ลก. 18:18) การเข้าหาพระเยซูของเขานั้นก็ร้อนรนและมีการนับถืออย่างผิดปกติ แต่เขาถือว่าชีวิตนิรันดร์เป็นบางสิ่งที่บุคคลหนึ่งต้องทำเพื่อได้มา

“รูปแบบของการกล่าวเช่นนั้น [นั่นคือ “อาจารย์ผู้ประเสริฐ”]จะหายากมากในลัทธิยิวแห่งสมัยของพระเยซู แม้ว่าการใช้คำว่า ‘ดี’ อย่างที่ประยุกต์ใช้กับพระเจื่ก็ปกติในพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ สดด. 118:1, 1 พศด. 16:34, 2 พศด. 5:13) และโดยทั่วไปนั้น มุมมองของยิวก็คือว่าพระเจ้าเท่านั้นอาจถูกอธิบายอย่างเหมาะสมว่า ‘ดี’ และโดยความตรงข้ามนั้นก็ไม่มีใครที่ ‘ดี’ (เปรียบเทียบ รม. 7:18)”[\[613\]](#)

มัทธิวเขียนว่าเขาถามถึงสิ่งที่เขาควรทำเพื่อจะได้รับหรือรับเอา (คำกรีก *ໂ໑*) ชีวิตนิรันดร์ แต่มาระโกและลูกากล่าวว่าเขาใช้คำศัพท์นี้ “รับมรดก” (คำกรีก *คเล โฟ โนมมี โอิ*)

“*คเล โฟ โนมมี โอิ* [“รับมรดก”] สะท้อนถึงการใช้ของยิวซึ่งกล่าวถึง ‘การรับ’ ชีวิตนิรันดร์ เป็นมรดก”[\[614\]](#)

อย่างชัดเจนแล้วชายคนนั้นไม่ได้เชื่อว่าเขามีชีวิตนิรันดร์และต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งที่เขาต้องทำเพื่อจะได้รับ (หรือรับเอา) มัน นี่ก็น่าสังเกตเนื่องจากคนยิวหลายคนเชื่อว่าพวกเขามีชีวิตนิรันดร์เพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม บางทีมีทิวบันทึกคำแท้จริงที่เขาใช้ (เดอะ อีพิสทอลิสซิมมา เวอร์บา) และมาระโก และลูกาตีความสิ่งที่เขาหมายถึง (เดอะ อีพิสทอลิสซิมมา วอคซ์) เป็นสิ่งสำคัญมีทิวที่จะบอกผู้อ่านชาวยิวดั้งเดิมว่าชายหนุ่มนั้นได้กล่าวถึงการได้รับบางสิ่งที่เขาไม่ได้มี

มาระโกและลูกาเขียนเพื่อคนต่างชาติ สำหรับผู้ซึ่ง “การรับมรดก” อธิบายถึงสิ่งที่อยู่ในความคิดของขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวย ผู้สอบถามนี้ได้กล่าวถึงการได้รับบางสิ่งที่เขาในฐานะคนยิวคิดว่าเขา-ในฐานะคนยิว-มีสิทธิ์ที่จะได้รับเนื่องจากความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติกับอับราฮัม

“ในความคิดของขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยการเข้าในสวรรค์ การรับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดกและการมีชีวิตนิรันดร์ทั้งหมดนั้นก็เป็นอย่างเดียวกันและทั้งหมดหมายถึง ‘ไปยังสวรรค์เมื่อข้าพเจ้าตายไป’ พระเยซูไม่ได้ยืนยันหรือปฏิเสธความเท่าเทียมกันนี้ที่นี้ พระองค์เข้าใจว่าชายหนุ่มนั้นต้องการที่จะรู้วิธีเข้าสู่ชีวิตหรือเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า”[\[615\]](#)

10:18 ชายคนนั้นมีความเข้าใจที่ผิดถึงความคิด การตอบสนองของพระเยซูได้ทำให้ชายคนนั้นเผชิญหน้ากับความหมายโดยนัยของการพยายามที่จะทำงานดีบางอย่างเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ และการเรียกพระเยซูว่า “ประเสริฐ” เขาพร้อมที่จะตอบสนองต่อคำแนะนำของพระเยซูว่าเป็นของพระวณะของพระเจ้าไหม?

10:19 พันธสัญญาเดิมสอนว่าถ้าบุคคลหนึ่งถือรักษาธรรมบัญญัติของโมเสส เขจะมีชีวิตอยู่ (ลขบ. 30:15-16) นี่เป็นไปได้ทางทฤษฎีแต่ไม่เป็นไปได้ทางปฏิบัติ พระเยซูย้ำเตือนชายคนนั้นถึงสิ่งที่ธรรมบัญญัติเรียกร้องโดยการท่องคำสั่งห้าประการในแผ่นที่สองของพระบัญญัติสิบประการ คำสั่งต่างๆที่พระเยซูอ้างอิงถึงก็สามารถพิสูจน์ความจริงได้อย่างง่ายดายด้วยการประพุดติ มาระโกเท่านั้นบันทึกข้อห้ามต่อการ โกงซึ่งเป็นชัดเจนว่าเป็นรูปแบบที่เฉพาะของการขโมยสิ่งที่เป็นของคนมั่งมี[\[616\]](#)

10:20 ความเข้าใจที่ผิดของชายคนนั้นถึงมาตรฐานของพระเจ้าก็ชัดเจนในการอ้างของเขาที่ว่าเขาได้ “ถือรักษา” คำสั่งเหล่านั้น “ทั้งหมด” ตั้งแต่ “วัยเด็ก” ของเขา เขาถือว่าการเชื่อฟังเป็นแค่การทำตามภายนอกโดยปราศจากความบริสุทธิ์ภายใน (เปรียบเทียบกับ ฟป. 3:6) นี่เป็นความหมายโดยนัยตามธรรมชาติและผลลัพธ์ของคำสอนของพวกฟาริสี ณ อายุ 12 ปี เด็กชายชาวยิวได้กลายมาเป็น “บุตรของพันธสัญญา” (คำฮีบรู บาร์ มิสวาท์ ซึ่งเป็นที่มาของ บาร์ มิทซ์วาท์) พวกเขาถือว่าพวกเขาเองที่มีความรับผิดชอบสำหรับการเชื่อฟังของพวกเขาต่อธรรมบัญญัติตั้งแต่อายุนั้นเป็นต้นไป [\[617\]](#) บางทีเป็นว่าชายคนนั้นหมายถึงว่าเขาได้ถือรักษาธรรมบัญญัติตั้งแต่อายุ 12 ปี

“ชายคนนั้นมีความสามารถที่จะบรรลุพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบก็เป็น ที่เชื่ออย่างหนักแน่น โดยพวกเรารู้ว่าพวกเขาได้กล่าวด้วยความจริงจั่งทั้งหมดถึงผู้คนที่ได้ ถึงรักษาธรรมบัญญัติทั้งสิ้นตั้งแต่ ก ถึง ฮ”[618]

10:21 มาระโกเท่านั้นบันทึกว่าพระเยซูทรงรักขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยเมื่อเขาได้ตอบอย่างที่เขาได้ตอบ เป็น ที่ชัดเจนว่าชายคนนั้นมีพยายามอย่างจริงใจที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ ความเข้าใจที่ผิดของเขาดังถึงสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องก็เป็นความผิดของบรรดาอาจารย์ของเขา มากกว่าความผิดของเขาเอง

พระเยซูซึ่งได้ยืนยันถึงสิ่งที่ได้กับชายคนนั้นไว้จากการมีชีวิตนิรันดร์ พระองค์แสดงถึงมันใน คำศัพท์ที่ชายคนนั้นได้ใช้นั้นคือ การทำบางสิ่ง เขาวางใจในทรัพย์สมบัติของเขา บางทีเขาถือว่า ทรัพย์สมบัติเป็นหลักฐานที่วางงานดีของเขาทำให้เขาเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้า พันธสัญญาเดิม สอนว่าตามปกติแล้วพระเจ้าอวยพรคนชอบธรรมด้วยความมั่งคั่งทางกายภาพ (เช่น โยบ 1:10; 42:10; สดค. 128:1-2; อสย. 3:10)

นักการเมืองหนุ่มนี้ต้องละทิ้งความเชื่อที่มั่นใจในตนเองอย่างแท้จริงนั้น และเขาต้องวางใจใน พระเยซูและติดตามพระองค์ เขาได้ทำให้ทรัพย์สมบัติของเขาเป็นพระของเขาแทนที่พระเจ้าอีกด้วย ความลังเลใจของเขาที่จะแยกมันก็เปิดเผยถึงรูปเคารพของเขา โดยการขายบรรดาสิ่งของที่เขาถืออยู่ การแจกจ่ายให้กับคนยากจนและการติดตามพระเยซู-เขาจะกล่าวยอมรับถึงการละทิ้งของเขาถึง ความมั่นใจในตนเองและการยืนยันถึงการวางใจของเขาในพระเยซู จากนั้นเขาจะ “มีทรัพย์สมบัติ ในสวรรค์” คือบางสิ่งที่จะคงอยู่เป็นนิรันดร์

“เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูรู้สึกว่าเป็นกรณีพิเศษนี้-บางทีชัดเจนจากเสื้อผ้าของชายหนุ่มนั้น-ก็มี อุปสรรคที่เกือบเอาชนะไม่ได้โดยวิธีของการยึดกับทรัพย์สมบัติ” "[619]

ทุกวันนี้หลายคนถือว่าพวกเขาเองนั้นดีเพราะว่าพวกเขาได้ดำเนินชีวิตที่มีศีลธรรมและไม่ได้ทำบาป ที่เลวร้ายต่างๆ บางคนเชื่อว่าทั้งหมดที่พวกเขาต้องทำคือความดีมากขึ้นเล็กน้อยและพระเจ้าจะ ยอมรับพวกเขา พวกเขาล้มเหลวที่จะเห็นว่าพวกเขาล้มละลายฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิงและที่ว่า แม้กระทั่งการกระทำที่ดีต่างๆของพวกเขาก็เป็นผ้าขี้ริ้วที่สกปรกในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาต้องทิ้งพวกเขาเองบนความเมตตาของพระเจ้า วางใจในสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกเขาใน พระคริสต์แทนที่ในความดีของพวกเขาเองและเริ่มต้นติดตามผู้หนึ่งที่รักพวกเขาและให้พระองค์เอง เพื่อพวกเขา นั่นเป็นกรณีที่เกิดกับขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยนั้น

10:22 การละทิ้งความมั่นคงทางกายภาพของเขาและการวางใจในพระเยซูนั้นเป็นความเลื่องอันยิ่งใหญ่เกินไปที่จะรับเอา ทรัพย์สินสมบัติของขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยได้นำความเสียใจมายังเขาแทนที่ความยินดี นี่เป็นครั้งเดียวในหมวดพระกิตติคุณที่ใครคนหนึ่งได้ถูกเรียกให้ติดตามพระเยซูที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น มันเป็นเรื่องเดียวอีกด้วยที่ใครคนหนึ่งถูกกล่าวว่าได้จากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปอย่างเศร้าใจ[620]

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความร่ำรวย 10:23-31 (เปรียบเทียบกับ มธ. 19:23-30; ลก. 18:24-30)

พระเยซูใช้เหตุการณ์ก่อนหน้านี้ที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับความร่ำรวย การบันทึกของมัทธิวเป็นความเต็มที่ดีที่สุด

10:23 กรณีของผู้ไม่เชื่อนี้มีความสำคัญมากมายสำหรับพวกสาวกที่เชื่อของพระเยซู แทนที่จะเป็นการชมก่อนถึงพระพรนิรันดร์ของพระเจ้า ทรัพย์สินสมบัติ (“สิ่งต่างๆที่บุคคลหนึ่งครอบครอง”; คำกรีก *ครีมาทา*) อาจเป็นสิ่งที่ขัดขวางต่อการได้รับมัน พระเยซูไม่ได้วิจารณ์คนร่ำรวยอย่างที่คนร่วมสมัยส่วนใหญ่ของพระองค์ได้วิจารณ์ พระองค์ส่งสารพวกเขา[621] ทรัพย์สินสมบัติไม่กั้นบุคคลหนึ่งไว้จากอาณาจักรของพระเจ้าแต่มันให้ความพิการแก่เขา

“ในพันธสัญญาเดิมก็มีท่าทีหลักสองอย่างต่อความร่ำรวย: ท่าทีหนึ่งถือว่าความร่ำรวยเป็นเครื่องหมายของความโปรดปรานของพระเจ้า เป็นรางวัลสำหรับความดี ท่าทีอีกอย่างหนึ่งระบุนคนยากจนเข้ากับคนเคร่งศาสนา คนร่ำรวยเข้ากับคนอธรรม ท่าทีของพระเยซูต่อคนร่ำรวยอย่างที่แสดงไว้ในข้อนี้ก็สดใหม่อย่างน่าตกใจ พระองค์ไม่โลกทรยศสมบัติของพวกเขาหรือเกลียดพวกเขา ตรงกันข้ามพระองค์ส่งสารพวกเขา-เพราะว่าคนร่ำรวยจะต้องได้รับความสงสารเนื่องจากการทดลองที่ใหญ่ โดยเฉพาะและความพิการที่น่าตกใจในความสัมพันธ์กับอาณาจักรของพระเจ้าที่ซึ่งเขาทำงานภายใต้ มันก็ง่ายมากสำหรับเขาที่จะรู้สึกถึงความมั่นคงเท็จและพึ่งพาทรัพย์สินของเขาและเป็นมิตรกับทรัพย์สินเหล่านั้น จนเขาลืมสิ่งที่สำคัญกว่าอย่างมากมายใหญ่โต”[622]

10:24 ข้อนี้ก็เฉพาะต่อมาระโก ความประหลาดใจของพวกสาวกเกิดจากความเชื่อที่อันเป็นที่นิยมที่ว่าความร่ำรวยเป็นผลลัพธ์ของการอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อความชอบธรรม พวกเขาคิดว่าความร่ำรวยเป็นความได้เปรียบไม่ใช่ความเสียเปรียบในความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า ที่นี้ในหมวดพระกิตติคุณเท่านั้นที่พระเยซูกล่าวต่อพวกสาวกในฐานะ “เด็ก ๆ” (คำกรีก *เทคน่า*) ความประหลาดใจของพวกเขาก็เปิดเผยถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

การอ่านตัวบทที่ยาวขึ้น ณ ตอนปลายของข้อที่ 24 ให้ความรู้สึกถึงข้อความของพระเยซู แต่บางทีมันไม่ใช่ ส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณตั้งแต่ดั้งเดิม ข้อความที่สั้นกว่าก็เป็นจริงอย่างสมบูรณ์แบบอย่างที่มีนอธบายและ ให้เหตุผลบางส่วนสำหรับความประหลาดใจที่สองของพวกเขา (ข้อ 26) ข้อความของพระเยซูในข้อ 25 ช่วยให้เราเข้าใจความประหลาดใจที่เพิ่มเข้ามาของพวกเขาอีกด้วย

10:25-26 นักเขียนคนหนึ่งถอดความสุภามิตของพระเยซูดังต่อไปนี้

“มันง่ายที่จะร้อยเข็มด้วยอุฐขนาดใหญ่กว่าที่จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าเมื่อคุณกำลัง กับพลุ่งพล่านกับความร่ำรวย”^[623]

อุฐเป็นสัตว์ขนาดใหญ่ที่สุดที่แบกภาระในปาเลสไตน์ เข็มที่พระเยซูอ้างอิงถึงก็เป็นเข็มเย็บผ้า โดยทั่วไป (คำกรีก *ฮาพิส*) พระเยซูใช้การขยายความ พวกเขาตอบสนองด้วยความประหลาดใจ เพราะพวกเขาคิดว่าทรัพย์สมบัติบ่งชี้ถึงความชอบธรรม (เปรียบเทียบ โยบ อับราฮัม ซาโลมอน)

10:27 ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าความรอดเป็นงานของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ ยนา. 2:9; อฟ. 2:8-9) โดยวิธีการของมนุษย์นั้นเป็นไปได้ที่จะรับเอามันบนพื้นฐานของการบรรลุหรือคุณความดี แต่พระเจ้าสามารถทำให้ใครก็ตามที่จะตระหนักถึงการพึ่งพาเต็มที่เขาหรือของเธอที่ พระองค์และหันไปหาพระองค์สำหรับความรอด

10:28 เปโตรที่กล่าวเพื่อสาวกคนอื่นๆยังคงคิดในแง่กายภาพแทนที่ในแง่ฝ่ายวิญญาณ ท่านเปลี่ยน การสนทนากลับไปสู่หัวข้อของการสละทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระเยซู (ข้อ 22) ขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวย นั้นได้ปฏิเสธที่จะละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระเยซู แต่พวกเขาได้ทำสิ่งนั้นไป “ข้าพระองค์ทั้งหลาย” เป็นการเน้นในตัวบทกรีก มาระโกไม่ได้บันทึกส่วนที่เหลือของข้อความของเปโตร: “แล้วพวกข้าพระองค์จะได้อะไรบ้าง?” (มธ. 19:27) มาระโกไม่จำเป็นที่จะต้องบันทึก ความหมาย โดยนัยก็ชัดเจนพอกจากข้อความของเปโตรโดยปราศจากคำถามของท่าน

10:29-30 พระเยซูไม่ได้ว่ากล่าวความเห็นแก่ตัวของเปโตรอย่างเมตตาแต่ได้ให้รางวัลการเสียสละของท่าน ด้วยพระสัญญา พวกเขาที่ติดตามพระเยซูอย่างสุดใจสามารถคาดหวังสามสิ่ง หนึ่งในพระเจ้าจะให้ พวกเขามากขึ้นในแง่ฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เสียสละไปทางกายภาพ ประการที่สอง พวกเขาจะได้รับการช่มเหงในฐานะพวกเขาของพระเยซู มาระโกเท่านั้นอ้างอิงถึงสิ่งนี้อย่างไม่ สงสัยแล้วก็เพื่อผลประโยชน์ของผู้อ่านดั้งเดิมที่ได้รับการช่มเหงของท่าน การอุทิศตนต่อการเป็น สาวกหมายถึง “การช่มเหง” เช่นเดียวกับ “รางวัล” ประการที่สาม พวกเขาที่สัตย์ซื่อจะขึ้นชมชีวิต นิรันดร์ของพวกเขาจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาที่ไม่สัตย์ซื่อจะไม่ได้ขึ้นชม (เปรียบเทียบ ยน. 10:10; 17:3).^[624]

“พระเจ้าไม่ได้เอาสิ่งใดไปจากบุคคลหนึ่งโดยปราศจากการรื้อฟื้นมันแก่เขาในรูปแบบใหม่ และมีสง่าราศี”[625]

ยุคปัจจุบันอ้างอิงถึงยุคระหว่างการเสด็จมาและยุคที่จะมาถึงอ้างอิงถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์

10:31 “คนแรก” ในยศและตำแหน่งในยุคนี้เช่นขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยนั้น “จะเป็นคนสุดท้าย” ในยุคถัดไป ตรงกันข้าม “คนสุดท้าย” ในยุคนี้เช่นสาวกสิบสองคนจะเป็น“คนแรก”ในยุคถัดไป คำเหล่านี้สรุปคำสอนของพระเยซูในเรื่องการเป็นสาวกในโอกาสนั้นและในส่วนของพระกิตติคุณของมาระโก (ข้อ 1-31) นี่เป็นคำกล่าวที่พระเยซูใช้ ณ เวลาอื่นๆเช่นกันระหว่างพันธกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 20:16; ลก. 13:30) ที่นี้คำเหล่านี้เตือนเปโตรถึงการมองหารางวัลทางกายภาพทันทีสำหรับการเสียดสละตนเองของท่านอีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 20:1-16)

ทั้งสามบทเรียนนี้ในเรื่องการเป็นสาวกที่มาระโกบันทึกในส่วนนี้ของพระกิตติคุณของท่านก็กล่าวถึงการเสียดสละตนเอง (10:1-31) บทเรียนต่างๆที่พระเยซูสอนที่ตามหลังการทำนายถึงการทนทุกข์ครั้งแรกของพระองค์ส่วนใหญ่แล้วก็กล่าวถึงพระสิริในอนาคต (8:31-9:29) บทเรียนเหล่านั้นที่พระองค์สอนหลังจากการทำนายถึงการทนทุกข์ครั้งที่สองของพระองค์ก็เกี่ยวข้องกับการทนทุกข์ในปัจจุบันเป็นหลัก (9:30-10:31).

ค. การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งที่สามและบทเรียนต่างๆ 10:32-52

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่พระเยซูขณะที่พระองค์เข้าใกล้เยรูซาเล็มก็ได้บอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นอีก แต่ครั้งนั้นพระเยซูก็ให้ข้อมูลแก่พวกเขามากกว่าที่พระองค์ได้ให้มาก่อน ครั้งแรกพวกสาวกได้ตอบสนองอย่างรุนแรง (8:32) ครั้งที่สอง พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์หมายถึงและกลัวที่จะขอการอธิบายจากพระองค์ (9:32) ตอนนี้ครั้งที่สาม มาระโกไม่ได้บันทึกการตอบสนองต่อการป่าวประกาศของพระเยซูยกเว้นข้อ ได้เถียงเกี่ยวกับใครจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าที่ติดตามมาทันที เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกไม่ได้เข้าใจสิ่งที่กำลังมา เพราะว่าพวกเขาจดจ่อต่อไปอย่างเพิ่มขึ้นที่อาณาจักรทางกายภาพของพระเจ้าที่กำลังมาและบทบาทของพวกเขาในอาณาจักรนั้น อย่างไรก็ตามพระเยซูดำเนินการที่จะสอนบทเรียนต่างๆเกี่ยวกับการเป็นสาวกที่พวกเขาจำเป็นแก่พวกเขาต่อไป

1. คำพยากรณ์หลักที่สามเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 10:32-34 (เปรียบเทียบ มธ. 20:17-19; ลก. 18:31-34)

10:32 พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์เดินทางจากที่ใดที่หนึ่งในเพอเรียหรือยูเดียไปยังเยรูซาเล็ม พวกเขายังไม่ได้ผ่านเยรีโค (ข้อ 46-52) ตำแหน่งของพระเยซู “นำหน้าพวกเขา” ในแง่ของรับบี โดยทั่วไปบ่งบอกถึงการตัดสินใจของพระองค์ที่จะไปยังเยรูซาเล็มโดยไม่คำนึงถึงความตายที่กำลังมาของพระองค์ที่นั่น (เปรียบเทียบ 14:28; 16:7) บางทีท่าทีของพระองค์อธิบายถึงความประหลาด

ใจบางอย่างของพวกเขา สาวคนอื่นๆที่ติดตามข้างหลังที่ห่างออกไปก็ “กลัว” เนื่องจากสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวว่ายู่ข้างหน้าหน้านั้น พระเยซูหันไปเพื่อจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นแก่สาวกสิบสองคนเกี่ยวกับการทนทุกข์ที่กำลังมาของพระองค์

10:33-34 ตารางดังต่อไปนี้แสดงถึงรายละเอียดที่มากขึ้นเกี่ยวกับการทำนายนี้และความสำเร็จในเรื่องราวการทนทุกข์—เมื่อเปรียบเทียบกับการทำนายสองครั้งแต่ก่อน[626]

		การทำนายครั้งแรก 8:31—9:29	การทำนายครั้งที่สอง 9:30—10:31	การทำนายครั้งที่สาม 10:32-52	เรื่องราวการทนทุกข์ 14:1—15:47
1.	การส่งมอบแก่สภาแซนเฮดริน		9:31	10:33	14:53
2.	การถูกประณามโดยสภาแซนเฮดริน	8:31		10:33	14:64
3.	การส่งมอบแก่พวกโรมัน			10:33	15:1
4.	การเยาะเย้ย การถ่มน้ำลายใส่ และการเขียน	(9:12)		10:34	14:64; 15:15, 16-20
5.	การประหาร	8:31	9:31	10:34	15:24, 37
6.	การเป็นขึ้นจากตาย	8:31; 9:9	9:31	10:34	16:1-8

เนื่องจากว่ามีความเกี่ยวพันที่โดดเด่นระหว่างการทำนายเหล่านี้และความสำเร็จของพวกเขาในเรื่องราวการทนทุกข์ นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่าพระเยซูคงไม่ได้ทำนายสิ่งเหล่านั้น[627] กระนั้น แม้กระทั่งนอกเหนือจากการเห็นล่วงหน้าแบบพระเจ้าของพระองค์นั้น พระเยซูคงได้คาดหวังสิ่งที่รอคอยพระองค์ในเยรูซาเล็ม พระองค์รู้ความลึกของการเป็นปฏิปักษ์ของพวกเขาผู้นำทางศาสนาและพระองค์เข้าใจคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับอาชีพของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ สดด. 22:6-8; อสย. 50:6; 52:13-53:12) สิ่งที่มาก่อนเกี่ยวกับ “พวกเขา” ในข้อที่ 34 บางที่เป็น “คนต่างชาติ” ในข้อที่ 33

“เยรูซาเล็ม’ เป็นสถานที่แห่งอันตรายและการกล่าวโทษถึงตาย [ในมาระโก] พวกศัตรูของพระเยซู ก็อยู่ที่บ้านที่นี่ และจากที่นี่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็มายังกาลิลีเพื่อจะโจมตีพระองค์และ พวกสาวกของพระองค์ และ ‘พระวิหาร’ ซึ่งเป็นนิเวศแห่งการทรงสถิตของพระเจ้าและที่นั่งของ อำนาจของเจ้าหน้าที่ทางศาสนาก็เป็นสถานที่แห่งความขัดแย้งที่เข้มข้น: ก่อนการทนทุกข์ของ พระองค์ การเผชิญหน้าที่ใหญ่และสุดท้ายของพระองค์กับเจ้าหน้าที่ทางศาสนาก็เกิดขึ้นที่นี่” [628]

2. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการรับใช้ 10:35-45 (เปรียบเทียบ มธ. 20:20-28)

ส่วนนี้คล้ายกับ 9:30-37 ทั้งสองส่วนกล่าวถึงความยิ่งใหญ่แท้และทั้งสองก็ตามหลังการทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู เหตุการณ์ที่สองนี้แสดงถึงการขาดการรับรู้ฝ่ายวิญญาณของพวกสาวกและ ความเห็นแก่ตัวของพวกเขาแม้กระทั่งมากกว่าเหตุการณ์แรก ก่อนที่เราสรุปว่าพวกสาวกโง่เงาโดยเฉพาะ ในการไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้ทำนายไป เราต้องระลึกถึงวัฒนธรรมที่พวกเขาดำเนินชีวิตอยู่ ในวัฒนธรรมของพวกเขา เหตุการณ์ก็สำคัญกว่าเวลา อย่างที่เป็นจริงเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางตะวันออก สมัยใหม่เป็นส่วนใหญ่ พวกเขาจดจ่อที่เหตุการณ์ที่กำลังจะมาถึงเกี่ยวกับการเริ่มต้นของอาณาจักรของพระเจ้า อย่างที่พวกเขาคิดและที่ของพวกเขานในอาณาจักรนั้นจนเวลาแห่งการถูกจับกุม การตายและการเป็นขึ้นจาก ตายของพระเยซูไม่ได้สร้างความประทับใจแก่พวกเขา

10:35-37 คำร้องขอของยากอบและยอห์นดูเหมือนเกือบไม่น่าเชื่อ พวกเขาต้องการให้พระเยซูที่จะให้ “อะไรก็ตาม” แก่พวกเขาที่พวกเขาต้องการ: *คาร์เท บลังเช่* เมื่อถูกถามถึงสิ่งที่อาจจะเป็น พวกเขา ก็อธิบายว่าพวกเขาต้องการตำแหน่งแห่งเกียรติที่สูงที่สุดในอาณาจักรพระเมสสิยาห์ของพระเยซู บุคคลที่นั่งที่เบื้อง “ขวา” ของผู้ปกครองก็ขึ้นชมตำแหน่งที่ได้รับมอบหมายที่สูงที่สุดและบุคคลที่ นั่งที่เบื้อง “ซ้าย” ของเขาก็ขึ้นชมตำแหน่งที่ได้รับมอบหมายรองสูงสุด[629] เป็นที่ชัดเจนว่าพี่น้อง สองคนนี้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพวกเขาคิดว่าพระองค์จะสถาปนาอาณาจักรของ พระองค์ในไม่ช้า บางทีเมื่อพวกเขาไปถึงเยรูซาเล็ม

มัทธิวเขียนว่ามารดาของพวกเขาคือสะโลเม น้องสาวของมารดาของพระเยซูได้ร้องขอแทนพวกเขา (มธ. 20:20) มาระโกใส่ถ้อยคำในปากของพวกเขาเองเพราะว่าการร้องขอมาจากใจของพวกเขา แม้ว่านางสะโลเมได้กล่าวถ้อยคำเหล่านั้น บางทีพวกเขาคิดว่าการเชื่อมโยงทางครอบครัวของพวกเขา กับพระเยซูสนับสนุนความถูกต้องของการร้องขอของพวกเขา ยากอบและยอห์นเป็น ลูกพี่ลูกน้องของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 27:55-56; มก. 15:40; ยน. 19:25) บ่อยครั้งแล้วที่พวก ผู้ปกครองแต่งตั้งสมาชิกครอบครัวที่ใกล้ชิดสู่ตำแหน่งการปกครองที่สำคัญ

“เรื่องราวนี้มีกระจกเงาที่สว่างเกี่ยวกับความไร้สาระของมนุษย์ เพราะว่ามันแสดงให้เห็นว่า ความร้อนรนที่เหมาะสมและบริสุทธิ์บ่อยครั้งแล้วก็ไปกับความทะเยอทะยาน...พวกเขาที่

ไม่พึงพอใจกับตัวเองตามลำพังแต่แสวงหาสิ่งนี้หรือสิ่งอื่นนอกเหนือจากเขาและ คำสัญญาต่างๆของเขาก็เล็ดลอดไปจากเส้นทางที่ถูกต้องอย่างเลวทราม”[630]

10:38-40 บรรดาผู้ที่แบ่งปันเกียรติของพระเยซูในอาณาจักรของพระเจ้าต้องแบ่งปันการทนทุกข์ของ พระองค์ในยุคนี้อีกด้วย “ด้วย” บ่อยครั้งเป็นสัญลักษณ์ของปัญหาและการทนทุกข์ในพันธสัญญา เดิม (สดด. 75:8; อสย. 51:17; ยรม. 25:15-28; 49:12; 51:7; อสค. 23:31-34; สบก. 2:16; ศคย. 12:2; เปรียบเทียบ วว. 14:10; 16:19; 17:4; 18:6), แม้ว่าบางครั้งมันแสดงถึงความยินดี (สดด. 23:5; 116:13) ในทำนองเดียวกัน บัพติศมาที่อยู่ใต้น้ำก็พรรณนาถึงการท่วมด้วยปัญหา (โยบ 22:11; สดด. 18:16; 69:1-2, 15; อสย. 43:2)

ยากอบและยอห์นยืนยันอย่างมั่นใจ (และโดยไม่รู้) ว่าพวกเขาสามารถเผชิญปัญหาและการทนทุกข์ ทั้งหมดที่พระเยซูคงจะได้เผชิญ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้ทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ ในความต้องการความเด่นชัดของพวกเขา พวกเขาก็เต็มใจที่จะสัญญาสิ่งใดก็ตามต่อพระเยซู ที่จริงพวกเขาจะประสบกับขนาดของการทนทุกข์ด้วยตัวของพวกเขาเองในฐานะ สาวกของพระเยซู แต่ไม่ใช่มากเท่ากับที่พระเยซูคงจะได้เผชิญ ยากอบเป็นอัครทูตคนแรกที่จะ ประสบกับความทุกข์ทรมาน (กจ. 12:2) และยอห์นอาจได้เป็นคนสุดท้าย[631]

“ฉบับคิงเจมส์บ่งบอกว่าแนวคิดที่ว่าทำให้รางวัลในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่อยู่ใน พระหัตถ์ของพระคริสต์เลย อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูหมายถึงที่จะกล่าว แต่ตรงกันข้าม แม้ว่ามันเป็นสิทธิพิเศษของพระคริสต์ที่จะมอบหมายที่ของพลเมืองใน อาณาจักรของพระองค์แก่พวกเขา มันก็ไม่ใช่อยู่ในอำนาจของพระองค์ที่จะจัดที่ต่างๆโดย ความลำเอียงและการอุปถัมภ์ นอกจากนี้ที่จะสอดคล้องกับหลักการที่ตายตัวแห่งความ ยุติธรรมและการแต่งตั้งสิทธิขาดของพระบิดาของพระองค์”[632]

“อีกครั้งหนึ่งคำตอบของพระเยซูแสดงถึงความรู้ที่เหนือธรรมชาติของพระองค์”[633]

10:41-44 การตอบสนองที่ริษยาของสาวกคนอื่นๆแสดงให้เห็นว่าความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัวได้จูงใจ พวกเขาอีกด้วย[634] พระเยซูจำต้องกล่าวซ้ำคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่เพราะว่าพวก สาวกยังไม่ได้เรียนรู้บทเรียนของมัน (9:33-37).[635]

การปกครองและสิทธิอำนาจในอาณาจักรของพระเจ้ามาทางการรับใช้ที่สัตย์ซื่อและถ่อมใจในยุค ปัจจุบัน[636] พวกสาวกต้องจดจ่อที่การรับใช้ในปัจจุบันมากกว่าเกียรติในอนาคต โลกที่ไม่อยู่ใน ทางพระเจ้าจดจ่อที่ผลประโยชน์ต่างๆของตำแหน่ง พวกสาวกของพระเยซูควรจดจ่อที่การมี คุณสมบัติสำหรับเกียรติ แม้กระทั่งคนที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้า (“ผู้ครอบครองของคนต่างชาติ”)

ใช้สิทธิอำนาจอย่างไม่เป็นผู้ใหญ่โดย “การเป็นเจ้านายอยู่เหนือ” คนอื่นๆ พวกเขาควรตั้งพวกเขาเองอย่างสมัครใจไว้ภายใต้คนอื่น ๆ เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขา ทาส (คำกรีก *ดูลอส*) บางครั้งเป็นใครคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องของเขาหรือของเธออย่างสมัครใจเพื่อจะรับใช้คนอื่น ๆ (เปรียบเทียบ ลก. 22:24-30)- อย่างไรก็ตาม ทาสส่วนใหญ่ไม่ใช่คนรับใช้ที่สมัครใจ คำกรีกแสดงถึงการอยู่ใต้อำนาจไม่จำเป็นต้องเป็นการเป็นทาส

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ว่ากล่าวทาสสาวกสำหรับการต้องการที่จะเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า ความทะเยอทะยานนี้ดี พระองค์ตำหนิพวกเขาสำหรับการจดจ่อที่เป้าหมายที่เอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง แทนที่จะอยู่ที่เป้าหมายที่เห็นแก่คนอื่น และพระองค์อธิบายถึงวิธีสำหรับการได้รับความยิ่งใหญ่

“แนวคิดก็คือสิ่งนี้: อาณาจักรทางโลกถูกปกครองโดยชนชั้นของบุคคลที่มียศถาบรรดาศักดิ์-พวกขุนนาง พวกชนชั้นสูง หรือพวกเจ้าชาย ชนชั้นที่ปกครองคือบรรดาผู้ที่สิทธิแต่กำเนิดของพวกเขาคือที่จะปกครองและผู้ที่มีการรอดของพวกเขาคือที่จะไม่เคยอยู่ในตำแหน่งที่เหมือนทาส แต่ที่จะได้รับการปรนนิบัติอยู่เสมอ ในอีกด้านหนึ่ง ในอาณาจักรของเรา บุคคลหนึ่งกลายมาเป็นผู้ยิ่งใหญ่และผู้ปกครองโดยการเป็นผู้รับใช้ของบรรดาผู้ที่เขาจะต้องปกครองก่อน”[637]

“นี่คือข้อความที่ขัดแย้งของอาณาจักรของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเจ้านาย บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของอาณาจักรนั้นก็กลายมาเป็นผู้รับใช้ และบรรดาหัวหน้าของอาณาจักรนั้นก็กลายมาเป็นคนปรนนิบัติของทุกคน”[638]

10:45 แม้กระทั่งบุตรมนุษย์จำเป็นต้องทำตามกฎที่พระเยซูเพิ่งได้อธิบายไป พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ของมัน การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่ใช่การเป็นผู้มีอำนาจที่คนอื่น ๆ จำต้องรับใช้ แต่เป็นผู้รับใช้ที่ตอบสนองความต้องการของคนอื่นๆ

การรับใช้ของพระองค์ขยายไปสู่การให้ “ชีวิตของพระองค์” เป็น “ค่าไถ่” (คำกรีก *ลูทรอน* เปรียบเทียบ มธ. 20:28) ใน *คอยเน* กรีก (ภาษากรีกตามปกติของโลกพันธสัญญาใหม่) ป้อยครั้งแล้วคำนี้บรรยายถึงเงินที่จ่ายสำหรับการปลดปล่อยทาส ในพันธสัญญาใหม่ มันมีความหมายที่แคบกว่าและเป็นทางศาสนศาสตร์มากกว่า นั่นคือ การปลดปล่อยหรือการไถ่ การปรากฏสองครั้งเท่านั้นของคำนี้ในพันธสัญญาใหม่ก็อยู่ในมัทธิว 20:28 และ มาระโก 10:45 อพยพเป็นตัวอย่างในพันธสัญญาเดิมที่ยิ่งใหญ่ของการไถ่และการปลดปล่อยนี้

“เพราะว่า” (คำกรีก *แอนทิ*) ที่ถูกใช้ในมาระโกที่นั่นก็หมายถึง “แทนที่จะ” หรือ “แทน” ไม่ใช่ “เพื่อเห็นแก่” ซึ่งเป็นการอ้างอิงที่ชัดเจนถึงการแทนที่ (เปรียบเทียบ มธ. 2:22; ลก. 11:11; 1ปต. 3:9).[639]

“คนจำนวนมาก” (ตามตัวอักษรคือ “คนมากมาย”) ตรงกันข้ามกับชีวิตเดียว (คำกรีก *ซูเฮน*) ของพระเยซูที่มอบให้เป็นการจ่าย (เปรียบเทียบ 14:24) การกระทำของคนเดียวได้กระทบคนอื่นๆมากมาย (เปรียบเทียบ อสย. 53:11-12) “คนจำนวนมาก” ไม่ได้หมายถึง “บางคนในความตรงกันข้ามกับทั้งหมด” ในขณะที่การตายของพระเยซูมีประโยชน์ต่อทุกๆคน ในแง่หนึ่ง และต่อผู้ที่เลือกสรรเท่านั้นในอีกแง่หนึ่ง นั่นก็ไม่ใช่ประเด็นของการเปรียบเทียบของพระเยซูที่นี่ พระเยซูรับเอาที่ของทุกๆคนโดยการชำระการลงโทษสำหรับบาปของพวกเขา

ข้อนี้ไม่ใช่แค่จุดสูงสุดของส่วนนี้เท่านั้น (ข้อ 35-41) แต่มันเป็นข้อไขของพระกิตติคุณของมาระโกอีกด้วย [640] มันสรุปพันธกิจของพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นการเน้นที่เฉพาะของมาระโก [641] ที่มันจัดตั้งการป่าวประกาศอีกครั้งหนึ่งของการสิ้นพระชนม์ที่จะมาถึงของพระเยซู แต่มันเพิ่มจุดประสงค์สำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่ไม่ได้เปิดเผยมาก่อนหน้านี้

“ข้อนี้มีข้อความที่ชัดเจนที่สุดของวัตถุประสงค์ของการเสด็จมาของพระคริสต์ที่พบได้ในหมวดพระกิตติคุณ แต่การป่าวประกาศทางศาสนศาสตร์นี้ถูกทำขึ้นเพื่อจะบังคับใช้ความจริงเชิงปฏิบัติสำหรับความประพฤติประจำวัน” [642]

สุดท้ายแล้วที่ข้อนี้ได้รับข่าวสารที่ชัดเจนจากสิ่งที่คุณได้เขียนใน 1 ยอห์น 3:16: “พระองค์ได้ยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และเราก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง”

ความแตกต่างระหว่างผู้ช่วยเหลือและผู้รับใช้	
ผู้ช่วยเหลือ	ผู้รับใช้
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือคนอื่นเมื่อมันสะดวก	ผู้รับใช้รับใช้คนอื่นแม้กระทั่งเมื่อมันไม่สะดวก
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือผู้คนที่เขาหรือเธอชอบ	ผู้รับใช้รับใช้แม้กระทั่งผู้คนที่เขาหรือเธอไม่ชอบ
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือเมื่อเขาหรือเธอชื่นชอบงาน	ผู้รับใช้รับใช้แม้กระทั่งเมื่อเขาหรือเธอไม่ชอบงาน
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือด้วยมุมมองที่จะได้รับความพึงพอใจส่วนตัว	ผู้รับใช้รับใช้แม้กระทั่งเมื่อเขาหรือเธอไม่ได้รับความพึงพอใจส่วนตัว
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือด้วยท่าทีของการช่วยซึ่งกันและกัน	ผู้รับใช้รับใช้ด้วยท่าทีของการทำให้ซึ่งกันและกันมีความสามารถ

2. การรักษาคนตาดอกใกล้เมืองเยรีโค 10:46-52 (เปรียบเทียบกับ มธ. 20:29-34; ลก. 18:35-43)

บางทีมาระโกรวมเหตุการณ์นี้ไว้ในพระกิตติคุณของท่านเพราะว่ามันอธิบายถึงการที่พระเยซูจะเปิดตาฝ่ายวิญญานของพวกสาวกของพระองค์ที่ยังคงปิดอยู่ (เปรียบเทียบกับ 8:22-26) นี่เป็นการอัศจรรย์แห่งการรักษาสุดท้ายที่มาระโกบันทึก

“การบันทึกที่สองนี้เกี่ยวกับคนตาบอดที่ได้รับการรักษา (ดู 8:22-26 สำหรับการบันทึกอันแรก) สรุปลักษณะที่เป็นศูนย์กลางนี้ของมาระโก (8:27-10:52) และทำหน้าที่เป็น ‘ที่ตั้งหนังสือ’ ของส่วนนี้ เมื่อถูกบันทึกอย่างที่มีนัยและเป็นที่ยอมรับก็อาจแนะนำถึงปัญหาที่พวกสาวกซึ่งตาบอดฝ่ายวิญญานได้มีในการเข้าใจถึงความจำเป็นสำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และความจำเป็นสำหรับความสัตย์ซื่อในการทำการยืนหยัดเพื่อพระคริสต์ในท่ามกลางการต่อต้าน

“พระธรรมตอนนี้เป็นที่เดียวในมาระโกที่ที่ใครคนหนึ่งเรียกพระเยซูว่า ‘บุตรดาวิด’ ที่พระเยซูยอมรับชื่อเรียกนี้และรักษาชายคนนั้นก็พื้นฐานที่ว่าพระองค์รับรองความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง”[\[643\]](#)

10:46 “เยรีโค” ตั้งอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนประมาณห้าไมล์และตั้งอยู่ทางเหนือของทะเลตายประมาณหกไมล์

บรรดานักวิชาการได้พยายามที่จะทำให้เรื่องราวนี้เข้ากันได้กับอีกสองเรื่องราวในพระกิตติคุณสัมพันธ์ นักวิชาการจำนวนน้อยเชื่อว่าเรื่องราวต่างๆแสดงถึงเหตุการณ์ที่แยกกันสามเหตุการณ์ บางคนเชื่อว่ามีการรักษาสองครั้ง ครั้งหนึ่งเมื่อพระเยซูเข้าไปในเยรีโค (ลก. . 18:35) และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์จากเยรีโคไป (มธ. 20:29; มก. 10:46) คนอื่นๆเชื่อว่ามีการรักษาครั้งเดียวเท่านั้น และมันได้เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่งระหว่างเยรีโคเก่าและเยรีโคใหม่ที่ เฮโรดมหาราชได้สร้างขึ้นทางตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเก่าหนึ่งไมล์[\[644\]](#) ข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้เนื่องจากว่าสามเรื่องราวก่อนข้างคล้ายกัน

“เมืองเก่านั้นได้อยู่ในสภาพที่ปรักหักพัง ณ ศตวรรษแรก แต่เมืองใหม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยเฮโรดมหาราชในฐานะเป็นสถานที่แห่งราชวังฤดูหนาวของเขาและ ณ เวลาของเหตุการณ์นี้มันก็เป็นที่ยิ่งใหญ่มาก”[\[645\]](#)

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าคนขอทานได้เข้าหาพระเยซูขณะที่พระองค์เข้าไปในเมืองนั้น แต่พระองค์ได้รักษาพวกเขาขณะที่พระองค์ได้ออกไปจากเมืองนั้น การอธิบายที่หลากหลายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นก็ได้โต้แย้งทฤษฎีนี้

มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่จะบันทึกคนที่โดดเด่นจากชื่อของคนขอทานสองคน
สิ่งนี้อยู่ในความสอดคล้องกับความสนใจของท่านในแต่ละบุคคลและรายละเอียด บางทีผู้อ่าน
ดั้งเดิมของมาระโกรู้จักบารทิเมอัส

10:47-48 การบรรยายสองอย่างถึงพระเยซูในข้อเหล่านี้เปิดเผยถึงความเชื่อของบารทิเมอัส ผู้งุนงง
บรรยายว่าพระเยซูเป็น “ชาวนาซาเร็ธ” เป็นที่ชัดเจนว่าบารทิเมอัสได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและได้
สรุปว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ “บุตรดาวิด” เป็นชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ
11:9-10; 12:35-37; 2 ซมอ. 7:8-16; อสย. 11:1, 10; ยรม. 23:5-6; อสค. 34:23-24) แม้ว่าบารทิเมอัส
ขาดการมองเห็นกายภาพ เขาก็เห็น *ใครที่พระเยซูทรงเป็น* อย่างชัดเจนมากกว่าผู้คนที่สามารถ
มองเห็นได้ การร้องขอความเมตตาจากพระเยซูของเขาแสดงถึงท่าทีแห่งการวางใจ ความถ่อมใจและ
การพึ่งพาที่พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์มาตลอดที่จะรักษาไว้

“อย่างน่าจะเป็นไปได้ พระเยซูไม่ได้ทำให้คนขอทานนั้นเงียบ (ตรงข้ามกับ บทที่ 8:30)
เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ธรณีประตูของเยรูซาเล็มที่ที่อาซิฟพระเมสสิยาห์ของพระองค์
จะต้องสำเร็จ ‘ความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์’ นั้นผ่อนคลายเป็นเพราะว่ามันต้องถูกทำให้
ชัดเจนแก่ผู้คนที่คิดว่าพระเยซูเสด็จไปยังเยรูซาเล็มในฐานะพระเมสสิยาห์และที่ว่า
พระองค์สิ้นพระชนม์ในฐานะพระเมสสิยาห์”[\[646\]](#)

10:49-50 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตอบสนองต่อความเชื่อของผู้เชื่อ การตอบสนองของบารทิเมอัสรับรอง
ความเชื่อของเขาที่ว่าพระเยซูสามารถช่วยเขาได้ รายละเอียดของมาระโกเน้นถึงความเมตตาสงสาร
ของพระเยซูและความเชื่อมั่นของคนขอทาน

10:51-52 คำถามของพระเยซูอนุญาตให้บารทิเมอัสที่จะสื่อสารความเชื่อของเขาและพระเยซูได้ทำการ
ติดต่อส่วนตัวกับเขาผ่านทางมัน “รับ โบนี” เป็นรูปแบบส่วนตัวที่เน้นถึง “รับบี” และหมายถึง
“องค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายของข้าพเจ้า” (เปรียบเทียบ ยน. 20:16) มันปรากฏที่นี่เท่านั้นใน
มาระโก พระเยซูได้รักษาบารทิเมอัสทันทีด้วยถ้อยคำซึ่งทำให้การรักษาของพระองค์เป็นของความ
เชื่อของเขา ความเชื่อของเขาเป็นวิธีไม่ใช่เหตุผล คำกรีกที่แปลว่า “หายปกติ” หรือ “หาย” คือ
เซโซเคน ซึ่งหมายถึง “รอด”

“เราอาจทึกทักเอาว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในร่างกายของชายคนนั้นแท้จริงแล้วเป็นภาพภายนอกของ
สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวิญญาณของเขา” (ข้อ 47, 48)”[\[647\]](#)

“ระยะที่สองในการเปิดเผยที่ลึบหน้าถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู [ต่อผู้อ่าน] ก็มีศูนย์กลางที่
การเป็นบุตรดาวิดของพระองค์ (10:46-11:11; 12:35-37). . .

“สิ่งที่น่าสังเกตในฉากนี้ก็คือว่าบารทิเมอัสบุคคลแห่งความเชื่อมากก็วิงวอนต่อพระเยซูในฐานะบุตรดาวิด โดยการอนุญาตแก่บารทิเมอัสตามการร้องขอการเห็นของเขา ที่แท้พระเยซูยอมรับชื่อเรียกบุตรดาวิดเพื่อพระองค์เอง ยิ่งกว่านั้น พระองค์แสดงถึงการที่พระองค์บรรลุลูกการคาดหวังเกี่ยวกับยุคสุดท้ายที่เชื่อมโยงกับดาวิดอีกด้วย พระองค์ทำอย่างนั้นไม่ใช่โดยการสวมหมวกเหล็กของกษัตริย์ที่เป็นนักรบแต่โดยการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะรักษาและที่จะช่วยให้รอดในทางนี้”[648]

บารทิเมอัสได้ตอบสนองอย่างเหมาะสมและ “เริ่มต้นติดตาม” พระเยซู “ทันที” อย่างน้อยก็ “บนถนน” ผู้เขรซาเล็ม-ถ้าไม่ใช่ในฐานะสาวก

“บารทิเมอัสได้ถูกเปลี่ยนแปลงจากชายที่ไร้ความหวังที่ไม่ได้ไปที่ไหนสู่ชายที่ได้รับการฟื้นฟูที่เริ่มต้นบนถนนแห่งการเป็นสาวก”[649]

“เขาได้เริ่มต้นด้วยความจำเป็น ได้ดำเนินไปสู่การสำนึกคุณและจบด้วยความจงรักภักดี-และนั่นคือการสรุปที่สมบูรณ์แบบของระยะต่างๆของการเป็นสาวก”[650]

เหตุการณ์นี้จัดตั้งเวทีสำหรับจุดสูงสุดของการบันทึกของมาระโก พระเยซูได้เสร็จสิ้นการเดินทางของพระองค์จากกาลิลีไปยังเขรซาเล็ม บางคนเช่นบารทิเมอัสได้เชื่อและติดตามพระเยซู คนอื่นๆเช่นพวกผู้นำทางศาสนาไม่ได้เชื่อ ความขัดแย้งในเขรซาเล็มก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

“บารทิเมอัสพรรณนาถึงการเป็นสาวกอย่างชัดเจน เขาตระหนักถึงการไร้ความสามารถของเขา ได้วางใจในพระเยซูในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่จะให้พระเมตตาที่กรุณาของพระเจ้าแก่เขา และเมื่อเขาสามารถ ‘เห็น’ ได้อย่างชัดเจน เขาก็เริ่มต้นที่จะติดตามพระเยซู” [651]

VI. พันธกิจของผู้รับใช้ในกรุงเขรซาเล็ม บทที่ 11-13

ส่วนที่เหลือของพันธกิจของพระเยซูอย่างที่มาระโกได้บันทึกก็เกิดขึ้นในและรอบๆเขรซาเล็ม บทที่ 11-13 นำเสนอพันธกิจของพระเยซูก่อนการทนทุกข์ของพระองค์ มันประกอบด้วยการนำเสนอที่เป็นทางการของพระเยซูต่อชนชาติ (11:1-26) คำสอนของพระองค์ในบริเวณพระวิหาร (11:27-12:44) และการอภิปรายเกี่ยวกับยุคสุดท้ายของพระองค์ต่อพวกสาวก (บทที่ 13) มาระโกนำเสนอเหตุการณ์เหล่านี้ว่าเกิดขึ้นในสามวันที่ติดต่อกัน พระเยซูได้เข้าไปในเขรซาเล็มแต่ละเช้าและจากนั้นก็ถอนตัวไปยังเบธานีแต่ละเย็น (เปรียบเทียบ 11:11-12, 19-20) มาระโกอาจได้ย่อเหตุการณ์เหล่านี้และเหตุการณ์เหล่านั้นอาจได้เกิดขึ้นระหว่างระยะเวลาที่ยาวนานกว่า นั่นคือ ระหว่างเทศกาลพลับพลาและปัสกา[652] อย่างไรก็ตาม ผู้เขียน

พระกิตติคุณทั้งสี่ให้ความประทับใจที่ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดได้เกิดขึ้นระหว่างหนึ่งสัปดาห์ (เปรียบเทียบ ยน. 12:1, 12-15) และสิ่งนี้ได้เป็นการตีความของคริสตจักรตั้งแต่ศตวรรษที่สี่[653]

ก. การนำเสนอที่เป็นทางการของพระเยซูต่ออิสราเอล 11:1-26

มาระโกเลือกที่จะบันทึกสี่เหตุการณ์: การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต (11:1-11) การสาปต้นไม้เดื่อ (11:12-14) การชำระพระวิหาร (11:15-19) และบทเรียนเกี่ยวกับต้นไม้เดื่อที่ถูกสาป (11:20-25) เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นในสามวันที่ติดต่อกัน (วันจันทร์ถึงวันพุธ) อย่างที่ผู้เขียนได้บันทึก

1. การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต 11:1-11 (เปรียบเทียบ มธ. 21:1-17; ลก. 19:29-44; ยน. 12:12-19)

นี่เป็นเหตุการณ์ที่สองเท่านั้นที่ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ได้บันทึก อีกเหตุการณ์หนึ่งคือการเลี้ยงคน 5,000 คน (เปรียบเทียบ 6:30-44) ข้อเท็จจริงนี้สะท้อนถึงความสำคัญของมัน การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ก็ให้รายละเอียดมากซึ่งบ่งบอกถึงแหล่งของประจักษ์พยานของมัน มันไม่ได้เน้นถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูอย่างมาก มาระโกนำเสนอพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ที่ถ่อมใจของพระเจ้าและประชาชน

“... ดังนั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเมืองอย่างโดดเด่น 1. ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่กลัวอำนาจและความมั่งร่ำรวยของพวกศัตรูของพระองค์ในเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ไม่ได้ขโมยเข้าเมืองโดยไม่ระบุตัวตน อย่างที่บุคคลหนึ่งไม่กล้าแสดงใบหน้าของเขา 2. ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่หือออยหรือกระสับกระส่าย ณ ความคิดของการทนทุกข์ที่กำลังมา พระองค์ได้เสด็จมาไม่ใช่อย่างเปิดเผยเท่านั้นแต่อย่างเบิกบานอีกด้วย”[654]

“นี่เป็นโอกาสเดียวในชีวิตของพระเยซูที่ซึ่งพระองค์มีจุดประสงค์ที่ตั้งใจ และในแนวทางที่จะได้รับการเข้าใจโดยฝูงชน ได้รับตำแหน่งและยอมรับการแสดงความนับถือของกษัตริย์”[655]

11:1ก มาระโกบรรยายถึงการเข้าหาของพระเยซูจากเยรีโค โดยทั่วไป พระองค์คงได้ไปยัง “เบธานี” (“ที่แห่งมะเดื่อที่ยังไม่สุก”) และจากนั้นเบธฟายี (“ที่แห่งมะเดื่อหนุ่ม”) ซึ่งเดินทางจากทิศตะวันออก หมู่บ้านเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นที่ลาดเอียงทางตะวันออกเฉียงใต้ของภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเยรูซาเล็มประมาณสองไมล์ ภูเขามะกอกเทศอยู่เหนือระดับน้ำทะเลประมาณ 2,600 ฟุตซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเยรูซาเล็ม ลำธารขิดโรนแยกมันจากเมืองนั้น ความสูงของภูเขามะกอกเทศจัดเตรียมมุมมองที่งามสง่าของบริเวณพระวิหาร

11:1ข-3 เป็นที่ชัดเจนว่า “หมู่บ้านตรงข้าม” คือเบธฟายี ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พวกสาวกคงได้เข้าไปหลังจากการละเบธานีไปยังเยรูซาเล็ม “ลูกลา” เป็นลาหนุ่ม ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสระบุว่าสัตว์ที่ถูกอุทิศแด่

จุดประสงค์ที่ศักดิ์สิทธิ์จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่ไม่ได้ถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ตามธรรมดา (กคว. 19:2; ฉธบ. 21:3) พระเยซูบอกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะนำทั้งลูกหลานและแม่ของมันมายังพระองค์ (มธ. 21:2) “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นแค่ชื่อเรียกที่มีการนับถือที่นี่ เป็นไปได้ที่อ้างอิงถึงพระเยซูผู้ซึ่งเจ้าของอาจได้พบก่อนหน้าหรือรู้จัก ถ้าเจ้าของเป็นผู้เชื่อในพระเยซู “องค์พระผู้เป็นเจ้า” อาจมีความหมายที่ลึกกว่าสำหรับเขา มุมมองอื่นๆก็คือว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่นี้อ้างอิงถึงพระเจ้าหรือถึงเจ้าของสัตว์นั้น[656] ไม่มีที่อื่นใดในพระกิตติคุณของท่านที่มาระโก (หรือมัทธิว) ใช้ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในฐานะเป็นชื่อสำหรับพระเยซู

ลูกหลานนั้นยังไม่มีใครขึ้นจีเลยและพระเยซูสามารถที่จะจีมันได้อย่างสะดวกสบาย ข้อเท็จจริงนี้บ่งบอกว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ที่ปราศจากบาปผู้สามารถที่จะบรรลุอาณัติปกครองแบบพันธสัญญาที่ทำกับอาดัมเพื่อจะปราบพวกสัตว์ (ปฐมก. 1:28; เปรียบเทียบ มธ. 17:27) ซึ่งเป็นอาดัมคนที่สอง

11:4-6 “คนมองดู” อาจได้เป็นหรืออย่างน้อยก็รวมถึงเจ้าของของสัตว์ (ลก. 19:33) บางทีผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์บันทึกการเชื่อฟังของพวกสาวกในรายละเอียดเช่นนั้นเนื่องจากการแก้ลูกหลานอาจได้เป็นหมายสำคัญเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ ปฐมก. 49:8-12) ตัวบทของยิวก่อนคริสตศาสนิตีความปฐมกาล 49:10 ว่าเป็นพระเมสสิยาห์[657]

11:7-8 พวกสาวกได้ทำอานสำหรับพระเยซูจากเสื่ออกของพวกเขา การตัดสินใจของพระเยซูที่จะเข้าไปในเยรูซาเล็มในทางนี้ได้บรรลุคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในเศคาริยาห์ 9:9 มันบ่งชี้อีกว่าพระองค์ได้เข้าไปในฐานะผู้ปกครองที่เป็นผู้รับใช้ไม่ใช่ในฐานะผู้พิชิตทางการเมือง เมื่อบรรดาผู้ปกครองของอิสราเอลต้องการที่จะนำเสนอพวกเขาเองในฐานะผู้รับใช้ของผู้คน พวกเขาก็ได้ขี้ลา (เช่น วนจ. 10:4; 12:14) เมื่อพวกเขาเข้าไปในฐานะผู้นำทางกองทัพ พวกเขาก็ขี้ม้า ตามปกติแล้วพวกนักเดินทางที่ไปยังเยรูซาเล็มก็เข้าเมืองนั้นทางเท้า[658] การวางเสื่อผ้าของบุคคลหนึ่งบนสัตว์เพื่อพระเยซูจะนั่งบนนั้นก็เป็นการระลึกถึงการสวมมงกุฏ และการวางเสื่อผ้าบนพื้นดินต่อหน้าใครคนหนึ่งก็เป็นเครื่องหมายของการแสดงความนับถือต่อบุคคลในราชวงศ์ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 1:38-40; 2 พกษ. 9:12-13; 1 แมค. 13:51).[659]

“สิ่งที่ถูกบรรยายอย่างชัดเจนคือการแสดงออกทันทีของการนับถือ”[660]

“มัทธิว มาระโกและยอห์นแต่ละคนก็ใช้คำที่แตกต่างสำหรับ ‘กิ้งไม้’ มัทธิวกว่าถึงใบหนุ่มหรือยอด มะเดื่อ มาระโกกล่าวถึงฟางจำนวนมาก พู่ หรือใบไม้ที่ยึดด้วยกันหรือโปรยออกมาเพื่อจะจัดตั้งแปลงหรือทางที่เป็นพรหม และยอห์น กล่าวถึงทางอินทผลัมใบที่เบาหวิวซึ่งจัดตั้งมงกุฏกระดูกของคันไม้[661]

11:9-10 ผู้คนหวังว่าพระเยซูจะเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา “โฮซันนา” เป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของคำกรีกที่ถอดถ่ายตัวอักษรของคำฮีบรู *โฮซี อาห์ นา* (ตามตัววรคือ “โปรดช่วยเราให้รอดในตอนนี้”; สดค. 118:25ก) มันเป็นคำอุทานแห่งการสรรเสริญที่เรียกหาการช่วยผู้

“ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” เป็นการอ้างอิงจากสดค 118:26 ที่เป็นส่วนหนึ่งของพิธีสักการะบูชาที่พวกยิวใช้ระหว่างปีสกา นี่เป็นการทักทายโดยทั่วไปสำหรับผู้เยี่ยมชมเยรูซาเล็ม^[662] อย่างไรก็ตาม ในโอกาสนี้มันก็มีความหมายใหม่ (เปรียบเทียบ ปฐก. 49:10) อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนว่าฝูงชนไม่ได้ระบุพระเยซูเข้ากับพระเมสสิยาห์^[663] อย่างไรก็ตามนักคิดความคนอื่น ๆ เชื่อว่าการใช้ของคำศัพท์เหล่านี้บ่งบอกว่าฝูงชนนั้นรู้ว่าพระเยซูกำลังนำเสนอพระองค์เองในฐานะพระเมสสิยาห์^[664]

การอ้างอิงของผู้คนถึงอาณาจักรของดาวิดที่กำลังมาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาหวังถึงการจัดตั้งของมันในไม่ช้า (2 ซมอ. 7:16; อมส. 9:11-12) บางคนในฝูงชนนั้นยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของดาวิด (มธ. 21:9)

“โฮซันนา ในที่สูงสุด” หมายถึง “โอ พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์ โปรดช่วยเราให้รอดในตอนนี้ด้วยเถิด” นี่เป็นการเรียกต่อพระเจ้าที่จะช่วยผู้ประชากรของพระองค์ โครงสร้างแบบไขว้ของถ้อยคำของประชาชนแสดงให้เห็นว่าพวกเขากำลังร้องเพลงตอบได้อย่างที่เป็นธรรมเนียม ณ ปีสกา

บางคนที่ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับพระเยซูอาจได้สรุปจากการเป็นพยานถึงขบวนแห่ที่ว่ามันเป็นแค่ส่วนหนึ่งของการฉลองปีสกาตามธรรมเนียม บ่อยครั้งเมื่อบรรดาผู้เดินทางเห็นภาพของพระวิหารเป็นครั้งแรก ซึ่งมาจากตะวันออกเหนือภูเขาเมกอกเทศนั้น พวกเขาก็พูดออกมาทันทีด้วยการสรรเสริญที่ชื่นชมยินดี^[665] มันไม่ได้กระตุ้นการกระทำจากพวกทหารโรมัน

11:11 จากการที่ได้ “เข้าไปในเยรูซาเล็ม” ฝูงชนก็ดูเหมือนจะได้ชำระเงินอย่างรวดเร็ว และพระเยซูเข้าไปในบริเวณพระวิหาร (คำกรีก *ฮีเอรอน*) พระองค์ได้ไปที่นั่นหลายครั้งมาก่อน พระองค์ได้ทอดพระเนตร “ทุกสิ่งจนทั่ว” ซึ่งสำรวจสภาพที่นั่นอย่างเต็มที่และสังเกตว่าพระวิหารต้องการการชำระอีกครั้ง (เปรียบเทียบ ยน. 2:13-22) เนื่องจากว่าเวลาที่ “จวนค่ำ” - ประตูเมืองปิด ณ ดวงอาทิตย์ตก-พระองค์เสด็จออกไปยัง “หมู่บ้านเบธานี” พร้อมกับพวกสาวกเพื่อจะใช้เวลาตอนกลางคืนที่นั่น

“กรุงเยรูซาเล็มไม่ได้ต้อนรับผู้เผยพระวจนะ-บางทีพระเมสสิยาห์-จากกาลิลีเช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มผู้ติดตามของพระองค์ สุดท้ายแล้วเมื่อพระเยซูเข้าไปในบริเวณ

พระวิหาร ก็ไม่มีการทักทายของปุโรหิต พระเยซูได้ถูกละเลย ทั้งหมดที่พระองค์สามารถทำได้คือที่จะมองข้ามบริเวณนั้นและจากนั้นก็กลับไปยังเบธานีพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์”[666]

“โดยทั่วไป มันดูเหมือนจะเป็นการสรุปที่เป็นไปได้มากที่สุดว่าการเข้าไปในลักษณะที่ประหลาดนี้สู่เยรูซาเล็มก็เป็นการตั้งใจในส่วนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และได้หมายถึงว่า แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และ ‘บุตรของดาวิด’ จริงๆ กระนั้นความเป็นพระเมสสิยาห์ซึ่งพระองค์อ้างก็ จะได้รับการเข้าใจในแง่ฝ่ายวิญญาณและไม่ใช่ทางการเมืองในแง่ของคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ แทนที่จะเป็นในแง่ของแนวคิดเกี่ยวกับ ‘บุตรของดาวิด’ อย่างที่ถูกตีความโดยการคาดหวังร่วมสมัย (เช่น ในสวดศีลของซาโลมอน) ที่จริงเวลาได้มาถึงสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่จะเสนอการอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ และที่จะทำการวิงวอนของพระองค์ต่อเยรูซาเล็มด้วยความสามารถของพระเมสสิยาห์อย่างจงใจ อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงทำอย่างนั้นในลักษณะที่เป็นข้อเสนอแนะแทนที่จะเป็นแบบชัดเจน และที่จะคาดคะเนเกี่ยวกับการมีจำนวนน้อยของข้ออ้างสำหรับการกล่าวหาถึงความปั่นป่วนกึ่งการเมือง”[667]

“เราสรุปว่าการกระทำของพระเยซูในการเข้าไปในเยรูซาเล็มไม่ใช่การอ้างสิทธิ์ที่ชัดเจนและไม่คลุมเครือถึงความเป็นพระเมสสิยาห์และที่ว่าไม่ว่าพวกสาวกหรือฝูงชนก็ไม่ได้ตระหนักถึงความหมายเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของมัน. ... มันดูเหมือนชัดเจนว่าพระองค์ตั้งใจที่จะบรรลุคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ 9:9 แต่ที่จะทำอย่างนั้นในสถานการณ์ต่างๆที่ขัดแย้งเกี่ยวกับการทำให้ความหมายของการกระทำของพระองค์ซ่อนไว้ มันเป็นการอ้างสิทธิ์ที่ไม่เปิดเผยถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ซึ่งจะไม่ถูกตระหนัก ณ เวลานั้น แม้ว่าภายหลังนั้นมันจะชัดเจนสำหรับพวกสาวกของพระองค์ สำหรับพวกเขา นั้นจะเป็นการยืนยันถึงความจริงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์—พวกเขาจะรู้ว่าพระคัมภีร์ได้บรรลุ แม้ว่าข้อเท็จจริงไม่เป็นที่สังเกต ณ เวลานั้น และที่ว่าพระองค์ได้เสด็จมายังเยรูซาเล็มในฐานะพระเมสสิยาห์แท้จริง แต่มันคงจะเป็นการแสดงถึงธรรมชาติของพระเมสสิยาห์ของพระองค์อีกด้วย เพราะว่าตอนพระคัมภีร์ในเศคาริยาห์ได้บอกถึงกษัตริย์ผู้ควร ‘บัญชาสันติภาพให้มีแก่ประชาชาติทั้งหลาย’ ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ระดับประเทศที่พิชิต ยิ่งกว่านั้น การเข้าไปแบบกษัตริย์ของพระองค์ยังเยรูซาเล็มก็จะต้องเป็นระยะทางช่วงสั้นๆกับส่วนที่เหลือของพันธกิจของพระองค์ สง่าราศีของพระองค์ได้ถูกซ่อนไว้ภายใต้การปรากฏภายนอกที่ไกลจากความเป็นกษัตริย์” [668]

2. การพิพากษาของพระเยซูเหนืออิสราเอลที่ไม่เชื่อ 11:12-26

เหตุการณ์นี้เป็นส่วนแรกของอีกเรื่องราวหนึ่งของเรื่องราวที่ถูกขัดจังหวะของมาระโก (เปรียบเทียบกับ 3:20-35; 5:21-43; 6:7-31) โครงสร้างของมันจัดเตรียมกุญแจสู่การตีความของมัน หนึ่งในพระเยซูสาปต้นมะเดื่อ

จากนั้นพระองค์ได้ชำระพระวิหาร สุดท้ายพระองค์ได้กลับมายังต้นมะเดื่อนั้นพร้อมกับบทเรียนหนึ่งสำหรับพวกสาวก มีเอกภาพของหัวข้อในส่วนทั้งหมดนี้ การเรียบเรียงแบบไขว้กันนั้นถึงองค์ประกอบที่เป็นศูนย์กลางอย่างที่เป็นที่เปิดเผยมากที่สุด

การสาปต้นมะเดื่อ 11:12-14 (เปรียบเทียบ มธ. 21:18-19)

มาระโกให้ช่วงเวลาที่แน่นอนมากกว่าที่มัทธิวให้ มัทธิวเชื่อมโยงการสาปต้นมะเดื่อ (มธ. 21:18-19) และบทเรียนของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกในวันต่อมา (มธ. 21:20-22) ตีตกกัน

11:12-13 วันถัดไปเป็นวันอังคารซึ่งโฮห์นอร์ตั้งว่าเป็น วันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 33.[669] เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุการณ์ต่างๆของ “อาทิตย์ทางตาล” เกิดขึ้นในวันจันทร์ เหตุการณ์ที่มาระโกบันทึกถัดไปซึ่งเริ่มต้นในข้อที่ 12 เกิดเมื่อขณะที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์เดินจากเบธานีไปยังเยรูซาเล็มในเช้าวันอังคาร (มธ. 21:18)

ตามปกติผลอ่อนเล็กๆและกินได้ปรากฏบนต้นมะเดื่อในเดือนมีนาคมก่อนที่ใบไม้ปรากฏในเดือนเมษายน[670] เนื่องจากว่ามีใบบนต้นไม้ บรรดาผู้สังเกตคงได้คาดหวังที่จะพบผลมะเดื่อบนมันเนื่องจากว่าตามปกติแล้วผลมะเดื่อมาก่อนใบ แต่ในกรณีนี้ ไม่มีมะเดื่อ (ผล)มาระโกอธิบายว่า “เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ”- สำหรับผู้อ่านที่ไม่ใช่คนปาเลสไตน์ แม้ว่ามันไม่ใช่ฤดูผลมะเดื่อโดยการออกใบนั้นต้นไม้นี้ก็ให้ความประทับใจที่ว่ามันก็มีผลอีกด้วย มัทธิวไม่ได้เพิ่มการอธิบายนี้

11:14 พระเยซูเห็นโอกาสที่จะสอนพวกสาวกถึงความจริงที่สำคัญโดยใช้ต้นไม้นี้เป็นตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์ โดยการเป็นผู้เผยพระวจนะ พระเยซูก็แสดงการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์ (เปรียบเทียบ อสย. 20:1-6; ยรม. 13:1-11; 19:1-13; อสค. 4:1-15) พระองค์สาปแช่งต้นไม้นั้นเพื่อจะสอนบทเรียนแก่พวกเขา ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ถือว่าในบางแง่นั้นต้นไม้นั้นมีความผิดทางศีลธรรม

ต้นไม้นี้เป็นตัวอย่างประกอบที่ดีขององค์ประกอบที่ไม่เชื่อขนาดใหญ่มากในชนชาติอิสราเอล พระเจ้าได้มองไปยังชนรุ่นนั้นของอิสราเอลสำหรับผลฝ่ายวิญญาณ อย่างที่พระเยซูได้หวังที่จะพบผลทางกายภาพบนต้นมะเดื่อ (มธ. 3:8; เปรียบเทียบ ยรม. 8:13; ฮชย. 9:10; มีคา. 7:1; นฮม. 3:12; ศคย. 10:2) การแสดงออกภายนอกของอิสราเอลถึงความมีชีวิตชีวาทางศาสนาก็ประทับใจเหมือนใบไม้บนต้นไม้แต่มันไม่เกิดผลฝ่ายวิญญาณแห่งความชอบธรรม มันน่าเชื่อถือคด (7:6; 11:15-19, 27-12:40) มันกล่าวยอมรับถึงการเกิดผลนั้นคือความชอบธรรม แต่มันไม่ได้เกิดผลอย่างแท้จริง

“ต้นไม้อื่นๆ [พวกคนต่างชาติ] ไม่มีสิ่งใด [ไม่มีผล] แต่พวกเขาไม่ได้สร้างที่จะมีสิ่งใดก็ตาม ต้นไม้นี้ไม่มีอะไร แต่มันประกาศว่ามันมีมาก ดังนั้นมันก็หลกหลายกับคนต่างชาติ

และคนยิว คนต่างชาติว่างเปล่าจากผลทั้งหมดแห่งความชอบธรรม แต่พวกเขาเป็นเจ้าของมัน คนยิวว่างเปล่า แต่พวกเขาคุยโวว่าพวกเขานั้นเต็ม” [671]

“พระเยซูอยู่ในความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณกับชนชาติผู้ซึ่งความผิดอันค้ำหนึ่งและชัดเจนคือความน่าเชื่อถือใจคดหรือการแสสร้งเท็จ และที่นี้พระองค์พบต้นไม้ที่มีความผิดถึงสิ่งเดียวกัน มันให้ออกาสแก่พระองค์ที่จะนั่งในการพิพากษาความผิดนั้น โดยการปราศจาก การทำให้ใครก็ตามเจ็บปวด”[672]

“ในโลกเรื่องราวของมาระโก ความน่าเชื่อถือใจคดเกิดขึ้นที่ที่มีความแย้งกันระหว่างลักษณะ ภายนอกและความจริงที่แฝงอยู่”[673]

ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาที่เป็นไปได้หน่อยเห็นว่าคุณไม้เป็นสัญลักษณ์ของพระวิหาร[674]

นี่เป็นการอัครธรรม์ที่ทำลายเดียวที่ผู้เขียนพระกิตติคุณถือว่าเป็นของพระเยซู และมันเกี่ยวข้องกับต้นไม้ การรักษาคนถูกผีสิงที่กาดาราส่งผลต่อการถูกทำลายของสุกร (5:13) แต่การอัครธรรม์นั้นเองก็เป็นเชิงบวกในแง่ที่ว่ามันได้รักษาชายคนนั้น

การชำระพระวิหาร 11:15-19 (เปรียบเทียบ มธ. 21:12-13; ลก. 19:45-48)

นี่เป็นการกระทำเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ครั้งที่สองของพระเยซูที่จัดตั้งส่วนหนึ่งของการนำเสนอที่เป็นทางการของพระองค์ต่ออิสราเอล การกระทำแรกคือการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต (ข้อ 1-11)

11:15-16 บรรยากาศแบบตลาดเกิดขึ้นในลานของคนต่างชาติ ซึ่งเป็นลานชั้นนอกสุดภายในบริเวณพระวิหาร (คำกรีก ฮีเอรอน เปรียบเทียบ ข้อที่ 17)ระหว่างเทศกาลปัสกา บรรดาผู้เดินทางสามารถซื้อสัตว์เพื่อเป็นเครื่องบูชาและแลกเงินของพวกเขากับนกเขาแกะกอกเทศได้ ดังนั้นก็ไม่มีควมจำเป็นที่จะจัดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่จะทำสิ่งเหล่านี้ในลานพระวิหาร – ซึ่งกายาฟาสได้ทำไป[675]

“เจ้าหน้าที่ธนาคารนั่งที่โต๊ะของพวกเขาซึ่งเปลี่ยนเงินตราของโรมันหรือกรีกไปสู่ เงินตราของยิวหรือชาวไทรที่ภาษีครึ่งเซเชลตามลำฟั้งนั้นสามารถถูกจ่ายได้ (เปรียบเทียบ อพย. 30:13-16)”[676]

การชำระบ้านตามตัวอักษรของพระเยซูแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ที่จะชำระชนชาติอิสราเอลที่เสื่อมทราม ข้อที่ 16 ซึ่งมีเฉพาะในมาระโกก็แสดงถึงขอบเขตที่ซึ่งพระองค์ดำเนินไปในการชำระพระวิหาร โดยการทำสิ่งนี้ พระเยซูกำลังกระทำในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าและแสดงถึงความร้อนรนเพื่อเกียรติของพระเจ้า

“ลานของคนต่างชาติควรได้เป็นสถานที่สำหรับการอธิษฐาน แต่ตรงกันข้ามมันได้เป็นสถานที่แห่งการเป็นเหยื่อและการจ่าย”[\[677\]](#)

11:17 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ 56:7 เป็นการทำนายที่ยังไม่สำเร็จเช่นเดียวกับถ้อยคำแห่งความตั้งใจตลอดกาลของพระเจ้าสำหรับพระวิหาร จากพระโอษฐ์ของพระเยซูมันเป็นคำพยากรณ์แห่งสภาพต่างๆ ในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์อีกด้วย (เปรียบเทียบ ศคย. 14:21)

มาระโกเพิ่ม “สำหรับประชาชาติทั้งหลาย” ซึ่งมีทิวละเวนจากอิสยาห์ 56:7 วลีนี้มีความสำคัญพิเศษสำหรับผู้่านชาวต่างชาติ พระเจ้าอนุญาตให้คนต่างชาติที่จะมาและนมัสการพระองค์ในลานพระวิหารของคนต่างชาติซึ่งบ่งบอกถึงความปรารถนาของพระองค์ที่จะนำพวกเขาไปสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์เอง

อย่างไรก็ตามพวกผู้นำชาวยิวได้ทำให้สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ทางปฏิบัติ-โดยการเปลี่ยนสถานที่เดียวที่คนต่างชาติสามารถอธิษฐานในบริเวณพระวิหารไปสู่ตลาดที่ที่การโกงก็มีมาก (เปรียบเทียบ ยรม. 7:11) พวกเขาได้ขับไล่ผู้นำนมัสการชาวต่างชาติเพื่อจะสร้างที่สำหรับ “ผู้ปล้น” (คำกรีก *เลสเทส*) ชาวยิว ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่อ้างอิงถึงการฉ้อโกงและการรีดไถที่ถูกปฏิบัติที่นั่น

พระเยซูอ้างว่าพระวิหารเป็นของพระองค์- แทนที่เป็นของพวกผู้นำชาวยิว -โดยการชำระมัน! การอ้างอิงที่พระองค์อ้างจากอิสยาห์นำเสนอพระวิหารในฐานะเป็น “นิเวศน์” ของพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูกำลังอ้างถึงการเป็นพระเจ้า

“ระยะที่สามในการเปิดเผยที่เป็นลำดับถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู [ต่อผู้อ่าน] จดจ่อที่ความลับที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”[\[678\]](#)

“บางคนปฏิเสธสิทธิ์ของนักเทศน์ที่จะปฏิเสธการละเมิดต่างๆเช่นนั้นในธุรกิจและการเมือง แม้กระทั่งเมื่อสิ่งเหล่านั้นบุกรุกขอบเขตของศีลธรรมและศาสนา แต่ พระเยซูไม่ได้ใส่ใจ”[\[679\]](#)

11:18-19 การกระทำและถ้อยคำของพระเยซูได้คุกคามชื่อเสียงและแหล่งต่างๆของสมาชิกสภาแซนเฮดริน พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่า (“ทำลาย”) พระองค์ (เปรียบเทียบ 3:6) ความเข้มข้นของความเกลียดชังของพวกเขาก็ชัดเจนในภายหลัง (11:27-12:37) มาระโกเท่านั้นบันทึกว่าพวกเขา “กลัว” พระเยซู เหตุผลคือผลกระทบที่คำสอนของพระองค์กำลังมีต่อฝูงชนที่รวมตัวกันจากโลกสมัยโบราณทั้งหมดสำหรับปัสกา (เปรียบเทียบ 1:22; 6:2; 7:37; 10:26) พระเยซูกำลังกระทำเหมือนกษัตริย์และมหาปุโรหิตของอิสราเอล

“และดังนั้นเราก็ไปถึงประเด็นใหญ่ของมาระโกคือ อำนาจที่คล้อยตามอันยิ่งใหญ่ของคำสอนของพระเยซูซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยการกระทำที่หนักแน่นของพระองค์ พระองค์โจมตี ความกลัวแม้กระทั่งในใจของหัวหน้ากลุ่มปกครองผู้กำลังพยายามที่จะทำลายพระองค์ ที่จริงพวกเขา กำลังพยายามที่จะทำลายพระองค์เพราะว่าพวกเขากลัวพระองค์เพราะว่าพระองค์มีการยึดที่มีอำนาจเหนือฝูงชน จากนั้นพระองค์จะถูกตรึงไม่ใช่เนื่องจากความอ่อนแอใดๆในพระองค์ อย่างค่อนข้างตรงกันข้าม เนื่องจากอำนาจของพระองค์! ยิ่งกว่านั้น อำนาจสำหรับที่ซึ่งพระองค์จะถูกตรึงก็เป็นอำนาจที่พระองค์ใช้เพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติทั้งหมด คือคนต่างชาติเช่นเดียวกับคนยิว นั่นที่จะกล่าวว่าพระองค์ใช้อำนาจของพระองค์เพื่อเห็นแก่ผู้ฟังของมาระโกและ ณ ราคามากต่อพระองค์เอง ดังนั้นสำหรับการถูกตรึงของพระองค์นั้น พระเยซูก็สมควรแก่เกียรติและการนมัสการ ไม่ใช่การดูหมิ่นและการเยาะเย้ย”[680]

ณ เวลาเย็น อีกครั้งหนึ่งพระเยซูและพวกสาวกได้จากเยรูซาเล็มไปและใช้เวลากลางคืนบนภูเขามะกอกเทศ (ลก. 21:37) บางทีในเบธานี (ข้อ 11)

“ถ้าองค์พระเยซูเจ้าจะต้องปรากฏในบ้านแห่งการนมัสการของเรา พระองค์จะทำการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง?” “[681]

บทเรียนเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่เหี่ยวแห้ง 11:20-26 (เปรียบเทียบ มธ. 21:19-22)

นี่เป็นส่วนที่สามของเหตุการณ์ที่มีศูนย์กลางที่การชำระพระวิหาร (เปรียบเทียบ ข้อ 12-14)

11:20-21 เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในเช้าวันพุธ “เหี่ยวแห้งไปจนถึงราก” หมายถึงว่าความตายกำลังกระจายไปทั่วต้นนั้น ซึ่งออกมาจากแหล่งแห่งการหล่อเลี้ยงของมัน “ราก” ของต้นไม้สอดคล้องกับพวกผู้นำทางศาสนาของชนชาติ การสาปแช่งแห่งความตายฝ่ายวิญญาณจะกระจายจากพวกเขาไปสู่ชนรุ่นของชาวยิวที่ไม่เชื่อทั้งหมด เปโตรเชื่อมโยงการพิพากษาเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเยซู ในทำนองที่คล้ายกัน การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการพิพากษาบนชนรุ่นนั้นของพวกเขาได้มีผลกระทบที่คล้ายกัน

11:22-23 แทนที่จะอธิบายถึงความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ของการสาปต้นมะเดื่อ พระเยซูก็ดำเนินการต่อไปที่จะจดจ่อที่วิธีที่ซึ่งการอัศจรรย์นี้ได้เกิดขึ้น นี่เป็นบทเรียนเกี่ยวกับการเป็นสาวกที่สำคัญซึ่งพระเยซูได้สอนมาก่อน (เปรียบเทียบ มธ. 6:13-14; 7:7; 17:20; 18:19; ลก. 11:9; 17:6) แต่มันปรากฏที่นั่นในมาระโก ประเด็นก็คือว่าการวางใจที่พึ่งพาในพระเจ้าสามารถบรรลุสิ่งที่เป็นไปไม่ได้โดยมนุษย์ผ่านการอธิษฐาน (เปรียบเทียบ ยก. 1:6)

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งของอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลง “การเคลื่อนไหว” เป็นสัญลักษณ์สากลของการทำบางสิ่งที่คุณเหมือนเป็นไปไม่ได้ (เปรียบเทียบ สดย. 4:7) พระเยซูสันนิษฐานว่าการพิชิตความยุ่งยากที่นี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า สวาทแท้ของพระเยซูแทบจะไม่อธิษฐานเพื่อสิ่งอื่นใด (มธ. 6:10) ดังนั้นบุคคลที่อธิษฐานสามารถเชื่อได้ว่าสิ่งที่เขาร้องขอจะเกิดขึ้นเพราะว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาจะไม่สงสัยความสามารถของพระเจ้าที่จะทำสิ่งที่เขาร้องขอ เนื่องจากว่าพระเจ้าสามารถทำสิ่งใดก็ได้ หรือเขาจะไม่สงสัยว่า พระเจ้าจะตอบการวิงวอนของเขา เนื่องจากว่า มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาจะไม่มีใจที่สงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้[682]

“สิ่งที่ถูกบ่งบอกที่นี่โดยวิธีของการพูดเกินจริงก็คือว่าบุคคลหนึ่งจะต้องมั่นใจอย่างเต็มที่ในความพร้อมของพระเจ้าที่จะตอบสนองต่อความเชื่อ”[683]

อีแวนส์บ่งบอกว่าภูเขาที่พระเยซูอ้างอิงถึงอาจได้เป็นภูเขาพระวิหาร แต่มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าว่าพระเยซูอ้างอิงถึงภูเขาใดๆ[684]

ทำไมมาระโกไม่ได้อธิบายถึงสิ่งที่พระเยซูทักทักเอานั่นคือพวกสาวกจะอธิษฐานเพื่อให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าเกิดขึ้น? เป็นที่ชัดเจนว่า เมื่อท่านเขียน ผู้อ่านดั้งเดิมของท่านเป็นคริสเตียนที่อุทิศตน ตอนนั้นจักรวรรดิโรมันได้กำจัดคริสเตียนที่กล่าวยอมรับเท่านั้น มากกว่าโลกทำในทุกวันนี้อย่างน้อยที่สุดก็ในตะวันตก แนวคิดที่ว่าคริสเตียนจะไม่ต้องการสิ่งใดแต่ให้น้ำพระทัยของพระเจ้าเกิดขึ้นก็ไร้สาระ ในโลกที่ที่การระบอบตนเองในฐานะเป็นคริสเตียนหมายถึงการข่มเหงที่รุนแรงและความตายอย่างที่เป็นไปได้

11:24 การขอเป็นรูปแบบที่เฉพาะของการอธิษฐาน ในฐานะสาวก เราสามารถ “เชื่อ” ว่าเราจะมีสิ่งที่เราร้องขอในการอธิษฐาน เมื่อเรา “ขอ” ให้น้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะเกิดขึ้น (มธ. 6:10; 7:7) เพราะว่าพระเจ้าจะบรรลุน้ำพระทัยของพระองค์

11:25 ความเชื่อในพระเจ้าไม่ใช่เงื่อนไขเดียวกับสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ บุคคลหนึ่งต้อง “ยกโทษ” เพื่อนมนุษย์ของเขาหรือของเธอด้วย ตามปกติแล้วพวกยิวยื่นมือพวกเขาอธิษฐาน (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 1:26; ลก. 18:11, 13) การยกโทษพี่น้องชายหญิงของเราเป็นเงื่อนไขก่อนสำหรับการได้รับการยกโทษทางครอบครัวจากพระบิดา (มธ. 6:14-15) นี่เป็นที่เดียวในมาระโกที่ที่พระเยซูอ้างอิงถึง “พระบิดาในสวรรค์” ของพวกสาวก (“พวกท่าน”) นี่อาจได้ยื่นเตือนพวกเขาถึงคำสอนของพระองค์ในการอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 6:9-15; ลก. 11:2-4)

“ไม่มีที่อื่นใดในมาระโกที่มีคำสอนในเรื่องความจำเป็นสำหรับผู้คนที่ยกโทษคนอื่นๆ”[685]

11:26 ข้อนี้ไม่ปรากฏในต้นฉบับโบราณที่สำคัญมากที่สุดต่างๆของพระกิตติคุณของมาระโก เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้สวดแทรกมันไว้ในภายหลังเพราะว่าพวกเขาเชื่อมโยงข้อที่มาก่อนกับมัทธิว 6:14

ข. การสอนของพระเยซูในพระวิหาร 11:27-12:44

ส่วนทั้งหมดนี้มีการสอนของพระเยซูในลานพระวิหารในวันพุธ พวกผู้นำทางศาสนาสงสัยสิทธิอำนาจของพระเยซูก่อน (11:12-12:12) และจากนั้นคำสอนของพระองค์ (12:13-37) สุดท้าย พระเยซูประณามความน่าเชื่อถือของคนของเขาและชมเชยการกระทำของหญิงม่ายที่แสดงถึงความเป็นจริง (12:38-44) พระเยซูทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าในบทบาทของผู้เผยพระวจนะที่นี้

1. การโต้เถียงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู 11:27-12:12

การโต้เถียงนี้ประกอบด้วยการอภิปรายกับพวกผู้นำทางศาสนาเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (11:27-33) ซึ่งติดตามมาด้วยคำอุปมาที่อธิบายถึงความไม่รับผิดชอบของพวกผู้นำทางศาสนา (12:1-12).

สิทธิอำนาจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 11:27-33 (เปรียบเทียบ มธ. 21:23-27; ลก. 20:1-8)

11:27-28 “พวกหัวหน้าปุโรหิต” พวกอาจารย์หรือ “ธรรมจารย์” และ “พวกผู้ใหญ่” จัดตั้งส่วนประกอบทั้งสามของสภาแซนเฮดริน นี่เป็นการโต้สวนที่เป็นทางการอย่างมากซึ่งถูกกระตุ้นโดยการปรากฏของพระเยซูและทำให้จำเป็นโดยการชำระพระวิหารของพระองค์ พวกผู้นำที่เป็นทางการของอิสราเอลต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับใบรับรองของพระเยซูและใครให้สิทธิ์แก่พระองค์ที่จะกล่าวและทำอย่างที่ว่าพระองค์ได้กล่าวและทำไป พวกเขาสงสัยธรรมชาติและแหล่งแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ คำถามต่างๆของพวกเขาที่ถูกต้องเหมาะสมเนื่องจากว่าพวกผู้นำก็รับผิดชอบสำหรับการดูแลชีวิตทางศาสนาของอิสราเอล กระนั้นคำถามของพวกเขาเป็นการท้าทายต่อเกียรติของพระเยซู[686]

“แก่สารของการพรรณนาถึงพวกผู้ต่อต้าน [ของพระเยซูในมาระโก] อยู่ในที่ว่าพวกเขารับใช้ตนเอง นั่นคือ พวกเขาถูกรอบงำด้วยการสงวนอำนาจของพวกเขา ความสำคัญของพวกเขา ความมั่งคั่งของพวกเขาและชีวิตของพวกเขา”[687]

11:29-30 โดยพื้นฐานแล้ว พระเยซูถามพวกผู้นำเหล่านี้ว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังพันธกิจของยอห์น (“มาจากสวรรค์”) หรือไม่ ยอห์นได้สอนว่าพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังพันธกิจของพระเยซู ถ้าพวกผู้วิจารณ์กล่าวว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังของยอห์น พวกเขาคงได้เห็นด้วยว่าพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังของพันธกิจของพระเยซู พระเยซูท้าทายพวกเขาที่จะตอบสนอง

“จงตอบเราเถิด” (ข้อที่ 30) ก็เฉพาะในมาระโกและมัทธิวสะท้อนถึงความเหนือกว่าของพระเยซูต่อคนเหล่านี้

“อย่างเช่นในคำถามก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต (2:23—3:6) คำถามที่กระทำเป็นคำตอบต่ออีกคำถามหนึ่งบ่งบอกว่าพระเยซูไม่อยู่ภายใต้สภาแซนเฮดรินแต่อยู่เหนือมัน คำถามที่กระทำเป็นคำตอบต่ออีกคำถามหนึ่งของพระองค์แสดงถึงสิทธิอำนาจเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ถูกสงสัย”[\[688\]](#)

โดยการตอบสนองต่อพวกเขาหน้าด้วยคำถาม พระเยซูก็ไม่ได้พยายามที่จะหันเหความสนใจไปจากมัน พระองค์ใช้กลไกตามปกติที่ถูกต้องแบบมาเพื่อจะทำให้ผู้ต่อต้านที่จะกล่าวบางสิ่งที่ผู้ต่อต้านจะไม่กล่าวตามปกติ[\[689\]](#)

11:31-33 ความเป็นห่วงของพวกผู้วิจารณ์สำหรับตำแหน่งของพวกเขาเอง-แทนที่สำหรับความจริง-ก็ชัดเจนในการปฏิเสธของพวกเขาที่จะตอบพระเยซู อย่างชัดเจนแล้ว พวกเขาปฏิเสธทั้งยอห์นและพระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะที่ได้รับสิทธิอำนาจของพระเจ้า! พระเยซูได้ตอบคำถามของพวกเขาแล้วในแนวทางที่ไม่เปิดเผยโดยการอ้างว่าสิทธิอำนาจของพระองค์ก็เป็นอย่างเดียวกันกับสิทธิอำนาจของยอห์น พระองค์ได้ปฏิเสธที่จะให้คำตอบที่ชัดเจนมากขึ้นแก่พวกเขาซึ่งรู้ว่าพวกเขาพยายามที่จะทำให้พระองค์เสียชื่อเสียง (เปรียบเทียบ 1 ปด. 2:15) ความล้มเหลวของพวกเขาก็จะตอบพระองค์ได้ปลดปล่อยพระองค์จากคำสัญญาที่เงื่อนไขของพระองค์ที่จะตอบพวกเขา (ข้อที่ 29)-เนื่องจากว่าพวกเขาล้มเหลวที่จะทำตามเงื่อนไข การปฏิเสธการสำแดงปิดประตูต่อการสำแดงมากขึ้น

“ในการโจมตีของพระองค์ที่ปีศาจ การยกโทษบาป ความเหนือกว่าโทราห์และพระวิหาร คำกล่าวเกี่ยวกับพระเจ้าในฐานะพระบิดา และการป่าวประกาศพื้นฐาน เกี่ยวกับเรื่องราวที่ซึ่งพระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดในสิทธิอำนาจของพระองค์เอง นั้น พระเยซูก็ใช้สิทธิอำนาจที่เป็นสิทธิพิเศษของพระเจ้า.... ถ้ามาจากคนอื่นมันคงได้ส่งสัญญาณถึงความบ้าคลั่งอย่างสิ้นเชิง-อย่างที่มีมันได้ทำในสายตาของพวกศัตรูของพระองค์ สิ่งที่ยิวที่เคร่งศาสนาเห็นในโทราห์หรือบางทีในพระวิหาร หมวดพระกิตติคุณก็เห็นในพระเยซูเพราะว่าพระเยซูแทนที่โทราห์และพระวิหารในฐานะเป็น *โลคัส เดอิ* [ที่ของพระเจ้า] เมื่อถูกถามเกี่ยวกับที่มาของสิทธิอำนาจของพระองค์ พระเยซูก็ชี้ไปที่การรับบัพติศมาของพระองค์โดยยอห์น ในที่นั่นเสียงที่ป่าวประกาศว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าและพระวิญญาณที่ให้ฤทธิ์เดชแก่พระองค์ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจื่อก็ประกาศ *เอกซูซิวา* [สิทธิอำนาจ] ของพระเจ้าบนพระองค์

“ดังนั้นในพระกิตติคุณของมาระโกอย่างเช่นในยอห์น พระเยซูก็ปรากฏในฐานะพระเจ้าที่เป็นตัวเป็นตนในการประพาด ถ้อยคำและกิจกรรมของพระองค์ สิ่งนี้ทำให้ประหลาดใจทำให้งุนงงและแม้กระทั่งทำให้คนร่วมสมัยของพระองค์ขุ่นเคืองจากแควดวงที่ใกล้ชิดที่สุดของพระองค์ผู้ภายนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกผู้นำทางศาสนาถือว่าการอ้างที่นำเสนอของพระองค์ถึงมิติที่เป็นของพระเจ้าอย่างเหมาะสมนั้นเป็นการละเมิดที่ร้ายแรงที่สุดที่เป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม พระเยซูให้ความประทับใจที่แตกต่างว่าพระองค์ไม่ใช่ผู้ละเมิดแต่กำลังเข้าไปสู่สิทธิครอบครองที่ถูกต้องของพระองค์”^[690]

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสวนที่เป็นคนเช่าที่ชั่วร้าย 12:1-12 (เปรียบเทียบกับ มธ. 21:33-46; ลก. 20:9-19)

“ตัวอย่างหลักอีกตัวอย่างหนึ่งของรูปแบบที่มีศูนย์กลางร่วมกัน [แบบไขว้] ในการบันทึกของมาระโก [นอกเหนือ 2:1-3:6] คือเรื่องชุดของความขัดแย้งของพระเยซูกับพวกเจ้าหน้าที่ในเยรูซาเล็ม [บทที่ 12] ที่ประกอบด้วยเจ็ดตอนคือ ตอน ก และ ก1 เกี่ยวข้องกับข้อความของพระเยซูเกี่ยวกับการพิพากษาต่อพวกเจ้าหน้าที่ (ปริศนาของคนเช่าที่ชั่วร้ายและการเตือนต่อพวกธรรมจารีย์) ตอน ข และ ข1 รวมถึงการอ้างอิงจากบทสวดที่ติดตามมาด้วยการตอบสนองต่อการอ้างอิงนั้น (การอ้างอิงเกี่ยวกับศิลาบวมและบุตรของดาวิด) และตอน ค และ ค1 เป็นการอภิปรายทางกฎหมายเกี่ยวกับความรักที่มีต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้าน (ซีซาร์และพระเจ้า และความรักที่มีต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้าน) ตอน ง เป็นตอนศูนย์กลาง หัวข้อของมันคือการเป็นขึ้นจากตาย และหัวข้อของมันก็ให้ความกระจ่างแก่ตอนทั้งหมดคือ ความล้มเหลวของพวกเจ้าหน้าที่ที่จะเข้าใจไม่งานเขียนที่อำนาจของพระเจ้า”^[691]

การบันทึกของมัทธิวถึงคำอุปมานี้ก็เต็มทีมากกว่าการบันทึกของมาระโก เพราะเป็นที่ชัดเจนว่ามัทธิวต้องการที่จะแสดงให้เห็นว่าพวกผู้นำของพวกเขาชั่วร้ายและไม่มีความรับผิดชอบเพียงใด บางทีมาระโกรวมเรื่องนี้ไว้เพราะว่าเปรียบเทียบอุปนิสัยของบรรดาผู้รับใช้ที่เป็นทางการของอิสราเอลคือพวกผู้นำศาสนากับพระเยซูผู้รับใช้ของพระเจ้า

“การศึกษาเมื่อเร็วๆ นี้ของกระดาษสมัยโบราณเชนอนและของคำอุปมาของรับบีได้แสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ต่างๆ ก็คล้ายกันอย่างมากกับสถานการณ์ของคำอุปมาที่ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงในปาเลสไตน์ทั้งราวๆ 280 ปีก่อนพันธกิจของพระเยซูและช่วงระยะเวลาหนึ่งหลังจากนั้น”^[692]

12:1 พระเยซูกล่าวคำอุปมานี้ต่อทุกคนที่ปรากฏตัว (ลก. 20:9) แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพวกผู้นำทางศาสนา “ชายคนหนึ่ง” ในคำอุปมานั้นแสดงถึงพระเจ้า “สวนองุ่น” คือ อิสราเอล (สดด. 80:8-19; ยรม. 2:21) และคนเช่า (“ผู้ปลูกองุ่น”) คือพวกผู้นำของอิสราเอล

“บ่อยครั้งแล้วสวนองุ่นถูกทำเป็นฟาร์มในเชิงพาณิชย์ จากการที่ ได้รับพระวิหารเป็นบริบทของคำอุปมานี้ เช่นเดียวกับอุปนิสัยที่ โสโธฮังของคนเช่า... เราควรมอง เกอออกอย [“ผู้ปลูกสวนองุ่น”] ของคำอุปมานี้ว่าเป็นชาวสวนทางพาณิชย์ที่มั่งคั่ง”[693]

คำอุปมานี้พัฒนาจากที่ถูกนำเสนอในอิสยาห์ 5:1-2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์เกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอล (เปรียบเทียบ สดค. 80:8-16) พระเจ้าไม่ไฉ่จงดเว้นคำใช้จ่ายหรือความพยายามที่จะทำให้อิสราเอลเป็นชนชาติที่เลือกสรร จะว่าไปแล้วพระองค์ได้ละอิสราเอลไว้กับพวกเขาเองหลังจากที่พระองค์ได้สถาปนาชนชาตินั้น

“เนื่องจากว่าถ้าธารจอร์แดนส่วนบนทั้งหมดและส่วนที่ใหญ่ของที่สูงในกาลิลีได้อยู่ในมือของเจ้าของที่ดินชาวต่างชาติ ณ เวลานี้ การปฏิบัติเช่นนั้นก็ธรรมดา”[694]

12:2-5 “เวลาที่เกี่ยวเกี่ยว” แสดงถึงเวลาที่พระเจ้าคาดหวังที่จะได้รับรางวัลบางอย่างสำหรับการลงทุนของพระองค์ในอิสราเอล พวกเขาคนใช้ (“พวกทาส”) แสดงถึงพวกผู้เผยพระวจนะ ผู้ซึ่งพวกผู้นำของอิสราเอลโดยปกติแล้วได้ปฏิเสธ ช่มเหงและแม้กระทั่งฆ่าในบางกรณี (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 18:13; 22:27; 2 พศด. 24:20-22; 36:15; นหม. 9:26; ยรม. 37:15) ประเด็นหลักของคำอุปมานี้ก็คือการปฏิบัติที่ชั่วร้ายซึ่งพวกผู้นำของอิสราเอลได้ให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าได้ส่งไปยังพวกเขา

12:6-8 การส่งบุตรชายของเจ้าของ ไปก็จัดตั้งการทดสอบสูงสุดสำหรับชาวสวนที่เป็นคนเช่า ชาวสวนที่เป็นคนเช่า (“ผู้ปลูกองุ่น”) ในคำอุปมานี้ อาจได้เชื่อว่าเจ้าของสวนองุ่นได้ตายไปแล้ว และที่ว่าเขาจะมีเพียงบุตรชายคนเดียวผู้ซึ่งเป็นทายาทของเขา พวกเขาใช้เหตุผลตัดสินว่าถ้าพวกเขาได้ฆ่าบุตรชายนั้น มันก็จะไม่มีคนอื่นที่จะรับสวนองุ่นเป็นมรดก และพวกเขาสามารถควบคุมมันได้ เป็นที่ชัดเจนว่าคนเช่า “โยน” บุตรชายนั้น “ออกไปจากสวนองุ่น” และจากนั้น “ได้ฆ่าเขา” (มธ. 21:39; ลก. 20:15; เปรียบเทียบ 1 พกษ. 21:2-3, 16) ลำดับของเหตุการณ์ของมาระโก (ข้อที่ 8) แสดงให้เห็นว่าการฆ่าของเขาเป็นการกระทำแห่งการปฏิเสธอีกด้วย

“สิ่งที่มาระโกทำคือที่จะกล่าวถึงการกระทำที่แย่มากที่สุดท้าย ความรู้สึกก็คือ ผู้ปลูกองุ่นเหล่านี้ไม่เพียงแต่ได้ฆ่าบุตรชายและทายาทเท่านั้น พวกเขาแม้กระทั่งได้โยนเขาออกไปจากสวนองุ่นเมื่อทำอย่างนั้นอีกด้วย”[695]

เป็นที่แน่นอนว่าพวกผู้นำทางศาสนาประพุดติราวกับว่าพระเจ้าได้ตายไปแล้ว พระองค์มีพระบุตรที่รักที่เฉพาะเพียงพระองค์เดียว (เปรียบเทียบ 1:11; 9:7)

12:9 การปฏิเสธของชาวสวนที่เป็นคนเช่าต่อ “บุตรชาย” ของเจ้าของก็เป็นการปฏิเสธต่อ “เจ้าของ” อย่างเท่าเทียม การตอบสนองที่ทำนายได้ของเขาก็คือที่จะขจัดพวกเขาไปและให้การดูแลสวนองุ่นของเขาแก่คนเช่าคนอื่นๆ อย่างเช่นในคำอุปมานั้น พระเจ้าจะขจัด (“ทำลาย เสรฐาเดิม พระวิหาร และพวกผู้นำทางศาสนาในปี ค.ศ. 70) พวกผู้นำของอิสราเอลและแทนที่พวกเขาด้วยผู้นำคนอื่นๆ ซึ่งเป็นผู้นำของคริสตจักร

“การทำนายนี้ได้สำเร็จในคริสตจักรเมื่อการเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณได้ถูกมอบหมายแก่บรรดาผู้ที่มาจากแหล่งกำเนิดของคนต่างชาติเป็นหลัก แต่องค์ประกอบที่กำหนดคือความสัตย์ซื่อของพวกเขาไม่ใช่แหล่งกำเนิดทางชนชาติของพวกเขา”[\[696\]](#)

12:10-11 พระเยซูบอกถึงการเปิดเผยของพระองค์เกี่ยวกับชะตาของพระบุตรต่อไปโดยการอ้างอิงถึงสดุดี 118 นี่เป็นสดุดีบทเดียวกันที่ฝูงชนร้อง ณ การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต (11:9; เปรียบเทียบ สดค. 118:22-23) “ศิลา” ที่นี้บางทีเป็นศิลาที่มุมสำหรับอาคารที่พระเจ้ากำลังสร้าง ในการใช้ดั้งเดิมของมัน ศิลาแสดงถึงอิสราเอล ที่นี้ พระเยซูได้ทำให้พระองค์เองเป็นศิลานั้น (เปรียบเทียบ กจ. 4:11; 1 ปต. 2:7) การพลิกกลับของพระบิดาเกี่ยวกับชะตาของพระบุตรก็ถึงความประหลาดใจจากคนคู่ออกมา เพราะว่ามันเป็นการพลิกกลับที่ไม่ได้คาดหวัง ไปถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่แสดงถึงอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า

ดูเหมือนว่าพวกผู้นำของอิสราเอลได้ปฏิเสธศิลาที่จะเป็นศิลาที่มุมเพื่อจะทำให้อิสราเอลซึ่งเป็นพระวิหารของพระเจ้านั้นสมบูรณ์ที่ซึ่งพระองค์จะทำการผ่านเพื่อจะนำพระพรไปสู่มนุษย์ทุกคน (ปฐมก. 12:3) ศิลาที่ถูกปฏิเสธได้กลายมาเป็นไม่ใช่ศิลาที่มุม แต่เป็นศิลาที่สำคัญที่สุด (“ศิลามุมเอก”) ในรากฐานของพระวิหารใหม่ที่พระเจ้ากำลังสร้างในตอนนี้นั้นคือคริสตจักร (มธ. 16:18; อฟ. 2:20; 1 ปต. 2:4-10)

หลังจากพระเจ้าย้ายคริสตจักรไปจากโลก (1 ธส. 4:13-18) พระศิลานั้นจะเสด็จกลับมายังโลก (เปรียบเทียบ ดนล. 2:34-35, 44-45; วว. 19:11-16) และอิสราเอลจะยอมรับพระองค์ (ศคย. 12:10) จากนั้นพระองค์จะทำให้อิสราเอลสมบูรณ์ (อสย. 59:20) และในระหว่างยุคพันปีนั้นอิสราเอลจะทำหน้าที่เป็นพระวิหารที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้ให้เขาเป็น (ดนล. 7:22) จากนั้นพระองค์จะนำพระพรไปยังทั้งโลกผ่านทางอิสราเอล

12:12 ความหมายของคำอุปมาของพระเยซูที่ชัดเจนต่อพวกผู้นำทางศาสนา พระเยซูได้เปิดโปงการวางแผนที่ร้ายแรงของพวกเขาก็จะฆ่าพระองค์ ความโปรดปรานของฝูงชนป้องกันพระเยซูไว้จากความเดือดดาลของพวกเขอย่างชั่วคราว

“คำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนองุ่นที่ชั่วร้ายจบลงที่การหมายเหตุดังความหวาดหวั่นและการหมายเหตุถึงการหนีบแนม เพราะว่าในการวางแผนถึงการถูกทำลายของพระเยซูนั้น พวกเขา [ปฏิปักษ์ของพระเยซู] ดำเนินชีวิตไปตามการอธิบายลักษณะของพวกเขาในคำอุปมาในฐานะเป็นผู้มาโดยไม่รู้” [697]

การอ้างต่างๆของพระเยซูถึงการเป็นพระบุตรที่รักของพระเจ้าก็ชัดเจนอย่างเพิ่มขึ้นแก่ทุกคน เมื่อการอ้างเหล่านั้นชัดเจนขึ้น การต่อต้านจากพวกผู้นำของอิสราเอลก็เข้มข้น

2. การโต้เถียงเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซู 12:13-37

การโต้เถียงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูนำไปสู่การโต้เถียงเกี่ยวกับคำสอนของพระองค์ พวกผู้นำทางศาสนาโจมตีพระองค์สามครั้งซึ่งพยายามที่จะทำลายความน่าเชื่อถือและความเป็นที่นิยมของพระองค์ พวกเขาให้คำถามต่างๆแก่พระองค์เรื่อยๆเกี่ยวกับภาษีต่อหัว (ข้อ 3-17) การเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 18-27) และพระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด (ข้อ 28-34) จากนั้นพระเยซูทำการริเริ่มและถามพวกเขาเกี่ยวกับการเป็นพระบุตรของพระเมสสิยาห์ (ข้อ 35-37) สิ่งนี้ทำให้การโจมตีของพวกเขาจบลง การเผชิญหน้าทั้งหมดเกิดขึ้นในวันพุธที่ตามหลังเหตุการณ์ต่างๆที่เพิ่งถูกบันทึกไว้ มันระลึกลึกลับก่อนหน้านี้ที่คล้ายกันของความขัดแย้งต่างๆกับพระเยซูในกาลิลี (เปรียบเทียบ 2:1-3:6)

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับภาษีต่อหัว 12:13-17 (เปรียบเทียบ มธ. 22:15-22; ลก. 20:20-26)

12:13 สมาชิกสภาแซนเฮดรินทำการริเริ่มในการส่ง “พวกฟาริสี” และ “พวกเฮโรด” ไป พวกเขาพร้อมกันต่อต้านพระเยซูผู้ซึ่งพวกเขารับรู้ว่าเป็นการคุกคามร่วมแม้ว่าพวกเขาแตกต่างกันท่ามกลางพวกเขาเอง ทางการเมือง พวกเขาถามพระเยซูเกี่ยวกับประเด็นทางการเมืองที่แบ่งแยกพวกเขา

12:14-15ก อารัมภบทของพวกผู้วิจารณ์เป็นการยื่นขอที่ขอบจับผิด (ดีกว่า “เสแสร้ง”) (เปรียบเทียบ มธ. 22:18; ลก. 20:22). [698] แต่สิ่งที่พวกเขากล่าวเกี่ยวกับพระเยซูนั้นเป็นจริง พวกเขาตั้งใจที่จะประจานพระเยซูที่ยังไม่ตัดสินใจระหว่างสองสิ่ง [699]

“ถ้อยคำที่ยื่นขอ... ถูกตั้งใจที่จะล่อลวงบางทีแม้กระทั่งกดดันพระเยซูไปสู่การเปิดเผยอย่างอันตราย” [700]

“อย่างแน่นอนแล้วอารัมภบทนี้จะโน้มน้าวพระเยซูสู่การดำเนินชีวิตไปตามความคิดเห็นที่มาจากพระองค์ พระองค์จะไม่คำนึงถึงใคร ไม่แม้กระทั่งจักรพรรดิซีซาร์ในโรม เมื่อให้คำตอบของพระองค์ต่อคำถามที่ตอนนี้ถูกนำเสนอต่อพระองค์” [701]

เนื่องจากยูเดียได้กลายมาเป็นจังหวัดของโรมในปี ค.ศ. 6 พวกโรมันเรียกร้องให้พวกยิวที่จะจ่าย “ภาษีรายตัว (ต่อหัว)” รายปี ผู้ที่ท้องพระคลังของจักรพรรดิ ต่อมาพวกหัวรุนแรงได้ปฏิเสธที่จ่ายมันซึ่งอ้างว่าการจ่ายนั้นได้ยอมรับสิทธิ์ของโรมที่จะปกครองเหนือพวกเขา พวกฟาริสีจ่ายมันแต่ต่อต้านมันอย่างหนักแน่น พวกเฮโรดจ่ายมันอย่างเต็มใจเนื่องจากว่าพวกเขาสนับสนุนการปกครองของโรม

พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูถามพระเยซูอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องหรือถูกกฎหมายที่จะทำ ในสายตาของพวกเขา นั่น พระเมสสิยาห์จะไม่เห็นด้วยกับการปกครองของต่างชาติ แต่ถ้า พระเยซูต่อต้าน โรมอย่างเปิดเผย พระองค์จะอยู่ในจุดที่อันตราย พวกเขาคิดว่าไม่ว่าคำตอบใดก็จะทำให้พระเยซูเจ็บปวด

12:15ข-16 พระเยซูเปิดโปงคำถามของพวกเขาเพราะว่ามันเป็นการล่อให้ติดกับที่มุ่งร้ายแทนที่จะเป็นการถามที่จริงใจ เหรียญเงิน “เดนาเรียน” เล็กๆเป็นเหรียญที่พวกโรมันยอมรับในการจ่ายเพื่อภาษีเท่านั้น [702] ภาพที่อยู่บนเหรียญแสดงว่าโรมมีสิทธิอำนาจทางการเมืองเหนือบรรดาผู้ที่ใช้มัน

“เหรียญเดนาเรียนของทิเบเรียสพรรณนาว่าจักรพรรดิเป็นบุตรกึ่งเทพของเทพออกัสตัสและเทพลิเวียและแสดงคำจารึก (ที่ย่อ) ว่า ‘ทิเบเรียส ซีซาร์ ออกัสตัส บุตรของเทพออกัสตัสบนด้านหัวของเหรียญและ ‘ปอนทิเฟกซ์ แมกซิมัส’ บนด้านก้อยของเหรียญ ทั้งการเป็นตัวแทนและคำจารึกได้มีรากเหง้าในลัทธิจักรพรรดิและจัดตั้งอ้างอิงต่อกีียรติของเทพ” [703]

ทำไมพระเยซูขอให้พวกผู้กล่าวหาพระองค์นำเหรียญมายังพระองค์? บางทีพระองค์เองไม่ได้มีเหรียญสักเหรียญหนึ่ง [704] ถ้าเป็นเช่นนั้น สิ่งนี้อาจสะท้อนถึงความยากจนของพระเยซูและการพึ่งพาของพระองค์ที่พระเจ้าและคนอื่นๆสำหรับการสนับสนุนของ พระองค์ ข้าพเจ้าคาดว่าพระองค์ทำสิ่งที่พระองค์ทำเพื่อให้ผู้ฟังของพระองค์เกี่ยวข้องอย่างกระฉับกระเฉงมากขึ้นในบทเรียนที่พระองค์กำลังสอนพวกเขา การมีส่วนร่วมของผู้ฟังทำให้แน่ใจถึงการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

12:17 พระเยซูหลีกเลี่ยงปัญหาแบบ “ไม่ก็” กับการตอบสนอง “ทั้งและ” ที่พวกผู้วิจารณ์ทั้งหมดของพระองค์สามารถเห็นด้วย พระเจ้ามีสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผู้ที่มีฉายาของพระองค์ ดังนั้น พวกยิวควร “ให้ (“มอบแต่”) สิ่งที่เหมาะสมได้รับของพระองค์แก่พระองค์” นั่นคือ การยอมจำนนส่วนตัวที่สมบูรณ์ ซีซาร์มีสิทธิอำนาจบางอย่างเหนือบรรดาผู้ที่ใช้ “ภาพของเขา” โดยการให้เหรียญต่างๆของเขา ดังนั้นพวกยิวควรจ่ายภาษีของพวกเขา

“แม้ว่าพันธะที่จะจ่ายเหรียญของเขาเองบางเหรียญแก่ซีซาร์ในการแลกเปลี่ยนกับความสะดวกสบายต่างๆที่การปกครองของเขาเตรียมไว้ให้ถูกยืนยัน การอ้างที่เกี่ยวข้องกับรูปเคารพที่แสดงบนเหรียญต่างๆก็ถูกปฏิเสธ สิทธิของพระเจ้าจะต้องได้รับเกียรติ ที่นี้พระเยซูไม่ได้กล่าวว่ามิชอบเขตที่เป็นอิสระที่แยกกันสองขอบเขตคือขอบเขตของซีซาร์

และขอบเขตของพระเจ้า (สำหรับศิซาร์และทุกสิ่งที่เป็นของเขาก็เป็นของพระเจ้า) แต่พระองค์กำลังบ่งบอกว่ามีพันธะต่างๆต่อศิซาร์ที่ไม่ละเมิดสิทธิของพระเจ้าแต่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง”[705]

คำตอบนี้ทำให้พวกผู้วิจารณ์ของพระเยซู “ประหลาดใจ” (คำกรีก *เอกเซท โธมัทซอน*) พระองค์ได้หลีกเลี่ยงกับดักที่พวกเขาได้วางไว้สำหรับพระองค์และให้คำตอบที่ลึกซึ้งแม้เรียบง่ายต่อคำถามของพวกเขา

คำสอนนี้คงได้มีประโยชน์โดยเฉพาะต่อผู้อ่านดั้งเดิมชาวโรมันของมาระโก มันช่วยพวกเขาและพวกสาวกต่อมาทั้งหมดเข้าใจว่าคริสตศาสนาไม่ได้สนับสนุนความไม่จงรักภักดีต่อรัฐ (เปรียบเทียบ รม. 13:1-7; 1 ทธ. 2:1-6; 1 ปต. 2:13-17) หน้าที่ต่อพระเจ้าไม่ได้ขจัดหน้าที่ต่อรัฐบาลไป อย่างไรก็ตาม หน้าที่ต่อรัฐบาลไม่ขจัดหน้าที่สูงกว่าของบุคคลหนึ่งต่อพระเจ้าเช่นกัน

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย 12:18-27 (เปรียบเทียบ มธ. 22:23-33; ลก. 20:27-40)

12:18 “พวกสะดูสี” เป็นพวกยิวในเมืองเป็นส่วนใหญ่ มั่งคั่งและมีการศึกษา จำนวนของพวกเขาที่ค่อนข้างน้อย แต่พวกเขาครอบครองตำแหน่งที่สำคัญต่างๆรวมถึงหลายตำแหน่งในการเป็นปุโรหิต อธิปไตยของพวกเขาที่ใหญ่กว่าขนาดของพวกเขาในฐานะพรรคหนึ่งภายในลัทธิยิว นี่เป็นที่เดียวที่มาระโกอ้างอิงถึงพวกเขา พวกเขาอ้างที่จะเชื่อสิ่งที่พันธสัญญาเดิมสอนเท่านั้นและพวกเขาไม่ได้ทำตามธรรมเนียมต่างๆของผู้อาวุโสที่พวกฟาริสีถือรักษา พวกเขาไม่เชื่อใน “การเป็นขึ้นจากตาย” เพราะว่าพวกเขาถือว่าพวกเขาไม่สามารถพบการเปิดเผยที่ชัดเจนใดเกี่ยวกับมันในพันธสัญญาเดิม

“มันเป็นไปได้ที่พวกสะดูสีเริ่มต้นในฐานะฝ่ายทางการเมืองที่สนับสนุนความถูกต้องตามกฎหมายของบัลลังก์ของเฮสโตเนียบนเงื่อนไขการต่อต้านของพวกบริสุทธ์ที่ยืนกรานถึงการแยกของผู้มีสิทธิพิเศษทางปุโรหิตและราชวงศ์หรือผู้ที่มองหาการฟื้นฟูของอาณาจักรของดาวิด”[706]

บัลลังก์ของเฮสโตเนียอ้างอิงถึงการปกครองโดยพวกเฮโรด

12:19-23 พวกสะดูสีตั้งกรณีที่เป็นข้อสมมุติของพวกเขาเพื่อจะทำให้มุมมองใดก็ตามเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายนั้นดูไร้สาระยกเว้นมุมมองของพวกเขาเอง[707]

12:24-25 พวกสะดูสีไม่เข้าใจการเปิดเผยของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่ตระหนักว่า “ฤทธิเดช” ของพระเจาก็เพียงพอที่จะทำให้ผู้คนเป็นขึ้นและจะทำให้พวกเขาเป็นขึ้นสู่รูปแบบชีวิตที่แตกต่าง ชีวิตสมรสอย่างที่เรารู้นั้นมันจะไม่เกิดขึ้นเมื่อเรามีร่างกายที่เป็นอมตะและ

การมีอยู่ที่ไร้ความตายจะไม่เรียกเรื่องการแพร่พันธุ์ของมนุษยชาติ พวก สะคูลีปฏิเสธการมีอยู่ของ
เผ่าพันธุ์ทูตสวรรค์ (กจ. 23:8) ซึ่งเป็นความเชื่อถือที่พระเยซูแก้ไขอีกด้วย พวกเขาถือว่ามุมมอง
ของพวกเขาได้รับความกระจ่าง แต่พระเยซูกล่าวว่าพวกเขาต้องการการทำให้กระจ่าง[708] พระเยซู
ไม่ได้กล่าวว่าเมื่อผู้คนตายไปพวกเขาก็กลายมาเป็นทูตสวรรค์ ซึ่งพวกเขาไม่เป็นหรือที่ว่าเราจะเป็น
“เหมือนทูตสวรรค์” ในทุกๆด้าน ซึ่งเราจะไม่เป็น

12:26-27 ในการสรุปว่าพันธสัญญาเดิมไม่ได้สอนการเป็นขึ้นจากตาย พวกฟาริสีก็ได้มองข้ามตอนที่
สำคัญในโทราห์ (หมวดเบญจบรรณ) ไป พวกเขาถือว่าโทราห์มีสิทธิอำนาจโดยเฉพาะ อพยพ 3:6
สอนการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ต่อไปหลังจากความตาย อับราฮัม อิสอัคและยาโคบยังคงมีอยู่ในสมัย
ของโมเสส พวกฟาริสีไม่เพียงแต่ปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตายเท่านั้น แต่ปฏิเสธชีวิตหลังความตายใน
สวรรค์หรือในนรกอีกด้วย[709] พวกยิวมีมุมมองแบบองค์รวมเกี่ยวกับมนุษย์มากกว่าที่
ชาวตะวันตกสมัยใหม่มี (เปรียบเทียบ ปฐก. 2:7) พวกฟาริสีสรุปว่าถ้าส่วนที่เป็นวัตถุของมนุษย์ตาย
ไป ทั้งบุคคลนั้นก็หยุดที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยซูผู้ถือมุมมองที่เป็นหนึ่งเดียวกันเกี่ยวกับมนุษย์ก็ได้แย้ง
ว่าถ้าส่วนที่ไม่ใช่วัตถุของมนุษย์ดำเนินชีวิตต่อไป ทั้งบุคคลนั้นก็จะดำเนินชีวิตต่อไป

ความผิดพลาดหลักของพวกสะคูลีคือการเข้าใจที่ “ผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง” ของพวกเขาเกี่ยวกับการ
การเปิดเผยของพระคัมภีร์ การว่ากล่าวสุดท้ายของพระเยซู (ข้อ 27) ที่เฉพาะในพระกิตติคุณที่สอง
ก็เน้นความผิดพลาดนั้น

“ถ้าการตายของบรรพบุรุษเป็นถ้อยคำสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของพวกเขา นั่นก็ได้มี
ความแตกหักเกี่ยวกับพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่ได้รับการรับรองโดยพันธสัญญาที่ทำ
กับ [อับราฮัม] และความแตกหักเกี่ยวกับสิ่งที่สูตร ‘พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัคและ
ของยาโคบ’ เป็นสัญลักษณ์ มันอยู่ในความเชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระองค์ที่พระเจ้าจะ
ทำให้คนตายเป็นขึ้น”[710]

พันธสัญญาต่างๆมีผลบังคับใช้ครบเท่าที่หุ้นส่วนพันธสัญญามีชีวิตอยู่ แต่ถ้าหนึ่งในพวกเขาตาย
ไป คำสัญญาที่เป็นพันธสัญญาต่างๆก็ไม่ผูกมัดอีกต่อไป (เปรียบเทียบ รม. 7:2; 1 คร. 7:39) เพื่อ
พระสัญญาที่เป็นพันธสัญญาต่างๆที่พระเจ้าได้ทำต่อบรรพบุรุษที่จะยังคงมีผลบังคับใช้ บรรพบุรุษ
จำต้องมีชีวิตอยู่

“ข้อโต้แย้งเปิดข้อวินิจฉัยที่ดึงจากความจริงที่คล้ายกันต่างๆ พระเจ้าทรงเป็น พระเจ้าของ
บรรพบุรุษ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็นอีกด้วย ดังนั้นบรรพบุรุษแม้ตายไปใน
ปัจจุบันต้องมีชีวิตอยู่ในวันหนึ่ง”[711]

“ไม่มีการดึงดูความสนใจไปที่ อพย. 26:19, ดนล. 12:2, สดด.16:9-11, หรือ โยบ 19:26 คือตัวบทต่างๆที่สนับสนุนหลักคำสอน [เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย] มากหรือน้อย ตรงกันข้ามพระเยซูดึงดูความสนใจไปที่คุณลักษณะและการเป็นอยู่ของพระเจ้าเอง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย ถ้าพระองค์ทรงเป็น พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ-อย่างที่พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์เองแก่โมเสส ผู้ให้ธรรมบัญญัติที่ยิ่งใหญ่-จากนั้นแน่นอนว่าชีวิตไม่ใช่ความตายจะเป็นจุดหมายของ บรรดาคนทั้งหมดที่เชื่อมโยงกับพระองค์โดยความเชื่อ ถ้าประชากรทั้งหมดของพระเจ้า ถูกกำหนดสู่การพินาสและยังคงตายอยู่ จากนั้นในแง่ไหนที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น?”[712]

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับพระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด 12:28-34 (เปรียบเทียบ มธ. 22:34-40)

การ โจมตีครั้งที่สามโดยพวกศัตรูของพระเยซูเกี่ยวข้องกับคำถามที่เกี่ยวกับพระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด (เปรียบเทียบ ลก. 10:25-28)

12:28 พวกรับบีจับคำสั่งได้ 613 ข้อในธรรมบัญญัติของโมเสส: เซิงลบ 365 ข้อ และเซิงบวก 248 ข้อ พวกเขาตระหนักว่าทุกข้อไม่ได้สำคัญอย่างเท่าเทียมหรือเป็นรากฐานอย่างเท่าเทียม พวกเขาโต้แย้งว่าอันไหนเป็นคำสั่งที่ “หนักแน่น” อันไหนเป็นคำสั่งที่ “เบา” พวกเขาพยายามที่จะบัญญัติหลักการต่างๆที่เข้าใจส่วนที่เหลือของธรรมบัญญัติ[713] สิ่งเหล่านี้เป็นความเป็นห่วงของอาจารย์สอนธรรมบัญญัติผู้ถามพระเยซูว่าคำสั่งประเภท (คำกรีก *พอยอา*) ไหน ที่พระองค์ถือว่าเป็นที่หนึ่งใน ความสำคัญ (“สำคัญที่สุด”)

“ธรรมบัญญัตินั้นต้องการให้พระเยซูที่จะบ่งบอกถึงหลักการของการจัดแบ่งประเภท”[714]

มัทธิวมองว่าคำถามของเขาว่ามาจากธรรมจารย์ที่พูดในฐานะโคมัยสำหรับพวกฟาริสี ส่วนมาระโก นำเสนอมันเป็นความเป็นห่วงส่วนตัวของผู้ถาม ความแตกต่างนี้สะท้อนถึงความสนใจของมาระโกในบุคคล

12:29-30 การบันทึกของมาระโกรวมถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ซึ่งมัทธิวละเว้น ข้อนี้ที่เป็นข้อแรกใน *เซมา* (ฉธบ. 6:4-5; เปรียบเทียบ ฉธบ. 11:13-21; กดว. 15:37-41) ที่พวกเขียกกล่าวซ้ำสองครั้งประจำวันก็ จัดเตรียมพื้นฐานสำหรับ ฉธบ. 6:5 *เซมา* เป็นคำฮีบรูแรกในตอนนี้และมันหมายถึง “ฟัง” ผู้อ่านชาวยิวของมัทธิวกงได้เข้าใจสิ่งนี้ แต่ผู้อ่านชาวต่างชาติของมาระโก บางทีไม่ได้เข้าใจ ข้อที่ 4 เป็นการยืนยันถึงความเชื่อถือในเอกภาพของพระเจ้า (นั่นคือ ในเอกเทวนิยม) ผู้อ่านดั้งเดิมหลายคนของมาระโกได้เป็นผู้ที่เชื่อแบบพหุเทวนิยมมาก่อน

“พระเจ้าจะต้องได้รับความรักอย่างสมบูรณ์และอย่างเต็มที่ (ข้อที่ 30) เพราะว่าพระองค์และพระองค์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าและเพราะว่าพระองค์ได้ทำพันธสัญญาแห่งความรักกับประชากรของพระองค์ ในพันธสัญญานั้นพระเจ้าให้พระองค์เองในความรักอย่างสิ้นเชิงต่อประชากรของพระองค์ ดังนั้นพระองค์คาดหวังให้ประชากรของพระองค์ที่จะให้พวกเขาเองอย่างสิ้นเชิง (‘จิต’ ‘ความคิด’ และ ‘กำลัง’) ในความรักต่อพระองค์”[715]

“ใจ” แสดงถึงศูนย์การควบคุมของบุคลิกภาพของมนุษย์ “จิต” คือ ชีวิตความคิดที่มีสติด้วยตนเอง “ความคิด” คือความสามารถในการคิด และ “กำลัง” คือพลังทางร่างกายทั้งหมดของบุคคลหนึ่ง[716] สิ่งเหล่านี้จะต้องเป็นแหล่งที่ซึ่งความรักที่มีต่อพระเจ้าควรไหลออกจาก เราควรรักพระเจ้าด้วยสุดความตั้งใจ (การตัดสินใจ) อารมณ์ (ความต้องการต่างๆ) ความคิด (การคิด) และร่างกาย (การกระทำ) ของเรา

“การเปรียบเทียบเกี่ยวกับลำดับ-ใจ, จิต, ความคิด(มัทธิว; ใจ, จิต, ความคิด, กำลัง(มาระโก); ใจ, จิต, กำลัง, ความคิด (ลูกา); ใจ, จิต, กำลัง (ตัวบทฮีบรู); และความคิด, จิต, กำลัง (ฉบับเชปทัวจินท์)-ท่ามกลางรายชื่อที่หลากหลายบ่งบอกว่ามาระโกและลูกาเพิ่ม ‘ความคิด’ กับรูปแบบของฮีบรู/เชปทัวจินท์ ส่วนมัทธิวได้แทนที่ ‘ความคิด’ ด้วย ‘กำลัง’”[717]

12:31 ธรรมาจารย์นั้นได้ร้องขอคำสั่งเดียว แต่พระเยซูให้เขาสองคำสั่ง ความรักสำหรับมนุษย์ในเลวีนิติ 19:18 ออกมาจากความรักสำหรับพระเจ้าในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 และแยกออกจากมันไม่ได้ในเชิงปรัชญา พวกเขาถือว่าเพื่อนซิวและผู้เปลี่ยนศาสนาเต็มๆที่เท่านั้นเป็นเพื่อนบ้านของพวกเขา แต่พระเยซูสอนว่าเพื่อนบ้านคือใครก็ตามที่เรามีการรับมือใดๆด้วยไม่ว่าอย่างไรก็ตาม (เปรียบเทียบ ลก. 10:25-27) “เพื่อนบ้าน” (คำกรีก *เพลซิออน* ตามตัวอักษรคือ คนหนึ่งที่อยู่ใกล้) เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปสำหรับเพื่อนมนุษย์

เราจะต้องรักคนอื่นทั้งหมดอย่างที่เรารักตัวเอง ธรรมบัญญัติที่กักเอาว่าทุกๆบุคคลมีความรักพื้นฐานสำหรับตัวเองหรือตัวเอง เราสำแดงความรักนี้โดยการเอาใจใส่ตัวเองในทางที่แตกต่างหลายทาง [718] “การรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเอง” ไม่ได้หมายถึงการใช้จำนวนของเวลาหรือเงินอย่างเดียวกันที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของคนอื่นจนเราไม่ตอบสนองต่อความจำเป็นของเราเอง เนื่องจากว่าสิ่งนี้จะไปไม่ได้ มันหมายถึงการปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างที่เราปฏิบัติต่อเราเอง

ข้อเหล่านี้เป็นพระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุดในแง่ที่ว่าข้อเหล่านี้สรุปความรับผิดชอบพื้นฐานสองอย่างเกี่ยวกับธรรมบัญญัติ: หน้าที่ของเราต่อพระเจ้าและหน้าที่ของเราต่อคนอื่น หน้าที่เหล่านี้เป็นความรับผิดชอบพื้นฐานของมนุษย์ การสิ้นสุดของประมวลกฎหมายของโมเสสไม่ได้ทำให้หน้าที่เหล่านี้ใช้การไม่ได้ หน้าที่เหล่านี้เป็นพื้นฐานตั้งแต่การสร้างโลกและจะดำเนินไปเช่นนั้นตลอดไป-เนื่องจากความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าและเนื่องจากเอกภาพของมนุษยชาติ

12:32-33 มาระโกเท่านั้นบันทึกการตอบสนองของธรรมาจารย์และข้อคิดเห็นของพระเยซู (ข้อ 34) คำเหล่านี้เน้นถึงความสำคัญของคำสอนของพระเยซู ธรรมาจารย์เชื่อว่าคำตอบของพระเยซูนั้น ถูกต้อง เขาเองก็ถือว่าความรักสำคัญกว่าการถือรักษาพิธีกรรมทางศาสนา (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 15:22; ฮชย. 6:6) นี่ไม่ใช่แบบฉบับของพวกฟาริสีผู้ถือว่าการถือรักษาตามพิธีกรรมนั้นสำคัญกว่าท่าที และพิธีกรรมก็สำคัญกว่าศีลธรรม

“... ‘ธรรมาจารย์ที่เป็นมิตร’ เองก็บ่งชี้ได้อย่างแน่ชัดถึงความแตกต่างพื้นฐานที่แยกพระเยซูและพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนาในแง่ของสิ่งที่มันเป็นที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า: ในขณะที่เรื่องราวที่สำคัญสำหรับพระเยซูคือการรักพระเจ้าและเพื่อนบ้าน สำหรับพวกเจ้าหน้าที่นั้นมันคือการยึดมั่นที่เข้มงวดต่อธรรมเนียมปฏิบัติและธรรมเนียมอย่างที่ว่า พวกเขาระบุสิ่งนี้

“... ที่แท้มาระโกกำลังใช้ธรรมาจารย์ที่เป็นมิตรเพื่อจะระบุถึงจุดยืนที่ตรงข้ามสองอย่างของพระเยซูและพวกเจ้าหน้าที่ในเรื่องการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า” [719]

12:34 พระเยซูหมายถึงว่าธรรมาจารย์นั้น “ไม่อยู่ไกลจาก” การเข้าไปใน “อาณาจักรของพระเจ้า” การเปิดใจของเขาต่อการเปิดเผยตามพระคัมภีร์และแนวโน้มเชิงบวกของเขาต่อพระเยซูถ้าดำเนินต่อไปก็จะนำเขาไปสู่ความเชื่อในพระเยซูและสุดท้ายแล้วผู้ทางเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์

คำตอบที่มีทักษะของพระเยซูขัดขวางพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์จากการพยายามที่จะทำให้พระองค์ติดกับดัก ดังนั้นพวกเขาได้หยุดถามพระองค์ด้วยคำถามต่างๆ

มันชัดเจนว่าพระเยซูได้รับสิทธิอำนาจของพระองค์จากพระวาระของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 11:28) คำตอบทั้งหมดที่พระองค์ให้ก็กลับไปยังพันธสัญญาเดิม เนื่องจากว่านี่คือสิทธิอำนาจที่พวกผู้นำชาวยิวทั้งหมดอ้างว่าทำตาม แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ทำตาม พวกเขาก็ล้มเหลวที่จะทำให้พระเยซูเสียชื่อเสียง

คำถามของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นบุตรของพระเมสสิยาห์ 12:35-37 (เปรียบเทียบ มธ. 22:41-46; ลก. 20:41-44)

จนกระทั่งตอนนี้พวกผู้นำทางศาสนาได้ถามพระเยซูเกี่ยวกับคำสอนของพระองค์ ตอนนี้พระองค์ได้ถามพวกเขาเกี่ยวกับคำสอนของพวกเขา (มธ. 22:41) การบันทึกของมัทธิวถึงเหตุการณ์นี้เป็นการบันทึกที่ยาวที่สุด

12:35 พระเยซูตอบสนองต่อสถานการณ์ที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ พระองค์ต้องการที่จะรู้ว่าในแง่ไหนที่พวกอาจารย์สอนธรรมเนียมปฏิบัติเชื่อว่าพระเมสสิยาห์เป็นบุตรของดาวิด พันธสัญญาเดิมสอนอย่าง

ชัดเจนว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นเชื้อสาย (“บุตร”) “ของดาวิด” (2 ซมอ. 7:8-16; และข้ออื่นๆ) พวกเขาผู้นำเชื่อสิ่งนี้ แต่ความเข้าใจของพวกเขาถึงความสัมพันธ์ของพระเมสสิยาห์กับดาวิดก็เป็นแค่ความเข้าใจถึงกษัตริย์ชาวยิวที่มีชัยชนะอีกองค์หนึ่งจากราชวงศ์ของดาวิด

12:36-37 มาระโกจดจ่อความสนใจของผู้อ่านไปที่คำสอนที่มีสิทธิอำนาจของพระเยซู โดยการละเว้นคำตอบของพวกฟาริสี ซึ่งมีทิวรวมไว้เพื่อจะทำให้พวกเขาเสียชื่อเสียง (มธ. 22:42) ที่นั่นเท่านั้นในคำกล่าวของพระเยซูที่พระองค์ได้สืบเสาะสิทธิอำนาจของตนพระคัมภีร์ของพันธสัญญาเดิมไปจนถึงการคล้อยของพระเจ้าของมัน พระเมสสิยาห์สามารถทั้ง น้อย กว่าดาวิด (บุตรของท่าน) และใหญ่ กว่าดาวิด (องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน) ณ เวลาเดียวกันได้อย่างไร? บิดาไม่ได้อ้างอิงถึงบุตรของเขาเองในฐานะเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา” มันเป็นตามธรรมชาติมากกว่าสำหรับบุตรที่จะเรียกบิดาของเขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” [720]

“มีทางแก้ไขเดียวต่อความยุ่งยากนี้ โดยหันที่นั่นพระเมสสิยาห์ก็ด้อยกว่าดาวิดในฐานะบุตรของเขาตามเนื้อหนัง และเหนือกว่าเขาในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งอาณาจักรที่ซึ่งดาวิดเองเป็นพลเมืองไม่ใช่กษัตริย์” [721]

สดุดี 110:1 แสดงให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์ไม่ใช่แค่ผู้อ่อนอาวุโสของดาวิดในวัย แต่เป็นผู้อาวุโสของเขาในยศอีกด้วย [722] พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า: พระเจ้าเช่นเดียวกับมนุษย์

“โดยผ่านทางการบินเกิดจากหญิงพรหมจารีเท่านั้นที่พระเยซูครอบครองธรรมชาติสองอย่างที่อนุญาตให้พระองค์เป็นทั้งบุตรของดาวิดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ดาวิด” [723]

“... พระเยซูใช้ความรู้ที่เหนือกว่าของพระองค์เกี่ยวกับงานเขียนทางธรรมบัญญัติและทางการเผยพระวจนะเพื่อจะพิสูจน์ว่าการกระทำของพระองค์ถูกต้องและที่จะป้องกันการกล่าวหาทางอาชญากรรม” [724]

การบันทึกของมาระโกถึงการตอบสนองของผู้ชนต่อคำสอนของพระเยซูก็เน้นถึงสิทธิอำนาจของมันต่อไป พวกเขาผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลทำทายมัน แต่ผู้ชนยอมรับมัน

3. การประณามของพระเยซูต่อความน่าเชื่อถือและการชมเชยความเป็นจริง 12:38-44

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะประณามพวกผู้กล่าวหาของพระองค์ผู้ได้ประณามพระองค์ พวกเขาได้ประณามพระองค์เพราะว่าพระองค์ไม่เข้ากับแนวคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์ได้แสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาเดิมนำเสนอพระเมสสิยาห์ที่แตกต่างจากพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาต้องการ ตอนนี้พระองค์ประณามพวกเขาสำหรับการล้มเหลวที่จะดีเพียงพอกับสิ่งที่พันธสัญญาเดิมเรียกร้องจากพวกเขา ส่วนนี้สรุป

การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับพันธกิจต่อสาธารณะชนของพระเยซูและดำเนินการสอนพวกสาวกของพระองค์ของพระเยซูต่อไป

การประณามของพระเยซูถึงความน่าเชื่อถือ 12:38-40 (เปรียบเทียบกับ มธ. 23:1-39; ลก. 20:45-47)

มาระโกย่อข้อคิดเห็นของพระเยซูที่มีทิวทัศน์ที่อย่างครอบคลุมเพื่อจะให้เห็นสารถึงการวิจารณ์ของพระเยซู คำเหล่านี้ส่งสัญญาณถึงการแตกหักสุดท้ายของพระเยซูกับพวกผู้นำที่เป็นทางการของอิสราเอล

12:38-39 พระเยซูประณามพวกผู้นำศาสนาถึงการมีท่าทีของเจ้านายแทนที่ท่าทีของผู้รับใช้ พระองค์กล่าวถึงพวกผู้นำทางศาสนาในฐานะกลุ่มแม้ว่ามีบุคคลที่เป็นข้อยกเว้นอย่างแน่นอน (เปรียบเทียบกับข้อ 34) คนอิสราเอลส่วนใหญ่แห่งเวลานั้นนับถือพวกธรรมจารย์ด้วยการนับถือที่ไม่จำกัด[725]

“การอ้างอิง [ถึง “ที่นั่งใหญ่ในธรรมศาลา] คือถึงม้านั่งต่อหน้าหีบที่มีหนังสือม้วนและ (เนื่องจากว่าม้านั่งหันหน้าไปทางผู้คน) สถานที่ที่จะเป็นที่เห็นได้อย่างสูง”[726]

12:40 ข้อนี้ “ผ่านจากท่าทางที่โอ้อวดไปยังศีลธรรมที่เสื่อมทรามของพวกเขา”[727] อาจารย์สอนธรรมบัญญัติไม่ได้รับรายได้จากรัฐ; พวกเขาขึ้นอยู่กับบริการบริจาคที่สมัครใจ [728] สิ่งนี้นำพวกเขาบางคนที่จะทำลาย (“ล้างผลาญ”) ความเห็นอกเห็นใจของคนอื่นๆแม้กระทั่ง “หญิงม่าย” ผู้ต้องการรายได้ทั้งหมดของพวกเขาเพื่อจะอยู่รอด การอ้างอิงนี้จัดตั้งเวทีสำหรับเหตุการณ์ถัดไป (ข้อ 41-44)

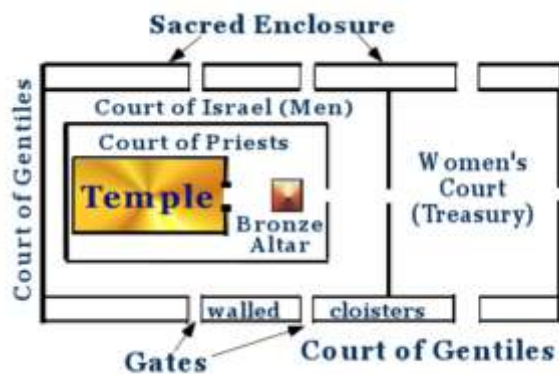
โดยปกติแล้ว “การอธิษฐานที่ยาวนาน” ของพวกเขานำเสนอความประทับใจถึงความเคร่งครัดในทางศาสนาที่ปกปิดความโลภ พวกเขาแสวงที่จะรักพระเจ้าอย่างมาก แต่เป้าหมายของพวกเขาคือที่จะให้ประชาชนรักพวกเขาอย่างมาก ผลลัพธ์จะเป็น “การกล่าวโทษที่ใหญ่กว่า” เมื่อพวกเขาขึ้นต่อราวกันแห่งการพิพากษาของพระเจ้า นี่เป็นข้อบ่งชี้ที่อย่างหนึ่งว่ามีระดับต่างๆของการลงโทษ (เปรียบเทียบกับ มธ. มธ. 11:20-24; ยก. 3:1; เป็นต้น)

“บ่อยครั้งแล้วผู้คนละ โขคลากทั้งหมดของพวกเขาไว้กับพระวิหาร และสุดท้ายแล้วส่วนที่ดีของเงินนั้นก็ไปยังพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกธรรมจารย์ได้รับการจ้างที่จะทำพันธกรรมและการโอนกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สิน พวกเขาปล่อยหญิงม่ายที่จะให้บ้านของพวกเขาแก่พระวิหาร และจากนั้นก็ดำเนินการขายเพื่อพวกเขาเอง ในการที่จะทำสิ่งนี้พวกเขาก็นำเสนอการอธิษฐานที่ยาวนานในบ้านของหญิงม่ายเหล่านี้และเพื่อพวกเขา ดังนั้นพวกเขายังคับหญิงม่ายให้เชื่อฟังความประสงค์ของพวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเรียกการอธิษฐานเหล่านี้ว่า การเสแสร้ง สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเป็นคำอธิษฐานแท้จริงได้เมื่อถูกนำเสนอด้วยจุดประสงค์ที่ลับเช่นนั้น”[729]

การชมเชยของพระเยซูถึงความเป็นจริง 12:41-44 (เปรียบเทียบ ลก. 21:1-4)

เหตุการณ์นี้เปรียบเทียบความยากจนฝ่ายวิญญาณและความมั่งคั่งทางกายภาพของพวกธรรมาจารย์กับความยากจนทางกายภาพและความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณของหญิงม่าย มันเปรียบเทียบความโลภของพวกธรรมาจารย์กับความใจกว้างของหญิงม่ายอีกด้วย มันดำเนินการสอนพวกสาวกของพระองค์ของพระเยซูต่อไป (12:41-13:37) ส่วนนี้นำหัวข้อของความศรัทธาแท้ (หญิงนั้น) และความไม่เชื่อที่แข็งกระด้าง (พวกธรรมาจารย์) ไปสู่จุดสูงสุด[730]

12:41-42 ที่เก็บ (คำฮีบรู *โซฟาร์*) รูปแตร 13 อันที่พวกปุโรหิตได้ตั้งไว้ต่อกำแพงทางเหนือ ทางตะวันออก และทางใต้ของลานของผู้หญิงเพื่อจะรับการถวายของคนยิว[731] ลานของผู้หญิง (“คลัง” ของพระวิหาร) อยู่ในลานของคนต่างชาติ ซึ่งเป็นลานชั้นนอกสุดของพระวิหาร สิ่งกีดขวางระดับต่ำแยกลานของคนต่างชาติจากลานอื่นๆและอาคารพระวิหารที่อยู่ภายในการล้อมรอบนี้ ลานของผู้หญิงอยู่ไกลจากอาคารพระวิหารกว่าลานของอิสราเอลซึ่งผู้ชายชาวยิวเท่านั้นสามารถเข้าไปได้ หรือลานของพวกปุโรหิตซึ่งพวกปุโรหิตเท่านั้นสามารถเข้าไปได้ พระเยซูได้ให้คำสอนแต่ก่อนของพระองค์ในลานของคนต่างชาติ เป็นที่ชัดเจนว่าตอนนี้พระองค์ได้เคลื่อนไปสู่ลานของผู้หญิง

ในขณะที่อยู่ที่นั่น พระองค์สังเกตเห็นผู้ชายและผู้หญิงชาวยิวผู้ได้มาเพื่อฉลองปีสกาได้ใส่การบริจาคมที่สมัครใจของพวกเขาไปยังที่รับ “อย่างไร” (คำกรีก *โพล*)

ผู้หญิงที่พระเยซูสังเกตเห็นไม่ใช่หญิงม่ายเท่านั้น แต่เป็น “หญิงม่ายที่ยากจน” อีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่ามันชัดเจนต่อผู้ดูว่าเธอยากจนและเป็นหญิงม่ายบางทีจากเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ เธอตรงข้ามกับผู้คนที่มีมั่งคั่งหลายคนที่นี่ “เหรียญ” (คำกรีก *เลปทา*) (“ทองแดง”) ทองสัมฤทธิ์ “สองอันเล็กๆ” ที่หญิงม่ายบริจาคมนั้นรวมกันก็มีค่าน้อยกว่าหนึ่งส่วนร้อยของเดนาริอันซึ่งเป็นค่าจ้างของผู้ชายที่ทำงานในปาเลสไตน์ มาระโกบอกผู้อ่านชาวโรมันของท่านว่าสองเหรียญนั้นมีค่าเท่ากับ “เศษของ” (NIV) เหรียญหนึ่งเซ็นต์ของโรมัน (คำกรีก *คอคเรนเทส* ซึ่งเป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของละติน *ควอดเรนส์*)

“มีการกล่าวไว้ว่าสองเลบาทสามารถชื้อแป้งกำมือหนึ่งหรือการเทียบเท่าของอาหาเล็กน้อยมือหนึ่ง...” [732]

12:43-44 มาระโกเน้นถึงความสำคัญของบทเรียนนี้สำหรับพวกสาวกก่อนอื่น โดยการสังเกตว่าพระเยซูเรียก “พวกสาวกของพระองค์มายังพระองค์” และจากนั้นว่าพระองค์เริ่มข้อความของพระองค์ด้วย “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า” (NASB) การถวายเป็นของหญิงม่ายที่ยากจนนั้นมีค่ามากกว่าคนอื่น ๆ เพราะว่ามันทำให้เธอจ่ายมากขึ้นเพื่อจะให้และที่สำคัญที่สุดเธอให้มันอย่างเต็มใจ เนื่องจากว่าเธอได้ให้สองเหรียญ เธออาจได้เก็บหนึ่งเหรียญไว้กับเธอ การเสียสละของเธอแสดงถึงความรักของเธอที่มีต่อพระเจ้าและความวางใจของเธอในพระเจ้าที่จะค่าจุนเธอ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 17:8-16)

“เธอได้แสดงถึงความรักของเธอต่อพระเจ้าของเธอและความรักของเธอต่อเพื่อนบ้านของเธอ” [733]

“วิธีของผู้ให้และแรงจูงใจเป็นเครื่องวัดของความใจกว้างแท้” [734]

“การทดสอบของความมีใจกว้างไม่ใช่สิ่งที่ถูกให้ไปแต่เป็นสิ่งที่เหลือไว้” [735]

พระเยซูรู้ได้อย่างไรว่าหญิงนั้นได้ “ใส่ทุกสิ่งที่เป็นเจ้าของลงไป ทุกสิ่งที่เป็นการยังชีพของเธอ”? บางทีพระองค์รู้สิ่งนี้ในฐานะผู้เผยพระวจนะ หรือพระองค์อาจได้ทักท้วงมันจากลักษณะภายนอกของเธอ หรือพระองค์อาจได้กล่าวอย่างเกินจริง [736]

นี่คือตัวอย่างเชิงแนะนำอีกตัวอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีท่าทีของผู้รับใช้ผู้ได้ให้ทั้งหมด คือน้อยเท่ากับที่เป็นแก่พระเจ้า (เปรียบเทียบ 10:45) พระเยซูและมาระโกสอนพวกสาวกถึงวิธีที่พระเจ้าเห็นคุณค่าการอุทิศตนเต็มที่แต่พระองค์ด้วยเหตุการณ์นี้

ค. การสอนของพระเยซูที่บนภูเขามะกอกเทศ บทที่ 13

การอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศเป็นส่วนที่ยาวที่สุดของคำสอนของพระเยซูที่มาระโกบันทึก (เปรียบเทียบ 4:1-34; 7:1-23) มาระโกใช้การอภิปรายนี้เป็นการเชื่อมระหว่างการใช้ของพระเยซูกับพวกผู้นำของอิสราเอล (11:27-12:44) และเรื่องราวของการทนทุกข์ของพระองค์ (บทที่ 14-15) มันจัดเตรียมความแน่ใจที่วาทะผู้นำที่ได้วางแผนต่อต้านพระเยซูจะประสบกับการพิพากษาของพระเจ้า

“... บทที่ 13 ส่งเสริมการพรรณนาของมาระโกถึงพระเยซูในฐานะเป็นผู้ทำนายอย่างยิ่งใหญ่” [737]

“มาระโก 13 เป็นหนึ่งในบทที่ยากที่สุดในพันธสัญญาใหม่สำหรับผู้อ่านสมัยใหม่ที่จะเข้าใจ นั่นเป็นเพราะว่ามาระโก 13 เป็นหนึ่งในบทเกี่ยวกับชาวยิวมากที่สุดในพระคัมภีร์ ตั้งแต่การเริ่มต้นจนถึงตอนจบมันกำลังคิดในแง่ของประวัติศาสตร์ของชาวยิวและแนวคิดของชาวยิว”^[738]

มัทธิวและมาระโกทั้งคู่ก็เน้นถึงคำสอนของพระเยซูที่จ้อง่อถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ มัทธิวและมาระโกบันทึกมากขึ้นเกี่ยวกับคำตอบของพระเยซูต่อคำถามที่สองของพวกเขา “อะไรคือหมายสำคัญที่จะแสดงว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ใกล้จะสำเร็จ?” (13:4ข) ลูกาจ้อง่อมากขึ้นที่คำตอบของพระองค์ต่อคำถามแรกของพวกเขา “เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่?” (13:4ก) มัทธิวเขียนเพื่อจะตอบคำถามของผู้ไม่เชื่อชาวยิว มาระโกเขียนเพื่อจะตอบสนองต่อคริสเตียนชาวต่างชาติเป็นหลักที่ดำเนินชีวิตภายใต้การข่มเหงของคนโรมันและในโลกที่เป็นปฏิปักษ์ มาระโกเน้นถึงการแนะนำของพระเยซูต่อการเฝ้าระวังและการเตรียมสาวกของพระองค์เพื่อความลำบากในอนาคต

“ทั้งหมดของ ‘การเปิดเผยเล็กน้อย [นั่นคือ การอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ]’ ดูเหมือนจะถูกออกแบบมาเพื่อจะเตือนพวกสาวกถึงอันตรายฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่สี่อย่าง อันตรายแรกคืออันตรายของการพึ่งพาที่ส่วนประกอบภายนอกต่างๆของศาสนาแม้ว่าจะน่านับถือและได้รับความรัก อันตรายที่สอง (ข้อ 5, 6) คืออันตรายของการหลอกลวงโดยพระเมสสิยาห์เท็จ; อันตรายที่สาม (ข้อ 7, 8) คืออันตรายของการถูกทำให้ไขว้เขวโดยความโกลาหลของโลกเกี่ยวกับเรา; อันตรายที่สี่ (ข้อ 9-13) เป็นอันตรายของการ “สะดุด” เนื่องจากความขมขื่นที่ไม่ได้คาดหวังไว้เกี่ยวกับการข่มเหงที่มีต่อความเชื่อของเรา ที่จะได้รับการเตือนล่วงหน้าในแต่ละกรณีคือที่จะได้รับการจัดเตรียม”^[739]

1. บทบริบท 13:1-4 (เปรียบเทียบกับ มธ. 24:1-3; ลก. 21:5-7)

13:1 เป็นที่ชัดเจนว่าการอภิปรายนี้ตามหลังการจากไปจากพระวิหารของพระเยซูในวันพุธพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ “ศิลาที่ยอดเยี่ยม (สวยงาม)” ที่ตั้งคู่คสาวยตาของพวกสาวกบางที่เป็นศิลาเหล่านั้นที่อยู่เหนือพื้นของลานพระวิหาร เฮอร์โคมหาราชได้ขยายพื้นที่โล่งของพระวิหารและค้ำจุนมันด้วยศิลารากฐานขนาดใหญ่ ณ มุมทางตะวันออกเฉียงใต้ อาคารพระวิหารก็อยู่เหนือลำธารจิดโรนข้างล่าง 170 ฟุต^[740] หินบางก้อนยังคงอยู่ในที่ของมัน

ในแง่ของสิ่งที่พระเยซูทำนายและสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกอ้างอิงถึงศิลาของอาคารและระเบียง ไม่ใช่ศิลารากฐาน แถวเสาระเบียงที่ล้อมรอบลานพระวิหารก็สวยงามอย่างมากอีกด้วย อาคารทั้งหมดของพระวิหารก็โอ้อ่า^[741] บางที่มาระโกมุ่งความสนใจไปที่ศิลาทั้งหลายในแง่ของสิ่งที่พระเยซูจะกล่าวเกี่ยวกับศิลาเหล่านั้น (ข้อ 2)

13:2 พระเยซูทำนายถึงการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงของอาคารพระวิหาร (เปรียบเทียบกับ ยรม. 7:11-14) สิ่งนี้ ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสคนโรมันได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็มตั้งแต่วันที่ 11 เมษายนจนถึงวันที่ 7 กันยายน[742] เขาได้รื้อถอนอาคารและระเบียบต่างๆที่อยู่บนพื้นที่โล่งของพระวิหารอย่างสิ้นเชิง จนไม่มีร่องรอยของพวกมันคงอยู่ในทุกวันนี้ แม้กระทั่งสถานที่ตั้งแท้จริงของสิ่งเหล่านั้นบนภูเขาพระวิหารก็ไม่แน่นอน

“จนถึงจุดนี้ระหว่างวันนี้ พระเยซูได้กระทำเป็นผู้กล่าวออกไปของพระเจ้าที่ประยุกต์ใช้ ความจริงของพระเจ้ากับฉากที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ ด้วยถ้อยคำนี้พระองค์ก็เปลี่ยนไปสู่คำพยากรณ์เชิงทำนายที่ป่าประกาศถึงอนาคตอันใกล้” [743]

อย่างไรก็ตาม คำพยากรณ์นี้ยังไม่ได้บรรลุความสำเร็จเต็มที่ของมัน ยังคงมีศิลาหลายก้อนที่ซ้อนซึ่งกันและกันในอาคารพระวิหารโดยเฉพาะอย่างยิ่งในรากฐานของมัน สิ่งที่พระเยซูดำเนินการที่จะทำนายต่อไปก็แสดงให้เห็นว่าความสำเร็จเต็มที่จะไม่เกิดขึ้นจนกระทั่งในอนาคต (นั่นคือ วิวรณ์ยิ่งใหญ่)

13:3-4 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกใคร่ครวญคำพยากรณ์ของพระเยซูขณะที่พวกเขาข้ามลำธารจิดโรนที่แยกบริเวณพระวิหารจากภูเขามะกอกเทศไปทางตะวันออก เมื่อพวกเขา นั่งลงบนภูเขามะกอกเทศ และมองไปทางตะวันตกสู่ลานพระวิหาร สาวกสี่คนแรกของพระเยซู (1:16-20) ได้ถามสองคำถาม

คำถามแรกเกี่ยวข้องกับเวลาของการถูกทำลายของพระวิหาร การบันทึกของมัทธิวแสดงให้เห็นว่าคำถามที่สองของพวกเขามีสองส่วน: พวกเขาถามว่าอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระเยซู และหมายสำคัญแห่งยุคปัจจุบัน มาระโกรวมสองส่วนเหล่านี้เป็นคำถามที่เรียบง่ายเดียวเกี่ยวกับหมายสำคัญของ “สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด” ที่จะสำเร็จ พวกสาวกมองว่าการถูกทำลายของพระวิหารและการสิ้นสุดของยุคปัจจุบันว่าเกิดขึ้นด้วยกัน ในคำตอบของพระองค์ พระเยซูก็สอนพวกเขาว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้น ณ เวลาเดียวกัน อีกครั้งหนึ่งคำถามจากพวกสาวกได้นำไปสู่ช่วงเวลาการสอน (เปรียบเทียบกับ 4:10-32; 7:17-23; 9:11-13, 28-29; 10:10-12)

2. คำเตือนต่อการหลอกลวง 13:5-8 (มธ. 24:4-8; ลก. 21:8-11)

ก่อนอื่นพระเยซูตอบคำถามที่สองของพวกสาวกเกี่ยวกับหมายสำคัญของการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน พระองค์ได้ตอบในเชิงลบอย่างมากโดยการเตือนพวกเขาถึงหมายสำคัญเท็จ-“การเริ่มต้นของความทุกข์ลำบาก” (ข้อ 5-13) จากนั้นพระองค์ให้ข้อมูลเชิงบวกแก่พวกเขาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะส่งสัญญาณถึง “วิวรณ์ยิ่งใหญ่” ซึ่งติดตามมาด้วยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (ข้อ 14-27) สุดท้าย พระเยซูตอบคำถามแรกของพวกเขา- เกี่ยวกับการถูกทำลายของเยรูซาเล็ม-ด้วยคำอุปมา (ข้อ 28-32) ส่วนศูนย์กลางของการเปิดเผยนี้

ก็เกี่ยวกับยุคสุดท้าย (ข้อ 14-27) ซึ่งถูกขนาบข้างด้วยการแนะนำทางศีลธรรม ข้อ 5-37 มีคำกริยาเชิงคำสั่ง 19 ครั้งในฉบับกรีก การอภิปรายนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของธรรมชาติเชิงปฏิบัติของคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์

“สภาพต่างๆที่เกี่ยวข้องกับวิกฤตทางท้องถิ่นที่ใกล้เข้ามาของการล่มสลายของเยรูซาเล็มบอกล่วงหน้าถึงสภาพต่างๆที่เกี่ยวข้องกับวิกฤตยุคสุดท้ายทั่วโลก ดังนั้นถ้อยคำของพระเยซูที่เข้าประเด็นกับสาวกแรกของพระองค์ก็ยังคงมีไว้สำหรับสาวกทุกคนที่เผชิญหน้ากับสภาพที่คล้ายกันต่างๆตลอดยุคนี้”[\[744\]](#)

13:5-6 คำแรกของการอภิปรายนี้หมายถึงอย่างถูกต้องว่า “ระว่าง” (คำกรีก *บเลเพเท*) คำนี้ปรากฏสี่ครั้งในข้อดังต่อไปนี้ซึ่งบ่งบอกว่า การเตือน เป็นหัวข้อที่สำคัญ (ข้อ 9, 23, 33) ที่นี้พระเยซูเตือนพวกสาวกเกี่ยวกับผู้คนที่จะอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ (“เราเป็นผู้นั้น”) จะมี “หลายคน” จากพวกเขา ก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมา “เราเป็น” ของมาระโกเป็นชื่อของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 3:14; ยน. 8:58) พระเยซูกล่าวว่าพระเมสสิยาห์เท็จเหล่านี้จะอ้างถึงการเป็น “พระเจ้า” เช่นเดียวกับ “พระเมสสิยาห์” การมา “ในนามของเรา” หมายถึงการอ้างถึงสิทธิอำนาจของพระองค์[\[745\]](#)

13:7-8 “สงคราม” “ข่าวลือเรื่องสงคราม” “แผ่นดินไหว” และ “การกัณดารอาหาร” จะมาก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซู แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่หมายสำคัญของการสิ้นยุค จะมีหลายอย่างของสิ่งเหล่านี้ก่อนการสิ้นยุคมาถึง อาณาจักรของพระเมสสิยาห์จะปรากฏในประวัติศาสตร์ที่คล้ายกับทารกที่จะออกมาจากประสบการณ์การเกิดที่เจ็บปวดอย่างมาก (เปรียบเทียบ อสย. 66:8; ยรม. 22:23; ฮชย. 13:13; มีคา. 4:9-10) พระเยซูเปรียบเทียบสงคราม ข่าวลือเรื่องสงคราม แผ่นดินไหวและการกัณดารอาหารกับการเริ่มต้นของความเจ็บปวดเหล่านี้

ปรากฏการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้ากำลังมา แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ช่วยให้ผู้สังเกตที่จะระบุการมาถึงของมันอย่างแม่นยำได้ สิ่งเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าสำหรับยุคปัจจุบันที่รวมถึงการพิพากษาเช่นเดียวกับความรอด สิ่งเหล่านั้นไม่จำเป็นที่จะบ่งชี้ว่าวิบัติยิ่งใหญ่ได้เริ่มต้น อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายของส่วนแรกของวิบัติยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ วว. 6) บางทีข้อ 5-8 บรรยายถึงสภาพต่างๆก่อนและระหว่างส่วนแรกของวิบัติยิ่งใหญ่ และข้อ 9-23 บรรยายถึงสภาพต่างๆระหว่างส่วนที่สอง[\[746\]](#)

3. คำเตือนเกี่ยวกับอันตรายส่วนตัวระหว่างการประชุม 13:9-13 (เปรียบเทียบ มธ. 24:9-13; ลก. 21:12-19)

คำเตือนเหล่านี้ปรากฏในบริบทอื่นๆแห่งพันธกิจของพระเยซูอีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 10:17-22; ลก. 12:11-12) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวสิ่งเหล่านั้นมากกว่าหนึ่งครั้ง

มาระโกเน้นถึงแนวคิดของการข่มเหงโดยการบันทึกคำกรีก *พาราคลิโดมิ* สามครั้งในส่วนนี้ ฉบับแปล NASB แปลคำนี้ว่า “ส่งให้” ในข้อ 9, 11, และ 12 ฉบับแปล NIV แปลมันว่า “มอบ” ในข้อ 9 “จับกุม” ในข้อ 11 และ “ทรยศ” ในข้อ 12

13:9 พวกสาวกสามารถคาดหวังถึงการข่มเหงจากพวกยิวและพวกต่างชาติ จากศาลทางศาสนาและทางโลก อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติเช่นนั้นจะจัดเตรียมโอกาสที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซู คำเตือนนี้ก็เหมาะสมสำหรับสาวกทุกคนในยุคระหว่างการเสด็จมาเช่นเดียวกับคำเตือนทั้งหมดในการอภิปรายนี้

13:10 “แก่ชนทุกชาติ” อยู่ในจุดแรกที่เน้นในด้วยทกรีก “ทุก” ชนชาติต้องได้ยื่นข่าวประเสริฐก่อนการสิ้นยุค (เปรียบเทียบ มธ. 24:14) นี่เป็นความรับผิดชอบของชนทุกรุ่นของพวกสาวก (มธ. 28:19) รุ่นของผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ระหว่างวิบัติยิ่งใหญ่ที่มาก่อนการเสด็จมาของพระเยซูทันทีก็จะบรรลุงานนี้ในชนรุ่นของพวกเขา (ว. 7) “ต้อง” (คำกรีก *เดอ*) บ่งบอกถึงความจำเป็นของพระเจ้า พระเจ้าต้องการสิ่งนี้จะเกิดขึ้นและมันจะเกิดขึ้น

“มันเป็นส่วนหนึ่งของจุดประสงค์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายของพระเจ้าที่ว่าก่อนการสิ้นสุด [ของยุคนี้] ชนทุกชาติควรมีโอกาสที่จะยอมรับข่าวประเสริฐ”[\[747\]](#)

ข้อนี้ไม่ใช่พระสัญญาว่าถ้าพวกสาวกจะประกาศข่าวประเสริฐแก่ชนทุกชาติในชนรุ่นที่เฉพาะ จากนั้นพระเจ้าจะเริ่มต้นอาณาจักรของพระองค์อย่างผู้ที่เชื่อหลังยุคพันปีสอน มนุษย์ไม่สามารถนำมาซึ่งอาณาจักรของพระเจ้าโดยการประกาศข่าวประเสริฐทั่วโลก พระเจ้าจะนำมันมา ณ เวลาที่กำหนดไว้ของพระองค์ นี่ก็ไม่ใช่พระสัญญาที่ว่าทุกคนจะกลายมาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูเช่นกัน

13:11 พระเยซูสัญญาว่าพระเจ้าจะให้พระคุณ (การช่วยเหลือ) ที่พิเศษแก่พวกสาวกผู้ต้องการที่จะเป็นพยานที่ดีเมื่อพวกเขาถูกจับกุมและถูกไต่สวนสำหรับความเชื่อของพวกเขา (ข้อ 9) “พระวิญญาณบริสุทธิ์” จะให้ถ้อยคำที่เหมาะสมแก่สาวกเช่นนั้นที่จะ “พูด” ในตอนนั้น (เปรียบเทียบ อพย. 4:12; กดว. 22:35; ยรม. 1:9) พระเยซูไม่ได้ห้ามความคิดที่ระมัดระวังแต่แค่ความเป็นห่วงที่กังวล (เปรียบเทียบ ลก. 21:15).[\[748\]](#) พระสัญญานี้ควรให้เสรีภาพจากความกังวลที่ไม่จำเป็นในสถานการณ์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้สัญญาการปลดปล่อยจากการทนทุกข์

“ประวัติศาสตร์เป็นพยานที่เพียงพอต่อข้อเท็จจริงที่ว่าบรรดาคริสเตียนที่ได้ถูกไต่สวนสำหรับความเชื่อของพวกเขาก็ได้ประหลาดใจด้วยตัวของพวกเขาเอง ณ ความเหมาะสมของคำตอบที่ปรากฏขึ้นชั่วแวบหนึ่งในความคิดของพวกเขา ณ ช่วงเวลาที่เหมาะสม”[\[749\]](#)

13:12-13 การทรยศแม้กระทั่งโดยสมาชิกครอบครัวจะเป็นความยากลำบากอีกอย่างหนึ่งที่พวกสาวก
อาจจะต้องทน (เปรียบเทียบ มีคา. 7:2-6; ลก. 12:51-53) การข่มเหงจะมาจากช่องทางของเจ้าหน้าที่
แต่ก็มาจากญาติทางสายโลหิตอีกด้วย ผู้คนทุกประเภทจะเกลียดพวกเขาสำหรับพยานของพวกเขา

“อย่างที่ไม่มียุทธวิธีที่ทำให้ความรักเช่นนั้นตื้นตื้นดั่งเช่นข่าวประเสริฐเมื่อได้รับอย่างมี
ไหวพริบ ดังนั้นก็ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เกิดความเกลียดเช่นนั้นดั่งเช่นข่าวประเสริฐอย่าง
เดียวกันนี้เมื่อถูกปฏิบัติอย่างเร่าร้อน”[750]

ส่วนท้ายของข้อ 13 กล่าวถึงหลักการโดยทั่วไป ความอดทนที่สัจซื่อเกี่ยวกับการข่มเหงจนถึงขั้น
ปลายของมันก็ส่งผลต่อการช่วยกู้ พวกสาวกที่ทนต่อการถูกข่มเหงของพวกเขาก็อย่างสัจซื่อจนถึง
ขั้นปลายของการข่มเหงนั้นจะประสบกับการช่วยกู้จากมันในขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่ พวกสาวกที่
ทนต่อการถูกข่มเหงของพวกเขาก็อย่างสัจซื่อจนถึงขั้นปลายแห่งชีวิตของพวกเขาจะประสบกับการ
ช่วยกู้จากมันโดยความตาย พวกสาวกที่มีชีวิตอยู่ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับมาผู้ทนต่อการถูกข่มเหง
ของพวกเขาก็อย่างสัจซื่อจนถึงขั้นปลายของยุคปัจจุบันจะประสบกับการช่วยกู้ ณ การเสด็จมาครั้งที่
สองของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 7)

“สิ่งที่จะต้องทนต่อการทนทุกข์ของระยะเวลาวิบัติยิ่งใหญ่ บั้นปลายอ้างอิงถึงความใกล้
ของระยะเวลานั้น ความรอดที่นี้ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าไม่มีใครที่เคยได้รับความรอด
โดยการทนต่อสิ่งใดๆ แต่เป็นทางกายภาพซึ่งเป็นการปกป้องทางกายภาพและสวัสดิภาพ
สำหรับบรรดาผู้ที่ได้ทนต่อการทนทุกข์ของระยะเวลาที่แ่่นั้น คนเหล่านี้ได้รับความรอด
เพื่อจะเข้าไปสู่ยุคพันปี”[751]

การอดทนที่สัจซื่อเกี่ยวกับการถูกข่มเหงก็ส่งผลต่อสิทธิพิเศษของการปกครองกับพระเยซูใน
อาณาจักรของพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 2:12) จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้สอนว่าทุกคนจะ
ทนจนถึงขั้นปลายอย่างสัจซื่อ อย่างน่าเสียดาย สาวกบางคนจะไม่ทน (2 ทธ. 2) อย่างไรก็ตาม
ความรอดสุดท้ายของเราไม่ขึ้นอยู่กับ การทนต่อการถูกข่มเหงอย่างสัจซื่อ แต่ขึ้นอยู่กับความ
สัจซื่อของพระเจ้าต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์ที่จะรักษาเราไว้ให้มั่นคงปลอดภัย (2 ทธ. 2:13;
เปรียบเทียบ ยน. 10:27-28; รม. 8:31-39; เป็นต้น)

ส่วนนี้ควรเป็นการหนุนใจที่พิเศษสำหรับพวกสาวกที่เผชิญกับการข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขา
ซึ่งรวมถึงผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโก มันง่ายกว่าที่จะทนการทนทุกข์สำหรับความเชื่อของเราเมื่อเรามองมัน
ในบริบทของแผนการของพระเจ้าสำหรับอนาคต มุมมองนี้ให้ความหวังแก่เรา

4. วิกฤตที่กำลังมา 13:14-23 (เปรียบเทียบ มธ. 24:14-28)

จากการที่ได้อธิบายถึงสิ่งที่จะไม่เป็น Hauptsache ของการถูกทำลายที่กำลังมา ตอนนี้พระเยซูอธิบายถึงสิ่งที่มันจะเป็น ทั้งมัทธิวและมาระโกบรรยายถึงการถูกทำลายที่มาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ลูกาบันทึกคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการถูกทำลายของเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 (ลก. 21:20-24)

13:14 “แต่” ระบุถึงความตรงข้ามระหว่าง Hauptsache ที่แท้จริงและจริง Hauptsache แท้คือการปรากฏของ “สิ่งน่ารังเกียจที่ก่อให้เกิดความหายนะ” (เปรียบเทียบ ดนล. 9:27; 11:31; 12:11; มธ. 24:15)

“สิ่งน่ารังเกียจที่ก่อให้เกิดความหายนะ” จะเป็นบางสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งดูหมิ่นที่เกี่ยวข้องกับการนับถือรูปเคารพซึ่งจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน-ที่ส่งผลต่อการละทิ้งของมันโดยผู้ที่อยู่ในทางพระเจ้า^[752] สิ่งน่ารังเกียจสูงสุดจะเป็น *ปฏิบัติพระคริสต์* ซึ่งเป็น “สิ่งน่ารังเกียจ” ที่ถูกกล่าวถึงเป็นหลักในการบันทึกของมัทธิวและมาระโก สิ่งน่ารังเกียจทันทีที่จะเป็นการทำให้พระวิหารเป็นมลทินที่มาก่อนการถูกทำลายของมันในปี ค.ศ. 70 สิ่งน่ารังเกียจแต่ก่อนคือคนซีเรียชื่ออันติ โอคัส เอพิฟานีสผู้ได้ตั้งแท่นบูชาของคนต่างชาติเหนือแท่นทองสัมฤทธิ์และถวายสุกรเป็นเครื่องบูชาบนมันแก่พระเซอสูสในปี 167 ก.ค.ศ. (1 Macc. 1:41-64; 6:7).^[753]

นักคิดความบางคนเชื่อว่าพระวิหารแก่พระเซอสูสที่พวกโรมันได้สร้างหลังจากการปฏิวัติของบาร์คอกบาในปี ค.ศ. 135 ในเยรูซาเล็ม-ซึ่งพวกเขาตั้งชื่อใหม่ว่า “เอเลียส คาพิโทลินา” - เป็น “สิ่งน่ารังเกียจที่ก่อให้เกิดความหายนะ” อีกอันหนึ่ง^[754]

“สิ่งน่ารังเกียจ” จะ “ตั้งอยู่ในที่ที่มัน” ไม่ได้เป็นของ (“ไม่ควรอยู่” นั่นคือ ในพระวิหาร) มาระโกบรรยายว่าพระเยซูกล่าวว่า “สิ่งน่ารังเกียจ” (คำกรีก *βεβηκω* คำนามที่เป็นกลาง) จะยื่น (*εστειλε* *τα* รูปแบบของคำกริยาที่เติม ing หรือ ed ที่เป็นเพศชาย) ในฐานะบุคคล - ผู้ที่ตั้งตนเองขึ้นเป็นพระเจ้า - ในพระวิหาร ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูใช้รูปแบบคำกริยาที่เติม ing หรือ ed ที่เป็นเพศชายเพื่อจะขยายคำนามที่เป็นกลางก็บ่งบอกว่าสิ่งน่ารังเกียจเป็นผู้ชาย

มาระโกหลีกเลี่ยงการอ้างอิงอย่างเจาะจงถึงสถานนมัสการของพระวิหารแม้ว่ามัทธิวอ้างอิงถึงมัน (มธ. 24:15) บางทีมาระโกทำสิ่งนี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงการหวนแนวคิดของการทำให้พระวิหารเป็นมลทินในความคิดของผู้อ่านคนโรมันใดๆ การแนะนำเกี่ยวกับวงเล็บของท่านต่อผู้อ่านคงได้หนุนใจให้คริสเตียนชาวโรมันที่จะมองหาอัตลักษณ์ของสถานที่นี้ในคำพยากรณ์ของดาเนียล (ดนล. 9:25-27; 12:5-13)

เมื่อสมาชิกกลุ่มหัวรุนแรงได้ครอบครองพระวิหารในปี ค.ศ. 67-68 และแต่งตั้งฟานนิผู้ซึ่งอำนาจในฐานะมหาปุโรหิตคริสเตียนชาวยิวได้หนีไปจากเยรูซาเล็มไปยังเพลลาซึ่งเป็นเมืองบนภูเขาเทจเจอร์แดน ^[755]

การหนีนี้คาดล่วงหน้าถึงการหนีที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (นั่นคือ วิบัติใหญ่) เอพแวณส์ลงรายชื่อและปฏิเสธ “สิ่งน่ารังเกียจ” ทั้งสี่ที่นักวิชาการได้กำหนดว่าเป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์นี้: ปอนทัส ปิลาต คาลิคูลา ฟานนิ และทิตัส[756]

13:15-18 ประเด็นของคำแนะนำที่น่ากลัวเหล่านี้ก็คือว่าการปรากฏของสิ่งน่ารังเกียจที่ก่อให้เกิดความหายนะจะเรียกร้องการหนีทันทีจากเยรูซาเล็ม สถานการณ์นั้นจะเร่งด่วน

13:19 ข้อนี้อธิบายว่าเวลาของการปรากฏของสิ่งน่ารังเกียจจะอยู่ในวิบัติใหญ่ (คำกรีก *อะลิปซิส*, ดนล. 12:1; ยรม. 30:7) พระเยซูมองข้ามการถูกทำลายของเยรูซาเล็ม ไปยังวิบัติที่ใหญ่กว่าอย่างมาก[757]

13:20 พระเจ้าจะไม่ทำให้วิบัติใหญ่สั้นเข้าสู่ระยะเวลาที่น้อยกว่าเจ็ดปีที่พระองค์ได้ป่าวประกาศไว้แล้ว (ดนล. 9:26-27) พระองค์ได้เลือกที่จะทำให้มันสั้นสู่ระยะเวลาของเจ็ดปีแล้ว [758] ถ้าพระองค์ไม่ได้จำกัดวิบัติใหญ่สู่ระยะเวลาที่ค่อนข้างสั้นนี้ ก็ไม่มีใครจะอยู่รอด ความรักที่พิเศษของพระเจ้าเพื่อผู้เชื่อได้นำพระองค์ที่จะทำให้การพิพากษาของพระองค์ต่อโลกนั้นสั้นแค่เจ็ดปี

การตีความแบบคาลวินก็คือว่า “ผู้เลือกสรรผู้ที่พระองค์ [พระเจ้า] ได้เลือก” ก็เป็นบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้ก่อนการสร้างโลกโดยพระคุณของพระองค์และไม่ใช่เนื่องจากคุณความดีหรือการริเริ่มของพวกเขาเอง ผู้ไม่ได้เลือกสรรคือบรรดาผู้ที่พระเจ้าไม่ได้เลือกเพื่อความรอด ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งนี้ถูกต้อง ผู้เชื่อแบบอาร์มีเนียนเชื่อสิ่งดังต่อไปนี้:

“ผู้เลือกสรรถูกเลือกสรรเพราะว่าพระคุณของพระเจ้าประสบความสำเร็จในการนำพวกเขาไปสู่ความเชื่อและสู่สวรรค์; ผู้ไม่ได้เลือกสรรก็คือสิ่งที่พวกเขาเป็นเพราะว่าพวกเขาใจแข็งและจนถึงที่สุดแล้วก็ได้ปฏิเสธพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พระเจ้าต้องการที่จะรวมมนุษย์ทุกคนท่ามกลางผู้เลือกสรร; หลายคนปฏิเสธที่จะถูกรวมไว้อย่างสิ้นเชิง”[759]

13:21-23 พระเยซูกล่าวซ้ำคำเตือนของพระองค์เกี่ยวกับผู้คนที่ จะอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ ข้อ 5-6) เพื่อว่าพวกสาวกของพระองค์จะไม่เชื่อพวกเขา “ถ้าเป็นไปได้” (ข้อ 22) ไม่ได้ถูกตั้งใจให้บ่งบอกว่าผู้เลือกสรรจะเชื่อในพระเยซูและติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อต่อไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้น คำเตือนที่ถูกกล่าวซ้ำของพระเยซูจะไร้ความหมาย มันหมายถึงว่าพระเมสสิยาห์เทียมเท็จจะทำการอัศจรรย์ต่างๆด้วยความตั้งใจแห่งการนำผู้เลือกสรรไปสู่ความผิดพลาด ถ้าพวกเขา-พวกพระเมสสิยาห์เทียมเท็จ-สามารถ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:1-15) ในแง่ของความเป็นไปได้นี้ พวกสาวกของพระเยซูต้องหยั่งรู้ (คำกรีก *เบลเพเท*, ข้อ 23)

“ดังนั้นสำหรับเราแล้ว ความสำเร็จของข้อเหล่านี้ [ข้อ 14-20] เป็นอดีต ปัจจุบันและอนาคต และสิ่งเหล่านี้ถูกรวมไว้อย่างถูกต้องภายใต้หัวข้อของ ‘หมายสำคัญของการสิ้นสุด’ หรือ

‘คุณลักษณะของยุคสุดท้าย’ ฤกษ์แจ่มใสการเข้าใจของสิ่งเหล่านั้นคือการตระหนักว่ามีการอ้างอิงสองครั้งที่นี่ การพิพากษาที่กำลังมาเหนือเยรูซาเล็มและเหตุการณ์ต่างๆที่เชื่อมโยงกับมันก็เพื่อพระเยซูอย่างที่มีมันได้เป็นวัตถุโปร่งแสงในส่วนหน้าที่ซึ่งพระองค์มองเห็นเหตุการณ์สุดท้ายต่างๆก่อนการสิ้นยุคซึ่งสิ่งเหล่านั้นบอกล่วงหน้าอย่างแท้จริง”[760]

5. การเสด็จมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์ 13:24-27 (เปรียบเทียบกับ มธ. 24:29-31; ลก. 21:25-28)

ข้อเหล่านี้ไม่ได้อธิบายถึงการถูกทำลายของเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 แต่อธิบายถึงวิบัติยิ่งใหญ่ ณ ตอนปลายของยุคปัจจุบันและการเสด็จมาครั้งที่สองซึ่งตามหลังมัน การเสด็จมาครั้งที่สองเป็นจุดสูงสุดของการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ มันเป็นจุดสูงสุดของพระธรรมวิวรรณ์อีกด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทที่ 6-19 นั่นคือการเปิดเผยที่ขยายออกของการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ

13:24-25 ในความตรงข้ามกับการปรากฏของพระเมสสิยาห์เทียมเท็จ พระเมสสิยาห์แท้จะปรากฏหลังจากวิบัติยิ่งใหญ่ที่ได้ถูกทำนายไว้[761] แน่แน่นอนว่าเป็นการอ้างอิงถึงการเสด็จมาครั้งที่สองไม่ใช่การรับขึ้นไป การรับขึ้นไปยุคยุคคริสตจักรซึ่งเป็นระยะเวลาภายในยุคระหว่างการเสด็จมาการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศกล่าวถึงระยะเวลาที่ใหญ่กว่า ซึ่งก็คือยุคระหว่างการเสด็จมาและไม่ได้อ้างอิงถึงคริสตจักรแม้ว่าคริสตจักรได้มีอยู่ตลอดส่วนใหญ่ของยุคระหว่างการเสด็จมาพระธรรมวิวรรณ์ให้ข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับปรากฏการณ์เกี่ยวกับท้องฟ้าที่จะเกิดขึ้นในตอนนั้น (ว. 6-18; เปรียบเทียบ 2 ปต. 3:10) อย่างไรก็ตาม พวกผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงสิ่งเหล่านี้เช่นกัน (อสย. 13:10; 24:23; 34:4; อสค. 32:7-8; ยอล. 2:10, 30-31; 3:15; อมส. 8:9) ถ้าเราถือสงคราม แผ่นดินไหวและการกัณดารอาหารของข้อ 7-8 ตามตัวอักษรและข้าพเจ้าคิดว่าเราควรถือ บางทีเราก็ควรเข้าใจปรากฏการณ์เหล่านี้ตามตัวอักษรอีกด้วย

13:26 พระเยซูอธิบายถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์โดยการอ้างอิงถึงคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับมัน (ดนล. 7:13; ฉธบ. 30:4; สคย. 2:6) การเปิดเผยและชัยชนะของพระเยซูเป็นการเน้นหลัก (เปรียบเทียบกับ ว. 19:11-16).[762] พระเยซูจะไม่ปรากฏในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์เป็นหลักอีกต่อไป แต่ในฐานะ “บุตรมนุษย์” ที่มีสง่าราศี-“เสด็จมา ... ด้วยฤทธานาภาพและพระรัศมี”!

13:27 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูจะนำผู้เลือกสรรทุกคนมาด้วยกัน สิ่งนี้บ่งบอกถึงการเป็นขึ้นจากตายของชนมิกชนในพันธสัญญาเดิม (ดนล. 12:2) และชนมิกชนในวิบัติยิ่งใหญ่ที่ได้ตายไป (ว. 6:9-11) บางทีคริสเตียนคือชนมิกชนของยุคคริสตจักรผู้ได้ไปยังสวรรค์ ณ การรับขึ้นไปหรือความตายจะกลับมาที่พระองค์ (1 ธส. 4:17) ชนมิกชนที่มีชีวิตอยู่ในโลกเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาจะมารวมตัวกับพระองค์เช่นกัน (เปรียบเทียบกับ มธ. 25) พระเยซูพรรณนาถึงผู้เชื่อทุกคนที่มาบรรจบกันกับพระองค์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์-ไม่ว่ามีชีวิตอยู่หรือตายไปในโลกหรือในสวรรค์

พระองค์จะกลายมาเป็นศูนย์กลางสากลแห่งความสนใจและจากนั้นพระองค์จะเริ่มต้นปกครอง ผู้ไม่เชื่อจะประสบกับการเป็นขึ้นจากตายจนกว่าการสิ้นสุดของการปกครองพันปีของพระเยซู (ว. 20:7-15)

6. เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระเยซู 13:28-32 (เปรียบเทียบ มธ. 24:32-41; ลก. 21:29-33)

พระเยซูเริ่มต้นการอภิปรายนี้ด้วยการแนะนำ (ข้อ 4-13) และพระองค์จับมันด้วยแนวทางอย่างเดียวกัน (ข้อ 28-37)

13:28-29 คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อปรากฏในฉบับสัมพัทธ์ทั้งหมดของการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ใช้ต้นมะเดื่อที่จะอธิบายถึงชนรุ่นของอิสราเอลที่ได้ล้มเหลวที่จะเชื่อในพระองค์ ณ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ (11:14) ที่นี้พระองค์ใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนที่หยิ่งรู้สามารถคาดหวังเหตุการณ์ที่กำลังมาโดยหมายสำคัญที่นำหน้าเหตุการณ์เหล่านั้น การข่มเหง (ข้อ 9-13) ซึ่งไปสู่จุดสูงสุดในวิบัติยิ่งใหญ่ (ข้อ 14-25) ก็เข้าไปยังการเริ่มต้นของอาณาจักรของพระเยซู (ข้อ 26-27; เปรียบเทียบ ลก. 21:31)

13:30 บางทีพระเยซูหมายถึงว่าความสำเร็จของ “สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด” (ข้อ 4ข) จะเริ่มต้นในชนรุ่นของพวกเขาในปัจจุบันของพระองค์ แต่ความสำเร็จเต็มที่จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าภายหลัง [763] มุมมองที่สองก็คือว่าพระเยซูกำลังอ้างอิงถึงชนรุ่นที่เจาะจงในอนาคตผู้จะสังเกตหมายสำคัญต่างๆที่พระองค์เพิ่งได้กล่าวถึง [764] มุมมองที่สามก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าคนร่วมสมัยของพระองค์เป็นบรรดาผู้จะเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้น [765] มุมมองที่สี่ก็คือว่าโดย “ชนรุ่น” นั้นพระเยซูหมายถึงเชื้อชาติยิวทั้งหมด [766] มุมมองที่ห้าก็คือว่า พระเยซูหมายถึงประเภทของพวกยิวที่พระองค์ต่อสู้ด้วยระหว่างวันอังคารสุดท้ายนี้ก่อนการถูกตรึงของพระองค์ [767]

“สิ่งที่ถูกกล่าวที่นี้ก็คือว่าชนชาติยิวจะไม่ผ่านออกจากขอบเขตของโลกนี้ไปยังสวรรค์ ก่อนที่สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น นั่นคือ ชนชาติยิวจะคงอยู่ในโลกในฐานะชาติตลอดเวลาแห่งความสำเร็จของเหตุการณ์เหล่านี้” [768]

สิ่งเหล่านั้น “ทั้งหมด” เริ่มต้นระหว่างชนรุ่นศตวรรษแรกนั้น ถ้าบุคคลหนึ่งตีความ “สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด” ที่จะเป็นหมายสำคัญต่างๆโดยภาพรวม (ข้อ 9-25) คำกรีก *γενεαι* แปลว่า “เกิดขึ้น” (NASB) หรือ “ได้เกิดขึ้น” (NIV) หมายถึง “ได้มาสู่การมีอยู่” - และอนุญาตการตีความนี้ ดังนั้นบุคคลหนึ่งสามารถแปลคำกรีกนี้ว่า: “ได้เริ่มต้นที่จะมาสู่การมีอยู่”

13:31 “ฟ้าและดิน” เป็นการระบุถึงความสับสนสองอย่างเพื่อจะแสดงถึงทั้งหมด (บางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมด) สำหรับสิ่งทรงสร้างทั้งหมด (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:1). [769] จักรวาลอย่างที่เรารู้จัก วันหนึ่ง

จะสิ้นสุดลง (ว. 21:1) แต่ “บรรดาถ้อยคำ” ของพระเยซูจะคงอยู่ พระเยซูกำลังอ้างอิงอย่างเจาะจงถึงการทำนายของพระองค์ในบทนี้ แต่ ณ เวลาเดียวกันถ้อยคำของพระองค์ก็ไม่จำกัดและรวมถึง “พระวจนะ” ทั้งหมดของพระองค์ โดยการกล่าวถึงนี้เกี่ยวกับ “บรรดาถ้อยคำ” (พระวจนะ) ของพระองค์ พระเยซูก็กำลังบ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 102:25-27; อสย. 40:6-8; 51:6) ความสำเร็จของคำพยากรณ์นี้ก็แน่นอน

13:32 “วันนั้น” เป็นวันแห่งการเสด็จกลับมาของพระเยซูซึ่งตรงข้ามกับ “วันเหล่านั้น” ที่มาก่อนมัน (ข้อ 17, 19, 24) พระเยซูกำลังแยกแยะระหว่างการเรียนรู้ว่าเหตุการณ์นั้นกำลังใกล้เข้ามาทุกทีหรือใกล้จะมาถึง (ข้อ 28-29) จากการเรียนรู้เวลาที่แน่นอนของการมาถึงของมัน พระเจ้า “พระบิดา” เท่านั้น “รู้” “วัน” และ “เวลา” ของการเสด็จกลับมาของพระบุตร (เปรียบเทียบ กจ. 1:7) ความไม่รู้ของพระเยซูถึงข้อมูลนี้ก็เป็นผลลัพธ์ของการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ (ฟป. 2:6-8).[\[770\]](#)

“พระคริสตเจ้าในฐานะเป็นพระเจ้าไม่สามารถไม่รู้เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามได้ แต่ปัญญาของพระเจ้าที่ดำรงอยู่ในพระเจ้าช่วยให้รอดของเราได้สื่อสารมันเองแก่จิตใจแห่งมนุษย์ของพระองค์ตามความโปรดปรานของพระเจ้า ดังนั้นธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์บางครั้งแล้วอาจไม่รู้บางสิ่งดังนั้นพระคริสต์ได้รับการกล่าวว่าจะต้องเคิบโตในปัญญา(ลก. 2:52)”[\[771\]](#)

พระเยซูอาจไม่รู้ข้อมูลนี้เมื่อพระองค์ได้ทำการกล่าวถ้อยคำนี้ แต่บางทีพระองค์รู้เวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์ในตอนนี

7. การแนะนำเชิงสรุป 13:33-37 (เปรียบเทียบ มธ. 24:42; ลก. 21:34-36)

มีทิวทัศน์ที่สิ่งทีพระเยซูได้สอนพวกสาวกหลังจากถ้อยคำของพระองค์ในข้อ 32 มากกว่าที่มาระโกและลูกาบันทึก พวกเขาแค่รวมแก่นสารของการแนะนำของพระองค์ที่จะเฝ้าระวัง

13:33 เป็นครั้งที่สี่ที่พระเยซูกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะ “จงระวัง”(คำกรีก *בלεπετε* ข้อ 5, 9, 23) พระองค์เน้นถึงคำเตือนนี้โดยการเพิ่ม: “จงเฝ้าระวัง”(คำกรีก *αεκουβανετε*) (หรือ “จงตื่นตัวเรื่อยไป”) การเฝ้าระวังนั้นจำเป็นเพราะเราไม่รู้เวลาที่แน่นอนของการเสด็จกลับมาของพระเยซู

ในแง่ของการเปิดเผยของพระเจ้าเกี่ยวกับการรับขึ้นไป วิบัติยิ่งใหญ่และการเสด็จมาครั้งที่สอง การแนะนำของพระเยซูที่จะเฝ้าระวังนั้นเร่งด่วนอย่างไม่จำเป็นใช่ไหม? บรรดาคริสเตียนผู้รู้พระคัมภีร์ของพวกเขาก็ตระหนักว่าหลายเหตุการณ์จะนำหน้าการเสด็จมาครั้งที่สอง มันเป็นเรื่องจริงหรือจำเป็นไหมที่จะดำเนินชีวิตราวกับว่าการเสด็จกลับมาของพระเยซูนั้นใกล้จะเกิดขึ้น?

การเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ห่างไม่น้อยกว่าเจ็ดปีจากการเสด็จไปจากโลกของพระองค์ เพราะว่าพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ถึงวิบัติยิ่งใหญ่เจ็ดปีก่อนอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (ดนล. 9:24-27) ดังนั้นสาวก 12 คนผู้ซึ่งพระเยซูให้การอภิปรายนี้แก่คงได้อยู่ห่างไม่กี่ปีจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ พวกเขาจะต้องเฝ้าระวัง

ชนรุ่นนั้นของพวกเขาและชนรุ่นที่ตามมาทั้งหมดของพวกเขาได้เรียนรู้ในภายหลังว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อคนของพระองค์เอง ณ การรับขึ้นไป ก่อน พระองค์เสด็จมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง (1 คร. 15:51-58; 1 ธส. 4:13-18) ดังนั้น ในขณะที่การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์อยู่ห่างออกไปอย่างน้อยเจ็ดปี การเสด็จกลับมาของพระองค์ ณ การรับขึ้นไปก็จะเร็วขึ้น ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูเสด็จมาก่อนวิบัติยิ่งใหญ่เชื่อว่ามันสามารถเป็นเวลาไหนก็ได้ ดังนั้น ทั้งหมดที่พระเยซูกล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของการเฝ้าระวัง-ซึ่งคาดหวังการเสด็จกลับมาของพระองค์-ก็ประยุกต์ใช้และเข้าประเด็นกับเรา

13:34-36 พระเยซูเล่าคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับคนเฝ้าประตู มาระโกเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่บันทึกไว้ มันคล้ายกับคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มธ. 25:14-30) และคำอุปมาเรื่องเงิน มินา (ลก. 19:12-27) แม้ว่าสั้นกว่ามาก

ในคำอุปมานี้ “คนเฝ้าประตู” เป็นจุดจุดจ่อแห่งความสนใจ คนเฝ้าประตูหรือยามก็รับผิดชอบที่จะปกป้องทางเข้าบ้านของเจ้านายของเขา จากการที่ได้รับความหมายด้วยสิ่งของต่างๆของเจ้านาย คนเฝ้าประตูนี้ไม่ “รู้เมื่อไหร่” “เจ้านาย” ของเขาจะกลับมา อย่างไรก็ตาม เมื่อใดก็ตามที่เจ้านายของเขากลับมา คนเฝ้าประตูจะต้องพร้อมที่จะต้อนรับเขาที่บ้านที่ได้รับการจัดการอย่างดี เวลาค่าที่ขัง เวลาค่าขันและรุ่งเช้าเป็นชื่อที่พวกโรมันให้สำหรับช่วงเวลาทั้งสี่ของกลางคืน[772]

ยามจำต้องยังคงเฝ้าระวัง (“ตื่นตัว”; คำกรีก *เเกรกะเร*) ณ กลางคืน เมื่อความสว่างของโลกได้ขาดหายไปจากฐานันดรของพระองค์ สิ่งตรงข้ามของการเฝ้าระวังคือการไม่มีความรู้สึก ความเกียจคร้านและการอยู่เฉยๆ-ซึ่งถูกพรรณานี้ว่าเป็น *การนอน* (เปรียบเทียบ รม. 13:11; 1 ธส. 5:1-11) ในทำนองเดียวกัน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกสาวกของพระเยซูที่จะยังคงเฝ้าระวัง (“ตื่นตัว” มองหาคำกรีก *เเกรกะเรเท*, ข้อ 35)

“องค์ประกอบเกี่ยวกับความประหลาดใจก็กำจัดไม่ได้จากการคาดหวังถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง”[773]

13:37 พระเยซูสรุปการอภิปรายนี้อย่างที่พระองค์ได้เริ่มต้นด้วยการทรงเรียกสุดท้ายสู่การเฝ้าระวัง (คำกรีก *เเกรกะเรเท*, ข้อ 34, 35) “พวกท่าน” อาจอ้างอิงถึงสาวกสี่คนที่ได้ถามพระเยซูด้วยคำถามเริ่มแรก (ข้อ3-4)หรือมันอาจอ้างอิงถึงทั้งสาวกสิบสองคนผู้นั่งต่อพระพักตร์พระองค์ “คนทั้งหลาย”

สามารถอ้างอิงถึงพวกสาวกทั้งหมดที่ปรากฏตัวหรือถึงสาวกทั้งหมดที่รวมถึงบรรดาผู้ที่ไม่ปรากฏตัว ในกรณีใดก็ตาม ประเด็นก็ชัดเจน สิ่งที่พระเยซูสอนที่นี่เป็นบางสิ่งที่สาวกทุกคนของพระองค์จำเป็นต้องประยุกต์ใช้ เรา “ทั้งหมด” จะต้อง “ตื่นตัว” ในแง่ของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า-เหมือนคนเฝ้าประตูในคำอุปมาของพระเยซู (ข้อ 34-36)

คำอุปมาก่อนหน้านั้นเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (ข้อ 28-32) สอนว่าพวกสาวกต้องตระหนักถึงหมายสำคัญต่างๆว่า เวลาแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นใกล้เข้ามา คำอุปมานี้เกี่ยวกับคนเฝ้าประตู (ข้อ 33-37) อธิบายว่าพวกเขาจะไม่สามารถบอกได้อย่างแน่นอนว่าเมื่อไหร่พระองค์จะเสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ แม้ว่าคำพยากรณ์ของดาเนียลได้ระบุถึงความยาวของวิบัติยิ่งใหญ่ว่าเป็นเจ็ดปี (ดนล. 9:24-27) วันและเวลาที่แน่นอนเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ก็ยังคงไม่เป็นที่รู้จัก (เปรียบเทียบ มธ. 24:50)

การเน้นที่โดดเด่นในการบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการอภิปรายนี้ที่ชัดเจน พวกสาวกจะต้องระวัง (คำกรีก *בלע* *โ* ที่จะตื่นตัว สังเกต หยั่งรู้; ข้อ 5, 9, 23, 33) จะต้องเฝ้าระวัง (คำกรีก *αεγρου* *เน* *โ*, ที่จะตื่นตัว ที่จะเฝ้าดู; ข้อ 33) และที่จะเฝ้าระวัง (คำกรีก *εγρη* *เร* *โ* ที่จะตื่นตัว ใส่ใจ เฝ้าระวัง และระมัดระวัง; ข้อ 33, 35, 37)

VII. พันธกิจแห่งการทนทุกข์ของผู้รับใช้ บทที่ 14-15

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณของมาระโกบันทึกจุดสูงสุดของหัวข้อมากมายที่ผู้เขียนได้แนะนำ มาระโกเลือกที่จะจดจ่อที่ความหลงใหลหรือการทนทุกข์ของพระเยซูแทนที่จะให้การบันทึกถึงเหตุการณ์ทั้งหมดของสัปดาห์สุดท้ายแห่งชีวิตของพระเยซู จาก 661 ข้อของมาระโกนั้น 242 ข้อ (37 เปอร์เซ็นต์) กล่าวถึงสัปดาห์สุดท้ายจากการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิตจนถึงการเป็นขึ้นจากตาย และ 128 ข้อกล่าวถึงการทนทุกข์และการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู [774] มากกว่าครึ่งของเหตุการณ์ต่างๆที่มาระโกบันทึกในสัปดาห์สุดท้าย (53 เปอร์เซ็นต์) กล่าวถึงการทนทุกข์และชัยชนะ ซึ่งเป็นสองหัวข้อหลักในสามบทสุดท้ายนี้

ก. การคาดหวังถึงการทนทุกข์ของผู้รับใช้ 14:1-52

หลายหัวข้อขึ้นถึงขีดสุดในส่วนนี้ ที่นี่เรามีหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:1; 8:29) ที่นี่เช่นกัน ความขัดแย้งของพระเยซูกับพวกผู้นำทางศาสนา พวกศัตรูของพระองค์ซึ่งเป็นศัตรูของพระองค์ก็มาสู่จุดแห่งความเข้มข้น (เปรียบเทียบ 3:1, 6; 11:18; 12:12) ความไม่รู้และความเห็นแก่ตัวของพวกสาวกของพระเยซูซึ่งเป็นสหายของพระองค์ก็ขึ้นถึงขีดสุดเช่นกัน (เปรียบเทียบ 3:19; 6:1-6; 8:31-10:52) สุดท้าย พันธกิจของผู้รับใช้ถึงจุดสุดยอดในการให้ชีวิตของพระองค์เพื่อค่าไถ่คนจำนวนมาก (เปรียบเทียบ 10:45). [775]

1. การทนทุกข์ของพระเยซูเนื่องจากการทรยศ 14:1-11

นี่เป็นอีกส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณนี้ที่มีโครงสร้างรูปไข่หรือ “ประกบ” (เปรียบเทียบ 3:20-35; 5:21-43; 6:7-31; 11:12-26; 14:27-52) การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิดที่จะฆ่าพระเยซู (ข้อ 1-2, 10-11) ล้อมรอบการชโลมของพระเยซูในเบธานี (ข้อ 3-9)

การวางแผนที่จะจับกุมพระเยซู 14:1-2 (เปรียบเทียบ มธ. 26:1-5; ลก. 22:1-2)

ข้อเหล่านี้แนะนำเรื่องราวการทนทุกข์ทั้งหมด ปีศาจทดลองการไถ่ของอิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์ ผ่านทางการอพยพ (อพย. 12:1-13:16) มันคาดหวังถึงการช่วยกู้ที่ใหญ่ขึ้นจากผลลัพธ์ต่างๆของการเป็นทาสของบาป พวกเขาเริ่มต้นที่จะทดลองปีศาจในวันที่สิบสี่เดือนนิसानและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อที่ตามมาในวันที่สิบห้าจนถึงวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนิसान มาระโกระบุวันเวลาที่ตามมาทันทีว่าเกิดขึ้น “สองวัน” ก่อนปีศาจ นี่คงได้เป็นวันพุธที่ 1 เมษายน ค.ศ. 33.^[776]

ปีศาจเหมือนกับเทศกาลอยู่เพ็งและเพ็นเทคอสต์ก็เป็นเทศกาลการเดินทาง ครอบครัวยิวหลายครอบครัวจากทั่วโลกเดินทางไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะถือรักษาเทศกาลเหล่านี้ตามที่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรียกร้อง (ฉธบ. 16:16) พวกเขาสามารถถือรักษาปีศาจในเยรูซาเล็มเท่านั้น (ฉธบ. 16:5-6) ดังนั้นฝูงชนก็ทำให้เมืองนั้นหนาแน่น นักเขียนคนหนึ่งอ้างว่าประชากรของเยรูซาเล็มเพิ่มจำนวนจาก 50,000 ถึง 250,000คน^[777] พระเยซูชื่นชมการติดตามอันเป็นที่นิยมขนาดใหญ่ ดังนั้นพวกเขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการจลาจลโดยการประหารพระเยซูอย่างไม่เป็นป้าสายตา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาต้องการที่จะการเผชิญหน้ากับพระเยซูต่อไปจนกว่าหลังจากเทศกาลต่างๆเมื่อบรรดาผู้เดินทางคงได้กลับไปยังบ้านของพวกเขา อย่างไรก็ตาม การนำเสนอของยูดาสที่จะทรยศพระเยซู (ข้อ 10-11) ก็ดีเกินไปที่จะปฏิเสธ

การชโลมที่เบธานี 14:3-9 (เปรียบเทียบ มธ. 26:6-13; ยน. 12:1-8)

14:3 เนื่องด้วยเหตุผลทางหัวข้อ ทั้งมัทธิวและมาระโกใส่เหตุการณ์นี้ไว้ภายในเรื่องราวของความเป็นปฏิปักษ์ของพวกศัตรูของพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่ามันก็ปราศจากลำดับตามวันเวลา (เปรียบเทียบ ยน. 12:1) การเรียบเรียงเนื้อหานี้ก็เน้นถึงความตรงข้ามระหว่างความเกลียดชังของผู้ไม่เชื่อและความรักของผู้เชื่อที่มีต่อพระเยซู บางทีเหตุการณ์เกิดขึ้นในเย็นวันเสาร์ก่อนหน้านั้น^[778]

ขอหันเพิ่มว่าหญิงนั้นคือมารีย์ซึ่งเป็นพี่สาวของลาซารัสและน้องสาวของมารธาและที่ว่าเธอได้ชโลมพระบาทของพระเยซูเช่นเดียวกับพระเศียรของพระองค์ การชโลมศีรษะของแขกเป็นแนวทางปกติที่จะให้เกียรติบุคคลเช่นนั้น ณ โอกาสเกี่ยวกับการทดลอง (เปรียบเทียบ สดด. 23:5; ลก. 7:46) มารีย์ปรากฏในสามฉากในหมวดพระกิตติคุณ และแต่ละครั้งเธอก็อยู่ที่พระบาทของพระเยซู (เปรียบเทียบ ลก. 10:38-42; ยน.

11:31-32) เธอเป็นต้นแบบที่ดีสำหรับสาวกทุกคนที่จะเลียนแบบ ราคาสูงของน้ำหอมของเธอและผอบที่ราคาแพงของมันอาจบ่งบอกว่านี่เป็นมรดกตกทอดที่ส่งผ่านจากชนรุ่นหนึ่งไปยังอีกชนรุ่นหนึ่ง [779]

“คอของขวดน้ำหอมบางครั้งก็หักออก ในกรณีนี้ การแตกของขวดแก้วและการเทกึ่งบ่งบอกว่าไม่มีส่วนใดของน้ำมันหอมที่ค้างไว้ ทั้งหมดได้ถูกเทลงบนศีรษะของพระเยซู”[780]

อีกเหตุผลหนึ่งสำหรับการหักขวดแก้วอาจเป็นเช่นนั้น เนื่องจากว่ามันได้ถูกใช้สำหรับจุดประสงค์ที่บริสุทธิ์อย่างมาก มันไม่สามารถถูกใช้อีก[781]

14:4-5 เป็นที่ชัดเจนว่ายูดาส อิสคาริโอทเปล่งเสียงการคัดค้านที่รุนแรงของพวกสาวก (คำกรีก *เอมบริมา โอมัย*, เปรียบเทียบ 10:14) ต่อการกระทำแห่งการเสียสละที่มีความรักของมารีย์ (มธ. 26:8; ยน.12:4-5)ตามธรรมเนียมแล้วพวกยิวให้ของขวัญแก่คนจนในตอนเย็นของเทศกาลปัสกา[782] ของขวัญของมารีย์แค่พระเยซูก็มีค่าจ้างหนึ่งปี พวกสาวกไม่สามารถเห็นเหตุผลใดสำหรับ “การสูญเสีย” นี้เพราะว่าพวกเขาไม่เข้าใจว่าการตายของพระเยซูนั้นใกล้เข้ามา ความห่วงใยของพวกเขาก็ตรงกันข้ามกับความห่วงใยของเธอเพื่อพระเยซู

14:6-8 พระเยซูปกป้องการกระทำของมารีย์และอธิบายว่าทำไมมันเหมาะสม มันเป็นการกระทำแห่งการอุทิศตนต่อพระเยซู และมันเป็นการชโลมสำหรับการฝังของพระองค์ เราไม่สามารถบอกได้ว่ามารีย์เข้าใจการตายของพระเยซูมากแค่ไหน แม้ว่าเธออาจได้มาสู่การเข้าใจความจริงที่ว่าพระองค์จะตายในไม่ช้าดีกว่าสาวกสิบสองคน[783] เธออาจได้ชโลมพระองค์ในฐานะเป็นการกระทำแห่งความรักเท่านั้น เราไม่ควรตีความข้อความของพระเยซูว่าแสดงถึงการไม่นับถือสำหรับคนจน (เปรียบเทียบ มธ. 5:3; 6:2-4; 19:21; ลก. 6:20, 36-38; 21:1-4; ยน. 13:29)

14:9 ข้อความนี้เป็นการประเมินต่อไปถึงความยิ่งใหญ่ของการกระทำของมารีย์ มันบ่งบอกถึงการดำเนินต่อไปของการประกาศ “ข่าวประเสริฐ” หลังจากการตายและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระเยซูจนถึง “ทั้งโลก”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งอนุสรณ์สำหรับทุกสมัยแต่เธอผู้ได้ทำดีที่สุดของเธอที่จะให้เกียรติแด่พระองค์”[784]

“ที่ใดก็ตามที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศอย่างแท้จริง แน่แน่นอนว่าเรื่องราวของการชโลมจะถูกประเมินค่าสูงในฐานะเป็นตัวอย่างประกอบที่เป็นไปได้ดีที่สุดเกี่ยวกับวิญญาณที่เคลื่อนไหว พระเยซูผู้สละชีวิตของพระองค์ และเกี่ยวกับวิญญาณของคริสตศาสนิกอีกด้วยขณะที่มันสำแดงตัวมันเองในชีวิตของผู้เชื่อที่จริงใจ”[785]

การทรยศพระเยซูของยูดาส 14:10-11 (เปรียบเทียบ มธ. 26:14-16; ลก. 22:3-6)

ถ้าเหตุการณ์ที่มาก่อนได้เกิดขึ้นในเย็นวันเสาร์ และยูดาสทรยศพระเยซูในวันพุธ จากนั้นการกระทำแห่งความฟุ่มเฟือยของมารีย์ก็ไม่ได้นำยูดาสที่จะทรยศพระเยซูทันที บรรดาผู้เขียนไม่ได้อธิบายถึงเหตุผลของยูดาสสำหรับการทรยศพระเยซูอย่างชัดเจน เป็นที่ชัดเจนว่า เป็นการริเริ่มของยูดาสในการนำเสนอ “ที่จะทรยศ” พระเยซูที่ได้นำสภาแซนเฮดริน (“พวกหัวหน้าปุโรหิต”) ที่จะเลื่อนตารางเวลาของพวกเขาสำหรับการประหารพระเยซู ถ้ายูดาสได้มอบพระเยซูแก่พวกเขา พวกเขาอาจได้หลีกเลี่ยงความเป็นปรปักษ์ของผู้ชน (เปรียบเทียบ ข้อ 2; ลก. 22:6)

แม้ว่าการกระทำแห่งการอุทิศตนของมารีย์เป็นจุดสูงของส่วนนี้ ซึ่งจัดเตรียมแบบอย่างที่ยอดเยี่ยมสำหรับผู้อ่านที่เป็นสาวก สิ่งที่แฝงอยู่อันมืดมิดแห่งการทรยศเป็นลักษณะเด่นของมัน พวกผู้นำทางศาสนา ยูดาสและแม้กระทั่งพวกสาวกแสดงออกถึงการต่อต้านการยกย่องพระเยซู ทำที่นี้เป็นแหล่งของการทนทุกข์สำหรับผู้ใช้

2. การทนทุกข์ของพระเยซูเนื่องจากการละทิ้ง 14:12-52

การทนทุกข์ต่างๆของผู้รับใช้ในการคาดหวังถึงการตายของพระองค์ก็ดำเนินต่อไปในส่วนนี้ของตัวบท สิ่งเหล่านั้นมีศูนย์กลางอยู่รอบๆสองเหตุการณ์: การถือรักษาปัสกาของพระเยซูพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ และความทรมาณของพระองค์ในสวนเกทเซมนีกับพระบิดาของพระองค์

การกล่าวอำลาของพระเยซูในห้องชั้นบน 14:12-26

การบันทึกของมาระโกถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในห้องชั้นบนก็แบ่งได้เป็นสามส่วน: การเตรียมสำหรับมื้ออาหาร การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการทรยศของพระองค์และการสถาปนาพิธีมหาสนิทของพระองค์

การเตรียมสำหรับมื้ออาหาร 14:12-16 (เปรียบเทียบ มธ. 26:17-19; ลก. 22:7-13)

ลักษณะหลักของส่วนนี้คือวิธีที่ไม่ปกติที่ซึ่งพระเยซูนำพาพวกสาวกของพระองค์

14:12 ตามปกติแล้วพวกยิวอ้างอิงถึงวันแรกของเทศกาลปัสกาและขนมปังไร้เชื้อเชื่อว่าปัสกาและขนมปังไร้เชื้อ [786] มาระโกอธิบายสำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่านว่าเป็นวันที่พวกเขาได้ฆ่าลูกแกะปัสกานั้นคือวันที่สิบสี่เดือนนิसान นี่คงได้เป็นวันพฤหัสบดีที่ 2 เดือนเมษายน มาระโกสามารถกล่าวได้ว่าตั้งแต่วันพุธนั้น ปัสกา “ห่างไปสองวัน” (ข้อ 1) เพราะว่าพวกยิวกินแกะปัสกา ระหว่างดวงอาทิตย์ตกและเที่ยงคืนในเย็นของวันที่พวกเขาฆ่าลูกแกะ สำหรับพวกยิว นี่เป็นสองวันต่อมาเพราะพวกเขาเริ่มต้นแต่ละวันด้วยดวงอาทิตย์ตก

“ตามธรรมเนียมของยิว พระเยซูคงได้ตัดคอของสัตว์ เลือดของมันคงได้ไหลออกไปยังอ่างเงินหรือทองคำที่ถือไว้โดยปุโรหิต และปุโรหิตนั้นคงได้นำอ่างนั้นไปยังแท่นบูชาที่ที่เขาคงได้พร้มเลือด ณ ฐานของแท่นบูชา...” [787]

ดังนั้นพวกสาวกจำเป็นต้องเตรียมเพื่อจะกินปัสก้าภายในเยรูซาเล็ม (จธบ. 16:5-6) ในเย็นวันนั้น

วันพุธ		วันพฤหัสบดี		วันศุกร์
1 เมษายน	เที่ยงคืน	2 เมษายน	เที่ยงคืน	3 เมษายน
	3:00 น.	พวกยิวฆ่าลูกแกะ	3:00 น.	พระเยซูได้ถูกตรึง
	6:00 น.	ปัสก้าของพวกเขา	6:00 น.	พระเยซูได้สิ้น
	9:00 น.		9:00 น.	พระชนม์
	เที่ยงวัน		เที่ยงวัน	
	15:00 น.		15:00 น.	
14 نيسان	18:00 น.	15 نيسان	18:00 น.	16 نيسان
	21:00 น.	พวกยิวกินลูก	21:00 น.	
		แกะปัสก้าของพวกเขา		

14:13-16 สาวกสองคนคือเปโตรและยอห์น (ลก. 22:8) ตามปกติแล้ว ผู้หญิงถือน้ำดังนั้นผู้ชายที่ถือเหยือกน้ำจะไม่ยากที่จะค้นพบ บางครั้งผู้ชายถือน้ำในภาชนะหนังใช้บรรจุน้ำ [788] บางทีผู้ชายที่ถือเหยือกน้ำเป็นสัญญาณที่จัดแจงไว้ก่อน [789] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้ทำการจัดการเพื่อจะเตรียมสำหรับความจำเป็นของพวกสาวกของพระองค์ แต่สาวกสิบสองคนมีความรับผิดชอบบางอย่างที่แน่นอนซึ่งเพิ่มเติมเข้ามานั้นคือ การตระเตรียมอาหาร

“พระองค์ที่เกิดใน ‘โรงแรม’- คาทาลูมา-ก็พึงพอใจที่จะถามหาอาหารมื้อสุดท้ายของพระองค์ในคัทาลูมา” [790]

การบันทึกทั้งหมดแสดงถึงการควบคุมสิทธิขาดของพระเยซูเหนือจุดหมายต่างๆของพระองค์เองและพวกสาวกของพระองค์ แม้กระทั่งขณะที่พระองค์เข้าไปใกล้กางเขน พระองค์ก็ตระหนักถึงและดูแลพวกสาวกของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่มีความรับผิดชอบเช่นกัน ทั้งหมดของสิ่งนี้เป็นการแนะนำสำหรับสาวกที่รับการสอนได้ผู้อ่านการบันทึกนี้

การป่าวประกาศถึงการทรยศพระเยซู 14:17-21 (เปรียบเทียบ มธ. 26:20-25; ลก. 22:14, 21-23; ยน. 13:21-30)

มาระโกไม่ได้บันทึกทั้งหมดที่เกิดขึ้นในห้องชั้นบน ท่านเน้นถึงการป่าวประกาศถึงการทรยศพระเยซูและการอธิบายของพระเยซูถึงความสำคัญของขนมปังและเหล้าองุ่น

14:17 นี่คงได้เป็นเย็นวันพฤหัสบดี เพราะว่าพวกยิวเริ่มต้นวันของพวกเขา ณ ดวงอาทิตย์ตก เหตุการณ์นี้คงได้เกิดขึ้น ณ การเริ่มต้นของวันที่สิบห้าเดือนนيسان พระเยซูได้มายังห้องชั้นบนพร้อมกับสาวกสิบสองคน ลูคา 22:15-16, 24-30 และยอห์น 13:1-20 บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นถัดไป

14:18 ดั่งเดิมแล้วพวกยิวกินปัสกาขณะเย็น (เปรียบเทียบ อพย. 12:11) อย่างไรก็ตาม ในสมัยของพระเยซู ตามธรรมเนียมแล้วพวกเขาเอนกายเพื่อจะกินมัน [791]

“ที่จะรู้สึกถึงภาวะเวทมนตร์ เราควรระลึกว่าในวัฒนธรรมตะวันออกใกล้โบราณนั้น การกินกับบางคนก็แสดงถึงการวางใจที่เกือบศักดิ์สิทธิ์ถึงมิตรภาพ” [792]

“ที่จะทรยศเพื่อนหลังจากการกินอาหารกับเขาได้ถือว่าเป็นและยังคงถือว่าเป็นประเภทที่แย่ที่สุดของการทรยศในตะวันออกกลาง [เปรียบเทียบ สดด. 41:9]” [793]

พวกสาวกได้ยืนเป็นครั้งแรกว่าหนึ่งในพวกเขาจะทรยศพระเยซู การบันทึกของมาระโกเน้นถึงการระบุของพระเยซูถึงผู้ทรยศพระองค์ว่าเป็น “หนึ่งในสาวกสิบสองคน” (ข้อ 20)

“การทรยศในส่วนของความสนิทสนมไม่ใช่การผิดกฎหมายในส่วนของพระเยซูก็ทำให้พระเยซูอยู่บนกางเขน” [794]

14:19-20 ความทุกข์ใจของพวกสาวกแสดงออกถึงความเสียใจ ณ การป่าวประกาศนี้ คำถามของพวกเขาก็คือเป็นการคัดค้านแห่งความไม่รู้แต่ด้วยจำนวนเล็กน้อยแห่งการไม่วางใจในตนเอง มันคาดหวังถึงคำตอบในแง่ลบแต่มันเป็นคำถาม แรงจูงใจของยูดาสในการถามแน่นอนว่าแตกต่างจากแรงจูงใจของคนอื่นๆ อีกครั้งหนึ่งคำตอบของพระเยซูบ่งบอกถึงการทรยศของผู้ทรยศ มันให้โอกาสแก่เขาที่จะกลับใจอีกด้วยเนื่องจากว่าพระเยซูไม่ได้ระบุชื่อเขา

14:21 พระเยซูอธิบายว่าการทรยศของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ของพระเจ้าที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้ (เช่น สดด. 22; อสย. 53) อย่างไรก็ตาม ผู้ทรยศจะแบกรับความรับผิดชอบสำหรับการกระทำของเขาและจะจ่ายการลงโทษที่รุนแรง

“ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าเปลี่ยนความโกรธของมนุษย์ไปสู่การสรรเสริญของพระองค์ก็ไม่ได้แก้ตัวถึงความโกรธของมนุษย์”[\[795\]](#)

ความรุนแรงของกระทำของยูดาสก็อยู่ในสัดส่วนโดยตรงกับความบริสุทธิ์ของบุคคลที่เขาได้ทรยศ (เปรียบเทียบ ข้อ 9) “โดยผู้ซึ่งบุตรมนุษย์ได้ถูกทรยศ” (NASB) ถือว่ายูดาสเป็นเครื่องมือของซาตาน

ถ้าชะตาของผู้ไม่เชื่อคือการทำลายล้างหลังจากความตายแทนที่จะเป็นการลงโทษนิรันดร์ มันก็ยากที่จะเห็นว่าทำไมพระเยซูสามารถกล่าวได้ว่ามันคงจะดีกว่าสำหรับผู้คนเช่นนั้นถ้าพวกเขาไม่ได้เกิดมา

การสถาปนาพิธีมหาสนิท 14:22-26 (เปรียบเทียบ มธ. 26:26-30; ลก. 22:17-20; 1 คร. 11:23-26)

การบันทึกของมัทธิวและของมาระโกเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ก็คล้ายกัน แต่เปาโลชอบการบันทึกของลูกา มากกว่า

14:22 “ขนมปัง” ที่พระเยซูทานคงได้เป็นขนมปังไร้เชื้อที่พวกยิวใช้ในอาหารปัสกา “พระพร” ที่พระเยซูป่าวประกาศเป็นคำอธิษฐานแห่งขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับขนมปังไม่ใช่การทำให้ขนมปังศักดิ์สิทธิ์เอง ผู้คนไม่ใช่สถานที่หรือสิ่งของเป็นเป้าแห่งพระพรในพระคัมภีร์อยู่เสมอ การแจกจ่ายขนมปังของพระเยซูแก่พวกสาวกก็สำคัญกว่าการหักมัน โดยการส่งมันไปยังพวกเขา พระองค์ก็ได้แบ่งปันพระองค์เองแก่พวกเขาในเชิงสัญลักษณ์ เมื่อพระเยซูกล่าวว่า “นี่เป็นกายของเรา” พระองค์หมายถึงว่าขนมปังแสดงถึงกายของพระองค์ (เปรียบเทียบ ลก. 12:1; ยน. 6:32-35)

“การเข้าใจที่พึงพอใจมากที่สุดถึงวลีนี้ [“จงรับเถิด นี่เป็นกายของเรา”] คงจะเป็น ‘จงรับเถิด นี่หมายถึงกายของเรา’”[\[796\]](#)

พวกสาวกไม่ได้กินเนื้อหนังตามตัวอักษรของพระเยซู เนื่องจากว่าพระองค์เอนกายทางกายภาพท่ามกลางพวกเขาอยู่ ยิ่งกว่านั้น พวกยิวเกลียดการกินเนื้อมนุษย์และจะไม่กินเลือดของสัตว์นับประสาอะไรกับโลหิตของมนุษย์ (เปรียบเทียบ ลนต. 3:17; 7:26-27; 17:10-14).[\[797\]](#)

“สมุนไพรมหาหน้ำที่ที่ระลึกถึงความขมขื่นแห่งการเป็นทาส ผลไม้ที่เคี้ยวแล้วซึ่งมีความไม่เปลี่ยนแปลงของสีของดินก็ทำให้นึกถึงการทำอิฐในฐานะทาส ในขณะที่ลูกแกะปัสกาจัดเตรียมการฆ่าเดือนถึง ‘การผ่านวัน’ ที่มีพระคุณของ พระเจ้าของอิสราเอลในภัยพิบัติแห่งความตายที่ได้มายังอียิปต์”[\[798\]](#)

14:23-24 ในทำนองเดียวกัน “ด้วย” โดยทั่วไปเป็นสัญลักษณ์ถึงการแบ่งปันพระองค์เองของพระเยซูกับพวกสาวกและเอกภาพของพวกเขาในฐานะสาวก (เปรียบเทียบ 10:38-39) เป็นที่ชัดเจนว่า ยูดาสได้จากห้องชั้นบนไปก่อนการสถาปนาพิธีมหาสนิท พระเยซูถือว่า “โลหิต” ของพระองค์เป็นตัวแทนที่ยืนยันถึงแห่งพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ ยรม. 31:31-34) อย่างที่เลือดสัตว์ได้ทำให้พันธสัญญาเดิม (ของโมเสส) ใช้การได้ (อพย. 24:8) คำกรีกที่แปลว่า “พันธสัญญา” คือ *คิอาเทเค* ซึ่งเป็นคำที่อธิบายถึงข้อตกลงที่สร้างขึ้นโดยบุคคลหนึ่งเพื่อคนอื่นๆ คำที่แตกต่าง *ซินเทเค* อธิบายถึงข้อตกลงที่สองฝ่ายทำขึ้นที่ซึ่งทั้งสองมีพันธะต่อซึ่งกันและกัน

เหล่าอู๋นที่เจือจางในด้วยเป็นการย้ำเตือนถึงการมีอยู่ของพันธสัญญาอีกด้วย[799] โโลหิตของพระเยซู “หลังออก” เป็นการพาดพิงที่ชัดเจนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ “เพื่อ” แปลคำบุพบทกรีก *ฮูเปอร* ซึ่งหมายถึง “ในนามของ” หรือ “แทนที่ของ” ซึ่งเป็นอ้างอิงที่ชัดเจนถึงการไถ่โทษแทน (เปรียบเทียบ มธ. 26:28) “คนจำนวนมาก” หมายถึง ทุกคน (เปรียบเทียบ 10:45; อสย. 53:11-12)

“โดยคำว่า *คนจำนวนมาก* พระองค์หมายถึงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของโลกเท่านั้น แต่มนุษยชาติทั้งหมด”[800]

14:25 วลี “ผลอู๋น” อาจเป็นรูปแบบทางพิธีสัการะบูชาที่อธิบายถึงเหล่าอู๋นที่ถูกใช้ ณ เทศกาล [801] ในกรณีใดก็ตาม พระเยซูกำลังกล่าวว่าพระองค์จะไม่ “คิม” เหล่าอู๋น “อีก” จนพระองค์ทำอย่างนั้น “ในอาณาจักรของพระเจ้า” พระเยซูกำลังคาดหวังงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ณ การเริ่มต้นของอาณาจักรของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 25:6) นี่เป็นพระสัญญาต้อนรับในแง่ของการป่าวประกาศของพระเยซูถึงการสิ้นพระชนม์ที่กำลังมาของพระองค์

“ด้วยที่ซึ่งพระเยซูได้ละเว้นคือด้วยที่สี่ซึ่งตามปกติแล้วยุติการสามัคคีธรรมของ ปีศาจ ความสำคัญของสิ่งนี้สามารถเป็นที่ชื่นชอบจากข้อเท็จจริงที่ว่าด้วยทั้งสี่ของเหล่าอู๋นได้ถูกตีความในแง่ของพระสัญญาสี่อย่างแห่งการไถ่ที่ตั้งไว้ใน อพย. 6:6-7: ‘เราจะนำพวกเจ้าไป...เราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากการเป็นทาสพวกเขา...เราจะไถ่พวกเจ้า...เราจะรับพวกเจ้า เป็นประชากรของเรา และเราจะเป็พระเจ้าของพวกเจ้า’ (TJ *Pesachim* X. 37b).”[802]

“พระเยซูแทบจะไม่กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์โดยการปราศจากการกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์อีกด้วย (8:31; 9:31; 10:34)”[803]

“ใหม่” หรือ “อีกครั้ง” หมายถึงในแนวทางที่แตกต่างเชิงคุณภาพ (คำกรีก *คายนน*) ตอนนี้พระเยซูและพวกสาวกคาดหวังถึงการทนทุกข์และความตาย แต่จากนั้นพวกเขาจะคาดหวังถึงความยินดีและสง่าราศี

14:26 บางที “เพลงสรรเสริญ” เป็นส่วนที่สองของ *ฮาเลล* (ตามตัวอักษรคือ สรรเสริญ, สดด. 115-118) ที่พวกยิวร้องอย่างตอบโต้ ณ ตอนปลายของปีสภา[804] ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆบันทึกมากขึ้นถึงสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวและทำในห้องชั้นบน (เช่น ยน. 13-16) ณ เวลาที่พวกเขาจากไป บางทีมันก็ดูดีมากแล้ว

“เมื่อพระเยซูไปยังสวนเกทเสมณี สดุดี 118 ก็อยู่ที่ริมฝีปากของพระองค์ มันจัดเตรียมการอธิบายที่เหมาะสมถึงวิธีที่พระเจ้าจะนำพาพระเมสสิยาห์ของพระองค์ผ่านทางความทุกข์ยากและการทนทุกข์ไปยังพระสิริ”[805]

ความทรงมานของพระเยซูในสวน 14:27-52

พระเยซูประสบกับการทนทุกข์ขณะที่พระองค์ได้กล่าวคำอำลาแก่พวกสาวกของพระองค์ในเยรูซาเล็ม (ข้อ 12-26) แต่การทนทุกข์ของพระองค์เพิ่มขึ้นขณะที่พระองค์คาดหวังถึงกางเขนบนภูเขามะกอกเทศ (ข้อ 27-52)

การทำนายถึงการปฏิเสธของเปโตร 14:27-31 (เปรียบเทียบ มธ. 26:31-35; ลก. 22:31-34; ยน. 13:36-38)

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้ทำการทำนายนี้ในห้องชั้นบนก่อนการสถาปนาพิธีมหาสนิท บางทีมาระโกสอดแทรกมันที่นี่ในการบันทึกของท่าน เนื่องจากการเชื่อมโยงทางเหตุผลของมันกับการถูกจับกุมของพระเยซูในสวนเกทเสมณี

14:27-28 เราควรเข้าใจความหมายของ “กระจัดกระจาย” (คำกรีก *สแกนคอลลิสเซเซทเซ*, เปรียบเทียบ 4:17; 6:3; 9:42-47) ในแง่ของคำพยากรณ์ที่พระเยซูกล่าวว่าได้ทำนายถึงมัน (สคย. 13:7) เสดคาริยาห์ไม่ได้หมายถึงว่าแกะจะละทิ้งผู้เลี้ยงแกะอย่างถาวร นับประสาอะไรกับว่าพวกเขาจะหยุดเป็นสิ่งที่พวกเขาเป็นคือ-ผู้ตาม ท่านพรรณนาถึงฝูงแกะที่หนีจากผู้เลี้ยงแกะเพราะว่าใครคนหนึ่งได้โจมตีเขา นั่นคือสิ่งที่พวกสาวกได้ทำอย่างแท้จริงเมื่อพวกเจ้าหน้าที่ได้จับกุมและประหารพระเยซู ต่อมาแกะเหล่านั้นก็ชุมนุมรอบผู้เลี้ยงแกะ พระเยซูป่าวประกาศการนำพวกเขาของพระองค์ในฐานะผู้เลี้ยง “ไปยังกาลิลี” ในภายหลัง (ข้อ 28) อีกครั้งหนึ่งพระองค์กล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ทันทีหลังจากการป่าวประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (ข้อ 24-25)

พระเยซูถือว่าการโจมตีผู้เลี้ยงแกะเป็นของพระเจ้า พระองค์เปลี่ยนเนื้อหาของเศคาริยาห์เล็กน้อยเป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูถือว่าการรับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเจ้า (อสย. 53:4-6) ประเด็นนี้คงได้ช่วยพวกสาวกยอมรับชะตาของพระเยซู

14:29-30 เปโตรปฏิเสธที่จะยอมให้มีความเป็นไปได้ที่ว่าจะละทิ้งพระเยซู แม้ว่าสาวกคนอื่นๆ (“ทั้งหมด”) อาจปฏิเสธ (เปรียบเทียบกับ ยน. 21:15) พระเยซูบอกเปโตรว่าการละทิ้งของเขาจะแยกว่าการละทิ้งของสาวกคนอื่นๆอย่างแท้จริง พระองค์แนะนำคำเตือนด้วยการยืนยันที่จริงจังตามธรรมเนียมและอธิบายว่าการปฏิเสธไม่เพียงแต่แน่นอนเท่านั้นแต่ใกล้เข้ามา ยิ่งกว่านั้นเปโตรจะกล่าวมัน “สามครั้ง”-ทั้งๆที่มีการเตือนของไก่ตัวผู้ มาระโกเท่านั้นอ้างอิงถึงการขึ้นครั้งที่สอง บางทีเนื่องจากความทรงจำของเปโตรถึงเหตุการณ์นั้น ถ้อยคำที่พระเยซูใช้สำหรับ “ปฏิเสธ” หรือ “ไม่ยอมรับ” (คำกรีก *อะพาร์เนเซ*) เป็นคำที่หนักแน่นที่หมายถึง “ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง”

คำว่าสองครั้ง (คำกรีก *ดิส*) ทำให้เกิดความแน่นยามากขึ้น; ไม่ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระเยซูสามครั้งก่อนไก่ขันสองครั้งหรือการปฏิเสธต่างๆเกิดขึ้นก่อนเสียงเรียกของแตรเดี่ยวแห่ง *กาลิซีนีเยม* (= ‘ไก่ขัน’) ซึ่งส่งสัญญาณถึงรุ่งอรุณของ ‘วันของโรมัน’-นั่นคือ ณ การเริ่มต้นของยามที่สี่”[806]

“ไก่ขันแต่เช้าตรู่ (เปรียบเทียบกับ *m. Yoma* 1:8; *m. Tamid* 1:2) แม้กระทั่งก่อนความสว่างแรก ดังนั้นถ้าคำพยากรณ์ของพระเยซูแม่นยำก็ต้องสำเร็จในไม่ช้า”[807]

14:31 การตอบของพระเยซูควรเป็นเหตุให้เปโตรที่จะตระหนักถึงความอ่อนแอของท่านและแสวงหาการช่วยเหลือ ตรงกันข้าม ท่านยึดติดกับความเชื่อถือของท่านอย่างคือดิ่งและบอกพระเยซูอย่างแท้จริงว่าท่านจะ “ตายกับ” พระองค์และพิสูจน์ว่าพระองค์ผิด ท่านยืนยันอย่างเกินไปได้ไป (คำกรีก *เอกเพอริสซอส* ซึ่งถูกใช้ที่นั่นในพันธสัญญาใหม่) ว่าท่านจะไม่ปฏิเสธพระเยซูอย่างแน่นอน เปโตรไม่รู้ว่าคุณอ่อนแอแค่ไหน ซึ่งเป็นปัญหาที่สาวกส่วนใหญ่ของพระเยซูแบ่งปันกับท่าน ท่านคงต้องได้เรียนรู้ในแนวทางที่ลำบากคือผ่านทางความล้มเหลว เปโตรนำสาวกคนอื่นๆในการปฏิเสธว่าพวกเขาจะปฏิเสธพระเยซู [808] ภายหลัง ท่านปฏิเสธพระเยซูด้วยความแรงกล้าอย่างเดียวกันที่ซึ่งท่านกล่าวยอมรับว่าท่านจะ *ไม่ปฏิเสธพระองค์!*

ส่วนนี้เป็นคำเตือนที่หนักแน่นสำหรับสาวกทุกคน เมื่อเผชิญกับการห่มเหงสำหรับความจงรักภักดีของบุคคลหนึ่งต่อพระเยซู บุคคลนั้นไม่ควรวางใจในกำลังของการอุทิศตนของเขาหรือของเธอ เขาหรือเธอควรวางใจในพระเจ้า ผู้สามารถจัดเตรียมพระคุณที่จำเป็นให้เพื่อจะยังคงสัตย์ซื่อได้ (เปรียบเทียบกับ 9:14-29)

การทนทุกข์ของพระเยซูในสวนเกทเสมนี 14:32-42 (เปรียบเทียบกับ มธ. 26:36-46; ลก. 22:40-46)

เหตุการณ์นี้เปรียบเทียบความถ่อมใจและการพึ่งพาของพระเยซูที่พระบิดากับความมั่นใจในตนเองของเปโตร (ข้อ 27-31) มันเป็นการเปิดเผยที่โดดเด่นถึงความถ่อมใจของพระเยซู

“จนเดี๋ยวนี้การแล่นเรืออย่างสงบผ่านความยากลำบากต่างๆของพระองค์ดังเช่นผู้บังคับบัญชาบางคนที่ไม่เป็นห่วงเกี่ยวกับโลกนี้ พระองค์ก็เกือบตายด้วยความทุกข์ยาก”[809]

นี่เป็นการอ้างอิงที่สามของมาระโกถึงพระเยซูที่อธิษฐาน (เปรียบเทียบ 1:35; 6:46) ในแต่ละกรณี พระเยซู ยืนยันการอุทิศตนของพระองค์ต่อน้ำพระทัยของพระบิดาที่ซาตานทดลองอย่างต่อเนื่อง

14:32-34 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้พาสาวกวงในของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:37; 9:2) ไปกับพระองค์ เพื่อที่จะสอนพวกเขาเกี่ยวกับการทนทุกข์และที่จะได้รับการช่วยเหลือจากการวิงวอนเผื่อของพวกเขาเพื่อพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 26:38) สาวกคนอื่นๆจะต้องอธิษฐานเช่นกัน (ลก. 22:40) บางทีพวกเขาจะต้องเฝ้าระวังอีกด้วยเพื่อว่าพระองค์อาจสามารถที่จะมอบพระองค์เองแก่การอธิษฐานอย่างสิ้นเชิงได้[810]

“เนื่องจากว่าในวันธรรมนั้น ผู้คนอธิษฐานด้วยตาที่ลึมอยู่ คำสั่งที่ให้อธิษฐานก็ไม่ได้ทำการต่อต้านคำสั่งที่จะเฝ้าระวัง อย่างที่มันจะเป็นถ้าสาวกสามคนจะต้องหลับตาของพวกเขาในการอธิษฐาน”[811]

เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นสถานที่ที่ชื่นชอบซึ่งพระเยซูและพวกสาวกได้เยี่ยมมาก่อน (เปรียบเทียบ ลก. 22:39; ยน. 18:2)

คำว่า “เป็นทุกข์” (คำกรีก *เอกซามเบออิสไท*) และ “หนักใจ” (คำกรีก *อะเคโมเนอิน*) ด้วยกัน “อธิบายถึงอารมณ์รุนแรงอย่างสุดขีด การผสมของความสับสน ความกลัว ความไม่แน่นอนและความกังวล ซึ่งไม่มีที่ไหนที่พรรณานี้ในแง่ที่ชัดเจนอย่างเช่นที่นี่”[812] การคาดการณ์ถึงการแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าสำหรับบาปของโลกและการประสบกับการแยกจากพระบิดาของพระองค์ ได้ทำให้พระเยซูโศกเศร้าอย่างลึกซึ้ง (คำกรีก *เพอริลูพอส*, เปรียบเทียบ 6:26) นี้ก็มากกว่าคนที่ตายเพื่อความเชื่อคนใดก็ตามจำต้องเผชิญ

14:35-36 พวกยิวไม่กล้าต่อพระเจ้าด้วย “บิดา” (ตามตัวอักษรคือ “พ่อ”) เพราะพวกเขาถือว่าความสนิทสนมเช่นนั้นขาดความเคารพยำเกรง พระเยซูใช้คำนี้เพราะว่าพระองค์-ในฐานะบุตรของพระเจ้า-อยู่ในแง่สนิทสนมกับพระบิดา (เปรียบเทียบ รม. 8:15; กท. 4:6) ในการอธิษฐานช่วงแรกเป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูอธิษฐานเพื่อส่วนที่ดีของชั่วโมง (ข้อ 37) แม้ว่ามาระโกบันทึกแค่แก่นสารแห่งการร้องขอของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 5:7) ในโลกสมัยโบราณ เกือบทุกคนอธิษฐานเสียงดัง และบางทีนี่คือแนวทางที่พระเยซูอธิษฐาน[813] การจำนนของพระองค์ต่อพระบิดาของพระองค์ที่นี่ทำให้ระลึกถึงปฐมกาล 22:7 ที่ที่อิสอัคกล่าวต่ออับราฮัมบิดาของเขาในสถานการณ์ที่คล้ายกันอย่างมากที่ค่อนข้างใกล้กับสถานที่แห่งนี้[814]

พระเยซูแสดงถึงความเชื่อในพระเจ้าซึ่งด้วยพระองค์นั้นทุกสิ่ง-ที่สอดคล้องกับธรรมชาติของพระองค์-ก็เป็นไปได้ (เปรียบเทียบ 9:23) ประเด็นที่ไม่ชัดเจนต่อพระเจ้า-มนุษย์ผู้จำกัดความรู้ของ

พระองค์อย่างสมัครใจในการบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่ความสามารถของพระเจ้าแต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า

“มันคือการพึ่งพาเต็มทีที่พระเจ้าสำหรับความรอดของพระองค์เองที่เป็นแหล่งของความกล้าหาญของพระเยซูที่จะปฏิเสธตนเอง ที่จะเล็กน้อยที่สุดและสูญเสียชีวิตของพระองค์”[\[815\]](#)

“มัน [การร้องขอของพระเยซู] เป็นราวกับที่จะกล่าวว่า ‘ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์สามารถทำสิ่งใดก็ได้รวมถึงการทำให้มันเป็นไปได้สำหรับข้าพระองค์ที่จะไม่เผชิญกับความน่ากลัวของการทนทุกข์นี้’”[\[816\]](#)

พระเยซูอ้างอิงถึงกางเขนว่าเป็น “ชั่วโมง” นี้ และ “ถ้อย” นี้ การแสดงออกอันแรกรวมถึงทุกๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องในกางเขน (เปรียบเทียบ ยน. 7:30; 8:20; เป็นต้น) ในเชิงเปรียบเทียบแล้ว “ถ้อย” ระบุถึงการพิพากษาของพระเจ้าในกางเขน (เปรียบเทียบ 10:38-39; 14:29) ความตั้งใจแบบมนุษย์ของพระเยซูก็แตกต่างจากน้ำพระทัยของพระบิดาแต่ไม่เคยต่อต้านมัน

“แม้ว่าพระเยซูได้สรรเสริญพระเจ้า (ลก. 10:21) และขอบคุณพระบิดา (8:6, 7) ในการอธิษฐานของพระองค์นั้นส่วนใหญ่ของคำอธิษฐานที่ถูกบันทึกไว้ของพระองค์เป็นการอ้อนวอนและวิงวอนเพื่อ”[\[817\]](#)

14:37 บางทีพระเยซูกล่าวอย่างเจาะจง “ต่อเปโตร” ในข้อที่ 37 เพราะว่าเปโตรได้อวดว่าท่านจะไม่ปฏิเสธพระเยซู (ข้อ 29, 31) การใช้ของพระเยซูเกี่ยวกับชื่อ “ซีโมน” ซึ่งเป็นชื่อดั้งเดิมของเปโตรอาจบ่งบอกถึงความอ่อนแอตามธรรมชาติของท่าน เปโตรไม่ได้ดำเนินชีวิตจนถึงความหมายแห่งชื่อใหม่ของท่าน ท่านไม่ได้ประพฤติเหมือนศิลา

“เปโตรผู้จะตายเพื่อเจ้านายของท่านก็ไม่สามารถแม้กระทั่งที่จะเฝ้าระวังกับพระองค์”[\[818\]](#)

“มิตรภาพทุกอย่างที่เราประสบมัน-การแบ่งปันถึงความคิดที่ลึกที่สุด การแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความหวัง ความโศกเศร้า ความยินดี-เป็นความเป็นจริงที่พระเยซูดูเหมือนจะไม่ได้ชื่นชมกับสาวกสิบสองคนด้วยความต่อเนื่องใดๆ”[\[819\]](#)

14:38 จากนั้นพระเยซูกล่าวต่อสาวกสามคนทั้งหมด พระองค์สั่งให้พวกเขาที่จะเฝ้าระวัง (คำกรีก *กรเอกเรเท*, เปรียบเทียบ อย่างต่อเนื่อง 13:34, 35, 37) และที่จะอธิษฐาน (คำกรีก *พรอซซูเซสเซ*, ซึ่งเป็นคำทั่วไปสำหรับการอธิษฐาน) กิจกรรมเหล่านี้ก็จำเป็นต่อการพิชิตการทดลอง การใช้นี้

เกี่ยวกับ “เนื้อหนัง” บางที่เป็นตามตัวอักษร (นั่นคือ ร่างกาย) แทนที่จะเป็นการเปรียบเทียบ (นั่นคือ
ธรรมชาติมนุษย์บาป) เนื่องจากว่ามันตรงข้ามกับวิญญาณของมนุษย์ (นั่นคืออำนาจที่ตั้งใจของ
มนุษย์; เปรียบเทียบ สดค. 51:12)

มาระโกเขียนว่าเปโตรนอนหลับสามครั้ง (ข้อ 37, 40, 41) และต่อมาท่านเขียนว่าเปโตรปฏิเสธ
พระเยซูสามครั้ง (ข้อ 68, 70, 71) พวกเขาสามารถได้อิทธิฐานเพื่อพวกเขาเองมาตลอดเช่นเดียวกับ
เพื่อพระเยซูในแง่ของสิ่งที่พระองค์ได้บอกพวกเขาว่ากำลังมา

“ในเรื่องราวการทนทุกข์ พวกเขาเป็นบุคคลที่น่าอายเย้ย เนื่องจากการไม่เข้าใจของ
พวกเขา พวกเขาที่เข้าใจธรรมชาติแท้จริงของสิ่งต่างๆผิดไปอย่างแยๆ จากการที่คิดว่า
พวกเขาฉลาด กล้าหาญและจงรักภักดี แท้จริงแล้วพวกเขาก็ไร้ความรู้สึกขี้ลาดและไร้
ความเชื่อ ในการเข้าไปสู่การทนทุกข์ กระนั้นพวกเขาก็ติดตาม พระเยซูในการอุทิศตน
ต่อพระองค์ อย่างไรก็ตาม เมื่อเหตุการณ์ต่างๆเปิดเผย พวกเขาจะปฏิเสธการอุทิศตนของ
พวกเขาผ่านทางถ้อยคำหรือการกระทำและเลิกศรัทธา” [\[820\]](#)

“การตื่นตัวฝ่ายวิญญาณและการอธิษฐานในการพึ่งพาเต็มทีที่การช่วยเหลือของพระเจ้าก็
จัดเตรียมการเตรียมพร้อมที่เพียงพอสำหรับวิกฤตได้ (เปรียบเทียบ 13:11)”[\[821\]](#)

14:39-40 พระเยซูกลับจากพวกเขา-ผู้ไม่ได้ให้การสนับสนุนแก่พระองค์-ไปยังพระบิดาผู้ได้คำจูน
พระองค์ พวกเขาไม่มีสิ่งใดก็ตามที่จะกล่าวต่อ (“ไม่รู้สิ่งที่จะตอบ”) พระเยซู บางทีเพราะว่า
พวกเขาไม่รู้สึกรับอาย พวกเขาได้อวดกำลังฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา แต่พวกเขากำลังแสดง
ถึงความอ่อนแอฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ดูเหมือนจะมีความสัมพันธ์ที่กลับกันระหว่างการที่เราารู้สึก
มั่นใจในตนเองอย่างไรและเราอธิษฐานมากแค่ไหน

14:41-42 มาระโกเท่านั้นบันทึกว่าพระเยซูได้ทำการเดินทางสั้นๆที่แยกกันสามครั้งไปยังส่วนลึกของสวน
นั้นเพื่อจะอธิษฐาน

“การทดลองของสวนนั้นก็แบ่งตัวมันเองออกเหมือนการทดลองในถิ่นทุรกันดารไปสู่การกระทำ
สามอย่างซึ่งติดตามอันหนึ่ง ไปยังอีกอันหนึ่ง”[\[822\]](#)

ความพากเพียรของพระเยซูในการอธิษฐานแสดงถึงขอบเขตแห่งการพึ่งพาของพระองค์ที่พระบิดา
คำถามของพระเยซูได้โน้มน้าวพวกเขาอีกครั้ง บางทีพระองค์ตั้งใจให้ถ้อยคำของพระองค์เป็น
คำสั่งที่เหน็บแนม (หรือซ่อนเร้น)-“นอนและพักต่อไป”-แทนที่จะเป็นคำถามหรือแค่ที่จะแสดงถึง
ความประหลาดใจ (เปรียบเทียบ มธ. 26:45)

ความหมาย “พอเถอะ” ก็ชัดเจนน้อย[823] พระองค์อาจได้หมายถึงว่ายูดาสได้รับเงินสำหรับการทรยศจากพวกหัวหน้าปุโรหิต เนื่องจากว่าคำกรีก *อะเพเค* สามารถหมายถึง “เขาได้รับมัน” ความเป็นไปได้ก็อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพระองค์หมายถึงว่าตอนนี้พระองค์เข้าใจว่ากางเขนนั่นหลีกเลี่ยงไม่ได้ บางทีพระเยซูหมายถึงว่าพวกสาวกมีการนอนที่เพียงพอและมันเป็นเวลาที่จะตื่นนอน [824] ประการที่สี่ พระองค์อาจได้หมายถึงว่าพระองค์ได้เสร็จสิ้นการอธิษฐานของพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าขอบมุมนองที่สามและที่สี่เพราะว่าสองมุมนองนี้เป็นการอธิษฐานที่เรียบง่ายที่สุดและทั้งสองก็เข้าทำเข้าทาง

“เวลา” ที่ได้ “มา” เป็นเวลาแห่งการถูกจับกุมและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 35) คนบาปที่นี้เป็นตัวแทนของชาตานุชิตจะฆ่าพระเยซู ประโยคที่สี่ของพระเยซูสะท้อนถึงความตึงเครียดและความเร่งด่วนของช่วงเวลานั้น[825]

มาระโกบรรยายถึงการเคลื่อนที่ของพระเยซูในรูปแบบไขว้ พระเยซูได้มายังสวนนั้นพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าได้ละพวกเขาส่วนใหญ่ไว้ที่ทางเข้า พาสามคนจากพวกเขาไปไกลออกไป และดำเนินการต่อไปแม้กระทั่งไกลออกไปยังส่วนลึกของมันตามลำพัง จากนั้นพระองค์ได้ถอนตัว ณ ศูนย์กลางนั้น พระเยซูได้สื่อสารกับพระบิดาของพระองค์ ศูนย์กลางของสวนนี้และศูนย์กลางของสวนนี้สอดคล้องกับศูนย์กลางของความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณของพระองค์ การอธิษฐานนี้ช่วยผู้อ่านระบุว่า การอธิษฐานของพระเยซูอยู่ ณ ไกลกลางของการเตรียมตัวของพระองค์สำหรับกางเขน มันอธิบายถึงที่ความสมดุลโดดเด่นซึ่งพระเยซูรับมือด้วยพระองค์เองตลอดเหตุการณ์ที่สับสนอลหม่านซึ่งได้ติดตามมา

“บางทีรูปแบบอันเป็นที่ประจักษ์โดยทั่วไปมากที่สุดของการบรรยายในมาระโกคือการกล่าวซ้ำสามครั้งของการกระทำและเหตุการณ์ที่คล้ายกัน... บางจุดก็ชัดเจนเพราะสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นในลำดับโดยตรง: ณ สวนเกทเสมีนิ พระเยซูกลับจากการอธิษฐานสามครั้งเพื่อจะพบว่าพวกสาวกนอนหลับ; ; เปโตรปฏิเสธพระเยซูสามครั้ง; ปีลาตถามฝูงชนด้วยสามคำถามที่เป็นการนำ ซึ่งแต่ละครั้งก็ถูกปฏิเสธ; และผู้บรรยายบันทึกเหตุการณ์ต่างๆของการถูกตรึง ณ เวลาบ่ายสามโมง, ช่วงเวลาสามช่วง (เก้าโมงเช้า เทียง และบ่ายสามโมง)”[826]

ที่นี่ รูปแบบทั้งสามของการบรรยายเน้นถึงความล้มเหลวขั้นสุดท้ายของพวกสาวก”[827]

การถูกทรยศ การถูกจับกุมและการถูกละทิ้งของพระเยซู 14:43-52 (เปรียบเทียบ มธ. 26:47-56; ลก. 22:47-53; ยน. 18:2-12)

14:43 เป็นที่ชัดเจนว่าผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมดกล่าวซ้ำว่า “ ยูดาส ” เป็น “หนึ่งในสาวกสิบสองคน” แม้ว่าผู้อ่านรู้อสิ่งนี้แล้วเพื่อจะเน้นถึงความหายนะแห่งการถูกทรยศของพระเยซู[828] ยูดาสนำพาฝูงชน (กจ. 1:16) ที่ได้มาพร้อมกับสิทธิอำนาจจากสภาแซนเฮดริน ส่วนหนึ่งของฝูงชน

ประกอบด้วยคำรวรรักษาพระวิหารของชาวยิว (ลก. 22:52) และทหารโรมัน (ยน. 18:12) คำรวรถือกระบองและทหารมีดาบสั้น

14:44-46 ตามธรรมเนียมแล้วพวกสาวกของรับบีทักทายอาจารย์ของพวกเขาด้วย“การจูบ”ที่มีมือ[829] “สัญญาณ” ที่ได้เตรียมไว้ก่อนช่วยให้ยูดาสที่จะระบุพระเยซูต่อพวกทหารโดยปราศจากการกระตุ้นความสงสัยและการต่อต้านของสาวกคนอื่นๆ สัญญาณนี้ได้ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับยูดาสที่จะเลือกพระเยซูโดยเฉพาะในที่ค่อนข้างมืด

“ตามการใช้ร่วมสมัย ไม่มีสาวกคนใดได้รับอนุญาตที่จะทักทายอาจารย์ของเขา ก่อนเนื่องจากว่านี่คงได้บ่งบอกถึงความเท่าเทียม ดังนั้นเครื่องหมายของยูดาสไม่ใช่เป็นแค่การปฏิเสศสุดทำถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูและสัญญาณต่อฝูงชนเท่านั้น แต่เป็นการคุกคามที่คิดพิจารณาไว้แล้วอีกด้วย มันเป็นไปได้ว่ายอห์น 18:4-7 ไม่อ้างอิงถึงการจูบที่บ่งชี้ (‘พวกเขาก็ถอยหลังและล้มลงที่ดิน’) ว่าแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่มากับยูดาสได้ถูกทำให้ถอยหลังโดยการทรยศนี้”[830]

“เมื่อยูดาสกล่าวว่า ‘เราจูบค่านับใครก็คือคนผู้นั้นแหละ’ เขาก็ใช้คำว่า *ฟีเลอิน* ซึ่งเป็นคำธรรมดา แต่เมื่อได้กล่าวว่าเขาออกมาข้างหน้าและจูบพระเยซู คำก็คือ *คาทาฟีเลอิน* เอาละ *คาทา* นั้นเข้มข้นและ *คาทาฟีเลอิน* เป็นถ้อยคำสำหรับที่จะจูบในฐานะคนรักจูบที่รักของเขา เครื่องหมายของการทรยศไม่ใช่แค่การจูบที่เป็นทางการแห่งการทักทายที่นับถือเท่านั้น มันเป็นการจูบของผู้รักอีกด้วย สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ร้ายกาจและสิ่งที่แย่มากที่สุดในเรื่องราวของพระกิตติคุณทั้งหมด”[831]

14:47 บางทีความอับอายนำมาระโกที่จะซ่อนข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรเองที่ตัดหูของมาคัส เป็นที่ชัดเจนว่าในความพยายามที่มุ่งผิดเพื่อจะตัดหัวของเขา (เปรียบเทียบ ยน.18:10) การขาดการอธิษฐานของเปโตรส่งผลต่อการขาดความสมดุลที่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับอุปนิสัยของพระเยซู ท่านไม่เพียงแต่ไอ้อวดมากเกินไป (ข้อ 29, 31) และอธิษฐานน้อยเกินไปเท่านั้น (ข้อ 37, 40, 41) แต่กระทำอย่างรุนแรงเกินไปอีกด้วย

“มันอาจจะเป็็นว่าเปโตรซึ่งยังคงองอาจจากการทำนายของพระเยซูที่ว่าท่านจะไม่เพียงแต่กระจัดกระจายไปกับคนอื่นๆแต่จะปฏิเสธพระเยซูสามครั้งก่อนการขึ้นตอนเช้าตรู่ของไก่อ้วผู้่อักด้วยนั้นก็รื้อร่นที่จะพิสูจน์ถึงความจงรักภักดีของท่านแม้กระทั่งว่าท่าน ‘ต้องตาย’ กับพระเยซู (เปรียบเทียบ 14:31)”[832]

14:48-50 การตอบของพระเยซูชี้ให้เห็นว่าพระองค์ไม่ใช่อาชญากรที่อันตราย การกระทำของสภาแซนเฮดรินั้นไม่ยุติธรรมและโต้แย้งไม่ได้อย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม มันบรรลุคำพยากรณ์ข้อพระคัมภีร์ที่พระเยซูอ้างอิงถึงที่รวมถึงอิสยาห์ 53:3, 7-9, 12 และเศคาริยาห์ 13:7(เปรียบเทียบข้อ 27) ข้อ 50 บันทึกความล้มเหลวของพวกสาวกรวมถึงเปโตรและการละทิ้งพระเยซูของพวกเขาเพื่อจะรักษาความปลอดภัยของพวกเขาเอง ความสนใจของผู้เขียนคือการกระทำของพวกสาวกมากกว่าการกระทำของฝูงชน

“อย่าให้บรรดาผู้ที่ทนทุกข์เพื่อพระคริสต์คิดว่ามันแปลกถ้าพวกเขาถูกละทิ้งและถ้าทั้งฝูงหลบหลีกกว้างที่ได้รับบาดเจ็บ”[833]

14:51-52 มาระโกเท่านั้นบันทึกเหตุการณ์ที่แปลกนี้ ท่านอธิบายว่า “ชายหนุ่ม” (คำกรีก *νεανισκος*, ระหว่าง 24 และ 40 ปี) เป็นผู้ที่ได้ “ติดตาม” พระเยซู การอธิบายนี้สามารถหมายถึงว่าเขาเป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคนหรือแค่ใครคนหนึ่งที่น่าเห็นอกเห็นใจกับพระเยซู เขาสวมใส่เสื้อผ้าด้านนอกผ้าลินินที่แพง (คำกรีก *ชินดอน*) โดยปราศจากชุดชั้นใน (คำกรีก *ชิทอน*) มันอาจได้เป็นเสื้อผ้าสำหรับนอนของเขา บางทีเขาได้อยู่บนเตียงในเยรูซาเล็มเมื่อเขาได้ตื่นขึ้นเนื่องจากเสียงของฝูงชนที่ออกจากเมืองไปและได้ยินผู้คนกล่าวเกี่ยวกับการจับกุมพระเยซู-และตัดสินใจที่จะไปด้วย

จากนั้นเมื่อหนึ่งในทหาร “จับเขา” ชายหนุ่มนี้ได้ตั้งใจที่จะละทิ้งพระเยซูจนเขาเต็มใจที่จะดึงตัวเขาเองออกและละผ้าป่าน “ผืนนั้น” ของเขาไว้ในมือของทหารและวิ่งทะเลาะฝูงชน ไปแบบเปลือยกายแทนที่จะอยู่กับพระเยซู การกระทำของชายคนนี้อธิบายต่อไปถึงการที่บรรดาผู้ติดตามของพระเยซูปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาเองปลอดภัยซึ่งต้องแลกด้วยความปลอดภัยและมิตรภาพของพระเยซู สภาพที่เปลือยเปล่าของเขานั้นถึงความกลัวและความขายหน้าของเขา (เปรียบเทียบ อมส. 2:16)

เหตุการณ์นี้สร้างผลงานเล็กน้อยต่อเรื่องราวการถูกจับกุมของพระเยซู นอกจากอธิบายว่าทุกคนได้หนีไป ดังนั้นบรรพบุรุษคริสตจักรบางคนและนักอรรถาธิบายสมัยใหม่ส่วนใหญ่ได้สรุปว่าชายหนุ่มนั้นคือมาระโกซึ่งเป็นผู้เขียนของพระกิตติคุณนี้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานที่หนักแน่นสำหรับสิ่งนี้[834]

ข. การทนต่อการทนทุกข์ของผู้รับใช้ 14:53-15:47

การทนทุกข์ของพระเยซูตอนนี้ได้เป็นการคาดหวังและเป็นทางด้านจิตใจ ตอนนี้พระองค์เริ่มต้นที่จะประสบกับความเจ็บปวดทางกายภาพที่เป็นผลมาจากการถูกไต่สวนและการถูกตรึงของพระองค์ ในฐานะผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ไต่สวนได้มาเพื่อจะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์ การทนทุกข์ของพระองค์ก็เพิ่มขึ้นต่อไป

พระเยซูประสพกับการไต่สวนสองอย่าง: การไต่สวนทางศาสนาต่อหน้าพวกผู้นำชาวยิว และการไต่สวนทางพลเรือนต่อหน้าเจ้าหน้าที่โรมัน สิ่งนี้จำเป็นเพราะว่าภายใต้ข้อพิพาทของโรมันนั้น สภาแซนเฮดรินไม่มีสิทธิอำนาจที่จะตรึง[835] สภาแซนเฮดรินต้องการให้พระเยซูที่จะประสพกับการถูกตรึง (ยน.18:31) การไต่สวนแต่ละอย่างมีสามส่วน

การไต่สวนทางศาสนาของพระเยซู	
ต่อหน้าอันนาส	ยน. 18:12-14, 19-24
ต่อหน้าคายาฟาส	มธ. 26:57-68; มก. 14:53-65; ลก. 22:54, 63-65
ต่อหน้าสภาแซนเฮดริน	มธ. 27:1; มก. 15:1; ลก. 22:66-71
การไต่สวนทางพลเรือนของพระเยซู	
ต่อหน้าปีลาต	มธ. 27:2, 11-14; มก. 15:1-5; ลก. 23:1-5; ยน. 18:28-38
ต่อหน้าเฮโรดแอนทิปาส	ลก. 23:6-12
ต่อหน้าปีลาต	มธ. 27:15-26; มก. 15:6-15; ลก. 23:13-25; ยน. 18:39-19:16

1. การไต่สวนโดยคนยิวของพระเยซู 14:53-15:1

มาระโกละเว้นการอ้างอิงถึงการไต่สวนเบื้องต้นของพระเยซูต่อหน้าอันนาส (ยน. 18:12-14, 19-24)

การไต่สวนต่อหน้าคายาฟาส 14:53-65 (เปรียบเทียบ มธ. 26:57-68; ลก. 22:54, 63-65; ยน. 18:24)

14:53 “มหาปุโรหิต” ที่นี่คือคายาฟาส อย่างน่าสนใจแล้ว มาระโกไม่อ้างอิงเขาโดยชื่อเลย แม้ว่าชื่อของเขาปรากฏแก่ครั้งในมัทธิว ลูกา ยอห์นและกิจการของอัครทูต เขาเป็นมหาปุโรหิตที่พวกโรมันได้แต่งตั้งในปี ค.ศ. 18 และเขาได้ทำหน้าที่นี้จนกระทั่งปี ค.ศ. 36 เขาดูเหมือนได้เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบมากที่สุดสำหรับการวางแผนที่จะกำจัดพระเยซู

นี่เป็นการประชุมที่ไม่เป็นตามตารางเวลา ไม่เป็นทางการของสภาแซนเฮดริน เนื่องจากว่ากฎหมายของยิวเรียกร้องให้การประชุมที่เป็นทางการเกิดขึ้นในเวลากลางวัน มันเกิดขึ้นก่อนเช้าตรู่ในวันศุกร์ที่สิบห้าของเดือนนيسانซึ่งเป็นวันเทศกาล ตามปกติแล้วสภาแซนเฮดรินไม่ได้ไต่สวนประเภท

นี่ในวันเทศกาล บางทีพวกผู้นำชาวยิวได้พบปะ ณ เวลาที่นอกกริตนอกรอยนี้เพราะว่าพวกโรมัน ปฏิบัติการไต่สวนทางพลเรือนของพวกเขาหลังจากดวงอาทิตย์ขึ้นไม่นาน สภาแซนเฮดริน ต้องการที่จะมอบพระเยซูแก่ปีลาตสำหรับการไต่สวนที่เร่งรีบก่อนความสนใจทางสาธารณะชนได้ ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ของพระเยซู

ตามปกติแล้วสภาแซนเฮดรินไม่ได้ตัดสินลงโทษผู้กระทำผิดมิโทษถึงตายที่ถูกกล่าวหาจนกว่าวันหลังจาก การไต่สวนของเขา พวกเขาได้ทำข้อยกเว้นในกรณีของพระเยซู โดยปกติแล้ว สภาแซนเฮดรินได้พบปะใน ห้องโถงบนฝั่งตะวันตกของบริเวณโดยรอบของพระวิหาร[836] อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พวกเขาได้พบปะใน บ้านหรือวังของคายาฟาส (ลก. 22:54) สภาแซนเฮดริน “ทั้งหมด” อาจหมายถึงทุกๆคนของสมาชิก 71 คน หรือบางทีทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับองค์ประชุม คืออย่างน้อย 23 คน[837]

14:54 การบันทึกนี้ช่วยผู้อ่านให้เข้าใจว่าเปโตรได้อยู่ในที่อาศัยของมหาปุโรหิตตลอดการถูกไต่สวนของ พระเยซูที่นั่น มันเตรียมเราสำหรับเรื่องราวของการปฏิเสธของเปโตร (ข้อ 66-72) ซึ่งได้เกิดขึ้นใน ขณะที่สภาแซนเฮดรินกำลังสอบสวนพระเยซู มันช่วยเราที่จะชื่นชมข้อเท็จจริงที่ว่า การละทิ้ง พระเยซูของเปโตรนั้นชั่วครวเท่านั้น ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ไม่ได้อ้างถึงว่าสาวกอีกคนหนึ่ง ไปกับเปโตรในลานบ้านนั้น (ยน. 18:15) เจ้าหน้าที่ (“คนรับใช้”) คงได้เป็นตำรวจรักษาพระวิหาร เนื่องจากว่าทหาร โรมันคงไม่ได้ป้องกันวังของมหาปุโรหิต

14:55-56 แม้ว่าการไต่สวนนี้หรือการสอบสวนของคณะลูกขุนได้เกิดขึ้นในตอนกลางคืน ในที่สุดแล้ว สภาแซนเฮดรินได้พบพยานสองคนที่ต่อต้านพระเยซู (มธ. 26:60) มันดูเหมือนว่าพวกเขาได้ วางแผนกรณีของพวกเขาสำหรับการดำเนินคดีอย่างระมัดระวัง อย่างไรก็ตาม พยานต่างๆที่ได้เป็น พยานอย่างแยกกันในการไต่สวนของยิวก็ขัดแย้งกัน ดังนั้นคำพยานของพวกเขาที่ไร้ประโยชน์ (เปรียบเทียบ กดว. 35:30; ฉธบ. 17:6; 19:15)

“... อย่างเช่นเคย มันยากที่จะเห็นด้วยในการโกหกที่สอดคล้องกว่าที่จะบอกความจริงที่ เรียบง่าย...”[838]

14:57-59 ข้อเหล่านี้จัดเตรียมตัวอย่างที่เจาะจงของสิ่งที่มาระโกเพิ่งได้อธิบายไปโดยทั่วไป เป็นที่ชัดเจน ว่าพยานต่างๆได้เข้าใจผิดไปถึงข้อความของพระเยซูเกี่ยวกับการทำลายพระวิหาร (คำกรีก *นาออส*, อาคารพระวิหาร) เกี่ยวกับร่างกายของพระองค์ (ยน. 2:19) และบางทีข้อความของพระองค์เกี่ยวกับการถูกทำลายในอนาคตของพระวิหารในเยรูซาเล็ม (13:2) พระเยซูได้กล่าวว่า “ถ้า [ท่าน] ทำลาย วิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” แต่พวกเขาได้อ้างพระองค์ผิดไปอย่างที่กล่าวว่า “เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และภายในสามวันเราจะสร้างวิหารอีกหลังหนึ่งที่ไม่ได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์” ใกรก็ตามที่ทำลายพระวิหารในโลกสมัยโบราณก็ต้องพบกับโทษ

ประหาร (เปรียบเทียบ ยรม. 26:1-19).[\[839\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นหนึ่งในกรกล่าวหาที่รุนแรงที่สุดต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 61; 15:29)

14:60-61 เป็นที่ชัดเจนว่าคาซาฟาสดัดสันใจที่จะถามพระเยซูซึ่งหวังจะทำให้พระองค์กล่าวหาพระองค์เอง เนื่องจากว่าเขาไม่สามารถทำให้พยานทั้งสองเห็นด้วยที่จะต่อต้านพระเยซู พระเยซูไม่จำเป็นที่จะตอบคำถามแรกของมหาปุโรหิต ไม่มีใครนำเสนอหลักฐานแท้จริงใดๆต่อต้านพระองค์

“ความเจียบที่เค็ดเดี่ยวของพระองค์ [ของพระเยซู] ป่าวประกาศอย่างดังต่อสภาแซนเฮดริน ถึงความไม่ชอบของพระองค์ที่มีต่อความพยายามที่โกหกของพวกเขาเพื่อจะจัดตั้งการกล่าวหาต่อพระองค์”[\[840\]](#)

จากนั้นคาซาฟาซึ่งลองยุทธวิธีใหม่ก็ได้ถามว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ “ผู้สมควรแก่การนมัสการ” เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันสำหรับพระเจ้าที่พวกยิวใช้แทนที่พระนามบริสุทธิ์ของพระเจ้า [\[841\]](#) แนวคิดอันเป็นที่นิยมของยิวเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็คือว่าพระองค์จะเป็นเชื้อสายที่เป็นมนุษย์ของดาวิด คาซาฟาไม่ได้ถามว่าพระเยซูอ้างถึงการเป็นพระเจ้าหรือไม่ แต่ “พระเมสสิยาห์” ที่เป็นมนุษย์: “พระบุตรของผู้สมควรแก่การนมัสการ”

“ในรูปแบบ ‘พระเมสสิยาห์ พระบุตรของผู้สมควรได้รับการนมัสการ’ นั้นอนุประโยคที่สองก็อยู่ในการวางแนบกับอนุประโยคแรกและแท้จริงแล้วก็มีความหมายอย่างเดียวกัน ในที่มาของชาวยิวซึ่งอยู่ร่วมสมัยกับพันธสัญญาใหม่นั้น ‘พระบุตรของพระเจ้า’ เป็นที่เข้าใจในแง่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เท่านั้น ความหวังของชาวยิวก็ตั้งอยู่ที่บุคคลที่เป็นพระเมสสิยาห์ผู้เป็นมนุษย์”[\[842\]](#)

“พระเมสสิยาห์ที่ถูกจำคุก ถูกละทิ้งโดยบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ และถูกมอบแก่มือของพวกศัตรูของพระองค์อย่างไร้การช่วยเหลือก็แสดงถึงแนวคิดที่เป็นไปไม่ได้ ในสถานการณ์ต่างๆเช่นนั้น ใครก็ตามที่ป่าวประกาศว่าตนเองเป็นพระเมสสิยาห์ก็ไม่สามารถล้มเหลวที่จะเป็นผู้มีนประมาทที่กล้าที่จะทำการเยาะเย้ยถึงพระสัญญาต่างๆที่ให้แก่ประชากรของพระองค์โดยพระเจ้า”[\[843\]](#)

14:62 ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ปิดบังความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์เพราะว่าการป่าวประกาศที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ต่อสาธารณะชนคงได้แรงให้เกิดวิกฤตก่อนเวลาอันควรขึ้น (เปรียบเทียบ 1:43-44; 8:29-30; 9:9; 11:28-33; 12:12) ตอนนี้พระองค์เปิดเผยถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะว่าเวลาสำหรับวิกฤตได้มาถึงแล้ว มัทธิวอาจได้ให้ถ้อยคำที่แน่นอนต่างๆของ

พระเยซู (มธ. 26:64) และมาระโกให้แก่นสารของถ้อยคำเหล่านั้น พระเยซูได้เพิ่มว่าพระองค์ไม่ใช่แค่พระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์เท่านั้น แต่เป็น “บุตรมนุษย์” ที่เป็นพระเจ้าอีกด้วย

ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์ตอนต่างๆ ที่พระเยซูอ้างว่าจะสำเร็จก็ได้ทำนายถึงการครองราชย์ของพระองค์ในสวรรค์ที่ตามหลังการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (สคด. 110:1) และการเสด็จกลับมายังโลกพร้อมกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าเพื่อจะสถาปนาอาณาจักรทั่วโลก (ดนล.7:13-14; เปรียบเทียบ 8:38; 13:24, 26; วว. 1:7) ดังที่เป็นเช่นนั้น พระองค์กำลังอ้างถึงการเป็นพระผู้พิพากษาของบรรดาผู้ที่ได้นั่งเพื่อจะตัดสินพระองค์[844] พระเยซูรู้ว่าการกล่าวยอมรับนี้จะประทับตราความเชื่อมั่นของพระองค์ “เราเป็น” ในเหตุการณ์นี้บางทีเป็นการยืนยันที่เรียบง่ายไม่ใช่การพาดพิงถึงชื่อของพระเจ้าในแง่ของการที่พระเยซูได้กล่าวมั่น “ฤทธิ์เดช” เป็นการพูดอ้อมค้อมอันเป็นประจักษ์สำหรับ “พระเจ้า”[845]

14:63-64 การฉีกเสื้อผ้าของตนเองแสดงถึงความเดือดดาลหรือความโศกเศร้า (เปรียบเทียบ ปฐก. 37:29; วนจ. 14:19; 2 พกา. 18:37) มันได้กลายมาเป็นการตอบสนองที่เป็นธรรมเนียมของมหาปุโรหิตต่อการหมิ่นประมาท (เปรียบเทียบ กจ. 14:14).[846] มันผิดกฎหมายสำหรับมหาปุโรหิตที่จะฉีกเสื้อผ้าของเขา (ลนต. 21:10; เปรียบเทียบ ลนต. 10:6) ความน่าเชื่อถือของพวกผู้นำทางศาสนาที่ชัดเจนตลอดการไต่สวนพระเยซูของพวกเขา พวกเขาถือว่า การหมิ่นประมาทเป็นการดูถูกที่รุนแรงใดๆต่อพระเจ้าไม่ใช่แค่ถ้อยคำที่ประจานพระองค์เท่านั้น (เปรียบเทียบ 2:7; 3:28-29; ยน. 5:18; 10:33) ณ เวลานี้ “การหมิ่นประมาท” ประกอบด้วยการอ้างถึงความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้าเพื่อตนเอง ซึ่งสะท้อนในการนั่งที่พระหัตถ์ขวาของพระเจ้าไม่ใช่แค่การใช้พระนามของพระเจ้าผิดไป[847]

เป็นที่ชัดเจนว่าสภาแซนเฮดรินถือว่าการคุกคามที่ชัดเจนของพระเยซูเป็นการหมิ่นประมาทต่อมหาปุโรหิตและดังนั้นที่ต่อพระเจ้า[848] ธรรมเนียมของโมเสสกำหนดความตายโดยการเอาหินขว้างผู้หมิ่นประมาท (ลนต. 24:14) แต่นี่ไม่รุนแรงพอสำหรับพระเยซู พระเยซูได้มองเห็นสิ่งนี้ล่วงหน้าและได้ทำนายถึงการตาย ณ เส้นมือของคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว (10:33)

14:65 จากการทำที่ได้อัดสินว่าพระเยซูผิด สมาชิกสภาแซนเฮดรินบางคนได้ระบายความโกรธของพวกเขาโดยการโจมตีพระองค์ทางร่างกาย พวกเขาหารักษาพระวิหารที่อยู่ที่นี่ก็ได้ร่วมกับพวกเขาในการทوبيตพระองค์ การถ่มน้ำลายและการทوبيตเป็นวิธีตามธรรมเนียมของยิวเกี่ยวกับการแสดงออกถึงการปฏิเสธ (เปรียบเทียบ กคว. 12:14; ฉธบ. 25:9; โยบ 30:10; อสย. 50:6) แม้กระทั่งในวันนี้ การถ่มน้ำลายใส่ใบหน้าใครคนหนึ่งเป็นหนึ่งในรูปแบบที่หยาบช้ำที่สุดเกี่ยวกับการดูถูกส่วนตัว พวกเขาปิดพระพักตร์พระองค์และทำท่ายให้พระองค์ที่จะระบุถึงผู้ทำร้ายพระองค์เป็นที่ชัดเจนว่าเนื่องจากความเชื่อถือตามธรรมเนียมที่ว่าพระเมสสิยาห์ไม่จำเป็นจะต้องเห็นแต่สามารถตัดสินใจโดยกลิ่น(อสย. 11:2-4).[849] พันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงการละเมิดประเภทนี้สำหรับ

พระเมสสิยาห์ (อสย. 53:5, 7-8, 10).[\[850\]](#) เปโตรบันทึกว่าตลอดการทรมานทุกขันธ์ทั้งหมด พระเยซู ไม่ได้ต่อต้านหรือแก้แค้น (1 ปต. 2:21-23; เปรียบเทียบ อสย. 53:7)

การปฏิเสธพระเยซูของเปโตร 14:66-72 (เปรียบเทียบ มธ. 26:69-75; ลก. 22:55-62; ยน. 18:16-18, 25-27)

เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในลานบ้านข้างล่าง ในขณะที่การไต่สวนที่เพิ่งอธิบายไปก็ดำเนินไปบนชั้นข้างบน เหตุการณ์เหล่านี้เริ่มต้นสิ่งที่มาระโกแนะนำไปในข้อที่ 54 ใหม่ เหตุการณ์ต่างๆก็เกิดขึ้นพร้อมกันกับการตรวจสอบพระเยซูโดยสภาแซนเฮดริน (ข้อ 55-65)

“การเหน็บแนมที่อยู่ในสถานการณ์นี้ก็ชัดเจนเมื่อพลังของข้อที่ 65 และข้อที่ 66-72 ที่เรียงชิดกันได้รับการชื่นชอบ ณ เวลาที่แน่นอน เมื่อพนักงานศาลได้พุดดูถูกและทำการเยาะเย้ยต่อการอ้างที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู คำพยากรณ์ที่ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์อย่างจงใจก็กำลังสำเร็จ” [\[851\]](#)

“ในความตรงกันข้ามที่สุดกับพระเยซูผู้อยู่ในต่อหน้ามหาปุโรหิตซึ่งเป็นคนยิวที่มีอำนาจมากที่สุดในอิสราเอล เปโตรก็ยืนอยู่ข้างนอกหอดตัวต่อหน้าสาวใช้ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่มีอำนาจ”[\[852\]](#)

14:66-68 การปรากฏตัวของเปโตรเป็นคำพยานถึงความรักของท่านที่มีต่อพระเยซู อย่างน่าเสียดายความรักของท่านไม่สามารถทนต่อการทดสอบแห่งความกลัวได้[\[853\]](#) คำบรรยายถึงพระเยซูของสาวใช้ (“เยซูชวานาซาเรธ”) ได้ทำให้มันชัดเจนว่าเปโตรอยู่ท่ามกลางพวกศัตรู อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่กล่าวหาหรือคุกคามในสิ่งที่เธอได้กล่าว บางทีเธอได้เห็นเปโตร กับพระเยซูในพระวิหารหรือในเมืองระหว่างสัปดาห์นั้นเปโตร “ปฏิเสธ” การเป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู: “ซึ่งใช้รูปแบบตามปกติในกฎหมายของรับบีสำหรับการปฏิเสธที่เป็นทางการ ทางกฎหมาย” [\[854\]](#) จากนั้นเปโตร ละความอบอุ่นและความสว่างของไฟในศูนย์กลางของลานบ้านและแสวงหาที่ลี้ภัยในเงาของทางลอดซุ้มที่นำไปสู่ถนน

“จากการที่ได้ถูกสร้างบนพื้นที่ลาดเอียงของเนินเขา ก็มีชั้นต่ำกว่าที่อยู่ภายใต้ อพาร์ตเมนต์หลัก [ของวังของมหาปุโรหิต] พร้อมกับระเบียงที่อยู่ด้านหน้าเพื่อที่เราสามารถเข้าใจว่า ณ คืบที่เป็นเหตุการณ์สำคัญนั้นเปโตร ได้อยู่ ‘ใต้ในวังนั้น’ อย่างไร”[\[855\]](#)

ภายหลังต้นฉบับบางฉบับเพิ่ม “แล้วไถ่ก็ฉัน” ณ ตอนปลายของข้อที่ 68 บางทีผู้คัดลอกได้เพิ่มคำเหล่านี้ในแง่ของการทำนายของพระเยซูในข้อที่ 30 และความสำเร็จในข้อที่ 72

14:69-70ก เป็นที่ชัดเจนว่า “สาวใช้” นี้ เป็นบุคคลที่แตกต่างจากสาวใช้อีกคนหนึ่ง (ข้อ 66; เปรียบเทียบ มธ. 26:71) แทนที่จะกล่าวหาเปโตรต่อหน้า หญิงสาวนี้กระซิบการกล่าวหาของเธอต่อคนที่ยืนอยู่ อีกครั้งหนึ่งเปโตรปฏิเสธถึงการเป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู คราวนี้ท่านทำการปฏิเสธเรื่อยไป อย่างที่กริยาไม่สมบูรณ์ของภาษากรีกบ่งชี้ไว้

14:70ข-71 การทำทนายครั้งที่สามมาจาก “คนที่ยืนอยู่” หลายคนแทนที่จะเป็นคนเดียวซึ่งประมาณหนึ่ง ชั่วโมงต่อมา (ลก. 22:59) คราวนี้เปโตรดำเนินต่อไป ท่านปฏิเสธว่าท่านรู้จักพระเยซูด้วยซ้ำ (เปรียบเทียบ 8:29) ท่านแม้กระทั่งได้เรียกการพิพากษาของพระเจ้ามาเหนือท่านเองถ้าท่านกำลัง โทก “สบถ” หมายถึงท่านทำให้ตัวท่านเองอยู่ภายใต้การสาปแช่ง “สาบาน” หมายถึงท่านยืนยัน ถึงความแท้จริงแห่งถ้อยคำของท่านด้วยคำสาบาน

14:72 มาระโกท่านนั้นบันทึกว่านี่เป็น “ครั้งที่สอง” ที่ “ไป่” ชัน (เปรียบเทียบ ข้อ 68) เป็นที่ชัดเจนว่า เปโตรได้รับการเตือนแต่ก่อนแต่ท่านไม่สนใจ ตอนนี้ท่านระลึกถึงการทำนายของพระเยซูและ ร้องไห้ (คำกรีก *เอพิบาลอน*, เปรียบเทียบ ลก. 22:61) ท่านระลึกถึงน้อยไปและสายเกินไป

ตอนนี้เปโตรออกไปจากฉากจนกระทั่งการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู สุดท้ายแล้วท่านได้เรียนรู้และ ประสบกับความอ่อนแอของท่านเอง-และดังนั้นดูเหมือนว่าได้รู้สึกไม่สามารถที่จะเผชิญหน้ากับความกดดัน เกี่ยวกับการเข้าส่วนทางสาธารณะกับพระเยซู

การเปรียบเทียบระหว่างอุปนิสัยของเปโตรและของพระเยซูก็เป็นชัดเจนอย่างมาก ทั้งสองเผชิญกับการ ทดลองสามอย่าง คนหนึ่งได้พิชิตผู้ทดลองและอีกคนหนึ่งได้ล้มเหลวต่อเขา ในขณะที่พระเยซูรับใช้ พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์บนชั้นบน เปโตรล้มเหลวที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ บนชั้นล่าง เหตุผลสำหรับความแตกต่างก็กลับไปยังสวนเกทเสมณี พวกเขาต้องเรียนรู้จากความล้มเหลว ของเปโตรเช่นเดียวกับความสำเร็จของพระเยซู

“ความสำคัญและการเข้าประเด็นของการปฏิเสธของเปโตรสำหรับคริสตจักรที่ซึ่งมาระโกเขียนก็ ชัดเจน ต่อคริสตจักรที่อยู่ภายใต้ความกดดันที่รุนแรงของการข่มเหง มันก็จัดเตรียมคำเตือนให้ ถ้าการปฏิเสธพระเยซูคริสต์เป็นไปได้สำหรับอัครทูตและหนึ่งในผู้นำของอัครทูต ณ เวลานั้น จากนั้นพวกเขาต้องเตรียมป้องกันอย่างต่อเนื่องหาไม่แล้วพวกเขาเองก็ปฏิเสธพระเยซู เรื่องราวนี้ จัดเตรียมความแน่ใจว่าถ้าใครก็ตามทำให้พระเยซูผิดหวังภายใต้การบีบบังคับของการข่มเหง ก็มี หนทางที่เปิดไว้สำหรับการกลับใจ การยกโทษและการรื้อฟื้น (เปรียบเทียบ 16:7)”[856]

คำตัดสินของสภาแซนเฮดริน 15:1 (เปรียบเทียบ มธ. 27:1-2; ลก. 22:66-71)

มัทธิวและมาระโกอธิบายถึงการพบปะนี้ราวกับว่ามันแยกจากการพบปะก่อนหน้านั้น (14:53-65) บางทีพวกเขาทำอย่างนั้นเพื่อจะนำผู้อ่านกลับมาจากลานบ้านไปยังห้องชั้นบนในบ้านของคายาฟาส กระนั้นการตัดสินใจดูเหมือนจะเป็นการตัดสินใจที่แยกกันจากการตัดสินว่าผิดสำหรับการหมิ่นประมาท เจ้าหน้าที่โรมันคงไม่ได้ฟ้องร้องพระเยซูในฐานะผู้หมิ่นประมาท ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าสภาแซนเฮดริน (“สภา”) ตอนนี้อยู่ ณ กำลังเต็มทีหรือใกล้กับมันก็ได้ตัดสินใจที่จะกล่าวหาพระเยซูด้วยการกบฏต่อรัฐบาลโรมัน ข้อนี้ไม่ได้อธิบายถึงการตัดสินใจนั้น แต่อธิบายถึงการตรวจสอบพระเยซูของปีลาตที่ตามมาซึ่งแสดงให้เห็นถึงการกล่าวหาที่สภาแซนเฮดรินได้ทำต่อพระองค์

“พระเยซูผู้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาในแง่ฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งได้ปฏิเสธที่จะนำการปฏิวัติทางการเมือง กระนั้นตอนนี้จากการที่ถูกกล่าวโทษสำหรับการหมิ่นประมาทโดยพวกเขาเนื่องจากการอ้างฝ่ายวิญญาณของพระองค์ พระองค์ก็ถูกกล่าวหาโดยพวกเขาต่อหน้าปีลาตเช่นกันโดยการเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทำให้ฝูงชนผิดหวังสำหรับการล้มเหลวที่จะเป็น-ผู้ก่อการจลาจลทางการเมือง”[\[857\]](#)

มาระโกไม่ได้อธิบายถึงใครที่ปีลาตเป็นอย่างที่มัทธิวได้อธิบาย เป็นที่ชัดเจนว่าเพราะว่าผู้อ่านชาวโรมันของท่านรู้เกี่ยวกับปีลาต

“ปีลาตเป็นของกลุ่มพิเศษของผู้บริหารจัดการเกี่ยวกับอาณาจักรซึ่งประกอบด้วยผู้คนที่อยู่ภายใต้ศของวุฒิสมาชิกซึ่งถูกเรียกว่าชนชั้นอัศวินหรือ ‘อัศวิน’ ของโรมัน พนักงานปกครองเหล่านี้ผู้เป็นเจ้าของที่ดินพอประมาณก็ถูกใช้เพื่อจะปกครองบริเวณค่อนข้างเล็กที่เรียกร่องการดูแลที่ระมัดระวังชื่อเรียกที่เป็นทางการของพวกเขาในระยะเวลาก่อนคลาวดิอุสไม่ใช่ฮัยการแต่เป็นเจ้าเมือง (*แพรเฟกท์ส*)... ปีลาตได้มายังยูเดียในปี ค.ศ. 26 ในฐานะคนที่ห้าของเจ้าเมืองประจำจังหวัดและคงอยู่ในตำแหน่งสิบปี เขาแสดงตัวเขาเองในฐานะผู้บริหารจัดการที่แข็งแกร่งผู้ดูแลคนยิวและความรู้สึกไวที่เฉพาะต่างๆของพวกเขา”[\[858\]](#)

เมื่อปีลาตได้เยี่ยมเยียนจากเมืองหลวงทางจังหวัดแห่งซีซารียา ตามปกติแล้วเขาก็พักไม่ว่าในวังของเฮโรดซึ่งอยู่มุมทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองหรือในป้อมอันโทเนียซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของพระวิหาร [\[859\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้นำพระเยซูไปในหนึ่งในสถานที่เหล่านี้ในช่วงไม่กี่วันแรกๆตอนเช้าตรู่ของวันศุกร์ที่สิบห้าของเดือนนيسان (3 เมษายน) ธรรมเนียมคริสเตียนขึ้นขอบป้อมอันโทเนียแต่ตามปกติแล้วนักอรรถาธิบายสมัยใหม่ขึ้นขอบวังของเฮโรด[\[860\]](#)

“เมื่อเช้าวันศุกร์มาถึงและการตายของพระเยซูใกล้เข้ามา มาระโกจะทำให้เวลาช้าลงจากวันต่างๆ
สู่ชั่วโมงต่างๆ การทำให้เวลาช้าลงเช่นนั้นเป็นอีกวิธีหนึ่งของการเรียกความสนใจสู่ความสำคัญที่
เป็นจุดสำคัญแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู”[861]

สภาแซนเฮดรินได้ทำให้พวกโรมันเกี่ยวข้องในการไต่สวนของพระเยซู เพราะว่าแม้ว่าสภาพชีวิตสามารถ
ตัดสินโทษประหารชีวิต พวกเขาที่ไม่สามารถดำเนินการการประหารใดๆ ได้โดยปราศจากการอนุญาตของ
โรมัน บางทีพวกเขาก็ได้มัดพระเยซูเพื่อจะทำให้พระองค์ดูเหมือนอาชญากรที่อันตราย (เปรียบเทียบ 9:31;
10:33) พระองค์คงไม่ได้พยายามที่จะหลบหนี

2. การไต่สวนโดยคนโรมันของพระเยซู 15:2-20

ระหว่างการไต่สวนของชีวิต พระเยซูได้ยืนยันถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์-และสภาแซนเฮดรินได้
ประณามพระองค์สำหรับการหมิ่นประมาท ระหว่างการไต่สวนโดยคนโรมันของพระองค์ พระเยซูได้
ยืนยันถึงความเป็นกษัตริย์ของพระองค์-และปีลาตได้ประณามพระองค์สำหรับการกบฏ เหมือนกับการไต่
สวนของชีวิต การไต่สวนของโรมันมีสามระยะ: การซักถามต่อหน้าปีลาต การซักถามที่ได้พยายามต่อหน้า
เฮโรด และการกล่าวหาและการตัดสินโทษต่อหน้าปีลาต [862]

การปรากฏตัวครั้งแรกของพระเยซูต่อหน้าปีลาต 15:2-5 (เปรียบเทียบ มธ. 27:11-14; ลก. 23:1-5;
ยน. 18:28-38)

“ดังนั้นก็เริ่มต้นไม่ใช่การไต่สวนต่อหน้าปีลาต แต่เป็นการไต่สวนของปีลาต เพราะว่าเขายื่นเปิดเผย
ตนเองขณะที่เขาพยายามอย่างไรประโยชน์ แรกสุดคือเพื่อจะหลีกเลี่ยงปัญหาและจากนั้นที่จะหลีกเลี่ยง
หนีความรับผิดชอบสำหรับการตัดสินใจ” [863]

15:2 ปีลาตมีสิทธิอำนาจเต็มที่เหนือชะตาของพระเยซูภายใต้กฎหมายของโรมัน ตามธรรมเนียมแล้วการ
ไต่สวนต่างๆเช่นการไต่สวนนี้เกิดขึ้นในที่สาธารณะ [864] การไต่สวนเหล่านั้นเกิดขึ้นทันที
หลังจากรุ่งสางที่สุดเพราะว่าวันทำงานของเจ้าหน้าที่โรมันเริ่มต้น ณ ชั่วโมงเช้าๆของรุ่งอรุณ”
[865] หนึ่ง พวกโจทก์หรือพวกผู้กล่าวหาทำการกล่าวหาของพวกเขาต่อจ่าเลย จากนั้นอัยการใน
กรณีคือปีลาตได้ตรวจสอบจ่าเลย-ผู้สามารถกล่าวเพื่อการแก้ต่างของเขเองได้-และเขาได้ฟังคำ
พยานของพยานใดๆ ถัดไป อัยการปรึกษากับที่ปรึกษาทางกฎหมายของเขา; และสุดท้ายเขาป่าว
ประกาศการตัดสินของเขา การดำเนินการตัดสินก็คิดตามมาทันที [866]

คำถามของปีลาตแสดงให้เห็นว่าพวกเขาก็ได้กล่าวหาพระเยซูถึงการอ้างเป็นกษัตริย์ การอ้างเป็น
กษัตริย์ก็เท่ากับการกบฏต่อซีซาร์และเป็นความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิต พระเยซูได้ยอมรับว่า
พระองค์ทรงเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” แต่พระองค์บ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ประเภทที่

แตกต่างไปจากที่ปีลาตคิด (เปรียบเทียบ มธ. 27:11) ด้วยการตอบนี้ พระเยซูหมายถึงว่าสิ่งที่ปีลาตกล่าวเกี่ยวกับพระองค์เป็นจริง แต่ “กษัตริย์ของพวกเขา” ไม่ใช่การระบุตนเองอันเป็นที่ชอบของพระองค์ [867] ยอห์นเขียนว่าปีลาตอธิบายถึงธรรมชาติของความเป็นกษัตริย์ของพระองค์กับพระองค์ต่อไปและแม้กระทั่งได้สรุปว่าพระเยซูไม่ได้ผิดเกี่ยวกับการกบฏ (ยน. 18:34-38)

15:3-5 “พวกหัวหน้าปุโรหิต” ที่กล่าวเพื่อสภาแซนเฮดรินก็นำ “การกล่าวหา” อื่นๆ “มากมาย” ต่อต้านพระเยซู ซึ่งบางอย่างลูกาก็ได้อ้างอิงถึง (เปรียบเทียบ ลก. 23:2) การปฏิเสธของพระเยซูที่จะแก้ต่างพระองค์เองต่อการกล่าวหามากมายได้ทำให้ปีลาต “ประหลาดใจ” (เปรียบเทียบ อสย. 53:7)

อย่างเห็นแก่ตัวแล้ว ปีลาตเองได้ไปประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นใครด้วยคำจารึกของเขานางเขนของพระองค์: กษัตริย์ของพวกเขา (ข้อ 28) พระเยซูไม่จำเป็นที่จะบอกปีลาตถึงใครที่พระองค์ทรงเป็น ปีลาตจะให้ชื่อเรียกที่เหมาะสมของพระองค์แก่พระองค์อยู่แล้ว นี่เป็นข้อบ่งชี้ที่ออกอย่างหนึ่งถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูในแวดวงทางการเมือง [868]

มาระโกใช้คำปฏิเสธซ้อนในดัวบทกรีก (*ουκει ουκεν*) เพื่อจะอธิบายถึงความเงิบอย่างสิ้นเชิงของพระเยซู ในภาษาอังกฤษ คำปฏิเสธสองคำก่อให้เกิดเชิงบวก แต่ในภาษากรีก คำปฏิเสธสองคำเสริมกำลังของคำปฏิเสธนั้น มาระโกบันทึกว่าพระเยซูตอบต่อคายาฟา (14:62) และต่อปีลาตอย่างสั้นๆ เท่านั้น นี่ก็สอดคล้องกับการเน้นของมาระโกที่พระเยซูในฐานะผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ลูกาเท่านั้นบันทึกว่าตอนนี้ปีลาตส่งพระเยซูไปหาเฮโรด แอนทิปาส ผู้อยู่ในเยรูซาเล็มสำหรับเทศกาลเช่นกัน เนื่องจากว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลีและเฮโรดปกครองเหนือกาลิลี (ลก.23:6-12) จากนั้นเฮโรดส่งพระเยซูกลับไปหาปีลาต

การปรากฏตัวครั้งที่สองของพระเยซูต่อหน้าปีลาต 15:6-15 (เปรียบเทียบ มธ. 27:15-26; ลก. 23:13-25; ยน. 18:39-19:16)

การบันทึกสั้นๆ ของมาระโกถึงการกล่าวหาและการตัดสินของพระเยซูก็จดจ่อที่การนำเสนอของปีลาตที่จะปล่อยพระเยซูหรือรับบาส

15:6 เป็นที่ชัดเจนว่าธรรมเนียมของการปล่อยนักโทษที่เลือกไว้ก็ทำหน้าที่ที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองโรมันและพลเมืองของเขา [869] รัฐบาลที่เผด็จการอย่างเช่นโรมบางครั้งก็จำคุกพวกผู้นำที่กบฏ ผู้ปกครองโรมันของอียิปต์ปฏิบัติธรรมเนียมที่คล้ายกัน [870]

“นโรโทษกรรม ณ เวลาเทศกาลก็เป็นที่ยุ้จักในหลายส่วนของโลกและในระยะที่หลากหลาย” [871]

“สองรูปแบบของนิรโทษกรรมมีอยู่ในกฎหมายโรมันคือ *อะโบลิติโอ* หรือการพ้นผิดของนักโทษที่ยังไม่ได้ถูกตัดสิน และ *อินดัลเจนทิอา* หรือการอภัยของบุคคลหนึ่งที่ได้ถูกตัดสินแล้ว สิ่งที่ปีลาตตั้งใจในกรณีของพระเยซู ผู้ซึ่ง ณ ขณะนี้ของกระบวนการก็ยังไม่ได้ถูกตัดสินโดยศาลก็เป็นรูปแบบแรกอย่างชัดเจน” [872]

“หลักฐานในประวัติศาสตร์ของนิรโทษกรรมช่วงปีสกาได้ถูกโต้แย้งอยู่บ่อยๆ โดยพื้นฐานแล้วก็เพราะว่าโจเฟซสไม่ได้นำเสนอหลักฐานที่ว่าธรรมเนียมเช่นนั้นเคยมีอยู่ อย่างไรก็ตาม มีความคล้ายกันตามกฎหมายโรมันซึ่งบ่งบอกว่านักปกครองของอาณาจักรสามารถยกโทษและปล่อยนักโทษแต่ละคนในการตอบสนองต่อการตะโกนของประชาชน” [873]

15:7 ข้อนี้และข้อถัดไปจัดเตรียมข้อมูลเบื้องหลังมากขึ้น “คนหนึ่งชื่อบาร์บัส” เป็นหนึ่งในผู้ต่อสู้เพื่อเสรีภาพของยิวอันเป็นที่นิยมผู้ซึ่งพวกโรมันได้ “จำคุก” สำหรับการมีส่วนร่วมในการจลาจลต่อต้านโรม ภายหลังจากจำนวนมากของนักปฏิวัติเหล่านี้ได้มีการจัดการและกลายมาเป็นที่รู้จักกันว่าซีลลอส บาร์บัสได้ทำการปล้นอีกด้วย บางทีในฐานะส่วนหนึ่งของ “การจลาจล” ของเขา (ยน. 18:40) การใช้คำนำหน้าที่เขาจะจงมาระโกก่อนชื่อของเขาบ่งบอกว่าผู้อ่านดั้งเดิมของท่านได้ยื่นเกี่ยวกับบาร์บัส อย่างไรก็ตาม “บาร์บัส” เป็นชื่อโดยทั่วไป [874]

“บาร์บัสปรากฏขึ้นและบรรลุดุจดประสงค์ของมาระโกแห่งการทำแผนการที่ซึ่ง ความยุติธรรมแห่งการถูกต้องของพระเยซูอาจจะโดดเด่น” [875]

15:8 เป็นที่ชัดเจนว่ามี “ฝูงชน” ใหญ่ของพวกยิวที่มาเพื่อจะร้องขอนิรโทษกรรมตามธรรมเนียมจากปีลาต ไม่มีข้อบ่งชี้จากตัวบทว่าพวกเขาได้มาเพราะว่าพวกเขาารู้ถึงการถูกจับกุมของพระเยซูหรือเพราะว่าพวกเขาต้องการที่จะสังเกตผลลัพธ์การถูกไต่สวนของพระองค์ พวกเขาดูเหมือนจะได้อยู่ที่นั่นเนื่องด้วยเหตุผลต่างๆที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระเยซู [876]

15:9-10 ปีลาตตอบสนองต่อการร้องขอของฝูงชนโดยการถามว่าพวกเขาต้องการให้เขา “ปล่อย” พระเยซู ผู้ซึ่งเขาได้เรียกอย่างเหยียดหยันว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” (เปรียบเทียบ ข้อ 2) เขาตระหนักว่าแรงจูงใจของพวกหัวหน้าปุโรหิตในการจับกุมพระเยซูว่าเป็นการแสวงหาเพื่อตนเอง (“อิจจา”) แทนที่จะเป็นความจริงรักภักดีต่อโรม เขาหวังที่จะทำให้ “พวกหัวหน้าปุโรหิต” หัวเสียโดยการทำให้ประชาชนที่จะร้องขอการปล่อยใครคนหนึ่งในปีลาตเห็นว่าไร้ความผิด (พระเยซู) ด้วยเหตุผลนั้นเขาก็สามารถกักอาชญากรแท้จริงทั้งหลายไว้ได้เช่นบาร์บัส มัทธิวเขียนว่าปีลาตให้การเลือกเกี่ยวกับพระเยซูหรือบาร์บัสแก่ประชาชน (มธ. 27:17) เป็นที่ชัดเจนว่า เขาเชื่อว่าพระเยซูมีการติดตามอันเป็นที่นิยมที่ใหญ่กว่าและจะเป็นการเลือกของประชาชน

15:11 ประชาชนมากมายในฝูงชนนั้นเป็นชาวเมืองของเยรูซาเล็มและหลายคนเป็นนักเดินทางจากที่ไกล “พวกหัวหน้าปุโรหิต” สามารถที่จะชักจูงพวกเขา (“ยุยงฝูงชน”) ที่จะขอ “การปล่อย” บารับบัส ประชาชนอาจได้ยอมรับคำแนะนำจากพวกผู้นำของพวกเขาเพราะว่าบารับบัสได้พยายามที่จะนำ การกบฏแล้ว แต่พระเยซูแค่พูดเป็นนัยเรื่องการ โคนล้ม ยิ่งกว่านั้นมันคงได้ฝึกปรืออย่างมาก สำหรับฝูงชนที่จะเข้าข้างปีลาตและต่อต้านพวกผู้นำของพวกเขา

“ในยูเดียมันก็เป็นธรรมเนียมที่จะเผชิญหน้าเจ้าหน้าที่โรมันด้วยคณะผู้แทนที่ใหญ่และ อีกรูปแบบที่สามารถที่จะถูกรวมรวมได้(เปรียบเทียบ กจ.24:1; โจเซฟัส, *Antiquities* XVIII. viii. 4).”[877]

15:12-14 การเลือกของประชาชนทั้งปีลาตไว้กับปัญหา เขาจะทำอะไรกับพระเยซูที่ไร้ความผิด? ภรรยา ของปีลาตเพิ่งได้เตือนเขาที่จะไม่มีอะไรที่จะเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้น (มธ. 27:19) เขาตั้ง คำถามต่อฝูงชน ผู้พิพากษานี้เป็นประเภทไหนที่ถามพวกผู้กล่าวหาถึงการตัดสินใจอะไรที่เขาควร จะทำ? บางทีพวกผู้นำทางศาสนาเริ่มต้นการท้วงที่เรียกร้อง *การตรึงพระเยซู*-ไม่ใช่แค่โทษประหาร ใดๆ-แต่มันกระจายไปตลอดฝูงชนอย่างรวดเร็ว ฝูงชนละเลยการร้องขอปีลาตสำหรับการพิจารณา ที่มีเหตุผลใหม่และดำเนินการที่จะท้วงและ “ตะโกน” ต่อไป

15:15 ปีลาตมีปัญหาในความสัมพันธ์ของเขากับคนยิวที่เขาปกครอง (เปรียบเทียบ ลก. 13:1-2) เขาเห็น สถานการณ์ปัจจุบันในฐานะเป็นโอกาสที่จะได้รับการสนับสนุนอันเป็นที่นิยม สิ่งนี้ครอบงำ ความรู้สึกของเขาแห่งความยุติธรรมและคำเตือนของภรรยาของเขา

เป็นที่ชัดเจนว่า ปีลาตโอบอ้อมพระเยซูต่อหน้าฝูงชนซึ่งหวังว่าการลงโทษนั้นจะทำให้พวกเขาพึงพอใจ ยอห์นบันทึกว่าหลังจากการ โอบอ้อม ปีลาตพยายามอีกครั้งหนึ่งที่จะชักจูงประชาชนให้ต่อต้านการตรึง (ยน. 19:1-7) การโอบอ้อมไม่ใช่การเตรียมที่จำเป็นสำหรับการตรึง แต่มันกระตุ้นความตายที่ช้าและ อื้ออึ้ง[878] บางทีทหารสองคนได้เปลื้องผ้าพระเยซูและมัดมือของพระองค์เหนือพระองค์เข้ากับ เสาศา จากนั้นพวกเขาเขียนพระองค์ด้วยเส้าหนังที่มีชิ้นส่วนของกระดูกและหรือโลหะที่ฝังไว้ใน เส้าหนัง พวกเหยื่อของการโอบอ้อมของโรมันแทบจะไม่อยู่รอด [879]

“การโอบอ้อมอันหนักหน่วงได้ถูกนำลงมาด้วยพลังเต็มทีครั้งแรกแล้วครั้งเล่าข้ามไหล่ หลังและขา ของพระเยซู ครั้งแรกเส้าหนังที่หนักหน่วงตัดผ่านแค่ผิวหนัง จากนั้น เมื่อการโอบอ้อมดำเนิน ต่อไป เส้าเหล่านั้นตัดลึกมากขึ้นสู่เนื้อเยื่อใต้ผิวหนังซึ่งก่อให้เกิดการไหลซึมของโลหิตจาก เส้นเลือดฝอยและเส้นเลือดดำของผิวหนังก่อนและสุดท้ายก็มีการพุ่งออกมาของเลือดจาก หลอดเลือดในกล้ามเนื้อพื้นฐาน...สุดท้ายแล้วหนังของหลังก็กำลังแขวนอยู่ในแถบยาวและ

บริเวณทั้งหมดก็เป็นการฝึกขาดขนานใหญ่อันไม่เป็นที่ตระหนักได้ซึ่งก็คือเนื้อเยื่อที่มีเลือดออก”[880]

การใช้วลีนี้ของมาระโก “ส่งพระองค์แก่” (NASB) หรือ “มอบพระองค์แก่” (NIV) อาจเป็นการพาดพิงถึงอิสยาห์ 53:6 และ 12 ที่ที่การบรรยายอย่างเดียวกันปรากฏในการแปลของฉบับเซปทัวจินท์ การย้ายเดือนนี้ถึงตำแหน่งของพระเยซูในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์เป็นการเน้นในการบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับด้านนี้ของการถูกไต่สวนของพระองค์

การเยาะเย้ยพระเยซูของทหารโรมัน 15:16-20 (เปรียบเทียบ มธ. 27:27-31; ยน. 19:16-17ก)

15:16 “ปริโทเรียม” เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาละตินที่อธิบายถึงบ้านพักข้าราชการของผู้ปกครองชาวโรมัน (เปรียบเทียบ มธ. 27:27; ยน. 18:28, 33; 19:9; กจ. 23:35) พวกทหารโรมันได้คุ้มกันพระเยซูไปยังลานของราชสำนัก (คำกรีก *เฮล*, เปรียบเทียบ ข้อ 54, 66) ของ “ราชวัง” นี้คงได้เป็นไม่ว่าป้อมอันโทเนียหรือวังของเฮโรด แต่บางทีมันเป็นวังของเฮโรด

“อย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมภายหลังได้ระบุที่ตั้งปริโทเรียมในป้อมอันโทเนีย”[881]

ในลานของราชสำนัก ทหารกลุ่มหนึ่งรวมตัวกันรอบๆพระเยซู บางที่เป็นบรรดาผู้ที่อยู่ใกล้และพร้อม “หมู่” (คำกรีก *สไปรา*) ประกอบด้วยผู้ชายตั้งแต่ 200 ถึง 500 หรือ 600 คน แต่ที่นี้บางทีอ้างอิงถึงกลุ่มของทหารที่พร้อมปฏิบัติการจากทหารของสำนักงานใหญ่ (เปรียบเทียบ มธ. 27:27; ยน. 18:3, 12; กจ. 10:1; 21:31; 27:1).[882]

15:17-19 เสื้อคลุมสีม่วงอมแดงและ “มงกุฎหนาม” เยาะเย้ยการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นกษัตริย์ของพวกยิว คำกรีก *พอร์ฟูแรน* ในที่อื่นอธิบายถึงสีต่างๆตั้งแต่สีแดงสดจนถึงสีน้ำเงินเข้ม[883] บางทีมงกุฎหนามไม่ใช่เครื่องมือทรมานแต่เป็นส่วนหนึ่งของการเยาะเย้ยเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายแบบกษัตริย์ของพระเยซู

“มันอาจได้เป็นภาพล้อเลียนทันทีของมงกุฎที่เปล่งแสงซึ่งแสดงถึงความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าและบ่อยครั้งถูกวาดภาพบนเหรียญต่างๆในจินตตราในตอนนั้น”[884]

“ด้วย ‘มงกุฎ’ นี้โดยไม่รู้ที่พวกทหารก็พรรณนาถึงการสาปแช่งของพระเจ้าบนมนุษยชาติที่บาปซึ่งถูกผลักลงบนพระเยซู (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:17-18)”[885]

มาระโกไม่ได้อ้างอิงถึงไม้เท้าที่พวกเขาวางไว้ในมือของพระเยซูในฐานะเป็นคทาแห่งการเยาะเย้ย (มธ. 27:29) “ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” เป็นการล้อเลียนของ “ขอให้ศิซาร์ทรง

พระเจริญ” พวกเขาทำซ้ำการตี การถ่มน้ำลายและการคุกเข่าราวกับอยู่ในการนมัสการและการ
คำนับราวกับอยู่ต่อหน้าบุคคลที่ยิ่งใหญ่ทำให้การทนทุกข์ของพระเยซูรุนแรงขึ้น

“การเหน็บแนมเป็นลักษณะเด่นของการบันทึกของมาระโก การเหน็บแนมทางคำพูด
เกิดขึ้นเมื่อผู้พูดกล่าวสิ่งหนึ่งอย่างระมัดระวังแต่หมายถึงสิ่งตรงข้าม”[\[886\]](#)

15:20 ตามปกติแล้วพวกโรมันบังคับให้อาชญากรที่ถูกตัดสินให้ถูกตรึงนั้นที่จะเดินเปลือยเปล่าไปยัง
สถานที่แห่งการประหารของพวกเขาและเมียคนของพวกเขาไปตลอดทาง [\[887\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่าพวก
ทหารสรุปว่าพระเยซูคงจะไม่มีชีวิตอยู่ตลอดการปฏิบัติเช่นนั้นในแง่ของการละเมิดที่พระองค์ได้
ประสบมาแล้ว ดังนั้นพวกเขา “เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาสวมให้” พระองค์

“พวกทหาร โรมัน ได้กระทำการทักทายแห่งการเยาะเย้ยเกี่ยวกับจักรพรรดิโรมันบางทีก็ถูก
กระทำในระหว่างการฉลองแห่งชัยชนะ” [\[888\]](#)

“ไม่มีนักอรรถาธิบายคนไหนพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าการเยาะเย้ยที่มากับการเย็บเย็บ
เป็นกระบวนการตามธรรมเนียม นี่ไม่เคยเป็นกรณี การเยาะเย้ยพระเยซูเป็นข้อยกเว้นจนไม่
มีสิ่งใดที่คล้ายมันได้ถูกพบ”[\[889\]](#)

ผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโกเผชิญกับการอยู่ภายใต้การเยาะเย้ยและการละเมิดที่คล้ายกันจากเจ้าหน้าที่
ชาวต่างชาติ ส่วนนี้คงได้เป็นการหนุนใจต่อพวกเขาที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเยซู ในฐานะผู้รับใช้ พระเยซู
ยอมให้คนอื่น ๆ ที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะเป็นอาชญากรที่ถูกประณามเพราะว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของการ
เชื่อฟังของพระองค์ต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฟป. 2:5-8; 1 ปต. 5:6-7)

3. การถูกตรึง การตายและการฝังของพระเยซู 15:21-47

การทนทุกข์ของพระเยซูเพิ่มขึ้นต่อไปขณะที่พระองค์เข้าใกล้กางเขนมากขึ้น

การถูกตรึงของพระเยซู 15:21-32 (เปรียบเทียบ มธ. 27:32-44; ลก. 23:26-43; ยน. 19:17ข-27)

15:21 บางทีมาระโกเท่านั้นอ้างอิงถึงพวกบุตรของซีโมน (“อเล็กซานเดอร์และรุฟัส”) เพราะว่าคริสเตียน
ในกรุงโรมรู้จักพวกเขาหรือรู้เกี่ยวกับพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 16:13) เป็นที่ชัดเจนว่าซีโมนกลายเป็น
มาเป็นผู้เชื่อในพระเยซู นอกเหนือจากสาวกสิบสองคนแล้วมาระโกก็อ้างอิงถึงชื่อของผู้คนไม่กี่คน
เป็นที่ชัดเจนว่าซีโมนเป็นคนยิวทางแอฟริกาเหนือผู้ได้มายังเยรูซาเล็มสำหรับเทศกาลปีสกา
เนื่องจากว่ามีพลเมืองมากในไซริน ก็เป็นไปได้ว่าตามเชื้อชาติแล้วซีโมนเป็นชาวฮีบรูแทนที่จะเป็น
คนดำ[\[890\]](#)

“ตามคำกล่าวของไอเรเนอัส (*Adversus Haereses* 1.24.4) พวกนอศตักส์จับประเด็นนี้ในธรรมเนียมเพื่อจะสอดแทรกว่าไม่ใช่เป็นพระเยซูที่ตายแต่เป็นซีโมน”
[\[891\]](#)

ซีโมนจำต้องทำตามตัวอักษรในสิ่งที่ผู้ติดตามทั้งหมดของพระเยซูต้องทำในเชิงเปรียบเทียบ นั่นคือแบกกางเขนของพระองค์ (เปรียบเทียบ 8:34; ลก. 23:26) ตามปกติแล้วผู้ที่ถูกกล่าวโทษจำต้องแบกชิ้นส่วนของกางเขนของเขาไปยังสถานที่แห่งการประหาร [\[892\]](#) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูไม่ได้แบกหรือไม่สามารถแบกได้อาจสะท้อนถึงคุณลักษณะที่เฉพาะแห่งการทนทุกข์ของพระองค์ [\[893\]](#) มันให้เกียรติแก่พระเยซูอีกด้วย [\[894\]](#)

“มัน ไม่ใช่ไม่คิดปกติสำหรับเหยื่อที่จะตายระหว่างการเขียนดีของโรมัน”[\[895\]](#)

15:22-23 “กลโกธา” เป็นการถอดถ่ายตัวอักษรแบบหลวมของคำอารเมคสำหรับ “กะโหลกศีรษะ” เป็นที่ชัดเจนว่าสถานที่นั้นคล้ายกับกะโหลกศีรษะหรือมีการเชื่อมโยงบางอย่างกับกะโหลกศีรษะหรือบรรดากะโหลกศีรษะหรือความตาย ธรรมเนียมโบราณที่เจอโรมอ้างอิงถึงที่ระบุว่าสถานที่นั้นเป็นสถานที่ที่กะโหลกของอาดัมวางอยู่ ถ้าคุณเยี่ยมชมคริสตจักรแห่งพระคหาคักคัลลิสท์ในกรุงเยรูซาเล็ม คุณสามารถเห็นสถานที่ที่ตั้งตามธรรมเนียมนี้ของหลุมฝังศพของอาดัมภายใต้สิ่งที่พวกเจ้าหน้าที่อ้างว่าเป็นสถานที่ของการตรึง นักศึกษาคนอื่นๆ แห่งการถูกตรึงของพระคริสต์ชื่นชมเนินเขาที่เรียกว่า “กลโกธาของกอร์ดอน” ใกล้กับ “อุโมงค์สวน” ว่าเป็นสถานที่แห่งกลโกธา[\[896\]](#)

“ตามธรรมเนียมเก่า พวกผู้หญิงที่ได้รับการนับถือจากเยรูซาเล็มก็จัดเตรียมเครื่องดื่มมีนเมาแก่บรรดาผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายเพื่อจะลดความรู้สึกไวของพวกเขาต่อความเจ็บปวดอย่างยิ่ง (TB [Babylonian Talmud] *Sanhedrin* 43a)”[\[897\]](#)

“พวกเขา” (ข้อ 23) อาจอ้างอิงถึงพวกทหาร แต่มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาจะได้ทำอะไรก็ตามเพื่อจะบรรเทาความเจ็บปวดของพระเยซู

“การนำเสนอเหล้าองุ่นผสมนี้ไม่ใช่การกระทำแห่งความเมตตาในส่วนของพวกผู้ประหาร มันถูกทำเพื่อที่จะทำให้การทำงานของพวกเขาแห่งการตรึงนั้นง่ายขึ้น คนที่ได้รับเหล้าองุ่นผสมนี้อย่างมากคงจะง่ายที่จะรับมือ”[\[898\]](#)

15:24 บางทีมาระโกแค่อ้างอิงถึงการถูกตรึงตามที่เป็นจริงของพระเยซูโดยปราศจากการอธิบาย เพราะว่าผู้อ่านชาวโรมันของท่านคงได้คุ้นเคยกับความน่ากลัวของมันมากเกินไป กระนั้นสำหรับผู้อ่านสมัยใหม่ การอธิบายบางอย่างก็มีประโยชน์ ดาวิดอธิบายถึงมันดังต่อไปนี้

“ซีโมนถูกสั่งให้วางพาติบูลัม [ท่อนไม้แนวตั้ง] บนพื้นและพระเยซูก็ถูกเหวี่ยงไปข้างหลังอย่างรวดเร็วโดยให้ไหล่ของพระองค์ฟิงไม้ไว้ ทหารในกองรัฐถึงความหตู่ที่ด้านหน้าของข้อมือ เขาตอกตะปูเหล็กตัดทรงสี่เหลี่ยมขนาดหนักผ่านข้อมือลึกลงไปในไม้ อย่างรวดเร็วแล้วเขาก็เคลื่อนไปอีกด้านหนึ่งและทำซ้ำการกระทำนั้น ซึ่งระมัดระวังที่จะไม่ดึงแขนจนแน่นเกินไปแต่ที่จะยอมให้มีการงอและการเคลื่อนไหว จากนั้นพาติบูลัมได้ถูกยกขึ้นให้อยู่ในที่ของมัน [ท่อนไม้แนวตั้ง]. ...

“เท้าซ้ายถูกกดไปข้างหลังกับเท้าขวา และด้วยเท้าสองข้างที่ถูกขยายนั้น หัวแม่เท้าทั้งสองก็ห้อยลงตะปูถูกตอกผ่านส่วนโค้งของแต่ละอันซึ่งทำให้เขายืดหยุ่นโดยประมาณ ตอนนี้เหยื่อถูกตรึงในขณะที่พระองค์ค่อยๆหย่อนตัวลงด้วยน้ำหนักที่มากขึ้นบนตะปูที่ข้อมือ ซึ่งทำให้ทรมาน ความปวดรอนพุ่งไปตามนิ้วมือและขึ้นไปยังแขนเพื่อจะปะทะในสมอง-ตะปูที่ข้อมือกำลังใส่แรงกดดันที่เส้นประสาทมีเดียน ขณะที่พระองค์ดันตัวพระองค์เองขึ้นเพื่อจะหลีกเลี่ยงความทรมานที่ยืดออกนี้ พระองค์ก็วางน้ำหนักเต็มตัวของพระองค์บนตะปูที่ทะลุเท้าของพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง มีความเจ็บปวดทรมานของตะปูที่ฉีกทะลุเส้นประสาทระหว่างกระดูกฝ่าเท้าของเท้า

“ณ จุดนี้ อีกปรากฏการณ์หนึ่งก็ปรากฏ เมื่อแขนลำ คลื่นขนาดใหญ่ของตะคริวกวาดไปทั่วกล้ามเนื้อทั้งหลายซึ่งขมวดปมพวกมันไว้ในความเจ็บปวดที่ลึก ไม่ผ่อนคลายและตื้อๆ ด้วยตะคริวเหล่านี้ก็นำมาซึ่งการไร้ความสามารถที่จะดันตัวพระองค์เองขึ้น... อากาศสามารถถูกสูดเข้าไปในปอด แต่ไม่สามารถถูกให้หายใจออกไป พระเยซูต่อสู้เพื่อจะยกพระองค์ขึ้นในการที่จะได้รับแม้กระทั่งลมหายใจเอือกเล็กๆเอือกหนึ่งสุดท้ายแล้ว การบอบได้ออกไปซัดก่อตัวขึ้นในปอดและในกระแสเลือดและตะคริวก็ลดลงบ้าง อย่างเป็นทางการนั้น พระองค์ก็สามารถดันตัวขึ้นเพื่อหายใจออกได้และนำออกซิเจนที่ให้ชีวิตเข้าไป. ...

“หลายชั่วโมงแห่งความเจ็บปวดที่ไร้จำกัดนี้ รอบต่างๆของการบิด ตะคริวที่ก่อให้เกิดการปวดร้าว การขาดอากาศหายใจบางส่วนเป็นระยะๆ ความปวดร้าวขณะที่เนื้อเยื่อถูกฉีกจากหลังที่หนักของพระองค์ขณะที่พระองค์เคลื่อนตัวขึ้นลงด้านทานท่อนไม้ที่ขรุขระ จากนั้นความเจ็บปวดอีกอย่างหนึ่งก็เริ่มต้น ความเจ็บปวดรวดร้าวลึกลงไปในอก เมื่อเยื่อหุ้มหัวใจเต็มไปด้วยซีรัมอย่างช้าๆและเริ่มบีบหัวใจ. ...

“ตอนนี้มันเกือบจะจบแล้ว-การสูญเสียของเหลวในเนื้อเยื่อถึงระดับวิกฤต-หัวใจที่บีบอัดกำลังดันร่นที่จะสูบน้ำโลหิตที่หนักหนาและฝืดเคืองเข้าไปในเนื้อเยื่อ-ปอดที่ถูกทรมานกำลังทำความพยายามที่ลนลานเพื่อจะหายใจหอบเอาอากาศขนาดเล็กเข้าไป.

“ตอนนี้ร่างกายของพระเยซูก็เย่และพระองค์สามารถรู้สึกถึงความหนาวเย็นแห่งความตายผ่านทางเนื้อเยื่อของพระองค์. ...

“ภารกิจแห่งการไถ่โทษของพระองค์ได้สำเร็จ สูดหายใจแล้วพระองค์สามารถยอมให้ร่างกายของพระองค์ที่จะตายได้”[\[899\]](#)

การอ้างอิงของมาระโกถึงสดุดี 22:18 ซึ่งเป็นสดุดีที่ได้ทำนายถึงรายละเอียดที่มากขึ้นของการทนทุกข์ของพระเมสสิยาห์ในการตายมากกว่าพระคัมภีร์ตอนใดๆ ซึ่งเปรียบเทียบการกระทำที่แข็งแกร่งของพวกเขา ทหารกับความทรमानของพระเยซู

“ในขณะที่การใส่ตะปูที่จะต่อร่างกายเข้ากับกางเขนก็ไม่ได้ถูกรับรองอย่างกว้างขวาง ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1968 ทีมของพวกนักวิชาการของอิสราเอลได้ค้นพบหลุมฝังศพของยิวที่ซึ่งก่อให้เกิดหลักฐานแท้จริงครั้งแรกของการตรึงในสมัยโบราณ ณ กิเวท ฮา มิพาร์ ในเยรูซาเล็ม ทางตะวันออกเฉียงเหนือ ท่ามกลางซากศพในที่เกิดกระดูก [ซึ่งระบุวันเวลาตั้งแต่ศตวรรษแรกก่อน ค.ศ. 70] ก็เป็นซากศพของบุคคลหนึ่งที่กระดูกน่องส่วนล่างของเขาได้ถูกทำให้แตกหักและกระดูกสันหลังของเขาได้ถูกตรึงด้วยตะปูเล็กอันหนึ่ง”[\[900\]](#)

15:25 การอ้างอิงเวลานี้ก็พิเศษต่อพระกิตติคุณของมาระโก สามโมงเช้าคือ 9:00 น. ยอห์นระบุการถูกไต่สวนของพระเยซูต่อหน้าปีลาต “ประมาณ” ชั่วโมงที่หก (ยน. 19:14) นี่คงได้เป็นเที่ยงวัน (เวลาของยิว) หรือ 6:00 น. (เวลาของโรมัน) [\[901\]](#) ดังนั้นบางทีเราควรเข้าใจการอ้างอิงของมาระโกว่าเป็นการเริ่มต้นโดยประมาณของการถูกตรึงของพระเยซูแทนที่จะเป็นเวลาที่แน่นอนเมื่อพวกเขาตรึงพระองค์กับกางเขน

15:26 โดยพื้นฐานแล้ว มาระโกบันทึกแค่แก่นสารของ “การกล่าวหา” ที่ปีลาตได้เขียนและแสดงให้เห็นศีรษะของพระเยซูบนกางเขน บางทีมันถูกเขียนด้วยตัวอักษรสีแดงหรือสีดำบนพื้นสีขาว [\[902\]](#)

15:27-28 ตำแหน่งของพระเยซูระหว่างโจรสองคน (ยน. 18:40) บางทีเป็นกลุ่มของบาร์บัสที่พรรณนาว่าพระองค์เป็นหัวหน้าผู้กระทำความผิด บางทีพวกเขาใส่พระเยซูไว้ในตำแหน่งนี้ในฐานะเป็นการดูถูกต่อไปต่อพวกยิวเช่นเดียวกับต่อพระเยซู

“ดังนั้นผู้ชำระพระวิหารถูกตรึงกับพวกโจรรวกับว่าท่านเป็นผู้ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน...”[\[903\]](#)

ต้นฉบับโบราณส่วนใหญ่ของพระกิตติคุณมาระโกละเว้นข้อที่ 28 ผู้เชี่ยวชาญตัวบทหลายคนถือว่ามันเป็นการสอดแทรกจากลูกา 22:37 มาระโกแทบจะไม่ชี้ถึงความสำเร็จของคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิม[\[904\]](#)

15:29-30 เป็นที่ชัดเจนว่าการทำนายของพระเยซูเกี่ยวกับการทำลายและการสร้าง “พระวิหาร” ก็เป็นที่รู้จักกันอย่างดี (เปรียบเทียบ 14:58-60) พวกยิวที่ไม่เชื่อเหมือนจะได้จัดจ้อที่ข้อความเหล่านั้นในฐานะเป็นหลักฐานที่ว่าพระเยซูไม่สามารถเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ พวกเขาเองมองพระวิหารด้วยความเคารพสุดขีด

“คำพูดล้อเล่นก็ยากขึ้นที่จะทนเนื่องจากมันดึงดูดต่อจิตใต้สำนึกแห่งอำนาจที่ท่วงไว้โดยการยับยั้งตนเองแห่งความตั้งใจที่เสียสละเท่านั้น”[905]

การละเมิดในที่สาธารณะนี้สะสมการทนทุกข์ต่อไปในผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ คำกรีกที่มาระโกใช้เพื่อจะอธิบายถึงการละเมิดของพวกเขาคือ *เฮปัสฟีมุน* ซึ่งหมายถึง “พวกเขากำลังหมิ่นประมาท” ก่อนหน้านั้นมหาปุโรหิตได้กล่าวหาพระเยซูด้วยการหมิ่นประมาทที่ซึ่งพระองค์ไร้ความผิด (14:64) ตอนนี้ประชาชนหมิ่นประมาทพระเจ้า ข้อคิดเห็นของพวกเขาได้บรรจุสุคติ 22:7 และบทเพลงคร่ำครวญ 2:15

15:31-32 “หัวหน้าปุโรหิต” กับ “พวกธรรมจารย์” ก็ได้หมิ่นประมาทเช่นกัน โดย “การเยาะเย้ย” พระเยซูและการอ้างว่า: “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” การละเมิดของพวกเขาเองได้ทำให้พระเยซูบาดเจ็บอย่างสาหัสเนื่องจากว่าพวกเขาเป็นพวกผู้นำของอิสราเอล แน่ใจว่าการลงจากกางเขนของพระเยซูเป็นความเป็นไปได้ทางกายภาพ แต่มันเป็นความเป็นไปไม่ได้ทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณ ชื่อเรียกที่ตั้งใจอย่างเยาะเย้ยของพวกผู้ปกครองสำหรับพระเยซู “กษัตริย์ของอิสราเอล” จดจ้อที่การเหน็บแนมอันชัดเจนที่เพิ่มเข้ามาเกี่ยวกับพระเยซูที่เป็นผู้นำไม่ใช่ของ “พวกยิว” (ประชาชน) เท่านั้นแต่ของประเทศของพวกเขาอีกด้วย พวกเขาเป็นผู้นำประเทศ ไม่ใช่พระเยซู ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูไร้ความหวังอย่างชัดเจนที่กางเขนก็เป็นเรื่องตลกที่สุดจากมุมมองของพวกเขา พระเมสสิยาห์แห่งทุกคนของพวกเขาจำเป็นที่จะต้องควบคุม นี่เป็นจุดสูงสุดของการต่อต้านของพวกผู้นำทางศาสนาต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ 3:6; 11:18; 12:12; 14:1, 64; 15:1, 11-13)

“การเหน็บแนมตามสถานการณ์เกิดขึ้นเมื่อมีความแย้งกันระหว่างสิ่งที่บุคคลหนึ่งคาดหวังอย่างไร้เดียงสาที่จะเกิดขึ้นและสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง หรือระหว่างสิ่งที่บุคคลหนึ่งคิดอย่างมีเดียงสาก็จะเป็นกรณีและสถานการณ์ที่แท้จริงเป็น....

“ในการเหน็บแนมทางสถานการณ์นั้นผู้พูดก็มั่นใจว่าเขาหรือเธอพูดหรือคาดหวังนั้นเป็นจริง แต่ก็ไม่ตระหนักว่าแท้จริงแล้วสถานการณ์ที่แท้จริงนั้นเป็นสิ่งที่ตรงข้าม บุคคลต่างๆในเรื่องราวนี้เป็นเหยื่อที่มีเดียงของการเหน็บแนมเกี่ยวกับสถานการณ์ ในขณะที่ผู้อ่านเห็นความตรงข้ามที่เหน็บแนมระหว่างสิ่งที่ผู้พูดกล่าวและแนวทางที่สิ่งต่างๆเป็นจริงอย่างแท้จริง”[906]

พวกกบฏ “ผู้ได้ถูกตรึงกับ” พระเยซูก็ร่วมกับคนอื่นๆที่กำลัง “ดูถูกพระองค์” การถูกปฏิเสธ การละเมิดและการเยาะเย้ยได้โจมตีพระเยซูตั้งแต่คนสูงที่สุดไปจนถึงคนต่ำที่สุดในสังคม

ความอับอายขายหน้าเต็มทีของพระเยซูซึ่งส่วนนี้บันทึกก็นำเสนอพระองค์ในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่จำนนอย่างสิ้นเชิงขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้กระทั่งจนถึงจุดของการตายที่บนกางเขน พระองค์ช่างเป็นแบบอย่างสำหรับทุกคนผู้ซึ่งพระเจ้าได้เรียกให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์!

การตายของพระเยซู 15:33-41 (เปรียบเทียบ มธ. 27:45-56; ลก. 23:44-49; ยน. 19:28-30)

การบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการตายของพระเยซูรวมถึงเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดยอดห้าอย่าง: ความมืด การร้องสองครั้งของพระเยซู การนิกของม้านในพระวิหาร และการกล่าวยอมรับของนายร้อยคนโรมัน เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดได้เกิดขึ้นระหว่างสามของหกชั่วโมงสุดท้ายของการทนทุกข์ของพระเยซูที่บนกางเขน

“สำหรับสามชั่วโมงแรกของหกชั่วโมงบนกางเขนของพระเยซู พระองค์ทนทุกข์ในกลางวัน ณ เจ็ดมือของมนุษย์ (15:21-32) ในความมืดแห่งสามชั่วโมงที่สองพระองค์ทนทุกข์ ณ เจ็ดมือพระหัตถ์ของพระเจ้า”[\[907\]](#)

15:33 ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมดบันทึก “ความมืด” ที่เหนือธรรมชาติซึ่งปกคลุมทั้งหมดของยูดาห์ตั้งแต่ 12:00 น. ถึง 15:00 น. ไม่มีใครในพวกเขาอธิบายถึงมัน เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาทั้งหมดถือว่ามันเป็นเครื่องหมายแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเหนือพระเยซู (เปรียบเทียบ อสย. 5:25-30; 59:9-10; ยอล. 2:31; 3:14-15; อมส. 8:9-10; มีคา. 3:5-7; ศฟย. 1:14-15)

“วิทยาศาสตร์เกี่ยวกับดาราศาสตร์ปฏิเสธว่านี่เป็นสุริยุปราคาตามธรรมชาติ สิ่งนี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เมื่อดวงจันทร์เต็มดวง [ณ ปีศาจ]... พระเจ้าทำให้ความสว่างของดวงอาทิตย์มืดไปโดยวิธีของพระองค์เองอย่างที่พระองค์เขย่าโลกและทำให้ก้อนหินแตกเป็นเสี่ยงๆ”[\[908\]](#)

พระบิดาได้ถอนความสว่างแห่งการทรงสถิตของพระองค์ไปจากพระบุตรของพระองค์ระหว่างชั่วโมงทั้งหลายเมื่อพระเยซูแบกความผิดแห่งบาปต่างๆของโลก (อสย. 53:5-6; 2 คร. 5:21) บางทีความมืดปกคลุม “ทั้งแผ่นดิน” ของอิสราเอลเพราะว่ามันแสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าเหนือ *อิสราเอลอีกด้วย*—สำหรับการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์[\[909\]](#) กษัตริย์ที่เก่าในอียิปต์เป็นกษัตริย์ที่แห่งความมืดและมันเช่นกันก็ได้ติดตามมาด้วยการตายของบุตรหัวปี (อพย. 10:22-11:9) นักตีความคนอื่นๆเข้าใจว่าความมืดก็ปกคลุมไปทั่วโลก[\[910\]](#)

“ความมืด ณ ตอนเที่ยงโดยธรรมชาติที่ขัดแย้งก็เป็นเครื่องหมายที่เหมาะสมสำหรับความมีอำนาจทุกอย่างของพระเจ้าที่จะให้แก่บรรดาผู้ที่ได้ปฏิเสธความสว่าง”[911]

“นอกเหนือจากความมืดของพระธรรมอพยพ มันเป็นความเชื่อถือที่ถือกันทั่วไปในโลกโบราณว่าบ่อยครั้งแล้วความมืดเกี่ยวข้องกับหรือเป็นเครื่องแสดงถึงการตายของคนที่ยิ่งใหญ่”[912]

15:34 การร้องนี้ได้มา ณ ชั่วโมงที่เก้า นั่นคือ 15:00 น. การร้องของพระเยซูแสดงถึงสิ่งที่ความมืดพรรณานถึง “พระเยซูก็ทรงร้อง” เสียงดังไม่ใช่อย่างอ่อนแอด้วยพลังงานที่มีให้ใช้สุดท้ายของพระองค์ ความทรمانที่ยิ่งใหญ่แห่งจิตวิญญาณของพระองค์ก็รับผิดชอบสำหรับการร้องนี้ มาระโกบันที่ถ้อยคำของพระเยซูในภาษาอารเมค บางทีพระเยซูพูดด้วยภาษาอารเมคในแง่ของปฏิกิริยาตอบสนองของฝูงชน (เปรียบเทียบ มธ. 27:46-47)

“ความลึกแห่งการกล่าวนี้ก็ลึกเกิน ไปที่จะหยั่งได้ แต่การตีความที่ไม่พอเพียงน้อยที่สุดคือการตีความเหล่านั้นที่พบความรู้สึกแห่งการทิ้งร้างในมันที่ซึ่งพระเยซูได้รู้สึกถึงความน่ากลัวของบาปอย่างลึกจนสำหรับช่วงขณะหนึ่งความใกล้ชิดของการสื่อสารของพระองค์กับพระบิดาก็คลุมเครือ”[913]

พระเยซูอ้างสดุดี 22:1: “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?” นั่นคือเหตุที่พระองค์แสดงออกถึงความทรمانแห่งการแยกออกในฐานะเป็นคำถามพระเยซูไม่ได้ถามพระเจ้าสำหรับคำตอบ คำถามนั้นเป็นเชิงโวหาร เมื่อพระเยซูใช้ข้อนี้ มันก็แสดงถึงการรับรองถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาในฐานะบิดาของพระองค์และการยอมรับที่ว่าพระบิดาได้ “ละทิ้ง” พระองค์ พระเยซูรู้สึกราวกับว่าพระบิดาได้ละทิ้งพระองค์และแสดงออกถึงความรู้สึกนี้ด้วยถ้อยคำของดาวิด พระเจ้า “ได้ละทิ้ง” พระเยซูในแง่ทางศาลที่พระองค์จัดจ่อพระพิโรธของพระองค์บนพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 14:36) เนื่องจากว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระบิดาไม่ได้ละทิ้งพระบุตรตามตัวอักษร สมาชิกของตรีเอกภาพก็รวมกันตลอดไป

“แห่งที่ซึ่งพระเจ้าได้ละทิ้งพระคริสต์ก็คือว่าพระบิดาถอนตัวจากการสื่อสารกับพระบุตร พระองค์ไม่ได้แสดงความรักของพระองค์ต่อพระบุตรของพระองค์อีกต่อไป ตรงกันข้ามพระคริสต์ได้กลายมาเป็นเป้าแห่งความไม่พึงพอใจของพระบิดา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของคนบาป พระคริสต์ได้กลายเป็นบาปหรือกลายเป็นเรา (2 คร. 5:21) และพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ไม่สามารถมองเห็นบาปด้วยความโปรดปรานได้” [914]

พระเจ้าพระบิดาเทพะพิโรธของพระองค์บนพระบุตรผู้ได้รับบาปของโลกไว้บนพระองค์เองที่บนกางเขน ณ เวลาเดียวกัน พระเยซูก็แบกคำสาปของพระเจ้าและการพิพากษาของพระองค์สำหรับบาป (เปรียบเทียบ ลขบ. 21:22-23; 2 คร. 5:21; กท. 3:13) จะว่าไปแล้ว พระเจ้าผู้ไม่สามารถมองยังบาป (ฮบก. 1:13) ก็หันหลังของพระองค์แก่พระเยซูผู้แบกบาปนั้นในร่างกายของพระองค์เองที่บนกางเขน พระเยซูประสพกับ “การแยกออก” จากพระเจ้าเมื่อพระองค์แทนที่คนบาป (10:45; รม. 5:8; 1 ปต. 2:24; 3:18) ที่ “การแยก” นี้ไม่ได้เกิดขึ้นจริงหรือถาวร-และกระนั้นก็เป็นเหตุการณ์จริงในเวลาและประวัติศาสตร์-ก็ได้รับการสนับสนุนโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะกล่าวต่อพระบิดาด้วยการอธิษฐาน: “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ข้อ 37; เปรียบเทียบ มธ. 27:50; ลก. 23:46)

การตีความอีกอย่างหนึ่งก็ตามมา:

“การะของบาปของโลก การเข้าส่วนด้วยตนเองอย่างเต็มที่ของพระองค์กับคนบาปเกี่ยวข้องกับไม่ใช่แค่ความรู้สึกแต่เป็นการถูกละทิ้งแท้จริงโดยพระบิดาของพระองค์ มันอยู่ในการร้องแห่งการถูกทอดทิ้งนั้นเองที่ความน่ากลัวเต็มที่ของบาปของมนุษย์เปิดเผยออก แต่การร้องนั้นแสดงถึงความลึกที่ต่ำที่สุดแห่งความลึกกลับของพระบุตรของพระเจ้าอีกด้วย-และ *เทเทเลสทีย* แห่งซัยชนะ [“สำเร็จแล้ว”] ของยอห์น 19:30 เป็นการตีความแท้จริงของมันอย่างชัดเจน เมื่อความลึกนี้ได้ถูกไปถึงนั้นซัยชนะก็ได้เกิดขึ้น” [915]

“บางครั้งนักอรรถาธิบายรวมการละทิ้งกับความตาย กระนั้นสองอย่างก็ค่อนข้างแตกต่าง การละทิ้งได้ผ่านไปเมื่อความตายเข้ามา เมื่อพระเยซูตายไป พระองค์ก็วางจิตวิญญาณของพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดาของพระองค์และดังนั้นก็ไม่ได้ถูกละทิ้งอย่างแน่นอน” [916]

แม้ว่าการทนทุกข์ทางกายภาพที่พระเยซูประสพนั้นเปรียบเทียบไม่ได้ ความทรมาณฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ประสพ-ในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้าที่รับบาปของโลกไป-ก็ใหญ่กว่าอย่างไม่จำกัด เราต้องระลึกถึงสิ่งนี้เมื่อเราไตร่ตรองถึงการตายของพระเยซูตัวอย่างเช่น ณ พิธีมหาสนิท

15:35-36 “เอลิยาห์” ได้ช่วยผู้หลายคนในความทุกข์ยากระหว่างพันธกิจของท่าน

“ที่ว่ามีความเชื่อถือนั้นเป็นที่นิยมในการมาของเอลิยาห์ที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความจำเป็นดูเหมือนได้ถูกจัดตั้งไว้อย่างดี (เปรียบเทียบ Strack-Billerbeck, Vol.1, p. 1042)” [917]

มันยากที่จะรู้ว่า “คนที่ยืนอยู่” ได้ทำสิ่งที่พวกเขาได้ทำหรือไม่ เพราะว่าพวกเขาได้เข้าใจพระเยซูผิดไปอย่างจริงจังหรือพวกเขาบิดเบือนถ้อยคำของพระองค์อย่างโหดร้ายเพื่อจะข่มเหงพระองค์ต่อไปหรือไม่ ไม่ว่าในกรณีใด พวกเขาได้ทำให้พระองค์บาดเจ็บอย่างลึกมากขึ้น บางทีหนึ่งในพวกทหารให้เหล้าองุ่นเปรี้ยว

(คำกรีก ออกซอส) แก่พระเยซู เพื่อจะทำให้ชีวิตของพระองค์ยืดยาวออกไป เพื่อว่าผู้ดูสามารถเห็นได้ว่าเอเลียห์จะมาและช่วยเหลือพระเยซูหรือไม่ [918] อีกมุมมองหนึ่งก็ตามมา:

“มันอาจจะถูกเพิ่มเติมว่า ดร. เจอโรม เว็บสเตอร์ผู้ล่วงลับแห่งโรงพยาบาลโปรส โบที่เรียนรัฐนิวยอร์ก (และนักศึกษาที่ยาวนานแห่งผลกระทบต่างๆของการตรึงที่ระบบของมนุษย์) ได้บอกข้าพเจ้าในการสนทนาว่า จากการที่ให้เหยื่อเสียชีวิตด้วยความเหนื่อยล้าและหายใจไม่ออก สิ่งใดก็ตามที่มอบให้เหยื่อเพื่อจะดิ้นจะเร่งกระบวนการของการหายใจไม่ออก” [919]

ในการบันทึกของมาระโก พวกทหารพูด (ข้อ 36) และในการบันทึกของมัทธิว ประชาชนพูด (มธ. 27:49) ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสองคนก็แม่นยำอย่างไม่สงสัย

15:37 “การร้องเสียงดัง” ที่หนักแน่นของพระเยซูบ่งบอกว่านี้ไม่ใช่แค่การอ้าปากครั้งสุดท้ายของคนเหนื่อยล้า จิตใจท้อแท้หรือพ่ายแพ้ “การร้อง” ของพระเยซูเป็น การตะโกนแห่งชัยชนะ พระองค์ป่าวประกาศอย่างมีชัยชนะว่า: “สำเร็จแล้ว!” (ยน. 19:30) จากนั้นพระองค์ก็อนุญาตให้วิญญาณของพระองค์ออกไปได้ (มธ. 27:50; ลก. 23:46; ยน. 19:30)–“และหายใจเฮือกสุดท้ายของพระองค์” เป็นไปได้ว่าการตะโกนสุดท้ายของพระองค์และการอนุญาตให้วิญญาณของพระองค์ออกไปนั้นเกิดขึ้นพร้อมกัน พระองค์อนุญาตให้วิญญาณของพระองค์ออกไปด้วยการตะโกนที่มีชัยชนะ [920]

“นิวม่า [“วิญญาณ”] ของพระเยซูได้ไปที่ไหนหลังจากการตายของพระองค์? ไปยังพระหัตถ์ของพระบิดา (ลก. 23:46) ไปยังเมืองบรมสุขเกษมกับผู้ร้าย (ลก. 23:43) ไปยังพระสิริที่พระบุตรได้มีจากนิรันกาล (ยน. 17:5)” [921]

ร่างกายของพระเยซูได้ไปที่หลุมฝังศพ หลักความเชื่อถือของพวกอัครทูตยืนยันอย่างไม่ถูกต้องว่าพระองค์ได้ลงไปยัง “นรก” ซึ่งเป็นการแปลที่น่าเสียใจและไม่แม่นยำของ “เฮเดส” วิญญาณของพระเยซูได้ไปยังสวรรค์เมื่อพระองค์ได้ตายไปไม่ใช่นรก

ตามปกติแล้วมันใช้เวลาสองหรือสามวันสำหรับคนที่ถูกตรึงที่จะตายไป [922] ระยะเวลาที่ค่อนข้างสั้นของการทนทุกข์บนกางเขนของพระเยซูได้ทำให้ปีลาต ประหลาดใจ (ข้อ 44)

“ความตายแต่เนิ่นๆพอสมควรของพระองค์ก็ไม่ใช่เนื่องจากการทนทุกข์ทางกายภาพของพระองค์เท่านั้น และมันเป็นความผิดพลาดที่จะจดจ่อความสนใจหลักไปที่ความทรมาณทางกายภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” [923]

15:38 ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมดบันทึกการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์ของการฉีกของ “ม่านของพระวิหาร” –“ตั้งแต่บนตลอดล่าง” อีกด้วย พวกเขาไม่ได้อธิบายมัน แต่ผู้เขียนจดหมายฝากฮีบรูได้

อธิบายน (ฮบ. 6:19-20; 9:1-14; 10:19-22) มันแสดงถึงพระเจ้าที่เปิดทางไปสู่การทรงสถิตของพระองค์โดยการตายของพระบุตรของพระองค์ บางทีมันนั้นเป็นม่านวงนอกใหญ่ที่แยกสถานบริสุทธิ์จากลานพระวิหาร[924] ถ้าเป็นเช่นนั้น มันคงได้เป็นที่สังเกตโดยหลายคน พวกเขาปฏิเสธไม่ได้เตรียมเครื่องบูชาตอนเย็นในพระวิหารเมื่อเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นใกล้เวลาบ่ายสามโมง

15:39 “นายร้อย” (คำกรีก *เคนทูเรียน* ซึ่งเป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของคำละติ *เซนทูริโอ* ที่มาระโกเท่านั้นใช้)

เป็นทหารที่ดูแลการถูกตรึงของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 44) ที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่ คำกรีกตามธรรมเนียม *เฮกคาโทนทาร์โคส* (“นายร้อย”) ปรากฏ การเลือกคำของมาระโกที่นี่เป็นตัวบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งที่ว่าท่านเขียนสำหรับชาวโรมัน นายร้อยคนนี้พูดจริงกว่าที่เขาจะเข้าใจ เป็นที่ชัดเจนว่าเขาหมายถึงว่าพระเยซูทรงเป็น “คนชอบธรรม” (ลก. 23:47) แม้กระนั้นถ้อยคำของเขาก็ได้พูดไปขณะที่เขายื่นต่อหน้าพระเยซูโดยตรง-ขณะที่พระองค์ตายไป-ก็เป็นจริงตามตัวอักษร! ถ้อยคำของเขาจัดตั้งจุดสูงสุดของการแสดงออกของมาระโกที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของ พระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:1; 8:29-30)

“จากการที่ได้ประทับใจโดยท่าทางแห่งการตายของพระเยซูและเครื่องหมายที่มีต่อมัน นายร้อยชาวโรมันกล่าวยอมรับถึงพระเยซูในสิ่งที่เขาควรได้กล่าวยอมรับถึงจักรพรรดิโรมันเท่านั้น ซีซาร์ไม่ใช่ ‘บุตรของพระเจ้า’; พระเยซูพระเมสสิยาห์ที่ถูกตรึงนั้นเป็น”[925]

“ดูเหมือนจะเป็นการสงสัยเล็กน้อยที่ว่ามาระโกตั้งใจให้ข้อนี้จะเป็นสิ่งที่เท่าเทียมสำหรับการเริ่มต้นของพระกิตติคุณของท่าน [คือ 1:1 “ข่าวประเสริฐเรื่อง พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า”]”[926]

“นายร้อย” ไม่ใช่สาวกของพระเยซู แต่เป็นทหาร โรมันผู้ที่บางทีได้เป็นพยานถึงการตรึงมากมาย ม่านที่ขาดเป็นคำพยานของชีวิตถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู และการกล่าวยอมรับของนายร้อยเป็นคำพยานของคนต่างชาติถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อนำมารวมกันสองสิ่งนี้ก็จัดเตรียมพยานทั้งสองว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

“ที่นี่ลัทธิยิวและโลกต่างชาติก็ยอมรับความมีเกียรติลึกลับที่ขาดของพระเยซูในแนวทางของตนเอง”[927]

15:40-41 มัทธวอ้างอิงถึงผู้หญิงสามคนอย่างเดียวกันและลูกอ้างอิงถึงพวกเขาโดยทั่วไป “ยากอบน้อย” อาจได้เป็นบุตรของอัลเฟอัสที่ถูกอ้างอิงใน 3:18-ผู้เป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน “สะโลเม” เป็นมารดาของบุตรของเศเบดีคือยากอบและยอห์น-ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของพระเยซู เหมือนกับ

พวกทหาร ผู้หญิงเหล่านี้เป็นพยานถึงการตายของพระเยซูอีกด้วย แบบอย่างที่มีความรักของพวกเขาตรงข้ามกับพวกศัตรูของพระเยซูผู้ได้เยาะเย้ยพระองค์ อย่างไรก็ตามข้อที่ 41 ก็พิเศษต่อมาระโก มันควรเป็นการหนุ่ใจที่พิเศษต่อสาวกหญิงทุกคน [\[928\]](#)

ผู้หญิงหลายคน “ติดตาม” พระเยซูและปรนนิบัติ (“รับใช้”) พระองค์ตลอดพันธกิจของพระองค์ ยอห์น อ้างอิงว่าท่านปรากฏตัวที่การตรึง (ยน. 19:26-27) แต่ไม่มีสาวกชายคนอื่นๆปรากฏว่าได้อยู่ที่นั่น พวกผู้หญิง สามารถปรนนิบัติพระเยซูในฐานะ “สาวก”-เช่นเดียวกับพวกผู้ชาย ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งบทบาทของพวกเขาอาจแตกต่างจากบทบาทของคู่ชายของพวกเขาในทุกวันนี้เป็นอย่างที่เป็นในตอนนั้น แต่พันธกิจของพวกเขาที่สำคัญ บทนำของมาระโกถึงผู้หญิงสามคนเหล่านี้จัดเตรียมผู้อ่านสำหรับบทบาทของพวกเขาในฐานะเป็นพยานถึงการถูกฝังของพระเยซู (ข้อ 47) และการเป็นขึ้นจากตาย (16:1-8)

ผู้หญิงบางคนที่ได้สังเกตการตรึง

มัทธิว 27:56

มาระโก 15:40

ยอห์น 19:25

มารีย์ชาวมัคดาลา

มารีย์ชาวมัคดาลา

มารีย์ชาวมัคดาลา

มารดาของพระเยซู
(มารีย์)

มารีย์มารดาของยากอบและ
โยเซฟ =

มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของ
โยเสส =

มารีย์ภรรยาของเคลโอปีส

มารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี =

สะโลเม =

น้องสาวของมารดาของ
พระเยซู

การฝังของพระเยซู 15:42-47 (เปรียบเทียบ มธ. 27:57-66; ลก. 23:50-56; ยน. 19:31-42)

การฝังของพระเยซูเป็นส่วนสำคัญของการประกาศของคริสตจักรเริ่มแรก (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:3-4) มันจัดตั้งการเชื่อมโยงระหว่างการตายของพระเยซูและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ที่สำคัญกว่า มันพิสูจน์ถึงความเป็นจริงแห่งการตายของพระเยซู

15:42 โดย “เวลาพลบค่ำ” มาระโกหมายถึงบ่ายแก่ๆ “ราวๆ 16:30 น.” [\[929\]](#) วันศุกร์เป็นวันที่พวกยิวเตรียม (“วันเตรียม”) สำหรับการถือรักษาวนสะบาโตของพวกเขาซึ่งเริ่มต้น ณ เวลาดวงอาทิตย์ตก

ในวันศุกร์ มาระโกต้องใช้ความบรรจงที่พิเศษเพื่อจะอธิบายเรื่องนี้สำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่าน

- 15:43 เป็นที่ชัดเจนว่าความสั้นของเวลาได้กระตุ้น “โยเซฟจากอาริมาเธีย” ไปสู่การกระทำ (เปรียบเทียบ ลขบ. 21:23) สถานที่ตั้งแห่งอาริมาเธียก็น่าสงสัย แต่มันอาจได้เป็นที่เดียวกันกับรามาท (รามาธาอิม) ซึ่งเป็นสถานที่เกิดของซามูเอลที่อยู่ทางเหนือของเยรูซาเล็มประมาณ 5 ไมล์ [930] โยเซฟเป็น “สมาชิกที่โดดเด่น” ของสภาแซนเฮดริน คำบรรยายของมาระโกเกี่ยวกับเขาในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่ “กำลังคอยแผ่นดินของพระเจ้า” ก็นำเสนอเขาในฐานะคนยิวที่ศรัทธา เขาได้กลายมาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูอีกด้วย (ยน. 19:38)

ผู้อ่านดั้งเดิมของมาระโกเป็นพลเมืองของอาณาจักรของซีซาร์ แต่พวกเขากำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้าอีกด้วย มาระโกเน้นถึงความกล้าหาญที่โยเซฟรวบรวมเพื่อจะทำการร้องขอของเขา การกระทำที่กล้าหาญของโยเซฟคงได้ปลุกใจผู้อ่านของมาระโกที่จะทำการยืนหยัดเพื่อพระเยซูเช่นกัน โยเซฟจำเป็นต้องรวบรวม “ความกล้าหาญ” ของเขา เนื่องจากว่าเขาเผชิญหน้ากับการต่อต้านอย่างมากในสภาแซนเฮดริน ในทำนองเดียวกัน ผู้อ่านชาวโรมันของมาระโกคงได้จำเป็นต้องรวบรวมความกล้าหาญของพวกเขาเพื่อที่จะเข้าข้างพระเยซูต่อต้านเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจผู้ได้ต่อต้านพระองค์

“เพื่อลบความอับศของกางเขน มาระโกทำให้พระเยซูสว่างามในการฝังเช่นเดียวกับในการตาย. ... มันกล่าวถึงพระเยซูอย่างดีที่สุดที่ว่าโดยไม่คำนึงถึงท่าทางที่น่าอับอายแห่งการตายของพระองค์ ชายเช่นโยเซฟควรแสวงหาอย่างอันตรายที่จะฝังพระศพของพระองค์”[931]

- 15:44-45 เป็นเรื่องผิดปกติที่คนที่ถูกตรึงตายอย่างรวดเร็วมาก ดังนั้นปีลาตได้รับรองถึงการตายของพระเยซู มาระโกบันทึกว่า “นายร้อย” ชาวโรมันได้ยืนยันถึงการตายของพระเยซูเพื่อที่จะพิสูจน์ต่อผู้อ่านชาวโรมันของท่านว่าพระเยซูได้ตายไปอย่างแท้จริง บางทีพวกโรมันบางคนที่ได้สังเกตการตรึงทั้งหลายคงได้มีความยุ่งยากในการเชื่อว่าพระเยซูได้ตายไป เนื่องจากพวกเขาเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทั้งหลายผู้ได้อ้อยอิ่งอยู่หลายวัน

เป็นเรื่องผิดปกติเช่นกันที่จะมอบศพของบุคคลที่ถูกประณามว่าทรยศต่อใครก็ตามยกเว้นญาติที่อยู่ใกล้[932] ดังนั้น ความเต็มใจของปีลาตที่จะให้ (ยอมให้) “พระศพ” ของพระเยซูแก่โยเซฟบ่งบอกว่าเขาไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเยซูมีความผิดเกี่ยวกับการกบฏ (เปรียบเทียบ ข้อ 14-15) นี่เป็นที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ที่ที่ใครคนหนึ่งอ้างอิงถึงร่างกายที่ตายไปของพระเยซูว่าเป็นศพ (คำกรีก *พโทมา*) การใช้คำนี้ของมาระโกเน้นต่อไปถึงความเป็นจริงของการตายของพระเยซู [933]

15:46 นิโคเดมัสช่วยเหลือโยเซฟด้วยงานเหล่านี้ (เปรียบเทียบกับ ยน. 19:39) และบางทีคนอื่นๆเช่น บรรดาคนใช้ของพวกเขาช่วยเหลือพวกเขา การอธิบายที่เรียบง่ายของมาระโกเน้นถึงการพันพระศพของพระเยซูด้วย “ผ้าลินิน” หรือ ผ้าป่าน (คำกรีก ซิน โคน) บางทีสิ่งนี้บ่งชี้ถึงการฝังแท้จริงต่อผู้อ่านดั้งเดิมของท่านอีกด้วย

“การซื้อผ้าลินินทำให้พระเยซูสง่างามด้วยผ้าห่อศพใหม่เยี่ยม”[934]

“เมื่อโยเซฟจากอาริมาเธียได้เข้าไปต่อหน้าปีลาตเขาก็ติดมลทินซึ่งทำให้มันเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะมีส่วนในเทศกาลที่กำลังใกล้เข้ามา มลทินนั้นถูกทำให้ลึกลับขึ้นโดยการสัมผัสของเขากับคนตาย ยังไม่มีคนใดที่ถือรักษาเทศกาลนั้นได้เช่นเดียวกับสาวกลับทั้งสองคือโยเซฟและนิโคเดมัสผู้กล้าเผชิญมลทินทางพิธีกรรมด้วยมือที่อ่อนนุ่มเพื่อจะดูแลพระผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่เคยรู้จักความน่าเบื่อ”[935]

15:47 ผู้เขียนอ้างอิงถึงการปรากฏของ “มารีย์” สองคน ณ อุโมงค์ระหว่างการฝังของพระเยซูเพื่อจะจัดตั้งข้อความต่อมาของท่านว่าพวกเขาปรากฏเพื่อจะเป็นพยานถึงอุโมงค์ที่ว่างเปล่าอีกด้วย (16:1, 5) พวกเขาได้เห็นพระเยซูตายไป (ข้อ 40) และตอนนี้พวกเขาเห็นพระองค์ถูกฝังไว้ ไม่มีข้อสงสัยที่ว่าพวกเขาได้ไปยังอุโมงค์ที่ถูกต้องในเช้าวันอาทิตย์ เนื่องจากว่าพวกเขาได้อยู่ที่นั่นในบ่ายวันศุกร์ อีกครั้งหนึ่ง มาระโกปกป้องการสรุปที่ผิดใดๆที่ว่าพวกเขาได้เห็นพระองค์จากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู

ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้จ่ายราคาสูงสุดเพื่อบาปทั้งหลายของมนุษยชาติ นั่นคือชีวิตของพระองค์เอง การบรรยายของมาระโกเน้นถึงการรับใช้ที่เป็นแบบอย่างของพระเยซูและความเป็นจริงแห่งการตายของพระองค์

VIII. การเป็นขึ้นจากตายของผู้รับใช้ บทที่ 16

การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์เป็นจุดสูงสุดของพระกิตติคุณของมาระโกอย่างที่ยืนยันประเด็นสูงของเรื่องราวของพระกิตติคุณเล่มอื่นๆทั้งหมด พระเยซูแตกต่างถึงการอ้างของพระองค์ถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้าไม่ใช่แค่พระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์โดยการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์

ก. การป่าวประกาศถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 16:1-8 (เปรียบเทียบ มธ 28:1-8; ลก. 24:1-8; ยน. 20:1)

16:1 วันสะบาโตได้จบลงด้วยเวลาดวงอาทิตย์ตกในเย็นวันอาทิตย์ พวกผู้หญิงไม่ได้มายังอุโมงค์จนกระทั่งเช้าวันอาทิตย์ (ข้อ 2, เปรียบเทียบ มธ. 28:1) ทำไมมาระโกไม่ได้อ้างอิงถึงวันสะบาโตเลย? บางทีท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะอธิบายว่าพระเยซูได้อยู่ในอุโมงค์เป็นช่วงเวลาหนึ่ง

พวกผู้หญิงที่มาระโกอ้างอิงถึงที่มายังอุโมงค์ก็เป็นพวกผู้หญิงเดียวกันที่ท่านกล่าวว่าได้สังเกตพระเยซูที่บนทางเขน (15:40-41) สองคนจากพวกเขาได้เชื่อมอุโมงค์ของพระเยซูในบ่ายแก่ๆของวันศุกร์แล้ว (15:47) อย่างไรก็ตาม มีผู้หญิงคนอื่นหลายคนที่ไม่ไปกับพวกเธอในตอนนั้น (เปรียบเทียบ ลก. 24:10)

พวกผู้หญิงที่ได้เชื่อมอุโมงค์ในรุ่งเช้าวันอีสเตอร์			
มัทธิว 28:1	มาระโก 16:1	ลูกา 24:10	ยอห์น 20:1
มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา
มารีย์คนอื่นๆ =	มารีย์มารดาของยากอบ	มารีย์มารดาของยากอบ	
	สะโลเม		
		โยอันนาและ	
		คนอื่นๆ	

พวกเธอไปเพื่อจะ“ชโลม”พระศพของพระเยซูด้วย“เครื่องหอม” พวกยิวไม่ได้ปฏิบัติกรอาบยาศพ [936] ผู้หญิงเหล่านี้ต้องการที่จะให้เกียรติพระเยซูโดยการทำให้พระศพของพระองค์มีกลิ่นหอมเท่าที่เป็นไปได้ บางทีแบบอย่างของมารีย์จากเบธานีได้หนุนใจพวกเธอที่จะทำการเสียสละนี้เพื่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 14:3-9) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเธอไม่เข้าใจว่าพระเยซูจะเป็นขึ้นจากตาย

“ในฉากสุดท้ายๆในเยรูซาเล็ม ผู้คนที่เล็กน้อย [คือ บุคคลที่เล็กน้อยในการบันทึกของมาระโก] เป็นตัวอย่างถึงคำสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการเป็น ‘ผู้รับใช้ของทุกคน’ ก่อนหน้านั้น พระเยซูได้รับใช้คนอื่นๆ ตอนนี้อยู่ในเวลาแห่งความจำเป็นของพระองค์ คนอื่นๆก็รับใช้พระองค์: ซีโมนคน

โรคเรื้อรังต้อนรับพระองค์ในบ้านของเขา; ผู้หญิงคนหนึ่งชโลมพระองค์ด้วยน้ำมันหอมที่มีค่าเท่ากับเงินเดือนประจำปีของนางคนหนึ่ง; ซิโมนชาวไซรินแบกกางเขนของพระองค์; โยเซฟนำพระศพของพระองค์จากกางเขนและฝังพระองค์; และผู้หญิงกลุ่มหนึ่งไปยังอุโมงค์เพื่อจะชโลมพระองค์หลังจากการตายของพระองค์ การกระทำเหล่านี้เป็นการกระทำแห่งการบริการที่หาเพื่อพระเยซูโดยผู้คนที่เสียสละหรือเสียบบางสิ่งอย่างกล้าหาญคือ-เงินหรือการถูกจับกุมหรือชื่อเสียง-เพื่อจะทำการเหล่านั้น...

“ดังนั้น บุคคลที่เล็กน้อยทั้งหลายทำหน้าที่เป็น ‘สิ่งตรงข้าม’ สำหรับพวกสาวกตลอด...”

“... แท้จริงแล้วผู้คนที่เล็กน้อยบรรลุน้ำที่ต่างๆที่ถูกคาดหวังจากพวกสาวก เพราะว่าพวกสาวกของยอห์น ได้ฝังศพของยอห์น ผู้อ่านก็คาดหวังอย่างเดียวกันจากพวกสาวกของพระเยซู ตรงกันข้ามผู้คนที่เล็กน้อยทำสิ่งที่อาจได้ถูกคาดหวังจากพวกสาวก...”[\[937\]](#)

16:2-3 มาระโกระบุนการณ์เยี่ยมของพวกเธอแม้กระทั่งอย่างแม่นยำมากขึ้น[\[938\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกผู้หญิงละบ้านของพวกเธอก่อนรุ่งอรุณและไปถึงที่อุโมงค์แค่หลังจากดวงอาทิตย์ขึ้น (มธ. 28:1; ลก. 24:1; ยน. 20:1) ความเป็นห่วงของพวกเธอคือการจัด “หิน” หนักที่ก้อน “ทางเข้า” ของพวกเธอไปยัง “อุโมงค์” เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเธอไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับการประทับตราอุโมงค์และตั้งยามไว้ที่นั่น (มธ. 27:62-66)

16:4-5 เป็นที่ชัดเจนว่ามาระโกรวมเรื่องนี้ไว้เพื่อจะทำให้ผู้อ่านประทับใจด้วยองค์ประกอบที่เหนือธรรมชาติที่แสดงให้เห็นโดยทูตสวรรค์ พวกผู้หญิงคงได้พูดคุยกับซึ่งกันและกันว่า “ใครได้กลิ้งก้อนหินไป? ต้องเป็นใครคนหนึ่งที่แข็งแรงอย่างมาก” เมื่อพวกเธอเข้าไปในห้องผ่านไปยังอุโมงค์ พวกเธอคงได้คิดว่า “ชายหนุ่มคนนี้เป็นใครกัน (คำกรีก *νεανίσκος*? เขาต้องพิเศษอย่างมาก” เขาปรากฏในฐานะเป็นคนหนุ่ม แต่กำลังของเขาและการแต่งกายที่ไม่ธรรมดาของเขาบ่งบอกว่าเขาเป็นทูตสวรรค์ (เปรียบเทียบ 9:3) การปรากฏที่มีพลังและไม่ได้คาดหวังและหรือภาพลักษณ์ภายนอกของทูตสวรรค์ทำให้พวกผู้หญิงตกใจ

“อาจเป็นการบ่งบอกว่าจุดประสงค์ของการปรากฏของทูตสวรรค์ ณ อุโมงค์คือที่จะเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์แท้จริงของการเป็นขึ้นจากตายและพวกผู้หญิง ตาของมนุษย์ไม่ได้รับอนุญาตที่จะเห็นเหตุการณ์ของการเป็นขึ้นจากตายเอง แต่พวกทูตสวรรค์ในฐานะเป็นพยานทันทีแห่งการกระทำของพระเจ้าได้เห็นมัน ดังนั้นถ้อยคำของทูตสวรรค์ต่อพวกผู้หญิง ‘พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว’ อย่างที่มันได้เป็นนั่นก็เป็นกระจกเงาที่ซึ่งมนุษย์ได้รับอนุญาตที่จะเห็นการสะท้อนถึงเหตุการณ์แบบบุคคลท้ายนี้”[\[939\]](#)

“ภาพเหล่านั้นที่พรรณนาถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่มีสง่าราศีที่ออกมาจากประตูที่ถูกเปิดของ อุโมงค์ในขณะที่พวกขามล้มลงด้วยความกลัวเมื่อเห็นพระองค์ก็ไม่สอดคล้องกับ ข้อเท็จจริงของกรณีนี้ ร่างกายที่มีชีวิตผ่านหินนั้นอย่างเงิบ อย่างมองไม่เห็น อย่างอัศจรรย์ อย่างมีสง่าราศี”[940]

16:6 ทูตสวรรค์ได้ทำให้ความกลัวของพวกผู้หญิงสงบลงก่อน พวกเขาคงหยุด “ตกตะลึง” (ตกใจ) เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ทำนายนายถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์และตอนนี้มันได้เกิดขึ้น จากนั้น ทูตสวรรค์อธิบายถึงที่ที่พระเจ้าอยู่ (“ไม่ใช่ที่นี่” ในอุโมงค์ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้สำแดง พระองค์เองแก่มารีย์ชาวมัคคาเลาใกล้อุโมงค์หลังจากสิ่งนี้ไม่นาน) “พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” (คำกรีก กาลที่เน้นกรรมซึ่งบ่งบอกว่าพระเจ้าได้ทำให้พระองค์เป็นขึ้น!) อุโมงค์ว่างเปล่าและ “ที่ที่ พวกเขาได้วางพระศพของพระองค์” เป็นพยานถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ บุคคลเดียวกันที่ได้ถูกตรึงตอนนี้มีชีวิต!

“เป็นสิ่งสำคัญที่ว่าบรรดาผู้เขียนการโต้แย้งชาวอิวยุคแรกๆไม่เคยแสวงหาที่จะโต้เถียง ข้อเท็จจริงนี้”[941]

16:7 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “เปโตร” ต้องการข่าวดีนี้ในแง่ของการปฏิเสธพระเจ้าสามครั้งของท่านและความสิ้นหวังที่เป็นผลที่ตามมาของท่าน มาระโกท่านนั้นบันทึกการอ้างอิงพิเศษนี้ถึงเปโตร บางที เพราะว่ามันหมายถึงต่อเปโตรอย่างมาก พระเยซูยังคงถือว่าเปโตรเป็นหนึ่งในพวกสาวกที่เป็นผู้นำ ของพระองค์โดยไม่คำนึงถึงความล้มเหลวของท่าน

พระเจ้าได้ทำนายนายถึงการกระจัดกระจายไปของแกะของพระองค์และการรวมตัวกันของพวกเขาใน กาลิลี (14:27-28) กาลิลีเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่จะเริ่มต้นภารกิจทั่วโลกต่อชาวต่างชาติ เช่นเดียวกับพวกอิว อย่างที่พระองค์ได้เรียกพวกสาวกของพระองค์ที่จะเป็นผู้หาคนในกาลิลี (1:17) ตอนนี้พระองค์จะบัญชาให้พวกเขาที่จะเป็นผู้เลี้ยงแกะที่นั่น (ยน. 21:15-19)

“การทำนายอื่นๆมากมายอย่างมากของพระเจ้าได้บรรลุความสำเร็จในมาระโกเพื่อจะไม่ ละความสงสัยใดๆที่ว่าการทำนายนี้อาจบรรลุความสำเร็จอย่างเช่นเดียวกัน”[942]

“ฉากสุดท้ายซึ่งกลับไปยังกาลิลี กลับไปสู่การเริ่มต้นของเรื่องราว ข่าวสารของชายหนุ่มคน นั้น ณ อุโมงค์พร้อมกับคำสั่งสำหรับพวกสาวกที่จะไปยังกาลิลีบางที่ก็บ่งบอกถึงการ เริ่มต้นสดใหม่สำหรับพวกสาวกหรือสำหรับใครก็ตามในอนาคตของโลกเรื่องราวผู้เลือกที่จะติดตามพระเจ้า โดยความหมายโดยนัยนั้น การเดินทางอันสดใหม่นี้จะส่งผลต่อความ ยุ่งยากอย่างเดียวกันและความเป็นปฏิปักษ์อย่างเดียวกันที่พบในกาลิลีโดยยอห์นและ

จากนั้นโดยพระเยซู ยิ่งกว่านั้น กาลิลีซึ่งไปจากเยรูซาเล็มซึ่งเป็นศูนย์กลางของลัทธิยิวไปยังประเทศของชาวต่างชาติทั้งหลายที่ซึ่งพระเยซูได้กล่าวว่าจะต้องถูกป่าวประกาศไปก่อนที่ที่สุดปลายจะมาถึง”[943]

อย่างไรก็ตาม พวกสาวกไม่ได้ไป “ยังกาลิลี” ทันที พวกเขาต้องการหลักฐานต่อไปถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูซึ่งพระเยซูได้จัดเตรียมก่อนที่พวกเขาไป

16:8 พวกผู้หญิงเสียใจมากโดยสิ่งที่ได้เกิดขึ้น จนเมื่อพวกเธอได้ละอุโมงค์ไป พวกเธอก็ไม่ได้บอกใครถึงสิ่งที่พวกเธอได้เห็น-ในตอนแรก อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่นานก่อนที่พวกเธอจะกระจายข่าวที่ว่าพระเยซูมีชีวิตอีก (มธ. 28:8; ลก. 24:9)

“การจบของมาระโก... เจาะความเหนือกว่าแห่งความมั่นใจในตนเองใดๆที่ผู้อ่านอาจรู้สึก เพราะว่าการจบนี้หันการเหินแสมกลับไปสู่ผู้อ่าน ตลอดเรื่องราวนี้เมื่อพระเยซูได้สั่งให้ผู้คนที่จะเจียบอย่างไรก็ตามพวกเขาก็พูด แต่ ณ ตอนปลายเมื่อชายหนุ่มนั้นสั่งให้พวกผู้หญิงที่จะบอกข่าวสาร-ข่าวสารที่สำคัญ-ในการกลับกันที่เหินแสมพวกเขาก็เจียบ ความกลัวของพวกผู้หญิงครอบงำการจบของเรื่องราว ณ จุดนี้ ความกลัวบังคับให้ผู้อ่านที่จะเผชิญหน้ากับความกลัวในสถานการณ์ของเขาหรือของเธอเองอีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่าผู้อ่าน ‘รู้’ หรือ ‘เห็น’ มากแค่ไหน เขาหรือเธอยังคงต้องทำการเลือกที่ยากในตอนปลาย-ไม่ว่าที่จะเจียบเหมือนพวกผู้หญิงหรือที่จะป่าวประกาศข่าวดีต่อหน้าการข่มเหงและความตายที่เป็นไปได้”[944]

“ด้วยความคิดเห็นปิดท้ายของท่าน ท่าน [มาระโก] ปรารถนาที่จะกล่าวว่า ‘ข่าวประเสริฐของพระเยซูพระเมสสิยาห์’ (1:1) เป็นเหตุการณ์ที่เกินความเข้าใจของมนุษย์และดังนั้นก็ยิ่งใหญ่และน่ากลัว ในกรณีนี้ ตรงกันข้ามกับความคิดเห็นโดยทั่วไป ‘เพราะพวกนางกลัว’ เป็นวลีที่เหมาะสมที่สุดต่อการสรุปของพระกิตติคุณนี้ ความลับลับที่ซึ่งมาระโกสรุปการบันทึกของท่านก็สอดคล้องกับคำนำของพระกิตติคุณนี้ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้เริ่มต้นโดยการเผชิญหน้ากับผู้อ่านด้วยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเปิดเผยในตัวบุคคลของยอห์นและพระเยซู (1:1-13)” [945]

ข. การปรากฏและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 16:9-20

นักตีความสมัยใหม่หลายคนเชื่อว่ามาระโกจบพระกิตติคุณของท่านด้วยข้อที่8.[946] สิ่งนี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ต่อคนอื่นๆบางคน เนื่องจากว่าถ้าท่านได้จบเช่นนั้น ท่านก็จบมันด้วยตัวอย่างของพวกสาวกที่กลัวและประหลาดใจเกินไปที่จะเป็นพยานถึงพระเยซูที่ได้เป็นขึ้นจากตาย ตลอดพระกิตติคุณนี้ เราได้สังเกต

ลักษณะที่พิเศษมากมายที่เรียกร้องต่อพวกสาวกที่จะรับใช้พระเจ้าโดยการเป็นพยานที่กล้าหาญถึงพระเยซู แม้กระทั่งโดยไม่คำนึงถึงการข่มเหงและการทรมานทุกข์ นักตีความคนอื่นๆเชื่อว่าตัวอย่างของพวกเขาผู้หึงแพบ จะไม่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับมาระโกที่จะจบพระกิตติคุณของท่านด้วยสิ่งนั้น

การจบของพระกิตติคุณมาระโกเป็นหนึ่งในปัญหาเกี่ยวกับตัวบทหลักทั้งหลายในพันธสัญญาใหม่ เหตุผลหลักที่นักตีความบางคนถือว่าข้อที่ 9-20 ไม่แท้คือสิ่งนี้ ต้นฉบับเกี่ยวกับตัวหนังสือกรีกที่เก่าแก่ที่สุดสองฉบับแห่งพันธสัญญาใหม่ (ศตวรรษที่สี่) คือ ฉบับซิไน (อาเลฟ) และฉบับวาติกัน (บี) รวมทั้งต้นฉบับเก่าแก่อื่นๆมากมายไม่มีข้อเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น งานเขียนของบรรพบุรุษคริสตจักรบางคนไม่สะท้อนถึงความรู้เกี่ยวกับข้อเหล่านี้ ในอีกด้านหนึ่ง ข้อที่ 9-20 ปรากฏในต้นฉบับเก่าแก่ส่วนใหญ่และบรรพบุรุษคริสตจักรอ้างอิงถึงข้อเหล่านั้น-รวมถึงจัสติน มาร์เทอร์ (ค.ศ. 155) ทาเทียน (ค.ศ. 170 และ ไอเรเนอัส (ค.ศ. 180).[\[947\]](#) นักตีความบางคนเชื่อว่าคำศัพท์ รูปแบบและเนื้อหาของข้อเหล่านี้แย้งการเป็นผู้เขียนของมาระโกเกี่ยวกับข้อเหล่านั้น [\[948\]](#) สิ่งนี้ได้ให้นักวิชาการสมัยใหม่หลายคนที่จะสรุปว่าข้อที่ 9-20 ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณดั้งเดิมของมาระโก[\[949\]](#)

ถ้าข้อเหล่านั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณดั้งเดิมของมาระโก ข้อเหล่านั้นมาจากไหนและข้อเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะที่ได้รับการคล้อยใจของพระเจ้าหรือไม่ได้รับการคล้อยใจ?

มันอาจจะเป็นอย่างที่ข้อที่ 9-20 เป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณดั้งเดิมของมาระโก และสำหรับเหตุผลต่างๆอันไม่เป็นที่รู้จักแก่เราในวันนี้ ข้อเหล่านั้นก็ไม่ได้ถูกรวมไว้ในสำเนาโบราณบางฉบับของมัน อาเลฟและ "บี" ละช่องว่างไว้สำหรับข้อเหล่านี้ทั้งหมดหรือบางข้อของข้อเหล่านี้ [\[950\]](#) ถ้าเป็นเช่นนั้น บางทีข้อเหล่านี้ก็มีสิทธิอำนาจอย่างเต็มที่กับส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณนี้[\[951\]](#)

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าใครคนหนึ่งได้เพิ่มข้อที่ 9-20 เพื่อจะให้การจบในเชิงบวกมากขึ้นแก่พระกิตติคุณนี้ เขาอาจได้ทำอย่างนั้น โดยปราศจากการคล้อยใจของพระเจ้าซึ่งในกรณีนี้ข้อเหล่านี้ก็ขาดสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่รับรองส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์

อีกทางเลือกหนึ่ง ใครคนหนึ่งอาจได้เพิ่มข้อที่ 9-20 ภายใต้อิทธิพลที่ควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งในกรณีนี้ข้อเหล่านี้มีสิทธิอำนาจเท่าเทียมกับส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณนี้ [\[952\]](#) มีตอนอื่นๆของพระคัมภีร์ที่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งดูเหมือนได้ถูกเขียนขึ้นภายหลังเนื้อหาของพระธรรมนั้นๆที่ตอนเหล่านั้นปรากฏ แต่ที่ซึ่งพวกยิวและต่อมาคริสเตียนถือว่าได้รับการคล้อยใจ ตัวอย่างเช่น การบันทึกถึงการตายของโมเสสปรากฏในตอนปลายของเฉลยธรรมบัญญัติซึ่งนักอนุรักษนิยมส่วนใหญ่เชื่อว่าโมเสสได้เขียน (เปรียบเทียบ จธบ. 34:5-12) อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือการอ้างอิงถึงเมืองดานในพระธรรมปฐมกาลซึ่งเมืองไม่ได้เป็นตามชื่อนั้น จนกระทั่งหลังจากสมัยของโมเสส เป็นที่ชัดเจนว่าใครคนหนึ่งหลังจากสมัยของโมเสสได้ปรับชื่อของเมืองนั้น ตัวอย่างอื่นๆหลายตัวอย่างของธรรมชาตินี้อาจถูกอ้างอิงได้

“มุมมองของข้าพเจ้า ซึ่งเชื่ออย่างที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกอัครทูตได้ทำการบันทึกที่ถูกเขียนขึ้นแบบเชื่อมโยงกันถึงการกล่าวและการทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็คือว่า ณ ข้อที่ 8 มาระโกมาสู่ตอนปลายของเรื่องน่าจดจำของเปโตรเองและที่ว่าการสรุปที่รวดเร็วแต่บอกเล่าที่ตามมาก็เป็นของมาระโกเอง มีการเปลี่ยนผ่านที่รวดเร็วอย่างเดียวกันจากฉากหนึ่งไปยังอีกฉากหนึ่ง และ โดยรวมแล้วก็สอดคล้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ มันอาจจะเป็นว่าเนื่องด้วยเหตุผลนี้ นักคัดลอกเริ่มแรกบางคนละเว้นมัน หรืออาจจะเป็นว่ามาระโกเองได้เพิ่มมันในเวลาต่อมาเล็กน้อยหลังจากการทำสำเนาครั้งแรกของท่านได้ออกไป สิ่งนี้คงอธิบายถึงการอยู่ของมันในสำเนาบางฉบับและไม่อยู่ในฉบับอื่นๆ”[953]

มุมมองของผู้เชื่อแบบอีแวลเจลิคอลลหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าเองก็คือว่าแม้ว่าเราอาจไม่สามารถพิสูจน์ว่าข้อที่ 9-20 อย่างดั้งเดิมเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณของมาระโก แม้ว่าข้อเหล่านั้นอาจได้เป็น ข้อเหล่านั้นก็ดูเหมือนได้ถูกนับว่าได้รับการคลไจและดังนั้นก็มีสิทธิอำนาจอย่างเริ่มแรกในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

มีการจบที่สั้นอื่นๆอีกสองอย่างต่อพระกิตติคุณมาระโกที่ตามหลังข้อที่ 8 ในสำเนาโบราณบางฉบับ แต่นักวิชาการด้านตัวบทเกือบทั้งหมดปฏิเสธว่าการจบเหล่านี้เป็นของไม่แท้ [954]

1. การปรากฏสามครั้งหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย 16:9-18

การบันทึกทั้งสามเหล่านี้เน้นถึงความสำคัญของพวกสาวกที่เชื่อสิ่งที่พระเยซูได้สอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่าพระองค์จะเป็นขึ้นจากตายด้วยความเร่งด่วนที่เพิ่มขึ้น

การปรากฏของพระเยซูต่อมารีย์ชาวมัคดาลา 16:9-11 (เปรียบเทียบ ยน. 20:11-18)

16:9 ฉบับแปล NIV ได้เพิ่ม “พระเยซู” ตัวบทกรีกกล่าวว่า “หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นขึ้นมา” สิ่งที่มา ก่อนของ “พระองค์” ก็ชัดเจนว่าเป็นพระเยซู แต่การขาดสิ่งที่มาก่อนนี้ในบริบทที่มาก่อนทันทีก็ดู เหมือนจะบ่งบอกถึงการแยกหลักระหว่างข้อที่ 8 และ 9 สำหรับนักตีความบางคน บางทีผู้เขียน ไม่ได้รู้สึกที่ท่านจำเป็นต้องระบุชื่อพระเยซูเนื่องจากว่าพระองค์เป็นสิ่งที่มาก่อนที่ชัดเจน [955]

ผู้เขียนอาจได้อธิบายถึง “มารีย์ชาวมัคดาลา” อย่างที่ท่านได้ทำที่นี่เพื่อจะอธิบายว่าเธอได้อยู่ ณ อุโมงค์ พระเยซูได้ทำสิ่งใหญ่เพื่อเธอ และดังนั้นความรักของเธอก็มีต่อพระองค์ก็ยิ่งใหญ่มาก บางทีผู้เขียนอธิบายถึงเธออย่างที่ท่านได้อธิบายเพื่อจะระบุถึงเธออย่างแม่นยำมากขึ้น เนื่องจากว่า เธอกลายมาเป็นบุคคลที่สำคัญที่นี่เป็นครั้งแรกในพระกิตติคุณของมาระโก มารีย์ได้กลับไปยัง อุโมงค์โดยตัวเธอเองหลังจากเธอและผู้หญิงคนอื่นๆได้ละมันไป (ข้อ 1-8) เป็นที่ชัดเจนว่าโดยปกติ ผู้คนไม่สามารถรับรู้ว่าจะพระเยซูทรงเป็นใครนอกจากว่าพระเยซูได้เปิดเผยพระองค์เองแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ ลก. 24:16, 31).[956]

16:10-11 มารีัย “บอก” พวกสาวกว่าเธอได้เห็นพระคริสต์ที่เป็นขึ้น (เปรียบเทียบ ข้อ 7) ในขณะที่ส่วนที่เหลือของพวกยิวยินดี เฉลิมฉลองเทศกาลปัสกา พวกสาวกของพระเยซู โศกเศร้ากับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาจะไม่เชื่อคำพยากรณ์แบบประจักษ์พยาณของมารีัย สิ่งนี้ควรหนุนใจสาวกคนอื่นๆ ที่พบว่าผู้ไม่เชื่อจะไม่เชื่อพยาณของพวกเขาเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู

การปรากฏของพระเยซูต่อชายสองคน 16:12-13 (เปรียบเทียบ ลก. 24:13-32)

นี่เป็นฉบับย่อของการปรากฏของพระเยซูบนถนนเอมมาอูส “รูปร่างที่แตกต่าง (อมตะ) ที่ซึ่งพระเยซู “ปรากฏ” ก็อธิบายในบางส่วนถึงความล้มเหลวของชายเหล่านี้ที่จะรับรู้ถึงพระองค์ในตอนแรก ประเด็นของผู้เขียนดูเหมือนจะเป็นความไม่เชื่อของพวกสาวกอีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะการรายงานของประจักษ์พยาณหรือการปรากฏส่วนตัวก็ไม่ได้เปิดตาของชายเหล่านี้ พระเจ้าจำเป็นต้องทำสิ่งนั้นอย่างเหนือธรรมชาติและพระองค์ยังคงทำอยู่

การปรากฏของพระเยซูต่อสาวกสิบเอ็ดคน 16:14-18 (เปรียบเทียบ ลก. 24:36-43; ยน. 20:19-23)

ผู้เขียนกล่าวว่าพระเยซู “ปรากฏแต่สาวกสิบเอ็ดคน” ในโอกาสนี้ อย่างไรก็ตาม ขอหั้นแก้ไขข้อความนั้น โดยการอธิบายว่าโรมัสไม่อยู่ (ยน. 20:24) ผู้เขียนได้กล่าวถึงสาวกสิบเอ็ดคนในฐานะเป็นกลุ่ม

16:14 เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นในเย็นวันอาทิตย์อีสเตอร์ นี่เป็นการว่ากล่าวที่รุนแรงที่สุดซึ่งพระเยซูเคยให้แก่พวกสาวกของพระองค์ที่หมวดพระกิตติคุณบันทึก พวกเขาไม่เพียงแต่ไม่ได้เชื่อการรายงานถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ แต่พวกเขาทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างต่อความเป็นไปได้ของการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์อีกด้วย ความไม่เชื่อของพวกสาวกเองจะช่วยพวกเขาเข้าใจและชื่นชมความไม่เชื่อของหลายคนผู้ซึ่งพวกเขาจะแบ่งปันข่าวประเสริฐด้วยในฐานะประจักษ์พยาณ

“พวกอัครทูตอาจได้รับอนุญาตที่จะได้ยินถึงการเป็นขึ้นจากตายก่อนการเห็นพระคริสต์ที่เป็นขึ้นเพื่อว่าพวกเขาอาจรู้จากประสบการณ์ส่วนตัวถึงสิ่งที่จะเป็นที่จะพึงพาคำพยาณของคนอื่นๆ อย่างที่จะเป็นกรณีกับผู้กลับใจเชื่อของพวกเขา” [957]

16:15 การกล่าวถึงพระมหาบัญชาในโอกาสนี้ดูเหมือนจะได้มาก่อนการให้มั่นที่มีที่บันทึก (มธ. 28:19-20) การบันทึกในพระกิตติคุณที่สองเน้นถึงขอบเขตสากลของความรับผิดชอบของพวกสาวก (เปรียบเทียบ 14:9) “ทุกคน” ใน “ทั่วโลก” เป็นรูปแบบที่หนักแน่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคำกรีกสำหรับ “ทุกคน” นั่นคือ *ฮาพันทา* ทุกๆ ส่วนของโลกต้องการข่าวประเสริฐ

16:16 นี่เป็นข้อที่บางคนเชื่อว่าสอนถึงความจำเป็นของบัพติศมาในน้ำสำหรับความรอด [958] อย่างไรก็ตาม *บัพติศมาของคริสเตียน* ในที่อื่นๆถูกนิยามโดยการกล่าวยอมรับภายนอกถึงความเชื่อในพระเยซูอยู่เสมอ ข้อนี้ก็ถือว่าบัพติศมาก็เป็นเช่นนั้น ส่วนที่สองของข้อนี้สอนอย่างชัดเจนว่าความไม่เชื่อส่งผลต่อการถูกลงโทษ (เปรียบเทียบ 9:43-48) ไม่ใช่ความไม่เชื่อและความล้มเหลวที่จะรับบัพติศมา

ในส่วนแรกของข้อนี้ คำนำหน้านามอันหนึ่งควบคุมรูปแบบของคำกริยาที่เติม ed ทั้งสอง: “ได้เชื่อและได้รับบัพติศมา” (NASB) หรือ “เชื่อ” และรับบัพติศมา” (NIV) สิ่งนี้บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างการเชื่อและการได้รับบัพติศมา อย่างไรก็ตาม สองอย่างนี้ไม่ใช่ว่าแยกออกจากกันไม่ได้ (เปรียบเทียบ รม. 3:21-28; 1 คร. 1:17; อฟ. 2:8-9) บัพติศมาไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับความรอด แต่มันเป็นก้าวที่สำคัญของการเชื่อฟังสำหรับสาวกที่เชื่อ

16:17-18 ข้อเหล่านี้สนับสนุนความสำคัญหลักของการเชื่ออีกด้วย บรรดาผู้ที่เชื่อไม่ใช่แค่สาวกสิบเอ็ดคน จะปฏิบัติภารกิจที่เหนือธรรมชาติต่อไป ตลอดพระกัมภีร์ “หมายสำคัญต่างๆ” เช่นนั้นแสดงถึงบางสิ่งแห่งที่มาจากเหนือธรรมชาติซึ่งเกิดขึ้นและหมายสำคัญเหล่านั้นรับรองข่าวสารที่พยาานเป็นพยาาน (เปรียบเทียบ ข้อ 20)

“หมายสำคัญต่างๆรับรองความเชื่อที่บรรดาผู้เชื่อเริ่มแรกป่าวประกาศ ไม่ใช่ความเชื่อส่วนตัวที่ใครก็ตามจากพวกเขาได้ใช้” [959]

สาวกสิบสองคนได้จับผีและรักษาผู้คนในนามของพระเยซูแล้ว (6:7, 12-13) พวกเขาจะมีความสามารถเหล่านี้ต่อไป (เปรียบเทียบ กจ. 5:16; 8:7; 16:18; 19:12; 28:8) นี่เป็นการอ้างอิงเดียวถึงพวกสาวกที่พูด “ภาษาแปลกๆ” (นั่นคือ ภาษาอื่นๆ) ในหมวดพระกิตติคุณ (เปรียบเทียบ กจ. 2:4; 10:46; 19:6; 1 คร.12:10, 28,30; 13:1; 14:2,18-19) ไม่มีพื้นฐานตามตัวบทสำหรับการแยกแยะภาษาที่ไม่ได้เรียนรู้ซึ่งถูกกล่าวในกิจการของอัครทูตจากคำพูดที่ไร้สาระที่บางคนอ้างว่าจดหมายฝากฉบับต่างๆอ้างอิงถึงเป็นที่ชัดเจนว่าภาษาแปลกๆในพันธสัญญาใหม่เป็นภาษาต่างๆ [960] กฎมูมิคุ้มกันจากการฉกของงูที่พิษเป็นสิทธิพิเศษอีกอย่างหนึ่งที่พวกสาวกจะชื่นชม (เปรียบเทียบ กจ. 28:3-6) ไม่มีตัวอย่างของพวกสาวกที่ดื่มบางสิ่งที่ไม่อันตรายและการอยู่รอดในกิจการของอัครทูต

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่านานแค่ไหนที่พวกสาวกจะสามารถทำสิ่งเหล่านี้ ระยะเวลาแต่ก่อนของการทำงานอัศจรรย์ทั้งหมดก็ค่อนข้างสั้น (เปรียบเทียบ อพย. 7-14; 1 พกษ. 17-2 พกษ. 10) ดังนั้นนี่เป็นสิ่งที่พวกสาวกสามารถคาดหวังได้ (เปรียบเทียบ 1 คร. 13:8) ประวัติศาสตร์คริสตจักรได้ยืนยันว่าระยะเวลาของการทำงานอัศจรรย์ที่มีในศตวรรษแรกได้ผ่านพ้นไปประมาณเวลาเดียวกันกับความสำเร็จของสารบบของพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 2 คร. 12:12; ฮบ. 2:3-4) คริสเตียนบางคน

อ้างว่าพระสัญญาเหล่านี้ยังคงใช้ได้ในทุกวันนี้ ตัวอย่างเช่น สำนักต่างๆแห่งอับบาเลเซียที่มีการจัดการและการดื่มยาพิษ อย่างไรก็ตาม โดยหลักแล้วสิ่งเหล่านี้เป็นพระสัญญาต่างๆแห่งการปกป้องของพระเจ้าสำหรับโอกาสต่างๆเมื่อผู้ข่มเหงของพวกเขาบังคับพวกเขาให้ทำสิ่งเหล่านี้

บางครั้งพระเจ้ายังคงโน้มน้าวผู้คนถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐหรือยืนยันความจริงแห่งพระวาระของพระองค์แก่ผู้คนด้วยประสบการณ์ที่เหนือธรรมชาติต่างๆ อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์เหล่านี้ก็ไม่ใช่ประสบการณ์อย่างเดียวกันกับสิ่งที่พระเยซูได้สัญญาที่นี่ คริสเตียนเริ่มแรกบางคนสามารถทำการอัศจรรย์ต่างๆเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการทำในน้ำพระทัยของพระเจ้า (เช่น กจ. 3:6; 16:18) นั่นไม่ใช่กรณีในทุกวันนี้ แม้ว่าพระเจ้ายังคงทำการอัศจรรย์ในทุกวันนี้

2. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 16:19-20 (เปรียบเทียบ ลก. 24:50-53; กจ. 1:9-12)

16:19 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น 40 วันหลังจากการปรากฏต่างๆที่ผู้เขียนเพิ่งได้บันทึกไป (เปรียบเทียบ กจ. 1:3) ท่านบรรยายการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการประทับของพระเยซูโดยปราศจากการอธิบายเพิ่มเติม ซึ่งเรียก “พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” ปรากฏที่นี่เท่านั้นและในลูกา 24:3 ในหมวดพระกิตติคุณ พระเยซูแห่งนาซาเร็ธกลายเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ต่อพวกสาวกของพระองค์ในแง่ของเจ้านายที่มีอธิปไตยหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นอย่างนั้นอยู่เสมอ แต่การเป็นขึ้นจากตายสอนพวกสาวกว่านั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

พระเยซูได้ทำนายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ในแง่ที่ถูกปิดบัง (14:7) พวกสาวกเป็นพยานถึงสิ่งนี้ พวกเขาไม่ได้เป็นพยานถึงการประทับนั่งของพระองค์ในสวรรค์ พันธสัญญาเดิมได้คาดหวังถึงการประทับนั่งของพระเมสสิยาห์ในสวรรค์ก่อนการเสด็จกลับมาเพื่อจะปกครองของพระองค์ (สดด. 110:1) พวกสาวกเรียนรู้ว่าการประทับจะเกิดขึ้นระหว่างการเสด็จมาสองครั้งของพระองค์ไม่ใช่ก่อนการเสด็จมาครั้งแรก (เปรียบเทียบ กจ. 2:33-35; 7:56) ตำแหน่งที่ประทับในปัจจุบันของพระเยซู ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาพรรณนาถึงงานที่สำเร็จของพระองค์ในโลก-ในขณะนี้-และสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะผู้ดำเนินการน้ำพระทัยของพระเจ้าในยุคนี้ การปกครองในปัจจุบันของพระเยซูเหนือคริสตจักรจากเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาของพระองค์ในสวรรค์ก็ไม่ใช่อีกต่างหากกับการปกครองในอนาคตของพระองค์เหนืออาณาจักรของดาวิด-จากบัลลังก์ของดาวิดในโลก[961]

16:20 อย่างไรก็ตาม การงานของพระเยซูในโลกก็ดำเนินต่อไปอีกด้วยผ่านทางชนรุ่นแรกของพวกสาวกของพระองค์ มันเป็นความต่อเนื่องแห่งการงานของพระเยซูในโลกในแง่แท้จริง เพราะว่าพระองค์ดำเนินการที่จะทำการทำงานกับพวกเขาต่อไปและรับรองการประกาศของพวกเขาด้วยหมายสำคัญต่างๆ (เปรียบเทียบ กจ. 1:1-2)

“...ทั้งหมดของกิจการของอัครทูตถูกรวมไว้ที่นี่ในข้อที่ยี่สิบข้อเดียว ...”[962]

สาวกพวกแรกเหล่านั้นจัดเตรียมตัวอย่างเชิงบวกสำหรับชนรุ่นที่ตามมาทั้งหมดของพวกเขาที่จะทำตาม ดังนั้นพระกิตติคุณนี้จบลงด้วยข้อความเชิงบวก

ต้นฉบับและฉบับแปลต่อมาบางฉบับรวมถึงอีกข้อหนึ่งตามหลัง 16:20 บางฉบับของฉบับเหล่านี้ใส่ข้อเพิ่มเติมไว้หลังจาก 16:8 นี้ไม่ใช่หลักฐานตามตัวบทที่หนักแน่นสำหรับความแท้จริงของข้อนี้ และข้าพเจ้าไม่คิดว่าดั้งเดิมแล้วมันเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณที่ได้รับการคลอใจของมาระโก

งานของการประกาศดำเนินต่อไปในกรุงโรมท่ามกลางพวกสาวกที่ได้รับพระกิตติคุณนี้ก่อน การบันทึกนี้ถึงข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (1:1) คงได้เป็นการหนุนใจที่เฉพาะต่อพวกสาวกชาวโรมันใหม่ๆ พวกเขาเผชิญกับการเลือกของไม่ว่าที่จะยืนหยัดต่อสาธารณชนในฐานะคริสเตียน-และประสบกับการสูญเสียอสังหาริมทรัพย์ ทรัพย์สินสมบัติส่วนตัว การงานและแม้กระทั่งชีวิตของพวกเขา -หรือที่จะเก็บตัว พวกเขาถูกเรียกร้องโดยกฎหมายที่จะจดอุปบวชซีซาร์ที่เป็น “พระเจ้า” ในฐานะพลเมืองโรมัน การทำอย่างนั้นก็ประนีประนอมการอุทิศตนที่เฉพาะของพวกเขาต่อพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่จะล้มเหลวในการนมัสการซีซาร์ก็ทำให้พวกเขาจ่ายราคาแพง พระกิตติคุณนี้เป็นประโยชน์โดยเฉพาะสำหรับพวกสาวกที่เผชิญกับการท้าทายที่คล้ายกันต่างๆ ในสมัยและสถานที่ของพวกเขาเองในประวัติศาสตร์

วีเออร์สปีชีว่าพระกิตติคุณมาระโกคล้ายกับเนื้อหาเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของเปาโลในฟิลิปปี 2 พระเยซูเสด็จมาในฐานะผู้รับใช้ (มก. 1-13; ฟป. 2:1-7) พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ที่บนกางเขน (มก. 14-15; ฟป. 2:8) และพระเจ้าได้ยกย่องพระองค์สู่พระสิริ (มก. 16; ฟป. 2:9) ทั้งมาระโกและเปาโลเน้นถึงความจำเป็นสำหรับพวกสาวกที่จะนำข่าวประเสริฐไปยังทุกประชาชาติ (มก. 16:15-16; ฟป. 2:10-11) และทั้งสองให้ความแน่ใจที่ว่าพระเจ้ากำลังทำการในและผ่านทางเรา(มก.16:19-20;ฟป.2:12-13).[963]

Bibliography

- Adams, J. McKee. *Biblical Backgrounds*. Nashville: Broadman Press, 1965.
- Albright, William Foxwell. *The Archaeology of Palestine*. 1949. Revised ed. Pelican Archaeology series. Harmondsworth, Middlesex, England: Penguin Books, 1956.
- Alexander, Joseph Addison. *The Gospel According to Mark*. 1881. Reprint ed. London: Banner of Truth, 1960.
- Alexander, William M. *Demonic Possession in the New Testament: Its Relations Historical, Medical, and Theological*. Edinburgh: T. & T. Clark, 1902.
- Alford, Henry. *The Greek Testament*. 4 vols. New ed. Cambridge: Deighton, Bell, and Co., 1883, 1881, 1880, 1884.
- Anderson, Hugh. *The Gospel of Mark*. New Century Bible series. Greenwood, S.C.: Attic Press, 1976.
- Andrews, Samuel J. *The Life of Our Lord Upon the Earth*. 1862; revised ed. New York: Charles Scribner's Sons, 1891; reprint ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1954.
- Bailey, Mark L. "A Biblical Theology of Suffering in the Gospels." In *Why, O God? Suffering and Disability in the Bible and the Church*, pp. 161-81. Edited by Larry J. Waters and Roy B. Zuck. Wheaton: Crossway, 2011.
- Bailey, Mark L., and Thomas L Constable. *The New Testament Explorer*. Nashville: Word Publishing, 1999. Reissued as *Nelson's New Testament Survey*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1999.
- Barclay, William. *The Gospel of Mark*. The Daily Study Bible series. 2nd ed. Edinburgh: St. Andrews Press, 1964.
- Bateman, Herbert W., IV. "Defining the Titles 'Christ' and 'Son of God' in Mark's Narrative Presentation of Jesus." *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):537-59.
- Baxter, J. Sidlow. *Explore the Book*. 1960. One vol. ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1980.
- Beasley-Murray, G. R. *A Commentary on Mark Thirteen*. London: Macmillan, 1957.
- Berg, Laurina L. "The Illegalities of Jesus' Religious and Civil Trials." *Bibliotheca Sacra* 161:643 (July-September 2004):330-42.
- Best, E. *The Temptation and the Passion*. Cambridge: Cambridge University Press, 1965.
- Bishop, Eric F. F. *Jesus of Palestine: The Local Background to the Gospel Documents*. London: Lutterworth, 1955.
- Bishop, Jim. *The Day Christ Died*. New York: Harper and Brothers, 1957.

- Blunt, A. W. F. *The Gospel According to Saint Mark*. The Clarendon Bible series. Oxford: Clarendon Press, 1929.
- Bock, Darrell L. *Blasphemy and Exaltation in Judaism and the Final Examination of Jesus: A Philological-Historical Study of the Key Jewish Themes Impacting Mark 14:61-64*. Wissenschaftliche Untersuchungen zum Neuen Testament, number 106. Tübingen, Germ.: Mohr Siebeck, 1998.
- _____. *Jesus according to Scripture: Restoring the Portrait from the Gospels*. Grand Rapids: Baker Book House; and Leicester, England: Apollos, 2002.
- Bock, Darrell L., and Mikel Del Rosario. "The Table Briefing: Did the Historical Jesus Claim to Be Divine?" *Bibliotheca Sacra* 173:691 (July-September 2016):352-61.
- Boobyer, G. H. "Mark II, 10a and the Interpretation of the Healing of the Paralytic." *Harvard Theological Review* 47 (1954):115-20.
- Bratcher, R. G., and E. A. Nida. *Translator's Handbook on Mark*. Leiden, Netherlands: E. J. Brill, 1961.
- Brown, William E. "The New Testament Concept of the Believer's Inheritance." Th.D. dissertation, Dallas Theological Seminary, 1984.
- Bruce, Alexander Balmain. "The Synoptic Gospels." In *The Expositor's Greek Testament*. 1 (1912):3-651. 7th ed. Edited by W. Robertson Nicoll. London: 5 vols. Hodder and Stoughton, 1900-12.
- _____. *The Training of the Twelve*. 8th ed. N. c.: A. C. Armstrong and Son, 1894; reprint ed. Grand Rapids: Kregel Publications, 1971.
- Burdick, Donald W. "The Gospel According to Mark." In *The Wycliffe Bible Commentary*, pp. 987-1026. Edited by Charles F. Pfeiffer and Everett F. Harrison. Chicago: Moody Press, 1962.
- Burgon, John W. *The Last Twelve Verses of the Gospel According to S. Mark*. 1871. Reprint ed. N. c.: Sovereign Grace Book Club, 1959.
- Calvin, John. *Commentary on a Harmony of the Evangelists*. 3 vols. Grand Rapids: Baker Book House, 1979.
- Carl, Harold F. "Only the Father Knows: Historical and Evangelical Responses to Jesus' Eschatological Ignorance in Mark 13:32." A paper presented at the Annual Meeting of the Evangelical Theological Society, Nov. 16, 2000, Nashville, Tenn.
- Carrington, P. *According to Mark*. Cambridge: Cambridge University Press, 1960.
- Carson, Donald A., and Douglas J. Moo. *An Introduction to the New Testament*. 2nd ed. Grand Rapids: Zondervan, 2005.
- Chantry, Walter J. "Does the New Testament Teach the Fourth Commandment?" *The Banner of Truth* 325 (October 1990):18-23.

- Clarke, W. N. "Commentary on the Gospel of Mark." In *An American Commentary*. 1881. Reprint ed. Philadelphia: American Baptist Publication Society, n. d.
- Cole, R. A. *The Gospel According to Mark*. Tyndale New Testament Commentaries series. 2nd ed. Leicester, England: Inter-Varsity Press, and Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1989.
- Cranfield, C. E. B. *The Gospel According to Saint Mark*. Cambridge Greek Testament Commentary series. Cambridge: Cambridge University Press, 1959.
- _____. "St. Mark 13." *Scottish Journal of Theology* 6 (April 1953):165-96; (July 1953):287-303; 7 (April 1954):284-303.
- Darby, John Nelson. *Synopsis of the Books of the Bible*. 5 vols. Revised ed. New York: Loizeaux Brothers Publishers, 1942.
- Davis, C. Truman. "The Crucifixion of Jesus. The Passion of Christ from a Medical Point of View," *Arizona Medicine* 22:3 (March 1965):185-87.
- Decker, Rodney J. "The Use of *euthys* ('immediately') in Mark." *Journal of Ministry and Theology* 1:1 (Spring 1997):90-121.
- DeGraaf, David. "Some Doubts about Doubt: The New Testament Use of *Diakrino*." *Journal of the Evangelical Theological Society* 48:8 (December 2005):733-55.
- Dillow, Joseph C. *The Reign of the Servant Kings*. Miami Springs, Fla.: Schoettle Publishing Co., 1992.
- Donahue, J. R. "Tax Collectors and Sinners: An Attempt at Identification." *Catholic Biblical Quarterly* 33 (1971):39-61.
- Doriani, Daniel. "The Deity of Christ in the Synoptic Gospels." *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:3 (September 1994):333-50.
- Earle, Ralph. *The Gospel According to Mark*. The Evangelical Commentary on the Bible series. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1957.
- The Ecclesiastical History of Eusebius Pamphilus*. Twin Brooks series. Popular ed. Grand Rapids: Baker Book House, 1974.
- Edersheim, Alfred. *The Life and Times of Jesus the Messiah*. 2 vols. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971.
- _____. *The Temple: Its Ministry and Services As They Were at the Time of Jesus Christ*. Reprint ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1972.
- Edwards, James R. "The Authority of Jesus in the Gospel of Mark." *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:2 (June 1994):217-33.
- Ellenburg, B. Dale. "A Review of Selected Narrative-Critical Conventions in Mark's Use of Miracle Material." *Journal of the Evangelical Theological Society* 38:2 (June 1995):171-80.

- English, E. Schuyler. "A Neglected Miracle." *Bibliotheca Sacra* 126:504 (October-December 1969):300-5.
- Eppstein, V. "The Historicity of the Gospel Account of the Cleansing of the Temple." *Zeitschrift für die Neutestamentliche Wissenschaft* 55 (1964):42-58.
- Evans, Craig A. *Mark 8:27—16:20*. Word Biblical Commentary series. Nashville: Thomas Nelson, 2000.
- Farmer, William Reuben. *The Synoptic Problem*. New York: Macmillan, 1964.
- Finegan, Jack. *Light from the Ancient Past: The Archeological Background of Judaism and Christianity*. 2nd edition. Princeton University Press. London: Oxford University Press, 1959.
- Gaebelein, Arno C. *The Annotated Bible*. 4 vols. Reprint ed. Chicago: Moody Press, and New York: Loizeaux Brothers, 1970.
- Garlington, Don B. "Jesus, the Unique Son of God: Tested and Faithful." *Bibliotheca Sacra* 151:603 (July-September 1994):284-308.
- Gatti, Nicoletta. "Women as 'Model Readers' in Marks Gospel." *Bibliotheca Sacra* 176:702 (April-June 2019):188-202.
- Gianoulis, George C. "Did Jesus' Disciples Fast?" *Bibliotheca Sacra* 168:672 (October-December 2011):413-25.
- Gould, Ezra P. *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Mark*. Internationa Critical Commentary series. Edinburgh: T. & T. Clark, 1896.
- Grassi, Joseph A. "Abba, Father (Mark 14:36): Another Approach." *Journal of the American Academy of Religion* 50:3 (September 1982):449-58.
- Grassmick, John D. "Mark." In *The Bible Knowledge Commentary: New Testament*, pp. 95-197. Edited by John F. Walvoord and Roy B. Zuck. Wheaton: Scripture Press Publications, Victor Books, 1983.
- Green, Michael P. "The Meaning of Cross-Bearing." *Bibliotheca Sacra* 140:558 (April-June 1983):117-33.
- Guelich, Robert A. *Mark 1—8:26*. Word Biblical Commentary series. Dallas: Word Books, 1989.
- Gundry, Robert H. *Mark: A Commentary on His Apology for the Cross*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1993.
- Hanna, Kenneth G. *From Gospels to Glory: Exploring the New Testament*. Bloomington, Ind.: CrossBooks, 2014.
- Heil, John Paul. "Mark 14, 1-52: Narrative Structure and Reader Response." *Biblica* 71:3 (1990):305-32.

- Hellerman, Joseph H. "Challenging the Authority of Jesus: Mark 11:27-33 and Mediterranean Notions of Honor and Shame." *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:2 (June 2000):213-28.
- Hendricks, Howard G. *Standing Together: Impacting Your Generation*. Gresham, Oreg.: Vision House Publishing, 1995.
- Hengel, Martin. *Studies in the Gospel of Mark*. Philadelphia: Fortress Press, 1985.
- Henry, Matthew. *Commentary on the Whole Bible*. One volume ed. Edited by Leslie F. Church. Grand Rapids: Zondervan Publishing Co., 1961.
- Hiebert, D. Edmond *Mark: A Portrait of the Servant*. Chicago: Moody Press, 1974.
- Hodges, Zane C. "The Blind Men at Jericho." *Bibliotheca Sacra* 122:488 (October-December 1965):319-30.
- _____. "The Women and the Empty Tomb." *Bibliotheca Sacra* 123:492 (October-December 1966):301-9.
- Hoehner, Harold W. *Chronological Aspects of the Life of Christ*. Contemporary Evangelical Perspectives series. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1977.
- _____. *Herod Antipas*. Society for New Testament Studies Monograph Series 17. Cambridge: Cambridge University Press, 1972.
- Hort, A. F. *The Gospel According to St. Mark*. 1902. Reprint ed. Cambridge: Cambridge University Press, 1928.
- Hunter, A. M. *The Gospel According to Saint Mark*. Torch Bible Commentary series. London: SCM, 1967.
- Hutchison, John C. "Servanthood: Jesus' Countercultural Call to Christian Leaders." *Bibliotheca Sacra* 166:661 (January-March 2009):53-69.
- Jamieson, Robert; A. R. Fausset; and David Brown. *Commentary Practical and Explanatory on the Whole Bible*. Reprint ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1961.
- Jeremias, Joachim *The Eucharistic Words of Jesus*. 2nd ed. New York: Scribners, 1966.
- _____. *New Testament Theology*. New York: Scribners, 1971.
- _____. *The Parables of Jesus*. Translated by S. H. Hooke. London: SCM, 1963.
- Johnson, S. Lewis, Jr. "The Gift of Tongues and the Book of Acts." *Bibliotheca Sacra* 120:480 (October-December 1963):309-11.
- Johnson, Sherman E. *A Commentary on the Gospel According to St. Mark*. Black's New Testament Commentaries series. London: Adam & Charles Black, 1960.
- Josephus, Flavius. *The Works of Flavius Josephus*. Translated by William Whiston. London: T. Nelson and Sons, 1866; reprint ed. Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1988.

- Kelly, William. *An Exposition of the Gospel of Mark*. Reprint ed. London: C. A. Hammond, 1934.
- Kingsbury, J. D. *Conflict in Mark: Jesus, Authorities, Disciples*. Minneapolis: Fortress Press, 1989.
- Kuruvilla, Abraham. "The Naked Runaway and the Enrobed Reporter of Mark 14 and 16: What Is the Author Doing with What He Is Saying?" *Journal of the Evangelical Theological Society* 54:3 (September 2011):527-45.
- Lane, William L. *The Gospel According to Mark*. New International Commentary on the New Testament series. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974.
- Lenski, Richard C. H. *The Interpretation of St. Mark's Gospel*. Minneapolis: Wartburg Press, 1946.
- Lowery, David K. "A Theology of Mark." In *A Biblical Theology of the New Testament*, pp. 65-86. Edited by Roy B. Zuck. Chicago: Moody Press, 1994.
- MacArthur, John A., Jr. *The Gospel According to Jesus*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, Academie Books, 1988.
- Maclaren, Alexander. "St. Mark." In *Expositions of Holy Scripture*. Vol. 8. Reprint ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1944.
- Maclear, G. F. "The Gospel According to St. Mark." In *Cambridge Bible for Schools and Colleges*. Cambridge: Cambridge University Press, 1890.
- Mann, Christopher Stephen. *Mark*. The Anchor Bible series. New York: Doubleday, 1986.
- Martin, R. P. *Mark: Evangelist and Theologian*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1972.
- Matera, Frank J. "The Prologue as the Interpretive Key to Mark's Gospel." *Journal for the Study of the New Testament* 34 (October 1988):3-20.
- McComiskey, Douglas S. "Exile and the Purpose of Jesus' Parables (Mark 4:10-12; Matt 13:10-17; Luke 8:9-10)." *Journal of the Evangelical Theological Society* 51:1 (March 2008):59-85.
- McGee, J. Vernon. *Thru the Bible with J. Vernon McGee*. 5 vols. Pasadena, Calif.: Thru The Bible Radio; and Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1983.
- Merrill, Eugene H. "Deuteronomy, New Testament Faith, and the Christian Life." In *Integrity of Heart, Skillfulness of Hands*, pp. 19-33. Edited by Charles H. Dyer and Roy B. Zuck. Grand Rapids: Baker Book House, 1994.
- Mershon, Barry, Jr. "The Gospel According to Mark." In *The Grace New Testament Commentary*, 1:139-219. Edited by Robert N. Wilkin. 2 vols. Denton, Tex.: Grace Evangelical Society, 2010.

- Metzger, Bruce M. *A Textual Commentary on the Greek New Testament*. London: United Bible Societies, 1971.
- Meyer, Frederick Brotherton. *John the Baptist*. Condensed Christian Books series. Westchester, Ill.: Good News Publishers, 1960.
- Meyer, Heinrich August Wilhelm. "Critical and Exegetical Hand-Book to the Gospels of Mark and Luke." In *Meyer's Critical and Exegetical Commentary on the New Testament*. Translated, revised, and edited by William P. Dickson. New York: Funk & Wagnalls, 1884.
- Miller, Calvin. *The Christ We Knew*. Nashville: Holman Bible Publishers, 2000.
- The Mishnah*. Translated by Herbert Danby. London: Oxford University Press, 1933.
- Morgan, G. Campbell. *The Crises of the Christ*. 1903. Reprint ed. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1936.
- _____. *An Exposition of the Whole Bible*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell, 1959.
- _____. *The Gospel According to Mark*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1927.
- _____. *Living Messages of the Books of the Bible*. 2 vols. New York: Fleming H. Revell Co., 1912.
- _____. *The Unfolding Message of the Bible*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1961.
- Morison, James. *A Practical Commentary on the Gospel According to St. Mark*. 8th ed. London: Hodder & Stoughton, 1896.
- Moule, C. F. D. *The Gospel According to Mark*. The Cambridge Bible Commentary series. Cambridge: Cambridge University Press, 1965.
- Moulton, James Hope, and George Milligan. *The Vocabulary of the Greek Testament*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1930.
- Murray, John. *Divorce*. Philadelphia: Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1974.
- The Nelson Study Bible*. Edited by Earl D. Radmacher. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1997.
- The New Bible Dictionary*. Edited by J. D. Douglas. 1962 ed. S.v. "Arimathaea," by J. W. Meiklejohn, p. 81.
- _____. S.v. "Judas Iscariot," by R. P. Martin, pp. 673-75.
- The New Scofield Reference Bible*. Edited by Frank E. Gaebelein, William Culbertson, et al. New York: Oxford University Press, 1967.
- Nineham, D. E. *Saint Mark*. Pelical Gospel Commentary series. Baltimore: Penguin Books, 1963.

- Ortlund, Dane C. "History's Dawning Light: 'Morning' and 'Evening' in Mark's Gospel and Their Eschatological Significance." *Journal of the Evangelical Theological Society* 61:3 (September 2018):493-511.
- _____. "Mark's Emphasis on Jesus's Teaching, Part 1: Exploring a Neglected Motif." *Bibliotheca Sacra* 174:695 (July-September 2017):327-42.
- _____. "Mark's Emphasis on Jesus's Teaching, Part 2: Eschatological Significance." *Bibliotheca Sacra* 174:696 (October-December 2017):412-23.
- Overstreet, R. Larry. "Roman Law and the Trial of Christ." *Bibliotheca Sacra* 135:540 (October-December 1978):323-32.
- Page, Sydney H. T. "Satan: God's Servant." *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):449-65.
- Pentecost, J. Dwight. *The Parables of Jesus*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1982.
- _____. *The Words and Works of Jesus Christ: A Study of the Life of Christ*. Grand Rapids: Academie Books, Zondervan Publishing House, 1981.
- Peterson, Robert A. "Does the Bible Teach Annihilationism?" *Bibliotheca Sacra* 156:621 (January-March 1999):13-27.
- Plummer, Alfred. "The Gospel According to St. Mark" In *The Cambridge Greek Testament*. 1914. Reprint ed. Cambridge: Cambridge University Press, 1938.
- Rawlinson, A. E. J. *The Gospel According to St. Mark*. Westminster Commentaries series. London: Methuen, 1949.
- Rhoads, David M., and Donald M. Michie. *Mark as Story: An Introduction to the Narrative of a Gospel*. Philadelphia: Fortress Press, 1982.
- Riddle, Matthew B. "The Gospel According to Mark." In *International Revision Commentary on the New Testament*. New York: Scribner, 1881.
- Robertson, Archibald T. *Word Pictures in the New Testament*. 6 vols. Nashville: Broadman Press, 1930.
- Rogers, Cleon L., Jr. "The Davidic Covenant in Acts-Revelation." *Bibliotheca Sacra* 151:601 (January-March 1994):71-84.
- Ryrie, Charles C. *The Miracles of our Lord*. Dubuque, Iowa: ECS Ministries, 2005.
- Santos, Narry F. "Jesus' Paradoxical Teaching in Mark 8:35; 9:35; and 10:43-44." *Bibliotheca Sacra* 157:625 (January-March 2000):15-25.
- _____. "The Paradox of Authority and Servanthood in the Gospel of Mark." *Bibliotheca Sacra* 154:616 (October-December 1997):452-60.
- Schweizer, Eduard. *The Good News According to Mark*. London: SPCK, 1971.

- Scroggie, W. Graham. *A Guide to the Gospels*. N.c.: Pickering & Inglis Ltd., 1948. Reprint ed. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1962.
- Shanks, Monte A. "An Alternative Solution to an Alleged Contradiction in the Gospels." *Bibliotheca Sacra* 169:675 (July-September 2012):317-27.
- Showers, Renald E. *Maranatha Our Lord, Come: A Definitive Study of the Rapture of the Church*. Bellmawr, Pa.: Friends of Israel Gospel Ministry, 1995.
- Skinner, Christopher W. "'Whom He Also Named Apostles': A Textual Problem in Mark 3:14." *Bibliotheca Sacra* 161:643 (July-September 2004):322-29.
- Smith, Geoffrey. "A Closer Look at the Widow's Offering: Mark 12:41-44." *Journal of the Evangelical Theological Society* 40:1 (March 1997):27-36.
- Smith, George Adam. *The Historical Geography of the Holy Land*. New York: Armstrong and Son, 1909.
- Smith, M. "Zealots and Sicarri, Their Origin and Relation." *Harvard Theological Review* 64 (1971):1-19.
- Stauffer, Ethelbert. *Jesus and His Story*. Translated by Richard and Clara Winston. New York: Alfred A. Knopf, 1960.
- Strack, H. L., and P. Billerbeck. *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch*. 4 vols. Munich: Beck'sche, 1922-28.
- Sugirtharajah, R. S. "The Syrophenician Woman." *The Expository Times* 98:1 (October 1986):13-15.
- Swete, Henry Barclay. *The Gospel According to St. Mark*. 1898. Reprint ed. London: Macmillan, 1905.
- Swindoll, Charles R. *The Swindoll Study Bible*. Carol Stream, Ill.: Tyndale House Publishers, 2017.
- Taylor, Vincent. *The Gospel According to St. Mark*. 2nd ed. New York: St. Martins Press, 1966.
- Theological Dictionary of the New Testament*. Edited by Gerhard Kittel and Gerhard Friedrich. Translated and edited by Geoffrey W. Bromiley. 1964-76 ed. 10 vols. S.v. "basilikos," by K. L. Schmidt, 1(1964):591.
- _____. S.v. "pais," by Albrecht Oepke, 5:(1967):636-54.
- Thomas, Robert L. *Evangelical Hermeneutics: The New Versus the Old*. Grand Rapids: Kregel Publications, 2002.
- Thomson, W. M. *The Land and the Book*. 2 vols. New York: Harper & Brothers Publishers, 1873.

- Trench, Richard Chenevix. *Notes on the Miracles of Our Lord*. 10th ed. revised. London: Macmillan and Co., 1874.
- _____. *Notes on the Parables of Our Lord*. 11th ed. London: Macmillan and Co., 1870.
- Unger, Merrill F. *Biblical Demonology: A Study of the Spiritual Forces Behind the Present World Unrest*. Wheaton: Van Kampen Press, 1952.
- _____. *Demons in the World Today*. Wheaton: Tyndale, 1971.
- _____. "Divine Healing." *Bibliotheca Sacra* 128:511 (July-September 1971):234-44.
- Van der Loos, H. *The Miracles of Jesus*. Supplements to Novum Testamentum series. Vol. VIII. Leiden, Netherlands: E. J. Brill, 1965.
- Vos, Howard F. *The Life of Our Divine Lord*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1958.
- Warfield, Benjamin B. *An Introduction to the Textual Criticism of the New Testament*. London: Hodder & Stoughton, 1899.
- Wessel, Walter W. "Mark." In *Matthew-Luke*. Vol. 8 of *The Expositor's Bible Commentary*. 12 vols. Edited by Frank E. Gaebelin and J. D. Douglas. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1984.
- Wiarda, Timothy. "Story-Sensitive Exegesis and Old Testament Allusions in Mark." *Journal of the Evangelical Theological Society* 49:3 (September 2006):489-504.
- Wiersbe, Warren W. *The Bible Expositor Commentary*. 2 vols. Wheaton: Scripture Press, Victory Books, 1989.
- Williams, George. *The Student's Commentary on the Holy Scriptures*. 5th ed. London: Oliphants, 1949.
- Williams, Joel F. "Discipleship and Minor Characters in Mark's Gospel." *Bibliotheca Sacra* 153:611 (July-September 1996):332-43.
- _____. "Does Mark's Gospel Have an Outline?" *Journal of the Evangelical Theological Society* 49:3 (September 2006):505-26.
- _____. "Literary Approaches to the End of Mark's Gospel." *Journal of the Evangelical Theological Society* 42:1 (March 1999):21-35.
- Wrede, William. *The Messianic Secret*. 1901. Reprint ed. Cambridge: James Clarke, 1971.
- Wuest, Kenneth S. *Word Studies in the Greek New Testament*. 16 vols. in 4. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1966.
- Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*. Edited by Merrill C. Tenney. 1975 ed. 5 vols. S.v. "Sadducees," by D. A. Hagner, 5:211-16.
-

- [1] Donald A. Carson and Douglas J. Moo, *An Introduction to the New Testament*, p. 172. See *ibid.*, pp. 726-43 for a brief discussion of the formation of the New Testament canon.
- [2] *The Ecclesiastical History of Eusebius Pamphilus*, 3:39:15.
- [3] Martin Hengel, "Literary, Theological, and Historical Problems in the Gospel of Mark," in *Studies in the Gospel of Mark*, p. 48.
- [4] Robert A. Guelich, *Mark 1—8:26*, p. xxvii.
- [5] Richard C. H. Lenski, *The Interpretation of St. Mark's Gospel*, p. 12.
- [6] The Anti-Marcionite Prologue.
- [7] *Against Heresies*, 3:1:2.
- [8] For a table comparing Peter's address in Acts 10:36-40 and the structure of Mark's Gospel, see Carson and Moo, p. 193.
- [9] A. E. J. Rawlinson, *The Gospel According to St. Mark*, p. xxxi.
- [10] William L. Lane, *The Gospel according to Mark*, p. 23.
- [11] Irenaeus, and Clement of Alexandria.
- [12] E.g., J. Sidlow Baxter, *Explore the Book*, 5:221.
- [13] Robert H. Gundry, *Mark*, p. 1045.
- [14] Walter W. Wessel, "Mark," in *Matthew-Luke*, vol. 8 of *The Expositor's Bible Commentary*, p. 609.
- [15] J. Vernon McGee, *Thru the Bible with J. Vernon McGee*, 4:163.
- [16] A. T. Robertson, *Word Pictures in the New Testament*, 1:250.
- [17] *Ibid.*
- [18] See Baxter, 5:220.
- [19] See *ibid.*, 5:202-3, for many examples.
- [20] See Rodney J. Decker, "The Use of *euthys* ('immediately') in Mark," *Journal of Ministry and Theology* 1:1 (Spring 1997):90-121.
- [21] David K. Lowery, "A Theology of Mark," in *A Biblical Theology of the New Testament*, p. 67.
- [22] Cranfield, p. 16.
- [23] See Appendix 6 "The Miracles of Jesus" in my notes on Matthew for a chart of all the miracles recorded in the Gospels.
- [24] See Dane C. Ortlund, "Mark's Emphasis on Jesus's Teaching, Part 1: Exploring a Neglected Motif," *Bibliotheca Sacra* 174:695 (July-September 2017):327-42; and *ibid.*, "Mark's Emphasis on Jesus's Teaching, Part 2: Eschatological Significance." *Bibliotheca Sacra* 174:696 (October-December 2017):412-23.
- [25] G. Campbell Morgan, *The Unfolding Message of the Bible*, p. 309.
- [26] J. D. Kingsbury, *Conflict in Mark: Jesus, Authorities, Disciples*, p. 1.
- [27] Robertson, 1:251.
- [28] Cranfield, p. 11.
- [29] *The Nelson Study Bible*, p. 1665.
- [30] Barry Mershon Jr., "The Gospel According to Mark," in *The Grace New Testament Commentary*, 1:139.
- [31] Gundry, p. 1026.
- [32] Craig A. Evans, *Mark 8:27—16:20*, p. lxxxix.
- [33] *Ibid.*, p. xlv. See his full discussion of the synoptic problem on pp. xlv-lviii.
- [34] See R. A. Cole, *The Gospel According to Mark*, pp. 41-48.
- [35] See my note on the introduction to Matthew for a fuller discussion of Q.
- [36] John D. Grassmick, "Mark," in *The Bible Knowledge Commentary: New Testament*, p. 98. For fuller discussion, see the commentaries and works on Bible introduction.
- [37] William R. Farmer, *The Synoptic Problem*.

- [38]C. S. Mann, Mark, pp. 47-71. See C. E. B. Cranfield, *The Gospel According to St. Mark*, pp. 6-7, for a summary of arguments for Markan priority.
- [39]See Carson and Moo, pp. 169-72.
- [40]See W. Graham Scroggie, *A Guide to the Gospels*, pp. 190-91, for a table of 63 references to the Old Testament in Mark.
- [41]Adapted from G. Campbell Morgan, *Living Messages of the Books of the Bible*, 2:1:25-39.
- [42]See Appendix 1 "A Harmony of the Gospels" at the end of my notes on Matthew.
- [43]Lane, p. 40.
- [44]Ibid., pp. 42-43.
- [45]D. Edmond Hiebert, *Mark: A Portrait of the Servant*, p. 27
- [46]Warren W. Wiersbe, *The Bible Exposition Commentary*, 1:110.
- [47]Cranfield, p. 36.
- [48]R. P. Martin, *Mark: Evangelist and Theologian*, p. 21.
- [49]C. F. D. Moule, *The Gospel According to Mark*, p. 8.
- [50]Wessel, p. 611.
- [51]Lenski, p. 21.
- [52]Cranfield, p. 37.
- [53]See Carson and Moo, p. 187.
- [54]See Herbert W. Bateman IV, "Defining the Titles 'Christ' and 'Son of God' in Mark's Narrative Presentation of Jesus," *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):537-59.
- [55]David M. Rhoads and Donald M. Michie, *Mark as Story: An Introduction to the Narrative of a Gospel*, p. 41.
- [56]E. Best, *The Temptation and the Passion*, p. 168.
- [57]Rhoads and Michie, pp. 48-49.
- [58]Kingsbury, p. vii.
- [59]See Frank J. Matera, "The Prologue as the Interpretive Key to Mark's Gospel," *Journal for the Study of the New Testament* 34 (October 1988):3-20.
- [60]For parallels between the ministries of John the Baptist and Elijah, See Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 1:255-56.
- [61]Robertson, 1:252.
- [62]Hiebert, p. 29.
- [63]E.g., Lenski, pp. 30-32.
- [64]William Barclay, *The Gospel of Mark*, p. 5.
- [65]Lane, p. 50.
- [66]Kenneth S. Wuest, *Word Studies in the Greek New Testament*, 1:1:20.
- [67]E.g., Lenski, pp. 34-36.
- [68]Mann, p. 196.
- [69]Lane, p. 48.
- [70]Edersheim, 1:255.
- [71]Moule, p. 10.
- [72]See the map "Places Mentioned in Mark's Gospel" at the end of these notes.
- [73]For Josephus' description of Galilee, see *The Wars of the Jews*, 3:3:2-3.
- [74]Wuest, 1:1:23.
- [75]Rhoads and Michie, p. 45.
- [76]Gundry, p. 48.
- [77]Lane, p. 58.
- [78]Kingsbury, p. 38.
- [79]Grassmick, pp. 105-6.

- [80]For comparison of Moses', Elijah's, and Jesus' 40-day periods of temptation, see Edersheim, 1:294.
- [81]See Sydney H. T. Page, "Satan: God's Servant," *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):449-65.
- [82]Hiebert, p. 39.
- [83]B. Dale Ellenburg, "A Review of Selected Narrative-Critical Conventions in Mark's Use of Miracle Material," *Journal of the Evangelical Theological Society* 38:2 (June 1995):175-76.
- [84]Don B. Garlington, "Jesus, the Unique Son of God: Tested and Faithful," *Bibliotheca Sacra* 151:603 (July-September 1994):288-89. See also Guelich, p. 39.
- [85]Mann, p. 204.
- [86]Kingsbury, p. 35.
- [87]Hiebert, p. 40.
- [88]Kingsbury, p. 4.
- [89]For Josephus' description of Samaria, see *The Wars ...*, 3:3:4.
- [90]Rhoads and Michie, p. 68.
- [91]Mann, p. 205.
- [92]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "basilikos," by K. L. Schmidt, 1(1964):591.
- [93]Cranfield, p. 67.
- [94]For Josephus' description of this lake, see *The Wars ...*, 3:10:7.
- [95]Mann, p. 209.
- [96]Edersheim, 1:474.
- [97]*Ibid.*, 1:474-75.
- [98]A. B. Bruce, *The Training of the Twelve*, pp. 12-13.
- [99]Wiersbe, 1:112.
- [100]Barclay, p. 20.
- [101]Lane, p. 68.
- [102]Cole, p. 61.
- [103]Cf. Mann, p. 210.
- [104]Darrell L. Bock, *Jesus according to Scripture*, p. 98.
- [105]Kingsbury, pp. 90, 91.
- [106]Bock, p. 99
- [107]Kingsbury, pp. 8, 9.
- [108]Rhoads and Michie, p. 103.
- [109]See Baxter, 5:208-9, for a list of 18 passages in Mark that record people's reactions to Jesus.
- [110]A. B. Bruce, "The Synoptic Gospels," in *The Expositor's Greek Testament*, 1:345.
- [111]Hiebert, p. 52.
- [112]Kingsbury, p. 67.
- [113]Rhoads and Michie, p. 117.
- [114]Mann, p. 214.
- [115]For additional information on demonic influence, see William M. Alexander, *Demonic Possession in the New Testament: Its Relations Historical, Medical, and Theological*; Merrill F. Unger, *Biblical Demonology: A Study of the Spiritual Forces Behind the Present World Unrest*, ch. 6; and *idem.*, *Demons in the World Today*, ch. 6.
- [116]Edersheim, 1:481.
- [117]Cranfield, p. 77.
- [118]Flavius Josephus, *Antiquities of the Jews*, 8:2:5.
- [119]Wuest, 1:1:34.

- [120] Rhoads and Michie, p. 84.
- [121] Wiersbe, 1:111.
- [122] Lane, p. 75.
- [123] Cranfield, p. 74.
- [124] Vincent Taylor, *The Gospel According to St. Mark*, p. 176.
- [125] Bruce, "The Synoptic ...," 1:346.
- [126] Kingsbury, pp. 23, 24. Cf. 6:51-52.
- [127] See James R. Edwards, "The Authority of Jesus in the Gospel of Mark," *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:2 (June 1994):217-33.
- [128] Lane, p. 77.
- [129] Edersheim, 1:486.
- [130] Charles C. Ryrie, *The Miracles of our Lord*, p. 39.
- [131] R. C. Trench, *Notes on the Miracles of Our Lord*, p. 250.
- [132] Mershon, 1:145.
- [133] See Appendix 6, in my notes on Matthew, for a list of them in probable chronological order.
- [134] Cranfield, p. 82.
- [135] Rhoads and Michie, p. 47. See pp. 47-49 for several other examples of this narrative device.
- [136] *Ibid.*, p. 110.
- [137] Edersheim, 1:487.
- [138] *Ibid.*, 1:486.
- [139] Dane C. Ortlund, "History's Dawning Light: 'Morning' and 'Evening' in Mark's Gospel and Their Eschatological Significance," *Journal of the Evangelical Theological Society* 61:3 (September 2018):493-511.
- [140] Grassmick, p. 110.
- [141] Lane, p. 82.
- [142] Josephus, *The Wars ...*, 3:3:2.
- [143] Lane, p. 232.
- [144] Josephus, *Antiquities of ...*, 18:2:1.
- [145] Lane, p. 83.
- [146] *Ibid.*, p. 85. See also Ryrie, pp. 43-44.
- [147] Mann, p. 219.
- [148] Cranfield, p. 91.
- [149] Wuest, 1:1:41.
- [150] Gundry, p. 96.
- [151] McGee, 4:166.
- [152] See Joel F. Williams, "Discipleship and Minor Characters in Mark's Gospel," *Bibliotheca Sacra* 153:611 (July-September 1996):332-43; Kingsbury, pp. 24-27.
- [153] Wiersbe, 1:114.
- [154] Rhoads and Michie, p. 52. See pp. 52-53 for their full description of this narrative structure.
- [155] Kingsbury, p. 63.
- [156] Edersheim, 1:499.
- [157] *Ibid.*, 1:501.
- [158] Wessel, p. 632.
- [159] W. F. Albright, *The Archaeology of Palestine*, p. 215.
- [160] Edersheim, 1:504.
- [161] Wuest, 1:1:46.
- [162] Wiersbe, 1:115.

[163] McGee, 4:168.

[164] Cf. Edwards, p. 222.

[165] See Darrell L. Bock and Mikel Del Rosario, "The Table Briefing: Did the Historical Jesus Claim to Be Divine?" *Bibliotheca Sacra* 173:691 (July-September 2016):352-61.

[166] Rhoads and Michie, p. 87.

[167] Ryrie, pp. 10-11.

[168] Mann, p. 224. Cf. Trench, p. 219.

[169] A. M. Hunter, *The Gospel According to Saint Mark*, p. 38.

[170] See Taylor, p. 197-98, who also presented four other views.

[171] Hiebert, p. 67.

[172] Cranfield, p. 100; Wessel, p. 633; Grassmick, pp. 112-13.

[173] E.g., Lane, pp. 96-98; and G. H. Boobyer, "Mark II, 10a and the Interpretation of the Healing of the Paralytic," *Harvard Theological Review* 47 (1954):115.

[174] Lane, p. 98.

[175] Taylor, p. 197; Hiebert, p. 67.

[176] Edwards, p. 223.

[177] Gundry, p. 115.

[178] Kenneth G. Hanna, *From Gospels to Glory*, pp. 45-46.

[179] Gundry, p. 123.

[180] Lane, p. 100.

[181] Edersheim, 1:514.

[182] Hiebert, p. 69.

[183] See A. W. F. Blunt, *The Gospel According to Saint Mark*, pp. 155-56.

[184] Cranfield, p. 102.

[185] Guelich, p. 101.

[186] Wuest, 1:1:53.

[187] Mershon, 1:148.

[188] Lane, pp. 101-2.

[189] Barclay, p. 49.

[190] Guelich, p. 105.

[191] Joachim Jeremias, *New Testament Theology*, p. 115.

[192] Idem, *The Eucharistic Words of Jesus*, pp. 48-49.

[193] Wuest, 1:1:54.

[194] Kingsbury, p. 63.

[195] J. R. Donahue, "Tax Collectors and Sinners: An Attempt at Identification," *Catholic Biblical Quarterly* 33 (1971):39-61.

[196] Edersheim, 1:515.

[197] Hunter, pp. 40-41.

[198] Lane, p. 106. Cf. Matt. 8:10-11; and Rev. 3:20; 19:6-9.

[199] Bruce, *The Training ...*, pp. 26-27.

[200] Barclay, p. 51.

[201] Gundry, p. 131.

[202] Wessel, p. 636.

[203] See George C. Gianoulis, "Did Jesus' Disciples Fast?" *Bibliotheca Sacra* 168:672 (October-December 2011):413-25.

[204] See Lane, p. 110.

[205] Hiebert, p. 74.

[206] Cranfield, p. 111.

[207] See Appendix 4 "The Parables of Jesus" at the end of my notes on Matthew for a full list of them.

- [208] Mishnah *Shabbath* 7:2.
- [209] Taylor, p. 216.
- [210] James Morison, *A Practical Commentary on the Gospel According to St. Mark*, pp. 60-63, gave 10 possible solutions to this problem.
- [211] Robertson, 1:273.
- [212] Cranfield, p. 115.
- [213] Mark L. Bailey, in *The New Testament Explorer*, p. 72.
- [214] Ralph Earle, *The Gospel According to Mark*, p. 49.
- [215] Edersheim, 2:57, 60-61; Gundry, p. 142.
- [216] *Ibid.*, p. 144.
- [217] Wuest, 1:1:61.
- [218] Taylor, p. 219.
- [219] Lenski, p. 129.
- [220] Barclay, p. 61.
- [221] See Daniel Doriani, "The Deity of Christ in the Synoptic Gospels," *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:3 (September 1994):333-50.
- [222] Edwards, p. 224.
- [223] Donald W. Burdick, "The Gospel According to Mark," in *The Wycliffe Bible Commentary*, p. 993.
- [224] Lane, p. 120.
- [225] Walter J. Chantry, "Does the New Testament Teach the Fourth Commandment?" *The Banner of Truth* 325 (October 1990):18-23.
- [226] See Bruce, "The Synoptic ...," 1:357.
- [227] Barclay, p. 63.
- [228] Lenski, p. 135.
- [229] Cranfield, p. 121.
- [230] Hiebert, p. 81.
- [231] Matthew Henry, *Commentary on the Whole Bible*, p. 1369.
- [232] D. E. Nineham, *Saint Mark*, p. 110.
- [233] Edwards, p. 225.
- [234] Wessel, p. 640.
- [235] For Josephus' description of Judea, see *The Wars ...*, 3:3:5.
- [236] See Jack Finegan, *Light from the Ancient Past*, pp. 307-9, 312.
- [237] Eduard Schweizer, *The Good News According to Mark*, p. 79.
- [238] Wuest, 1:1:69.
- [239] Cf. Lane, p. 130.
- [240] Henry B. Swete, *The Gospel According to St. Mark*, p. 57.
- [241] See Mann, p. 579.
- [242] Edwards, p. 224.
- [243] Kingsbury, p. 93.
- [244] Henry, p. 1370.
- [245] E.g., Christopher W. Skinner, "'Whom He Also Named Apostles': A Textual Problem in Mark 3:14," *Bibliotheca Sacra* 161:643 (July-September 2004):322-29.
- [246] George Williams, *The Student's Commentary on the Holy Scriptures*, p. 734.
- [247] Cole, p. 80.
- [248] *The Nelson ...*, p. 1645.
- [249] Wuest, 1:1:73.
- [250] See Mann, p. 250; M. Smith, "Zealots and Sicarri, Their Origin and Relation," *Harvard Theological Review* 64 (1971):1-19.
- [251] See *The New Bible Dictionary*, s.v. "Judas Iscariot," by R. P. Martin, pp. 673-75.

- [252] Cole, p. 80.
- [253] Mann, p. 251.
- [254] Wessel, p. 643.
- [255] Barclay, p. 69.
- [256] Bruce, *The Training ...*, p. 38.
- [257] J. H. Moulton and G. Milligan, *The Vocabulary of the Greek Testament*, pp. 478-79.
- [258] Hiebert, p. 92. See also Cranfield, p. 136.
- [259] Guelich, p. 177.
- [260] Rhoads and Michie, p. 85.
- [261] Mann, p. 255.
- [262] Lane, p. 144.
- [263] Grassmick, p. 117.
- [264] E.g., G. Campbell Morgan, *The Gospel According to Mark*, p. 81.
- [265] Bailey, p. 74.
- [266] Cranfield, p. 148.
- [267] McGee, 4:174.
- [268] See Mann, p. 258.
- [269] Edwards, p. 224.
- [270] J. N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, 3:221.
- [271] Wiersbe, 1:121.
- [272] Howard G. Hendricks, *Standing Together*, p. 61.
- [273] McGee, 4:176.
- [274] Rhoads and Michie, p. 128.
- [275] Cole, p. 88.
- [276] Gundry, p. 196.
- [277] Edersheim, 1:580-81.
- [278] Guelich, p. 206.
- [279] Douglas S. McComiskey, "Exile and the Purpose of Jesus' Parables (Mark 4:10-12; Matt 13:10-17; Luke 8:9-10)," *Journal of the Evangelical Theological Society* 51:1 (March 2008):59-85.
- [280] Alfred Plummer, "The Gospel According to St. Mark," in *The Cambridge Greek Testament*, p. 124.
- [281] Cranfield, p. 157.
- [282] *Ibid.*, p. 158.
- [283] Wiersbe, 1:123.
- [284] Moule, p. 36.
- [285] Gundry, pp. 206-7.
- [286] E.g., Wessel, p. 652.
- [287] Hiebert, p. 107.
- [288] Guelich, p. 240.
- [289] Lenski, pp. 186-87. See also p. 189.
- [290] E.g., Cole, p. 94; R. C. Trench, *Notes on the Parables of Our Lord*, p. 291.
- [291] E.g., Cranfield, p. 168; J. Jeremias, *The Parables of Jesus*, pp. 152-53; and Wessel, pp. 652-53.
- [292] E.g., J. Dwight Pentecost, *The Parables of Jesus*, pp. 49, 53; and Grassmick, p. 121.
- [293] Mann, p. 271.
- [294] Nineham, p. 144.
- [295] Cranfield, pp. 171-72.
- [296] Lane, p. 173.
- [297] G. A. Smith, *The Historical Geography of the Holy Land*, pp. 441-42.

- [298] Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 153.
- [299] Hiebert, p. 115.
- [300] Charles R. Swindoll, *The Swindoll Study Bible*, p. 1195.
- [301] Edwards, p. 223.
- [302] Ellenburg, p. 175.
- [303] Kingsbury, p. 97.
- [304] Lane, p. 178.
- [305] Edersheim, 1:600.
- [306] *Ibid.*, 1:609.
- [307] Lane, p. 180.
- [308] *Ibid.*, p. 181.
- [309] Robertson, 1:295.
- [310] Cranfield, p. 177.
- [311] Robert Jamieson, A. R. Fausset, and David Brown, *Commentary Practical and Explanatory on the Whole Bible*, p. 958.
- [312] Cranfield, p. 178.
- [313] Mann, p. 279.
- [314] Hiebert, p. 120.
- [315] Trench, *Notes on the Miracles ...*, pp. 183-84.
- [316] Matthew B. Riddle, "The Gospel According to Mark," in *International Revision Commentary on the New Testament*, p. 60.
- [317] Guelich, p. 283.
- [318] Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 184.
- [319] Morgan, *The Gospel ...*, p. 118.
- [320] Cole, p. 99.
- [321] John Calvin, *Commentary on a Harmony of the Evangelists*, 2:436.
- [322] J. McKee Adams, *Biblical Backgrounds*, pp. 150-160.
- [323] Gundry, p. 255.
- [324] Guelich, p. 289.
- [325] Campbell, *The Gospel ...*, p. 121.
- [326] Bailey, p. 76.
- [327] E.g., Hugh Anderson, *The Gospel of Mark*, p. 151; Lane, p. 189; and Wessel, p. 660.
- [328] Cf. Cranfield, p. 182; Taylor, p. 289; and Hiebert, p. 125.
- [329] Edersheim, 1:616.
- [330] Cranfield, p. 183.
- [331] Wuest, 1:1:111.
- [332] Gundry, p. 270.
- [333] Trench, *Notes on the Miracles ...*, pp. 204-5.
- [334] Wuest, 1:1:112.
- [335] Hiebert, pp. 129-30. Cf. Cranfield, p. 185.
- [336] Mann, p. 286.
- [337] Anderson, p. 154.
- [338] Lane, p. 194.
- [339] Campbell, *The Gospel ...*, p. 127.
- [340] Eric F. F. Bishop, *Jesus of Palestine: The Local Background to the Gospel Documents*, p. 137.
- [341] Bruce, "The Synoptic ...," 1:376; Robertson, 1:302.
- [342] Guelich, p. 301.
- [343] Swete, p. 107.
- [344] Cf. H. Van der Loos, *The Miracles of Jesus*, p. 568.

- [345] Mishnah *Ketuboth* 4:4. Cf. Babylonian Talmud *Chethuboth* 46b.
- [346] Cranfield, p. 189.
- [347] Robert H. Gundry, *Mark*, p. 274.
- [348] Hiebert, p. 136.
- [349] Grassmick, p. 126.
- [350] Cranfield, p. 191; Gundry, p. 277.
- [351] Guelich, p. 305.
- [352] Cole, p. 107.
- [353] Guelich, p. 310.
- [354] Mann, p. 289. See also Barclay, p. 138.
- [355] Hiebert, p. 139.
- [356] See Ethelbert Stauffer, *Jesus and His Story*, pp. 207-8, cf. pp. 16-17.
- [357] Cf. Cranfield, p. 195.
- [358] Barclay, p. 140.
- [359] McGee, 4:184.
- [360] Cranfield, p. 197.
- [361] Grassmick, p. 127.
- [362] Guelich, p. 316.
- [363] McGee, 4:184-85.
- [364] Lane, pp. 206-7.
- [365] *Ibid.*, p. 206.
- [366] Cranfield, p. 199.
- [367] Guelich, p. 322.
- [368] See Monte A. Shanks, "An Alternative Solution to an Alleged Contradiction in the Gospels," *Bibliotheca Sacra* 169:675 (July-September 2012):317-27.
- [369] Cranfield, p. 200.
- [370] Wessel, p. 667.
- [371] Rhoads and Michie, p. 70.
- [372] Mann, p. 293.
- [373] Plummer, p. 144.
- [374] Lane, p. 209.
- [375] Merrill F. Unger, "Divine Healing," *Bibliotheca Sacra* 128:511 (July-September 1971):236.
- [376] Bruce, *The Training ...*, p. 113.
- [377] Guelich, p. 324.
- [378] Taylor, p. 308.
- [379] Bruce, "The Synoptic ...," 1:380.
- [380] Bailey, p. 77.
- [381] Taylor, p. 310.
- [382] Lane, p. 215.
- [383] Cranfield, pp. 208-9.
- [384] For discussions of the differences between Mark and Josephus' accounts of John's death, see *ibid.*, pp. 208-9; Taylor, pp. 310-11; or Lane, pp. 215-16.
- [385] See *ibid.*, p. 218, for a diagram of the Herodian family tree.
- [386] Cranfield, p. 209.
- [387] Hiebert, p. 149.
- [388] Calvin, 2:222.
- [389] Lane, p. 219.
- [390] Morison, p. 152.
- [391] Lane, p. 216; Harold W. Hoehner, *Herod Antipas*, pp. 146-48.

- [392] Swete, p. 123.
- [393] E.g., Lane, p. 221.
- [394] E.g., Mann, p. 297.
- [395] Lane, p. 221; Mann, p. 297.
- [396] Barclay, p. 153.
- [397] See Lenski, p. 255.
- [398] Jamieson, et al., p. 961.
- [399] Cranfield, p. 212.
- [400] Robertson, 1:314.
- [401] Darby, 3:229.
- [402] Guelich, pp. 338-39.
- [403] Cf. *ibid.*, p. 227.
- [404] Wuest, 1:1:132.
- [405] Hiebert, p. 156.
- [406] Cranfield, p. 216.
- [407] Lane, p. 228.
- [408] *Ibid.*, p. 210.
- [409] Wessel, p. 673.
- [410] Edersheim, 1:682.
- [411] Barclay, p. 159.
- [412] Harold W. Hoehner, *Chronological Aspects of the Life of Christ*, p. 143.
- [413] Mann, p. 302.
- [414] P. Carrington, *According to Mark*, p. 136.
- [415] Guelich, p. 341.
- [416] Lane, pp. 229-30.
- [417] Guelich, p. 342.
- [418] Cole, pp. 114-15.
- [419] Henry, p. 1378.
- [420] *The Nelson ...*, p. 1654.
- [421] Hiebert, p. 164.
- [422] Edersheim, 2:3-4.
- [423] See Samuel J. Andrews, *The Life of Our Lord Upon the Earth*, p. 235.
- [424] Guelich, p. 349.
- [425] Gundry, p. 335.
- [426] *Ibid.*, p. 336.
- [427] Cranfield, p. 226.
- [428] See Wuest, 1:1:137.
- [429] Bruce, *The Training ...*, p. 133.
- [430] Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 299; Ryrie, p. 111; Cole, p. 116.
- [431] McGee, 4:188.
- [432] Guelich, p. 350.
- [433] Lane, p. 235.
- [434] Wuest, 1:1:137.
- [435] Edwards, p. 223.
- [436] Guelich, p. 351.
- [437] Hiebert, p. 167.
- [438] Bock, p. 218.
- [439] Bruce, *The Training ...*, p. 130.
- [440] For Josephus' description of the countryside, see *The Wars ...*, 3:10:8.
- [441] Cf. *ibid.*, 3:10:8.

[442] See Barclay, pp. 166-69, for a good explanation of ceremonial uncleanness.

[443] Edersheim, 2:10.

[444] Guelich, p. 366.

[445] See also Flavius Josephus, *Against Apion*, 1:22.

[446] See Guelich, p. 369, for an example.

[447] Cranfield, p. 237.

[448] Wiersbe, 1:134.

[449] Edwards, p. 224.

[450] McGee, 4:213.

[451] Barclay, p. 174.

[452] Mann, p. 316.

[453] Gundry, p. 356.

[454] Martin, p. 220.

[455] Hiebert, p. 181.

[456] Barclay, pp. 175-76.

[457] R. S. Sugirtharajah, "The Syrophoenician Woman," *The Expository Times* 98:1 (October 1986):13-15.

[458] Barclay, p. 180.

[459] Josephus, *Against Apion*, 1:13.

[460] *The Nelson ...*, pp. 1656-57.

[461] Wessel, p. 682.

[462] Cranfield, p. 247.

[463] Plummer, p. 189.

[464] Guelich, p. 588.

[465] Edwards, p. 224.

[466] Blunt, p. 192.

[467] Grassmick, p. 136.

[468] Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 375.

[469] Calvin, 2:271-72. Cf. Gundry, p. 383.

[470] Mann, p. 323.

[471] Bruce, "The Synoptic ...," 1:392.

[472] Guelich, p. 395. Str-B is H. L. Strack and P. Billerbeck, *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch*.

[473] Cranfield, p. 252.

[474] Barclay, p. xix.

[475] G. Campbell Morgan, *An Exposition of the Whole Bible*, p. 427.

[476] Ezra P. Gould, *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Mark*, p. 139.

[477] Guelich, p. 397.

[478] Rhoads and Michie, p. 78.

[479] Lane, p. 269.

[480] See E. Schuyler English, "A Neglected Miracle," *Bibliotheca Sacra* 126:504 (October-December 1969):300-5.

[481] Lane, p. 272.

[482] Lenski, p. 316.

[483] Cranfield, p. 205.

[484] Bailey, p. 80.

[485] E.g., Gould, p. 142.

[486] J. Dwight Pentecost, *The Words and Works of Jesus Christ*, pp. 246-47.

[487] Guelich, p. 413.

- [488]Cranfield, p. 257.
- [489]Guelich, p. 414.
- [490]Kingsbury, pp. 63-64.
- [491]Wessel, p. 688. Cf. Gundry, p. 402.
- [492]Bruce, "The Synoptic . . .," 1:394.
- [493]Lane, p. 280; *The Nelson . . .*, p. 1658.
- [494]Bailey, p. 80.
- [495]E.g., Cranfield, p. 261.
- [496]Grassmick, p. 138.
- [497]Guelich, p. 427.
- [498]Cole, p. 132.
- [499]*The New Scofield Reference Bible*, p. 1059.
- [500]Burdick, p. 1005.
- [501]Edersheim, 2:48.
- [502]Calvin, 2:285.
- [503]Alexander Maclaren, "St. Mark," in *Expositions of Holy Scripture*, 8:326.
- [504]Gundry, p. 418.
- [505]Kingsbury, p. 102.
- [506]McGee, 4:195-96.
- [507]Pentecost, *The Words . . .*, p. 248.
- [508]Guelich, p. 436.
- [509]Gundry, p. 419.
- [510]Wessel, p. 692.
- [511]Lane, pp. 288, 289. Cf. Cranfield, p. 271.
- [512]Lenski, p. 334.
- [513]Hiebert, p. 203, footnote 3.
- [514]Rhoads and Michie, p. 60.
- [515]Cranfield, pp. 270-71. See Bateman, pp. 537-59.
- [516]Lane, p. 292, n. 67. Cf. 1 John 5:1.
- [517]Kingsbury, p. 43. Cf. 10:46—11:11 (and 12:35-37); and 11:12—15:39.
- [518]Grassmick, pp. 138-39.
- [519]Rhoads and Michie, pp. 126-27.
- [520]Lane, p. 294.
- [521]Hanna, pp. 41, 46.
- [522]Lane, p. 297. See Cranfield, pp. 272-77, for a discussion of the views concerning its meaning and a bibliography.
- [523]Gould, p. 153.
- [524]Wessel, p. 696. For further discussion of the "messianic secret," see Lowery, pp. 74-76.
- [525]Swete, p. 180.
- [526]Cranfield, p. 279.
- [527]*Ibid.*, p. 280.
- [528]E.g., Wuest, 1:1:169-70.
- [529]Mark L. Bailey, "A Biblical Theology of Suffering in the Gospels," in *Why, O God? Suffering and Disability in the Bible and the Church*, p. 163.
- [530]Grassmick, p. 140.
- [531]See Michael P. Green, "The Meaning of Cross-Bearing," *Bibliotheca Sacra* 140:558 (April-June 1983):117-33.
- [532]Cranfield, p. 281.
- [533]See Narry F. Santos, "Jesus' Paradoxical Teaching in Mark 8:35; 9:35; and 10:43-44," *Bibliotheca Sacra* 157:625 (January-March 2000):15-25.

- [534]Hiebert, p. 209.
- [535]Lane, p. 309.
- [536]Rhoads and Michie, p. 91.
- [537]Gundry, pp. 439-40.
- [538]Cole, p. 140.
- [539]Evans, p. 38.
- [540]Lane, p. 317.
- [541]Mershon, 1:177.
- [542]Wuest, 1:1:175.
- [543]Morgan, *The Gospel ...*, p. 196; McGee, 4:198.
- [544]Lenski, p. 363.
- [545]Cranfield, p. 292.
- [546]Plummer, p. 215.
- [547]William Wrede, *The Messianic Secret*. See Cranfield, pp. 78-79, for refutation of Wrede's theory.
- [548]Swete, p. 194.
- [549]Gundry, p. 489.
- [550]Cranfield, p. 303.
- [551]Rawlinson, p. 124. See also Ryrie, p. 133.
- [552]Hiebert, p. 223. Cf. John 14:13-14; 15:16; 16:23-24; and 1 John 5:11-15.
- [553]Calvin, 2:325.
- [554]Cole, p. 147.
- [555]Gundry, p. 491.
- [556]Lane, p. 334.
- [557]Ryrie, p. 134.
- [558]Cranfield, p. 305.
- [559]Plummer, p. 222.
- [560]Bruce, "The Synoptic ...," 1:404.
- [561]Evans, pp. 57-58.
- [562]Barclay, pp. 227-28.
- [563]Bailey, in *The New ...*, p. 84.
- [564]Bruce, *The Training ...*, p. 200.
- [565]Swete, p. 205.
- [566]See Santos, pp. 20-23, 25.
- [567]Gundry, p. 509.
- [568]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "pais," by Albrecht Oepke, 5(1967):636-54.
- [569]Lane, p. 340.
- [570]Moule, p. 75.
- [571]Lane, p. 342.
- [572]Bruce, *The Training ...*, p. 231.
- [573]Evans, p. 66.
- [574]Cranfield, p. 311.
- [575]Lane, p. 346; Suetonius, *De Vita Caesarum* 1:67; Josephus, *Antiquities of ...*, 14:15:10.
- [576]Hiebert, p. 231.
- [577]Gundry, p. 510.
- [578]*Ibid.*, p. 513.
- [579]Plummer, p. 226.
- [580]Lane, pp. 347-48.
- [581]Hiebert, p. 232.

[582]Henry, p. 1387.

[583]Lenski, p. 408.

[584]See Robert A. Peterson, "Does the Bible Teach Annihilationism?" *Bibliotheca Sacra* 156:621 (January-March 1999):13-27.

[585]Burdick, p. 1008.

[586]Cf. Evans, p. 73.

[587]Hiebert, p. 234; Lane, p. 349; Cranfield, pp. 315-16; Taylor, p. 413; Cole, p. 224.

[588]Arno C. Gaebelein, *The Annotated Bible*, 3:1:90.

[589]Lenski, p. 411.

[590]E.g., Bock, p. 242; *The Nelson ...*, p. 1661.

[591]H. A. W. Meyer, "Critical and Exegetical Hand-Book to the Gospels of Mark and Luke," in *Meyer's Critical and Exegetical Commentary on the New Testament*, pp. 120-23, listed 15 different interpretations.

[592]Cranfield, p. 316.

[593]Hoehner, *Chronological Aspects ...*, pp. 62-63.

[594]See Mann, pp. 386-87, for summaries of the Roman Catholic, Orthodox, Anglican, Episcopalian, and Protestant interpretations of this teaching.

[595]Cranfield, p. 319.

[596]Gundry, pp. 531-32.

[597]Wessel, p. 711.

[598]Mann, p. 391.

[599]John Murray, *Divorce*, p. 29.

[600]Wiersbe, 1:144.

[601]Nineham, p. 266, footnote.

[602]See Lenski, p. 422.

[603]Josephus, *Antiquities of ...*, 15:7:10.

[604]Lane, p. 357.

[605]Mann, p. 396.

[606]Robertson, 1:350.

[607]Mann, p. 396.

[608]Lenski, p. 425.

[609]Cranfield, p. 324.

[610]Wiersbe, 1:145.

[611]Evans, p. 94.

[612]Wessel, p. 714.

[613]Mann, p. 399.

[614]Cranfield, p. 327.

[615]Joseph C. Dillow, *The Reign of the Servant Kings*, p. 65. Cf. William E. Brown, "The New Testament Concept of the Believer's Inheritance" (Th.D. dissertation, Dallas Theological Seminary, 1984).

[616]Plummer, p. 239.

[617]Mishnah *Berachoth* 2:2.

[618]Strack and Billerbeck, 1:814, quoted by Cranfield, p. 329.

[619]Mann, p. 401.

[620]Cole, p. 163.

[621]Hiebert, p. 249.

[622]Cranfield, p. 331.

[623]Moule, p. 80.

[624]See Dillow, pp. 135-36.

[625]Lane, p. 372.

- [626] Adapted from Taylor, p. 436.
- [627] E.g., Nineham, p. 278.
- [628] Kingsbury, p. 4.
- [629] Josephus, *Antiquities of ...*, 6:11:9. Cf. 1 Kings 2:19; and Ps. 110:1.
- [630] Calvin, 2:417.
- [631] See Lane, p. 381, footnote 87; and Mann, pp. 412-13.
- [632] Bruce, *The Training ...*, p. 286.
- [633] Gundry, p. 577.
- [634] Cf. Cole, p. 170.
- [635] See Santos, pp. 23-25.
- [636] See idem, "The Paradox of Authority and Servanthood in the Gospel of Mark," *Bibliotheca Sacra* 154:616 (October-December 1997):452-60.
- [637] Bruce, *The Training ...*, pp. 290-91.
- [638] Gould, p. 202.
- [639] Moulton and Milligan, p. 46; Cranfield, p. 343.
- [640] Morgan, *The Gospel ...*, p. 240; et al.
- [641] See John C. Hutchison, "Servanthood: Jesus' Countercultural Call to Christian Leaders," *Bibliotheca Sacra* 166:661 (January-March 2009):53-69.
- [642] Hiebert, p. 261.
- [643] Bailey, in *The New ...*, p. 87.
- [644] E.g., Zane C. Hodges, "The Blind Men at Jericho," *Bibliotheca Sacra* 122:488 (October-December 1965):319-30.
- [645] Mann, p. 421.
- [646] Lane, p. 387.
- [647] Morison, p. 301.
- [648] Kingsbury, p. 45. Cf. 8:27-30; and 11:12—15:39.
- [649] Evans, p. 134.
- [650] Barclay, p. 272.
- [651] Grassmick, p. 155.
- [652] Lane, pp. 390-91.
- [653] See Appendix 1, "A Harmony of the Gospels," at the end of my notes on Matthew for the events of Holy Week in chronological order.
- [654] Henry, p. 1391.
- [655] Morgan, *An Exposition ...*, p. 428.
- [656] Cranfield, pp. 349-50; Taylor, p. 455.
- [657] Lane, p. 395.
- [658] *Ibid.*, p. 393.
- [659] Evans, p. 143.
- [660] Cranfield, p. 350.
- [661] Wuest, 1:1:218.
- [662] Wessel, p. 725.
- [663] Cranfield, p. 351.
- [664] E.g., Pentecost, *The Words ...*, p. 373.
- [665] Lane, p. 397.
- [666] Evans, p. 147.
- [667] Rawlinson, p. 151.
- [668] Cranfield, pp. 353-54.
- [669] Hoehner, *Chronological Aspects ...*, pp. 91, 143.
- [670] Edersheim, 2:374; Evans, pp. 154-55; cf. *The Nelson ...*, pp. 1666-67.
- [671] Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 474.

- [672]Gould, pp. 211-12.
- [673]Kingsbury, p. 15.
- [674]Evans, pp. 158-60, 182.
- [675]Lane, pp. 403-4. See also V. Eppstein, "The Historicity of the Gospel Account of the Cleansing of the Temple," *Zeitschrift für die Neutestamentliche Wissenschaft* 55 (1964):42-58.
- [676]Mann, p. 448.
- [677]Wiersbe, 1:151.
- [678]Kingsbury, p. 46. Cf. 8:27-30; 10:46—11:11 and 12:35-37.
- [679]Robertson, 1:360.
- [680]Gundry, p. 641.
- [681]Wiersbe, 1:151.
- [682]See David DeGraaf, "Some Doubts about Doubt: The New Testament Use of *Diakrino*," *Journal of the Evangelical Theological Society* 48:8 (December 2005):744-49.
- [683]Cranfield, p. 361.
- [684]See Evans, p. 188.
- [685]Ibid., p.192.
- [686]See Joseph H. Hellerman, "Challenging the Authority of Jesus: Mark 11:27-33 and Mediterranean Notions of Honor and Shame," *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:2 (June 2000):213-28.
- [687]Rhoads and Michie, p. 121.
- [688]Edwards, p. 226.
- [689]Mann, p. 457.
- [690]Edwards, pp. 232-33.
- [691]Rhoads and Michie, p. 53.
- [692]Lane, p. 416.
- [693]Evans, pp. 232-33.
- [694]Lane, p. 417.
- [695]Lenski, p. 512.
- [696]Hiebert, p. 290.
- [697]Evans, p. 239.
- [698]Mann, pp. 469, 470.
- [699]Hunter, p. 116.
- [700]Evans, p. 245.
- [701]Lenski, p. 518.
- [702]Grassmick, p. 162.
- [703]Lane, p. 424.
- [704]McGee, 4:213.
- [705]Cranfield, p. 372.
- [706]Lane, p. 426.
- [707]Swete, p. 278.
- [708]See Mann, p. 475.
- [709]Josephus, *Antiquities of ...*, 18:1:4; idem, *The Wars ...*, 2:8:14. See the *Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, s.v. "Sadducees," by D. A. Hagner, 5:214-15.
- [710]Lane, p. 430.
- [711]Evans, pp. 256-57.
- [712]Ibid., pp. 257-58.
- [713]Wessel, p. 737.
- [714]Hiebert, p. 303.
- [715]Wessel, p. 737.

[716]Grassmick, p. 164.

[717]Eugene H. Merrill, "Deuteronomy, New Testament Faith, and the Christian Life," in *Integrity of Heart, Skillfulness of Hands*, p. 26.

[718]For refutation of the view that this command implies that we must learn to love ourselves before we can love others, see Robert L. Thomas, *Evangelical Hermeneutics*, pp. 130-31.

[719]Kingsbury, pp. 17, 124.

[720]Cranfield, pp. 382-83.

[721]Jamieson, et al., p. 976.

[722]Moule, p. 99. Cf. Evans, pp. 272-76.

[723]Bailey, in *The New ...*, p. 90.

[724]Rhoads and Michie, p. 85.

[725]See Lane, pp. 339-40, for some examples.

[726]Mann, p. 491.

[727]Hiebert, p. 310.

[728]Wessel, p. 740.

[729]Wuest, 1:1:241.

[730]See Geoffrey Smith, "A Closer Look at the Widow's Offering: Mark 12:41-44," *Journal of the Evangelical Theological Society* 40:1 (March 1997)27-36.

[731]Mishnah *Shekalim* 6:5. See also Alfred Edersheim, *The Temple*, pp. 48-49.

[732]Evans, p. 283.

[733]Morgan, *The Gospel ...*, p. 269.

[734]Plummer, p. 290.

[735]William Kelly, *An Exposition of the Gospel of Mark*, p. 179. Cf. Cole, p. 196.

[736]Evans, p. 284.

[737]Gundry, p. 734.

[738]Barclay, p. 317.

[739]Cole, p. 197.

[740]Finegan, pp. 323-27.

[741]See Josephus, *Antiquities of ...*, 15:11:3-7; and Edersheim, *The Temple*, ch. 2.

[742]W. M. Thomson, *The Land and the Book*, 2:595.

[743]Hiebert, pp. 315-16.

[744]Grassmick, p. 167.

[745]Evans, p. 305.

[746]Cf. Bailey, in *The New ...*, p. 91.

[747]Cranfield, p. 399.

[748]Taylor, p. 508.

[749]Hiebert, p. 321.

[750]Morison, p. 359.

[751]Wuest, 1:1:248-49.

[752]Cf. C. E. B. Cranfield, "St. Mark 13," *Scottish Journal of Theology* 6 (July 1953):298-99.

[753]Cf. Josephus, *Antiquities of ...*, 12:5:4.

[754]E.g., Cole, p. 202.

[755]Josephus, *The Wars ...*, 4:3:7-10; 4:6:3; Eusebius, 3:5:3.

[756]See Evans, pp. 318-19.

[757]Cf. Taylor, p. 514.

[758]See Renald E. Showers, *Maranatha: Our Lord, Come! A Definitive Study of the Rapture of the Church*, pp. 50-54.

[759]Lenski, pp. 578-79.

- [760]Cranfield, pp. 404-5.
- [761]Bruce, "The Synoptic ...," 1:431.
- [762]Wessel, p. 750.
- [763]E.g., C. E. Stowe, "The Eschatology of Christ, With Special Reference to the Discourse in Matt. XXIV. and XXV.," *Bibliotheca Sacra* 7 (July 1850):471.
- [764]Mershon, 1:203.
- [765]Gundry, p. 747; Cole, p. 205; Burdick, p. 1017.
- [766]E.g., Wiersbe, 1:158.
- [767]Lanski, p. 588.
- [768]Wuest, 1:1:253.
- [769]See Appendix 7 "Some Figures of Speech" at the end of my notes on Matthew for a list of some of the more frequently used figures and their meanings.
- [770]See Lenski, p. 590; Harold F. Carl, "Only the Father Knows: Historical and Evangelical Responses to Jesus' Eschatological Ignorance in Mark 13:32," a paper presented at the Annual Meeting of the Evangelical Theological Society, Nov. 16, 2000, Nashville, Tenn.
- [771]Henry, p. 1398.
- [772]Wessel, p. 753.
- [773]G. R. Beasley-Murray, *A Commentary on Mark Thirteen*, p. 117.
- [774]Wessel, p. 754.
- [775]See J. P. Heil, "Mark 14, 1-52: Narrative Structure and Reader Response," *Biblica* 71:3 (1990):305-32.
- [776]Hoehner, *Chronological Aspects ...*, pp. 92, 143.
- [777]Lane, p. 490.
- [778]Hoehner, *Chronological Aspects ...*, p. 91.
- [779]Lane, p. 492.
- [780]Evans, p. 360.
- [781]Bruce, "The Synoptic ...," 1:434.
- [782]Wessel, p. 756.
- [783]Burdick, p. 1018; Lenski, p. 605.
- [784]Swete, p. 326.
- [785]Bruce, *The Training ...*, pp. 299-300.
- [786]Josephus, *Antiquities of ...*, 2:15:1.
- [787]Evans, p. 373.
- [788]Mann, p. 565.
- [789]Evans, p. 374.
- [790]Edersheim, *The Life ...*, 2:483.
- [791]Mishnah *Pesachim* 10:1.
- [792]Gundry, p. 827.
- [793]Wessel, p. 759. Cf. Evans, p. 375.
- [794]Gundry, p. 832.
- [795]Cranfield, *The Gospel ...*, p. 424.
- [796]Mann, p. 577.
- [797]Riddle, p. 194.
- [798]Lane, p. 505.
- [799]Taylor, p. 546.
- [800]Calvin, 3:214.
- [801]Wessel, p. 761.
- [802]Lane, p. 508.
- [803]Hiebert, p. 355.
- [804]Mann, p. 581.

[805] Lane, p. 509.
[806] Mann, p. 586.
[807] Evans, p. 402.
[808] W. N. Clarke, "Commentary on the Gospel of Mark," in *An American Commentary*, p. 214.
[809] Moule, p. 117.
[810] Gundry, p. 854.
[811] *Ibid.*, p. 856.
[812] R. G. Bratcher and E. A. Nida, *Translator's Handbook on Mark*, p. 446.
[813] Lane, p. 515.
[814] See Joseph A. Grassi, "Abba, Father (Mark 14:36): Another Approach," *Journal of the American Academy of Religion* 50:3 (September 1982):449-58.
[815] Rhoads and Michie, p. 108.
[816] Evans, p. 413.
[817] *The Nelson ...*, p. 1674.
[818] Darby, 3:267.
[819] Lane, p. 518.
[820] Kingsbury, p. 111.
[821] Lane, p. 520.
[822] G. F. Maclear, "The Gospel According to St. Mark," in *Cambridge Bible for Schools and Colleges*, p. 163.
[823] Cranfield, *The Gospel ...*, pp. 435-36, listed eight different interpretations.
[824] *Ibid.*, p. 435.
[825] Hiebert, p. 362.
[826] Rhoads and Michie, p. 54.
[827] *Ibid.*
[828] Gould, p. 273.
[829] Bishop, p. 246.
[830] Mann, p. 596. See my note on John 18:6, in my Notes on John, for other views as to why the soldiers fell down.
[831] Barclay, p. 363.
[832] Evans, p. 425.
[833] Henry, p. 1402.
[834] See Abraham Kuruvilla, "The Naked Runaway and the Enrobed Reporter of Mark 14 and 16: What Is the Author Doing with What He Is Saying?" *Journal of the Evangelical Theological Society* 54:3 (September 2011):527-45.
[835] See Josephus, *Antiquities of ...*, 20:9:1: footnote b.
[836] *Ibid.*, 5:4:2.
[837] Mishnah *Sanhedrin* 1:1.
[838] Cole, p. 226.
[839] Josephus, *Antiquities of ...*, 10:6:2.
[840] Hiebert, p. 371. Cf. Evans, p. 448.
[841] Mishnah *Berachoth* 7:3.
[842] Lane, p. 535.
[843] *Ibid.*, p. 536.
[844] See Bock and Del Rosario, pp. 359-61.
[845] Lane, p. 537.
[846] Mishnah *Sanhedrin* 7:5.
[847] See Darrell L. Bock, *Blasphemy and Exaltation in Judaism and the Final Examination of Jesus*, pp. 30-183.

- [848]Evans, p. 456.
- [849]Lane, p. 540.
- [850]See Lurna L. Berg, "The Illegalities of Jesus' Religious and Civil Trials," *Bibliotheca Sacra* 161:643 (July-September 2004):330-42.
- [851]Lane, p. 541.
- [852]Evans, p. 467.
- [853]Wessel, p. 771.
- [854]Lane, p. 542.
- [855]Edersheim, *The Temple*, p. 34.
- [856]Wessel, pp. 771-72.
- [857]Moule, p. 124.
- [858]Lane, pp. 548-49.
- [859]Hiebert, p. 379.
- [860]Cranfield, p. 449, favored the Antonia Fortress.
- [861]Kingsbury, p. 49.
- [862]For helpful insights into Roman law as it affected Jesus' trial, see R. Larry Overstreet, "Roman Law and the Trial of Christ," *Bibliotheca Sacra* 135:540 (October-December 1978):323-32.
- [863]Cole, p. 232. Italics added.
- [864]Grassmick, p. 185.
- [865]Lane, p. 549.
- [866]Grassmick, p. 185.
- [867]Evans, p. 478.
- [868]Edwards, p. 224.
- [869]Evans, p. 480.
- [870]Taylor, p. 580.
- [871]S. E. Johnson, *A Commentary on the Gospel According to St. Mark*, p. 249.
- [872]Lane, p. 552.
- [873]Ibid., pp. 552-53. Cf. Mann, p. 638.
- [874]See Gundry, p. 926, for sources.
- [875]Ibid., p. 927.
- [876]Swete, p. 371.
- [877]Lane, p. 555.
- [878]Wessel, p. 775.
- [879]Ibid.
- [880]C. Truman Davis, "The Crucifixion of Jesus. The Passion of Christ from a Medical Point of View," *Arizona Medicine* 22:3 (March 1965):185. See also Jim Bishop, *The Day Christ Died*, pp. 290-93.
- [881]Finegan, p. 320.
- [882]Mann, p. 642. Cf. Evans, p. 490.
- [883]J. A. Alexander, *The Gospel According to Mark*, p. 418.
- [884]Lane, pp. 559-60.
- [885]Grassmick, p. 187.
- [886]Rhoads and Michie, pp. 59-60.
- [887]Josephus, *Antiquities of ...*, 19:4:5.
- [888]Evans, p. 491.
- [889]Lenski, p. 694.
- [890]Hiebert, p. 389; Wessel, p. 778.
- [891]Mann, p. 645.
- [892]Cranfield, p. 454.

- [893]Ibid.
- [894]Gundry, p. 944.
- [895]Mann, p. 645.
- [896]E.g., Lenski, pp. 702-3, 734-35.
- [897]Lane, p. 564.
- [898]Lenski, p. 703.
- [899]Davis, pp. 186-87.
- [900]Lane, pp. 564-65.
- [901]See my comments on John 19:14 for an explanation.
- [902]Lane, p. 568.
- [903]Gundry, p. 946.
- [904]Plummer, p. 355.
- [905]Swete, p. 383.
- [906]Rhoads and Michie, p. 60
- [907]Bailey, in *The New ...*, p. 96.
- [908]Lenski, p. 713.
- [909]Grassmick, p. 189.
- [910]E.g., Lenski, pp. 713-14.
- [911]Cole, p. 242.
- [912]Mann, p. 650.
- [913]Taylor, p. 549.
- [914]Burdick, p. 1024.
- [915]Cranfield, pp. 458-59.
- [916]Lenski, p. 718.
- [917]Mann, p. 652.
- [918]Gould, p. 295.
- [919]Mann, pp. 652-53.
- [920]Gundry, p. 948; Evans, p. 508.
- [921]Lenski, p. 722.
- [922]Grassmick, p. 190.
- [923]Hiebert, p. 397. Cf. Clarke, p. 246.
- [924]Lane, p. 574-75.
- [925]Evans, p. 510.
- [926]Mann, p. 654.
- [927]Lane, p. 488.
- [928]See Nicoletta Gatti, "Women as 'Model Readers' in Marks Gospel," *Bibliotheca Sacra* 176:702 (April-June 2019):188-202.
- [929]Mann, p. 656.
- [930]*The New Bible Dictionary*, s.v. "Arimathaea," by J. W. Meiklejohn, p. 81.
- [931]Gundry, p. 980.
- [932]Wessel, p. 785.
- [933]Cf. Nineham, p. 435.
- [934]Gundry, p. 981.
- [935]Morgan, *An Exposition ...*, p. 430.
- [936]Hiebert, p. 408.
- [937]Rhoads and Michie, pp. 132-33.
- [938]See Zane C. Hodges, "The Women and the Empty Tomb," *Bibliotheca Sacra* 123:492 (October-December 1966):301-9.
- [939]Cranfield, *The Gospel ...*, pp. 465-66.
- [940]Lenski, p. 741.

- [941] Lane, p. 588.
- [942] Gundry, p. 1009.
- [943] Rhoads and Michie, p. 71.
- [944] Ibid., pp. 61-62. See also Bock, *Jesus according ...*, p. 396.
- [945] Lane, p. 592.
- [946] E.g., Henry Alford, *The Greek Testament*, 1:438; Bruce, "The Synoptic ...," 1:454; Mann, pp. 659-70; Carson and Moo, pp. 187-90; Cranfield, pp. 470-72; Cole, pp. 257-59; et al.
- [947] For more details, see Bruce M. Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament*, pp. 122-26.
- [948] E.g., Alford, 1:438; Wessel, p. 792; Bratcher and Nida, pp. 517-22; Mann, pp. 673-74; et al.
- [949] E.g., Swete, p. cxiii; A. F. Hort, *The Gospel According to St. Mark*, p. 199; B. B. Warfield, *An Introduction to the Textual Criticism of the New Testament*, p. 203; Joel F. Williams, "Literary Approaches to the End of Mark's Gospel," *Journal of the Evangelical Theological Society* 42:1 (March 1999):21-35; The NET Bible note on 16:9; Lane, pp. 591, 601-5; et al.
- [950] *The Nelson ...*, p. 1680.
- [951] John W. Burgon, *The Last Twelve Verses of the Gospel According to S. Mark*; Morison, pp. 446-49, 463-70; Lenski, pp. 750-55.
- [952] Grassmick, p. 194.
- [953] Baxter, 5:224.
- [954] See Mann, pp. 677-79.
- [955] Morison, p. 450.
- [956] Andrews, p. 590.
- [957] Plummer, p. 372.
- [958] E.g., Lenski, p. 766.
- [959] Grassmick, p. 196.
- [960] See S. Lewis Johnson Jr., "The Gift of Tongues and the Book of Acts," *Bibliotheca Sacra* 120:480 (October-December 1963):309-11.
- [961] See Cleon L. Rogers Jr., "The Davidic Covenant in Acts-Revelation," *Bibliotheca Sacra* 151:601 (January-March 1994):81-82.
- [962] Cole, p. 263.
- [963] Wiersbe, 1:168.